Giới thiệu

Giữa thuở hồng hoang sơ khai, khi vũ trụ còn hỗn mang và vạn vật chưa định hình, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại tên Chu Dịch đột ngột xuyên không, trở thành một biến số định mệnh trong thế giới thần thoại rộng lớn này.

Nhưng trớ trêu thay, anh không có thân xác, chỉ là một du hồn phiêu lãng, yếu ớt và có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Giữa lúc tuyệt vọng bủa vây, cơ duyên và hệ thống sinh tồn đã mỉm cười với Chu Dịch.

Anh phát hiện ra hai nguồn năng lượng cội nguồn của trời đất: Tiên Thiên Âm Dương Chi Khí và Tiên Thiên Ngũ Hành Chi Khí – những bảo vật vô thượng mà bất kỳ đại năng nào cũng khao khát.

Bằng một quyết định táo bạo và sự trợ giúp của "Thẻ Dung Hợp Căn Nguyên" từ hệ thống, Chu Dịch đã đánh cược tất cả, dung hợp linh hồn của mình với cả hai nguồn năng lượng.

Cuộc dung hợp thành công, biến anh thành một "tiên thiên cầu thể" – một quả cầu nguyên thủy khổng lồ, ẩn chứa sức mạnh kinh thiên của cả Âm Dương và Ngũ Hành, lơ lửng giữa đất trời, chờ ngày hóa hình.

Sự kiện này đã vô tình đoạt mất cơ duyên của Nguyên Phượng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, người được số mệnh dẫn lối đến đây để tìm kiếm chính hai nguồn năng lượng này.

Khi nàng cố gắng tiếp cận quả cầu, một lực hút kỳ lạ đã kéo nàng vào trong.

Tại đây, trong một không gian huyền ảo, Nguyên Phượng đã có

một cuộc "cộng tu" đại đạo Âm Dương với ý thức của Chu Dịch đang say ngủ.

Sự kiện định mệnh này không chỉ giúp tu vi của nàng tăng tiến mà còn khiến nàng mang trong mình huyết mạch của Chu Dịch.

Sau đó, Nguyên Phượng mang quả cầu trở về thánh địa của Phượng tộc – Nam Minh Hỏa Sơn, và hạ sinh ba quả trứng kỳ lạ, khởi đầu cho một chuỗi biến cố làm rung chuyển cả gia tộc.

Trải qua hàng vạn năm, Chu Dịch cuối cùng cũng hoàn tất quá trình dung hợp.

Khi tỉnh lại, anh kinh ngạc phát hiện ra sự thật về "giấc mộng" cùng Nguyên Phượng qua nhật ký hệ thống.

Với số điểm tích lũy khổng lồ, anh đổi lấy công pháp tu luyện mạnh nhất – "Đại Đạo Vô Cực Công" – và bắt đầu quá trình tu luyện ngay trong quả cầu.异 tượng kinh thiên động địa khi anh tu luyện đã dập tắt mọi lời dị nghị của các trưởng lão Phượng tộc, khẳng định vị thế phi phàm của anh.

Cuối cùng, ngày hóa hình cũng đến.

Chu Dịch phá cầu mà ra, vừa xuất thế đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Anh mang dung mạo phiêu dật, khí chất ngút trời, đi kèm với pháp bảo bạn sinh có khả năng trưởng thành thành Chí Bảo là "Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục", cùng hai thần thông bản mệnh vô song: "Ngũ Sắc Thần Quang" có thể quét sạch vạn vật và "Âm Dương Bàn" khống chế sinh tử.

Sức mạnh kinh hoàng của anh đã hoàn toàn chinh phục Phượng tộc.

Nguyên Phượng chính thức công nhận anh là phu quân, và Chu

Dịch chấp nhận vai trò đồng tộc trưởng, gánh vác một phần khí vận của cả gia tộc.

Để chuẩn bị cho đại kiếp Long Hán sắp tới và tìm kiếm thêm cơ duyên, Chu Dịch bắt đầu hành trình du ngoạn Hồng Hoang, với mục tiêu đầu tiên là Bất Chu Sơn – cột chống trời do xương sống Bàn Cổ hóa thành.

Tại đây, anh đã có cuộc chạm trán đầu tiên với một phân thân của Ma Tổ La Hầu.

Với căn cơ vững chắc và những pháp bảo, thần thông nghịch thiên, Chu Dịch dễ dàng tiêu diệt phân thân của La Hầu, đồng thời phát hiện ra một bí mật: anh có thể dùng pháp bảo của mình để tinh lọc ma khí của La Hầu thành công đức.

Từ đó, Ma Tổ trong mắt anh trở thành một "mỏ tài nguyên" di động.

Không chỉ vậy, Chu Dịch còn tiếp tục tìm thấy những chí bảo khác như Chư Thiên Khánh Vân và lĩnh ngộ được thức đầu tiên của thần thông Khai Thiên Cửu Thức của Bàn Cổ.

Khi đại kiếp bùng nổ, La Hầu ra tay khuấy đảo, gài bẫy khiến Long tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ tấn công Phượng tộc.

Đúng lúc Phượng tộc lâm nguy, Chu Dịch trở về, một mình quét sạch liên quân hai tộc, sau đó tiếp tục nghiền nát phân thân La Hầu cùng Lục Đại Ma Tướng dưới trướng hắn.

Tận dụng ma khí ngập trời sau trận chiến, anh luyện hóa thành công một Thiên Ma Hóa Thân với sức mạnh kinh người, bắt đầu kế hoạch lật ngược bàn cờ của La Hầu.

Nhận thấy Hồng Hoang không còn là nơi an toàn cho Phượng tộc, Chu Dịch đã dùng thế giới châu và đại thần thông của mình để khai

sáng một thế giới mới trong cõi hỗn độn, đặt tên là "Hỗn Độn Thiên", đưa toàn bộ Phượng tộc di cư đến đó, giúp họ thoát khỏi vòng xoáy của đại kiếp.

Anh trở thành vị cứu tinh và là chúa tể tuyệt đối trong lòng họ.

Sau khi giải quyết xong hậu hoạn cho gia tộc, Chu Dịch quyết định sẽ đi trước một bước so với số mệnh, chuẩn bị tại Bất Chu Sơn khai đàn giảng đạo cho chúng sinh, chính thức đối đầu với con đường định sẵn của Đạo Tổ Hồng Quân, mở ra một chương mới cho số phận của cả thế giới Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 1

Trong trời đất hỗn độn, vũ trụ vô ngần.

Một đại thế giới rộng lớn vô biên được thai nghén bên trong, tên là Hồng Hoang.

"Cho nên, tôi đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang?" Chu Dịch sắp xếp lại suy nghĩ, cuối cùng xác định rằng mình đã tình cờ xuyên không đến thế giới Hồng Hoang quen thuộc ở kiếp trước.

Bốn bề mênh mông, vô biên vô tận.

Lúc này, trời đất Hồng Hoang đang ở trong trạng thái sơ sinh, vô số sinh linh đang được đất trời thai nghén.

Trời trong đất đục, hỗn loạn vô cùng, là thời điểm trật tự mới được sinh ra.

Đây là thời kỳ tràn ngập cơ duyên, những nhân vật lừng lẫy đời sau như Hồng Quân và La Hầu vẫn chưa xuất thế.

Ngay cả tiên thiên tam tộc cũng chưa xưng bá, trời đất vẫn là thời đại của hung thú hoành hành.

Các loại pháp bảo, linh căn trải khắp mọi ngóc ngách của đất trời Hồng Hoang, chờ đợi người hữu duyên.

Chu Dịch, người quen thuộc với kịch bản Hồng Hoang, chính là biến số lớn nhất của trời đất.

"Chỉ cần tôi có thể hóa hình, chắc chắn sẽ giành được tiên cơ, lưu lại danh tiếng của mình trong trời đất Hồng Hoang." "Thậm chí, tầm tiên vấn đạo, truy bản tố nguyên, vấn đỉnh thiên địa!" Nhưng rất nhanh, Chu Dịch đã nhận ra vấn đề.

“Bây giờ tôi chỉ là một linh hồn lang thang trong trời đất, như bèo không rễ, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn tiêu tán!” Trong lòng hắn, một cảm giác nguy cơ tự nhiên nảy sinh.

“Không đúng!

Người khác xuyên không đều có ngón tay vàng, của tôi đâu?” Ngay khi Chu Dịch nảy sinh nghi vấn này, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện hai luồng khí tức đặc thù.

Chu Dịch nhìn sang, phát hiện đó là hai dòng sông dài xuyên suốt đất trời.

Một dòng mang hai màu đen trắng, giao thoa soi rọi, tương sinh tương khắc, kỳ diệu vô cùng.

Dòng còn lại là năm màu đỏ, lam, đen, vàng, xanh giao hòa, cũng tương sinh tương khắc, hội tụ thành một thể theo một cách mà Chu Dịch khó có thể hiểu được.

Cả hai đều ẩn chứa đạo vận, vô cùng hùng vĩ.

“Chẳng lẽ...” Trong đầu Chu Dịch hiện lên hai danh từ.

“Chẳng lẽ đây là tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí còn tồn tại từ thuở sơ khai của Hồng Hoang?” Trong truyền thuyết, tiên thiên âm dương chi khí đã thai nghén ra đại thần thông giả Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cùng những bảo vật đỉnh cấp.

Hai người này sau này trong buổi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung đã được Hồng Quân đích thân phong làm Nam tiên chi thủ và Nữ tiên chi thủ.

Điều này đủ cho thấy sự lợi hại của tiên thiên âm dương chi khí.

Tiên thiên ngũ hành chi khí là bảo vật cùng cấp bậc với tiên thiên âm dương chi khí.

Có truyền thuyết rằng, tộc trưởng Phượng tộc là Nguyên Phượng khi du ngoạn Hồng Hoang đã tình cờ gặp được luồng khí này, sau đó sinh ra con công đầu tiên của trời đất là Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu có vai trò không nhỏ trong đại kiếp Tây Du.

Trong đó, Khổng Tuyên đã nắm giữ ngũ hành chi lực, có bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, tạo nên uy danh hiển hách, đời sau được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Nhìn thấy hai món bảo vật vô thượng, mắt Chu Dịch sáng lên, vui mừng khôn xiết.

"Tốt, tốt, tốt, chẳng lẽ đây là cơ duyên của mình!" Nếu có thể nắm bắt một trong hai cơ duyên này, biến một trong hai luồng khí thành căn nguyên, thì Chu Dịch sẽ có được căn nguyên hoàn mỹ nhất, không hề thua kém La Hầu và Hồng Quân.

Nhưng sau cơn vui mừng tột độ, hắn lại rơi vào im lặng.

"Bây giờ tôi chỉ là một linh hồn phàm nhân, căn bản không thể tiếp xúc với hai luồng tiên thiên chi khí.

Một khi lại gần, e rằng chỉ có kết cục tan xương nát thịt." Có núi báu trước mắt mà không thể lấy được chút nào.

Sự uất ức trong lòng Chu Dịch gần như muốn phá tan bầu trời.

Nhưng đúng lúc Chu Dịch đang bối rối, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thông báo. 【Hệ thống đang trong quá trình tải...】 【Xin vui lòng chờ...】 【Hệ thống sinh tồn Hồng Hoang đã tải xong!】 Ngay sau đó, một bảng điều khiển hiện ra trước mắt Chu Dịch. 【Ngài đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, trở thành biến số duy nhất của trời đất, nhận được bảo vật đỉnh cấp 'Thẻ dung hợp căn nguyên'】 【Ngài nhận ra nguy cơ của bản thân, cần tìm cách giải quyết, nhận được 10.000 (một vạn) điểm tích lũy】 【Ngài gặp được

tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí, khổ não vì không thể nhận được cơ duyên, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm tích lũy】 Hệ thống tải thành công.

Nỗi uất ức trong lòng Chu Dịch lập tức tan biến.

"Tốt!" Hắn lập tức bắt đầu nghiên cứu hệ thống vừa nhận được.

Hệ thống có tên là Hệ thống sinh tồn Hồng Hoang.

Chương 2

Nói đơn giản, chỉ cần Chu Dịch sống sót trong thế giới Hồng Hoang là có thể nhận được phần thưởng.

Mọi việc hắn gặp phải, mọi hành động hắn làm đều sẽ được ghi lại.

Hệ thống sẽ dựa vào những nhật ký sinh tồn này để đưa ra phần thưởng.

Ví dụ như vừa rồi, những gì Chu Dịch gặp phải khi vừa xuyên không đến thế giới Hồng Hoang đã mang lại cho hắn phần thưởng không nhỏ.

Đầu tiên là bảo vật đỉnh cấp 'Thẻ dung hợp căn nguyên'.

Có tấm thẻ này, ngọn núi báu trước mắt Chu Dịch sẽ không bị lãng phí.

Nhưng hắn cũng không vội sử dụng.

"Hệ thống, điểm tích lũy có tác dụng gì?" Một phần thưởng khác chính là điểm tích lũy.

Vừa rồi, hắn đã nhận được mười một vạn điểm. 【Thưa túc chủ, điểm tích lũy ngài nhận được có thể dùng để đổi mọi thứ trong cửa hàng hệ thống!】 【Xin hỏi có muốn mở cửa hàng hệ thống để tra cứu không?】 "Mở!" Chu Dịch không do dự nói.

Giây tiếp theo, vô số bảo vật hiện ra trước mắt hắn. 【Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ: Một trăm tỷ điểm tích lũy!】 【Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp: Một trăm tỷ điểm tích lũy!】 【Cửu Chuyển Huyền Công: Mười tỷ điểm tích lũy!】 【Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ: Mười tỷ điểm tích lũy!】 ... 【Cực phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ: Một tỷ điểm tích lũy!】 ...

Nhìn những lựa chọn trong cửa hàng hệ thống, Chu Dịch rơi vào im lặng.

"Xem ra, mười một vạn điểm tích lũy hoàn toàn chẳng thấm vào đâu." Nhưng hắn cũng không cảm thấy khó khăn.

Chỉ cần có thể tiếp tục sống sót, hắn có thể liên tục nhận được điểm tích lũy.

Đợi vài trăm nguyên hội qua đi, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng chưa chắc không lấy được.

"Lấy được căn nguyên trước đã!" Cảm nhận sức mạnh linh hồn ngày càng suy yếu, Chu Dịch quyết định không đợi nữa.

Ánh mắt hắn rơi vào hai dòng sông dài đang tung hoành trên trời đất.

"Tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí!" Hắn không định chọn một trong hai.

Trẻ con mới lựa chọn, người lớn đương nhiên muốn tất cả.

"Sử dụng Thẻ dung hợp căn nguyên, dung hợp linh hồn của ta với tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí!" Thẻ dung hợp mà hệ thống cho vốn chỉ có thể dung hợp hai sự vật hoàn toàn khác nhau, từ đó nâng cao căn nguyên của Chu Dịch lên một mức độ cực kỳ khoa trương.

Nhưng Chu Dịch lại tham lam.

Tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí cùng lúc xuất hiện trước mặt, sao hắn có thể chỉ chọn một mà bỏ lỡ cái còn lại?

Nhưng Chu Dịch cũng có cơ sở.

Dựa trên sự hiểu biết về âm dương ngũ hành, nếu không có gì bất ngờ, hai thứ này có khả năng hợp thành một bản nguyên.

Do đó, việc dung hợp cả ba và dung hợp hai thứ sẽ không có quá nhiều khác biệt.

Đây là một lần đánh cược!

Nếu thắng, Chu Dịch có thể cùng lúc nhận được cả hai loại căn nguyên âm dương và ngũ hành.

Nếu thua, phiền phức của hắn sẽ rất lớn.

Thẻ dung hợp trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng bay vút lên trời cao, trong khoảnh khắc biến thành một sức mạnh to lớn bao trùm trời đất.

Giống như một bàn tay khổng lồ vươn ra, nắm chặt hai dòng sông đang treo lơ lửng giữa trời đất.

Bất kể là tiên thiên âm dương chi khí hay tiên thiên ngũ hành chi khí đều ra sức chống cự, nhưng ý thức yếu ớt của chúng trước Thẻ dung hợp căn nguyên của hệ thống hoàn toàn vô dụng.

Trong chớp mắt, cả hai đều bị tóm lấy, hoàn toàn dung hợp với linh hồn của Chu Dịch.

Trong khoảnh khắc, Chu Dịch hoàn toàn cảm nhận được hai loại sức mạnh siêu việt đang bao bọc lấy mình.

Âm dương!

Ngũ hành!

Hắn chưa bao giờ có cảm nhận sâu sắc về bốn chữ này đến vậy.

Giống như chạm thẳng vào bản nguyên Đại đạo, điên cuồng hấp thu những cảm ngộ Đại đạo gần như vô tận.

Một cái chớp mắt vạn năm, một khoảnh khắc ngàn năm.

Trong quá trình này, Chu Dịch chỉ cảm thấy mình đã trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Hắn đã cược thắng!

Âm dương và ngũ hành có thể cùng lúc xuất hiện, nghĩa là giữa chúng không có sự bài xích.

Như vậy, việc thể dung hợp dung hợp cả ba lại với nhau sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nhưng... cách làm này cũng có mặt hại.

Nếu Chu Dịch chỉ đơn thuần chọn tiên thiên âm dương chi khí hoặc tiên thiên ngũ hành chi khí, thì hắn có thể dung hợp trực tiếp, không cần phải chờ đợi lâu như vậy.

Nhưng hiện tại, thông tin thuộc về hai luồng tiên thiên chi khí quá đồ sộ.

Linh hồn của Chu Dịch tạm thời chỉ là của một phàm nhân, không thể hoàn toàn khớp với chúng.

Hắn cần một khoảng thời gian dài để không ngừng nâng cao linh hồn của mình, từ đó khiến cả ba đạt đến sự thống nhất hoàn mỹ.

Đối với kết quả này, Chu Dịch không hề có chút bất mãn nào.

Có thể thuận lợi dung hợp căn nguyên đã là một việc không dễ dàng, làm gì có nhiều yêu cầu như vậy?

Lúc này, hai dòng sông dài trên bầu trời đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là một quả cầu tiên thiên khổng lồ.

Bề mặt có âm dương chi khí bao phủ, cũng có ngũ sắc thần quang lấp lánh.

Hai loại sức mạnh lúc này vô cùng hài hòa, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Bên trong tràn ngập khí tức sinh mệnh, kèm theo từng đợt uy áp ngắt quãng lan tỏa ra.

Chu Dịch muốn thuận lợi dung hợp hai loại căn nguyên và hóa hình xuất thế, e rằng cần một khoảng thời gian rất dài.

Thời gian trôi đi, nơi này dường như vĩnh hằng bất biến.

Không biết bao nhiêu năm tháng sau.

"Ngâm!" Một tiếng kêu trong trẻo vang dội, như chấn động cả trời đất truyền đến.

Không khí tràn ngập những luồng khí nóng bỏng, từng lớp từng lớp lan ra bốn phương tám hướng.

Một thần thức kinh khủng quét ngang, trong khoảnh khắc bao trùm mười phương trời đất.

Các sinh linh bình thường trong trời đất lúc này đều run rẩy, không dám ngẩng đầu.

Phía trên, một thân thể khổng lồ che trời lấp đất xuất hiện.

Nhiệt độ cao nóng bỏng chính là từ chủ nhân của thân thể này.

Ngọn lửa rực cháy, lông vũ đỏ rực lộng lẫy.

Một con phượng hoàng đẹp đến cực điểm, tràn ngập vẻ ưu nhã và uy nghiêm giáng lâm.

Ngay cả những con hung thú đang ẩn nấp xung quanh cũng bị dọa cho run rẩy, không dám làm càn.

Sức mạnh kinh người thuộc về Đại La Kim Tiên càng hóa thành những gợn sóng vô hình, trấn áp trời đất.

Chương 3

"Ta rõ ràng cảm nhận được luồng khí tức kinh người đó, phân minh là có duyên với bản cung." "Bây giờ, lại biến mất rồi?" Thân thể khổng lồ trong nháy mắt tiêu tán.

Giữa mưa lửa ngập trời, một nữ đế tuyệt mỹ với dáng người cao ráo hiện thân.

Lớp sa mỏng bằng lông vũ đỏ làm nổi bật vóc dáng uyển chuyển, làn da trắng hơn tuyết lại tạo thành sự tương phản rõ rệt với ngọn lửa nóng bỏng.

Môi son khẽ mở, gương mặt ung dung điển nhã mang theo sức quyến rũ kinh người làm say đắm lòng người.

Đó chính là Nguyên Phượng, con phượng hoàng đầu tiên của Hồng Hoang, tộc trưởng thống lĩnh các tu sĩ Phượng tộc!

Hiện tại ở Hồng Hoang, Phượng tộc vẫn chưa trỗi dậy.

Nhưng là một trong những chủng tộc được thai nghén từ bốn nguyên tố cơ bản đất, lửa, nước, gió từ thuở Hồng Hoang khai sinh, Phượng tộc có ưu thế trời ban.

Là tộc trưởng Phượng tộc, được khí vận Phượng tộc gia trì, Nguyên Phượng cách đây không lâu đã tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lúc này đang là cuối thời kỳ lượng kiếp hung thú.

Đại La Kim Tiên đã là một tồn tại cực kỳ đáng nể, trong trời đất này, nơi nào mà không đi được?

Cũng chính sau khi đột phá, trong lòng Nguyên Phượng có cảm ứng, mới rời khỏi tổ địa Nam Minh Hỏa Sơn của Phượng tộc, du

ngoạn khắp trời đất Hồng Hoang.

Khoảng mấy vạn năm trước, nàng cảm ứng được cơ duyên của mình ở phương hướng này, vì thế liền ngày đêm vội vã lên đường đến đây.

Nhưng vạn năm trước, cảm ứng đó đã hoàn toàn biến mất, khiến Nguyên Phượng vô cùng bối rối.

"Cơ duyên của bản cung ở đâu?" Theo cảm nhận trước đó, Nguyên Phượng tìm kiếm đến nơi này, nhưng không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này, nàng chau mày, thần thức bao la lan ra bốn phương tám hướng, muốn tìm kiếm cơ duyên của mình.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Nguyên Phượng ngưng lại, rồi lập tức bay về một hướng tiếp cận hàng trăm triệu cây số.

Cuối cùng, ánh mắt nàng khóa chặt vào quả cầu hỗn nhiên nhất thể giữa trời đất.

"Vật gì đây?" Nguyên Phượng không hiểu.

Từ trên quả cầu, nàng có thể mơ hồ nhận ra đạo vận của hai loại đại đạo âm dương và ngũ hành.

Nhưng dường như có chút kỳ quái.

Nàng tiến lên, suy nghĩ một lát, quyết định mang nó đi.

Không cần nói nhiều, đây chắc chắn là cơ duyên của nàng, chỉ không biết vì sao lại mất đi cảm ứng.

Nhưng khi sức mạnh của Nguyên Phượng rơi xuống quả cầu, lại giống như trâu đất xuống biển, không thấy tăm hơi.

"Ồ!" Thấy cảnh này, Nguyên Phượng càng thêm khẳng định vật này không tầm thường.

“Bản cung không tin, không mang ngươi đi được?” Nói rồi, Nguyên Phượng vươn bàn tay trắng như tuyết về phía quả cầu.

Nhưng ngay khoảnh khắc Nguyên Phượng vươn tay ra, nàng đã bị một lực hấp dẫn khổng lồ kéo vào bên trong quả cầu.

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã hoàn toàn lạc lối.

Trời đất âm dương, tuần hoàn không ngừng.

Ngũ hành đại đạo, ảo diệu vô cùng.

Trong khoảnh khắc đó, Nguyên Phượng thực sự hiểu được thế nào là âm dương giao hòa.

Sự hiểu biết của nàng về âm dương đại đạo đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Niềm vui sướng và hân hoan khi được đề thăng, kèm theo một phương thức truyền đạt độc đáo diệu không thể tả.

Trải qua không biết bao lâu, khi Nguyên Phượng tỉnh lại, nàng đã ở bên ngoài quả cầu.

Muộn màng nhận ra chuyện gì đã xảy ra, hai ráng hồng hiện lên trên gương mặt tinh xảo của Nguyên Phượng.

“!” Tuy chưa từng trải qua chuyện này, nhưng trong quá trình phát triển của Phượng tộc, chuyện như vậy là không thể tránh khỏi.

Tộc nhân của nàng vì để mở rộng dân số, đã không ít lần nỗ lực.

Đương nhiên, trọng trách này vốn không nên rơi vào tay Nguyên Phượng.

Nhưng do cơ duyên xảo hợp, Nguyên Phượng đã thực hiện trách nhiệm này.

Gạo nấu thành cơm.

Nguyên Phượng bất giác sờ vào bụng dưới, tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Dù sao về bản chất, là nàng đã chủ động muốn thu lấy quả cầu âm dương ngũ hành.

"Thôi vậy, thôi vậy, bản cung... nhận!" Một lúc lâu sau, ánh mắt Nguyên Phượng nhìn vật trước mặt phức tạp đến cực điểm.

Nàng lại ra mặt muốn thu lấy, nhưng phát hiện lực hút vốn có đã biến mất.

"Vậy thì theo bản cung về Phượng tộc đi!" Giang cánh bay lên, hư ảnh phượng hoàng khổng lồ tung hoành trời đất.

Trong nháy mắt đã ở xa hàng trăm triệu dặm.

Thoáng chốc đã qua mấy chục vạn năm.

Chu Dịch dần dần hồi phục ý thức.

Điều này có nghĩa là, tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí đã hoàn toàn dung hợp với linh hồn của hắn.

Lúc này, hắn đã sở hữu căn nguyên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Ngay cả Tam Thanh sau này, do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần phân thành ba, cũng chỉ ngang ngửa với Chu Dịch.

Nhưng... lúc này còn rất lâu nữa Tam Thanh mới xuất thế, Chu Dịch hoàn toàn có thể đi trước Tam Thanh để giành lấy vô số cơ duyên.

Ở Hồng Hoang, dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Tam Thanh có thể thành Thánh nhân, Chu Dịch cũng chưa chắc không thể.

Ngoài chuyện này ra, Chu Dịch còn để tâm hơn đến việc... dường như hắn đã có một giấc mơ đẹp, trong mơ, âm dương giao hòa, cùng nhau mây mưa.

"Tôi cũng hồ đồ rồi, lại có giấc mơ như vậy!

Xem ra tu hành nhiều năm, đã cô đơn rồi." Hắn khẽ cười một tiếng, tự giễu một câu.

"Hệ thống, xem nhật ký!" Mặc dù bây giờ đã hoàn toàn dung hợp tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí, nhưng muốn thuận lợi hóa hình vẫn còn một chặng đường dài.

Trong đó, vấn đề cần giải quyết nhất chính là công pháp!

Chỉ khi nắm giữ một môn công pháp và bắt đầu tu hành, Chu Dịch mới thực sự bước trên con đường tu hành.

Sau đó, hắn mới có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên, từ đó hóa hình.

Chu Dịch cũng hiểu rõ, muốn có được một môn công pháp đỉnh cấp không hề dễ dàng, số điểm tích lũy cần thiết chắc chắn là một con số thiên văn. 【Ngài đã bình an trải qua mười vạn năm, nhận được 2.000.000 (hai triệu) điểm tích lũy!】 【Ngài bắt đầu dung hợp căn nguyên, tiến triển thuận lợi, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm tích lũy!】 【Ngài gặp được một vị nữ tu Đại La Kim Tiên, đối phương thực lực cường đại, có thể gây uy hiếp cho ngài, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm tích lũy!】 【Ngài và vị nữ tu mạnh mẽ cùng tu âm dương đại đạo, tiến triển thuận lợi, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy, Mảnh vỡ pháp tắc Âm Dương ×10】 【Ngài đã để lại huyết mạch truyền thừa trong thế giới Hồng Hoang, nhận được 10.000.000 (một chục triệu) điểm tích lũy, Mảnh vỡ pháp tắc Âm Dương ×10, Mảnh vỡ pháp tắc Ngũ Hành ×10】 【Ngài được vị nữ tu đưa đến Nam Minh Hỏa Sơn, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm

tích lũy, Mảnh vỡ pháp tắc Hỏa ×10】【Ngài đã thuận lợi dung hợp căn nguyên, muốn có một môn công pháp, nhận được 10.000 (một vạn) điểm tích lũy!】Nhìn nhật ký sinh tồn, Chu Dịch sững sờ.

"???" "Nữ tu mạnh mẽ?" Hắn vốn tưởng đó chỉ là một giấc mơ, không thể coi là thật.

Nhưng vạn lần không ngờ, đó lại là sự thật.

"Khoan đã!

Tôi bây giờ đang ở Nam Minh Hỏa Sơn, gặp một nữ tu mạnh mẽ." "Chẳng lẽ..." Trong khoảnh khắc, Chu Dịch đã đoán ra nữ tu đó là ai.

Nếu không nhầm, đó chính là tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng.

Chương 4

“Không sai, tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí đều đã bị tôi dung hợp.

Nguyên Phượng theo cơ hội ban đầu lẽ ra sẽ gặp được chúng và để lại con cái!” Chu Dịch cảm thấy có chút hoang đường, nhưng lại không cảm thấy bị xúc phạm.

Trong ‘giấc mơ’, vị tộc trưởng Phượng tộc kia có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành.

Món hời miễn phí đưa tới cửa, không chiếm thì phí.

Vị đệ nhất nhân dưới Thánh nhân Khổng Tuyên đã trở thành con của mình, cũng khiến Chu Dịch có một cảm giác kỳ diệu.

Tạm thời không suy nghĩ những chuyện này, Chu Dịch quan tâm hơn đến phần thưởng nhận được.

Tổng cộng một nghìn ba trăm bốn mươi hai vạn điểm tích lũy, cộng thêm mảnh vỡ pháp tắc của ba loại Âm Dương, Ngũ Hành, Hỏa.

“Mới mười vạn năm mà đã có thu hoạch như vậy.” Dù phần lớn phần thưởng đến từ việc Chu Dịch gặp Nguyên Phượng, nhưng cũng đủ khiến Chu Dịch vui mừng.

“Hệ thống, tìm kiếm công pháp phù hợp với tôi trong cửa hàng!” Theo lệnh của Chu Dịch, rất nhanh, vô số thông tin hiện ra trước mắt hắn. 【Cửu Chuyển Huyền Công: Mười tỷ điểm tích lũy (pháp môn luyện thể đỉnh cấp của Bàn Cổ đại thần...)】 【Cửu Chuyển Nguyên Công: Mười tỷ điểm tích lũy (pháp môn tu luyện nguyên thần của Bàn Cổ đại thần...)】 【Pháp môn Trảm Tam Thi thành Thánh: Năm tỷ điểm tích lũy (pháp môn thành Thánh của Hồng Quân Đạo Tổ, có

thiếu sót...)】【Đại Đạo Vô Cực Công: Một trăm tỷ điểm tích lũy (công pháp tu hành thẳng đến Đại đạo, luyện thể và luyện khí hợp nhất...)】【Thông báo hệ thống: Công pháp có thể đổi theo từng tầng, giá của mỗi tầng công pháp khác nhau】 Nhìn những công pháp hàng đầu, Chu Dịch lập tức cảm thấy đau đầu.

Quả nhiên, công pháp tu luyện đắt đến vô lý.

Nhưng sau khi xem thông báo của hệ thống, hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nếu có thể đổi theo từng tầng, hắn có thể tu luyện mấy tầng đầu của công pháp đỉnh cấp trước, sau này có đủ điểm tích lũy thì tiếp tục đổi.

Rất nhanh, ánh mắt hắn rơi vào 'Đại Đạo Vô Cực Công'!

Đây là công pháp duy nhất trong toàn bộ cửa hàng hệ thống có thể tu luyện đến cảnh giới Đại đạo.

Tổng cộng chia làm năm tầng!

Tương ứng với Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên (Thánh nhân), Thiên Đạo Cảnh, Đại Đạo Cảnh.

Chu Dịch hiện tại vẫn chưa thực sự bắt đầu tu luyện.

Điều hắn cần là tầng thứ nhất của Đại Đạo Vô Cực Công, sau khi đổi, hắn có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, từ đó hóa hình.

Hắn nhìn giá cả.

"Tầng thứ nhất, mười triệu!" "Vừa đủ!" Chu Dịch không do dự tiêu tốn mười triệu điểm tích lũy, nhận được tầng thứ nhất của Đại Đạo Vô Cực Công.

Ngay khoảnh khắc đổi thành công, một dòng thông tin khổng lồ

lập tức tràn vào đầu Chu Dịch.

Công pháp đỉnh cấp như vậy tự nhiên không tầm thường.

Dù Chu Dịch bây giờ có căn nguyên sâu dày thuộc hàng đỉnh của Hồng Hoang, nhưng cũng bị đứng máy trong chốc lát.

Những nội dung này nhanh chóng xoay chuyển trong đầu, hóa thành bản năng khắc sâu vào thần hồn.

Từng câu khẩu quyết hiện lên trong lòng, Chu Dịch có cảm ứng, lập tức bắt đầu tu luyện.

Nam Minh Hỏa Sơn!

Nơi này là nơi có nguyên tố Hỏa dồi dào nhất khi Hồng Hoang khai thiên.

Khắp nơi lửa lớn ngút trời, thiêu rụi tất cả.

Từng thân ảnh vàng kim bay lượn trên những vùng đất lửa cuồn cuộn.

Nơi đây, là tổ địa của Phượng tộc.

Vô số khí tức mạnh mẽ tung hoành ở đây, ngay cả những hung thú bị bản năng giết chóc chi phối ở thế giới bên ngoài cũng kính sợ vạn phần, không dám lại gần.

Tại khu vực trung tâm nhất của Nam Minh Hỏa Sơn, một tòa cung điện khổng lồ sừng sững.

Ánh lửa chiếu sáng đại điện hùng vĩ được làm hoàn toàn bằng ngọc thạch, bốn phương tám hướng đều là thần hỏa đang cháy.

Trong bảo điện được điêu khắc tinh xảo, tộc trưởng Phượng tộc cao cao tại thượng đang ngồi trên ghế chính.

Vẻ ung dung đoan trang, nhưng lại có vài phần thanh lãnh cao quý.

Bên dưới, các trưởng lão Phượng tộc đứng hai bên.

Những trưởng lão này đa số có tu vi Thái Ất Kim Tiên, chỉ có vài người đạt đến Đại La Kim Tiên, nhưng khí tức không ổn định, xem ra mới đột phá không lâu.

Lúc này trên bảo điện, họ đang tâu báo với Nguyên Phượng một số chuyện.

"Tộc trưởng!" "Phượng tộc ta không giống với đám Long tộc lăng nhăng kia, hai trong ba quả trứng khổng lồ sau khi nở ra rõ ràng không giống Phượng tộc ta." "Không thể giữ lại được ạ!" "Đúng vậy, tộc trưởng, không phải tộc ta, lòng dạ ắt khác." "Quả cầu khổng lồ kia cũng vậy, ở lại trong Phượng tộc ta nhiều năm, lại làm ô uế thanh danh của tộc trưởng, chắc chắn là một tai họa." Các trưởng lão Phượng tộc đều có vẻ mặt sầu khổ, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Dù không dám nhìn thẳng vào mắt Nguyên Phượng, nhưng họ vẫn dám mạnh dạn khuyên can như vậy.

Phía trên, biểu cảm của Nguyên Phượng vô cùng âm trầm.

"Các ngươi gan cũng lớn thật!" "Đó là con của bản cung, các ngươi bắt bản cung vứt bỏ chúng?" "Lui một bước, người bên trong quả cầu đó là phu quân của bản cung, các ngươi có tư cách gì can dự vào quyết định của bản cung?" Là tộc trưởng Phượng tộc, Nguyên Phượng chỉ cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích, khiến nàng tức giận không thể kiềm chế.

Huống chi, các trưởng lão Phượng tộc này còn muốn nàng đưa ra quyết định vứt bỏ con mình.

Làm sao có thể nhẫn nhịn?

"Tộc trưởng, chúng thần cũng là vì Phượng tộc mà suy nghĩ ạ."

Cảm nhận được cơn giận của Nguyên Phượng, các trưởng lão khuyên can bên dưới đều quỳ rạp xuống, sợ hãi.

"Xin tộc trưởng vì Phượng tộc, suy nghĩ kỹ lại ạ!" Dù đã chọc giận Nguyên Phượng, nhưng họ vẫn không có ý định từ bỏ.

Mấy chục vạn năm trước, khi Nguyên Phượng mang Chu Dịch trở về, không lâu sau đó lại mang thai hai quả trứng rõ ràng không thuộc hậu duệ Phượng tộc, trong Phượng tộc đã lòng người hoang mang.

Không giống Long tộc thích lăng nhăng, Phượng tộc rất ít khi có liên quan đến các chủng tộc khác.

Vì thế loài á long rất nhiều, nhưng loài chim có liên quan đến phượng hoàng từ trước đến nay chỉ có vài loại.

Với Khổng Tước và Kim Sí Đại Bàng là đại diện tiêu biểu, Thanh Loan, Huyền Điểu xếp sau.

Từ điểm này đủ để chứng minh Phượng tộc coi trọng huyết thống của mình đến mức nào.

Truyền thuyết phượng hoàng không phải cây ngô đồng thì không đậu.

Có thể thấy phượng hoàng vốn là một chủng tộc rất cố chấp.

Trong mắt họ, chất lượng hậu duệ và sự thuần khiết của huyết thống là quan trọng nhất.

Nguyên Phượng tuy là tộc trưởng, nhưng hành động lần này đã gây ra sự bất mãn mạnh mẽ.

Vì sao trong lịch sử Hồng Hoang ban đầu, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng mãi rất lâu sau lượng kiếp Long Hán mới xuất thế?

Có lẽ chính vì lý do của các trưởng lão này, khiến Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để được thai nghén.

“!” “Tốt, tốt, tốt!” “Xem ra, chức tộc trưởng này nên giao cho các ngươi làm thì hơn!” Nguyên Phượng càng thêm tức giận.

Nhưng nàng không thể giết hết đám lão già này.

Phượng tộc không phải của một mình nàng, nếu đám người này nhất định phải phản đối, cuối cùng... có lẽ nàng cũng phải nhượng bộ.

“Tộc trưởng, chúng thần không có ý đó!” Các trưởng lão liên tục lắc đầu.

Nguyên Phượng tức giận đứng dậy khỏi bảo tọa, sau đó nói: “Chẳng qua các ngươi cho rằng hai đứa con của bản cung sau này không thành tài, xa không bằng con cháu bình thường của Phượng tộc.

Tránh sau này làm mất mặt Phượng tộc, phải không?” Mọi người bên dưới im lặng.

“Được thôi, đó là con của bản cung, vì sao các ngươi lại cho rằng chúng sẽ không thành tài?” Nguyên Phượng lại chất vấn.

Lần này, ánh mắt của các trưởng lão bên dưới đồng loạt nhìn về phía Chu Dịch.

Từ khi được mang về đến nay đã tròn mấy chục vạn năm.

Quả cầu âm dương ngũ hành do Chu Dịch hình thành không hề tiết lộ một chút khí tức nào.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng không thể cảm nhận được một chút khí tức âm dương đại đạo và ngũ hành đại đạo từ trên đó.

Chương 5

Các trưởng lão Phượng tộc càng không thể.

Trong tình huống như vậy, kiêu ngạo như Phượng tộc, làm sao có thể coi trọng Chu Dịch?

Lại làm sao có thể coi trọng ba đứa con do Chu Dịch và Nguyên Phượng kết hợp sinh ra?

Trong mắt họ, huyết mạch của Chu Dịch không đáng một xu.

Nguyên Phượng nhìn biểu hiện của những người bên dưới, càng tức không chỗ phát tiết.

Đương nhiên nàng hiểu rõ căn nguyên của Chu Dịch không thấp, nhưng bây giờ, nàng không đưa ra được bằng chứng.

Không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Những lão già cố chấp bên dưới không hề nhượng bộ, Nguyên Phượng cũng tuyệt đối không thể đồng ý với yêu cầu vô lễ của họ.

Nhưng cũng chính lúc này, một lực hút kinh khủng từ phía ngọn núi nơi Chu Dịch đang ở tuôn ra.

Toàn bộ linh khí trời đất của Nam Minh Hỏa Sơn lúc này trở nên vô cùng cuồng bạo.

Trong nháy mắt, nó hóa thành một đám mây linh khí kinh khủng bắt đầu rót ngược xuống, giống như một cái phễu tụ về phía Chu Dịch.

Biểu hiện như vậy, ngay cả Nguyên Phượng khi tu luyện cũng tuyệt đối không làm được.

Một luồng uy áp kinh khủng lấy Chu Dịch làm trung tâm lan ra

bốn phương tám hướng.

Càng quan trọng hơn, phía trên Chu Dịch, dòng sông dài do âm dương đại đạo và ngũ hành đại đạo huyễn hóa ra tung hoành, che lấp cả trời đất.

Vô thượng đạo vận giao thoa, kèm theo tiếng âm của đại đạo lan tỏa.

Toàn bộ tu sĩ Phượng tộc trong Nam Minh Hỏa Sơn lúc này đều cảm nhận được áp lực vô cùng.

Hai đại đạo phía trên quá mênh mông, chỉ nhìn một cái cũng cảm thấy đảm chiến tâm kinh.

Khí tức kinh người càng không ngừng tăng lên.

Từ khí tức bản nguyên không có tu vi, nhảy vọt thành Địa Tiên.

Sau vài hơi thở lại thành công đột phá Thiên Tiên.

"Đang tu luyện, hắn đang tu luyện!" Dấu hiệu đột phá vừa xuất hiện, các tu sĩ Phượng tộc đã hiểu ra.

Quả cầu không rõ tên mà tộc trưởng nhà mình mang về cuối cùng cũng bắt đầu tu luyện.

Sau khi hiểu ra điểm này, họ đều hít một hơi khí lạnh.

Phượng tộc rất kiêu ngạo.

Là một trong ba tiên thiên chủng tộc được thai nghén từ địa, hỏa, thủy, phong từ thuở hỗn độn khai sinh.

Từ khi bắt đầu tu luyện đã chiếm hết ưu thế.

Nhưng... ngay cả tộc trưởng Phượng tộc hiện tại, con phượng hoàng đầu tiên được sinh ra từ bốn đại nguyên tố là Nguyên Phượng, khi bắt đầu tu luyện cũng không có thế và tốc độ đột phá như Chu

Dịch bây giờ.

Đặc biệt là lúc này, Chu Dịch dù chỉ là Thiên Tiên, nhưng khí thế lại có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên.

Điều này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn động tĩnh như vậy, trên mặt Nguyên Phượng lập tức hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Nàng quay đầu nhìn mấy vị trưởng lão bên dưới, trên mặt mang vẻ dương dương tự đắc.

"Chư vị trưởng lão, chuyện vừa rồi, sau này hãy bàn lại, không biết có được không?" Các trưởng lão kia cũng cảm thấy mặt mình nóng rát.

Cái gì mà căn nguyên không được, huyết mạch lạc hậu?

Tốt lắm, tốc độ tu luyện này, tu sĩ Phượng tộc làm được sao?

Chưa kể đến vô thượng đạo vận đang lan tỏa trên bầu trời, mênh mông như vực sâu, không thể lường được.

Ngay cả các trưởng lão Phượng tộc này khi đối mặt với đạo vận như vậy cũng cảm thấy áp lực lớn.

Thậm chí còn có cảm giác huyết mạch bị áp chế.

Điều này có nghĩa là gì?

Căn nguyên của Chu Dịch còn cao hơn họ rất nhiều.

Phượng tộc bọn họ lại chê bai Chu Dịch đủ điều?

Thật nực cười!

Sau khi nhận ra điểm này, trong lòng các trưởng lão đầy oán khí.

Dù sao trước đây, Chu Dịch không hề tỏa ra chút khí tức nào, họ cũng không hiểu rõ.

Họ không biết rằng, trước đó Chu Dịch đang trong giai đoạn dung hợp căn nguyên, tất cả khí tức và sức mạnh đều được thu liễm vào trong để đạt đến sự thống nhất hoàn mỹ, tự nhiên không thể cảm nhận được.

Cảm nhận áp lực từ bên ngoài, và ánh mắt trêu chọc của Nguyên Phượng từ phía trên đại điện, các trưởng lão nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể lúng túng chắp tay với Nguyên Phượng.

"Tộc trưởng, nếu đã như vậy, chúng thần xin cáo lui trước!" Đi, mau đi thôi.

Ở lại đây thật sự là mất mặt.

Sau khi các trưởng lão rời đi, khóe miệng Nguyên Phượng khẽ nhếch lên, nhìn Chu Dịch đang có tu vi tăng vọt, sắp từ Thiên Tiên đột phá Chân Tiên.

Trên gương mặt động lòng người của nàng, hiện lên một nụ cười.

"Phu quân, chàng thật sự đã mang lại cho ta không ít bất ngờ." Trong thời gian tiếp theo, không có bất kỳ trưởng lão Phượng tộc nào dám tiếp tục nhắc đến chuyện này.

Sự chú ý của toàn bộ tu sĩ Phượng tộc đều đặt lên người Chu Dịch đang không ngừng tăng cao tu vi.

Không biết tự lúc nào, lại mấy chục vạn năm trôi qua.

Khác với sự chê bai ban đầu, khi tu vi của Chu Dịch không ngừng tăng lên, từ Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, trong thời gian ngắn ngủi mấy chục vạn năm đã đạt đến độ cao như vậy, tất cả tu sĩ Phượng tộc đều nhìn Chu Dịch với ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị và kính phục.

Họ bắt đầu hiểu ra, người mà tộc trưởng nhà mình mang về không phải là một phế vật, mà là một đại năng chân chính.

Thậm chí, cảm nhận được tu vi không ngừng tăng lên của Chu Dịch, ba quả trứng khổng lồ mà tộc trưởng Nguyên Phượng sinh ra cũng bắt đầu xuất hiện sự lột xác.

Dù chưa nở ra, nhưng khí tức bên trong cũng kinh người hơn so với tu sĩ Phượng tộc bình thường.

Vừa nhìn đã biết, tuyệt đối không tầm thường, xứng với danh hiệu con của Nguyên Phượng!

Về phần Nguyên Phượng, vị tộc trưởng Phượng tộc này thì đang mong ngóng, chờ đợi phu quân của mình xuất thế.

Cuối cùng, vào một ngày!

Khi dòng sông Âm Dương và dòng sông Ngũ Hành trên bầu trời cuối cùng cũng dung hội quán thông, hai đại đạo bắt đầu dung hội quán thông theo một cách không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng đạo âm tuyệt mỹ bắt đầu lan tỏa khắp trời đất, trong nháy mắt bao trùm khu vực hàng trăm tỷ vạn cây số.

Nó bay ra khỏi Nam Minh Hỏa Sơn, thẳng đến nơi sâu thẳm của Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ Phượng tộc lúc này đều cất tiếng hót vang trời, hòa theo sự lan tỏa của đạo vận.

Giống như trăm phượng chầu trời, vô cùng hùng vĩ.

Trên bầu trời, từng đóa kim liên ngưng tụ từ hư không, rơi vãi khắp trời đất.

Những người được kim liên điểm hóa, chỉ cảm thấy đầu óc thanh minh, sự hiểu biết về âm dương và ngũ hành đại đạo đã tăng lên mấy bậc.

Từng luồng linh khí ngưng tụ trên cao, hình thành một biển mây

linh khí.

Tương ứng bên dưới, quả cầu hai khí do Chu Dịch hóa thành bay vút lên trời, hấp thu sạch sẽ biển mây linh khí vô tận.

Ngũ khí triều nguyên, tam hoa tụ đỉnh!

Chương 6

Ba đóa hoa sen vàng, bạc, đen đại diện cho tinh, khí, thần và thiên, địa, nhân nở rộ, xoay quanh trên đỉnh đầu Chu Dịch.

Cùng với động tĩnh kinh người và thời gian trôi qua, ba đóa hoa dần dần nở rộ.

Trong bảo điện, Nguyên Phượng cũng vui mừng như điên chạy ra khỏi đại điện, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập vẻ rạng rỡ.

"Phu quân, chàng cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi sao?" Ba đóa hoa nở rộ cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong, hoa nở chín phẩm, cực hạn của Hồng Hoang.

Tam hoa tụ đỉnh, hài hòa thống nhất.

Dưới sự tập trung cao độ của tinh, khí, thần, đạo thể của Chu Dịch bắt đầu ngưng tụ.

Dưới sự chú mục và ngưỡng mộ của vô số người, một luồng ánh sáng dường như xuyên suốt trời đất, bao trùm cổ kim.

Đó là một ánh mắt.

Chủ nhân của ánh mắt xuất hiện giữa hư không, mặc đạo bào trắng tinh, tóc bay phấp phới.

Mày kiếm mắt sao, phong thái như ngọc.

Hoàn mỹ trên thế gian, không gì hơn thế.

Dưới vẻ ngoài thu hút ánh nhìn, là sức mạnh vô cùng hung mãnh tiềm ẩn bên trong.

Bất kể là nhục thân hay nguyên thần, Chu Dịch đều ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Giơ tay nhấc chân, dường như có thể xuyên thủng vô tận hư không, đánh tan vạn ngàn tiểu thế giới.

"Đây chính là Đại La Kim Tiên sao?" Trời đất cao ca, đại đạo hoan hỉ!

"Ta tên Chu Dịch, hôm nay hóa hình xuất thế!" Theo tiếng nói của Chu Dịch truyền khắp trời đất, vô số tu sĩ Phượng tộc ở Nam Minh Hỏa Sơn đều cúi đầu.

Hóa hình đã là Đại La Kim Tiên.

Đây chính là minh chứng cho căn nguyên vô thượng.

Căn nguyên càng mạnh, nội tình càng sâu dày, muốn đột phá rào cản để hóa hình thành tiên thiên đạo thể thì độ khó càng cao.

Phải biết rằng, ngay cả những tu sĩ Phượng tộc vô cùng kiêu ngạo, cũng chỉ có Nguyên Phượng, con phượng hoàng đầu tiên mới có thể làm được như vậy.

Ngoài ra, ngay cả tu sĩ Phượng tộc có thiên phú mạnh nhất cũng đã thuận lợi hóa hình vào thời điểm Thái Ất Kim Tiên.

Sự chênh lệch giữa họ không phải là một sớm một chiều.

Lúc này, sự xuất thế của Chu Dịch đang chứng minh cho tất cả tu sĩ Phượng tộc thấy.

Hắn là một trong những đại thần thông giả mạnh nhất trời đất.

Những trưởng lão trước đây coi thường căn nguyên của Chu Dịch, cho rằng Phượng tộc là thiên hạ đệ nhất cũng đều xấu hổ không chịu nổi.

Nhớ lại hành động tập hợp muốn Nguyên Phượng vứt bỏ Chu Dịch và hai quả trứng khổng lồ kia, cảm giác đau rát trên mặt càng lúc càng rõ ràng.

“Xem ra ánh mắt của ta không bằng tộc trưởng, sau này không nên can dự nhiều thì hơn.” Chuyện đó chắc chắn đã để lại một cái gai trong lòng Nguyên Phượng, nếu sau này còn tiếp tục gây sự, e rằng sẽ bị Nguyên Phượng trừng phạt nặng.

Nếu đã như vậy, không bằng cứ an phận, không can dự.

Suy nghĩ của họ, Chu Dịch không hề hay biết.

Lúc này hắn hóa hình xuất thế, được trời đất ban phước.

Một luồng thiên quang hạ xuống, khiến thần hồn Chu Dịch thông suốt.

Hắn có cảm ứng, ánh mắt nhìn sang bên cạnh.

Âm dương và ngũ hành đại đạo ngưng tụ, hóa thành một bức đồ quyển trời đất.

Bức đồ quyển đó dường như che trời lấp đất, bao trùm đại thiên.

Lại có cảm giác tang thương của năm tháng cổ kim, trong vẻ điển nhã mang theo sự hồn hậu và chất phác.

Càng quan trọng hơn, bên trong khắc họa đôi cá âm dương, chính là Thái Cực Đồ trong ký ức của Chu Dịch, bên ngoài đôi cá âm dương, ngũ hành chi lực chiếm cứ, hóa thành năm đạo linh quang xoay quanh.

Âm dương và ngũ hành trên đồ quyển đạt đến sự hài hòa và thống nhất hoàn mỹ, hình chiếu của hai đại đạo cũng được khắc vào trong đó.

Dùng pháp lực của Chu Dịch thi triển ra, lập tức âm dương đại đạo hoành hành, ngũ hành đại đạo tung hoành, nghiền nát vạn vật chỉ trong khoảnh khắc.

“Bạn sinh linh bảo!” Trong lòng Chu Dịch có cảm ứng, đây chính

là bạn sinh linh bảo của hắn.

Hắn vươn tay ra hiệu, bức đồ quyển đó rơi vào tay Chu Dịch.

Trong nháy mắt, cảm giác thân cận như nước với sữa hiện lên, Chu Dịch cũng hoàn toàn luyện hóa món pháp bảo này.

Nhưng cũng chính vì vậy, trên mặt Chu Dịch hiện lên vẻ kinh hỉ nồng đậm.

"Đúng là bản mệnh pháp bảo không tầm thường!" Đồ quyển có tên là Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, ẩn chứa pháp tắc âm dương và pháp tắc ngũ hành.

Được hai đại đạo gia trì, kết hợp với công pháp tu hành của Chu Dịch, đã tạo ra sự biến hóa đặc thù.

Lúc này tuy chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng nếu Chu Dịch hoàn toàn nắm giữ âm dương đại đạo và ngũ hành đại đạo, dung hội quán thông, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục cuối cùng cũng sẽ lột xác trưởng thành.

Sánh ngang tiên thiên chí bảo cũng không phải là nói đùa!

"Tốt, tốt, tốt~" Chu Dịch ha ha cười lớn, liên tiếp nói ba chữ tốt.

Nhìn khắp Hồng Hoang, có mấy người sở hữu chí bảo bạn sinh?

Không ngoài Tam Thanh Thái Thanh Lão Tử và Đông Hoàng Thái Nhất sau này.

Nhưng tình huống của hai người lại khác.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử là hậu thiên công đức chí bảo đệ nhất Hồng Hoang, do công đức khai thiên của Bàn Cổ ngưng tụ thành, là phúc lợi của Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh.

Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất là vì sau này trong đại

kiếp Vu Yêu, cần một món chí bảo để chống lại Thập Nhị Tổ Vu, đạt đến sự cân bằng giữa hai tộc Vu Yêu.

Ngoài hai người ra, đại đa số đại thần thông giả có căn nguyên đỉnh cấp đều chỉ có cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Ví dụ như Địa Thư (Đại Địa Thai Mô) của Trấn Nguyên Tử đại tiên, Nguyên Đồ, A Tỳ của Minh Hà lão tổ dưới biển máu, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn.

Thậm chí cả Ma Tổ La Hầu, người tranh đấu với Đạo Tổ Hồng Quân để tranh giành đại thế trong thời kỳ lượng kiếp Long Hán, pháp bảo cộng sinh cũng chỉ là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà thôi.

Thí Thần Thương được mệnh danh là sát phạt chí bảo đệ nhất và tiên thiên chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm đều là cơ duyên mà La Hầu tìm kiếm được ở nơi khác.

Bây giờ, Chu Dịch cũng sở hữu một món bạn sinh linh bảo có thể sánh ngang tiên thiên chí bảo.

Mặc dù hiện tại chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng việc hoàn toàn nắm giữ âm dương và ngũ hành đại đạo đối với Chu Dịch lại không phải là chuyện khó.

Sẽ có một ngày, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục cũng có thể trở thành một trong những chí bảo lừng lẫy của Hồng Hoang.

"Thu!" Tâm niệm vừa động, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục trong tay Chu Dịch liền biến mất, chìm vào đan điền trong cơ thể hắn, được pháp lực ôn dưỡng.

Có pháp bảo như vậy, Chu Dịch tự nhiên vô cùng hài lòng.

Hắn cũng không dừng lại ở đó.

Hắn vươn tay phải ra hiệu.

Phía sau lưng có ngũ sắc thần quang bay ra.

Mỗi một đạo thần quang đều có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, dường như có thể quét sạch mọi thứ.

"Ngũ sắc thần quang, có chút thú vị!" Có căn nguyên là tiên thiên ngũ hành chi khí, lại là phụ thân của đệ nhất nhân dưới Thánh nhân Khổng Tuyên, việc Chu Dịch có thể tùy ý thi triển Ngũ Sắc Thần Quang cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lịch sử Hồng Hoang ban đầu, Khổng Tuyên xuất hiện vào thời kỳ đại kiếp Phong Thần, dựa vào bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang mà quét sạch pháp bảo của đám người Xiển giáo, khiến họ kêu khổ không ngớt!

Thần thông này gần như là khắc tinh của mọi pháp bảo, trong tình huống Thánh nhân không ra mặt, ở cùng cảnh giới gần như là vô địch.

Cũng chính vì vậy, uy danh của Khổng Tuyên mới có thể lan xa, trở thành cái gọi là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Dịch có khác biệt với Khổng Tuyên.

Chương 7

Sự khác biệt cụ thể có thể tóm gọn trong ba chữ: mạnh hơn nữa!

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên được cho là có thể quét hạ pháp bảo của người khác, nhưng thực tế cũng có hạn chế.

Chỉ những pháp bảo nằm trong ngũ hành mới có thể bị quét hạ, ngoài ra, những thứ như thiên đạo dị bảo, sát phạt dị bảo đều không thể bị thu lấy.

Một khi thực lực của mục tiêu vượt xa Khổng Tuyên, thì Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên cơ bản không có tác dụng gì.

Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Dịch thì khác.

Không chỉ những pháp bảo nằm trong ngũ hành không nơi nào trốn thoát, ngay cả những thiên đạo dị bảo và sát phạt chí bảo cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dù thực lực đối phương siêu việt, Chu Dịch chỉ cần giơ tay ra hiệu, Ngũ Sắc Thần Quang quét một cái, ngay cả uy lực pháp bảo của Thánh nhân cũng phải giảm đi đáng kể.

Phải biết rằng, trong thế giới Hồng Hoang, trong cuộc đấu pháp giữa các tu sĩ, một trong những yếu tố quan trọng nhất là pháp bảo.

Tu sĩ có pháp bảo tốt và không có pháp bảo, đó là sự khác biệt một trời một vực.

Thậm chí chênh lệch một phẩm cấp, chiến lực cũng chênh lệch cực kỳ khủng khiếp.

Còn Chu Dịch thì sao?

Sau này gặp bất kỳ đối thủ nào, giơ tay ra hiệu, Ngũ Sắc Thần

Quang quét một cái, hoặc là thu pháp bảo, hoặc là uy lực giảm đi đáng kể.

Tâm trạng của đối phương sẽ uất ức đến mức nào cũng có thể biết được.

Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Dịch tuyệt đối là một trong những thần thông mạnh nhất khi đấu pháp.

Nghĩ đến đây, trên mặt Chu Dịch tự nhiên lộ ra vài phần tươi cười.

Căn nguyên quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, khó trách được xếp vào hàng đỉnh của Hồng Hoang.

Nhưng đó chưa phải là tất cả!

Sau khi thu lại năm đạo thần quang sau lưng, Chu Dịch vung tay trái một vòng trong không trung, lập tức vẽ ra một đường cong hoàn mỹ.

Khoảnh khắc đường cong đó hạ xuống, lập tức có âm dương chi lực lan tỏa.

Bên trái là dương, sinh cơ dồi dào, đồng thời lại cương liệt vô cùng, tượng trưng cho mọi điều tốt đẹp.

Bên phải là âm, tử khí nặng nề, ẩn chứa vô cùng cảm xúc tiêu cực, mọi sức mạnh tiêu cực trên thế gian.

Khoảnh khắc đôi mắt Chu Dịch hạ xuống, trong mặt dương xuất hiện một điểm đen, đại diện cho trong sinh có tử, trong mặt âm xuất hiện một điểm trắng, đại diện cho trong tử có sinh.

Âm dương, đại diện cho sinh tử, đại diện cho hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Nhưng về bản chất, hai loại này không thể tách rời.

Khi hai con cá âm dương bắt đầu xoay chuyển, đại diện cho âm dương giao hòa, hình thành Thái Cực Đồ quen thuộc với Chu Dịch ở hậu thế.

Thần thông này của Chu Dịch có tên là Âm Dương Bàn.

Dùng để công phạt, đó chính là âm dương đại đạo trấn áp, sinh tử ma bàn giáng lâm, uy lực vô cùng.

Cũng có thể hóa thành trận pháp đỉnh cấp bao trùm trời đất, âm dương hoán đổi, có thể suy yếu thực lực đối phương ở mức độ lớn, khiến đối phương như rơi vào vũng lầy.

Thủ đoạn như vậy, cũng nghịch thiên đến cực hạn.

Nếu Chu Dịch thi triển đồng thời cả hai thủ đoạn, dù đối phương mạnh hơn hẳn một cảnh giới, e rằng cũng phải ngã một cú đau.

Có bản mệnh pháp bảo có thể trưởng thành, lại có hai môn bản mệnh thần thông mạnh mẽ.

Chu Dịch lần này hóa hình, mới được coi là công đức viên mãn thực sự.

"Hệ thống, kiểm kê nhật ký!" 【Ngài đã tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công, chuẩn bị hóa hình, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm tích lũy!】 【Ngài tiến triển thuận lợi, đã tu luyện mười vạn năm, nhận được 200.000 (hai trăm vạn) điểm tích lũy!】 【Ngài ở Nam Minh Hỏa Sơn, hóa hình trước mặt tất cả người Phượng tộc, nhận được 100.000 (mười vạn) điểm tích lũy!】 【Ngài hóa hình thành công, được Nguyên Phượng công nhận, sự kính ngưỡng và khâm phục của các tu sĩ Phượng tộc, nhận được 10.000.000 (một chục triệu) điểm tích lũy!

Một thành khí vận của Phượng tộc!】 【Ngài nhận được một món bản mệnh pháp bảo mạnh mẽ, rất vui, nhận được 1.000.000 (một

triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ pháp tắc Âm Dương ×10, Mảnh vỡ pháp tắc Ngũ Hành ×10】【Ngài nhận ra mình có hai bản mệnh thần thông nghịch thiên, rất vui, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Hành Bất Tử Thụ!】 Ngay khoảnh khắc kiểm kê kết thúc, Chu Dịch chỉ cảm thấy một luồng khí vận khổng lồ lập tức rơi xuống người mình.

Trong khoảnh khắc đó, Chu Dịch chỉ cảm thấy đầu óc mình một mảnh thanh minh, các pháp tắc giữa trời đất trong mắt hắn đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Bất kể là đối với sự hiểu biết về đạo, hay là tốc độ tu luyện đều có sự đề thăng cực kỳ kinh người.

"Khó trách các Thánh nhân vì khí vận mà tranh giành đến vỡ đầu, hóa ra khí vận thật sự quan trọng như vậy." Dù chỉ được một thành khí vận của Phượng tộc hiện tại gia trì, Chu Dịch cũng có thể cảm nhận được tốc độ tu luyện có sự đề thăng không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Phượng tộc trở thành một trong những chủng tộc lớn nhất trời đất, nhận được nhiều khí vận hơn thì sao?

Nếu Chu Dịch nhận được tỷ lệ khí vận Phượng tộc nhiều hơn thì sao?

Sẽ khoa trương đến mức nào?

Việc Yêu tộc, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc không chết không thôi, Thánh nhân vì khí vận mà không màng tình nghĩa cũng không khó hiểu đến vậy.

Dù Chu Dịch ban đầu không nghĩ rằng mình sẽ có liên quan đến khí vận Phượng tộc.

Thậm chí, Phượng tộc là một tộc quần đã định sẵn sẽ suy vong trong đại kiếp, hắn cũng không đặc biệt xem trọng.

Nhưng!

Khi cảm nhận được lợi ích mà khí vận gia trì mang lại, Chu Dịch từ tận đáy lòng thốt lên một câu: "Thơm thật!" Về việc Phượng tộc trong đại kiếp sau này sẽ có kết cục như thế nào, không phải là vấn đề Chu Dịch nên suy nghĩ bây giờ.

Vẫn còn quá sớm!

Ngoài phần thưởng khí vận ra, Chu Dịch lại nhận được một số mảnh vỡ pháp tắc Âm Dương và mảnh vỡ pháp tắc Ngũ Hành.

Những mảnh vỡ pháp tắc này ẩn chứa những cảm ngộ pháp tắc kinh người, nếu luyện hóa chúng, chắc chắn sẽ có sự đề thăng cực kỳ kinh người.

Nhưng đáng tiếc, Chu Dịch vốn đã lấy tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí làm căn nguyên, thành tựu của hắn trên hai đại đạo này đã khiến người ta phải kinh ngạc.

Mảnh vỡ pháp tắc Âm Dương và mảnh vỡ pháp tắc Ngũ Hành tuy là thứ tốt, nhưng đối với hắn lại chỉ là có còn hơn không.

Hoàn toàn luyện hóa tất cả mảnh vỡ pháp tắc, nhiều nhất cũng chỉ là từ bước thứ chín mươi đi đến bước thứ chín mươi mốt.

Do đó, đối với những mảnh vỡ pháp tắc này, Chu Dịch có sự sắp xếp khác.

Cuối cùng!

Thứ đáng để Chu Dịch để tâm nhất chính là một bảo bối khác mà hệ thống thưởng: cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Hành Bất Tử Thụ.

Trong Hồng Hoang linh khí sung túc, thai nghén vô số sinh linh

đồng thời cũng sinh ra vô số thiên địa linh căn.

Trong đó, nổi tiếng nhất ở hậu thế chính là mười đại tiên thiên linh căn trong truyền thuyết.

Ví như Hoàng Trung Lý, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả Thụ đều nằm trong số đó.

Bởi vì những linh căn này lưu truyền rộng rãi, công hiệu kinh người.

Nhưng... trong thời kỳ thượng cổ thực sự, cực phẩm linh căn được Hồng Hoang thai nghén sao có thể chỉ có mười loại?

Cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Hành Bất Tử Thụ mà hệ thống thưởng chính là một loại linh căn như vậy.

Loại linh căn này phải mất cả trăm vạn năm mới sinh ra một quả đạo quả, tên là Bất Tử Đạo Quả.

Mỗi tu sĩ chỉ có thể dùng một quả đạo quả, ngưng luyện thành Bất Tử Hóa Thân trong cơ thể.

Khi gặp nguy cơ sinh tử, Bất Tử Hóa Thân có thể thay thế bản thể thân tử đạo tiêu.

Tương đương với việc có thêm một mạng, trong thế giới Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ, giá trị của nó lớn đến mức nào cũng có thể biết được.

"Tốt!

Trăm vạn năm có thể thai nghén ra một quả Bất Tử Đạo Quả, tuy thời gian có hơi dài một chút, nhưng hiệu quả lại rất đáng giá.

Chỉ tiếc là mỗi người chỉ có thể dùng một lần, đây là hạn chế lớn nhất." Dù có một vài thiếu sót nhỏ, nhưng Chu Dịch không để tâm.

Chương 8

Ngũ Hành Bất Tử Thụ, sau này nhất định phải tìm một nơi tốt để trồng xuống.

Nam Minh Hỏa Sơn, không thích hợp.

Kiểm tra lại một lượt thu hoạch của mình, Chu Dịch vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt là điểm tích lũy hệ thống lại đạt đến một nghìn bảy trăm sáu mươi hai vạn.

Dù còn xa mới đủ một trăm triệu để đổi tầng thứ hai của Đại Đạo Vô Cực Công, nhưng Chu Dịch biết, chỉ cần nắm bắt tốt, mục tiêu nhỏ một trăm triệu này sẽ nhanh chóng đạt được.

Dù sao từ tình hình nhật ký hệ thống, hắn đã mò ra được quy luật.

Chỉ cần gây chuyện trong Hồng Hoang này, thu hoạch tuyệt đối sẽ bùng nổ!

Đang lúc hắn suy nghĩ làm thế nào để tối đa hóa lợi ích thu hoạch điểm tích lũy hệ thống, một luồng khí tức nóng bỏng từ xa đến.

Giây tiếp theo, tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng với vóc dáng cao ráo, khí chất xuất chúng, trong vẻ đẹp diễm lệ thanh lãnh lại mang theo ý vị nhiệt tình như lửa đã ở trước mặt Chu Dịch.

"Ra mắt phu quân!" Nguyên Phượng chắp tay với Chu Dịch, thần tình có vài phần gượng gạo.

Nếu bị các tu sĩ Phượng tộc nhìn thấy tư thái có phần nhỏ bé của người con gái của Nguyên Phượng lúc này, e rằng sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Tộc trưởng Phượng tộc bá khí vô song đi đâu rồi?

Sao bây giờ lại như thế này?

Thực ra, tâm thái của Nguyên Phượng cũng có thể hiểu được.

Dù Hồng Hoang sơ kỳ, chế độ hôn nhân chưa hoàn thiện, nhưng đại thần thông giả sinh ra từ tiên thiên như Nguyên Phượng lại hiểu rõ thế nào là phu thê.

Lần cùng nhau bước trên âm dương đại đạo năm xưa càng để lại ấn tượng sâu sắc cho Nguyên Phượng, đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Huống chi, thực lực của Chu Dịch cường đại, căn nguyên thậm chí còn trên cả Nguyên Phượng.

Hồng Hoang là nơi cường giả vi tôn.

Khái niệm này từ xưa đã ăn sâu bén rễ.

Nguyên Phượng ở thế yếu trong mối quan hệ hai bên, tự nhiên thể hiện tư thái mà bên nữ nên có.

"Không cần như vậy!" Nhìn người phụ nữ có quan hệ không tầm thường với mình trước mắt, thần tình của Chu Dịch có chút kỳ diệu.

Hắn lập tức nghĩ đến kết cục cuối cùng của Phượng tộc, đặc biệt là Nguyên Phượng, trong lượng kiếp Long Phượng.

Kiếp trước hắn biết, trong Hồng Hoang, đại thế không thể thay đổi.

Cũng chính vì vậy, hắn mới rơi vào sự rối rắm.

Có nên ra tay can dự vào vận mệnh của Nguyên Phượng thậm chí là của Phượng tộc không?

Nếu can dự, có bị Thiên đạo vứt bỏ không?

Nhưng những vấn đề này, Chu Dịch nhất thời tuyệt đối không có

câu trả lời.

Sau khi hai người đơn giản chào hỏi, Nguyên Phượng nói với Chu Dịch: "Chúc mừng phu quân thuận lợi hóa hình, theo bản cung đi." "Được!" Hai người vào trong bảo điện của Phượng tộc.

Nguyên Phượng vung tay, bảo tọa trên cùng lập tức chia làm hai.

"Bản cung là tộc trưởng Phượng tộc, phu quân cũng được hưởng khí vận Phượng tộc, bảo tọa này, nên có một phần của phu quân." "Phu quân, bản cung nguyện cùng phu quân, cùng nhau chấp chưởng Phượng tộc, không biết ý phu quân thế nào?" Chu Dịch có chút kinh ngạc liếc nhìn Nguyên Phượng.

Đương nhiên hắn không cho rằng con phượng hoàng đầu tiên giữa trời đất lại là một cô gái nhỏ lụy tình.

Cũng không nghĩ rằng sức hấp dẫn của mình lớn đến mức khiến tất cả phụ nữ đều thần hồn điên đảo.

Trầm tư một lúc, Chu Dịch cũng hiểu ra ý đồ của Nguyên Phượng.

Hai người đã có cái thực vợ chồng, không thể thay đổi.

Vừa hay Chu Dịch lại là cường giả có căn nguyên nghịch thiên, hóa hình xuất thế đã có thực lực sánh ngang Nguyên Phượng.

Nếu đã như vậy, Nguyên Phượng nào có lý do gì không trói chặt Chu Dịch trên thuyền của mình?

Chu Dịch nhận được một thành khí vận của Phượng tộc, thân là tộc trưởng Phượng tộc, Nguyên Phượng đương nhiên biết rõ mồn một.

Hôm nay dù Nguyên Phượng không nói ra, Chu Dịch cũng có quyền khống chế Phượng tộc.

Ngược lại, thể hiện thành ý ra mặt mới là lựa chọn thông minh hơn.

Xét đến quan hệ giữa hai người, một khi Chu Dịch trở thành trụ cột của Phượng tộc, vậy thì sự trỗi dậy của Phượng tộc cũng là điều không thể ngăn cản.

Chu Dịch liếc nhìn Nguyên Phượng, "Đúng là kế hay." Nguyên Phượng mỉm cười, "Phu quân nói đùa rồi, giữa chúng ta, cần gì phải dùng kế?" Chu Dịch không trả lời, chỉ bước lên phía trước, ngồi lên bảo tọa quân lâm Phượng tộc.

Nhìn xuống bên dưới, bỗng thấy hào tình vạn trượng.

Ánh mắt nhìn đến đâu, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhìn hành động của Chu Dịch, trên mặt Nguyên Phượng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Nàng biết rõ, hành động này của Chu Dịch đại biểu cho việc hắn đã đồng ý.

Nàng cười duyên dáng, bước những bước yêu kiều thướt tha, định ngồi xuống bên cạnh Chu Dịch.

Nhưng Chu Dịch đã đưa tay kéo nàng vào lòng.

"Tính kế ta?

Không phải nên trả một cái giá nào đó sao?" Nguyên Phượng ngẩn ra, vẫn chưa hoàn hồn.

Mãi cho đến khi Chu Dịch phất tay, cả đại điện đều bị một loại sức mạnh vô hình bao phủ, ngoại giới căn bản không thể biết được chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Đến lúc này, Nguyên Phượng mới hiểu được cách làm của Chu

Dịch, càng thấy được ánh mắt xâm lược như lửa của hắn.

Muốn chiếm tiện nghi của Chu Dịch ư?

Đương nhiên không dễ dàng như vậy!

Hai ráng hồng hiện lên trên má Nguyên Phượng. ...

Sau khi cùng Nguyên Phượng luận đạo âm dương, Chu Dịch đã có thêm vài phần lý trí.

Sắp xếp lại suy nghĩ của mình, mục tiêu cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cái gọi là đại thế không thể thay đổi, thực chất chẳng qua là thiên địa đại kiếp mênh mông cuồn cuộn, sức của tu sĩ bình thường không thể chống lại mà thôi.

Nhưng nếu thực lực đủ mạnh, mạnh đến mức có thể sánh ngang với Bàn Cổ Đại Thần.

Cái gọi là thiên địa đại kiếp, cái gọi là ý chí Thiên Đạo cũng sẽ trở thành trò cười.

Huống hồ sau Long Hán và Vu Yêu lượng kiếp, cái gọi là Phong Thần và Tây Du chẳng qua chỉ là thủ đoạn và trò vặt giữa các Thánh nhân.

Đại kiếp không thể chống lại, chẳng bằng nói Thánh nhân không thể chống lại.

Về phần vận mệnh của Phượng tộc trong thời Long Hán, Chu Dịch chỉ cần cố hết sức là đủ rồi.

Đương nhiên, cân nhắc lớn nhất của Chu Dịch là hệ thống.

Thay đổi vận mệnh trời đất, nếu làm được một chút, thì sẽ có bao nhiêu điểm tích lũy và phần thưởng đây?

Vừa nghĩ đến đây, Chu Dịch liền cảm thấy có chút kích động.

Trong lúc Chu Dịch đang suy tư, Nguyên Phượng bất đắc dĩ liếc hắn một cái.

Sau khi chỉnh lại trang phục, nàng khẽ thở dài.

“Sau này dù sao cũng nên để bản cung có chút chuẩn bị tâm lý.” Dù không phải lần đầu tiên tu luyện Âm Dương Đại Đạo, nhưng Nguyên Phượng ít nhiều cũng có chút e thẹn.

Huống hồ Chu Dịch tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công không chỉ có cảnh giới mạnh mẽ, mà còn có nhục thân không hề thua kém kẻ tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Chương 9

Trong quá trình luận đạo và đối kháng kịch liệt, Nguyên Phượng khó tránh khỏi phải chịu đựng nhiều hơn.

Lúc này mang theo vài phần oán trách cũng là chuyện đương nhiên.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, nhưng không nói gì.

Ôm trong lòng nữ tu mạnh nhất thiên hạ, Chu Dịch tự nhiên cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Con của chúng ta được sắp xếp ở đâu, thân là phụ thân, có muốn đi xem một chút không?" Nguyên Phượng nhẹ giọng nói, hết mực dịu dàng.

"Cũng được!" Chu Dịch gật đầu.

Hai người nhanh chóng đi đến một bí cảnh trong Phượng tộc.

Trên đường đi, hai người tay trong tay, cùng tỏa ra khí tức Đại La Kim Tiên, cộng thêm vẻ tuấn nam mỹ nữ xứng đôi.

Vô số tu sĩ Phượng tộc nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

"Bái kiến tộc trưởng!" "Bái kiến..." Đối với Nguyên Phượng, tự nhiên là cung kính gọi tộc trưởng.

Còn với Chu Dịch, nhất thời lại không biết nên gọi thế nào cho phải.

"Sau này, cũng xưng hô phu quân của bản cung là tộc trưởng!" Nguyên Phượng thần sắc lạnh nhạt, thản nhiên phân phó.

Nghe vậy, các tu sĩ Phượng tộc đều kinh ngạc, nhưng cũng không do dự bao lâu.

“Bái kiến hai vị tộc trưởng!” Sau khi thái độ của Nguyên Phượng được truyền đạt xuống, tất cả tu sĩ Phượng tộc đều biết, Phượng tộc bây giờ có hai vị tộc trưởng.

Địa vị của Chu Dịch và Nguyên Phượng không hề khác nhau.

Những trưởng lão vốn có ý kiến phản đối đều không hé răng, ngầm cho phép chuyện này xảy ra.

Sau khi Chu Dịch và Nguyên Phượng tiến vào bí cảnh, liền lập tức ở trong một động thiên phúc địa.

Bên ngoài lửa cháy ngút trời, đối với Phượng Hoàng nhất tộc tu luyện Hỏa chi pháp tắc đương nhiên là môi trường tốt nhất.

Nhưng trong bí cảnh lại chim hót hoa thơm, sinh cơ dạt dào.

Chu Dịch vừa bước vào, thậm chí có thể cảm nhận được một tia mát lạnh.

Rất nhanh, Chu Dịch nhận ra ba đạo khí tức quen thuộc, ở không xa.

“Ba đạo?” Chu Dịch cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng rất nhanh, hắn nhìn theo hướng khí tức, kinh ngạc thấy ba quả trứng khổng lồ đặt ngay trước mắt.

Trên quả trứng bên trái, ngũ sắc thần quang lượn lờ, Ngũ Hành chi khí sung mãn lưu chuyển.

Mơ hồ có từng tầng đạo văn Ngũ Hành tối cao khắc lên, cực kỳ bất phàm.

Đây chính là quả trứng đang thai nghén con công đầu tiên của trời đất, cũng là Khổng Tuyên sau này.

Trên quả trứng bên phải, hai màu âm dương lưu chuyển, thỉnh thoảng hình thành màu hỗn độn.

Tuy không có đạo văn nào hiện ra, nhưng sự vận chuyển của hai màu âm dương khiến người ta đắm chìm vào đó, đầu nhập vào trong tham ngộ Âm Dương Đại Đạo.

Đây là Kim Sí Đại Bàng Điểu, kẻ đã gây ra phiền toái cực lớn cho đội ngũ thỉnh kinh trong Tây Du.

Hai vị này, Chu Dịch đều biết.

Trong số mệnh đã định của Hồng Hoang, họ chắc chắn sẽ ra đời.

Chỉ là vì biến số Chu Dịch xuất hiện, nên Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng ẩn chứa huyết mạch của Chu Dịch, so với hai con trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, căn nguyên mạnh hơn, tiền đồ rộng mở hơn!

Duy chỉ có quả trứng thứ ba khiến Chu Dịch cảm thấy có chút khó hiểu.

Lửa nóng thuần túy bao quanh, đạo văn hỏa diễm dày đặc, uy áp kinh người không ngừng tỏa ra.

Đây là huyết mạch phượng hoàng thuần chính nhất, nhưng xét về cường độ, lại mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chu Dịch thậm chí nghi ngờ, cho dù là cường độ căn nguyên của Nguyên Phượng so với tiểu gia hỏa trong quả trứng này cũng chỉ ngang ngửa.

Khi Chu Dịch đến gần, từ trong ba quả trứng mỗi quả đều duỗi ra một đạo ý thức yếu ớt.

Máu mủ tình thâm!

Ba tiểu gia hỏa đều cảm nhận được khí tức của phụ thân, lúc này bỗng nhiên hoạt bát hẳn lên.

Ý thức quấn quanh Chu Dịch, giống như những đứa trẻ ríu rít, tìm

kiếm sự quan tâm của cha.

Trên mặt Chu Dịch cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

"Tốt, tốt, tốt ~" Cả ba đều là con của hắn.

Điểm này tuyệt đối không sai.

Trong đó, đứa con thứ ba cũng giống như hắn, là một trong những biến số.

Chỉ thấy Chu Dịch tiện tay vẫy một cái, trong lòng bàn tay hiện ra từng đạo quang mang, dưới sự chú ý của Nguyên Phượng, từng đạo quang mang hóa thành những tinh thể nhỏ, lơ lửng giữa không trung.

Mỗi một tinh thể đều ẩn chứa cảm ngộ pháp tắc cực kỳ đáng kể.

Hoặc là Âm Dương, hoặc là Ngũ Hành.

Cùng với những tinh thể không quy tắc lơ lửng lên xuống giữa không trung, từng tầng đạo vận khuếch tán ra.

Nếu lắng nghe kỹ, còn có đạo âm trầm thấp, truyền khắp bốn phương.

"Đi!" Chu Dịch vung tay, ba mươi mảnh vỡ Âm Dương và hai mươi mảnh vỡ Ngũ Hành lần lượt rơi vào trong quả trứng của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Hai đứa trẻ như nhận được đồ chơi, biểu hiện ra sự vui mừng và phấn khích.

Rất nhanh, những mảnh vỡ pháp tắc đó tự nhiên bị cả hai luyện hóa.

Ý thức vốn có chút yếu ớt chìm vào tĩnh lặng, mỗi đứa đều chìm vào tham ngộ pháp tắc.

"Tốt!" Chu Dịch cười nói.

Sau khi hiểu rõ hai loại mảnh vỡ pháp tắc này không có giá trị lớn đối với mình, Chu Dịch liền có ý định tặng cho con cái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Hai loại mảnh vỡ pháp tắc giúp đỡ rất lớn cho Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Có lẽ không bao lâu nữa, chúng sẽ có cơ hội phá vỏ chui ra.

Về phần con gái út.

Chu Dịch suy nghĩ một chút, lấy ra Ngũ Hành Bất Tử Thụ mà hệ thống thưởng cho.

"Con gái yêu, ta không có thứ gì thích hợp." "Cho con làm tổ nhé." Phượng hoàng phi ngô đồng bất tê, phi ngô đồng bất lạc, là một chủng tộc vô cùng kén chọn.

Ngũ Hành Bất Tử Thụ còn mạnh hơn ngô đồng rất nhiều, cho dù so với Phù Tang Thụ cũng không hề thua kém.

Trong khoảnh khắc Chu Dịch lấy Ngũ Hành Bất Tử Thụ ra, Nguyên Phượng cũng kinh ngạc ngây người.

Loại linh căn này quả thực quá hiếm thấy.

Nguyên Phượng cũng thèm nhỏ dãi!

Nhưng, Chu Dịch bằng lòng tặng linh căn cho con gái út, cũng cho thấy sự coi trọng của hắn đối với con cái, trong lòng Nguyên Phượng vô cùng hài lòng.

Dù sao Ngũ Hành Bất Tử Thụ đối với Chu Dịch chỉ có giá trị sản sinh ra một quả Bất Tử Đạo Quả.

Vừa hay môi trường động thiên phúc địa này thích hợp, chi bằng trồng luôn ở đây, làm cái nôi trưởng thành cho ba đứa trẻ.

Con gái út cũng vô cùng kích động, tình cảm thân mật thể hiện không sót chút nào.

Tiếp tục ở lại đây một thời gian, Chu Dịch mới cùng Nguyên Phượng rời đi.

Chương 10

【Ngài đồng ý cùng Nguyên Phượng chung chưởng Phượng tộc, nhận được 3.000.000 (ba triệu) điểm tích lũy!

Một thành khí vận Phượng tộc.】【Ngài và Nguyên Phượng cùng tu Âm Dương Đại Đạo, nhận được 10.000 (một vạn) điểm tích lũy!】【Ngài gặp con cái của mình, và tặng quà ra mắt, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Hỏa chi pháp tắc ×10】Lại một lần nữa nhận phần thưởng của hệ thống.

Ngoài việc nhận được hơn bốn triệu điểm tích lũy, khiến số điểm còn lại lên tới hai mươi triệu.

Thu hoạch lớn nhất là nhận thêm một thành khí vận Phượng tộc.

Đương nhiên, phần thưởng này quyết định bởi Nguyên Phượng và những gì hắn đã làm.

Tốc độ tu luyện của Chu Dịch lại một lần nữa được nâng cao, năng lực cảm ngộ pháp tắc cũng tăng cường không ít.

Nhưng... không có công pháp tầng thứ hai của Đại Đạo Vô Cực Công, Chu Dịch không thể tiếp tục tu luyện.

Cách mục tiêu nhỏ một trăm triệu còn kém tám mươi phần trăm, Chu Dịch đương nhiên không thể tiếp tục ở lại Nam Minh Hỏa Sơn.

"Đến lúc đi du lịch Hồng Hoang một chuyến rồi!" Chu Dịch trước đó đã tìm hiểu từ Nguyên Phượng, Hồng Hoang hiện tại, Hung Thú lượng kiếp đã qua.

Thú Hoàng Thần Nghịch tung hoành Hồng Hoang cũng đã bị thảo phạt đến chết.

Hồng Hoang hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để tái sinh sau kiếp nạn, các loại kỳ trân dị bảo xuất hiện không ngừng.

Nói cơ duyên khắp nơi cũng không hề quá đáng.

Thân là người xuyên việt, Chu Dịch nhận thức về điểm này vô cùng rõ ràng.

Vị Đạo Tổ Hồng Quân kia tại sao có thể lúc giảng đạo phân bảo ở Tử Tiêu Cung lại chia ra đến mấy vạn món bảo bối?

Chẳng phải vì Hồng Quân xuất thế trước những đại thần thông giả kia, không chỉ chiếm được vị trí Đạo Tổ, mà còn trong vô tận năm tháng đã càn quét cả Hồng Hoang một lượt.

Cơ duyên thế này, Chu Dịch không chia một chén canh sao?

"Nguyên Phượng, ta muốn rời Nam Minh Hỏa Sơn, đến Hồng Hoang du lịch." "Nàng cứ ở lại tổ địa Phượng tộc." "Nghe ta khuyên một câu, mở rộng địa bàn có thể, nhưng đừng tạo sát nghiệt." Nguyên Phượng đối với việc Chu Dịch muốn đến Hồng Hoang du lịch không có ý kiến gì.

Dù sao lúc nàng đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng có cảm ứng trong lòng, từ đó đi du lịch Hồng Hoang một phen.

Cũng chính vì vậy, mới có thể gặp được Chu Dịch, đưa hắn về Phượng tộc.

Nhưng đối với lời khuyên của Chu Dịch, Nguyên Phượng thực ra không quá để tâm.

Sau thời đại Hung Thú, Phượng tộc đương nhiên có dã tâm tranh bá thiên hạ.

Dã tâm này đang bành trướng nhanh chóng, ngày càng mãnh liệt.

Thậm chí trong mười vạn năm này, Phượng tộc đã mở rộng không

biết bao nhiêu lãnh địa.

Cùng với sự mở rộng, chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Phượng tộc trong quá trình đó đã giết ra một con đường máu, Phượng tộc ngày nay là một tồn tại uy danh lẫy lừng.

Cho nên, đối với lời nhắc nhở của Chu Dịch, Nguyên Phượng không quá để ý.

Cảm nhận được sự qua loa của Nguyên Phượng, Chu Dịch nghiêm túc nói: "Sát lục sẽ mang đến nghiệp lực." "Nghiệp lực đạt đến đỉnh điểm, cho dù xưng bá Hồng Hoang cũng khó thoát khỏi họa diệt vong, Hung Thú tại sao bị tiêu diệt, ta nghĩ Nguyên Phượng nên hiểu rõ." Lấy ví dụ điển hình ra, Nguyên Phượng mới thu lại vài phần khinh thường.

"Phu quân nói có lý!" Nếu Nguyên Phượng đã hiểu, Chu Dịch cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao mấu chốt của Long Hán lượng kiếp là cuộc tranh đấu Đạo Ma giữa La Hầu và Hồng Quân.

Chỉ cần Phượng tộc cố gắng hết sức tránh gây ra sát lục, dẫn đến nghiệp lực quấn thân.

Vậy thì sau này sẽ có không gian để xoay sở.

Tiếp tục dặn dò vài câu, Chu Dịch liền hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Hồng Hoang.

So với Tứ Đại Bộ Châu và Tam Giới nhỏ bé còn sót lại sau Phong Thần đại kiếp, Hồng Hoang hiện tại rộng lớn đến cực hạn.

Với tu vi Đại La Kim Tiên của Chu Dịch phi hành giữa trời đất, chỉ riêng việc rời khỏi Nam Minh Hỏa Sơn đã tốn mất mấy ngàn năm.

Phong cảnh trên đường biến ảo, càng có vài phần cảm giác kỳ quái

lạ lùng.

Mục tiêu của Chu Dịch cũng vô cùng rõ ràng!

"Bất Chu Sơn!" Nếu coi Hồng Hoang là một điểm tham quan, vậy thì địa điểm check-in quan trọng nhất không còn nghi ngờ gì chính là Bất Chu Sơn!

Là trung tâm của cả Hồng Hoang, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là cột chống trời của Hồng Hoang.

Tầm quan trọng và tính đặc thù của Bất Chu Sơn tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Quan trọng nhất, vào thời điểm này, trên Bất Chu Sơn tồn tại vô số bảo bối và tiên thiên linh căn.

Ai đến trước được trước!

Nhưng đáng tiếc, Nam Minh Hỏa Sơn cách Bất Chu Sơn quá xa, Chu Dịch tương đương phải vượt qua nửa cái Hồng Hoang mới đến được đích.

Chỉ riêng việc này, Chu Dịch đã tốn gần ba nguyên hội, trọn vẹn ba mươi sáu vạn năm.

Cũng may cột chống trời hùng vĩ, ở bất kỳ góc nào của Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

Mới giúp Chu Dịch có mục tiêu rõ ràng, không đến mức lạc đường.

Bên ngoài Bất Chu Sơn, thứ đầu tiên đập vào mắt là uy áp kinh khủng từ cột chống trời hùng vĩ.

Áp lực kinh người đó đến từ Bàn Cổ, lúc này khiến cả Đại La Kim Tiên như Chu Dịch cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nhưng điều kỳ lạ là, Chu Dịch cần phải chịu đựng áp lực kinh

người, nhưng những sinh linh khác trong Bất Chu Sơn lại không cần.

Đương đầu với cảm giác bị bài xích này, Chu Dịch không chút do dự bước lên con đường đến Bất Chu Sơn.

Dù chỉ ở dưới chân núi, cũng bước đi khó khăn.

Phúc hề họa hề!

Dù bước chân của Chu Dịch chậm chạp, nhưng so với tin xấu này, tin tốt chính là.

Khó trèo lên, người bên ngoài càng khó hơn.

Cho nên vô số cơ duyên trong Bất Chu Sơn được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh, phảng phất như đang chờ Chu Dịch đến thu lấy.

"Hạ phẩm tiên thiên linh bảo, Bổ Thiên Võng!" "Không tệ!" "Trung phẩm tiên thiên linh bảo, Vạn Kiếm Hạp?" "Có thể ôn dưỡng pháp bảo loại kiếm, cũng không tệ." "Thiên Lôi Cổ, trung phẩm tiên thiên linh bảo, khi gõ có thể triệu hồi vạn quân sấm sét?" "Có chút thú vị." Trên đường đi, Chu Dịch không biết đã thu được bao nhiêu pháp bảo.

Những hậu thiên linh bảo tự nhiên không cần phải nói, căn bản không có tư cách được Chu Dịch ghi vào lòng, sau khi thu được liền trực tiếp ném vào túi càn khôn tự luyện chế.

Nhiều hơn là hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Hiếm có được mấy món trung phẩm tiên thiên linh bảo, tuyệt đại đa số đều là bảo bối rất tốt.

Chỉ đáng tiếc, đối với Chu Dịch sở hữu một món bạn sinh cực phẩm tiên thiên linh bảo có thể trưởng thành là Tạo Hóa Vô Cực Đồ, những trung phẩm tiên thiên linh bảo này thật sự chỉ có thể được đánh giá là không tệ mà thôi.

Ngoài rất nhiều pháp bảo, Chu Dịch đương nhiên cũng nhận được không ít linh căn.

Ví dụ như Long Căn Thảo, Kim Hoa Bích Diệp, Chu Quả.

Trong đó thậm chí có một số đã đạt đến cấp bậc thượng phẩm tiên thiên linh căn.

Chu Dịch tuy không biết luyện đan, nhưng dược lực tinh thuần trong những linh dược này có thể giúp ích không ít cho việc tu luyện.

Tiền đề là, Chu Dịch có thể nhận được công pháp tu luyện tiếp theo, tiếp tục tu hành.

Trong khoảng thời gian thường ngày thu thập cơ duyên, lại có một thu hoạch khác.

Đó chính là cường độ đạo thể!

Tính đặc thù của Đại Đạo Vô Cực Công khiến Chu Dịch có thể tu luyện nhục thân đạo thể đồng thời với tu hành nguyên thần.

Điều này đối với hầu hết sinh linh Hồng Hoang đều là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 11

Dù sao, đạo thể khó tu luyện, nguyên thần dễ dàng.

Thử xem, cả Hồng Hoang chuyên tu luyện nhục thân, ngoài Vu tộc có thiên phú dị bẩm ra, gần như không có ai khác.

Kể cả Tam Thanh tất cả mọi người đều chủ tu nguyên thần.

Cường độ nhục thân đạo thể cũng chỉ là tăng lên theo cảnh giới, chứ không cố ý tìm một môn công pháp để tu luyện.

Chỉ vì tốc độ tu hành nhục thân chậm, hiệu quả thấp.

Dù mọi người đều biết, dưới cùng cảnh giới, người có nhục thân đạo thể mạnh mẽ gần như vô địch.

Nhưng không ai lại đi làm chuyện tốn công vô ích như vậy.

Nhưng theo Chu Dịch thấy, tu luyện nhục thân là vô cùng cần thiết.

Những Tổ Vu đỉnh cấp kia thậm chí có thể dựa vào cường độ nhục thân để đối kháng với uy năng của pháp bảo.

Thật là một chuyện kinh khủng!

Đại Đạo Vô Cực Công mà Chu Dịch đổi được càng có thể đồng thời tu hành nguyên thần và nhục thân.

Nhưng vì hạn chế tu luyện, cường độ nguyên thần của Chu Dịch luôn mạnh hơn nhục thân một chút.

Đừng xem chỉ là một chút khiếm khuyết nhỏ, nhưng có lẽ sẽ trở thành gánh nặng cho việc tu hành của Chu Dịch sau này.

Nhưng, ở dưới chân Bất Chu Sơn.

Dưới uy áp hùng vĩ vô biên của Bàn Cổ.

Nhục thân của Chu Dịch cũng phảng phất như được tôi luyện ngàn lần.

Khí huyết trong cơ thể giao hòa, cuồn cuộn như sông lớn gầm thét.

Mỗi một tế bào đều tràn ngập sức mạnh vĩ đại tựa trời đất, nhất cử nhất động đều ẩn chứa uy năng kinh thiên động địa.

Trong quá trình không ngừng rèn luyện, nguyên thần và nhục thân của Chu Dịch cũng vào lúc này tiến hành sự hài hòa và thống nhất hoàn hảo.

Từng bước đi trên Bất Chu Sơn, bên ngoài thân thể Chu Dịch hiện ra từng mảng đạo văn.

Tất cả đều cao thâm huyền diệu, khó hiểu.

Những đạo văn này trong khoảnh khắc xuất hiện đã gây ra dao động không gian, chấn động mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng rất nhanh lại dung nhập vào trong thân thể Chu Dịch, khiến cường độ đạo thể của hắn lại lên một bậc.

Quá trình như vậy kéo dài không biết bao nhiêu năm tháng.

Mãi cho đến khi Chu Dịch đến một nơi linh khí ngưng tụ, vượt xa những nơi khác trên Bất Chu Sơn, một bí cảnh.

Thung lũng vắng vẻ, hoa lan thơm ngát.

Mùi hương thấm vào lòng người khiến Chu Dịch cũng có chút thả lỏng.

Đặc biệt là linh khí trong lành tràn ngập trời đất, chỉ cần hít một hơi cũng có thể mang lại cho Chu Dịch sự sảng khoái tột độ.

“Đúng là một động thiên phúc địa không tệ!” Chu Dịch trong lòng

có cảm ứng, chắc chắn bên trong có đại cơ duyên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Trong quá trình tiếp tục tiến lên, từng đạo vết tích bạc hợp với chí lý trời đất, phác họa đại đạo vô thượng, trình hiện muôn hình vạn trạng.

Những vết tích này cuối cùng giao hòa thành một đại trận đỉnh cấp tự nhiên, tọa lạc trên mặt đất.

Bên trong như thế nào, Chu Dịch không nhìn rõ.

Nhưng chỉ riêng sự xuất hiện của tiên thiên đại trận này, có thể đoán định, bảo bối bên trong chắc chắn bất phàm.

Dù sao những trung phẩm tiên thiên linh bảo và thượng phẩm tiên thiên linh bảo đều không có tiên thiên đại trận bảo hộ.

Bảo vật trong trận pháp hiện tại, chắc chắn vượt xa trung phẩm tiên thiên linh bảo.

"Hoặc là cực phẩm tiên thiên linh bảo, hoặc là đỉnh cấp linh căn!" Suy nghĩ một chút, Chu Dịch đưa ra đáp án.

Tiên thiên chí bảo là không thể, chí bảo trong Hồng Hoang đều có quỹ đạo vận mệnh riêng.

Sao có thể để Chu Dịch tùy tiện gặp được?

Vậy thì còn lại cũng chỉ có cực phẩm tiên thiên linh bảo và đỉnh cấp linh căn.

Cả hai khả năng này đối với Chu Dịch đều có sức hấp dẫn cực lớn.

Đừng xem bạn sinh linh bảo trong tay Chu Dịch có tiềm năng trưởng thành sánh ngang tiên thiên chí bảo.

Nhưng hiện tại dù sao cũng chưa hoàn toàn lột xác, vẫn chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo mà thôi.

Mỗi một món cực phẩm tiên thiên linh bảo đều vô cùng quý giá.

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn là ví dụ tốt nhất.

Đương nhiên, nếu là đỉnh cấp linh căn, đó cũng là một lựa chọn khá tốt.

Chu Dịch không do dự.

Một bước bước ra, đã ở bên ngoài trận pháp.

Đối mặt với trận pháp ảo diệu vô cùng, hắn chỉ ngồi xếp bằng, tại chỗ bắt đầu tham ngộ sự huyền diệu của trận pháp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác, đã qua trọn vẹn vạn năm.

Tốn vạn năm tuế nguyệt, Chu Dịch cuối cùng đã nắm giữ được một nửa ảo diệu trong tiên thiên đại trận.

"Trận pháp nhất đạo, tuy là một nhánh của đại đạo, nhưng lại bao hàm vạn tượng, quả thực bất phàm." Chu Dịch không cưỡng ép phá trận pháp này, mà muốn tham ngộ trận pháp đại đạo.

Nhưng xem ra, đây là một đạo vô cùng cao thâm, không thua kém gì Âm Dương, Ngũ Hành.

Sau này nếu muốn tu hành, có lẽ sẽ tốn không ít thời gian.

Nhưng nếu tu luyện thành công, sự giúp đỡ cho Chu Dịch cũng là điều hiển nhiên.

"Khai!" Nắm giữ một nửa huyền diệu, Chu Dịch không gặp chút trở ngại nào mở ra tiên thiên đại trận.

Cứ như nhàn nhã dạo bước đi vào trong.

Vừa vào mắt, tiên khí phiêu phiêu!

Rất nhanh, Chu Dịch nhìn thấy thác nước chảy xiết ở phía xa.

Dưới thác nước, có từng luồng bảo quang chiếu rọi chư thiên, huy hoàng chói mắt.

"Ở đó!" Chu Dịch trong lòng vui mừng, lập tức đến dưới thác nước.

Bàn tay vung lên, một luồng pháp lực lập tức tuôn ra, chặn đứng cả thác nước.

Dưới thác nước, một đóa sen trắng mười hai phẩm nở rộ.

Hào quang tựa như có thể tịnh hóa vạn giới bao trùm bốn phương, ngay cả Đại La Kim Tiên như Chu Dịch cũng có thể cảm nhận được tâm linh được tịnh hóa.

Đặc biệt là tâm cảnh của hắn, vào lúc này thông suốt vô cùng, khoáng đạt vạn phần.

Với tâm cảnh hiện tại để tu hành, chắc chắn sẽ làm ít công nhiều.

Quan trọng hơn, dưới vạn đạo quang hoa, sát khí giữa trời đất cũng phảng phất vào lúc này lùi xa ngàn vạn dặm, không dám đến gần chút nào.

Phảng phất như chỉ cần đến gần một phân sẽ bị tiêu ma trong nháy mắt, không còn tồn tại.

Thấy cảnh này, Chu Dịch trong lòng vui mừng và chấn động, đồng thời, trong đầu cũng hiện ra một cái tên.

"Chẳng lẽ!" "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên???" Tương truyền Bàn Cổ Đại Thần sở hữu ba món Hỗn Độn Chí Bảo, trong đó nổi danh nhất tự nhiên là Bàn Cổ Phủ.

Chương 12

Nhưng ngoài ra, Hỗn Độn Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng là những bảo vật vô cùng lợi hại.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tự nhiên không cần phải nói nhiều, lão đạo Hồng Quân chỉ nhận được một mảnh vỡ tương đối lớn sau khi nó vỡ nát đã có vốn liếng để tranh bá Hồng Hoang, vấn đỉnh Thánh nhân.

Thậm chí sau khi thành Thánh, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn luôn ở trong tay Hồng Quân.

Đủ thấy Hồng Quân coi trọng nó đến mức nào.

Lai lịch của Hỗn Độn Thanh Liên còn lớn hơn.

Tương truyền Bàn Cổ chính là từ trong đó thai nghén ra, căn nguyên nghịch thiên, trực tiếp nghiền ép vô số Hỗn Độn Thần Ma.

Sau khi khai thiên, Hỗn Độn Thanh Liên cũng phân hóa thành rất nhiều pháp bảo.

Trong đó một hạt sen liền biến thành Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên chưa từng xuất thế, chỉ qua lời kể của những đại thần thông giả sở hữu các đài sen khác, thế nhân mới biết đến món cực phẩm tiên thiên linh bảo này.

Kiếp trước Chu Dịch đã nghe qua mấy phiên bản.

Trong đó được người ta đồng tình nhất là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên được cất giấu trong ba đảo tiên hải ngoại là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán không có cơ sở thực tế.

Nhưng bây giờ!

Món bảo bối này xuất hiện ngay trước mắt Chu Dịch, trong một tiên thiên đại trận ở Bất Chu Sơn.

Sao Chu Dịch có thể không vui mừng?

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" "Thật là một món bảo bối tốt!" Lập tức, Chu Dịch liền tiến lên thu lấy nó.

Vẫy tay một cái, bảo bối liên đài rơi vào tay.

Khi pháp lực của Chu Dịch truyền vào, lập tức có một mối liên hệ được thiết lập giữa hai bên.

Món bảo bối này không phải là bạn sinh linh bảo của Chu Dịch, hắn đương nhiên không thể trong nháy mắt luyện hóa hoàn toàn các cấm chế bên trong.

Nhưng muốn luyện hóa cấm chế bên trong, biến nó hoàn toàn thành vật sở hữu của mình, thực ra cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Pháp bảo trong Hồng Hoang được chia thành ba cấp: không nhập lưu, hậu thiên và tiên thiên linh bảo.

Bất kể là hậu thiên linh bảo hay tiên thiên linh bảo đều được chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Nhưng tiên thiên linh bảo có thêm hai phân loại là cực phẩm và chí bảo.

Hậu thiên chí bảo!

Bảo bối cấp bậc này chỉ có một món, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay Thái Thanh Lão Tử.

Do đó không được tính vào đây.

Hạ phẩm hậu thiên linh bảo, nhiều nhất sở hữu mười hai đạo hậu thiên cấm chế, trung phẩm hậu thiên linh bảo, nhiều nhất sở hữu hai mươi bốn đạo hậu thiên cấm chế.

Thượng phẩm hậu thiên linh bảo, nhiều nhất sở hữu ba mươi sáu đạo hậu thiên cấm chế.

Tương tự, tiên thiên linh bảo cũng giống như hậu thiên linh bảo.

Chỉ là, hậu thiên cấm chế được đổi thành tiên thiên cấm chế sâu không lường được mà thôi.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo sở hữu nhiều nhất bốn mươi tám đạo tiên thiên cấm chế, tiên thiên chí bảo sở hữu bốn mươi chín đạo tiên thiên cấm chế.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tự nhiên là kẻ nổi bật trong số các cực phẩm tiên thiên linh bảo, bên trong sở hữu bốn mươi tám đạo cấm chế.

Chu Dịch sơ bộ ước tính, muốn thuận lợi luyện hóa nó, có lẽ không có mười vạn năm thời gian thì tuyệt đối không làm được.

Nhưng, khi hắn ngồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu luyện hóa.

Lại phát hiện mình hoàn toàn sai rồi.

Bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của hắn có công hiệu đánh rớt mọi pháp bảo thiên hạ, áp chế mọi bảo vật.

Về bản chất, tác dụng của Ngũ Sắc Thần Quang chính là đè nén cấm chế bên trong pháp bảo, cắt đứt liên hệ giữa pháp bảo và người sở hữu nó.

Trong đấu pháp có thể phát huy tác dụng, lúc luyện hóa pháp bảo cũng tương tự.

Khi Chu Dịch thi triển Ngũ Sắc Thần Quang bắt đầu điên cuồng quét Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tốc độ luyện hóa có một bước nhảy vọt về chất.

Chưa đến vạn năm, trong chớp mắt.

Khi Chu Dịch tỉnh lại từ trạng thái ngồi thiền, trong mắt mang theo ánh sáng rực rỡ.

"Thành công rồi!" Giờ khắc này, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xoay tít dưới chỗ ngồi của Chu Dịch, nâng đỡ thân thể hắn.

Từng đạo quang hoa thuần trắng từ đài sen bay ra, trong nháy mắt bao bọc Chu Dịch vào trong.

Trong quang hoa, Chu Dịch được bảo vệ mạnh mẽ, tu luyện ở bên trong, càng thêm làm ít công nhiều.

"Quả nhiên là cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Cảm nhận được năng lực phòng ngự của món pháp bảo này, Chu Dịch vô cùng hài lòng.

Quan trọng nhất, món pháp bảo này có công hiệu tịnh hóa sát khí và nghiệp lực.

Dù có phạm phải sát nghiệt, thông qua món pháp bảo này cũng có thể tịnh hóa nghiệp lực, rửa sạch nhân quả.

Có chút nghịch thiên rồi.

Có được pháp bảo này, tương đương với việc nhận được một món công đức pháp bảo!

Dù sao Chu Dịch bây giờ cũng là người có gia thất.

Dựa vào quan hệ với Phượng tộc, giá trị của cực phẩm tiên thiên

linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên càng trở nên rõ ràng.

Chỉ cần có món pháp bảo này, Chu Dịch có thể dùng nó để trấn áp khí vận Phượng tộc, củng cố căn cơ, bảo vệ Phượng tộc ở mức độ lớn nhất.

Từ đó nhận lại khí vận hùng hậu!

Đây là một cục diện đôi bên cùng có lợi cho Chu Dịch và Phượng tộc.

Trước đó Chu Dịch còn đang đau đầu không biết nên giúp Phượng tộc thế nào, quyết định đi một bước xem một bước.

Nhưng bây giờ, Tịnh Thế Bạch Liên thật sự đã giúp một việc lớn.

Không nói gì khác, chỉ riêng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã đủ để chuyến đi Bất Chu Sơn của Chu Dịch xứng đáng với hai chữ 'hoàn mỹ'!

Khi Chu Dịch đang thu dọn bảo bối, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Bất thình lình!

Trời đất gầm vang, từng đạo vết nứt xuất hiện trên bầu trời.

Trong vết nứt, ma khí đen kịt sâu thẳm tung hoành ngang ngược.

Trong nháy mắt liền xung kích cửu thiên thập địa, bao phủ toàn bộ tiên thiên đại trận.

Rắc rắc rắc ~ Cùng với những tiếng vỡ vụn liên tiếp vang lên.

Tiên thiên đại trận rơi vào tình trạng sụp đổ dây chuyền.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi.

BÙM!!!

Phảng phất như trời đất đảo lộn, nhật nguyệt vô quang.

Cả thế giới xuất hiện một đôi ma đồng đỏ rực, cùng với uy áp

kinh khủng vô cùng giáng xuống.

Chương 13

Mênh mông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt.

Mặt đất xung quanh Chu Dịch sụp đổ vỡ nát, hiện ra một cảnh tượng tận thế hủy diệt thế giới.

"Dám cướp cơ duyên của bản tọa?" "Chết cho bản tọa!" Một giọng nói trầm thấp bá đạo truyền đến.

Âm thanh vang dội, động cả thời không.

Sau đó, một luồng sát khí ngút trời tuôn ra, phảng phất như núi thây biển máu đổ ập xuống.

Khí tức bá đạo vô biên bao trùm tứ phía tám hướng của Chu Dịch.

Ma khí cuồn cuộn, tựa như hình thành biển cả, trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn Chu Dịch.

Dù Chu Dịch đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, lúc này vẫn cảm nhận được uy hiếp.

Một ma đạo đại năng, thực lực ngút trời, không thể xem thường!

Nhưng, Chu Dịch sao có thể khi đối mặt với đối thủ như vậy lại cảm thấy sợ hãi và khiếp đảm?

Đối phương vừa gặp mặt đã ra tay không chút lưu tình, thậm chí còn động sát cơ.

Trong lòng Chu Dịch cũng có lửa giận ngút trời.

"Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" "Hoa khai thập nhị!

Tịnh hóa vạn giới!" Cùng với tiếng gầm trầm thấp của Chu Dịch, trong chốc lát, Tịnh Thế Bạch Liên tỏa ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, toàn bộ ma khí trời đất phảng phất vào lúc này đều tan chảy hoàn toàn, không thấy tung tích.

Biển ma khí yếu ớt không chịu nổi, ngay cả việc tiếp cận Chu Dịch trong phạm vi trăm vạn dặm cũng không thể.

Với năng lực phòng ngự của món cực phẩm tiên thiên linh bảo này, chút ma khí cỏn con làm sao đối phó được?

"Bảo bối tốt!" Thủ đoạn của mình bị chặn lại, nhưng trên mặt ma tu đột nhiên xuất hiện lại không hề có chút thất vọng.

Trong giọng nói thậm chí còn lộ ra sự vui mừng cuồng nhiệt.

"Quả nhiên không hổ là một trong những bảo bối do Hỗn Độn Thanh Liên phân giải thành!" Nghe những lời này, Chu Dịch lập tức hiểu ra, ma tu này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Biết được chuyện Hỗn Độn Thanh Liên phân giải thành Tịnh Thế Bạch Liên.

Ngay khi Chu Dịch sắp đoán ra thân phận của ma tu.

Vạn đạo ma khí trên bầu trời hội tụ về một điểm.

Phảng phất như tất cả tà ác và tội nghiệt trên thế gian đều hợp lại làm một, mang theo sát ý vô biên và sự tham lam vô cùng trong mắt.

"Ma Tổ La Hầu!" Trong toàn bộ Hồng Hoang, có thể có ma khí hùng hậu như vậy, vừa xuất hiện đã có sát khí vô cùng.

E rằng cũng chỉ có Ma Tổ La Hầu, người đã tỏa sáng rực rỡ trong Long Hán đại kiếp, sáng lập Ma giáo.

Long Hán đại kiếp, nhân vật chính bề ngoài là tiên thiên tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Nhưng thân là người xuyên việt từ hậu thế, Chu Dịch lại hiểu rõ, nhân vật chính thực sự là hai người chủ đạo cuộc chiến Đạo Ma, La

Hầu và Hồng Quân.

Đặc biệt là La Hầu, đã một mình mưu đồ cả Long Hán lượng kiếp.

Nếu không phải vì thất bại trong việc chứng đạo, hắn đã một mình đối phó với gần như tất cả các đại thần thông giả bao gồm cả Hồng Quân và Dương Mi.

Nếu không, người có thể thành đạo chưa chắc đã là Hồng Quân.

Bây giờ với lập trường của Chu Dịch, đã kết thân với Phượng tộc, La Hầu kẻ gây ra đại kiếp tự nhiên đứng ở phía đối lập.

Huống hồ hôm nay La Hầu chủ động tấn công, muốn chém giết hắn.

La Hầu sau khi nghe lời nói của Chu Dịch, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

"Ồ, ngươi biết bản tọa?" "Ma Tổ ư?

Nghe hay đấy, dường như rất hợp với bản tọa!" Trên mặt La Hầu hiện ra một nụ cười quỷ dị.

"Nếu đã biết bản tọa là ai, sao còn không mau dâng bảo bối liên đài kia lên?" "Thấy ngươi cũng có chút bản lĩnh, bản tọa cũng không ngại thu ngươi làm ma sứ dưới trướng!" Thân là đại thần thông giả hàng đầu Hồng Hoang, thực lực của La Hầu kinh người.

Tự tin bùng nổ!

Nếu không như vậy, sao có thể một mình mưu tính cả Hồng Hoang?

Từ trong thâm tâm, cả Hồng Hoang đều nên bị hắn giẫm dưới chân, thần phục hắn.

Bao gồm cả Chu Dịch trước mắt!

Lúc này, khí tức bá đạo trên người La Hầu cũng không hề thu liễm chút nào.

Ma khí mênh mông, hóa thành từng con ma long ngang ngược.

Phảng phất như chỉ cần Chu Dịch mở miệng từ chối, hắn sẽ không chút do dự giáng xuống thủ đoạn sấm sét để oanh sát.

"Ma sứ dưới trướng?" "Quả là nực cười!" Chu Dịch cũng cười lớn đáp lại, lúc này đối mặt với ma khí ngút trời mà mặt không đổi sắc.

Thậm chí, từ trong đôi mắt của hắn có thể thấy được thần thái hưng phấn mãnh liệt.

Dù đối mặt với Ma Tổ La Hầu hung danh lẫy lừng sau này, Chu Dịch cũng không hề có chút hoảng sợ.

Hắn muốn xem xem, thực lực hiện tại của mình, so với tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang có bao nhiêu chênh lệch.

Mà, chênh lệch giữa hắn và La Hầu, thực ra cũng chỉ là cảnh giới mà thôi.

"Tìm chết!" Nhìn thấy bộ dạng cuồng vọng của Chu Dịch, trên mặt La Hầu hiện lên sự bạo ngược vô tận.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hắn trở nên sắc bén, trong hư không bốn phương có sát khí ngút trời lượn lờ.

Sau đó, núi thây biển máu sau lưng La Hầu hóa thành vô tận ma đầu càn quét.

Hoặc gào thét ngút trời, hoặc âm phong gào thét.

Tiếng la hét, tiếng đánh giết và tiếng máu thịt bay tung tóe, tiếng kim loại va chạm liền thành một mảng.

Trước mắt Chu Dịch dường như xuất hiện một chiến trường hùng

vĩ, nơi đó phảng phất trở thành một cỗ máy xay thịt.

Hắn dường như trở thành một thành viên trong chiến trường gần như vô tận, nhỏ bé không đáng kể, yếu ớt vạn phần.

Mặc cho thiên quân vạn mã lao về phía mình, lại không có chút dư địa nào để phản kháng.

"Chút mánh khóe vặt, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Chu Dịch khinh thường cười một tiếng.

Sức mạnh nguyên thần vô hình khuếch tán ra, lập tức xóa tan tất cả.

Cái gọi là núi thây biển máu, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dưới pháp lực hùng hậu của Chu Dịch, những ma đầu huyết sắc đều bị tiêu diệt.

"Nếu chỉ có chút thủ đoạn này, thì có phần quá xem thường người khác rồi." Loại huyễn thuật này, Chu Dịch thậm chí không cần dùng đến pháp bảo.

La Hầu cười lạnh, "Xem ra, ngươi quả thực có vốn liếng để kiêu ngạo, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi." Chỉ thấy, lúc này La Hầu đích thân ra tay, hóa thành một đạo hắc quang u ám.

Trong tay hắn cũng xuất hiện một lá cờ.

Trên lá cờ, ánh sáng xám xịt lấp lánh, sau đó, càng có vô cùng oan hồn ngang ngược.

Mỗi một con đều là sinh linh bị La Hầu chém giết, có yếu, có mạnh.

Chủng loại vô số, vô cùng hùng vĩ.

Đây là thượng phẩm hậu thiên pháp bảo do La Hầu luyện chế, tên là Thái Tố Luyện Ma Kỳ.

Mỗi một sinh linh chết dưới pháp bảo này đều sẽ trở thành một phần của Thái Tố Luyện Ma Kỳ, không ngừng tăng cường thực lực cho món pháp bảo này.

Cộng thêm bản thân món pháp bảo này được La Hầu chế tạo vì sát lục pháp tắc của mình.

Chương 14

Do đó khi thi triển trong tay hắn, tuy chỉ là hậu thiên pháp bảo, nhưng hoàn toàn không thua thượng phẩm tiên thiên linh bảo, thậm chí đã chạm đến phạm trù cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Làm được bước này, có thể biết La Hầu đã đồ sát bao nhiêu sinh linh!

Từng đạo ma khí tung hoành, nghiền nát vạn dặm hư không.

Giáng xuống trước mặt Chu Dịch, đánh cho Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng điên cuồng lay động.

"Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!" La Hầu cuồng vọng cười lớn, giọng điệu kiêu ngạo đến cực điểm.

Chu Dịch đứng sau ánh sáng vô tận của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trên mặt lại hiện ra vẻ... kinh ngạc nồng đậm!

"Sao?" "Sao lại yếu như vậy?" La Hầu: "???" Vốn tưởng rằng Chu Dịch bị thực lực mạnh mẽ của mình chấn nhiếp, nhưng không ngờ Chu Dịch lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Trong chốc lát, La Hầu ngây người.

Chu Dịch cũng như chợt bừng tỉnh ngộ.

"Ra là, không phải bản tôn!" Thời kỳ này, La Hầu còn đang lăn lộn ở vùng đất phía Tây, chuẩn bị cho việc thành lập Ma giáo.

Thái Tố Luyện Ma Kỳ trong tay chính là để chuẩn bị cho việc tu luyện sát lục pháp tắc.

Nếu La Hầu trước mắt chỉ là một phân thân, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Bản tôn của La Hầu phân hóa ra nhiều phân thân, thông qua Thái Tố Luyện Ma Kỳ đồ sát sinh linh Hồng Hoang, từ đó gia tăng tốc độ tu hành sát lục pháp tắc.

Bây giờ, người Chu Dịch gặp được, chính là một trong những phân thân của La Hầu.

Nếu không phải như vậy, Ma Tổ La Hầu sao có thể chỉ có biểu hiện vừa rồi?

Lời khẳng định của Chu Dịch cũng khiến ánh mắt của La Hầu trước mắt trở nên âm lãnh vài phần.

"Cho dù bản tôn chưa đến thì sao?" "Giết ngươi như giết chó!" Dù chỉ là một phân thân, nhưng La Hầu lúc này vẫn vô cùng cuồng vọng.

Chu Dịch chậm rãi lắc đầu, "Vô vị!" "Nếu bản tôn giáng lâm, vậy mới cần bản tọa phải nghiêm túc đối đãi." "Nhưng bây giờ..." "Ngươi có thể đi chết được rồi!" Chu Dịch chậm rãi lắc đầu, nhìn phân thân của La Hầu, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Lập tức, khí thế bùng nổ.

Sức mạnh vô cùng vô tận từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

Mặc dù chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng Đại Đạo Vô Cực Công là một tồn tại không thể tưởng tượng nổi đến mức nào?

Ngay cả Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công mà Bàn Cổ Đại Thần tu luyện cũng đều thua kém Đại Đạo Vô Cực Công.

Tu luyện công pháp bực này, căn cơ của Chu Dịch vững chắc đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Dù chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng cũng có cường độ pháp lực vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Huống hồ, cường độ đạo thể của Chu Dịch cũng nghịch thiên đến cực hạn.

Nhìn những Tổ Vu kia, người nào không phải là tồn tại một chọi mười?

Chỉ trong nháy mắt, uy áp kinh khủng của Chu Dịch đã áp chế ngược lại La Hầu.

Tâm tình của La Hầu vô cùng phức tạp.

Theo sự phân phó của bản tôn, hắn không ngừng săn giết ở khu vực gần Bất Chu Sơn.

Thậm chí không ít Kỳ Lân cũng bị chém giết, từ đó thu vào trong Thái Tố Luyện Ma Kỳ.

Đúng như Chu Dịch phỏng đoán, hậu thiên linh bảo Thái Tố Luyện Ma Kỳ được luyện chế ra chính là để thỏa mãn nhu cầu tu luyện sát lục pháp tắc của bản tôn.

Ngay khi sắp hoàn thành mục đích, nâng uy năng của hậu thiên linh bảo lên cấp độ có thể sánh ngang với cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Đột nhiên!

Một pháp bảo có khí tức tương đồng với cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà bản tôn nắm giữ đã xuất thế.

Phát hiện này khiến La Hầu vui mừng như điên.

Lập tức hắn liền lần theo khí tức tìm đến, mất trọn vẹn vạn năm mới đến được đây.

Nhưng Chu Dịch đã đến nơi này sớm hơn hắn, thuận lợi luyện hóa pháp bảo.

Dù La Hầu cưỡng ép phá tan trận pháp, nhưng cũng đã chậm một bước.

Nhưng với tính cách bá đạo vô cùng của La Hầu, sao có thể tha cho Chu Dịch và liên đài?

Mới có cảnh tượng vừa rồi!

Nhưng La Hầu vạn vạn không ngờ, tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ trước mắt này không chỉ có chút thủ đoạn, phá giải được các loại thuật pháp.

Mà còn vào lúc này bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, nghiễm nhiên có thể sánh ngang với tồn tại Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Phải biết rằng, bản tôn của La Hầu tuy tu hành đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng phân thân chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trong tình huống đối mặt với Chu Dịch khí tức toàn khai, hắn cảm nhận được mối uy hiếp không tên.

Điều này khiến hắn trong lòng tức giận không thôi, đồng thời càng nảy sinh ý niệm muốn tiêu diệt hoàn toàn Chu Dịch.

"Kẻ cuồng vọng!" "Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!" Thái Tố Luyện Ma Kỳ là một món pháp bảo đặc thù.

Có lẽ không kỳ diệu như cực phẩm tiên thiên linh bảo thực sự, nhưng đơn thuần về uy năng sát lục lại không yếu hơn cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Giờ phút này, dưới sự tấn công của vô số ma đầu.

Ngay cả phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng bắt đầu lung lay.

Từng con ma đầu nhe nanh múa vuốt kinh khủng dường như muốn nuốt chửng tất cả, nuốt sạch cả Đại La pháp lực của Chu Dịch.

“Bản tọa định sẵn sẽ đạp phá mây xanh, vấn đỉnh Hỗn Độn!” “Một con kiến hôi nhỏ bé, cũng dám xấc xược?” Giọng La Hầu bá khí ngút trời.

Nhưng rất nhanh đã bị một tiếng nổ kinh thiên động địa như muốn làm điếc tai áp chế hoàn toàn.

Một bức đồ quyển xông lên trời.

Trên trời dưới đất, vạn vật tĩnh lặng.

Âm Dương đại đạo tung hoành bốn phương, Ngũ Hành pháp tắc diễn hóa vô cùng.

Cả thế giới đều chìm đắm trong dao động của pháp tắc Âm Dương Ngũ Hành.

Nơi đây phảng phất trở thành lãnh địa độc quyền của Chu Dịch.

Trong lãnh địa, thực lực của Chu Dịch được nâng cao vô hạn đến gần cảnh giới trung kỳ.

Nhất cử nhất động, khí huyết khuấy động pháp lực ngút trời lao ra.

Trong nháy mắt, một quyền của Chu Dịch hạ xuống đã nghiền nát vô số ma đầu, tiêu tán giữa trời đất.

“Giết!” Sát khí bành trướng không hề thua kém phân thân của La Hầu.

Chỉ một đòn đã hóa giải nguy cơ.

Huống hồ, cùng lúc Chu Dịch tung quyền oanh sát, Tạo Hóa Vô Cực Đồ che trời lấp đất trực tiếp bay lên.

Một cối xay Sinh Tử Đại Ma khổng lồ giáng lâm, hư không từng tầng đứt gãy, tiếng nổ không ngừng.

Ngay cả không gian vô cùng ngưng thực trên Bất Chu Sơn cũng bắt đầu xuất hiện vỡ nát.

Uy lực bực này, quả thực kinh khủng như vậy.

Trước cối xay Sinh Tử Đại Ma, món hậu thiên pháp bảo trong tay La Hầu lập tức trở nên ảm đạm thất sắc.

"Không!" "Đây là pháp bảo gì?" La Hầu đương nhiên chưa từng thấy bảo bối Tạo Hóa Vô Cực Đồ này.

Uy lực mà nó bộc phát ra quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chương 15

Chỉ trong nháy mắt, La Hầu đã cảm giác bị áp chế hoàn toàn.

Khi hoàn hồn lại, không biết từ lúc nào, hắn đã lọt sâu vào trong Âm Dương trận pháp màu đen trắng.

Chính là bản mệnh thần thông Âm Dương Bàn của Chu Dịch đã khởi động.

Lúc này Chu Dịch ở mặt dương, La Hầu ở mặt âm.

Thuộc tính âm dương phát huy tác dụng, thực lực của La Hầu bị hạ xuống đến cực hạn.

Trong tình huống bản mệnh thần thông và bản mệnh pháp bảo đồng thời tấn công, La Hầu làm sao có cơ hội lật mình?

Lập tức, sắc mặt La Hầu tái nhợt, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Con sâu cái kiến, dám diệt sát bản tọa!" Chu Dịch cười lạnh không dứt, "Giết thì sao?" "Đừng nói chỉ là một phân thân nhỏ bé, dù bản tôn giáng lâm, ta cũng giết!" "Sinh Tử Đại Ma, lạc!" Trong chớp mắt!

Giữa những tiếng gầm giận dữ không ngừng của La Hầu, cối xay khổng lồ ẩn chứa khí tức sinh tử bàng bạc, bao trùm vô cùng pháp tắc Âm Dương Ngũ Hành hạ xuống.

Dưới sức mạnh vô biên, tất cả đều tan thành tro bụi.

Bao gồm cả khí tức của phân thân La Hầu!

Phảng phất như tất cả mọi thứ trong trời đất đều bị thanh tẩy hoàn toàn.

Vù ~ Mãi một lúc lâu sau, bụi trần lắng xuống.

Hư không bốn phương bắt đầu dần dần bình phục lại.

Chu Dịch lúc này mới từ giữa trời đất bước ra.

So với cảnh hoang tàn và đổ nát xung quanh, Chu Dịch tự nhiên hiện ra vẻ khí định thần nhàn.

Diệt sát phân thân của La Hầu, không khó lắm!

"Vô vị!" Từ miệng hắn, chỉ thốt ra hai chữ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của Chu Dịch bị một vật trên mặt đất thu hút.

Diệt sát La Hầu đối với Chu Dịch không phải là chuyện khó khăn gì.

Bây giờ sao có thể đơn thuần dựa vào tu vi để phán đoán thực lực của Chu Dịch?

Trong Hồng Hoang gần như không tồn tại chuyện vượt cấp chiến đấu, đặc biệt là đại cảnh giới.

Trừ phi có chí bảo trong tay!

Chu Dịch vượt tiểu cảnh giới, trong tay lại cầm hai món cực phẩm tiên thiên chí bảo chính hiệu.

Dễ dàng đối phó với một phân thân của La Hầu cũng không phải là chuyện hiếm lạ.

Sau khi đánh cho phân thân La Hầu hồn bay phách tán, Chu Dịch vốn định rời khỏi nơi này, tiếp tục du lịch Bất Chu Sơn.

Nhưng không ngờ tại nơi phân thân của La Hầu ngã xuống, lại có một vật.

Dùng pháp lực thu nó vào túi, Chu Dịch lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì thứ trong tay hắn không phải vật gì khác, chính là Thái Tố Luyện Ma Kỳ mà La Hầu lấy ra.

Món hậu thiên chí bảo do Ma Tổ La Hầu luyện chế này ẩn chứa chân ý của sát lục pháp tắc, cực kỳ bất phàm.

Bên trong ẩn chứa vô số oan hồn.

Dù đã chịu sự oanh sát của Chu Dịch cũng không hề bị hư hại, vẫn có thể sử dụng.

"La Hầu luyện chế bảo bối cũng có nghề đấy." Chu Dịch cảm khái một câu.

La Hầu cũng là một kỳ tài, cũng khó trách có thể tranh đoạt đại thế, mưu cầu thánh vị chí cao vô thượng.

Nhưng, Thái Tố Luyện Ma Kỳ ẩn chứa sát nghiệt vô cùng, đối với người không tu hành sát lục pháp tắc thực ra không có quá nhiều giá trị và ý nghĩa.

Thậm chí sẽ vì sử dụng loại pháp bảo này mà sinh ra tội nghiệt.

Hồng Hoang coi trọng nhân quả, người có nghiệp hỏa sinh ra, kết cục cuối cùng cũng đa phần là chết không yên lành.

Chu Dịch đương nhiên sẽ không vì món pháp bảo này mà bị nghiệp lực ảnh hưởng.

Nhưng hắn cũng không thiếu pháp bảo, hà cớ gì phải vì món pháp bảo này mà dính vào vũng nước đục?

Cho nên, món pháp bảo này đối với Chu Dịch, là một thứ gân gà chính hiệu.

Nhưng đúng lúc Chu Dịch định vứt nó đi, trong đầu lại có một tia linh quang lóe lên.

Một ý tưởng táo bạo xuất hiện trong đầu Chu Dịch.

“Món tuyệt thế hung khí này, nếu tịnh hóa nghiệp lực của nó thì sao?” Giữa trời đất có sát khí, có nghiệp lực quấn thân.

Chính vì sự tồn tại của những thứ này, Hồng Hoang mới có vô lượng lượng kiếp.

Nhưng nếu có thể thanh tẩy và tiêu ma hoàn toàn những nghiệp lực này.

Vậy thì Thiên Đạo sẽ giáng xuống công đức.

Nhưng quá trình này nói dễ, làm khó.

Muốn tiêu ma nghiệp lực, phải tốn rất nhiều thời gian và tâm tư.

Có công phu đó, chẳng bằng tu luyện cho tốt.

Nhưng Chu Dịch thì khác!

Mặc dù về việc tiêu ma nghiệp lực không khác gì các tu sĩ bình thường.

Nhưng hắn có một món pháp bảo tuyệt hảo để tịnh hóa nghiệp lực mà.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bản thân đã có hiệu quả tịnh hóa nghiệp lực, nếu dùng món bảo bối này để tịnh hóa nghiệp lực trong Thái Tố Luyện Ma Kỳ.

Chắc chắn công đức vô lượng!

Nói cách khác, La Hầu giết càng nhiều, oán khí và nghiệp lực càng lớn, thu hoạch của Chu Dịch cũng càng nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Chu Dịch liền không thể chờ đợi được nữa bắt đầu thử nghiệm.

Lập tức hắn liền quét ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang xóa đi toàn bộ dấu ấn của La Hầu trên pháp bảo, khiến nó trở thành vật vô chủ.

Sau đó lại dùng tịnh hóa thần quang của Tịnh Thế Bạch Liên không ngừng tẩy rửa món pháp bảo này.

Hiệu quả cũng siêu quần bạt tụy.

Vô số oan hồn vào lúc này được tịnh hóa, khôi phục thần trí, trước mặt Chu Dịch nước mắt lưng tròng.

"Đa tạ đại tiên ra tay!" "Đa tạ đại tiên!" Cùng lúc đó, trên trời kim quang đại phóng, từng đạo công đức hạ xuống, hội tụ vào trong đan điền của Chu Dịch.

Công đức có thể nói là bảo vật vạn năng, có thể tu luyện, có thể luyện bảo luyện đan.

Thậm chí có thể gia tăng tốc độ tham ngộ!

Sau này những Thánh nhân kia, bao gồm cả Hồng Quân tất cả mọi người đều thông qua công đức mà thành thánh nhân quả vị.

Có thể biết, giá trị của những công đức này là bao nhiêu.

Chu Dịch sơ bộ quan sát một phen, phát hiện dựa theo số lượng oan hồn vô số trong Thái Tố Luyện Ma Kỳ.

Đợi đến khi món bảo bối này từ ma binh được tịnh hóa hoàn toàn thành linh bảo bình thường, e rằng số công đức mà Chu Dịch có thể nhận được là vô số.

"Ha ha ha ~" "La Hầu à La Hầu, ngươi vất vả bày mưu tính kế, cuối cùng lại làm áo cưới cho bản tọa!" "Thật đúng là một món đại lễ hậu hĩnh!" Chu Dịch ha ha cười lớn.

Cùng lúc đó, tại núi Tu Di xa xôi ở phía Tây.

Trong đại điện ma khí âm u khủng bố, khí tức kinh người không ngừng tản ra, hóa thành uy áp vô cùng.

Chương 16

Người bình thường chỉ cần đến gần một bước cũng sẽ bị dọa đến vỡ mật.

Người trấn giữ bên trong không phải ai khác, chính là Ma Tổ, chủ nhân của núi Tu Di hiện tại, La Hầu!

Lúc này La Hầu đang ngồi xếp bằng tu luyện, tham ngộ chân ý của sát lục pháp tắc chí cao vô thượng.

Nhưng đột nhiên, khí tức trên người xuất hiện bạo loạn.

Sức mạnh kinh khủng trong nháy mắt hóa thành loạn lưu xung tán ra.

Đất đai xung quanh núi Tu Di đều tự nhiên sụp xuống, chấn động vô cùng.

"Phân thân của ta bị chém rồi?" Kẻ đầu sỏ La Hầu, lúc này cũng vẻ mặt chấn động.

Thiên Ma Phân Thân là một môn đỉnh cấp thần thông.

Phân thân được tạo ra đều được đúc từ vô số thiên tài địa bảo, tuy không thể có được thực lực như bản tôn.

Nhưng cũng đều có chiến lực mạnh mẽ của Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Huống hồ mỗi một phân thân đều có Thái Tố Luyện Ma Kỳ do La Hầu tự tay luyện chế.

Nhưng vạn vạn không ngờ, ngay cả phân thân có chiến lực như vậy cũng ngã xuống bên ngoài.

"Là ai!" "Chết tiệt!" "Phá hỏng chuyện tốt của bản tọa!" "Thái Tố

Luyện Ma Kỳ, Tịnh Thế Bạch Liên, đó đều là của bản tọa!" Phân thân bị chém giết, La Hầu tự nhiên biết được ngay lập tức.

Dấu ấn thuộc về hắn trên Thái Tố Luyện Ma Kỳ bị xóa sạch hoàn toàn càng khiến hắn nổi trận lôi đình.

Không đi tìm được cơ duyên thì thôi, ngược lại còn tổn thất thảm trọng.

"Chết tiệt!" "Ngày sau nếu để bản tọa tìm được, nhất định sẽ khiến ngươi phải trả một cái giá bằng máu!" La Hầu nghiến răng nghiến lợi, sự căm hận đối với Chu Dịch đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí, hắn còn có một sự thôi thúc không thể kìm nén muốn cầm Thí Thần Thương bên người đâm thẳng về phía Bất Chu Sơn.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn siết chặt Thí Thần Thương trong tay, trên mặt lộ ra mấy phần do dự.

"Lão già Hồng Quân đó khẳng định đang tìm cơ hội tính kế bản tọa, nếu ta manh động xuất kích, e rằng sẽ cho hắn cơ hội." Kể từ khi La Hầu nảy sinh ý niệm tranh đoạt ngôi vị Thánh nhân, hắn đã biết rõ Hồng Quân sẽ là đối thủ định mệnh của mình.

Căn cước của cả hai đều liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần.

La Hầu là vô thượng đại ma được hình thành từ sát ý hội tụ khi ba nghìn Ma Thần vẫn lạc.

Hồng Quân là một sự tồn tại không mấy nổi bật trong số các Hỗn Độn Ma Thần, may mắn sống sót trong đại kiếp khai thiên.

Sau khi có được mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, ông ta càng có vốn liếng để tranh đoạt ngôi vị Thánh nhân.

Giữa hai người mơ hồ hình thành một thế cục như nước với lửa.

Cả hai đều giỏi tính kế, bày mưu lược.

Mặc dù La Hầu mạnh hơn Hồng Quân về mặt thực lực, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ dám lơ là cảnh giác đối với ông ta.

Sự xuất hiện của Chu Dịch, chém giết Thiên Ma phân thân của La Hầu, cố nhiên khiến La Hầu tức giận không thể kiềm chế.

Nhưng đối với La Hầu, mối đe dọa từ Hồng Quân vẫn lớn hơn.

Vì vậy, hắn đành từ bỏ ý định chủ động đi tìm Chu Dịch báo thù.

Dù sao, núi Tu Di ở phương Tây cách Bất Chu Sơn có thể nói là ngàn dặm xa xôi, nếu tìm đến đó, Chu Dịch đã không biết trốn đi nơi nào rồi.

Nếu công dã tràng lại còn có nguy cơ bị tính kế, hắn tự nhiên sẽ không đưa ra phán đoán mạo hiểm như vậy.

"Hừ!" "Cứ ghi nhớ cho bản tọa, ngày sau khi bản tọa thành đạo, cũng là lúc các ngươi phải hồn bay phách tán!" Thu lại toàn bộ sát ý trong lòng, La Hầu cuối cùng vẫn tiếp tục ngưng luyện Thiên Ma phân thân, một lần nữa luyện chế Thái Tố Luyện Ma Kỳ.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, nhân quả giữa Chu Dịch và La Hầu đã được định sẵn.

Ngày sau ắt có lúc bùng nổ!

Trở lại Bất Chu Sơn!

Sau khi phát hiện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên thật sự có thể tịnh hóa hoàn hảo sát khí và nghiệp lực ngút trời trong Thái Tố Luyện Ma Kỳ, Chu Dịch liền quả quyết tìm một nơi tiếp tục đả tọa.

Trong nháy mắt, vạn năm đã trôi qua.

Dưới tác dụng của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thái Tố Luyện Ma Kỳ cuối cùng cũng được tịnh hóa hoàn toàn.

Giữa không trung, trên lá cờ màu trắng bệch, vô số du hồn phiêu đãng.

Hầu hết các du hồn đều có vẻ mặt thanh thản, vô cùng yên tĩnh.

So với dáng vẻ hung tợn đáng sợ khi còn trong tay La Hầu, quả là một trời một vực.

Nhưng uy lực của món pháp bảo này không những không suy yếu mà còn ổn định hơn mấy phần.

Nếu Chu Dịch thi triển nó, tức thì cảnh tượng vạn hồn hiện ra, quét sạch trời đất mênh mông.

Sức mạnh thần hồn bàng bạc xung kích đến cả Đại La Kim Tiên cũng khó lòng chống đỡ.

Kẻ có nguyên thần yếu ớt thậm chí có khả năng xuất hiện tình trạng thần trí rối loạn trong quá trình này.

Trong cuộc đấu pháp giữa các cường giả đỉnh cao, dù chỉ là một thoáng sơ sẩy cũng có thể dẫn đến sự thay đổi cực lớn của chiến cục.

Từ đó có thể thấy giá trị của món pháp bảo này lớn đến mức nào.

Dù so với cực phẩm Tiên Thiên linh bảo loại công phạt, e rằng cũng không có nhiều ưu thế hơn.

"Cũng là một bảo bối tốt!" Chu Dịch hài lòng gật đầu, thu nó lại.

Nhưng điều khiến Chu Dịch vui mừng hơn chính là số công đức thu được sau khi tịnh hóa toàn bộ nghiệp lực.

Với mức tiêu hao kinh người của Đại Đạo Vô Cực Công, số công đức khủng bố đó đủ để khiến tu vi nguyên thần và tu vi nhục thân của Chu Dịch cùng lúc tăng lên một bậc.

Nói cách khác!

Chỉ cần Chu Dịch bây giờ có công pháp tu hành tiếp theo, hắn có thể trực tiếp từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ tăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đến lúc đó, chiến lực của hắn e rằng sẽ lại có một bước nhảy vọt về chất.

Khi đó, trong trường hợp La Hầu không sử dụng hai món chí bảo, Chu Dịch cũng không phải là hoàn toàn không có năng lực chống cự.

"Hệ thống, giúp tôi kiểm kê nhật ký sinh tồn đi!" Điều khiến tôi đau đầu nhất vẫn là công pháp tu hành.

Trong mấy vạn năm qua, tôi cũng đã trải qua không ít biến hóa.

Lần này chắc chắn sẽ có thu hoạch kinh người. 【Ngài đã sinh tồn trong Hồng Hoang thêm mấy chục vạn năm, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy!**】 【Ngài du ngoạn Bất Chu Sơn, phát hiện cường độ đạo thể của ngài có thể được nâng cao dưới uy áp của Bàn Cổ đại thần, nhận được 100000 (một trăm nghìn) điểm tích lũy!】 【Ngài thu hoạch được rất nhiều pháp bảo, tuy đều là Tiên Thiên linh bảo dưới trung phẩm, nhưng cũng vô cùng quý giá, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy!** Mảnh vỡ Tạo Hóa pháp tắc ×10】 【Đạo thể và nguyên thần của ngài được mài giũa hoàn mỹ, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy!** Mảnh vỡ Lực chi pháp tắc ×1】 【Ngài gặp được một tiên thiên đại trận kinh người, phát hiện bên trong có pháp bảo đỉnh cấp, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy,** một hồ Tam Quang Thần Thủy】 【Ngài gặp phải ma tu cường đại, nhận được 100000 (một trăm nghìn) điểm tích lũy!】 【Ngài vạch trần thân phận đối phương, chiến thắng và chém giết đối phương, nhận được **(Ba mươi triệu) điểm tích lũy,** Ma đạo bản nguyên ×1, Mảnh vỡ Sát Lục pháp tắc ×10】 【Ngài dùng Tịnh Thế Bạch Liên tịnh hóa một món hung sát dị bảo, nhận được **(Mười

triệu) điểm tích lũy,** Mảnh vỡ Tiên đạo pháp tắc ×10, một ức công đức】 Kiểm kê tất cả thu hoạch, trên mặt Chu Dịch dần dần hiện lên nụ cười vui sướng.

Những phần thưởng màu mè kia tạm không nói, chỉ riêng số điểm tích lũy hệ thống vượt qua một ức, đạt đến một ức một nghìn vạn đã đủ khiến hắn vui mừng rồi.

Đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ nhất cần một nghìn vạn điểm tích lũy.

Tầng thứ hai cần một ức.

Tầng thứ ba mười ức, tầng thứ tư ba mươi ức, tầng thứ năm năm mươi chín ức.

Cộng lại vừa đúng một trăm ức!

Bây giờ, Chu Dịch vừa đủ điểm để mua tầng thứ hai.

Cũng chỉ có đổi được tầng công pháp này, Chu Dịch mới có cách tiếp tục tu hành.

Mặc dù cái giá phải trả rất lớn, nhưng thu hoạch cũng rất kinh người.

Có được tầng công pháp này, có nghĩa là từ bây giờ Chu Dịch tu luyện đến Chuẩn Thánh không tồn tại bất kỳ trở ngại nào.

Tu sĩ Hồng Hoang bình thường muốn tu luyện đến Chuẩn Thánh, phải xem xét các phương pháp đặc thù.

Loại phương pháp đặc thù này, thường quyết định làm thế nào để thành Thánh.

Chương 17

Ví như La Hầu áp dụng phương thức dĩ sát nhập đạo, tàn sát sinh linh Hồng Hoang, dùng vạn ngàn thi cốt xây dựng nên bá nghiệp hùng đồ.

Hồng Quân thì áp dụng pháp môn trảm tam thi chứng đạo.

Dùng pháp bảo làm chỗ dựa, chém đi thiện, ác, chấp tam thi trong cơ thể.

Nhưng đối với Chu Dịch, chỉ cần không ngừng hấp thu thiên địa linh khí là đủ rồi.

Không ngừng nâng cao linh khí trong cơ thể, không ngừng cường hóa nhục thân.

Đây chính là phương thức tu luyện của Đại Đạo Vô Cực Công.

Biểu hiện của sự trở về với cái đơn giản nhất!

"Hệ thống, giúp tôi đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ hai!" Cùng với việc điểm tích lũy hệ thống trong nháy mắt chỉ còn lại một nghìn một trăm vạn, tầng thứ hai của công pháp cũng đi vào trong đầu Chu Dịch, trở thành một phần ký ức của hắn.

Trong phút chốc, phương pháp tu luyện tầng thứ hai đã khắc sâu vào linh hồn, không thể nào quên.

Nhất thời cao hứng, Chu Dịch thậm chí bắt đầu tu luyện ngay tại chỗ, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí.

Cảm giác sảng khoái vì tu vi đã lâu không tăng tiến tràn ngập trong lòng, khiến Chu Dịch có một sự thôi thúc muốn dùng công đức để nâng cao tu vi.

Nhưng cuối cùng hắn đã nhịn được.

Mặc dù dùng công đức nâng cao tu vi là một phương thức tu luyện vô cùng nhanh chóng, nhưng cái giá phải trả của phương thức này lại là căn cơ không vững, sau này vẫn phải tốn lượng lớn thời gian để củng cố nền tảng.

Được không bù mất!

Có thời gian đó, không bằng đem công đức đi luyện chế công đức pháp bảo, thậm chí dùng để tăng tốc tham ngộ pháp tắc.

"Nếu dùng để tham ngộ Âm Dương pháp tắc và Ngũ Hành pháp tắc, để hai đại đạo này triệt để viên mãn, e rằng không đủ." Chu Dịch khẽ tự nhủ.

Hắn đối với hai môn đại đạo này đã nắm giữ đến trình độ gần như đăng phong tạo cực.

Càng tu luyện về sau càng khó khăn.

Theo phán đoán của hắn, trừ phi tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng sự nắm giữ đối với hai môn pháp tắc này sẽ không có tiến bộ nữa.

Điều này cũng quyết định liệu bản mệnh pháp bảo của Chu Dịch là Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục có thể thuận lợi từ cực phẩm Tiên Thiên linh bảo tăng lên một bậc, chính thức bước vào ngưỡng cửa chí bảo hay không.

Nhưng xem ra hiện tại, chuyện này có thể tiếp tục hoãn lại.

"Không bằng đem số công đức thu được từ việc tịnh hóa dùng để ngưng luyện công đức kim luân đi." Chu Dịch suy nghĩ một lát, cuối cùng đưa ra quyết định như vậy.

Ba đứa con của hắn sắp chào đời, tuy đã cho một phần lễ vật,

nhưng chung quy vẫn phải cho thêm một phần lễ gặp mặt mới được.

Công đức kim luân, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ vậy, Chu Dịch liền bắt đầu thao tác, vạn năm sau, ba đạo công đức kim luân tựa như mặt trời chói lóa đã xuất hiện trong tay hắn.

Vừa vặn ba vòng, tiêu tốn gần như toàn bộ công đức của Chu Dịch.

Có công đức kim luân hộ thể, sẽ trừ tà diệt dịch, vạn pháp bất xâm, dù gặp phải nguy hiểm, đối phương nhìn thấy công đức kim luân cũng sẽ phải cân nhắc xem có thể chịu đựng được nghiệp lực phản phệ hay không!

Tặng vật này cho vãn bối, không gì thích hợp hơn.

Một tay vung lên thu chúng lại, chuẩn bị sau khi trở về Phượng tộc sẽ giao cho ba đứa con của mình.

Tiếp tục kiểm kê thu hoạch lần này, Chu Dịch càng cảm thấy chuyến du lịch Bất Chu Sơn này thật sự lời to.

Mặc dù gặp phải La Hầu, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, và còn nhận được những bảo vật liên quan đến pháp tắc như mảnh vỡ Tạo Hóa pháp tắc, mảnh vỡ Lực chi pháp tắc, mảnh vỡ Sát Lục pháp tắc và mảnh vỡ Tiên đạo pháp tắc.

Mỗi một mảnh vỡ pháp tắc đều vô cùng quý giá, đủ để khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Trong đó, mảnh vỡ Lực chi pháp tắc là đáng chú ý nhất.

Dù sao, đây là pháp tắc mà Bàn Cổ đại thần tu luyện, lại được mệnh danh là đứng đầu ba nghìn pháp tắc, là cương lĩnh tổng của ba nghìn pháp tắc.

Đối với Lực chi pháp tắc, từ xưa đến nay đã có rất nhiều cách giải thích và nói.

Nhưng đều không có sự xác định cuối cùng.

Thậm chí, khi hệ thống đưa ra phần thưởng này, số lượng cũng được kiểm soát rất nghiêm ngặt.

Các mảnh vỡ pháp tắc khác đều là mười mảnh một bộ, duy chỉ có mảnh vỡ Lực chi pháp tắc chỉ có một mảnh.

Điều này khiến Chu Dịch có chút tò mò.

Thế là, hắn lấy mảnh vỡ Lực chi pháp tắc từ không gian thưởng của hệ thống ra, đặt trước mắt.

Khoảnh khắc lấy ra, uy áp của trời đất bốn phương trong nháy mắt suy yếu đến cực hạn.

Mảnh vỡ này lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của Chu Dịch.

Sự mạnh mẽ của mảnh vỡ Lực chi pháp tắc là không thể nghi ngờ.

Vừa mới xuất hiện đã khiến Chu Dịch cảm nhận được sự huyền diệu của vạn ngàn pháp tắc, phảng phất như ẩn chứa chư thiên vạn giới, không gì không có.

Đặc biệt là vô số biến hóa của pháp tắc, đan xen thành một bức tranh huy hoàng lộng lẫy, phản chiếu vào mắt Chu Dịch liền khiến hắn có cảm giác đốn ngộ.

Mơ hồ, ngay cả tốc độ tham ngộ hai loại pháp tắc Âm Dương và Ngũ Hành cũng có sự tăng lên kinh người.

"!" Sự biến hóa kỳ diệu như vậy tự nhiên khiến Chu Dịch vui mừng khôn xiết.

Hắn cũng đã hiểu được tác dụng của Lực chi pháp tắc.

Giống như đa số mọi người nhận thức, Lực chi pháp tắc có thể trực tiếp cường hóa việc thi triển các pháp tắc khác.

Không chỉ pháp tắc, mà còn bao gồm cả uy năng của thần thông và pháp bảo.

Nếu Chu Dịch nắm giữ Lực chi pháp tắc ở mức sơ cấp nhất, hắn có thể tăng gấp đôi uy lực của thần thông và pháp bảo.

Tu luyện đến chỗ sâu xa, gấp mười gấp trăm lần cũng không phải là không thể làm được.

Bàn Cổ đại thần vì sao mạnh mẽ?

Một rìu bổ xuống, trực tiếp tăng cường mấy trăm ngàn lần, những Hỗn Độn Ma Thần kia làm sao có thể chống đỡ?

Huống chi việc tăng cường uy lực chỉ là một trong những công dụng của Lực chi pháp tắc, điều quan trọng nhất là, Lực chi pháp tắc lại là cương lĩnh tổng của rất nhiều pháp tắc.

Nếu muốn tham ngộ triệt để Lực chi pháp tắc, không nắm vững các pháp tắc khác là không thể được.

Nhưng một khi lĩnh ngộ được Lực chi pháp tắc, tốc độ tham ngộ các pháp tắc khác cũng sẽ được nâng cao.

Cả hai tương hỗ lẫn nhau.

"Ha ha ha~" "Đúng là trời giúp ta!" Sau khi hiểu được diệu dụng của mảnh vỡ Lực chi pháp tắc, trên mặt Chu Dịch tức thì hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Trong phần thưởng của hệ thống, vừa vặn có rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc, bao gồm Tạo Hóa, Tiên đạo và Ma đạo...

Theo phán đoán của Chu Dịch, loại phần thưởng này sau này chắc chắn sẽ không thiếu.

Điều này có nghĩa là, việc tu hành sau này của Chu Dịch chắc chắn sẽ phải nắm giữ nhiều pháp tắc.

Hai đại đạo Âm Dương và Ngũ Hành là điểm khởi đầu của Chu Dịch, nhưng không phải là điểm kết thúc.

Lực chi pháp tắc không nghi ngờ gì có thể khiến Chu Dịch đi xa hơn, thuận lợi hơn trên con đường này.

Ngay lập tức, Chu Dịch không chút do dự dung hợp hoàn toàn mảnh vỡ Lực chi pháp tắc vào bản thân.

Trong một khoảng thời gian ngắn, mảnh vỡ Lực chi pháp tắc hóa thành từng luồng thông tin huy hoàng vô cùng bắt đầu chạy loạn trong đầu Chu Dịch.

Cả hai dường như đang tiến hành một cuộc đấu tranh kịch liệt.

Cuối cùng, bên chiếm thế thượng phong tự nhiên là Chu Dịch.

Vô số ảo diệu trong mảnh vỡ Lực chi pháp tắc lúc này đã bị hấp thu và luyện hóa hoàn toàn, trở thành một trong những chất dinh dưỡng của Chu Dịch.

Đồng thời khi hoàn thành bước này, năng lực lĩnh ngộ đối với thời gian pháp tắc của Chu Dịch cũng không khỏi tăng lên một đoạn dài.

Chương 18

Trong lòng kích động, Chu Dịch trực tiếp vung tay một cái, lấy ra cả những mảnh vỡ pháp tắc khác mà hệ thống thưởng cho.

Bất kể là Tạo Hóa pháp tắc hay Tiên đạo, Sát Lục pháp tắc đều là những sự tồn tại lừng lẫy trong ba nghìn đại đạo.

Sinh linh Hồng Hoang bình thường dù có may mắn nhìn trộm được một chút ảo diệu cũng đã là may mắn tột độ.

Phiền não của Chu Dịch, là chọn nắm giữ loại nào trước.

Nhưng, loại phiền não hạnh phúc này cũng không làm khó Chu Dịch quá lâu.

Sau khi trải qua không đến một vạn năm, mấy loại pháp tắc này đều đã được Chu Dịch nắm giữ hoàn toàn.

"Sát Lục pháp tắc!" "Dĩ sát chứng đạo!" "Có cái sát của đồ phu, giết sạch thiên hạ vạn vật, chém hết tất cả, chỉ vì sự sảng khoái trong lòng, không gì kiêng kỵ." "Có cái sát của hiệp nghĩa, chém hết những điều không vui trong lòng, bình ổn những bất bình trong nhân gian, cũng là vì sự sảng khoái trong lòng, nhưng không phải là kiếm đi đường tà." Cảm nhận sự ảo diệu của Sát Lục pháp tắc, trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia minh ngộ.

Sự hiểu biết của hắn đối với Sát Lục pháp tắc tuy chỉ mới nhập môn, còn xa mới bằng La Hầu.

Nhưng cũng có thể thấy, phương pháp dĩ sát chứng đạo của La Hầu thực ra khá cực đoan.

"Cũng khó trách sẽ rước lấy tai họa." Chu Dịch tự nhiên sẽ không lựa chọn phương thức tu hành Sát Lục pháp tắc như của La Hầu.

Sau khi có sự hiểu biết sơ bộ về Sát Lục pháp tắc, hắn cũng hiểu rằng pháp tắc này không phải là đại danh từ của tà ác.

"Nếu tu hành tốt, pháp tắc này cũng cực kỳ khủng bố." Chiến lực mạnh mẽ vô biên của La Hầu, vào thời điểm Đạo Ma chi tranh có thể dùng sức một mình đối phó với Dương Mi đại tiên, Hồng Quân lão đạo và các đại thần thông giả khác đã là minh chứng tốt nhất.

Chu Dịch đương nhiên sẽ không bỏ qua môn pháp tắc này.

So với Sát Lục pháp tắc, Tiên đạo pháp tắc tuy cũng không tồi, nhưng lại thiếu đi mấy phần đặc sắc.

Do đó, Chu Dịch cũng không quá để tâm.

Thứ mà Hồng Quân tu hành, chính là một trong những pháp tắc này.

Điều khiến Chu Dịch hài lòng hơn cả, lại là Tạo Hóa pháp tắc.

Thế nào là tạo hóa?

Chỉ hai chữ này thôi cũng đủ khiến người ta suy ngẫm hồi lâu.

Theo sự hiểu biết của Chu Dịch, vạn vật trên thế gian đều có duyên do, cũng là cái gọi là nhân quả quấn thân.

Tạo Hóa pháp tắc chính là sự tổng hợp của các pháp tắc đỉnh cấp như nhân quả, sáng tạo, hủy diệt.

Có chút tương tự như Lực chi pháp tắc bao hàm vạn tượng đại thiên.

Cũng khó trách Tạo Hóa pháp tắc thân là một trong mười pháp tắc đỉnh cao của Hồng Hoang, lại không có quá nhiều người tu hành và nắm giữ.

Theo Chu Dịch biết, người tu hành hai môn pháp tắc này, thực ra cũng chỉ có hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa là tiên thiên thần thai

được sinh ra trên Bất Chu Sơn mà thôi.

Nguyên bản, khi Chu Dịch ở Bất Chu Sơn, cũng có ý định đi gặp gỡ hai vị đại thần thông giả lừng lẫy đời sau là Phục Hy và Nữ Oa.

Dù sao đối với Chu Dịch, hắn cũng là Nhân tộc.

Đối với Thánh Mẫu nương nương Nữ Oa sau này sáng tạo ra Nhân tộc, hắn đương nhiên mang theo mấy phần tình cảm khó tả.

Nhưng, không gặp được cũng là do duyên pháp chưa tới.

Chu Dịch cũng không cưỡng cầu.

Nói lại về Tạo Hóa pháp tắc!

Bây giờ, sự hiểu biết của Chu Dịch đối với Tạo Hóa pháp tắc chỉ tương đối nông cạn.

Nhưng không thể nghi ngờ, sự nông cạn này đối với toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang, đã là tương đối kinh người.

Thậm chí, ngay cả trình độ của hai người Phục Hy và Nữ Oa cũng chưa chắc đã bì kịp Chu Dịch.

Dù sao... lúc này Phục Hy và Nữ Oa không biết đang ở trong động phủ nào, thậm chí còn chưa hoàn thành hóa hình.

Dù chỉ nắm giữ Tạo Hóa pháp tắc ở mức sơ bộ, nhưng Chu Dịch đối với nhân quả vạn sự, đạo sáng tạo đều có trình độ không cạn.

Bây giờ, hắn thậm chí có thể tùy tay nhào nặn ra những sinh mệnh yếu ớt như côn trùng, chim chóc.

Cũng có thể ban cho những kẻ yếu ớt này một tạo hóa to lớn.

Cũng có thể nhìn thấu đường nhân quả giữa trời đất, từ đó xu cát tị hung.

Nhưng đối với Chu Dịch, những điều này không quan trọng.

Điều quan trọng là, hắn có thể từ trong vô cùng nhân quả tìm ra một tia manh mối.

Dùng để đấu pháp, đó là tìm ra nhược điểm của đối phương, một kích trí mạng.

Dùng trong tu luyện hàng ngày, đó là tìm bảo vật, thăm dò khí vận.

Ví như lúc này, ánh mắt của hắn nhìn về phía trên Bất Chu Sơn, từng luồng khí vận ngưng tụ trên đỉnh Bất Chu Sơn.

"Nơi đó có tạo hóa!" Thực ra, với năng lực tìm bảo vật hiện tại của Chu Dịch, muốn xác định chính xác mục tiêu cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng... những luồng khí vận bàng bạc trên đỉnh Bất Chu Sơn như rồng cuộn mây bay, kinh người đến cực điểm.

Chu Dịch muốn phớt lờ chúng cũng khó.

"Cơ duyên như vậy, cũng không có lý do gì không đi." Chu Dịch nghĩ thầm.

Bất Chu Sơn thân là do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tính đặc thù của nó tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Cơ duyên trong đó đều nghịch thiên vô cùng.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên được sinh ra ở đây chính là minh chứng tốt nhất.

Dù cho cơ duyên mà Chu Dịch nhìn thấy ở phía trên Bất Chu Sơn, áp lực lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hắn vẫn phải đi một chuyến.

Nếu không, chẳng phải là lãng phí năng lực nhìn thấu cơ duyên này sao?

Nhưng, trước đó, Chu Dịch tiếp tục xem qua hai phần thưởng còn lại.

Tam Quang Thần Thủy, chia làm Nhật Quang, Nguyệt Quang, Tinh Quang.

Tách ra là kịch độc, lần lượt có thể ăn mòn nhục thân, nguyên thần và chân linh của tu sĩ, độc ác đến cực điểm.

Dù là Đại La Kim Tiên gặp phải loại độc vật đỉnh cấp này cũng phải lui ba thước, căn bản không thể tiếp xúc.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi ba thứ kịch độc vô cùng này hỗn hợp lại với nhau có thể trở thành bảo vật kinh người nhất thiên hạ, có hiệu quả thần kỳ sinh tử nhân, nhục bạch cốt.

Dù là thương thế của Chuẩn Thánh cũng có thể dùng Tam Quang Thần Thủy để phục hồi.

Bảo vật như vậy, thường chỉ xuất hiện một giọt cũng đủ khiến vô số người phát điên tranh giành.

Giá trị của nó như thế nào tự nhiên cũng không cần phải nói nhiều.

Mà trong tay Chu Dịch lại có đầy một hồ.

Trong một hồ đó, ít nhất cũng có không dưới một nghìn giọt Tam Quang Thần Thủy.

Chỉ riêng phần thưởng này, đã lời to rồi.

Ngoài ra còn có một phần thưởng cực kỳ đặc biệt, tên là Ma Đạo Bản Nguyên.

Ma Đạo Bản Nguyên không phải là Ma đạo pháp tắc, mà là bản nguyên chi tâm của Thiên Ma thời Hỗn Độn.

Dùng vật này có thể luyện chế một cỗ hóa thân, sinh ra đã nắm giữ

các pháp tắc như sát lục, hủy diệt, tuyệt vọng, sinh tử, mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng thời gian cần thiết để luyện chế hóa thân quá nhiều, Chu Dịch tạm thời không có ý định này.

Chương 19

Đến bây giờ, Chu Dịch mới hoàn toàn kiểm kê rõ ràng phần thưởng của mình.

Sau đó, hắn liền tiếp tục đi về phía trên Bất Chu Sơn.

Trong quá trình này, Chu Dịch vừa tiến lên, vừa tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công.

Hắn đường đường xem Bất Chu Sơn như là phương tiện rèn luyện tốt nhất, mục đích là để mượn uy áp bàng bạc không ngừng mài giũa nhục thân và nguyên thần của mình.

Trong quá trình này, sự hiểu biết của Chu Dịch đối với Lực chi pháp tắc cũng ngày càng tăng.

Trước Bàn Cổ, không ai tu luyện Lực chi pháp tắc.

Sau Bàn Cổ, cũng chỉ có Chu Dịch tu luyện Lực chi pháp tắc.

Trên con đường này, hắn thuận buồm xuôi gió.

Lúc này, Chu Dịch phảng phất như ngồi trên hỏa tiễn.

Bất kể là tu vi hay cảm ngộ đối với các pháp tắc khác đều dần dần tăng lên.

Thời gian trôi đi, không biết không giác đã là mười mấy vạn năm sau.

Trong mười mấy vạn năm này, cuộc sống của Chu Dịch cũng không hề bình lặng.

Sau khi Tạo Hóa pháp tắc lên một tầng cao mới, hắn đã phát hiện ra một tòa tiên thiên trận pháp trong một bí cảnh nào đó ở Bất Chu Sơn, trong đó dường như có một gốc linh căn đỉnh cấp đang được thai

nghén.

Nhưng linh căn còn non nớt, Chu Dịch căn bản không nhìn ra được gốc gác.

Do đó hắn cũng không cưỡng ép phá vỡ trận pháp để lấy nó, chỉ để lại dấu ấn của mình trên trận pháp.

Sau này có thể tùy lúc theo dấu ấn để lấy vật này.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất của Chu Dịch chính là đã tiếp cận được nửa sau của Bất Chu Sơn, cách cơ duyên đã nhìn thấy trước đó không xa rồi.

Sau khi bước một bước về phía trước, chính thức bước vào khu vực nguy hiểm nhất của Bất Chu Sơn, một cỗ áp lực mạnh hơn trước đó không dưới mười lần lập tức ập đến.

Sức mạnh bàng bạc thậm chí khiến đầu gối của Chu Dịch cũng xuất hiện cong vẹo.

Áp lực trên người càng một lúc khiến thân thể Chu Dịch xuất hiện nứt vỡ.

"Đây mới là sức mạnh của Bàn Cổ sao?" Bản thân tưởng đã thích ứng được với uy áp của Bất Chu Sơn, không ngờ cũng sẽ chật vật như vậy.

Phảng phất như Bất Chu Sơn có thần trí, đang khuyên can Chu Dịch không nên tiến vào khu vực nguy hiểm, từ bỏ phần cơ duyên này.

Nhưng Chu Dịch sẽ từ bỏ sao?

"Ta ngược lại muốn xem thử, đây có thật sự là một con đường chết không?" Chu Dịch ngồi xếp bằng tại chỗ, chịu đựng áp lực vô cùng khủng bố, đưa tay bấm ngón tay suy tính.

Từng luồng huyền quang tạo hóa lúc này quẩn quanh bên người, xuyên thấu hư không.

Từng đường nhân quả xuất hiện trước mắt Chu Dịch.

Chu Dịch mở mắt ra, trong ánh mắt hiện ra đôi mắt sáng lấp lánh như chứa đựng cả ngân hà.

Con ngươi không ngừng chuyển động theo hướng đi của tất cả các đường nhân quả.

Trong đầu hắn đang trải qua một trận bão ngân hà, có tới hàng trăm tỷ vạn lần tính toán hiện lên trong đầu.

Vô số lựa chọn hiện ra, mỗi một bước đi tiếp theo của Chu Dịch đều sẽ trở thành mấu chốt quyết định sinh tử sau này.

Cũng chính trong quá trình suy tính gần như nghịch thiên này, Chu Dịch cuối cùng đã có được một kết quả.

"Có cơ hội!" Ánh mắt sáng lên, khí tức trên người ầm ầm bùng nổ.

Trong khoảnh khắc, ý niệm thông suốt khiến áp lực trên người đột nhiên nhẹ đi.

Dù là uy áp của Bàn Cổ đại thần cũng không thể dọa được Chu Dịch vào lúc này.

"Phải như vậy, phải như vậy!" Lúc này, Chu Dịch có thể nói là tràn đầy tự tin.

Linh khí trời đất bốn phương điên cuồng hội tụ về phía hắn, khí huyết bàng bạc cuồn cuộn trên người hắn.

Trong một thời gian dài trên Bất Chu Sơn, Chu Dịch tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công sớm đã đến giai đoạn tiếp theo.

Bây giờ, dưới sự dẫn dắt của việc tâm tư thông suốt, tu vi của

hắn cũng nước chảy thành sông.

Từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đến trung kỳ.

Sự khác biệt giữa hai cảnh giới này là vô cùng kinh người.

Khí tức trên người Chu Dịch leo lên đến cực điểm, trên bầu trời, mây bay cuồn cuộn.

Vạn ngàn ánh sáng rơi xuống, hiện ra màu sắc bảy màu, huyễn hóa ra vô số dị tượng, dường như trời đất chúc mừng.

Mơ hồ, đạo âm lan tỏa, hai dòng sông dài Âm Dương và Ngũ Hành từ sau lưng Chu Dịch lao ra.

Lấy hai đại đạo Âm Dương và Ngũ Hành làm chủ, Lực chi pháp tắc làm trục, Sát Lục, Tạo Hóa cùng vô số pháp tắc khác vây quanh bên người Chu Dịch.

Khí tức của mỗi loại pháp tắc đều vô cùng kinh người.

Động tĩnh đột phá cũng truyền khắp cửu thiên thập địa, gần như tất cả sinh linh trên Bất Chu Sơn lúc này đều có cảm ứng.

Cùng lúc Chu Dịch đột phá, trong một động phủ nào đó ở Bất Chu Sơn được tiên thiên đại trận che chở.

Hai sinh mệnh vẫn còn ở trạng thái bản nguyên đang run rẩy sợ hãi.

"Huynh trưởng, là ai đang đột phá vậy?" "Tiểu muội, ta cũng không biết!" Khí tức của hai bản nguyên này không tầm thường, cực kỳ có linh tính.

Xưng hô với nhau cũng là huynh trưởng và tiểu muội.

Không cần nói nhiều, tự nhiên là hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa chưa hóa hình.

Trong thời kỳ đầu của Long Hán lượng kiếp, tự nhiên là lúc họ chưa xuất thế.

Nhưng dù vậy, họ vẫn bị động tĩnh đột phá của Chu Dịch thu hút.

Không chỉ vì động tĩnh khi Chu Dịch đột phá kinh người, mà còn vì trên người Chu Dịch có khí tức của Tạo Hóa pháp tắc.

"Chưa từng thấy khí tức Tạo Hóa pháp tắc trên người ai lại kinh người như vậy!" Phục Hy vô cùng vui mừng, "Tiểu muội, vi huynh từ trên người vị đại năng này đã nhận được không ít cảm xúc, e rằng không bao lâu nữa có thể thuận lợi hóa hình." Nữ Oa cũng dùng giọng nói vô cùng vui vẻ đáp lại, "Huynh trưởng, Nữ Oa cũng vậy." Cả hai vị đại thần thông giả lừng lẫy trong tương lai, lúc này lại vì một lần đột phá của Chu Dịch mà có cảm xúc.

Bất kể là Phục Hy hay Nữ Oa, lúc này đều đối với Chu Dịch nảy sinh một tia hảo cảm và tôn kính.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Lúc này Chu Dịch hoàn toàn không biết gì.

Hắn đang đắm chìm trong trạng thái đột phá.

Linh khí khủng bố quét qua tứ chi bách hài, khiến kinh mạch của hắn càng thêm rộng rãi.

Tất cả linh khí cuối cùng đều hội tụ vào đan điền, chuyển hóa thành pháp lực vô cùng tinh thuần.

Két một tiếng!

Nút thắt và chướng ngại trước mặt Chu Dịch không chút trở ngại nào vỡ tan, đại biểu cho tu vi nguyên thần của Chu Dịch thuận lý thành chương bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trong khoảnh khắc tu vi nguyên thần đột phá, khí huyết bành

trướng bên ngoài tĩnh mạch cũng lên đến cao trào.

Phảng phất như sóng lớn biển cả từng trận từng trận quét qua, mỗi một luồng khí huyết chi lực đều khiến nhục thân của Chu Dịch có một bước nhảy vọt về chất.

Càng thêm kiên cố, càng thêm mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi đã mạnh lên đến một điểm giới hạn, đạo thể của Chu Dịch cũng bắt đầu xuất hiện lột xác.

Đạo thể vốn rất bình thường bắt đầu hiện ra ánh sáng như huyền thiết.

Huyền thiết này không phải là sắt đen mà Chu Dịch biết ở kiếp trước, mà là một trong những dược liệu luyện khí đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Hoang, cứng rắn không thể phá hủy, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng khó lòng luyện hóa.

Huyền thiết mà ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng cực kỳ khó luyện hóa, bản thân nó là một sự tồn tại vô cùng quý giá.

Chương 20

Ngay cả đối với những đại gia luyện khí trong Hồng Hoang, loại huyền thiết này cũng cực kỳ khó tìm.

Bây giờ, nhục thân của Chu Dịch lại tỏa ra ánh sáng của loại huyền thiết này.

Nếu dùng hậu thiên pháp bảo tấn công nhục thân của Chu Dịch, e rằng cũng sẽ không gây ra thương thế.

Thậm chí ngay cả hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo đập xuống, có lẽ cũng chỉ có thể để lại một vết trắng.

Có thể thấy, Chu Dịch sau khi nâng đạo thể lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, bây giờ đã đạt đến một trình độ khủng bố đến mức nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu lúc này Chu Dịch gặp lại phân thân của La Hầu, e rằng, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ cũng không cần thi triển, chỉ dựa vào bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang và Âm Dương Bàn cũng có thể dễ dàng chém giết phân thân của La Hầu.

Cùng là Đại La Kim Tiên trung kỳ, sự khác biệt giữa hai bên lại cực lớn.

Sau hàng vạn năm bị uy áp mài giũa, nhục thân và nguyên thần của Chu Dịch đã đạt đến sự phối hợp và thống nhất cao độ.

Lúc này, cả hai dung hợp hoàn hảo, hóa thành khí thế ngút trời trực tiếp chống lại phần lớn uy áp của Bàn Cổ.

Khiến Chu Dịch lúc này có thể dễ dàng đi lại ở nửa sau của Bất Chu Sơn.

"Tốt, như vậy, quả là như hổ thêm cánh!" Trên mặt Chu Dịch hiện

lên một tia cười, ngay lập tức, mang theo vạn sắc hoa quang, từng bước từng bước đi về phía trước.

Trong quá trình này, bước chân của hắn đã nhẹ nhàng hơn trước không biết bao nhiêu.

Bất Chu Sơn rộng lớn, gần như vô cùng vô tận.

Nhưng ánh mắt của Chu Dịch lại vô cùng kiên định.

Trong nháy mắt, lại là mấy vạn năm trôi qua.

Chu Dịch không biết đã đi được bao xa, trong đôi mắt hắn lúc nào cũng có tinh quang lấp lánh, tràn đầy sự suy diễn và tính toán đối với vạn sự vạn vật.

Trong mấy vạn năm, hắn không phải là bước đi gian nan, nhưng cũng cẩn thận từng li.

Mọi thứ đối với hắn đều vô cùng thuận lợi.

Càng đi lên, tâm trạng hắn càng kích động.

Bởi vì trong đôi mắt hắn, luồng khí vận huy hoàng vô cùng kia đã ở không xa.

Nói cách khác, chỉ cần kiên trì thêm một khoảng thời gian cuối cùng, hắn có thể thu hoạch được cơ duyên to lớn.

Thế là!

Sau mấy trăm năm nữa trôi qua.

Đột nhiên, vạn ngàn mây vàng ập đến, hạo nhiên chính khí mắt thường có thể thấy được.

Tại vị trí gần đỉnh Bất Chu Sơn, từng luồng thánh quang vàng óng làm mê mẩn lòng người tỏa ra.

Đôi mắt Chu Dịch hơi híp lại, tai run rẩy.

Quả nhiên không sai, từng trận tiên nhạc giao thoa, uyển chuyển động lòng người.

Bát âm tiên nhạc tung hoành, vạn ngàn đại đạo diễn hóa, đạo vận tự nhiên, ảo diệu vạn thiên.

Sau khi nghe những âm luật này, trên mặt Chu Dịch cũng dần dần hiện lên một tia cười.

Lúc này, hắn đã rõ ràng tình hình rồi.

"Nguyên là vật này!" Là một người xuyên không, Chu Dịch đương nhiên biết rõ, bảo vật này là gì.

Không cần nói nhiều, chính là một trong những Tiên Thiên chí bảo, được xưng là Chư Thiên Khánh Vân do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Tương truyền Chư Thiên Khánh Vân bị Hồng Quân lão tổ sở hữu, đặt trên Phân Bảo Nham, từ đó bị Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn có được, trở thành chí bảo phòng thân.

Món pháp bảo này có hiệu quả đặc biệt trừ tà diệt dịch, đối với việc tu luyện có sự trợ giúp to lớn, thân là chí bảo phòng ngự, chỉ thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử.

Nếu không có Chư Thiên Khánh Vân, sau này khi Nguyên Thủy và Thông Thiên trở mặt, Nguyên Thủy làm sao có thể miễn cưỡng chống đỡ được Tru Tiên Tứ Kiếm chứ?

Đối với Chu Dịch, bất kỳ một món Tiên Thiên chí bảo nào cũng đều vô cùng quý giá.

Phải biết rằng, giới hạn nâng cấp của bản mệnh pháp bảo của Chu Dịch là Tạo Hóa Vô Cực Đồ cũng chỉ là Tiên Thiên chí bảo.

Chư Thiên Khánh Vân có thể do chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ

đại thần hóa thành, tự nhiên vô cùng phi phàm.

Nếu Tô Minh có thể luyện hóa vật này, e rằng bây giờ hắn đối mặt với Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng sẽ không thua.

Một món chí bảo đối với việc gia tăng chiến đấu lực quả thực không thể khủng bố hơn.

Sắp có được cơ duyên như vậy, Chu Dịch làm sao không hưng phấn?

Không kích động?

Nhưng dù có kích động đến đâu, Chu Dịch cũng sẽ không lơ là vào lúc này.

Chuẩn bị hoàn toàn, Chu Dịch lại một lần nữa đi về phía trước.

Ầm!

Quả nhiên không sai, trong khoảnh khắc thân thể Chu Dịch tiếp tục tiến về phía trước, uy áp của Bàn Cổ vốn đã thích ứng được lại một lần nữa bùng nổ.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể và nguyên thần của Chu Dịch dường như sắp bị tách rời.

Lực lượng kinh khủng phảng phất như muốn triệt để phá hủy mọi thứ của Chu Dịch, khiến hắn hoàn toàn biến mất trong trời đất Hồng Hoang.

Dù có nhục thân nghịch thiên, Chu Dịch lúc này cũng cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Nhưng, dù gặp phải tình huống như vậy, vẻ mặt của Chu Dịch chỉ còn lại sự hung tợn đối mặt với khổ sở, hoàn toàn không hoảng loạn.

Bởi vì, điều này vốn nằm trong dự tính của hắn.

Thậm chí, khi nhục thân bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, Chu Dịch vẫn không có chút biến hóa nào.

Hắn tiếp tục bước lớn về phía trước, không ngừng tiến về phía Tiên Thiên chí bảo Chư Thiên Khánh Vân.

Cùng với việc khoảng cách không ngừng rút ngắn, uy áp của Bàn Cổ càng ngày càng tăng.

Cuối cùng, ngay cả nhục thân đủ để sánh ngang với huyền thiết của Hồng Hoang cũng bắt đầu không chống đỡ nổi.

Máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời.

Chu Dịch cũng cuối cùng lấy ra lá bài tẩy của mình — Tam Quang Thần Thủy!

Tam Quang Thần Thủy.

Thánh dược chữa thương mạnh nhất trời đất.

Dù Chuẩn Thánh bị thương gần chết cũng có thể phục hồi trong thời gian cực nhanh.

Lúc này!

Trong khoảnh khắc thân thể Chu Dịch sắp vỡ vụn.

Tam Quang Thần Thủy không chút giữ lại được vung ra, rơi trên bề mặt cơ thể Chu Dịch.

Những vết nứt vỡ trên cơ thể lúc này lại với một phương thức biểu hiện như chết đi sống lại nhanh chóng phục hồi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đạo thể của Chu Dịch dưới sự giúp đỡ của Tam Quang Thần Thủy đã được phục hồi, một lần nữa trở lại trạng thái đỉnh phong.

“Quả không hổ là bảo vật chữa thương mạnh nhất trời đất.” Chu

Dịch vô cùng hài lòng về điều này.

Nhưng nguy cơ không dễ dàng giải trừ như vậy.

Sau khi thương thế phục hồi, một đợt áp lực tiếp theo lại ập đến, lại khiến thân thể Chu Dịch xuất hiện vỡ vụn.

Phương thức đối phó của Chu Dịch là tiếp tục sử dụng Tam Quang Thần Thủy để chữa trị thương thế.

Hắn chính là muốn dựa vào cả một hồ Tam Quang Thần Thủy để kiên trì lấy được Chư Thiên Khánh Vân.

Chương 21

Không thể không nói, phương pháp này của Chu Dịch có chút phá của.

Đây là dược vật chữa thương tốt nhất trời đất, mỗi một giọt đều là sự tồn tại vô cùng quý giá.

Chu Dịch vung ra mà không hề nhíu mày.

Nhưng so với Chư Thiên Khánh Vân, một món Tiên Thiên chí bảo phòng ngự, sự tiêu hao này hoàn toàn đáng giá.

Điều khiến Chu Dịch kinh hỉ hơn là.

Trong quá trình nhục thân không ngừng bị xé rách rồi tái tạo, đạo thể vốn đã rất kiên cố trở nên càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

Về mặt phòng ngự, đã vượt xa trước đó.

"Chẳng lẽ, là phá rồi lại lập?" Chu Dịch không có thời gian để suy nghĩ những điều này.

Sự biến hóa này đối với hắn chỉ có lợi.

Mắt thấy Tam Quang Thần Thủy đang tiêu hao với tốc độ kinh người, trong một thời gian ngắn chỉ còn lại không đến một nửa.

Nhưng!

Đến mức này, Chu Dịch cuối cùng đã tiếp xúc được với phạm vi của Tiên Thiên Khánh Vân.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Hét lớn một tiếng, từ sau lưng Chu Dịch đột nhiên quét ra từng luồng ánh sáng.

Ngũ Sắc Thần Quang lúc này thể hiện uy năng mạnh mẽ, nhanh chóng rơi trên bản thể của Chư Thiên Khánh Vân.

Tiên nhạc phiêu diêu, càng thêm dồn dập.

Đạo âm lan tỏa, đại biểu cho việc món Tiên Thiên chí bảo này bắt đầu sinh ra sự sợ hãi.

Ngũ Sắc Thần Quang, gần như là khắc tinh của mọi pháp bảo.

Nếu là Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, vậy thì Chư Thiên Khánh Vân, món Tiên Thiên chí bảo sinh ra từ Bàn Cổ này chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Dịch và của Khổng Tuyên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Dù là pháp bảo nhảy ra ngoài ngũ hành cũng phải bị khống chế.

Đưa một tay ra, mạnh mẽ chộp lấy.

Ngũ Sắc Thần Quang triệt để bùng nổ, ánh sáng nhất thời che lấp vạn đạo hào quang của Chư Thiên Khánh Vân.

"Đoạt!" Chu Dịch cao giọng hét lớn, chỉ cảm thấy như đang nắm lấy một tảng đá vạn cân.

Hắn cũng không còn là Đại La Kim Tiên thần thông quảng đại, mà chỉ là một phàm nhân bình thường.

Dùng sức của một phàm nhân, muốn mưu cầu Tiên Thiên chí bảo?

Quả là si tâm vọng tưởng!

Huống chi, trước mặt Chu Dịch, vô số đường nhân quả thô nhỏ khác nhau xếp hàng.

Mỗi một đường nhân quả đều đại biểu cho một trở lực kinh người.

Dù sao Chư Thiên Khánh Vân là pháp bảo hộ thân của một trong Thiên Đạo Lục Thánh sau này là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chu Dịch muốn cướp lấy, sự khó khăn trong đó cũng có thể biết được rồi.

Nhưng...

"Phàm nhân còn có thể nghịch thiên cải mệnh, huống hồ bản tọa không phải phàm nhân!" Cảm nhận được trở lực kinh người, trên mặt Chu Dịch hiện lên vẻ mặt vô cùng kiên định.

Vạn ngàn pháp tắc giao thoa.

Bất kể là Lực chi pháp tắc thống lĩnh ba nghìn đại đạo, hay Tạo Hóa pháp tắc cắt đứt nhân quả, hay Sát Lục pháp tắc một niệm phá thiên, vô thượng vô pháp.

Tất cả, đều trở thành trợ lực mạnh mẽ của Chu Dịch.

Khiến sức mạnh của Chu Dịch trong khoảnh khắc này có được quyền uy vô thượng áp chế thiên địa nhân quả.

Ầm!

Sức mạnh bá đạo trực tiếp xé toạc mọi chướng ngại, món Tiên Thiên chí bảo này dù có ngoan cố đến đâu cũng vô lực cứu vãn.

Khánh vân mênh mông trong nháy mắt tràn vào cơ thể Chu Dịch.

Đại biểu cho việc món pháp bảo này bây giờ đã có khả năng bị Chu Dịch luyện hóa.

"Tốt!" Ngay lập tức, Chu Dịch liền mặt mày mừng rỡ định rút lui.

Dù sao Tam Quang Thần Thủy đã tiêu hao gần một nửa, nếu không lui nữa, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Nhưng, trong khoảnh khắc Chư Thiên Khánh Vân bị thu lấy, thứ hiện ra trước mắt Chu Dịch lại là ánh sáng khí vận không hề thua kém Chư Thiên Khánh Vân.

“?

Còn có cơ duyên?” Khoảnh khắc này, ngay cả biểu cảm của Chu Dịch cũng có chút ngây ngẩn.

Vốn tưởng rằng Chư Thiên Khánh Vân đã là cơ duyên nghịch thiên, nhưng vạn vạn không ngờ, còn có cơ duyên lớn hơn.

Phanh!

Phanh!

Trái tim đập mạnh tượng trưng cho tâm trạng của Chu Dịch lúc này kích động đến mức nào.

Cơ duyên như vậy đặt ngay trước mắt, Chu Dịch làm sao có thể không đi lấy?

Nhìn vào nửa hồ Tam Quang Thần Thủy còn lại, biểu cảm của Chu Dịch vô cùng kiên định.

“Liều mạng!” “Cùng lắm là trọng thương!” Chu Dịch bước lớn về phía trước, gầm lên một tiếng.

Ầm!

Trong nháy mắt, Chu Dịch phảng phất như bước vào một thế giới hoàn toàn mới.

Vạn sự vạn vật dường như triệt để biến mất, thậm chí cả uy áp của Bàn Cổ gần như muốn xé rách nhục thân cũng không còn.

Từ mấy vạn năm nay, Chu Dịch chưa từng cảm thấy thư thái như vậy.

Đang lúc bối rối không biết gặp phải tình huống gì.

Trời đất, sáng lên!

Lúc này xuất hiện trước mắt Chu Dịch chính là một mảnh trời đất

mờ mịt.

Trong thế giới vô thủy vô sơ, chỉ có một tia sáng đầu tiên chiếu rọi trời đất.

Ngay lập tức là vô số sinh linh diễn hóa, vạn ngàn pháp tắc tổng hợp.

Từng luồng đại đạo tung hoành, đan xen thành một thế giới vô cùng hỗn loạn, nhưng lại có một trật tự khó tả.

Tên là Hỗn Độn!

Trong Hỗn Độn, một đóa thanh liên nở rộ.

Vào thời khắc này, Chu Dịch đương nhiên hiểu rằng, thứ hắn nhìn thấy chính là sự ra đời của Bàn Cổ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thời gian trôi đi, trong Hỗn Độn có vô số ma thần tung hoành.

Bàn Cổ có thực lực mạnh mẽ đến mức gần như không có ma thần nào dám mạo phạm lại đột nhiên có một ý nghĩ kinh người.

"Khai thiên tích địa!" Một tiếng hét chấn động Hỗn Độn phát ra từ miệng Bàn Cổ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Chu Dịch chỉ cảm thấy thần hồn của mình từ đầu đến cuối bị một cú sốc mạnh.

Khắc sau, Chu Dịch thoát ra khỏi trạng thái này.

Chương 22

Lúc này, Chu Dịch đang đứng ở vị trí gần đỉnh Bất Chu Sơn, áp lực trên người đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Xung quanh dường như có mây mù quẩn quanh, phảng phất như bầu trời đang ở ngay trước mắt, có thể tùy ý chạm vào.

Chu Dịch không để ý đến việc áp lực trên người hoàn toàn biến mất.

Hắn vẫn đắm chìm trong bốn chữ 'khai thiên tích địa' mà Bàn Cổ đã gầm lên.

"Khai Thiên Cửu Thức, đệ nhất thức, Khai Thiên!" Trong đầu Chu Dịch không khỏi hiện ra một môn thần thông.

Mặc dù trong cảnh tượng vừa rồi, Bàn Cổ không hề sử dụng môn thần thông này.

Nhưng chỉ một thế thôi cũng đủ khiến Chu Dịch toàn thân nổi da gà.

"Nếu ta có thể thi triển một trong chín thức là Khai Thiên, e rằng chém giết Đại La Kim Tiên cũng chỉ trong một ý niệm." "Nhưng!" Trên mặt Chu Dịch lộ ra mấy phần tiếc nuối.

Khai Thiên Cửu Thức của Bàn Cổ đại thần tuy mạnh mẽ, nhưng lại cực kỳ phụ thuộc vào Lực chi pháp tắc.

Chu Dịch tuy biết được đệ nhất thức Khai Thiên uy lực vô cùng, nhưng lại không có năng lực thực chiến.

Chỉ khi trình độ Lực chi pháp tắc đạt đến một tầng thứ cao hơn, thức này mới có khả năng thi triển thành công.

Nhưng, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn tin rằng có một ngày, thần uy của Bàn Cổ đại thần có thể tái hiện ánh sáng trong tay hắn.

"Chỉ chiêu đầu tiên đã đủ để sánh ngang với một cú toàn lực của cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, không dám tưởng tượng nếu những chiêu sau này đều có thể thi triển, vậy sẽ như thế nào!" Trong lòng Chu Dịch một mảnh nóng rực.

Hắn biết rằng, muốn tiếp tục có được tạo hóa của Khai Thiên Cửu Thức, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng...

Tam Quang Thần Thủy không đủ để chống đỡ một cuộc phiêu lưu như vậy.

Có lẽ sau này khi tu vi đủ, sẽ là một lựa chọn tốt hơn.

"Thôi vậy, thôi vậy!" Chu Dịch chậm rãi lắc đầu.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng hắn không cảm thấy tiếc nuối.

Đi một chuyến đến nơi này, thu hoạch đã đủ khoa trương để khiến các đại thần thông giả đỉnh cao như La Hầu và Hồng Quân phải ghen tị.

Có lẽ ngay cả những Hỗn Độn Ma Thần từng tồn tại như Dương Mi cũng phải đỏ mắt ghen tị đến cực độ.

Một món Tiên Thiên chí bảo phòng ngự, cộng thêm một chiêu thần thông nghịch thiên.

Ai có thể không động lòng?

"Hệ thống, kiểm kê phần thưởng!" Đã tốn nhiều thời gian như vậy trên Bất Chu Sơn, nhật ký hệ thống đương nhiên đã có rất nhiều ghi chép.

Bây giờ chính là thời cơ tốt để dọn dẹp phần thưởng. 【Ngài bắt đầu tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ hai, an ổn tu hành năm vạn năm, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy!**】 【Ngài luyện chế ba mai Công Đức Kim Luân, chuẩn bị tặng cho ba đứa con chưa ra đời, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy, một ức công đức!】 【Ngài đã lĩnh ngộ các pháp tắc đỉnh cấp như Lực chi pháp tắc, Sát Lục pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc đến cảnh giới nhập môn, thực lực tăng mạnh, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy,** Mảnh vỡ Lực chi pháp tắc ×1】 【Ngài thông qua Tạo Hóa pháp tắc cảm ứng được Bất Chu Sơn có một phần cơ duyên, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy】 【Hành động leo lên Bất Chu Sơn của ngài vô cùng mạo hiểm, nhưng dũng khí đáng khen, lợi dụng tài nguyên trong tay để giành lấy cơ duyên, nhận được **(Mười triệu) điểm tích lũy,** một hồ Tam Quang Thần Thủy】 【Ngài đã nhận được Chư Thiên Khánh Vân, một trong những Tiên Thiên chí bảo hiếm có trên trời đất, khí vận nghịch thiên, nhận được **(Một ức) điểm tích lũy!** Đại trận công phạt loại Cửu Thiên Lôi Lạc】 【Ngài bất ngờ phát hiện sau khi nhận được Chư Thiên Khánh Vân còn có cơ duyên, và thuận lợi nhận được thần thông mạnh nhất trời đất Khai Thiên Cửu Thức đệ nhất thức, nhận được **(Một ức) điểm tích lũy,** Cực phẩm Tiên Thiên linh căn Tinh Thần Thụ】 Một loạt phần thưởng xuất hiện, tức thì khiến Chu Dịch cảm khái song hỷ lâm môn.

Chư Thiên Khánh Vân và Khai Thiên Cửu Thức đã là tạo hóa to lớn.

Hệ thống lại một lần nữa tặng cho một lượng lớn điểm tích lũy và các bảo vật khác.

Do Chư Thiên Khánh Vân và Khai Thiên Cửu Thức quá đặc thù, hệ thống một lần đã cho hai ức điểm tích lũy.

Đây là khái niệm gì?

Đổi Đại Đạo Vô Cực Công cũng chỉ cần một ức điểm tích lũy mà thôi.

Bây giờ, Chu Dịch trực tiếp nhận được hai ức.

"Nếu sớm hơn một chút tìm được Chư Thiên Khánh Vân, việc đổi công pháp đã không phiền phức như vậy rồi." Chu Dịch cười cười.

"Khoảng cách để đổi Chư Thiên Khánh Vân tầng thứ ba chỉ cần gần bảy ức điểm tích lũy nữa." Tầng thứ ba cần mười ức, bây giờ Chu Dịch có một khoảng cách không lớn.

Chỉ cần đổi được tầng thứ ba, Chu Dịch có thể trực tiếp tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân.

Không đúng!

Là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Tìm được Tiên Thiên chí bảo có thể nhận được nhiều điểm tích lũy như vậy.

Chu Dịch đối với việc sau này nhận được Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ ba cũng không còn quá lo lắng.

Dù sao Long Hán đại kiếp còn chưa qua, điểm tích lũy mà Chu Dịch có thể nhận được trong đó là vô số.

Muốn có được công pháp tầng thứ ba, chỉ đơn thuần là vấn đề thời gian mà thôi.

Ước chừng đợi khi tu luyện tầng thứ hai gần xong, chính thức bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, có lẽ cũng là lúc đổi tầng thứ ba.

Ngoài lượng lớn điểm tích lũy, các phần thưởng khác cũng khiến Chu Dịch vô cùng động lòng.

Một ức công đức, mảnh vỡ Lực chi pháp tắc, lại một hồ Tam Quang Thần Thủy, đại trận công phạt đỉnh cấp Cửu Thiên Lôi Lạc và

cực phẩm Tiên Thiên linh căn Tinh Thần Thụ.

Những phần thưởng này cái nào cũng lợi hại.

Đặc biệt là mảnh vỡ Lực chi pháp tắc.

Bây giờ việc tu hành của Chu Dịch và Lực chi pháp tắc có quan hệ mật thiết.

Hoặc có thể nói là có quan hệ mật thiết với tất cả các pháp tắc.

Mặc dù lần này nhận được vẫn chỉ là một mảnh vỡ Lực chi pháp tắc, nhưng cũng đã đủ rồi.

Huống chi còn có một ức công đức có thể giúp nhanh chóng nâng cao cảm ngộ đối với pháp tắc.

Tam Quang Thần Thủy còn lại nửa hồ nhỏ, lại có thêm một hồ, sau này Chu Dịch đi lại trong Hồng Hoang có thể táo bạo hơn mấy phần.

Còn về trận pháp và Tinh Thần Thụ.

Đối với việc nâng cao trực tiếp của Chu Dịch đều không lớn.

Cửu Thiên Lôi Lạc là một môn trận pháp công phạt mạnh mẽ, thi triển ra có thể thúc đẩy cửu thiên thần lôi ầm ầm giáng xuống.

Mỗi một đạo lôi đình sẽ mạnh hơn đạo trước đó, cho đến khi chín lần lôi đình oanh tạc hoàn tất, mới được coi là một chu kỳ.

Nếu do một Đại La Kim Tiên sơ kỳ thúc đẩy, uy lực tích lũy đến cực hạn, ngay cả tu sĩ Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng phải ôm hận.

Chỉ một môn trận pháp này đã có thể sánh ngang với một món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Chỉ tiếc là, trận pháp dù sao vẫn là trận pháp, so với pháp bảo thì hạn chế quá lớn.

Dược liệu cần thiết để bố trí trận pháp không hề rẻ, mỗi lần thi triển đều phải sắp xếp trước.

Cho nên loại trận pháp này đối với Chu Dịch ý nghĩa không lớn.

Nhưng Chu Dịch cũng không phải là người cô đơn một mình.

Ở nhà còn có một người vợ xinh đẹp nữa chứ.

"Mang về cho Nguyên Phượng, để Phượng tộc bố trí." "Không cầu chủ động trêu chọc người khác dính vào nhân quả, nhưng nếu có kẻ mạo phạm lãnh địa Phượng tộc, vậy là tự tìm khổ ăn rồi." Chu Dịch ném ngọc đồng bố trí trận pháp vào không gian trữ vật, tạm thời không để ý đến.

Còn về Tinh Thần Thụ!

Tương truyền trên gốc cực phẩm Tiên Thiên linh căn này có thể thai nghén ra tinh thần, trong đó chứa đựng sức mạnh của Tinh Thần pháp tắc bàng bạc.

Nếu có thể tham ngộ ảo diệu trong đó, giơ tay nhấc chân đều có thể dẫn động sức mạnh của thái cổ tinh không, hóa thành thiên uy vô hình.

"Quả của Tinh Thần Thụ tuy không thể trực tiếp luyện hóa để nâng cao tu vi." "Nhưng có thể nhận được Tinh Thần pháp tắc cũng rất tốt." "Linh căn này cũng giống như Ngũ Hành Bất Tử Thụ, trồng xuống đi." Tay lớn vung lên, trường bào màu tố bay phấp phới.

Chu Dịch nhìn thoáng qua đỉnh Bất Chu Sơn, trên mặt lộ ra mấy phần kiên định.

"Đợi thực lực của ta tăng lên một lần nữa, nhất định phải lên đỉnh Bất Chu Sơn một chuyến." "Cơ duyên của Bàn Cổ đại thần, chắc chắn sẽ thuộc về ta." Khẽ lẩm bẩm xong câu đó, thân thể của Chu Dịch cũng triệt để tiêu tan.

Chương 23

Lần nữa xuất hiện đã ở cách xa ức vạn dặm, đi về phía dưới Bất Chu Sơn.

Từ Nam Minh Hỏa Sơn ra ngoài du lịch, đến nay đã qua mấy chục vạn năm rồi.

Cục diện của cả trời đất Hồng Hoang cũng bắt đầu xảy ra biến hóa.

Khi Chu Dịch xuống núi, liền thấy Kỳ Lân xuất hiện, trấn áp sinh linh Hồng Hoang.

Từ đó có thể thấy, tiên thiên tam tộc đã ngang nhiên xuất hiện trong trời đất Hồng Hoang, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt địa bàn, tranh giành vị trí bá chủ trời đất.

"Đi một chuyến đã mấy chục vạn năm, Long Hán lượng kiếp cũng sắp bước vào giai đoạn chính thức rồi." Chu Dịch chậm rãi gật đầu, "Xem ra cũng đến lúc phải trở về rồi." Nếu đã tạm thời bị ràng buộc trên cùng một con thuyền với Phượng tộc, Chu Dịch đương nhiên phải trở về sắp xếp một phen.

Trận pháp Cửu Thiên Lôi Lạc càng nên mang về.

Với lại, ba đứa con không chừng cũng đã đến lúc ra đời.

Nghĩ vậy cũng phải trở về xem sao.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Chu Dịch nhanh chóng bay về hướng Nam Minh Hỏa Sơn.

Tu vi có đột phá, tốc độ của hắn đã nhanh hơn không chỉ một bậc.

Không đến mấy vạn năm, hắn đã trở về gần Nam Minh Hỏa Sơn.

Nhưng mà, vừa mới đến địa giới Nam Minh Hỏa Sơn, hắn đã cảm nhận được vô số huyết khí tung hoành.

Dường như có một trận đại chiến ở phía xa.

Sát khí giữa trời đất cũng ngày càng ngưng trọng và không thể tưởng tượng nổi, khiến người ta nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

"Chuyện gì vậy?" "Đây là Nam Minh Hỏa Sơn!" Trên mặt Chu Dịch tức thì hiện lên mấy phần kinh ngạc.

Ở gần Nam Minh Hỏa Sơn, có Phượng tộc Nguyên Phượng trấn giữ, làm sao có thể có đại chiến nổ ra?

Lẽ nào Nguyên Phượng không nghe theo ý kiến của mình?

Hay là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Bất kể nguyên nhân là gì, sắc mặt của Chu Dịch đều có chút khó coi.

Ngay lập tức, dưới chân hắn đạp ra hai luồng lưu quang, bay đi với tốc độ vượt qua ánh sáng.

Không bao lâu, hắn đã đến gần chiến trường.

Nhìn thấy cảnh tượng trên chiến trường, biểu cảm của Chu Dịch càng kinh ngạc đến cực điểm.

Hiện tại là sơ kỳ Long Hán lượng kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đều đang trong giai đoạn bận rộn bành trướng ra bên ngoài.

Cho nên, Chu Dịch tuy trở về tọa trấn Phượng tộc, đảm bảo khí vận Phượng tộc ổn định, nhưng không ngờ Phượng tộc thật sự sẽ gặp phải phiền phức.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, lúc này bên ngoài Nam Minh Hỏa Sơn, trên mảnh đất vô tận, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc lại tụ tập

đông đủ!

Bầu trời vì cuộc tranh đấu của tam tộc mà trở nên u ám, nhật nguyệt vô quang.

Vô số pháp tắc sụp đổ, thần thông tung hoành.

Càng có tộc nhân Phượng tộc, Kỳ Lân tộc và Long tộc đổ máu tại chỗ, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đại địa máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng.

Cảnh tượng vô cùng huyết tinh.

Từng tầng sát khí cuồn cuộn bao phủ toàn bộ chiến trường, lan ra bốn phương tám hướng.

"Long tộc và Kỳ Lân tộc đang vây công Phượng tộc?" Chu Dịch hoàn toàn không ngờ tình huống thế này lại xảy ra.

"Nguyên Phượng đâu?" Tam tộc tuy đang đại chiến, nhưng ba vị tộc trưởng là Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân lại không hề xuất diện.

"Chuyện này có điểm kỳ lạ!" Chu Dịch thầm nghĩ.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc để Chu Dịch suy tư về những vấn đề này.

Tam tộc giao chiến, nhưng Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc rõ ràng đã hợp tác.

Phượng tộc dùng sức một mình đối kháng cả Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Mặc dù ở gần Nam Minh Hỏa Sơn, hỏa khí sung mãn, đối với Phượng tộc có ưu thế bẩm sinh, nhưng chút ưu thế này không đủ để Phượng tộc chống lại Kỳ Lân tộc và Long tộc.

Dưới sự áp chế của các Đại La Kim Tiên và vô số Thái Ất Kim Tiên hai tộc, Phượng tộc có thể nói là liên tiếp bại lui.

Phía dưới mặt đất bao la, cũng là thi thể của Phượng tộc nhiều nhất.

Thỉnh thoảng lại truyền đến từng trận kêu dài thê lương, Phượng tộc ngã xuống tựa như một đoàn sao băng rơi xuống, nện xuống mặt đất từng cái hố máu.

Trong không khí tràn ngập sương máu vô biên, oán khí và sát khí hòa trộn vào nhau, tỏa ra một mùi hương khiến người ta buồn nôn.

Thấy cảnh này, Chu Dịch biết rằng đã đến lúc phải ra tay!

Trên chiến trường!

Các trưởng lão Phượng tộc đã sức cùng lực kiệt.

Mặc dù cũng đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng lại không thể đối mặt với nhiều đối thủ như vậy.

Nhất là Long tộc và Kỳ Lân tộc, để đối phó Phượng tộc, có thể nói đã phái ra bảy tám phần lực lượng cao cấp của cả hai bên.

Dưới tình huống như vậy, có thể ngoan cường chống cự đã là chuyện vô cùng gian nan.

"Thật đáng hận, lẽ nào trời muốn diệt Phượng tộc ta?" Mấy vị trưởng lão Phượng tộc phát ra tiếng kêu bi thương.

Nhìn vô số đệ tử Phượng tộc rơi vào tuyệt cảnh trong vòng vây của Long tộc và Kỳ Lân tộc, rồi bi thảm bị chém giết, khóe mắt họ gần như muốn rỉ ra huyết lệ.

Nhưng giờ phút này họ lại bất lực.

Có thể kiên trì dưới tay các trưởng lão Long tộc và tộc lão Kỳ Lân tộc đã là chuyện không hề dễ dàng, huống chi là xoay chuyển càn

khôn!

Còn về việc chờ đợi tộc trưởng Nguyên Phượng trở về cứu viện, đó càng là chuyện viển vông.

Nguyên Phượng bị dụ dỗ rời khỏi Phượng tộc, nhất thời chắc chắn không về được.

Mà dù có về, một mình Nguyên Phượng đối mặt với Long Vương và Thủy Kỳ Lân, sao có thể là đối thủ?

Xem ra, hôm nay Phượng tộc đã rơi vào tuyệt cảnh.

"Long tộc, Kỳ Lân tộc, ti bỉ vô sỉ!" Một vị trưởng lão Phượng tộc gầm lên giận dữ.

Trưởng lão Long tộc giao thủ với ông ta lại cười ha hả: "Vô sỉ?

Vô sỉ thì sao chứ?

Hôm nay Phượng tộc chắc chắn có tai họa diệt tộc!

Nếu biết điều, thì ngoan ngoãn trở thành phụ dung của hai tộc chúng ta, không chừng còn giữ lại được một ít huyết mạch." Một vị tộc lão Kỳ Lân tộc khác, trong mắt cũng ẩn chứa ý cười âm lãnh: "Ngươi nói không sai, nhưng nương tựa vào Kỳ Lân nhất tộc ta e là lựa chọn sáng suốt nhất." Long tộc và Kỳ Lân tộc tuy cùng một chiến tuyến, nhưng hai bên cũng có xích mích.

Cả hai đều là chủng tộc mạnh mẽ sinh ra từ địa hỏa thủy phong thuở sơ khai của trời đất, tự nhiên ở trong trạng thái như nước với lửa.

Dưới sự vây công, Phượng tộc nghiễm nhiên trở thành cá nằm trên thớt, có thể mặc người chia cắt chiến lợi phẩm.

Nhất thời, các tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân tộc đều phá lên cười, phảng phất như kẻ thắng cuộc cao cao tại thượng.

Phượng tộc thì nghiến chặt răng, huyết lệ bắn ra từ khóe mắt, nhưng chỉ có thể dốc hết sức lực toàn lực đối kháng.

Vào lúc này, trong lòng vô số tu sĩ Phượng tộc lại không khỏi hiện lên một bóng hình.

Phong thái như ngọc, anh tư hiên ngang.

"Nếu vị đó ở đây!" "Phượng tộc ta sao lại đến nông nỗi này?" "Tộc trưởng bị người ta dùng kế dụ đi, nhưng nếu vị đó ở đây, bọn chúng sao có thể kiêu ngạo cuồng vọng như vậy?" Trong lòng vô số trưởng lão Phượng tộc bi thương.

Nhưng tất cả chỉ là nếu như, không thể thành sự thật.

Chương 24

Vị đó rời khỏi Nam Minh Hỏa Sơn cũng đã không biết bao nhiêu vạn năm, lúc này sao có thể trông chờ?

"Nói nhăng nói cuội!

Hôm nay, ta liền tiễn các ngươi lên đường!

Nếu không muốn thần phục, vậy chỉ có một con đường chết!" Một vị trưởng lão Long tộc toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ cười lạnh liên tục.

Y không biết vị mà Phượng tộc đang lẩm bẩm là ai.

Là nhân vật lợi hại thì sao chứ?

Lẽ nào có thể sánh với tộc trưởng Long Vương của chúng?

"Giết!" Ngay khoảnh khắc y thi triển pháp thuật, ngưng tụ khí tức ngập trời sắp ra đòn, thân thể lại đột nhiên lạnh buốt, phảng phất bị một luồng sát cơ vô hình khóa chặt.

Trong nháy mắt, vị trưởng lão Long tộc này chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dựa vào bản năng của Đại La Kim Tiên, y không chút do dự mà giải tán pháp thuật, tháo chạy về phía sau.

Nhưng… chạy được sao?

Một vệt hào quang phóng lên trời.

Ánh sáng chói lọi mang theo sát ý vô tận.

Sức mạnh của nhiều pháp tắc, bao gồm cả Lực chi pháp tắc, bùng nổ, khiến cho ánh mắt tất cả mọi người kinh hãi, gan mật run rẩy.

Sức mạnh pháp tắc cường đại như vậy giảo sát, không một ai có mặt ở đây dám chắc có thể ngăn lại.

Đặc biệt là vị trưởng lão Long tộc bị nhắm làm mục tiêu.

Toàn thân kim quang nở rộ vạn nghìn bảo quang, từng món pháp bảo bị ném ra.

Mấy món Hậu Thiên Linh Bảo Đồ Lục chắn trước người, nháy mắt đã vỡ nát.

Một chiếc dù Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bung ra, chặn được một thoáng, nhưng lại bị cuốn theo nhấn chìm luôn cả bản thể của trưởng lão Long tộc.

"Không!" Trên mặt vị trưởng lão Long tộc hiện lên vẻ kinh hoàng tột độ.

Sau đó, y bị nện thẳng xuống đất, sống chết không rõ.

Đại địa rung chuyển dữ dội, nứt nẻ vô số.

Bầu trời phảng phất cũng chao đảo vào lúc này.

Ánh mắt của đông đảo tu sĩ đều ngây dại, hoàn toàn không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng ai cũng có thể cảm nhận được, kẻ khởi xướng đạo thần thông này tuyệt đối là một đại năng khủng bố có thực lực sánh ngang với tộc trưởng.

"Là ai?" "Ra đây!" Vô số tu sĩ Long tộc gầm lên giận dữ.

Họ là chủng tộc tôn quý nhất giữa trời đất, ngay cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc trong mắt họ cũng không bằng.

Tộc trưởng Long Vương của họ càng là kẻ mạnh nhất trong ba tộc trưởng.

Bây giờ lại có kẻ dám ra tay với Long tộc?

Trong nháy mắt, sức mạnh của những Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên Long tộc hội tụ thành một luồng khí thế bàng bạc.

Khí diễm khủng bố xông thẳng lên mây, điên cuồng quét qua tứ phương, dường như muốn tìm ra kẻ đầu sỏ to gan lớn mật kia.

Nhưng họ hoàn toàn không biết, những tu sĩ Phượng tộc vốn đã rơi vào tuyệt vọng lại vào lúc này bùng nổ ánh sáng rực rỡ chói mắt.

"Là ngài ấy!" "Ngài ấy đã trở về!" Trong lòng họ dấy lên hy vọng vô hạn.

Nếu ngài ấy trở về, hôm nay Phượng tộc sẽ được cứu.

Đạo thần thông kia tự nhiên là do Chu Dịch thi triển.

Ông đã hóa hình và tu luyện ở Phượng tộc mấy chục vạn năm, các tu sĩ Phượng tộc sớm đã ghi nhớ khí tức của Chu Dịch.

Trong đạo thần thông kia ẩn chứa sự bàng bạc đến cực hạn của Âm Dương đại đạo và Ngũ Hành đại đạo.

Giữa trời đất này ngoài Chu Dịch ra còn ai có thể làm được?

Ngay khi các tu sĩ Phượng tộc đang nghĩ như vậy, khánh vân mênh mông trải ra.

Chu Dịch từ trên trời giáng xuống phảng phất sứ giả của thượng thương, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng, miệt thị tất cả bên dưới.

Trên người ông, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ không chút bảo lưu mà nở rộ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã bao phủ khu vực vô số ức vạn dặm.

Ầm!!

Ầm!!

Khí tức của Chu Dịch dường như theo cảm xúc của ông mà không ngừng tăng vọt.

Ngay cả những trưởng lão Long tộc, Kỳ Lân tộc cũng cảm nhận được áp lực cực lớn vào lúc này.

Vô số người vì thế mà kinh hãi, vô số người vì thế mà run rẩy.

Các tu sĩ Long tộc vốn kiêu ngạo vô cùng, muốn dạy dỗ Chu Dịch, lúc này đều lòng người hoảng loạn.

Họ chân thực cảm nhận được tu vi và thực lực của Chu Dịch có thể sánh ngang với tộc trưởng Long tộc.

"Sao có thể?" "Sao có thể có tồn tại mạnh mẽ như vậy?" "Vì sao lại che chở cho Phượng tộc?" Trong lòng tất cả mọi người đều đầy nghi hoặc.

Kẻ mạnh nhất của Kỳ Lân nhất tộc, một con Mặc Kỳ Lân toàn thân đen kịt, cất cao giọng nói: "Vị đạo hữu này!

Đây là mâu thuẫn giữa Tiên Thiên tam tộc chúng ta, vì sao đạo hữu lại muốn xen vào?

Nếu đạo hữu lui đi, chúng ta tất sẽ báo cho Thủy Kỳ Lân và tộc trưởng Long tộc, nhất định sẽ kết giao với đạo hữu, cùng nhận được sự tôn trọng của hai tộc!" Mặc Kỳ Lân nói như vậy, vừa muốn Chu Dịch lui đi, cũng vừa uy hiếp.

Y có lẽ không phải đối thủ của Chu Dịch, nhưng Long Vương và Thủy Kỳ Lân thì đủ tầm.

Nhưng ngay sau khi Mặc Kỳ Lân nói xong, vô số tộc nhân Phượng tộc đều ngẩng đầu hô lớn: "Tộc trưởng!

Ngài đã trở về!" "Tộc trưởng, tu sĩ Phượng tộc chúng ta bị đàn áp

đủ rồi, ngài phải làm chủ cho chúng ta a!" Nguyên Phượng sớm đã giao phó, Chu Dịch bây giờ cũng là tộc trưởng Phượng tộc.

Dưới tiếng hô hào và tố cáo tự đáy lòng của các tu sĩ Phượng tộc, các tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân tộc cuối cùng cũng hiểu rõ quan hệ giữa Chu Dịch và Phượng tộc.

"Tộc trưởng?" Chỉ trong nháy mắt, họ biết hôm nay đã gặp phải phiền phức lớn.

"Không ổn, mau chạy!" Lập tức, mấy vạn tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân tộc vào lúc này điên cuồng tháo chạy về phía sau.

Một Đại La Kim Tiên trung kỳ, lại là kẻ nổi bật trong số các Đại La Kim Tiên trung kỳ, không phải là thứ mà họ có thể chống lại.

Trưởng lão Long tộc đang nằm trong khe nứt là minh chứng tốt nhất.

"Chạy?" "Đâu có dễ dàng như vậy?" Đối mặt với đám Long tộc và Kỳ Lân tộc này, Chu Dịch không có gì phải lo lắng.

Trên người bọn chúng tràn ngập nghiệp lực bàng bạc, vừa nhìn đã biết là vì chinh chiến tứ phương mà nhiễm vô cùng sát nghiệt.

Dù không có Tịnh Thế Bạch Liên, Chu Dịch cũng có thể tiện tay giết sạch mà không cần cân nhắc bất kỳ hậu quả nào.

"Chết cho ta!" Vừa giơ tay, trong tay Chu Dịch hiện ra một lá cờ bảo màu trắng bệch.

Chính là Thái Tố Luyện Ma Kỳ thu được từ phân thân của La Hầu.

"Vạn hồn xuất!" Ông đột nhiên vung cờ.

Trên mặt cờ lập tức bay ra vạn nghìn đạo du hồn, mênh mông cuồn cuộn, phảng phất che trời lấp đất.

Thái Tố Luyện Ma Kỳ bản thân nó là một món pháp bảo vô cùng

kinh người.

Trước khi được Chu Dịch tịnh hóa, nó vốn có tính bất ổn, nhưng lại có sức sát thương vô cùng.

Chương 25

Lúc này, món bảo bối này càng lên một bậc.

Khoảnh khắc bị Chu Dịch ném ra, vạn nghìn u hồn phiêu đãng, trong nháy mắt hóa thành uy áp vô cùng rơi xuống.

Mỗi một đạo u hồn thực lực đều vô cùng kinh người, dưới tình huống số lượng đông đảo càng có thể nháy mắt nhấn chìm tất cả người của Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Trước đó đã có trưởng lão Long tộc bị Chu Dịch miểu sát trong nháy mắt.

Lúc này, những tồn tại Long tộc và Kỳ Lân tộc này sao có thể nảy sinh tâm tư chống lại Chu Dịch?

Khoảnh khắc vạn nghìn u hồn xông tới, họ trực tiếp sợ đến tè ra quần, tại chỗ hô lớn: "Cứu ta!" Phảng phất như thật sự có tồn tại nào có thể cứu họ.

Nhưng!

Ngay khi các tộc nhân Phượng tộc cười lạnh không ngớt, cho rằng đám người Long tộc và Kỳ Lân tộc này sẽ chết thảm dưới thủ đoạn của Chu Dịch, đột nhiên, có mấy luồng khí tức bàng bạc từ tứ phương truyền đến.

Trong nháy mắt, ma khí mênh mông, bao phủ chín tầng trời mười tầng đất.

Dưới sự đảo lộn ngày đêm, bốn phương màn đêm tịch liêu, ma khí âm u, khiến người ta lạnh thấu tim gan.

Những người Long tộc và Kỳ Lân tộc kia cũng vào lúc này như vớ được cọng rơm cứu mạng: "Mau cứu ta!" Nhưng lời cầu cứu của họ

là vô nghĩa.

Những luồng ma khí này không chỉ nhắm vào Phượng tộc và Chu Dịch, mà ngay cả họ cũng nằm trong số mục tiêu bị đối phó.

Khoảnh khắc đã có không ít tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân tộc bị nuốt chửng, hóa thành máu thịt bị tiêu hóa.

Cảnh này lập tức khiến các trưởng lão Long tộc và tộc lão Kỳ Lân tộc mặt đỏ bừng, miệng không ngừng gầm lên giận dữ.

"La Hầu, ngươi không giữ chữ tín!" "La Hầu, ngươi lừa ta?" Giữa tiếng chất vấn của họ, một tồn tại kiệt ngạo vô cùng, trên mặt mang theo nụ cười cuồng vọng nanh ác từ trong bóng tối bước ra.

Phảng phất như đế vương của bóng tối, chúa tể của ma khí và nghiệp lực.

Vào giờ khắc này, La Hầu hoàn toàn mang dáng vẻ nắm giữ quyền sinh sát.

"La Hầu?" Ánh mắt của các tu sĩ Phượng tộc mang theo một tia mờ mịt.

Đối với họ, cái tên La Hầu vô cùng xa lạ.

Dù sao lúc này La Hầu vẫn chưa lập Ma giáo, chưa thành Chuẩn Thánh.

Nhưng từ miệng của người Long tộc và Kỳ Lân tộc có thể biết được, sở dĩ họ đối phó Phượng tộc, chính là La Hầu giở trò sau lưng.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả tu sĩ Phượng tộc đều mang theo lửa giận ngút trời, dường như có thể thiêu rụi La Hầu triệt để.

"La Hầu!" Ánh mắt của Chu Dịch lại không có chút nghi hoặc nào.

Ông sớm đã đoán La Hầu giở trò sau lưng.

Kể từ lần trước ở Bất Chu Sơn diệt sát phân thân của La Hầu, La Hầu đã định trước sẽ ghi hận trong lòng.

Loại người này, một khi trong lòng có hận, bất kể vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm, cuối cùng cũng có một ngày, La Hầu sẽ báo thù trở lại.

Trên người Chu Dịch có khí vận Phượng tộc, vậy thì Phượng tộc tự nhiên cũng nằm trong kế hoạch của La Hầu.

Huống chi La Hầu muốn lấy sát chứng đạo, Tiên Thiên tam tộc là không thể thiếu.

Phượng tộc không bị La Hầu "quan tâm đặc biệt", mới có tình huống hiện tại xuất hiện.

Nhưng, đối mặt với kế hoạch của La Hầu, vẻ mặt của Chu Dịch lại không có chút hoảng sợ nào, dù cho bốn phương ma khí tung hoành, La Hầu khí thế hung hăng.

Nhưng Chu Dịch có thể nhìn ra, La Hầu lúc này vẫn chỉ là một đạo phân thân mà thôi.

"La Hầu, chỉ là một đạo phân thân mà dám xuất hiện trước mặt bản tọa?

Không biết sống chết?" Dù La Hầu đích thân giáng lâm, chỉ cần chưa có thực lực Chuẩn Thánh, vậy thì Chu Dịch hoàn toàn không cần lo lắng.

Thậm chí, dù La Hầu là Chuẩn Thánh cũng tuyệt đối không có cách nào diệt sát ông.

Lời của Chu Dịch khiến vô số người đều hiểu rõ giữa hai người có khúc mắc.

"Cuồng vọng!" Phân thân La Hầu cười ha hả.

“Tiểu nhi vô tri, đối phó ngươi cần gì bản tọa chân thân giáng lâm?” Chu Dịch nhíu mày.

Phân thân của La Hầu tuy so với lần trước đã mạnh hơn không biết bao nhiêu, có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng chỉ có vậy, La Hầu đã có tự tin đối phó ông rồi sao?

E là cũng quá nực cười rồi.

Nhưng ngay khi Chu Dịch có chút không hiểu, ma khí tứ phương đột nhiên xuất hiện một loại biến hóa khó lường.

Chúng đan xen cuồn cuộn, hình thành những đường vân đặc hữu của trận pháp, từng cái trận văn rơi xuống, hình thành một đại trận cực kỳ khủng bố.

Sát cơ tứ phía, sát khí không ngừng.

Thân ở trong đó, liền như rơi vào hầm băng.

Các tu sĩ Phượng tộc lúc này đều vô cùng sợ hãi, hô lớn tên Chu Dịch: “Tộc trưởng, tên ma đầu đó đã bố trí trận pháp!” Giữa trời đất người hiểu trận pháp không nhiều, nhưng La Hầu lại là một trong số đó.

Trận pháp này lại do sáu con ma đầu dưới trướng La Hầu bố trí.

Ánh mắt Chu Dịch nhìn về tứ phương, liền thấy ở sáu phương vị khác nhau, dưới sự che chở của ma khí và trận pháp, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sáu con quái vật khổng lồ hình thù kỳ dị, nanh ác khủng bố.

Mỗi một vị đều có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, tu vi rất cao.

Chính là sáu kẻ mạnh nhất dưới trướng La Hầu, lần lượt là Thiên Ma Ba Tuần, Dạ Ma Dạ Ma Thiên, Nộ Ma, Dục Ma, Sắc Ma và Tử Ma.

Sáu con ma đầu dưới sự chỉ huy của La Hầu đã kết thành một trận pháp độc đáo đến cực điểm, sát cơ cuồn cuộn từ trong đó tỏa ra.

"Lục Ma Tuyệt Sát!" "Thành!" Theo sáu giọng nói hoàn toàn khác nhau vang lên từ bốn phương tám hướng, trận pháp bá đạo vào lúc này đã thành hình.

Trời đất, một mảnh túc sát!

Trời đất một mảnh túc sát, vô cùng kiếm khí, sát luân cuồn cuộn.

Cảm giác như trời long đất lở tràn ngập trong lòng.

Mỗi một vòng kiếm khí bao phủ đều khiến đại địa vỡ nát, núi sông hóa thành tro bụi.

Vô số ma binh hung hăng, tựa như sóng triều cuồn cuộn, vô cùng vô tận.

Dưới trận pháp khủng bố này, không phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong thì hoàn toàn không có khả năng sống sót.

Long tộc và Kỳ Lân tộc chịu trận đầu tiên, một mảng lớn sương máu lan ra.

Long tộc và Kỳ Lân tộc vốn cuồng vọng tự đại, không biết trời cao đất dày, vào lúc này mới chân thực cảm nhận được cái gì gọi là bị phản bội, cái gì gọi là nhỏ bé.

Khoảnh khắc, tộc nhân và chiến lực cao cấp của họ đã thiếu mất một nửa, đâu chỉ là thảm không nỡ nhìn?

Sát khí trong trận pháp cũng theo đó mà càng lúc càng tăng vọt, rồi lại phản hồi vào trận pháp, khiến trận pháp càng lúc càng không thể tưởng tượng, càng lúc càng hung mãnh liệt.

"Lục Ma Tuyệt Sát Trận!" "Có bóng dáng của Tru Tiên Kiếm Trận!" Trên mặt Chu Dịch hiện lên vẻ cổ quái.

Không thể không nói, La Hầu đích xác là một vị đại thần thông giả tài hoa hơn người, bản lĩnh cao cường, thủ đoạn ngút trời.

Tru Tiên Tứ Kiếm là Tiên Thiên Chí Bảo sinh ra ở núi Tu Di.

Nếu Thí Thần Thương là chí bảo sát phạt đơn thể đệ nhất, vậy thì Tru Tiên Tứ Kiếm là pháp bảo công phạt quần công mạnh nhất.

Nguyên nhân tạo nên sự khác biệt này nằm ở chỗ Tru Tiên Tứ Kiếm có Tru Tiên Trận Đồ đi kèm.

Thông qua Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, thi triển ra trận pháp Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là sát trận đệ nhất Hồng Hoang, không ai có thể sánh bằng!

Nếu Thánh nhân thi triển, phi Tứ Thánh tề xuất thì không thể phá giải.

Có thể thấy, nó khoa trương đến mức nào.

La Hầu có được Tru Tiên Tứ Kiếm đương nhiên không thể tạo ra hiệu quả kinh người như vậy.

Chương 26

Thậm chí, ngay cả việc bố trí Tru Tiên Tứ Kiếm cũng rất tốn sức, phải có tu vi Chuẩn Thánh mới được.

Lục Ma Tuyệt Sát Trận trước mắt chắc chắn là cảm xúc La Hầu có được từ Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông qua sáu ma đầu mạnh mẽ thi triển ra, công hiệu và thủ đoạn sát phạt của nó có lẽ sẽ kém hơn Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng đối với Hồng Hoang hiện tại cũng tuyệt đối là trận pháp khủng bố hàng đầu.

Nếu không có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, muốn xông ra ngoài quả thực là si nhân nói mộng.

Cộng thêm phương thức đặc thù có thể không ngừng hấp thu lợi dụng sát khí, trận pháp này tuyệt đối có thể diệt sát gần như tất cả các Đại La Kim Tiên.

Lục Ma sớm đã chuẩn bị ở các góc của mình.

Trận pháp này khẳng định là do La Hầu chuẩn bị cho đám Long Phượng Kỳ Lân này.

Chu Dịch lại không đúng lúc xông vào trong đó.

"Ha ha ha ~" "Kiệt kiệt!" La Hầu phát ra tiếng cười vô cùng sảng khoái và ngông cuồng.

"Tên nhóc thối, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại tự đâm đầu vào!" "Bản tọa hôm nay vốn chỉ định thu dọn đám Tiên Thiên tam tộc ngu muội vô tri này, không ngờ ngươi lại mang đến cho ta một kinh hỉ bất ngờ." "Thù ngày đó, hôm nay liền thanh toán đi." Nói xong, La Hầu liền hô lớn một tiếng.

Sáu con ma đầu dưới trướng cũng đều phát ra tiếng cười nheo

nhóc âm u.

Trong tay mỗi con đều xuất hiện một lá cờ lớn.

Những lá cờ đó có chỗ tương tự với Thái Tố Luyện Ma Kỳ, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Trong đó khắc không biết bao nhiêu trận văn, chính là trận kỳ của Lục Ma Tuyệt Sát Trận.

Trong quá trình vung cờ lớn, ma khí cuồn cuộn bao phủ về phía Chu Dịch, vô cùng kiếm khí tứ ngược, dường như có thể cắt nát không gian ức vạn dặm.

Những người Long tộc và Kỳ Lân tộc kia ban đầu có lẽ là mục tiêu chính.

Nhưng lúc này, có gì quan trọng hơn việc diệt sát Chu Dịch để làm cho Ma Tổ tâm tình sảng khoái?

Các tu sĩ Phượng tộc biết rõ trận pháp này rốt cuộc khủng bố đến mức nào cũng đều vào lúc này kinh hô không ngừng.

Trên mặt họ mang theo nụ cười khổ mãnh liệt, chỉ có thể dốc hết toàn lực thi triển toàn bộ thủ đoạn để chống lại đợt tấn công mạnh mẽ của trận pháp.

Nhưng!

Đối mặt với La Hầu vô cùng ngông cuồng và Lục Ma khí thế hung hăng, trên mặt Chu Dịch lại không hề có chút hoảng sợ nào.

Thậm chí vào lúc này, Chu Dịch đột nhiên phá lên cười sảng khoái.

“La Hầu à, La Hầu!” “Ngươi thật đúng là hảo huynh đệ của bản tọa!” “Không lâu trước mới tặng cho ta một món quà lớn như vậy, bây giờ lại có nữa rồi.” Trong trường hợp như vậy, tiếng cười lớn của Chu Dịch rõ ràng không hợp lúc.

Bao gồm cả các tu sĩ Phượng tộc, tất cả mọi người đều không hiểu.

Sắc mặt La Hầu nháy mắt âm trầm xuống.

"Giả thần giả quỷ, cố làm ra vẻ huyền bí!" "Giết cho ta!" "Để ta xem trong Lục Ma Tuyệt Sát Trận, ngươi còn dựa vào cái miệng cứng được không?" Thiên Ma, Nộ Ma và những người khác đều điên cuồng thúc đẩy pháp lực trong cơ thể, phát huy uy năng lớn nhất của trận pháp.

Đối mặt với sát ý vô cùng và thế công ngút trời, ngay cả Đại La đỉnh phong cũng phải thân chịu trọng thương.

Chu Dịch lại vung tay lớn, cao giọng nói: "Dựa vào cái gì ư?" "Dựa vào bảo bối tốt của bản tọa!" "Chư Thiên Khánh Vân!" Trong khoảnh khắc, từng đạo kim quang chói lọi rực rỡ.

Từng đóa khánh vân trải rộng ra.

Kim vân rực rỡ cuốn chín tầng trời bao phủ quanh thân thể Chu Dịch, trong ngoài tổng cộng ba tầng.

Bên trong khánh vân, thế giới hồng mông diễn hóa, nhật nguyệt tinh thần đều ở trong đó.

Giữa khánh vân, hào quang ngũ sắc nhuộm chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.

Bên ngoài khánh vân, vô số kim đằng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân rơi xuống đầy trời, như nước nhỏ trước hiên, liên tục không ngừng, rơi không dứt.

Dưới ba tầng bảo vệ, vô biên sát khí đều bị cách ly, không thể xâm nhập mảy may!

Chư Thiên Khánh Vân bản thân nó có hiệu quả tru tà tịch dịch, vạn

pháp bất xâm.

Ma khí cuồn cuộn, sát ý ngút trời đối với người ngoài, không nghi ngờ gì là tai họa diệt tộc.

Đối với Chu Dịch mà nói, chẳng khác nào gãi ngứa qua giày, căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Thậm chí, ngay khoảnh khắc Chư Thiên Khánh Vân mênh mông che trời trải ra, gần như tất cả các tu sĩ Phượng tộc đều được thu vào trong đó, không bị uy hiếp.

Kiếm khí vỡ nát, sát luân sụp đổ.

Vạn đạo ma khí cuộn ra tứ phương, không thể vào trong nửa phân.

Cái gọi là Lục Ma Tuyệt Sát Trận trước mặt Chư Thiên Khánh Vân kiện pháp bảo này giống như một trò cười.

Cảnh tượng này xuất hiện, vô số người trợn to mắt.

Các tu sĩ Phượng tộc sau khi kinh ngạc đều mừng rỡ vạn phần!

"Tộc trưởng vạn tuế, tộc trưởng thiên uy!" "Phượng tộc ta có tộc trưởng che chở, ắt sẽ thành bá chủ Hồng Hoang!" "Tộc trưởng có bảo vật này, ắt sẽ đứng ở thế bất bại." Những trưởng lão và tộc nhân may mắn sống sót của Long tộc và Kỳ Lân tộc đang trong tuyệt vọng ngoan cường chống cự, lại lộ ra vẻ ngưỡng mộ và đố kỵ với các tu sĩ Phượng tộc.

Giờ phút này, họ vô cùng hy vọng tộc trưởng nhà mình có thể xuất hiện, cứu họ.

Đương nhiên, trong lòng chấn động vô cùng, không thể bình tĩnh nhất phải kể đến La Hầu và sáu con ma đầu.

Trận pháp mà chúng lấy làm tự hào lại vô dụng trước mặt Chu Dịch?

Trên người Chu Dịch có một kiện chí bảo?

Chí bảo!!!

Đó là chí bảo a, giữa trời đất chỉ có mấy kiện.

La Hầu tuy cũng có, nhưng La Hầu là ai?

Đó là kẻ muốn tranh đoạt đại thế trời đất, thậm chí có cơ hội trở thành chủ nhân của trời đất, là khí vận chi tử chân chính.

Chu Dịch lại là ai?

Nếu như, trước đây La Hầu chỉ coi Chu Dịch là một nhân vật có cũng được không có cũng không sao, một tồn tại trong kế hoạch tiện tay báo thù và diệt sát là xong.

Vậy thì từ bây giờ trở đi, y bắt đầu chính thức xem trọng Chu Dịch.

"Tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường!" Trong đôi mắt y tỏa ra ánh sáng nhiếp người, dường như muốn nuốt chửng Chu Dịch triệt để.

Chu Dịch sau khi thi triển pháp bảo ngăn lại vô cùng sát khí và sát chiêu, vẻ mặt cũng dần dần lạnh lùng.

"La Hầu!" "Hôm nay ngươi tính kế Phượng tộc nơi bản tọa ở, nhân quả này, cũng nên kết thúc rồi!" "Cỗ phân thân và trận pháp này, để lại cho bản tọa đi!" Nói xong, Chu Dịch liền bước một bước, nháy mắt cuốn theo cuồng bạo vô hạn.

Luồng khí điên cuồng chạy loạn, sức mạnh bá đạo vô biên từ trên người Chu Dịch tuôn ra.

Khí huyết bành trướng tùy ý phun trào một lần đều có sức mạnh bá đạo hủy diệt tất cả.

Tuy là Đại La Kim Tiên trung kỳ, và bất kỳ ai trong Lục Ma cũng

đều như nhau.

Nhưng bất kể là Thiên Ma, Dạ Ma hay những người khác, khi đối mặt với khí thế của Chu Dịch đều phảng phất như một chiếc thuyền lá giữa sóng to gió lớn, có khả năng lật thuyền bất cứ lúc nào.

ừng trận hít vào khí lạnh truyền đến.

Sắc mặt những ma đầu đang điều khiển trận pháp đột nhiên biến đổi, đồng loạt nhìn về phía La Hầu.

Phải biết rằng lúc này, họ mới hiểu vì sao một cỗ phân thân của La Hầu lại ngã xuống ở Bất Chu Sơn.

Gặp phải tồn tại như thế này, thất bại là điều hiển nhiên.

Chỉ là, La Hầu sẽ không chịu thua.

Dù bị Chu Dịch lấy ra Chư Thiên Khánh Vân chấn nhiếp một thoáng, nhưng lửa giận trong lòng lại không ngừng tăng cao.

"Muốn lấy cỗ phân thân này của bản tọa, cứ thử xem!" Kể từ lần trước, thực lực của La Hầu lại có tiến bộ.

Cỗ phân thân này cũng có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chương 27

Một bước bước ra, hai người đối chọi gay gắt.

Các loại thần thông oanh tạc vào một chỗ.

Âm dương ngũ hành hỗn loạn thiên cơ, động loạn quy tắc.

Ma khí cuồn cuộn, thi sơn huyết hải do sát lục pháp tắc mang đến bành trướng kịch liệt.

Hai người trong một niệm đã oanh ra không dưới mấy chục chiêu.

Mỗi bên đều có thắng bại.

Nhưng có thể thấy, La Hầu lúc này chung quy chỉ là một cỗ phân thân mà thôi.

Khi đối mặt với Chu Dịch có Chư Thiên Khánh Vân gia trì chỉ có nước liên tục bại lui.

La Hầu tức giận đến mức giơ tay, cuốn lấy trận kỳ của sáu con ma đầu.

Dưới sự điều khiển của y, sáu mặt trận kỳ lập tức hóa thành từng cây trường thương sắc bén.

Theo trận kỳ bay múa, từng vệt nứt vỡ hiện ra trong hư không, triển hiện ra bản nguyên không gian đen kịt.

Mỗi một lá trận kỳ đều phảng phất như một thanh lợi kiếm, hoàn toàn bị La Hầu coi như Tru Tiên Tứ Kiếm để thi triển.

Mặc dù uy lực hoàn toàn không bằng Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng cũng vượt trên cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

Nhưng La Hầu động dụng pháp bảo, Chu Dịch lại không thi triển Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

“La Hầu, vừa hay để ngươi nếm thử thủ đoạn của bản tọa.” Hạ một khắc, một cỗ sức mạnh vô cùng khủng bố từ trên người Chu Dịch nở rộ.

Trời đất đang bi minh, đại đạo đang sụp đổ.

Trong đôi mắt của La Hầu, một thế giới hồng mông hiện ra trước mắt.

“Khai thiên!” Một tiếng gầm trầm thấp chấn động cổ kim truyền đến.

Theo đó hiện ra sự sụp đổ của hỗn độn và trật tự, thế giới hồng mông rơi vào trạng thái tan vỡ.

Động tĩnh hủy thiên diệt địa đó dường như gia trì lên người La Hầu, khiến thân thể y không thể động đậy.

“Không!” “Sao có thể?” “Ngươi rốt cuộc đã nhận được cái gì trên Bất Chu Sơn?” Lần đầu tiên từ miệng La Hầu nghe ra giọng điệu kinh hoảng!

La Hầu hoảng sợ rồi!

Sợ hãi!

Đối với sáu vị ma đầu là chuyện cực kỳ không thể tin nổi.

Trong nhận thức của chúng, La Hầu gần như không biết sợ, cuồng bạo đến mức không thể tưởng tượng.

Nhưng trên thực tế, đối mặt với thần thông mà Chu Dịch thi triển, La Hầu sợ hãi là bản năng.

Dù sao y cũng là do oán niệm và sát khí của ba ngàn ma thần trong hỗn độn bị Bàn Cổ chém giết hóa thành.

Đối với Khai Thiên Cửu Thức của Bàn Cổ, gần như là nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Tuyệt nhiên không ngờ, giờ phút này Chu Dịch lại thi triển thủ đoạn như vậy.

"Không!

Không thể nào!" La Hầu điên cuồng rồi.

Đôi mắt y đỏ ngầu đến cực điểm.

Sâu trong nội tâm đầy vẻ không dám tin.

"Ngươi ở Bất Chu Sơn đã nhận được cơ duyên, nhưng với tu vi hiện tại, làm sao có thể thi triển?" Y không cam tâm gầm thét.

Nhưng nhận lại chỉ là nụ cười lạnh của Chu Dịch mà thôi.

Khi ở trong Bất Chu Sơn, Chu Dịch xác thực không thể thi triển Khai Thiên Cửu Thức.

Thần thông đó quá mạnh mẽ, không phải là thứ mà ông có thể thi triển hiện tại.

Nhưng trong phần thưởng mà hệ thống cho, Chu Dịch đã nhận được một mảnh vụn Lực chi pháp tắc.

Trong thời gian dài từ Bất Chu Sơn trở về, Chu Dịch không chỉ đơn giản là luyện hóa Chư Thiên Khánh Vân kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Ông còn luyện hóa mảnh vụn Lực chi pháp tắc đó, khiến cho tạo nghệ pháp tắc của mình lên một tầm cao mới.

Vốn dĩ, Chu Dịch cách việc thi triển Khai Thiên không còn bao xa.

Một mảnh vụn Lực chi pháp tắc càng khiến ông có đủ khả năng thi triển Khai Thiên đệ nhất thức.

Mặc dù biết đây là thần thông mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng không thử một lần, làm sao kiểm chứng?

La Hầu liền trở thành ví dụ tốt nhất.

“La Hầu, hãy cảm nhận cho kỹ bản lĩnh của bản tọa.

Sau này, một thức này cũng sẽ rơi xuống bản tôn của ngươi.” Chu Dịch khinh thường cười một tiếng.

Pháp lực của ông đang bị điên cuồng rút đi.

Một chiêu này đủ để tiêu hao gần tám phần sức mạnh trong cơ thể.

Nhưng đổi lại là La Hầu không thể động đậy, chỉ có thể mặc người làm thịt.

“Không!” Trong đôi mắt y phản chiếu hình ảnh của Chu Dịch.

Giờ phút này Chu Dịch hiên ngang trình hiện ra một giá trị khai thiên tích địa, chỉ một động tác đó.

Trong nháy mắt!

Thân thể La Hầu chia làm hai.

Mấy con ma đầu kia thậm chí không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt, thủ lĩnh của chúng đã bị người ta đoạt đi tính mạng.

Mặc dù ngã xuống chỉ là một cỗ phân thân của La Hầu mà thôi.

Nhưng cũng khiến cho trong lòng Thiên Ma, Dạ Ma và những người khác dấy lên sóng to gió lớn.

“Mau chạy!” “Không thể ở lâu, người này quá mạnh rồi.” La Hầu bị chém, tổn thất không chỉ là một phân thân và một ít tinh huyết.

Nếu chúng bị Chu Dịch chém giết, vậy thì mất hết.

“Tạo Hóa Vô Cực Đồ quyển!” “Âm Dương Ngũ Hành đại đạo!” Một mặt cối xay sinh tử lơ lửng trên đỉnh đầu những ma đầu kia.

“Đi?” “Nằm mơ!” Cối xay sinh tử trấn áp xuống, khoảnh khắc liền trực tiếp nghiền nát Nộ Ma, Tử Ma và Dục Ma.

Thân thể khổng lồ lúc này trở thành mục tiêu sống.

Dưới sự nghiền ép của cối xay sinh tử, bất kể là ma đầu tuyệt thế cũng chỉ có thể trở thành tro bụi.

“Không!” “Ta không cam tâm, La Hầu đại nhân cứu ta.” Nhục thân bị không ngừng nghiền nát, Tử Ma và Nộ Ma điên cuồng giãy giụa, nhưng vô lực xoay chuyển trời đất.

Miệng hô lớn tên La Hầu.

Đáng tiếc, bản tôn La Hầu lúc này lại không ở đây.

Thiên Ma và Dạ Ma hai người tốc độ nhanh nhất, mới thoát được một kiếp.

Nhìn đồng bạn phía sau chết thảm, gần như hồn bay phách tán.

Lập tức cũng không dám có chút do dự, không chút bảo lưu mà bay về phía tây, hận không thể trên người mình mọc thêm mấy trăm vạn đôi cánh.

Vào khoảnh khắc cối xay sinh tử hoàn toàn rơi xuống, bóng tối giữa trời đất cũng hoàn toàn biến mất.

Lục Ma Tuyệt Sát Trận vào khoảnh khắc La Hầu diệt vong đã hoàn toàn bị phá.

Chương 28

Còn về những người Long tộc và Kỳ Lân tộc trong trận pháp, toàn bộ đều trở thành chất dinh dưỡng cho trận pháp, hóa thành vô cùng sát khí tiêu tán giữa trời đất.

Chu Dịch vung tay lớn một cái, sáu lá trận kỳ đang rơi xuống mặt đất đã nằm trong tay ông.

"Tộc trưởng!" Vô số tu sĩ Phượng tộc lúc này hoan hô nhảy nhót, liên tiếp muốn đến trước mặt Chu Dịch hành quỳ bái đại lễ.

Nhưng Chu Dịch lại trực tiếp ngăn cản.

"Bản tọa có đại sự, lui ra!" Lập tức, những trưởng lão và tu sĩ Phượng tộc liền vội vàng lui về phía sau, không dám làm chậm trễ Chu Dịch chút nào.

Ông vỗ một cái, Ma Đạo Bản Nguyên đã cất giữ trong không gian trữ vật từ lâu xuất hiện trước mắt.

Ma Đạo Bản Nguyên giống như một trái tim, bao phủ bởi ma khí vô biên, lúc này khi xuất hiện liền điên cuồng hấp thu sát khí khủng bố giữa trời đất, nuốt chửng năng lượng còn sót lại của Lục Ma Tuyệt Sát Trận.

Thậm chí cả sáu lá trận kỳ và hài cốt còn lại của phân thân La Hầu cũng bị kéo theo, bị Ma Đạo Bản Nguyên nuốt chửng.

Đây chính là nguyên nhân mà Chu Dịch trước đó đã chế giễu La Hầu lại một lần nữa đến tặng bảo bối.

Nhìn Ma Đạo Bản Nguyên bắt đầu tỏa ra khí tức khủng bố, giống như một trái tim đang đập kịch liệt phun ra khí tức ra ngoài, trên mặt Chu Dịch cuối cùng cũng hiện ra nụ cười rạng rỡ.

“Tốt!” “Hôm nay, ta liền có thể luyện chế một cỗ phân thân Thiên Ma hoàn mỹ!” Ma Đạo Bản Nguyên là phần thưởng mà hệ thống cho.

Ban đầu Chu Dịch biết bảo vật này có thể dùng để luyện chế Thiên Ma Hóa Thân, có công hiệu diệu kỳ tương tự như thần thông của La Hầu.

Đương nhiên, Thiên Ma Hóa Thân càng mạnh mẽ hơn.

Phân thân của La Hầu bị giới hạn bởi thực lực của chính La Hầu, dù thế nào cũng không thể vượt qua bản tôn La Hầu.

Nhưng Thiên Ma Hóa Thân mà Chu Dịch luyện chế lại khác, chỉ cần dược liệu sử dụng càng tốt, các nguyên liệu ma đạo như Sát Lục pháp tắc, Tử Vong pháp tắc càng nhiều, Thiên Ma Hóa Thân sẽ càng mạnh, khởi điểm cũng càng cao.

Lúc đó Chu Dịch không có nhiều dược liệu như vậy, nếu luyện chế ra Thiên Ma Hóa Thân, cuối cùng có thể cũng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, căn bản không có giá trị gì.

Nhưng khi thấy La Hầu và sáu con ma đầu, ông hiểu rằng cơ duyên của mình lại đến rồi.

La Hầu đáng thương lại một lần nữa trở thành đá lót đường cho Chu Dịch phát tài.

Vô cùng khí tức ma đạo bị cuốn vào trong Ma Đạo Bản Nguyên, trong nháy mắt hóa thành một cột trụ thông thiên vô biên khổng lồ.

Tựa như hóa hình xuất thế, động tĩnh kinh người không thể tưởng tượng.

Vô số tu sĩ Phượng tộc lúc này đều vô cùng sùng kính nhìn Chu Dịch.

Giống như lúc Chu Dịch hóa hình ban đầu.

Sau khi làm xong một chút, Chu Dịch trực tiếp phân ra một đạo thần hồn bay về phía cột trụ thông thiên đó.

Hai bên trong nháy mắt đạt đến sự dung hợp hoàn mỹ.

Vô thượng ma đạo không ngừng diễn hóa, các loại cảnh tượng quỷ dị khủng bố hiện ra giữa trời đất, tràn ngập khí tức tà ác và sức mạnh cường đại.

Dưới sự tích lũy thời gian dài, khí tức bên trong cột trụ thông thiên đã đạt đến đỉnh phong.

"Lúc này không ra, còn đợi đến khi nào?" Theo một tiếng quát lạnh của Chu Dịch, hạ một khắc, trong ánh mắt của tất cả mọi người, cột trụ thông thiên ma khí ngút trời dần dần tiêu tán.

Một nam tử anh tuấn mặc hắc bào, tóc dài như mực, khóe mắt mang theo vẻ tà mị cuồng quyến chậm rãi bước ra, dung mạo giống hệt Chu Dịch.

Lúc này, các tu sĩ Phượng tộc cũng đều hiểu mục đích của Chu Dịch.

Từ trên người Thiên Ma Hóa Thân, họ có thể cảm nhận được khí tức giống hệt Chu Dịch.

"Kiến quá bản tôn!" Thiên Ma Hóa Thân ôm quyền hành lễ với Chu Dịch.

Mặc dù thần tình dung mạo cuồng bạo đến cực hạn, nhưng đối với bản tôn lại không hề có chút vượt quá giới hạn.

Dù sao cả hai cũng do cùng một linh hồn điều khiển.

"Chúng ta vốn là một thể, không cần đa lễ!" Sau khi thành công nắm giữ Thiên Ma Hóa Thân, Chu Dịch lập tức có một cảm giác kỳ diệu.

Thiên Ma Hóa Thân bản thân nó không có ý thức chủ động, hành vi vừa rồi cũng chỉ là quyết định do thần hồn của Chu Dịch đưa ra.

Bản tôn có thể lúc nào cũng có được tầm nhìn, cảm tri của hóa thân, không khác biệt nhiều so với bản thể.

Nhưng Chu Dịch lại có thể phân biệt rõ ràng, đó chỉ là hóa thân, không phải bản thể.

Điều này có vẻ mâu thuẫn lạ thường.

Nhưng mâu thuẫn này không cần để ý.

Dù sao sự mạnh mẽ của Thiên Ma Hóa Thân cũng đã được mọi người chứng kiến.

Dựa vào sự mạnh mẽ vô cùng của phân thân La Hầu, Lục Ma Tuyệt Sát Trận lại thoát thai từ phiên bản yếu hóa của Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực Thiên Ma Hóa Thân của Chu Dịch lúc này cũng không chênh lệch nhiều so với bản tôn.

Thiếu sót duy nhất, có lẽ là pháp bảo.

"Về đi!" Một tiếng ra lệnh, Thiên Ma Hóa Thân lập tức biến thành một đạo hắc quang chui vào trong cơ thể ông.

Nội thị một cái, nó liền xuất hiện ở đan điền của Chu Dịch ngồi xếp bằng tu hành.

"Thiên Ma Hóa Thân cũng có thể tu luyện công pháp, tiếp tục trở nên mạnh hơn." "Chỉ là, ta tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công muốn đổi lấy tầng thứ ba tầng thứ tư đều xa vời, huống chi là chuẩn bị công pháp cho Thiên Ma Hóa Thân." "Đáng tiếc, Đại Đạo Vô Cực Công không thích hợp với Thiên Ma Hóa Thân, nếu không cũng không cần lo lắng chuyện này." Mặc dù nhận được một cỗ hóa thân siêu cường, nhưng Chu Dịch lại có thêm một phần phiền não.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hệ thống giúp ông không ngừng sinh tồn ở Hồng Hoang, bất kỳ chuyện gì cũng có thể mang lại phần thưởng hậu hĩnh.

Chỉ cần thời gian đủ lâu, mọi vấn đề đều có thể giải quyết được.

Bây giờ phiền não về vấn đề này, dường như có chút không ổn.

Lắc lắc đầu, Chu Dịch không suy nghĩ những điều này nữa, quay sang nhìn các tu sĩ Phượng tộc bên cạnh.

"Đi!

Về Nam Minh Hỏa Sơn!" Ngay sau đó, tất cả mọi người liền đi về phía Nam Minh Hỏa Sơn, tổ địa của Phượng tộc.

Đợi khi trở về, những tu sĩ Phượng tộc còn lại đều ra nghênh đón.

Vừa rồi trong đại chiến Long Phượng Kỳ Lân, các tu sĩ Phượng tộc trốn trong Nam Minh Hỏa Sơn có thể nói là lo lắng không yên.

Sự xuất hiện của Chu Dịch đã xoay chuyển càn khôn, tự nhiên cũng đã được mọi người biết đến.

Giờ phút này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Chu Dịch, coi ông như một vị thần.

Trong cõi u minh, Chu Dịch vốn chỉ có hai thành khí vận Phượng tộc cảm nhận được khí vận gia trì lên mình tăng vọt.

"Ước tính sơ bộ, ít nhất có khoảng ba thành!" Khí vận này không phải là phần thưởng của hệ thống, mà là sự sùng bái và tôn kính từ tận đáy lòng của tất cả tu sĩ Phượng tộc.

"Thương vong tự mình sắp xếp, chuyện này không cần bản tọa sắp xếp nữa chứ." Chu Dịch phân phó xuống.

Những trưởng lão Phượng tộc may mắn sống sót lúc này đều đồng thanh đáp ứng.

Ngay khi đang sắp xếp ổn thỏa, bên ngoài Nam Minh Hỏa Sơn, một tiếng phượng minh truyền đến.

Chu Dịch biết, Nguyên Phượng đã trở về!

Hỏa quang ngút trời, thân hình Nguyên Phượng xuất hiện trên bầu trời Nam Minh Hỏa Sơn.

Thần tình nàng vô cùng lo lắng, lúc này hoàn toàn mang dáng vẻ vạn niệm tro tàn.

"Long Vương, Thủy Kỳ Lân, nếu tộc nhân của ta có mệnh hệ gì!

Bản cung nhất định sẽ không tha!" Mang theo mấy phần cảm giác nghiến răng nghiến lợi, Nguyên Phượng cảm nhận được oán khí ngút trời và sát khí vô cùng khủng bố gần Nam Minh Hỏa Sơn.

Tâm tư nàng hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Nhưng sau khi cảm nhận được tộc nhân bên dưới không xuất hiện quá nhiều thương vong, vẻ mặt Nguyên Phượng cũng dần dần thu lại.

"Tốt!" "Thương vong không thảm trọng." "Phu quân đã trở về?" Đặc biệt là sau khi cảm nhận được khí tức của Chu Dịch, nàng nhanh chóng đi về phía đại điện tộc trưởng Phượng tộc ở Nam Minh Hỏa Sơn.

Trên đại điện, Chu Dịch đã đợi sẵn ở đó.

"Phu quân!" Nguyên Phượng vội vàng tiến lên, "Ngài đã trở về." Xa cách mấy chục vạn năm, khí tức trên người Chu Dịch càng lúc càng bàng bạc và không thể tưởng tượng.

Chương 29

Nguyên Phượng tự phụ tốc độ tu luyện vô cùng kinh người, không lâu nữa sẽ thành Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng trên người Chu Dịch, nàng vẫn cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Điều này có nghĩa là thực lực chân thực của Chu Dịch chắc chắn còn trên nàng.

Nhưng đối với nàng đây đương nhiên là tin tốt.

Nếu không phải thực lực Chu Dịch cường đại, Phượng tộc sao có thể chỉ chịu một chút tổn thất nhỏ như vậy.

"Nguyên Phượng, không cần kinh hoảng, Phượng tộc không sao." Chu Dịch giơ tay ra hiệu nàng bình ổn tâm cảnh.

Sau đó hai người liền bắt đầu nói về nguyên nhân của sự việc này.

Kể từ khi Chu Dịch rời đi trước đó đã giảng giải cho Nguyên Phượng một phen về tai họa của việc tạo nhiều sát nghiệt, Nguyên Phượng cũng không coi đó là gió thoảng bên tai.

Do đó, mặc dù Phượng tộc vẫn mở rộng lãnh địa bên ngoài, nhưng lại không rơi vào quá nhiều tranh chấp.

Thân là một phần tử của Tiên Thiên tam tộc, sự mạnh mẽ của Phượng tộc là điều ai cũng thấy.

Vì vậy trong mấy chục vạn năm, ảnh hưởng của Phượng tộc cũng lên như diều gặp gió.

Tam tộc sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào mâu thuẫn, Long Phượng Kỳ Lân vì chuyện này đã xảy ra không chỉ một lần xích mích.

Đột nhiên có một ngày, Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người đã gửi lời mời đến Nguyên Phượng, muốn hữu hảo thương nghị một chuyện.

Nguyên Phượng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hai vị tộc trưởng đó thật sự có thành ý.

Dù sao địa điểm gặp mặt cách Nam Minh Hỏa Sơn cũng không xa, đối phó Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng có thể toàn thân trở lui.

Nhưng vừa mới đến dự tiệc, Nguyên Phượng đã gặp phải tình huống xấu nhất.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân liên thủ đối phó nàng, khiến nàng không thể rời đi.

Đòn này liền khiến Nguyên Phượng biết hai tộc đã dùng một chiêu rút củi đáy nồi.

Nguyên Phượng lòng như lửa đốt đã phải trả một cái giá không nhỏ mới thoát khỏi tay hai vị tộc trưởng, trở về Phượng tộc.

Vốn tưởng rằng Phượng tộc sẽ tan đàn xẻ nghé, may mà Chu Dịch kịp thời đến.

“May mà có phu quân ở đây, nếu không, bản cung sẽ gây ra đại sai lầm!” “Hai kẻ Long Vương và Thủy Kỳ Lân kia đã đạt được đồng thuận, muốn đối phó Phượng tộc ta trước!” Nguyên Phượng sai ở chỗ không lường trước được tình huống xấu nhất, cũng không ngờ Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người có thể buông bỏ hiềm khích để đối phó mình trước.

Dù sao trong mắt Nguyên Phượng, xích mích giữa hai người đó còn lớn hơn.

Sau khi Chu Dịch kể chuyện La Hầu cho Nguyên Phượng, Nguyên Phượng nháy mắt đã hiểu ra.

“Hóa ra có kẻ đứng sau tính kế!

Đáng ghét!” Nguyên Phượng tức giận không thể kìm nén, trong lòng đã ghi một món nợ cho La Hầu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau này nếu có cơ hội đối phó La Hầu, Nguyên Phượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chu Dịch chậm rãi gật đầu, “Món nợ này, ta sẽ tiếp tục tính.” Ông vung tay một cái, Thiên Ma Hóa Thân xuất hiện trước mặt.

Lật tay lấy ra Thái Tố Luyện Ma Kỳ, giao cho Thiên Ma Hóa Thân.

“Đi đi!” Thiên Ma Hóa Thân nhận lấy Thái Tố Luyện Ma Kỳ, không chút do dự mà hóa thành một đạo hắc quang biến mất ở khu vực Nam Minh Hỏa Sơn.

“Phu quân, đó là?” Nguyên Phượng không biết chuyện hóa thân, nên mới có nghi vấn này.

Chu Dịch cười cười, “Chỉ là hóa thân của ta mà thôi, đi tính sổ cho ba người bạn kia của ta một phen.” “Nguyên Phượng, hài nhi của chúng ta thế nào rồi?” Chuyện tính sổ, Chu Dịch không nói chi tiết với Nguyên Phượng.

Nhưng Nguyên Phượng biết, Chu Dịch chắc chắn có sự sắp xếp của mình.

Do đó lúc này, nàng cũng không hỏi nhiều, chọn tin tưởng Chu Dịch.

“Phu quân, xa cách mấy chục vạn năm, ba hài nhi của chúng ta, bây giờ cũng sắp đến lúc ra đời rồi.” “Ồ?” Chu Dịch nhướng mày.

Sau đó, hai người liền đến bí cảnh trước đó.

Quả nhiên, Chu Dịch có thể cảm nhận rõ ràng ba đứa con của mình đã được thai nghén gần xong, có thể ra đời bất cứ lúc nào.

Nhìn ba quả trứng khổng lồ, trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia ôn hòa.

"Cạch cạch cạch ~" Tựa như cảm ứng được Chu Dịch, trên ba quả trứng khổng lồ hiện ra từng vệt nứt nhỏ.

Một cỗ khí tức hoạt bát từ trong đó xuất hiện.

Trên mặt Chu Dịch và Nguyên Phượng đầy vẻ kinh hỉ và chờ mong.

Trong sự chờ mong của họ, tốc độ vỡ của vỏ ba quả trứng khổng lồ càng lúc càng nhanh.

Không lâu sau, từng đạo ánh sáng rực rỡ từ trong đó bắn ra.

Khí tức âm dương bàng bạc, ngũ hành đại đạo chấn động.

Cộng thêm bản nguyên Phượng tộc kinh người.

Ba quả trứng khổng lồ mỗi quả mỗi khác, nhưng vào lúc này lại đồng thời trình hiện ra mặt hoàn mỹ nhất.

Trong vạn nghìn ánh hoa, ba đạo khí tức cũng hiện ra.

Một con khổng tước bảy màu sặc sỡ, diễm lệ cao quý, trời sinh mang theo kiêu ngạo vô hạn, phảng phất ngạo thị thiên hạ.

Một con đại bàng màu vàng, kiệt ngạo vô biên, ánh mắt trời sinh mang theo mấy phần hung ác.

Cuối cùng là một con phượng điểu tinh xảo đến cực điểm, hoàn mỹ không tì vết, tựa như món quà mà thượng thiên ban tặng, e là không khác mấy so với lúc Nguyên Phượng mới sinh ra.

Ba sinh vật này chính là con của Chu Dịch và Nguyên Phượng.

Lúc này, chúng vừa mới ra đời, còn cách hóa hình rất xa.

Chu Dịch vung tay lớn, từng đạo pháp lực rơi xuống, giúp chúng

tạm thời có khả năng che đậy bản thể, hóa thành đạo thể.

Thay vào đó là ba tiểu gia hỏa được điêu khắc tinh xảo.

Tiểu Khổng Tuyên phấn nộn đáng yêu, nhưng lại mang theo một cảm giác già dặn.

Tiểu đại bàng mắt lanh lợi, không ngừng nhìn ngó tứ phương, phảng phất tràn đầy tò mò với thế giới này.

Chỉ có tiểu nữ hài trần truồng chạy về phía Chu Dịch.

Không nói hai lời liền nhảy vào lòng Chu Dịch.

"Phụ thân!" Giọng nói mềm mại phảng phất có thể chạm thẳng vào tim, trên mặt Chu Dịch hiện lên nụ cười ấm áp rạng rỡ.

Cảm giác có con gái rượu là đây sao?

Nguyên Phượng ở một bên nhìn đứa trẻ trong lòng Chu Dịch, lập tức không vui mà đi điểm vào chóp mũi của tiểu phượng hoàng, "Tiểu gia hỏa, mới vừa ra đời đã biết quấn lấy phụ thân rồi?" Chu Dịch cười cười, "Như vậy, há chẳng phải tốt hơn sao?" Nguyên Phượng tiếp tục nói: "Phu quân, ngài định đặt tên gì cho con gái của chúng ta?" Khổng Tuyên sinh ra đã có tên, không cần Chu Dịch và Nguyên Phượng lo lắng.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng và tiểu phượng hoàng lại không có.

Từ điểm này cũng có thể thấy sự khác biệt giữa Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Chẳng trách ở hậu thế, Khổng Tuyên có thể tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần đại kiếp, còn Kim Sí Đại Bàng chỉ có thể đến Tây Du đóng vai phụ.

Chu Dịch suy nghĩ một chút, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn còn bụ bẫm của tiểu nữ nhi trong lòng, nói: "Tiểu công chúa, con định gọi là

gì?" Tiểu phượng hoàng dụi dụi vào lòng Chu Dịch, thể hiện sự thân mật vô hạn, khiến Nguyên Phượng nhìn mà cũng ghen tị.

Không phải con gái của nàng sao?

Chỉ thân với phụ thân?

"Không biết ạ!" Giọng nói mềm mại của tiểu phượng hoàng, thật sự khiến người ta thương yêu.

Chu Dịch trên mặt mang theo ý cười, "Hay gọi là Chu Linh Nhi nhé, thế nào?" "Linh Nhi?

Tên của con ạ?

Được ạ, được ạ!" Trên mặt tiểu phượng hoàng lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Chương 30

Chu Dịch lật tay, lấy ra mấy món bảo vật.

Một vòng công đức kim luân rực rỡ lơ lửng giữa không trung, tỏa ra công đức kim quang khiến Nguyên Phượng kinh hô một tiếng.

"Phu quân, ngài đã nhận được vật này." Nàng sao lại không biết công đức kim luân có diệu dụng gì?

Có thể tặng vật này cho Chu Linh Nhi, đủ để thấy Chu Dịch coi trọng đứa con gái này đến mức nào.

Nhất thời, trong lòng Nguyên Phượng với tư cách người mẹ dâng lên một dòng nước ấm.

Ánh mắt nhìn Chu Dịch cũng càng thêm thắm thiết.

Chu Dịch cười cười, từ trong bộ sưu tập lấy ra rất nhiều món Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Linh Nhi, chọn mấy món đi, hoặc là, lấy hết đi cũng không sao." Vốn định đưa Thái Tố Luyện Ma Kỳ cho Chu Linh Nhi, nhưng bây giờ lại có công dụng khác.

Những món Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này đối với ông cũng vô dụng.

Khổng Tuyên và tiểu Kim Sí Đại Bàng ở bên cạnh nhìn ngây người.

Vội vàng lúc này tiến lên ôm lấy hai chân lớn của Chu Dịch.

"Phụ thân, phụ thân!" "Con cũng muốn quà!" Chu Dịch nhìn hai đứa nhóc một cái.

Ném ra hai cái công đức kim luân, thuận tiện ném ra một đống Hậu

Thiên Linh Bảo và Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Chọn đi!" Khổng Tuyên và tiểu Kim Sí Đại Bàng ngây người.

Sự phân biệt đối xử này có thể rõ ràng hơn chút nữa không?

Kim Sí Đại Bàng ngẩn người, nói với Chu Dịch và Nguyên Phượng: "Phụ thân, mẫu thân, con chưa có tên, đặt cho con một cái đi." Nguyên Phượng lại một lần nữa nhìn về phía Chu Dịch.

Chuyện này, Chu Dịch làm chủ.

"Tên của con à, gọi là Chu Kim đi, nghe hay quá.

Không muốn thì Chu Bằng cũng được." Kim Sí Đại Bàng mặt trực tiếp xị xuống.

Khóc lóc chạy về phía Nguyên Phượng, "Mẫu thân, xem phụ thân kìa, qua loa quá đi ~" Nguyên Phượng cũng mặt đầy bất đắc dĩ.

Khổng Tuyên ở bên cạnh trong lòng may mắn vạn phần: "May mà tên của ta là do trời đất ban cho, không cần phụ thân đặt." Theo cách đặt tên của Chu Dịch, cho y một cái Chu Tuyên?

Nghe nữ tính quá!

Chu Khổng?

Chu Tước?

Trời ạ, e là Khổng Tuyên tại chỗ sẽ tự kỷ mất.

Nhìn phụ thân đại nhân tự mình tương tác với tiểu Linh Nhi, Kim Sí Đại Bàng và Khổng Tuyên mới chân thực cảm nhận được sự bất lực khi làm con trai.

Nhưng… muội muội Linh Nhi của chúng thật sự đáng yêu.

Nếu là chúng, e là cũng sẽ không nhịn được mà cưng chiều, chăm sóc.

Cuối cùng, Kim Sí Đại Bàng chọn Chu Bằng làm tên của mình.

Mặc dù nghe qua loa, nhưng dù sao cũng là một cái tên bình thường.

Cậu nhanh chóng quên đi chuyện không vui, vì bảo bối mà Chu Dịch cho thật sự quá nhiều.

Các loại Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo.

Thậm chí trong số các Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Chu Linh Nhi chọn thừa lại cũng có những món bảo bối mà cậu thèm nhỏ dãi.

Trong thời gian tiếp theo, Chu Dịch quả thực đã dành không ít thời gian để ở bên ba đứa con.

Bất kể kiếp trước hay kiếp này, đối với ông đây đều là lần đầu tiên.

Thậm chí, đối mặt với ba tiểu gia hỏa đáng yêu, Chu Dịch còn bắt đầu dạy chúng tu hành.

Vì có huyết mạch của ông, nên Đại Đạo Vô Cực Công đối với chúng là lựa chọn tốt nhất.

Điều này cũng giúp Chu Dịch tiết kiệm được không ít phiền phức, tránh phải tìm một môn công pháp thích hợp cho ba đứa.

Nhưng, trong lúc hưởng thụ niềm vui gia đình, Chu Dịch cũng không quên chính sự.

Thiên Ma Hóa Thân lúc này đã đi về phía Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Hai người này vì tính kế Nguyên Phượng, đã thiết lập một cứ điểm ở nơi giao giới của ba tộc.

Sau khi Nguyên Phượng trốn thoát, hai người lập tức giải tán quan

hệ đồng minh, khôi phục lại trạng thái nước lửa không dung.

Quan trọng hơn, họ đang chờ đợi những tộc nhân được phái đi diệt sát Phượng tộc trở về, báo tin vui.

"Bây giờ Nguyên Phượng đó e là đang khóc lóc thảm thiết rồi." "Phượng tộc tuy có mấy phần bản lĩnh, nhưng so với Long tộc ta thì kém quá nhiều." Trong trận địa Long tộc, không biết bao nhiêu Long tộc dưới trướng Long Vương đều nịnh nọt vô cùng, kể cho Long Vương về tình hình cách xa vạn dặm.

Phảng phất như tận mắt chứng kiến.

Nhưng không một ai hoài nghi.

Trong tình huống không có Nguyên Phượng, Phượng tộc làm sao có thể ngăn được liên thủ của Long tộc và Kỳ Lân tộc?

Sau chuyện này, e là tổ Phượng tộc không rơi vào bờ vực sụp đổ, thì cũng không còn liên quan gì đến cuộc tranh đoạt bá quyền Hồng Hoang.

Phía trên, một nam tử trung niên uy áp tứ hải, sắc mặt hồng nhuận ngồi trên bảo tọa.

Long giác trên đỉnh đầu tràn ngập vẻ nanh ác và bá đạo.

Không cần nói nhiều, người này chính là tộc trưởng Long tộc, con rồng đầu tiên của trời đất, tên là Long Vương!

Vẻ mặt y cũng mang theo mấy phần đáng suy ngẫm.

"Long Phượng Kỳ Lân, sinh linh Hồng Hoang gọi chúng ta là Tiên Thiên tam tộc." "Thế giới này cần gì Tiên Thiên tam tộc?

Có một tộc ta là đủ rồi!" Long Vương vừa nói xong, người bên dưới lập tức phụ họa.

"Tộc trưởng nói đúng, Long tộc ta mới là thiên mệnh sở quy, định

sẵn sẽ xưng bá Hồng Hoang, là đại tộc đỉnh cao, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc kia chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi." "Hôm nay chúng ta có thể khiến Phượng tộc không còn cơ hội trở mình, sau này cũng có thể khiến Kỳ Lân tộc kia rơi xuống trần ai." Mọi người cười lớn, dường như đã thấy được hình ảnh Long tộc xưng bá trời đất Hồng Hoang, trở thành tồn tại chí cao vô thượng.

Nhưng!

Ngay lúc họ đang nghĩ như vậy, đột nhiên có từng đạo ma khí xé rách bầu trời.

Sức mạnh vô cùng khủng bố xâm nhập xuống, lập tức diệt sát triệt để những Thái Ất Kim Tiên đang canh gác bên ngoài trận địa Long tộc.

Tốc độ quá nhanh khiến mấy tôn Thái Ất Kim Tiên căn bản không có cơ hội phản kích.

Nhưng vẫn kinh động vô số Long tộc.

"To gan?

Ai dám phạm vào?" "Tiểu nhân phương nào?

Không mau hiện thân?" "Địa giới Long tộc ta, cũng có kẻ dám phóng túng?" Vô số tiếng gầm giận dữ truyền đến, kinh động cả Long Vương.

Lập tức, sắc mặt Long Vương trầm xuống, thân thể liền đột nhiên biến mất, lên trên cao thiên, ánh mắt quét ngang thiên hạ.

"Là ai?" Vừa mở miệng, tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ bùng nổ, hình thành một luồng sóng khí cuồng bạo khuếch tán ra ngoài.

Thiên Ma Hóa Thân của Chu Dịch cũng vào lúc này từ trong bóng tối bước ra.

“Long Vương!” Vừa mở miệng, trên mặt Long Vương hiện ra mấy phần nghi hoặc.

“Ngươi là?” “Người của Ma đạo?” Thiên Ma Hóa Thân của Chu Dịch toàn thân tràn ngập khí tức ma đạo pháp tắc, không thể rõ ràng hơn.

“Phe của La Hầu?” Long Vương nhướng mày, “Giở trò gì vậy?” Chu Dịch cười lạnh một tiếng, “Tên của La Hầu đại nhân mà ngươi cũng có thể tùy tiện nhắc đến sao?” “Những tộc nhân kia của ngươi đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho đại nhân, trở thành đá lót đường cho đại nhân vấn đỉnh đại đạo, Long Vương ngươi cũng vậy!” Nói xong, Chu Dịch lật tay lấy ra sáu mặt cờ.

Trên mỗi mặt cờ đều khắc họa những văn lộ trận pháp vô cùng dày đặc.

Chương 31

Những văn lộ trận pháp này phát ra từng trận oanh minh, ma khí vô biên từ xung quanh khuếch tán ra, nháy mắt hình thành một trận pháp khổng lồ bao phủ trời đất.

Phảng phất như đêm đen bao trùm, vô cùng vô tận.

Nỗi sợ hãi giáng lâm, cái chết như hình với bóng.

Trừ Long Vương ra, tất cả tu sĩ Long tộc đều vào lúc này phát ra tiếng kinh hô.

Gan mật run rẩy, sợ hãi trước thủ đoạn của Chu Dịch.

Long Vương cũng bị một đòn đột ngột này của Chu Dịch làm cho mê man.

Phải biết rằng, không lâu trước, La Hầu còn là đồng minh của Long tộc.

La Hầu lén lút nói với y, sẽ giúp y tính kế Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, từ đó xưng bá Hồng Hoang.

Nhưng mới qua bao lâu?

Người của La Hầu lại muốn đối phó y?

Trong nháy mắt, thần tình Long Vương liền âm trầm đến cực hạn.

“Ý gì đây?

Ý của La Hầu?” “Muốn đối phó ta, Long Vương?

To gan thật!” Chu Dịch cười lạnh, “Long tộc chẳng qua chỉ là một đám sâu bọ sinh ra sớm nhất của trời đất, có gì mà kiêu ngạo?” “Đối phó Long tộc thì sao?

Xem đây!" Ma khí vô biên cuồn cuộn, từng gương mặt hiện ra.

Chính là vô số tàn hồn của Long tộc bị Lục Ma Tuyệt Sát Trận diệt sát, lúc này đang gầm thét và gào khóc.

"Tộc trưởng, cho ta một cái thống khoái đi." "Tộc trưởng, ta đau khổ quá." "La Hầu gài bẫy ta, Phượng tộc quá mạnh." "Sáu con ma đầu, La Hầu không được chết tử tế!" "Ta không muốn chết, Long Vương cứu ta!!!" từng trận gào thét từ sâu trong linh hồn truyền ra, mang theo sát khí ngút trời càn quét bốn phương.

Long Vương và vô số tu sĩ Long tộc khi thấy cảnh này đều trợn mắt muốn nứt ra.

"?" "Đều chết cả rồi?" Ai nấy đều thất hồn lạc phách, hoàn toàn không biết tình hình hiện tại là thế nào.

Đội tinh nhuệ Long tộc được phái đi đối phó Phượng tộc, giờ đây đều đã thành vong hồn?

Những vong hồn này gào thét tố cáo, miệng không ngừng réo tên La Hầu.

Gã đồng minh ngày nào lại chính là kẻ đầu sỏ đứng sau, một tên lừa đảo từ đầu đến cuối.

Nhìn Long Vương và đông đảo Long tộc dần hồi phục từ trạng thái ngây dại, chuyển sang phẫn nộ vô cùng, trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Đúng vậy!

Đây chính là tiền lãi mà Chu Dịch muốn thu.

La Hầu tính kế sau lưng, vậy tại sao Chu Dịch không thể tính kế La Hầu?

Quan trọng hơn nữa là, Chu Dịch không hề vu oan cho La Hầu,

những chuyện này chẳng phải đều do La Hầu làm hay sao?

Những oan hồn đang khóc lóc gào thét kia chính là đang từ tận đáy lòng mà tố cáo La Hầu.

Vì vậy, Long Vương và vô số tu sĩ Long tộc sẽ không chút nghi ngờ.

Ngọn lửa giận trong lòng không ngừng tích tụ, cuối cùng sẽ bùng phát nhắm thẳng vào La Hầu.

"Chết tiệt!" "La Hầu, đáng chết!" "Từ nay về sau, Long tộc ta và núi Tu Di phía Tây không chết không thôi!" "Đúng vậy!" Ánh mắt Long Vương đỏ rực, lúc này gã gắt gao nhìn chằm chằm Chu Dịch.

"Thằng chó La Hầu này, chết cho ta." Long Vương phẫn nộ đến cực điểm, lúc này đã hóa thành bản thể.

Chân thân Long Vương khổng lồ trải dài vạn dặm, mênh mông vô biên.

Nhục thân cường đại lúc này bộc phát ra khí huyết chi lực kinh hoàng, mỗi lần tùy ý vẫy đuôi đều có thể khiến hư không vỡ nát.

Trong tình huống như vậy, Long Vương lao đến tấn công Chu Dịch, tự nhiên là muốn một đòn tiêu diệt hắn, đoạt lại vô số vong hồn của tu sĩ Long tộc từ tay Chu Dịch.

Nhưng… hôm nay Chu Dịch không chỉ đơn giản là vạch trần La Hầu.

Những kẻ đối phó với Phượng tộc, một tên cũng đừng hòng thoát.

Việc đổ tội cho La Hầu là để Long Vương, Thủy Kỳ Lân và La Hầu cắn xé lẫn nhau.

Nhưng mục đích chủ yếu nhất là!

"Muốn đối phó bản tọa?" "Vậy phải xem Long Vương có bản lĩnh

đó không đã!" Ngay lập tức, thân thể Chu Dịch liền hóa thành Tự Tại Thiên Ma, che trời lấp đất, cũng không thua kém Long Vương là bao.

Thân thể khổng lồ, cộng thêm Lục Ma Tuyệt Sát Trận, dù lúc này Chu Dịch không có pháp bảo mạnh mẽ nào trợ giúp, nhưng bản thân cũng đã có thể sánh ngang với tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hơn nữa, trong tay Chu Dịch còn có một kiện hậu thiên linh bảo Thái Tố Luyện Ma Kỳ vốn thuộc về La Hầu.

Ban đầu Chu Dịch định tặng pháp bảo này cho con gái Chu Linh Nhi, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ đã quyết định giao cho Thiên Ma hóa thân.

Sáu lá trận kỳ cộng thêm Thái Tố Luyện Ma Kỳ, trong chớp mắt quả thực là thiên ma loạn vũ, kiếm khí tàn phá vô biên.

Vô cùng sát luân cuồn cuộn, ma binh gào thét.

Thiên Ma hóa thân chỉ một mình mà phảng phất hóa thành vạn ngàn.

Chiến lực hung mãnh của hắn khiến cho Long tộc tộc trưởng Long Vương cũng phải kinh hồn bạt vía.

"Long Vương Châu!" Chỉ thấy Long Vương há miệng phun ra một kiện pháp bảo, chính là thượng phẩm tiên thiên linh bảo mà chỉ có Long Vương thân là tộc trưởng Long tộc mới có thể nắm giữ.

Nó ẩn chứa khí vận Long tộc, uy lực kinh người, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng không bằng.

Theo sự xuất hiện của Long Vương Châu, vạn đạo long hồn từ bên trong bay ra, hóa thành từng con du long tấn công, quấn lấy đám ma binh.

Song phương đối đầu, lập tức cuộn lên sóng khí vô hạn, vượt qua

vạn ngàn quang cảnh.

Vô số tu sĩ Long tộc tu vi yếu kém chỉ nghe thấy tiếng động đã cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồng dũng, có cảm giác muốn nổ tan xác mà chết.

Lập tức, vô số tu sĩ Long tộc sợ hãi hoảng loạn bỏ chạy, căn bản không dám ở lại nơi này lâu.

Nhưng dù vậy, không ít người trong số đó cũng bị dư chấn từ cuộc chiến của hai vị đại năng đỉnh tiêm lan đến.

Sông núi biển cả trong nháy mắt tan thành mây khói, hóa thành hư vô.

Mảnh đất Hồng Hoang rộng lớn vô ngần lúc này bị gọt đi một mảng, bao phủ tới hàng tỷ vạn dặm.

Trật tự thiên địa bị đảo lộn hoàn toàn, ma đạo pháp tắc tàn phá, tử vong, sợ hãi, giết chóc, hủy diệt!

Vô cùng pháp tắc đan xen, hình thành từng trận phong bạo, dù đối đầu với thủy chi pháp tắc của Long Vương cũng không hề yếu thế.

"Là ai?

Vì sao lại có thực lực như vậy?" Trong lòng Long Vương đã nổi sóng cuộn trào.

Đối với một mình La Hầu, gã đã có chút không nhìn thấu, chỉ cảm thấy thực lực đối phương sâu không lường được.

Không ngờ, kẻ trước mắt trông chỉ như một thuộc hạ của La Hầu cũng lợi hại đến thế.

"Có Lục Ma Tuyệt Sát Trận do La Hầu đại nhân ban cho, ta mới có thể chém giết vô số tu sĩ Long tộc, nay ngươi lại hỏi câu đó, chẳng phải khiến Long Vương tỏ ra nông cạn vô tri sao?" Chu Dịch cười ha

hả, trong lúc toàn lực đối kháng Long Vương còn không quên điên cuồng bồi thêm một nhát dao.

Long Vương tức đến gầm rú loạn xạ, trông như điên cuồng.

"Tiểu tử đáng ghét, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" Và chính trong khoảnh khắc Long Vương tức giận đến mất kiểm soát, tâm thần thất thủ, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch đột nhiên tấn công, hóa thành từng luồng tâm ma xung kích.

Trong nháy mắt, nó khiến Long Vương thấy cảnh tượng bi thảm của các tu sĩ Long tộc bị tàn sát không ngừng, chết dưới kiếm khí và sát luân.

Trong khoảnh khắc, Long Vương trợn mắt muốn nứt ra, tâm thần xuất hiện một thoáng thất thần.

Cao thủ giao đấu vốn đã hung hiểm dị thường.

Kể từ khi hai bên giao phong đến giờ, Long Vương hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch không chút do dự mà xông lên.

Chương 32

Sáu lá trận kỳ dưới sự điều khiển của hắn đã trở thành công cụ giết chóc thuần túy nhất.

Trận kỳ vung lên, trời đất đảo lộn, nhật nguyệt vô quang.

Càng có từng luồng ánh sáng sắc bén đâm rách thương khung, cắt nát hư không.

Sự kinh khủng bực này, chỉ có những nhân vật kiệt xuất của Đại La Kim Tiên hậu kỳ mới có thể thi triển.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch mặc dù chỉ ở Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng nhờ vào thủ đoạn và bản nguyên ma đạo của La Hầu, cũng miễn cưỡng làm được.

Ầm!

Một luồng sáng hung hãn xé toạc lồng ngực Long Vương.

Long huyết đỏ thẫm văng ra tung tóe.

Dù là một trong những kẻ mạnh nhất trời đất, dù có nhục thân cường đại bẩm sinh và tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, dưới sự tấn công toàn diện về mặt tâm lý và thần thông của Chu Dịch, Long Vương vẫn bị thương không nhẹ.

Tiếng hét thảm và tiếng gầm giận cùng lúc phát ra, khiến người ta không phân biệt được trạng thái của Long Vương.

Chu Dịch lúc này cũng cười ha hả: "Long Vương, thực lực quả nhiên không tệ.

Nhưng La Hầu đại nhân mới là chúa tể của trời đất, là tồn tại chí cao vô thượng!

Hôm nay chỉ cho ngươi một lời cảnh cáo.” Trước khi đi, Chu Dịch vẫn không quên kéo thêm một đợt thù hận cho La Hầu.

“Đứng lại!” Long Vương hoàn hồn, vươn móng vuốt về phía Chu Dịch.

Nhưng đáng tiếc, Chu Dịch đã sớm sắp xếp đường lui.

Hôm nay hắn ra tay là để trút giận cho Nguyên Phượng và Phượng tộc.

Bóng đêm tan biến, không gian gợn sóng.

Móng vuốt của Long Vương chỉ vồ vào không gian vô hạn, bắt hụt.

Bị thông báo toàn bộ tộc nhân bị tiêu diệt, lại bị đối phương đánh trọng thương một chiêu, để đối phương ung dung tẩu thoát, sự uất ức trong lòng Long Vương như núi lửa phun trào, không thể kìm nén.

Long Vương đang chìm trong lửa giận ngửa mặt lên trời gào thét, hận không thể xé nát tất cả...

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch sau khi đánh bại Long Vương cũng không rời đi, mà chuyển hướng đến địa bàn của Kỳ Lân tộc.

Nửa ngày sau, trên địa bàn Kỳ Lân tộc, bóng đêm bao trùm, vô số tiếng gầm thét của Kỳ Lân cũng truyền khắp bát hoang.

Không cần nói nhiều, tự nhiên Kỳ Lân nhất tộc cũng biết mình đã bị La Hầu gài bẫy.

Xét về thực lực, Thủy Kỳ Lân so với Long Vương có phần kém hơn một chút.

Vì vậy, khi Chu Dịch đối phó với Thủy Kỳ Lân càng thêm dễ dàng, thậm chí còn chém nát một mảng lớn vảy của Thủy Kỳ Lân rồi mới ung dung tẩu thoát.

“La Hầu, Thủy Kỳ Lân ta và ngươi không đội trời chung!” Cũng là một trận gầm giận.

Biểu hiện của Thủy Kỳ Lân và Long Vương giống hệt nhau.

Ở nơi xa xôi tại núi Tu Di phía Tây Hồng Hoang, tâm trạng La Hầu đang ở cực điểm của sự phiền não và uất ức, sắp đến lúc bùng nổ.

Phía dưới, Thiên Ma Ba Tuần và Dạ Ma Dạ Ma Thiên đang kinh hồn bạt vía phủ phục dưới chân La Hầu.

“Chết tiệt!

Chết tiệt!

Lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của ta!

Ta nhất định sẽ không tha cho ngươi, ta nhất định sẽ không cho ngươi cơ hội cản trở bản tọa nữa!” Bên cạnh La Hầu, Thí Thần Thương điên cuồng rung động, dường như hưởng ứng tâm trạng của La Hầu muốn đại khai sát giới.

Nhưng cũng chính lúc này, trong lòng hắn có cảm ứng, phát hiện ở trung tâm đại địa và trong tứ hải dấy lên hai luồng hận ý khổng lồ và mãnh liệt vô cùng.

“Hửm?

Kỳ Lân và Long tộc sao lại có địch ý lớn như vậy với ta?” La Hầu nhíu mày, lập tức bấm ngón tay suy tính.

“Phụt!” Sau khi biết rõ chuyện gì đã xảy ra, La Hầu tức đến hộc máu tại chỗ.

“A!

Lại là ngươi!

Lại là ngươi!" Thủ đoạn vu oan của Chu Dịch không hề cao siêu, thậm chí có phần vụng về.

Nhưng La Hầu không có cớ nào để phản bác, những tộc nhân Long tộc và Kỳ Lân tộc kia quả thực đã chết dưới Lục Ma Tuyệt Sát Trận.

Dù thi triển thủy kính thuật nghịch chuyển thời gian, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Ban đầu La Hầu định ẩn mình một thời gian, lợi dụng Long Phượng Kỳ Lân tử chiến để thúc đẩy sát lục pháp tắc, từ đó đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

Đợi đến lúc đó, Long tộc và Kỳ Lân tộc biết hắn đứng sau giở trò thì đã sao?

Nhưng bây giờ!

Cái nồi đen này hắn phải gánh, mà sát khí từ việc diệt sát tam tộc Long Phượng Kỳ Lân lại làm áo cưới cho Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch.

Kết quả như vậy, làm sao hắn có thể chấp nhận?

"Giết!" La Hầu đột nhiên giơ tay, tay cầm Thí Thần Thương đâm một thương về phía vòm trời.

Trong khoảnh khắc, ma khí cuồn cuộn, trời sập đất lún.

Vòm trời vạn cổ đột nhiên nứt ra một cái lỗ khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Uy lực của Thí Thần Thương, lại kinh khủng đến thế!

Lúc này La Hầu hận không thể cầm Thí Thần Thương đi đối phó Chu Dịch, nhưng áp lực to lớn từ Kỳ Lân tộc và Long tộc khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Chết tiệt!

Đợi ta bước vào Chuẩn Thánh, đó sẽ là ngày chết của ngươi!” La Hầu tức giận đến mức nào, Chu Dịch không hề hay biết.

Mà đây cũng chính là biểu hiện mà hắn muốn thấy.

Về việc La Hầu chuẩn bị báo thù sau khi thành Chuẩn Thánh, Chu Dịch cũng đã sớm lường trước.

Lúc này, sau khi Thiên Ma hóa thân triệt để làm sụp đổ tâm lý của Long tộc và Kỳ Lân tộc, ở nơi xa hàng tỷ vạn dặm, trên mặt Chu Dịch cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

“Hệ thống, kiểm kê phần thưởng đi!” 【Ngài đã luyện hóa tiên thiên chí bảo Chư Thiên Khánh Vân, triệt để nắm giữ Khai Thiên Đệ Nhất Thức, nhận được **(mười triệu) điểm!**】 【Ngài trở về Nam Minh Hỏa Sơn, phát hiện Phượng tộc gặp nguy cơ, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm!】 【Ngài đã xoay chuyển càn khôn, trấn nhiếp Long tộc và Kỳ Lân tộc, nhận được **(mười triệu) điểm!**】 【Ngài gặp phải kế của La Hầu, nhưng đã hóa giải một cách hoàn mỹ, nhận được **(năm mươi triệu) điểm!

Đại Tự Tại Thiên Ma Tâm Kinh đệ nhất trọng!**】 【Ngài đã lợi dụng hài cốt La Hầu và Lục Ma Tuyệt Sát Trận để luyện chế Thiên Ma hóa thân, có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhận được **(năm mươi triệu) điểm!

Đại Tự Tại Thiên Ma Tâm Kinh đệ nhị trọng!**】 【Ngài lại một lần nữa chém giết phân thân của La Hầu, nhận được **(mười triệu) điểm**, nhận được mảnh vỡ Tiên Đạo Pháp Tắc ×10】 【Ngài đã chứng kiến ba đứa con chào đời, cảm nhận được sự tuyệt diệu của gia đình sum vầy, nhận được **(một trăm triệu) điểm.**】 【Ngài lợi dụng Thiên Ma hóa thân khiến tình cảnh của La Hầu càng thêm khó khăn, thay đổi số mệnh vốn có của Hồng Hoang, ngài nhận được

(ba trăm triệu) điểm, bí cảnh Hỏa chi pháp tắc.】 Nhìn một loạt phần thưởng mà hệ thống liệt kê, trên mặt Chu Dịch hiện lên nụ cười rạng rỡ.

"Tốt!" Dự đoán của tôi không sai.

Sau khi lợi dụng Thiên Ma hóa thân khơi dậy hận thù của Long tộc và Kỳ Lân đối với La Hầu, La Hầu khi chưa thành Chuẩn Thánh chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Như vậy, số mệnh của La Hầu đã bị thay đổi.

Thay đổi số mệnh Hồng Hoang, tôi cũng có thể nhận được phần thưởng kinh người.

Những phần thưởng trước chỉ vài chục triệu, lần này trực tiếp được ba trăm triệu, khiến tiến độ đổi Đại Đạo Vô Cực Công của tôi tăng vọt một đoạn dài.

Làm sao có thể không vui mừng khôn xiết?

Sau khi kiểm kê lại điểm hệ thống hiện có, đã lên tới con số cực kỳ khoa trương là bảy trăm bảy mươi triệu.

Khoảng cách để đổi Đại Đạo Vô Cực Công đệ tam trọng chỉ còn thiếu không đến hai trăm triệu.

Cứ theo tiến độ này, hoàn thành mục tiêu không còn xa nữa.

Thậm chí, tôi có thể đổi công pháp trước khi thuận lợi tu luyện đến Chuẩn Thánh.

Chương 33

Đây là một chuyện cực kỳ khó tin.

Phần thưởng lần này cũng vô cùng phong phú.

Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là đệ nhất trọng và đệ nhị trọng của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Tìm kiếm trong cửa hàng hệ thống, lập tức có được giới thiệu về Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

"Đạo pháp vô thượng được thai nghén từ thế giới Hồng Mông!" "Công pháp tu luyện ma đạo mạnh nhất, chỉ thẳng đến Đại Đạo, chia làm năm tầng." "Mỗi tầng phân chia giống hệt Đại Đạo Vô Cực Công, giá bán là mười tỷ điểm!" Cũng là công pháp mười tỷ điểm, Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh này như thể được tạo ra riêng cho Thiên Ma hóa thân của tôi vậy.

Trước đây tôi vẫn đang phân vân do dự, nên tiếp tục nâng cao thực lực của Thiên Ma hóa thân như thế nào.

Chỉ thu thập những bảo vật liên quan đến bản nguyên ma đạo, hoặc đơn thuần hấp thu sát khí trong trời đất để tu luyện, e rằng quá chậm một chút.

Không ngờ, phần thưởng của hệ thống lại kịp thời như vậy, đúng lúc này đã cho tôi hai tầng đầu của công pháp thích hợp nhất cho Thiên Ma hóa thân.

Hai tầng công pháp này trị giá một trăm mười triệu điểm hệ thống.

"Đáng tiếc, hệ thống không cho đệ tam trọng, nếu không thì có thể tiết kiệm ít nhất mười tỷ điểm!" Chu Dịch tuy có chút tiếc nuối, nhưng niềm vui trong lòng không thể xua tan.

Ngay lập tức, hắn liền để Thiên Ma hóa thân bắt đầu tu hành Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi bắt đầu tham ngộ đệ nhất và đệ nhị trọng, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch đã có một bước nhảy vọt về chất.

Bản nguyên ma đạo trong cơ thể càng thêm ngưng thực, càng thêm cường đại.

Bản mệnh thần thông thuộc về Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh cũng được hắn triệt để nắm giữ.

Một trong số đó chính là Đại Tự Tại Thiên Ma Loạn Vũ, là thần thông công phạt mạnh nhất mà hắn có thể thi triển ở giai đoạn hiện tại, uy lực vô cùng.

Nó đủ để khiến Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch trong nháy mắt đồng thời xuất hiện ở bất kỳ góc nào của một phương thời không, từ đó phát động sát cơ ngút trời.

Với thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại của Thiên Ma hóa thân, việc diệt sát vạn ngàn Long tộc và Kỳ Lân trong khoảnh khắc căn bản không thành vấn đề.

Thậm chí, nếu đối mặt với Long Vương và Thủy Kỳ Lân một lần nữa, Chu Dịch thậm chí còn có khả năng khiến họ trọng thương bại trận.

Đối với thủ đoạn phòng ngự cũng vô cùng nghịch thiên, tên là Thiên Ma Hộ Thể.

Sau khi thi triển có thể trong nháy mắt độn đi hàng tỷ vạn dặm, bất kỳ đại thần thông giả nào cũng không thể truy đuổi.

Một công một thủ, đều ẩn chứa chân ý của không gian pháp tắc, chính là cốt lõi của hai tầng đầu Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Tầng thứ ba, liên quan đến chính là thời gian.

Tu luyện đại thành, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch có thể siêu việt thời gian không gian, coi thường mọi ràng buộc, bao gồm cả nhân quả quấn thân.

Như vậy, mới có thể xưng là chân chính đại tự tại, đại tạo hóa.

"Hít!" "Quả nhiên có chút mánh khóe!" Chu Dịch hít một hơi khí lạnh, trong lòng nóng rực.

Không cần nói nhiều, môn công pháp này sau này nhất định phải đổi cho bằng được, nhất định phải để Thiên Ma hóa thân nắm giữ bản lĩnh nghịch thiên như vậy.

Hiểu rõ sự cường đại của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh, trong lòng Chu Dịch tràn đầy nhiệt huyết.

Về phần thưởng cuối cùng, bí cảnh Hỏa chi pháp tắc, Chu Dịch vốn không ôm hy vọng gì.

Rốt cuộc chỉ nghe tên đã biết, bí cảnh Hỏa chi pháp tắc, chắc chắn có liên quan đến hỏa chi pháp tắc.

Chu Dịch từng nhận được mảnh vỡ hỏa chi pháp tắc, nhưng loại pháp tắc hạ vị của ngũ hành pháp tắc này, đối với hắn căn bản không có chút trợ giúp nào.

Nhưng, sau khi xem xét kỹ lưỡng, đôi mắt Chu Dịch lại đột nhiên trợn to.

"?" Đúng như dự đoán của Chu Dịch, nếu chỉ nhắm vào hắn, thì bí cảnh Hỏa chi pháp tắc quả thực không có tác dụng gì.

Nhưng... tác dụng của bí cảnh này lại không phải dành cho Chu Dịch, mà là cho những người khao khát sức mạnh của hỏa chi pháp tắc.

Với tư cách là chủ nhân bí cảnh, càng có nhiều người tiến vào bí cảnh tham ngộ pháp tắc, khí vận mà Chu Dịch có thể nhận được cũng càng nhiều.

Loại khí vận thực chất này đối với bất kỳ đại thần thông giả nào cũng vô cùng có giá trị.

Các Thánh nhân kia ngay cả sau khi thành Thánh cũng vì chuyện này mà tranh đấu đến đầu rơi máu chảy.

Nay việc Chu Dịch cần làm chỉ đơn giản là đặt bí cảnh Hỏa chi pháp tắc vào Hồng Hoang là được.

Quả thực là một vốn vạn lời.

Vào thời đại này, ngoài Hồng Quân và tộc trưởng tam tộc, căn bản không có ai hiểu được tầm quan trọng của khí vận.

Ngay cả La Hầu cũng đang đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp về việc dĩ sát chứng đạo.

Lúc này Chu Dịch không hề có đối thủ cạnh tranh.

Như vậy, cơ hội của hắn càng lớn hơn!

"Hệ thống, các bí cảnh pháp tắc tương tự có thể đổi được không?" "Đúng vậy, túc chủ có thể tự tra cứu trong cửa hàng hệ thống!" Chu Dịch mở ra xem, quả nhiên xuất hiện rất nhiều nội dung. 【Bí cảnh Hỏa chi pháp tắc: Càng nhiều sinh linh tham ngộ hỏa chi pháp tắc, người sở hữu có thể nhận được càng nhiều khí vận gia trì, tốc độ tu luyện hỏa chi pháp tắc càng nhanh!

Yêu cầu đổi: năm trăm triệu điểm hệ thống】 【Bí cảnh Thủy chi pháp tắc: .....Yêu cầu đổi: năm trăm triệu điểm hệ thống】 ..... 【Bí cảnh Ngũ hành pháp tắc: .....Yêu cầu đổi: hai tỷ điểm hệ thống】 【Bí cảnh Tạo hóa pháp tắc: .....Yêu cầu đổi: hai mươi lăm tỷ điểm hệ thống】 【Bí cảnh Lực chi pháp tắc: .....Yêu cầu đổi: một trăm tỷ

điểm hệ thống】 .....

Nhìn những yêu cầu phía sau, Chu Dịch lập tức hít một hơi khí lạnh.

Trời ạ, thật sự là đắt đến vô lý.

Nhưng, có cả bí cảnh Lực chi pháp tắc, điều này khiến Chu Dịch vạn lần không ngờ tới.

Chỉ có thể cảm thán, hệ thống thật sự quá mạnh mẽ.

Hơn nữa, dưới sự quan sát của Chu Dịch, hắn cũng hiểu ra, những bí cảnh có thể đổi này, pháp tắc của chúng đều là do Chu Dịch đã nắm giữ.

Nếu Chu Dịch chưa nắm giữ, thì cũng không có cơ hội đổi.

Nhìn thoáng qua con số không dưới bảy trăm triệu điểm, Chu Dịch chỉ cảm thấy nhiệm vụ nặng nề mà đường thì xa.

"Đổi công pháp là một khoản lớn, còn có cả cái này!" Chu Dịch khẽ cảm thán một câu.

Mặc dù đây cũng là một khoản chi tiêu điểm khổng lồ, nhưng Chu Dịch lại không định từ bỏ.

Phải biết rằng, khí vận đối với tu sĩ Hồng Hoang, đối với việc tăng tốc độ tu luyện là vô cùng kinh người.

Đổi sang khái niệm game online, dùng công đức tu luyện tương đương với việc trực tiếp cộng điểm kinh nghiệm.

Còn được khí vận phụ trợ tu luyện, tương đương với việc nhận được một buff tu luyện siêu nhanh tăng tốc độ theo phần trăm.

Càng về sau, đặc biệt là cảnh giới trên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, muốn có bất kỳ một chút đột phá nào cũng phải mất hàng triệu năm, thậm chí mấy trăm nguyên hội.

Khí vận, thứ có thể tăng tốc độ tu luyện theo phần trăm này, là vật tất phải tranh đoạt, Chu Dịch làm sao có thể bỏ lỡ?

Vấn đề duy nhất là.

"Hệ thống, nếu mấy bí cảnh này thu hút cùng một nhóm sinh linh, khí vận có thể cộng dồn không?" "Túc chủ, trong Hồng Hoang có rất ít tồn tại đồng thời tu luyện nhiều loại pháp tắc, nếu có, khí vận nhận được cũng sẽ cộng dồn." Chu Dịch cười ha hả: "Vậy thì tốt quá rồi!" Như vậy, hắn có thể bắt đầu bố trí một cách tử tế.

Đợi sau này thu hoạch được lượng lớn khí vận, vượt qua Thánh nhân, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng nhanh như tên lửa.

"Bí cảnh Hỏa chi pháp tắc, đặt ở gần Nam Minh Hỏa Sơn đi." Hầu như tất cả tu sĩ Phượng tộc đều tu luyện hỏa chi pháp tắc, chỉ có một số ít chủ tu phong chi pháp tắc.

Đặt ở Nam Minh Hỏa Sơn, ít nhất toàn bộ khí vận của Phượng tộc có thể lại một lần nữa cộng dồn lên người Chu Dịch, thu hoạch sẽ vô cùng kinh người.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Khi Chu Dịch bố trí nó xuống, các tu sĩ Phượng tộc lập tức tỏ ra hứng thú mãnh liệt.

Hầu như tất cả mọi người đều tiến vào trong đó bắt đầu tham ngộ và tu luyện hỏa chi pháp tắc.

Kẻ tư chất ngu dốt ở trong đó cũng có thể thu hoạch kinh người, huống chi tu sĩ Phượng tộc đại đa số đều không hề ngu dốt.

Chương 34

Chỉ trong mấy vạn năm, thực lực tổng thể của Phượng tộc đã tăng lên một bậc.

Sự sùng bái đối với Chu Dịch lại một lần nữa lên đến đỉnh điểm.

Chu Dịch vốn đã nắm giữ ba thành khí vận Phượng tộc, nay lại nhận được thêm một khoản khí vận không nhỏ, cộng lại, đủ để sánh ngang với năm thành khí vận Phượng tộc.

Điều này cũng khiến tốc độ tu luyện của Chu Dịch tăng lên một bậc.

Trong mấy vạn năm, hắn đã tiến gần đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Tu luyện chú trọng một chữ nước chảy thành sông.

Sau khi có lượng lớn khí vận gia trì, Chu Dịch càng không vội vàng.

Thậm chí hắn còn sẵn lòng dành nhiều thời gian hơn để quan tâm đến ba đứa con Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi.

Mấy vạn năm thoáng chốc trôi qua, dưới sự chăm sóc của Chu Dịch, ba đứa trẻ đều có tiến bộ vượt bậc.

Hiện tại đều đã là Thái Ất Kim Tiên.

Có lẽ chỉ cần thêm mấy chục vạn năm nữa là có thể tu luyện gần đến Đại La Kim Tiên, từ đó đạt đến cảnh giới hóa hình.

Trong quá trình này, cây Ngũ Tinh Bất Tử Thụ được trồng trong động thiên nội bộ Nam Minh Hỏa Sơn cũng đã kết ra quả Bất Tử Đạo Quả đầu tiên.

Cực phẩm tiên thiên linh căn Tinh Thần Thụ cũng kết ra lứa quả đầu tiên.

Bất Tử Đạo Quả tự nhiên bị Chu Dịch dung nhập vào cơ thể, hóa thành một phần bảo chứng cho hắn.

Lứa quả đầu tiên mà Tinh Thần Thụ thai nghén, sau khi để Chu Dịch tham ngộ tinh thần pháp tắc vẫn còn dư lại không ít.

Những quả đó tự nhiên thuộc về Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi.

Trong đó, cảm ngộ của Chu Linh Nhi đối với tinh thần pháp tắc lại vượt xa hai người anh trai, khiến Khổng Tuyên và Chu Bằng vô cùng cạn lời, đồng thời Chu Dịch và Nguyên Phượng lại vô cùng vui mừng.

Cái gọi là mong con thành rồng, mong con gái thành phượng, có lẽ chính là như vậy.

Nhưng mấy vạn năm qua cũng không phải là không có bất kỳ sóng gió nào.

Sau khi tu vi Phượng tộc tăng lên một bậc, và sau sự kiện lần trước đã hoàn toàn hồi phục nguyên khí, tâm tư tranh bá thiên địa, đòi lại thể diện từ tay Long tộc và Kỳ Lân vẫn chưa bao giờ dứt.

Lúc mới bắt đầu, dưới sự dặn dò của Nguyên Phượng, họ còn có thể giữ vững tâm thần, không đến mức hành động mạo hiểm.

Nhưng theo sau không ít thám tử Phượng tộc từ bên ngoài trở về, biết được Long tộc và Kỳ Lân tộc đang không ngừng mở rộng lãnh địa, lớn mạnh bản thân, những cảm xúc đó càng lúc càng không thể kìm nén!

Dựa vào cái gì mà đám Long tộc và Kỳ Lân đó có thể tung hoành trên đại địa Hồng Hoang, tùy ý làm càn?

Thực lực Phượng tộc đâu có kém Long tộc!

Trong tình huống cảm xúc ngày càng mãnh liệt này, ngay cả Nguyên Phượng là tộc trưởng cũng không thể cưỡng ép áp chế.

Vì thế trong một khoảng thời gian, Nguyên Phượng luôn chau mày ủ dột.

Một ngày nọ, sau khi cùng Chu Dịch tu luyện đại đạo, trên mặt Nguyên Phượng hiện lên một tia sầu muộn.

"Vì sao lại phiền não?" Chu Dịch hỏi.

Nguyên Phượng từ từ lắc đầu: "Phu quân, như lời chàng nói trước đây, nếu tạo thành quá nhiều sát nghiệt sẽ rước họa vào thân.

Phượng tộc ta tuy là một trong tiên thiên tam tộc sinh ra từ địa hỏa thủy phong, nhưng cũng không thể coi thường nghiệp lực vô cùng của trời đất.

Thiếp thân nghe theo lời phu quân, luôn để Phượng tộc an phận thủ thường, không rời khỏi Nam Minh Hỏa Sơn.

Nhưng bây giờ…" Chu Dịch từ từ gật đầu: "Ta hiểu rồi." Thực ra, đây là vấn đề mà theo thời gian trôi qua, họ buộc phải đối mặt.

Số mệnh của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân chính là tranh đoạt đại thế Hồng Hoang, sau đó bị La Hầu gài bẫy, cuối cùng trở thành tấm nền rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, từ đó không gượng dậy nổi.

Mặc dù Chu Dịch đã tính kế La Hầu, khiến kết quả này bị trì hoãn không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng cuối cùng, đại thế vẫn sẽ đẩy Phượng tộc đến kết cục cuối cùng.

Nhưng, đó là trước khi Chu Dịch can thiệp.

Đã hưởng thụ khí vận của Phượng tộc, cũng để Nguyên Phượng trở thành thê tử của mình, vậy hắn sao có thể cho phép chuyện như

vậy xảy ra?

Hơn nữa, sau khi Phượng tộc sa sút, Hồng Hoang xuất hiện mấy vị Thánh nhân, trong đó Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã cưỡng ép độ hóa Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, hai đứa con của Chu Dịch, đến Phật môn, trở thành chó giữ cửa cho Phật môn.

Bất kể là tình huống nào, Chu Dịch cũng tuyệt đối không để nó xảy ra.

Vì vậy, từ rất lâu trước đây, trong lòng hắn đã có sự chuẩn bị.

Bây giờ, chính là lúc đem kế hoạch đó ra hành động.

Chỉ thấy Chu Dịch nói với Nguyên Phượng: "Không cần lo lắng, vi phu có một kế." ...

Ngày hôm sau, Nguyên Phượng trực tiếp triệu tập tất cả trưởng lão Phượng tộc đến bảo điện.

Tất cả các trưởng lão đều có chút mờ mịt, không biết tộc trưởng hành động này có thâm ý gì.

"Chư vị, bản cung biết, trong khoảng thời gian này, thực lực Phượng tộc ta đại tăng, đều có dã tâm và dục vọng chinh chiến bốn phương.

Nhưng, sát nghiệt vô cùng, nghiệp lực ngút trời.

Phượng tộc ta tuy là đại tộc Hồng Hoang, nhưng cũng không chống đỡ nổi cơn thịnh nộ của trời, oán hận của người." Sắc mặt của đông đảo trưởng lão Phượng tộc phía dưới vẫn như thường.

Nguyên Phượng cũng không phải lần đầu tiên nói đến khái niệm này, nhưng vẫn có quá nhiều trưởng lão không để tâm.

Tầm nhìn không đủ, đương nhiên không thể đứng ở góc độ của Chu Dịch và Nguyên Phượng để nhìn nhận vấn đề.

Dù tuân theo quyết định của Nguyên Phượng và Chu Dịch, nhưng trong lòng lại có sự chống đối, cứ kéo dài như vậy, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Trong mắt họ, hiện tại Phượng tộc vẫn là một nhà độc đại, dù bá chiếm toàn bộ Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

Mặc dù suy nghĩ này có vẻ tự đại, nhưng đối với tam tộc Long Phượng Kỳ Lân lại là chuyện cực kỳ bình thường.

Nếu không như vậy, Long Hán đại kiếp sao có thể xảy ra?

Kế của La Hầu sao có thể thuận lợi như vậy?

Nhưng ngay khi tất cả các trưởng lão Phượng tộc đều cảm thấy Nguyên Phượng lại đang nói những lời cũ rích, đột nhiên, Nguyên Phượng thay đổi giọng điệu.

"Nhưng đã trầm lặng nhiều năm, Phượng tộc ta cũng nên có sự thay đổi!

Nếu chư vị tử đệ Phượng tộc đã không thể chờ đợi được nữa, vậy thì hãy đến thiên địa Hồng Hoang đi." "?" Các trưởng lão Phượng tộc cảm thấy mình nghe nhầm.

Tộc trưởng trước nay luôn không ủng hộ việc đi lại trong thiên địa Hồng Hoang, công thành chiếm đất, sao lại thay đổi tính cách rồi?

Chuyện gì thế này?

Nguyên Phượng cũng không để ý đến vẻ mặt của những người phía dưới.

"Phu quân trước đây đã thương lượng với bản cung, nếu cứ để mọi người ở lại Nam Minh Hỏa Sơn, khó tránh khỏi uất ức.

Long tộc và Kỳ Lân đã có thể ngang ngược trên đại địa Hồng Hoang, vậy chúng ta cũng không nên ở lại đây.

Nhưng, Long tộc và Kỳ Lân không biết thiên số, ở Hồng Hoang đại khai sát lục, tu sĩ Phượng tộc chúng ta lại không thể như vậy." "Từ hôm nay trở đi, các ngươi đi lại bên ngoài, nếu thấy có kẻ làm càn, cướp bóc!

Chém!

Nếu gặp Long tộc, Kỳ Lân cậy thế hiếp người, chém!

Nếu thấy chuyện bất bình, cứ ra tay." Nguyên Phượng cao ngồi trên bảo tọa, ánh mắt uy nghiêm, nhìn xuống các trưởng lão.

"Phượng tộc ta nắm giữ thiên mệnh, thay trời hành đạo.

Hành vi như vậy, mới là chủ nhân chân chính của Hồng Hoang.

Các ngươi có hiểu không?" Phía dưới, đông đảo trưởng lão đều ngây người.

Sự phân phó như vậy của Nguyên Phượng đối với họ quả thực xa lạ đến cực điểm.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, dường như suy nghĩ trước đây của họ nông cạn hơn vô số lần.

Chương 35

Ra ngoài công thành chiếm đất, có hại cho thiên hòa, chỉ gây thêm oán khí tứ phía, bị người ta chửi rủa.

Long tộc và Kỳ Lân hiện tại chính là ví dụ tốt nhất.

Trong Hồng Hoang, ai mà không căm ghét hai chủng tộc này?

Sự bá đạo và tham lam của Long tộc và Kỳ Lân chính là căn nguyên của việc nhiễm phải nghiệp lực.

Phượng tộc trước đây há chẳng phải cũng như vậy sao?

Nhưng bây giờ!

Nếu đi lại trong thiên địa Hồng Hoang, thấy chuyện bất bình liền thay trời hành đạo, lâu dần, danh tiếng của Phượng tộc sẽ đạt đến mức độ nào?

Được sinh linh Hồng Hoang kính trọng, không nhiễm nghiệp lực.

Đối với họ, đây chẳng phải là kết quả tốt nhất sao?

Người được đạo thì nhiều người giúp, kẻ mất đạo thì ít người giúp.

Chỉ cần danh tiếng Phượng tộc đủ vang dội, sau này, trong thiên địa Hồng Hoang, nơi nào mà không đi được?

Thiên địa Hồng Hoang, nơi nào mà không phải là 'địa bàn' của họ?

"Hai vị tộc trưởng thánh minh!" Vô số trưởng lão Phượng tộc lúc này đều vô cùng sùng bái mà quỳ xuống.

"Đi đi!

Hãy để thiên địa Hồng Hoang hiểu rằng, Phượng tộc ta mới là chủ

nhân chân chính, để Phượng tộc ta trở thành thần điểu chân chính của Hồng Hoang!" Nguyên Phượng vung tay, vô số trưởng lão Phượng tộc liền lần lượt lui ra, bắt đầu truyền bá kế hoạch của Chu Dịch và Nguyên Phượng cho toàn bộ Phượng tộc.

Không lâu sau, cả Phượng tộc đều náo động.

Sau khi trầm lặng mấy vạn năm, cuối cùng họ cũng dốc toàn bộ lực lượng, lấy Nam Minh Hỏa Sơn làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

Nhìn hành động của tất cả tu sĩ Phượng tộc phía dưới, trên mặt Nguyên Phượng hiện lên một tia mong đợi.

"Không biết Phượng tộc ta, rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức nào!" ...

Tháng năm dài đằng đẵng.

Nơi giao giới giữa Đông Hải và đại lục Hồng Hoang, được gọi là Bờ Đông Hải.

Long tộc chiếm cứ tứ hải, Kỳ Lân trấn giữ trung tâm đại địa.

Bờ Đông Hải lại trở thành vùng đất vô chủ tạm thời không ai đặt chân tới.

Thường xuyên có tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân tộc chém giết lẫn nhau, dư chấn của trận chiến thường lan ra bốn phương trời đất, ảnh hưởng đến vô số sinh linh Hồng Hoang.

Tình huống như vậy, đã kéo dài không chỉ vạn năm.

Một ngày nọ, Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc lại một lần nữa giao phong.

Dẫn đầu là mấy vị Long tộc Thái Ất Kim Tiên, mang theo mấy trăm Kim Tiên Long tộc và số lượng tương đương Kỳ Lân nhất tộc

chém giết nhau.

“Lũ ngu xuẩn các ngươi chỉ biết bò trên mặt đất, chỉ có thể ngước nhìn bầu trời, cũng dám tranh phong với Long tộc ta sao?” Vị Long tộc Thái Ất Kim Tiên dẫn đầu cười lạnh không thôi, một mình đối phó mấy vị Kỳ Lân.

Những con Kỳ Lân kia tuy không có cường giả địch lại, nhưng cũng vô cùng kiên cường.

Thúc giục pháp lực, sông núi đại địa cuồn cuộn, hóa thành sóng lớn như núi đập về phía đám Long tộc.

“Lũ sâu bọ bơi lội trong nước, Kỳ Lân nhất tộc ta cao quý hơn các ngươi không biết bao nhiêu lần.” “Hừ, vịt chết còn mạnh miệng, để ta cho các ngươi thấy sóng lớn ngút trời, hô phong hoán vũ!” Nước Đông Hải đổ ập xuống, trên bầu trời mây mưa dày đặc.

Thủy chi pháp tắc và thổ chi pháp tắc va chạm, cảnh tượng như vậy gần như lặp đi lặp lại trong mỗi vòng chiến.

Mảnh đất hàng tỷ vạn dặm không nơi nào thoát khỏi, nước Đông Hải cuồn cuộn không dứt.

Phía dưới, vô số sinh linh tu vi yếu kém, mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên, vẻ mặt sầu khổ.

Họ điên cuồng chạy trốn giữa sóng lớn ngút trời và đại địa đảo lộn, dốc toàn lực tìm kiếm một tia sinh cơ.

Nhưng tuyệt đại đa số chỉ có thể bỏ mạng trong tai họa nhân tạo này, thần hồn câu diệt, không còn tồn tại.

Từng luồng oán khí vào lúc này sinh ra, sát khí trong thiên địa Hồng Hoang càng thêm bàng bạc.

Ngay cả những người may mắn sống sót cũng đều có vẻ mặt bi

thương.

Trong số những người đã chết, có nhiều người họ quen biết, thậm chí là người thân.

Nhưng đối mặt với hai chủng tộc bá đạo vô biên là Long tộc và Kỳ Lân, họ chỉ có thể âm thầm chịu đựng, cố hết sức né tránh, đổi lấy một tia sinh cơ!

Nhưng ngay khi Long tộc và Kỳ Lân đang giao chiến ác liệt, một tiếng phượng hót trong trẻo vang vọng khắp chín tầng trời.

"Lũ vô đạo các ngươi, vọng tạo sát nghiệt, còn không mau dừng tay?" Biến cố đột ngột lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Bất kể là Long tộc, Kỳ Lân hay những sinh linh yếu ớt bình thường, tất cả đều ngây người.

"Phượng tộc?" Phượng tộc, đã nhiều năm không xuất hiện trong thiên địa Hồng Hoang.

Ban đầu Long tộc và Kỳ Lân tộc tuy tổn thất nhân số thảm trọng, nhưng sau một thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức lại nhanh chóng tiếp tục đi lại trong thiên địa Hồng Hoang.

Duy chỉ có Phượng tộc vẫn chưa từng xuất hiện, khiến người ta tin chắc rằng Phượng tộc chắc chắn đã bị đả kích thảm trọng, rất lâu không thể gượng dậy.

Lâu dần, cũng không còn bao nhiêu người nhớ đến Phượng tộc.

Nhưng không ngờ, vào hôm nay!

Khi tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc đang giao phong, vô số sinh linh đang phải chịu đựng chiến loạn và ly tán, Phượng tộc đã xuất hiện.

Hơn nữa, còn lên tiếng quở trách Long tộc và Kỳ Lân.

Mặc dù trong quá khứ điều này không hiếm thấy, nhưng tính chất lúc đó và hiện tại hoàn toàn khác nhau.

Vô số sinh linh bình thường đều đã nghe những lời đó của Phượng tộc.

Thay trời hành đạo?

Họ có nghe nhầm không?

Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc thì lúc này lại tức giận không kìm được, cười lạnh liên tục!

"Phượng tộc nhỏ nhoi cũng dám kiêu ngạo như vậy!" "Nhiều năm không xuất thế, tưởng rằng Phượng tộc là thiên hạ sao?" "Mau cút đi, nếu không, bọn ta nhất định sẽ giết!" Cũng là vì họ đang giao chiến kịch liệt, không rảnh đối phó với Phượng tộc.

Nếu không, chắc chắn sẽ chuyển mũi nhọn, dốc toàn lực chém tu sĩ Phượng tộc xuống ngựa.

Trong lời nói, bất kể là Long tộc hay Kỳ Lân, sự khinh miệt và coi thường đối với Phượng tộc đều lộ ra rõ ràng.

Nhưng trên mặt tu sĩ Phượng tộc kia lại không có chút thay đổi nào, thậm chí còn mang theo vài phần lạnh lùng.

"Lũ cuồng vọng không biết trời cao đất rộng!" Giây tiếp theo, mấy vị tu sĩ Phượng tộc kia đều đánh một đạo thần thông về phía bầu trời.

Liệt diễm bốc lên, trong nháy mắt hóa thành sức mạnh vô cùng lan tỏa, từng luồng dao động hỏa chi pháp tắc lao ra, hình thành một con hỏa phượng đang bay lượn.

Dù cách xa hàng tỷ vạn dặm, vô số người đều có thể thấy rõ ràng.

"Ha ha!

Lũ ngu xuẩn!" "Đến cả thần thông cũng thi triển không trúng, ta ở

đây này.” “Phượng tộc nhiều năm không ra, bây giờ đều điên hết rồi sao?” Long tộc và Kỳ Lân đều bị hành động của Phượng tộc làm cho bật cười.

Họ hoàn toàn không hiểu, đám Phượng tộc này đang làm cái quái gì.

Mấy vị tu sĩ Phượng tộc thi triển thần thông cũng không giải thích, chỉ đứng yên tại chỗ.

Không đến mấy giây sau, từ bốn phương tám hướng có từng luồng khí tức hỏa chi pháp tắc đáp lại.

Liệt diễm vô tận khuấy động giữa không trung, tiếng phượng hót không ngừng vang vọng khắp bầu trời, từng luồng khí tức cường đại càn quét.

Mấy trăm tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc lúc này mới toàn thân lạnh toát, quay đầu nhìn xung quanh.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng không biết đã xuất hiện bao nhiêu tu sĩ Phượng tộc, đông nghịt không dưới mấy ngàn.

Chương 36

"!" "Sao lại có nhiều người như vậy?" "Không ổn, có mai phục!" "Đám Phượng tộc này cố ý." Bọn họ kinh ngạc đến ngây người.

Vốn tưởng chỉ có vài tu sĩ Phượng tộc, không biết trời cao đất rộng.

Bây giờ xem ra, chính họ mới là kẻ cuồng vọng tự đại.

Bị mấy ngàn tu sĩ Phượng tộc bao vây, gần như chắp cánh cũng khó thoát.

"Mau chạy!" Tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc vốn đang chém giết nhau thành một đoàn, lúc này đều chạy trốn về bốn phương tám hướng, muốn nhân lúc hỗn loạn tìm kiếm một tia sinh cơ.

Nhưng tu sĩ Phượng tộc sao có thể cho họ cơ hội này?

Chính cái gọi là, một con phượng hướng trời, ngàn quân vạn mã tương kiến.

Khi tu sĩ Phượng tộc theo yêu cầu của Chu Dịch và Nguyên Phượng đi lại trong thiên địa Hồng Hoang, họ đã định ra ám hiệu.

Giờ phút này, vô số tu sĩ Phượng tộc đã bao vây chặt một phương trời đất, nước chảy không lọt.

Dù mạnh mẽ hay bình thường, nhưng ánh mắt của mỗi con phượng hoàng đều vô cùng kiên định, nhìn tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc, trên mặt đều mang theo vẻ lạnh lùng.

"Long tộc cuồng vọng, không biết thiên số, hôm nay Phượng tộc ta thay trời hành đạo, chém giết các ngươi, rửa sạch nghiệp lực!" "Kỳ Lân cuồng vọng, đồng tội!" Nói xong, các tu sĩ Phượng tộc liền thi triển thần thông, lao về phía Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc.

Để đối phó với mấy trăm Long tộc và Kỳ Lân, sức mạnh của Phượng tộc hoàn toàn đủ.

Vì vậy, cũng có không ít người bắt đầu thi triển sức mạnh bảo vệ thiên địa Hồng Hoang phía dưới.

Thay trời hành đạo, không ngoài việc trừ gian diệt ác, che chở chúng sinh.

Hai điều này không thể thiếu một.

Khi từng bức tường pháp lực hạ xuống, mang lại sự yên ổn cho những sinh linh bình thường phía dưới, vô số sinh linh nước mắt lưng tròng.

"Đa tạ Phượng tộc!" "Đa tạ Phượng tộc!" Từ đầu đến cuối họ chưa từng cảm nhận được mùi vị được che chở.

Không ngờ, hôm nay lại khiến họ được mở rộng tầm mắt.

Tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân muốn khóc.

Mỗi người đều bị bốn năm tu sĩ Phượng tộc quấn lấy.

Tu sĩ Phượng tộc bây giờ không còn như xưa, dưới sự nâng đỡ của bí cảnh Hỏa chi pháp tắc, thực lực đều đã tăng lên một mức độ lớn.

Nói cách khác, mỗi vị Long tộc và Kỳ Lân tộc đều phải đối phó với ít nhất mấy đối thủ mạnh hơn mình.

Thế thì đánh cái búa à!

Không ít Long tộc và Kỳ Lân tức đến run người, lớn tiếng chửi rủa: "Lũ khốn, không nói lý lẽ!" "Có bản lĩnh thì đơn đấu!" Tu sĩ Phượng tộc cười lạnh liên tục: "A a, bây giờ không phải là ngươi một mình đơn đấu với một đám chúng ta sao?" "Chết đi!" Liệt diễm rực cháy trực tiếp bao phủ trời đất, tuy không gây hại cho thiên địa Hồng

Hoang, nhưng lại tóm gọn đám Long tộc và Kỳ Lân này!

Kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói nhiều.

Đám Long tộc và Kỳ Lân này sao có thể là đối thủ của Phượng tộc?

Trong trận chiến gần như một chiều, đám Long tộc và Kỳ Lân gần như không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Thiên địa Hồng Hoang phía dưới cũng được tránh khỏi bị phá hoại hết mức có thể.

Vô số sinh linh Hồng Hoang lúc này đều cảm kích vô cùng, hô vang danh húy của Phượng tộc.

Phải biết rằng, trong thiên địa Hồng Hoang, số lượng tiên thiên tam tộc tuy nhiều, nhưng sinh linh bình thường, những tinh linh sinh ra từ cây cỏ trời đất, rắn rết dã thú lại gấp hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí hàng vạn lần tiên thiên tam tộc.

Phượng tộc hôm nay ra mặt, đã cứu sống không chỉ mấy chục vạn sinh linh.

Sự cảm kích của những sinh linh này, hóa thành từng luồng sức mạnh vô hình gia trì, lập tức khiến các tu sĩ Phượng tộc đều cảm thấy tâm thần trống rỗng, tư duy khoáng đạt.

“Hai vị tộc trưởng nói không sai, duy trì trật tự Hồng Hoang mới là việc chúng ta nên làm.” “Đi cướp đoạt lãnh địa, nhận được chỉ là oán hận và thù địch của vô số người, còn bây giờ... cảm giác này quá tốt!” Không ít sinh linh Hồng Hoang được cứu thậm chí còn nguyện ý lấy ra tài nguyên quý giá của mình để dâng hiến cho Phượng tộc.

Như vậy, Phượng tộc không chỉ có được danh tiếng, mà còn có được thu hoạch thực tế.

So với quá khứ, quả thực là một trời một vực.

Thậm chí họ bắt đầu nghi ngờ tại sao Phượng tộc trước đây lại ngu xuẩn, cố chấp như vậy?

Còn về Long tộc và Kỳ Lân, sát nghiệt tạo ra quá nặng, nghiệp lực trên người quá nhiều.

Sau khi chém giết chúng, công đức nhận được tuy không ít, nhưng chia cho tất cả Phượng tộc lại có vẻ xa xa không đủ.

Nhưng công đức dù ít ỏi cũng càng chứng minh được tính đúng đắn của việc làm của Phượng tộc.

Cảnh tượng tương tự như hôm nay đang diễn ra ở hầu hết các nơi trên Hồng Hoang.

Số lượng Phượng tộc có hạn, không thể trực tiếp bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng dưới sự tích lũy của thời gian dài, khu vực gần Nam Minh Hỏa Sơn, thậm chí bao gồm cả địa bàn của Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc như Đông Hải, trung tâm đại địa cũng bắt đầu bị sức mạnh của họ thẩm thấu.

Tuy không phải là địa bàn của họ, nhưng cũng gần như vậy.

Cứ tiếp tục như vậy, thực lực Phượng tộc ngày càng mạnh, thế lực của Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc lại ngày càng yếu.

"?" "Phượng tộc kia xuất thế rồi?" "Lấy lý do thay trời hành đạo để đối phó Long tộc ta?

Hoang đường!" Trong Hàm Chúc Cung ở Đông Hải, Long Vương nghe thuộc hạ báo cáo, biểu cảm trên mặt đã bắt đầu méo mó vặn vẹo.

"Phượng tộc kia từng đối mặt với sự liên thủ của Long tộc và Kỳ Lân ta, lại bị La Hầu gài bẫy, sao có thể có thực lực như vậy?

Cho ta tra, rốt cuộc là tình huống gì?

Gặp người của Phượng tộc, trực tiếp chém giết!" Long Vương nổi giận, sai thuộc hạ ra ngoài điều tra.

Thủy Kỳ Lân trấn giữ trung tâm đại địa cũng tương tự.

"Kỳ Lân nhất tộc ta đã rút không ít nhân lực đi đối phó Ma tộc ở núi Tu Di phía Tây, không ngờ Phượng tộc lại trỗi dậy mạnh mẽ.

Mau chóng đưa tộc nhân được điều đến phía Tây trở về, ta muốn trấn thủ trung tâm đại địa, xem xem Phượng tộc kia đang giở trò gì!" Kể từ lần trước Chu Dịch dùng Thiên Ma hóa thân khiêu khích, thậm chí để lại vết thương không nhỏ cho Thủy Kỳ Lân và Long Vương, hai tộc đều đã phái không ít người đi đối phó với chúng ma tộc ở núi Tu Di phía Tây.

Điều này cũng dẫn đến thực lực hai tộc suy yếu đáng kể, không thể chống lại Phượng tộc đang thế mạnh.

Bây giờ, trong tình huống Phượng tộc có động thái lớn, đương nhiên phải có đối sách.

Chỉ là, hành động của hai tộc quá chậm.

Từ lúc hoàn hồn đối phó Phượng tộc đến lúc thu hẹp thế lực trấn thủ, Phượng tộc đã thu hoạch được lòng người của đông đảo sinh linh, cũng nhận được vô số công đức và tài nguyên tu luyện.

Lượng công đức và tài nguyên tu luyện khổng lồ này sẽ khiến sự phát triển của họ càng thêm thuận lợi.

Tu sĩ Phượng tộc càng nghe theo sự điều khiển của Chu Dịch, ghi nhớ lời dặn của Chu Dịch, gặp phải đại quân Long tộc vây công tuyệt đối không ham chiến.

Họ hoàn toàn biến cuộc giao phong giữa tiên thiên tam tộc thành

một trận du kích chiến, chỉ khiến Kỳ Lân và Long tộc uất ức đến cực điểm.

Một khi có bất kỳ hành động tàn bạo nào bị nghiệp lực quấn thân, Phượng tộc sẽ đại cử xâm nhập.

Một con hỏa phượng bay vút lên trời, báo hiệu thời khắc tộc nhân Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc bỏ mạng.

Cứ tiếp tục như vậy, trong mấy vạn năm, Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người nhìn tộc nhân dưới trướng không ngừng suy yếu, địa bàn chiếm đóng dần thu hẹp, quả thực tức đến tâm thần chấn động, ngay cả tốc độ tu luyện cũng trì trệ không tiến.

"Phượng tộc đáng chết!

Ta và ngươi không đội trời chung!" Tiếng gầm giận như vậy, cứ một khoảng thời gian lại truyền ra từ Hàm Chúc Cung và Kỳ Lân Điện.

Cảm nhận được sự thay đổi của trời đất không chỉ có hai vị tộc trưởng tiên thiên tam tộc.

Không ít đại thần thông giả trong Hồng Hoang không dính líu đến đại kiếp cũng có thể cảm nhận rõ ràng, sát khí giữa trời đất dường như đã tiêu tan đi rất nhiều, không còn nồng đậm và kinh người như trước.

Họ cũng đều biết việc làm của Phượng tộc, âm thầm quan sát.

Nếu Phượng tộc có thể mưu phúc cho thiên địa Hồng Hoang, không chừng họ cũng sẽ đầu quân.

Sát khí giữa trời đất dần tiêu tan, đối với những người tu hành này chỉ có thể là chuyện tốt.

Chương 37

Đương nhiên, không bao gồm La Hầu!!!

Trên núi Tu Di phía Tây!

Việc Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người phái tộc nhân đối phó thuộc hạ của hắn, không khiến La Hầu cảm thấy tức giận.

Hắn căn bản không quan tâm đến sự sống chết của thuộc hạ.

Điều hắn muốn, là thiên địa đại loạn, sát khí tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang.

Theo kế hoạch của La Hầu, chỉ cần thiên địa tiếp tục loạn lạc, sát khí ngày càng nồng đậm, sát lục pháp tắc của hắn có thể tu luyện đến cảnh giới sâu hơn.

Sau đó, liền dĩ sát chứng đạo, mượn sát khí vô cùng của trời đất để thúc đẩy tu vi, trực tiếp xông lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Sát khí vô biên vô tận đó, đối với hắn mà nói, chính là linh lực dùng để tu luyện.

Vì vậy, dù bị Chu Dịch gài bẫy, gánh nồi, khiến tốc độ tu luyện chậm lại đáng kể, nhưng La Hầu vẫn không rời khỏi núi Tu Di!

Hắn đang chờ ngày trở thành Chuẩn Thánh.

Đến lúc đó, nhất định phải lấy thủ cấp của Chu Dịch!

Nhưng vạn lần không ngờ, mục đích thành Chuẩn Thánh chưa thực hiện được, Chu Dịch đã bắt đầu có động thái lớn.

Toàn bộ cục diện Hồng Hoang ngay lập tức bị đảo lộn hoàn toàn, căn bản không theo thiết kế của La Hầu và Hồng Quân.

“Đáng ghét, Phượng tộc, chắc chắn lại là gã kia phá hỏng chuyện tốt của ta!

Không được, bản tọa phải nghĩ cách.” “Long tộc và Kỳ Lân lũ phế vật, ngay cả Phượng tộc nhỏ nhoi cũng không áp chế nổi.” La Hầu trong lòng vô cùng cuồng bạo, lúc này đã bước ra khỏi hành cung.

Hắn hiểu rằng, muốn ngồi mát ăn bát vàng e rằng không thể được nữa.

“Thí Thần Thương!” Hắn giơ tay lên.

Thí Thần Thương mang theo ma khí đen kịt, tỏa ra khí tức kinh khủng vô cùng đã ở trong tay hắn.

Theo cánh tay phải của La Hầu rung lên, mũi thương lập tức lóe lên ánh sáng lạnh lẽo nhiếp hồn người.

Hư không bốn phương đều xuất hiện những vết nứt nhỏ dày đặc, phảng phất như trong khoảnh khắc rung động đó đã sinh ra vô số mũi nhọn sắc bén vô thanh vô tức, xuyên thủng hư không.

La Hầu đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, một tay nắm chặt Thí Thần Thương, ánh mắt nhìn về phía đại địa Hồng Hoang mênh mông vô biên.

“Bản tọa ngược lại muốn xem xem, có ai có thể cản được ta!” Vút!

Giây tiếp theo, thân thể La Hầu biến mất giữa trời đất, khi xuất hiện lại đã ở cách xa hàng ngàn vạn dặm.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, không cần nói cũng biết tuyệt đối là muốn đến Hồng Hoang gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Để tu sĩ Hồng Hoang tự tàn sát lẫn nhau, là kế hoạch ban đầu của La Hầu.

Kế hoạch này đã bị chặn đứng, vậy hắn cũng chỉ có thể tự mình ra tay.

Cũng không biết có bao nhiêu người sẽ bỏ mạng dưới Thí Thần Thương...

La Hầu xuất sơn, lúc này tạm thời chưa ai biết.

Trận gió tanh mưa máu sắp tới, cũng không phải là điều mà bất kỳ ai có thể lường trước được.

Tại một nơi trong Hồng Hoang tên là Ngọc Kinh Sơn, một tiên gia phúc địa.

Lão đạo Hồng Quân lúc này đang một mình ngồi tu hành trong đạo trường của mình.

Thực lực của ông ta rất cao, giống như La Hầu cũng đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Dù sao cũng có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, một bảo bối đỉnh cấp, trên con đường tu luyện, Hồng Quân tuyệt đối là một nhân vật kiệt xuất.

Nếu không phải nội tình của Hồng Quân không bằng Dương Mi, công phạt pháp bảo không bằng La Hầu, e rằng kẻ mạnh nhất trời đất chính là Hồng Quân.

Dù so với những đại năng là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, Hồng Quân cũng tuyệt đối là một trong những người có tốc độ tu luyện nhanh nhất.

Không bao lâu nữa, ông ta có thể vượt qua ngưỡng cửa của bản thân, tự sáng tạo một đạo, thành Chuẩn Thánh, sau đó hỏi đến cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng.

Khoảng thời gian này cũng là thời cơ quan trọng để Hồng Quân có

cảm ngộ hoàn toàn mới về đạo của mình.

Mọi chuyện bên ngoài, ông ta đều không biết.

Nhưng khi đã tìm ra được một chút manh mối, cảm thấy vô cùng vui mừng, đang chuẩn bị thôi diễn thiên cơ để xem đối thủ định mệnh của mình là La Hầu lại đang gây sóng gió thế nào, thì đột nhiên...

"Hử?

Thiên địa đã thay đổi?" Biểu cảm của Hồng Quân mang theo chút mơ hồ.

Thiên địa đã định là phải thay đổi.

Thân là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp, Hồng Quân từ lâu đã thông qua mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp suy ra được vận mệnh của tiên thiên tam tộc, cũng biết được hướng đi sắp tới của trời đất.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, trời đất sẽ ngày càng tồi tệ hơn.

Điều ông ta cần làm là tĩnh quan kỳ biến, để La Hầu bước lên con đường như đi trên băng mỏng đó.

Đến lúc đó, ông ta sẽ là nhân vật chính tuyệt đối thuận theo thiên ý, liên hợp với tất cả đại năng một lần lật đổ La Hầu, từ đó có được tất cả vốn liếng để hỏi đến Hỗn Nguyên.

Trước khi bế quan, mọi thứ ông ta suy tính đều không có thay đổi.

Nhưng sau khi kết thúc bế quan, số mệnh Hồng Hoang đã thay đổi triệt để.

Sát khí giữa trời đất đã tiêu tan không biết bao nhiêu.

Ảnh hưởng của La Hầu đã suy yếu không biết bao nhiêu lần!

"Chuyện gì thế này?

Có người đã áp chế La Hầu?

Có người đã ngăn cản sự đối đầu của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân?" Lão đạo Hồng Quân co giật khóe miệng, bắt đầu có chút hoảng hốt.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không thể sai được.

Nếu trời đất đã xảy ra thay đổi, có nghĩa là trong thiên địa Hồng Hoang đã xuất hiện một biến số cực lớn.

Biến số này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến việc ông ta có thể đăng lâm đại đạo trong tương lai hay không.

Làm sao không hoảng hốt?

Làm sao không coi trọng?

"Hạo Thiên, Dao Trì!" Theo tiếng gọi của Hồng Quân, từ ngoài đại điện đi vào hai vị đồng tử, trông như một cặp kim đồng ngọc nữ.

"Gặp lão gia!

Không biết lão gia có gì phân phó?" Hai vị đồng tử này chính là do Hồng Quân trong một lần ra ngoài du lịch tình cờ gặp được, thuận tay điểm hóa làm đồng tử đi theo.

Đương nhiên, nếu Chu Dịch ở đây chắc chắn sẽ biết, Hạo Thiên và Dao Trì chính là những người sau này được Đạo Tổ Hồng Quân chỉ định làm Thiên Đế và Vương Mẫu của Thiên Đình, chủ nhân của tam giới.

Chỉ là, đó cũng là Thiên Đế và Vương Mẫu của hậu thế mà thôi, bây giờ vẫn chỉ là những đồng tử không đáng chú ý dưới trướng Hồng Quân.

"Thiên địa Hồng Hoang hiện nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có gì khác thường không?" Hồng Quân sắc mặt bình thản, nhìn

hai đồng tử cung kính phía dưới.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người nhìn nhau, sau đó Hạo Thiên từ từ nói: "Khởi bẩm lão gia!

Hồng Hoang hiện nay quả có tình huống xảy ra.

Mấy chục vạn năm trước, tam tộc Long Phượng Kỳ Lân chém giết lẫn nhau, tạo thành sát nghiệt vô số.

Nhưng trong mấy vạn năm gần đây, Phượng tộc lấy thân phận người chấp pháp của thiên đạo đi lại trong trời đất, chuyên môn thay trời hành đạo, trừ mạnh giúp yếu, chém giết không biết bao nhiêu tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân.

Long tộc và Kỳ Lân tộc dưới sự áp chế của Phượng tộc cũng không còn làm càn, đang tích trữ sức mạnh, dường như có động thái lớn." Hạo Thiên nói xong, trên mặt Hồng Quân lập tức hiện lên một tia cổ quái và kinh ngạc.

Chương 38

“Phượng tộc?

Thay trời hành đạo?

Đùa sao?” Trong suy tính của ông ta, người có thể nổi bật trong đại kiếp lần này để trở thành người chưởng khống thiên đạo, thay trời hành đạo cũng nên là bổn phận của Hồng Quân, có quan hệ gì với Phượng tộc?

Hơn nữa, tam tộc Long Phượng Kỳ Lân trước nay đều thế quân lực địch, vì sao Phượng tộc đột nhiên lại có thực lực đối phó Long tộc và Kỳ Lân tộc?

Điều này vốn không hợp lý.

Sau đó, lão đạo Hồng Quân lại hỏi thêm một số chi tiết.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người tuy chưa từng rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, nhưng cũng đã dò la tin tức trong Hồng Hoang gần như không thiếu sót gì.

Lúc này đối mặt với câu hỏi của lão gia cũng đã có sự chuẩn bị.

Sau khi nắm bắt được tất cả chi tiết, Hồng Quân lại một lần nữa bắt đầu sử dụng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp để suy tính.

Nhưng dù đã khóa mục tiêu vào Phượng tộc và Nguyên Phượng, ông ta vẫn không hiểu được rốt cuộc trong Phượng tộc đã xảy ra chuyện gì.

“Biến số!

Chắc chắn là biến số đủ để thay đổi Hồng Hoang!

Nếu không như vậy, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp của lão đạo

sao có thể không tính ra?

Xem ra, lão đạo cũng phải ra ngoài đi một chuyến, đặc biệt là đến địa bàn của Phượng tộc kia để tìm hiểu ngọn ngành." La Hầu rời khỏi núi Tu Di là vì kế hoạch dĩ sát chứng đạo.

Nếu không mưu tính cho tốt, e rằng thành Chuẩn Thánh cũng xa vời.

Còn Hồng Quân thì vì trong lòng bất an, lo lắng trong Phượng tộc tồn tại biến cố, có lẽ sẽ phá hỏng chuyện tốt của mình.

Dặn dò Hạo Thiên và Dao Trì vài câu, Hồng Quân liền hóa thành một luồng lưu quang rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, hướng về phía Nam nơi Phượng tộc tọa lạc.

Trên đường đi, vượt qua ngàn núi vạn sông, Hồng Quân cũng đã thấy được việc làm của Phượng tộc.

Thường là Long tộc và Kỳ Lân kiêu ngạo ngang ngược, ở thiên địa Hồng Hoang gây sóng gió, còn Phượng tộc lại giống như một sứ giả chính nghĩa.

Khi Long tộc và Kỳ Lân ra mặt làm loạn, họ liền triệu tập vạn ngàn tu sĩ Phượng tộc, duy trì trật tự.

Mỗi lần đều có vô số tu sĩ Phượng tộc trợ trận, Long tộc và Kỳ Lân thường thế đơn lực bạc.

Có mấy lần thậm chí Kỳ Lân còn đặt bẫy chuẩn bị gài bẫy một đám tu sĩ Phượng tộc, nhưng người của Phượng tộc lại cẩn thận đến mức, cơ bản không có tình huống bị Long tộc và Kỳ Lân tộc bắt được xảy ra.

Nhìn từng cảnh tượng, Hồng Quân bắt đầu hiểu ra vì sao sát khí giữa trời đất không còn tích tụ nữa.

Trong vận mệnh mà ông ta suy tính, tam tộc Long Phượng Kỳ Lân chém giết lẫn nhau, căn bản không quan tâm đến sự sống chết của các sinh linh khác trong Hồng Hoang, điều này sẽ dẫn đến sinh linh đồ thán, oán khí ngút trời.

Nhưng bây giờ, Phượng tộc không những không phạm sai lầm, mà ngược lại còn chuyên đi săn giết những tu sĩ Long tộc và Kỳ Lân bị nghiệp lực quấn thân, thậm chí còn luôn luôn bảo vệ các sinh linh khác của Hồng Hoang, che chở thiên địa Hồng Hoang.

Hành vi này, quả thực giống như hack game, hoàn toàn đảo ngược vận mệnh vốn có của Phượng tộc.

"Hừ, cũng không biết là lão bằng hữu nào đã chỉ điểm cho Phượng tộc, nếu không thì sao lại có thể như vậy?" Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Quân liền vô cùng dè chừng.

Người có thể nhìn thấu bản chất của đại kiếp trong trời đất, nhân vật như vậy chắc chắn từng là một trong những Hỗn Độn Ma Thần.

Hồng Quân tuy cũng từng là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng trong vô số Ma Thần lại là một kẻ không đáng chú ý.

So sánh rõ ràng nhất là với Dương Mi Đại Tiên, từng là Không Gian Ma Thần.

Giờ phút này, trong mắt Hồng Quân, người có thể chỉ điểm cho Phượng tộc, chắc chắn là một tồn tại không thua kém Dương Mi.

Như vậy, trong lòng có sự dè chừng cũng là chuyện đương nhiên.

Nhanh chóng, Hồng Quân đã đến Nam Minh Hỏa Sơn.

Trên đường đi, những gì ông ta thấy về việc làm của Phượng tộc đã đủ khiến ông ta chấn động, huống chi là một động thiên phúc địa khổng lồ mà ông ta thấy sau khi đến Nam Minh Hỏa Sơn.

Động thiên phúc địa này, thực chất là một phương bí cảnh.

Vô số hỏa phượng bay lượn, chìm vào trong đó.

Luôn có liệt diễm bảy màu chiếu rọi trời đất, nhiệt độ cao nóng bỏng mang lại cảm giác khó chịu, nhưng cũng trình bày hỏa chi pháp tắc hoàn chỉnh trước mắt người ta.

Hồng Quân không tu hỏa chi pháp tắc, nhưng khi thấy phương bí cảnh này, trong mắt ông ta lại có liệt diễm phản chiếu, hỏa chi pháp tắc hoàn chỉnh hiện ra trước mắt, khá là khó tin.

"!" "Lại là bút tích của vị nào?" Hồng Quân trong lòng chấn động.

Ông ta xuất thế từ sớm, cũng đã du lịch gần khắp Hồng Hoang, thu thập không biết bao nhiêu bảo bối, cũng đã thấy rất nhiều động thiên phúc địa.

Nhưng bí cảnh trước mắt, có thể trình bày hỏa chi pháp tắc một cách hoàn chỉnh, quả thực quá khó tin.

Trong lòng Hồng Quân dấy lên một tia ý niệm chiếm hữu.

Chỉ là, y không tu Hỏa chi pháp tắc, cũng sợ đắc tội với người khác nên mới thôi.

Đương nhiên, nếu biết bí cảnh Hỏa chi pháp tắc có thể giúp chủ nhân thu gom khí vận, e rằng dù phải đối đầu với người như Dương Mi, y cũng sẽ đoạt lấy.

"Nam Minh Hỏa Sơn, tổ địa Phượng tộc, ngoại nhân dừng bước!" Ngay khi Hồng Quân định tiếp tục tiến về phía trước, không ít tu sĩ Phượng tộc đã cảm nhận được sự hiện diện của y, lần lượt xuất hiện ngăn cản.

Nếu là Long tộc hoặc Kỳ Lân tộc, lúc này e rằng đã hạ sát thủ diệt Hồng Quân, đâu có nói chuyện dễ nghe như vậy?

Nhưng Hồng Quân thân là đại thần thông giả đỉnh cao nhất Hồng Hoang, đương nhiên cũng không phải người dễ bắt nạt.

Đối mặt với sự ngăn cản của các tu sĩ Phượng tộc trước mắt, y chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bộc phát thực lực bàng bạc của Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hào quang mênh mông, xông thẳng lên trời mây.

Vạn thiên đạo vận diễn hóa, đi cùng khánh vân dâng lên, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi cửu tiêu.

Những tu sĩ Phượng tộc xuất hiện đa phần chỉ là Thái Ất Kim Tiên, chỉ có vài người là Đại La.

Lúc này, sắc mặt họ tự nhiên biến đổi, tâm thần chấn động.

Nhưng họ cũng không quá hoảng sợ.

Bởi vì từ trong Nam Minh Hỏa Sơn, một tiếng phượng minh lảnh lót vang lên.

Tựa như một sinh vật khổng lồ đang nằm phục trong vùng đất ức ức vạn dặm của Nam Minh Hỏa Sơn tỉnh giấc, uy áp kinh khủng khuếch tán ra, cũng là một tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngọn lửa rực cháy xé toang bầu trời, một con hỏa phượng khổng lồ hóa thành một nữ tử xinh đẹp động lòng người, toàn thân khoác sa đỏ, khí chất thanh lãnh nhưng lại mang theo vẻ cao quý vô ngần.

Không phải tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng thì còn là ai?

"Ngươi là ai?" Đối mặt với tu sĩ Phượng tộc tầm thường, Hồng Quân còn có thể dùng khí thế áp bức.

Nhưng đây là lãnh địa Phượng tộc, trước mặt Nguyên Phượng mà Hồng Quân còn hùng hổ dọa người thì thật không biết điều.

“Lão đạo là một đạo nhân ở núi Ngọc Kinh, tên là Hồng Quân.” “Nghe văn Phượng tộc có danh vọng không nhỏ ở Hồng Hoang, đặc biệt đến đây tham quan.” Nguyên Phượng nhìn vẻ mặt bình tĩnh tựa như không có chút địch ý nào của Hồng Quân, cảm nhận được thực lực mạnh mẽ toát ra từ trên người y.

Thậm chí chính nàng cũng không có nắm chắc có thể ổn thỏa đối phó với đối phương.

Lúc này, nàng tự nhiên cũng dịu giọng lại: “Ra là Hồng Quân đạo hữu.” “Lần này đến đây, là vì chuyện gì?” Hồng Quân cũng không nói ra ý đồ của mình, không nhanh không chậm nói: “Đạo hữu có phải là tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng không?” “Lão đạo từ xa đến, nhưng chưa được thấy sự hùng vĩ của Phượng tộc, không biết đạo hữu có thể mời lão đạo tham quan một phen không?” Nguyên Phượng trầm ngâm một lát, có chút không quyết định được.

Hiện nay các đại thần thông giả ở Hồng Hoang về cơ bản đều đang quan sát.

Ít nhất không có đại thần thông giả nào muốn đầu quân cho Phượng tộc.

Phượng tộc cũng không cần ai đầu quân.

Nếu có thể, Nguyên Phượng càng hy vọng Hồng Quân có thể tự mình rời đi, không muốn đưa y vào địa giới Phượng tộc.

“Để hắn vào đi!” Ngay khi Nguyên Phượng đang do dự, một đạo thần niệm truyền âm lọt vào tai nàng.

“Phu quân?” Giọng nói tự nhiên là của Chu Dịch.

Đã là ý của Chu Dịch, Nguyên Phượng cũng không do dự nữa.

“Đạo trưởng đã có yêu cầu này, bản cung tự nhiên không có lý do từ chối, mời bên này!” Nguyên Phượng dễ nói chuyện như vậy, Hồng

Quân ngược lại có chút chần chừ.

Chương 39

Nhưng y vốn đến để tìm hiểu, cũng chẳng có gì phải sợ.

Dù sao y cũng là một trong những người mạnh nhất Hồng Hoang, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại thêm trong tay có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, hai kiện tiên thiên chí bảo.

Mặc dù Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ thích hợp hơn để trấn áp khí vận, kém hơn Thí Thần Thương và Tru Tiên Tứ Kiếm rất nhiều, nhưng dù sao cũng là tiên thiên chí bảo.

Có chỗ dựa như vậy, giữa trời đất này, có nơi nào Hồng Quân không đi được?

Nghĩ đến đây, y liền nghênh ngang đi theo Nguyên Phượng vào sâu trong lãnh địa Phượng tộc.

Chẳng mấy chốc, Hồng Quân và Nguyên Phượng hai người đã đến bảo điện của Phượng tộc.

Trước bảo điện, một nam tử mặc đạo bào màu trắng, anh tuấn phi phàm đang dẫn theo mấy đứa trẻ đợi sẵn.

Khi nhìn thấy nam tử anh tuấn mặc đạo bào trắng, tim Hồng Quân bỗng nhiên đập mạnh.

Mặc dù nam tử này có vẻ mặt hòa nhã, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng lại cho Hồng Quân cảm giác như một con hồng thủy mãnh thú, thậm chí là một tồn tại có thể uy hiếp đến tính mạng của y.

Cảm giác kỳ quái này tự nhiên khiến trong lòng Hồng Quân nảy sinh vô hạn nghi hoặc.

“Phu quân!” Nguyên Phượng đáp xuống, khẽ hành lễ với Chu Dịch, đúng là sự tương kính như tân giữa vợ chồng.

Hồng Quân lúc này mới hiểu ra thân phận của Chu Dịch, là phu quân của tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng.

“Không cần như vậy.” Chu Dịch gật đầu với Nguyên Phượng, sau đó liền nhìn về phía lão đạo Hồng Quân trước mặt.

Thân là người xuyên không, Chu Dịch đối với Hồng Quân quả thực không thể hiểu rõ hơn.

Lúc này thấy y đích thân đến Nam Minh Hỏa Sơn, đương nhiên biết vị Đạo Tổ tương lai này trong lòng khẳng định có vô vàn nghi hoặc.

Nhưng… trước đó, Chu Dịch lại có kế hoạch khác.

Chỉ thấy Chu Dịch khẽ chắp tay với Hồng Quân, sau đó nói: “Hồng Quân đạo hữu, tại hạ đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu, tại hạ là Chu Dịch!” Hồng Quân chắp tay, đang định nói gì đó.

Chu Dịch lại ra hiệu cho ba đứa trẻ bên cạnh.

Khổng Tuyên lập tức tiến lên: “Tiểu tử Khổng Tuyên, ra mắt Hồng Quân tiền bối!” Sau đó, Khổng Tuyên liền giơ bàn tay nhỏ bé về phía Hồng Quân.

Nhìn bàn tay đang giơ ra của Khổng Tuyên, Hồng Quân trực tiếp ngẩn người.

Đây là ý gì?

Dường như nhìn ra sự khó hiểu của Hồng Quân, Khổng Tuyên vốn còn nhỏ tuổi nói: “Vị tiền bối này.” “Phụ thân dạy Khổng Tuyên, nếu gặp trưởng bối lần đầu tiên thì nhất định phải hành lễ.” “Lúc đó, trưởng bối sẽ tặng cho Khổng Tuyên quà gặp mặt.” “Chẳng lẽ, không

phải như vậy sao?" Hồng Quân lúc này mới hiểu ra mục đích của tên nhóc Khổng Tuyên này.

Hay cho tên nhóc, vòi quà gặp mặt.

Ở Hồng Hoang rất thịnh hành việc thu đệ tử, một mặt là để có người kế thừa, để thần thông của mình có thể lưu truyền ở Hồng Hoang, giành được danh tiếng.

Cũng là vấn đề thể diện.

Hai là, nếu đệ tử thực lực mạnh mẽ, thân là sư tôn không chỉ vẻ vang mà còn vô hình trung tăng thêm một phần khí vận.

Trong tình huống như vậy, nếu thu đồ đệ, khẳng định phải tặng quà gặp mặt.

Đối với văn bối gặp mặt lần đầu, tự nhiên cũng cùng một đạo lý.

Món quà tặng hào phóng đến đâu cũng cho thấy sự coi trọng đối với văn bối.

Hồng Quân chỉ là lần đầu đến Phượng tộc, lại gặp phải chuyện này, khiến trong lòng y không vui.

Nhưng vì thể diện, Hồng Quân định tiện tay cho một hai kiện hậu thiên linh bảo để cho qua chuyện.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị lấy hậu thiên linh bảo ra.

Chu Linh Nhi ở bên cạnh đúng lúc tiến lên nói với Khổng Tuyên: "Đại ca, lần trước phụ thân tặng cho huynh một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo, đúng không?" Chu Bằng cũng nói: "Ngưỡng mộ đại ca ghê, hôm nay lại có thể nhận được một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo." Bàn tay Hồng Quân đang chuẩn bị lấy hậu thiên linh bảo từ trong không gian trữ vật ra lập tức cứng đờ.

Chết rồi, nếu lấy ra hậu thiên linh bảo, chẳng phải là có chút mất

mặt sao?

Ngay khi y đang do dự, Khổng Tuyên cười hì hì nói: "Đúng vậy, phụ thân nói, đại năng chân chính không thể nào tặng đồ rác rưởi được." Hồng Quân càng thêm bất đắc dĩ.

Ba đứa nhóc này, đang đẩy mình vào đống lửa mà.

Ai mà chịu nổi chứ.

Nhưng thật sự phải lấy ra một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo sao?

Trung phẩm tiên thiên linh bảo đâu phải là cải trắng.

Ngay cả đối với Hồng Quân, những bảo bối này y cũng không muốn tùy tiện tặng cho người khác.

Chu Dịch lúc này khẽ quát một tiếng: "Không được hồ đồ, Hồng Quân đạo hữu ăn mặc giản dị, mấy đứa đừng làm khó người ta." Hay cho câu nói, trực tiếp giết người tru tâm.

Khóe miệng Nguyên Phượng ở bên cạnh giật giật hai cái.

Nàng biết tại sao phu quân nhà mình lại đưa ba đứa con ra đây rồi, là định gài bẫy người ta mà.

Ba đứa con cưng của nàng cũng đều là những tiểu quỷ ranh ma, phối hợp với phụ thân diễn một màn kịch hay.

Hồng Quân rõ ràng nhìn ra Chu Dịch đang bày mưu tính kế, nhưng khổ nỗi, y không có cách nào.

Nếu thật sự không lấy ra thứ gì tốt, Hồng Quân biết để mặt mũi vào đâu?

Đối với tu sĩ Hồng Hoang, quan trọng nhất là đề cao tu vi, thứ hai chính là thể diện.

Thậm chí, đối với người có tu vi càng cao, mặt mũi càng quan trọng.

Hồng Quân tự nhiên không thể chịu đựng được hành vi mất mặt xấu hổ.

Lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài trong lòng, sau đó lấy ra một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo là một cây quạt lông vũ.

"Tiểu hữu, vật này liền tặng cho ngươi!" Khổng Tuyên lập tức vui mừng khôn xiết nhận lấy bảo vật.

Chu Bằng và Chu Linh Nhi thấy vậy cũng tiến lên hành lễ, và… lý lẽ đanh thép như Khổng Tuyên, chìa tay ra.

Da mặt Hồng Quân giật giật, có chút không tự nhiên.

Nhưng lúc này, y cũng chỉ có thể tiếp tục ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lại tặng thêm hai kiện trung phẩm tiên thiên chí bảo, khiến Chu Bằng và Chu Linh Nhi mừng rỡ ra mặt.

Chu Dịch và Nguyên Phượng hai người cũng nín cười.

Nguyên Phượng đúng lúc tiến lên một bước: "Xem ra, các con của bản cung rất thích Hồng Quân đạo hữu, trong tộc nhân Phượng tộc của ta cũng có không ít vãn bối, Hồng Quân đạo hữu không bằng đều gặp một lần, trong đó có vài người thiên tư thông minh." "Nếu đạo hữu bằng lòng, thu vài người làm đồ đệ cũng tốt!" Nguyên Phượng còn bồi thêm một dao, Chu Dịch chỉ biết hô "chuyên nghiệp".

Không chỉ tiện tay lừa mấy kiện bảo bối, Nguyên Phượng còn ác hơn, trực tiếp muốn moi sạch gia sản của Hồng Quân.

Da mặt Hồng Quân điên cuồng giật mấy cái, trên trán bắt đầu rịn ra một tia mồ hôi lạnh.

Y nhìn Chu Dịch và Nguyên Phượng hai người, tựa như đang nhìn

quái vật.

"Không cần, không cần nữa!" Hồng Quân chắp tay, "Chính sự quan trọng, chính sự quan trọng!" Chu Dịch và Nguyên Phượng hai người cũng không ép Hồng Quân nữa.

Họ bảo Khổng Tuyên dẫn em trai em gái rời đi, ba người liền tiến vào bảo điện Phượng tộc.

"Không biết Hồng Quân đạo hữu lần này đến đây, là vì chuyện gì?" Kể từ khi sắp xếp cho Phượng tộc lấy danh nghĩa thay trời hành đạo mà đi lại ở Hồng Hoang, khắp nơi nhằm vào Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Địa vị của Phượng tộc ở Hồng Hoang nước lên thuyền lên, kéo theo khí vận gia trì cho Chu Dịch và Nguyên Phượng hai người cũng tăng vọt một đoạn dài.

Dưới sự gia trì của lượng lớn khí vận, Chu Dịch thuận lợi đề thăng tu vi của mình từ Đại La Kim Tiên trung kỳ lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Không hề khoa trương mà nói, tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công, Chu Dịch trong tình huống nhục thân và nguyên thần tu vi tương đương, lại có Chư Thiên Khánh Vân và Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

Ngay cả La Hầu đích thân giáng lâm cũng không làm gì được y.

Cho nên, trực diện đối mặt với Hồng Quân, vị khí vận chi tử của đại kiếp này ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng không khiến Chu Dịch có nhiều biến động cảm xúc.

Chu Dịch khí định thần nhàn, còn Hồng Quân thì vẫn luôn quan sát Chu Dịch.

Vừa mới gặp mặt đã chịu thiệt lớn trong tay Chu Dịch, Hồng Quân tự nhiên sẽ không coi Chu Dịch như một nhân vật tầm thường.

Chương 40

Sau khi suy nghĩ một chút, y cũng nói: "Lão đạo đi lại ở Hồng Hoang, thấy được hành động lớn mạnh của Phượng tộc ngày nay." "Không biết tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng tại sao lại làm như vậy?" Nguyên Phượng cười cười: "Chẳng qua là nhìn không quen cảnh sinh linh lầm than mà thôi." Quỷ mới tin lời này.

Hồng Quân sắc mặt không đổi: "Thiên địa Hồng Hoang ngày nay, ai ai cũng biết uy danh của Phượng tộc, còn Long tộc và Kỳ Lân tộc thì trở thành tồn tại người người kêu đánh." "Nếu có một ngày, Long tộc và Kỳ Lân tộc liên hợp đối phó Phượng tộc, thì sẽ như thế nào?" Thần sắc Nguyên Phượng thu lại mấy phần: "Hồng Quân đạo hữu có ý gì?" "Nguyên Phượng, nàng đi xử lý sự vụ đi." "Hồng Quân đạo hữu dường như có một số chuyện đặc biệt muốn nói, không bằng để vi phu." Chu Dịch lúc này lại nói.

Trong toàn bộ Phượng tộc, thực ra Chu Dịch mới là người thực sự nắm quyền phát ngôn.

Dù sao sự thay đổi của Phượng tộc đều do Chu Dịch một tay khởi xướng.

Từ trên xuống dưới, từ tộc trưởng Nguyên Phượng đến tu sĩ Phượng tộc bình thường đều không hề có chút hoài nghi nào đối với phán đoán của Chu Dịch.

Ánh mắt Hồng Quân lại một lần nữa rơi vào trên người Chu Dịch, dường như kinh ngạc trước địa vị của Chu Dịch trong Phượng tộc.

Nguyên Phượng liếc nhìn Hồng Quân một cái, trên mặt mang theo vẻ bất mãn rõ rệt.

Nhưng nàng cũng nghe lời Chu Dịch đi xử lý sự vụ của Phượng

tộc.

“Hồng Quân đạo hữu, chúng ta nói thẳng vào vấn đề.” “Phượng tộc ta đi lại giữa trời đất, duy trì chính nghĩa, có gì không ổn sao?” Hồng Quân theo bản năng muốn nói là không ổn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đại kiếp làm sao tiếp tục?

Y làm sao tranh khí vận với La Hầu để thành thánh?

Nhưng y không thể nói ra.

Một khi nói ra, y sẽ trở thành một trong những kẻ đứng sau tai họa Hồng Hoang, sẽ mất lòng người.

“Không có!” Hồng Quân nói.

“Nếu không có gì không ổn, tại sao Hồng Quân đạo hữu lại chất vấn đạo lữ của bản tọa?

Tại sao lại nói lời nguy hiểm để hù dọa?” “Chẳng lẽ đạo hữu đang có mưu đồ gì?” Chu Dịch lời lẽ sắc bén, trực tiếp muốn vạch trần bóng tối trong nội tâm của vị thánh nhân tương lai này.

Trong nháy mắt, phản khách vi chủ.

Sắc mặt Hồng Quân khó coi đi rất nhiều.

“Đạo hữu nói đùa rồi, lão đạo có thể có mưu đồ gì chứ?” “Chẳng qua là vì lo lắng cho Phượng tộc, nhắc nhở một chút mà thôi.” “Ồ?” Chu Dịch cười khẽ, “Vậy thì đa tạ sự quan tâm của Hồng Quân đạo hữu rồi, nhưng trước hôm nay Hồng Quân đạo hữu chưa từng có bất kỳ liên quan nào với Phượng tộc, lại tốt bụng nhắc nhở, chẳng lẽ thuần túy là người có lòng nhiệt tình cổ đạo?” Nghe lời châm chọc của Chu Dịch, Hồng Quân đột nhiên cảm thấy mình đến đây là tự chuốc lấy phiền phức.

Lúc này y đã có thể nhận ra một điều rõ ràng, Chu Dịch không dễ

đối phó.

Biến số như vậy, sau này không chừng thật sự sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của y.

"Lão đạo đi lại ở Hồng Hoang, cũng không gặp được mấy người đồng đạo hợp mắt." "Đạo hữu, nếu không chê, không bằng cùng lão đạo luận đạo một phen?" Nếu gõ mõ khua chiêng, nói bóng nói gió không thể moi được thông tin quan trọng từ miệng Chu Dịch và Nguyên Phượng, Hồng Quân dứt khoát định cùng Chu Dịch luận đạo một phen.

Nắm giữ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân trên con đường tu luyện có thể nói là xa xa dẫn đầu.

Nếu có thể cùng Chu Dịch luận đạo một phen, Hồng Quân có thể phán đoán được mối đe dọa của Chu Dịch đối với mình rốt cuộc lớn đến đâu.

Chu Dịch không hiểu rõ Hồng Quân đang tính toán gì, nhưng luận đạo với Hồng Quân đối với y cũng không thiệt.

Y cũng muốn xem xem Hồng Quân thời kỳ này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

"Tự nhiên không có gì không thể!" Nói xong, hai người liền ngồi xếp bằng, bắt đầu cùng nhau trình bày đạo lý chí cao mà mình tu hành.

"Đạo của trời đất, là bản nguyên của hỗn độn!" "Thuở hồng mông sơ khai, tạo hóa vô cùng!" … Theo hai người bắt đầu chậm rãi trình bày đạo lý, từng luồng đạo âm bắt đầu khuếch tán lan tỏa.

Bên ngoài bảo điện Phượng tộc hình thành từng đạo cảnh tượng đặc thù.

Tứ phương khánh vân cuồn cuộn, đại đạo thiên âm lượn lờ.

Lại có thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Vô số chim thú bay lượn, gào thét trời xanh, vạn thiên tẩu thú chạy như bay, gầm vang trời đất.

Trong địa giới Nam Minh Hỏa Sơn, vô số tu sĩ Phượng tộc nghe đến mức như si như túy.

Nguyên Phượng lấy làm kinh ngạc khi sau khi mình rời đi, Chu Dịch và Hồng Quân bắt đầu luận đạo.

Nàng cũng nghe ra được sự tranh đấu ngầm khi hai người luận đạo.

Nhưng nếu không tồn tại nguy hiểm, nàng cũng yên tâm rồi.

Luận đạo không biết năm tháng.

Chớp mắt mấy vạn năm đã qua.

Đạo của Chu Dịch và Hồng Quân thậm chí hình thành hai luồng khí thế hoàn toàn khác biệt, đối chọi gay gắt với nhau.

Mặc dù Hồng Quân sở hữu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong việc tham ngộ đạo lý vượt xa gần như tất cả các tu sĩ, thậm chí cả La Hầu cũng không bằng.

Nhưng Chu Dịch tu luyện là Đại Đạo Vô Cực Công.

Sự huyền diệu của công pháp này vốn đã vượt qua Hồng Hoang, huống chi Chu Dịch còn gánh vác Âm Dương, Ngũ Hành đại đạo, tu luyện Lực chi pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc cùng các nghịch thiên pháp tắc khác.

Trong tình huống này, đạo của Chu Dịch cũng vô cùng ngưng thực bàng bạc, thế không thể cản.

Song phương thế quân lực địch, không phân cao thấp.

Nhưng, việc chỉ hòa nhau khiến Hồng Quân cảm thấy vô cùng chấn động.

Phải biết rằng, y là khí vận chi tử trong đại kiếp lần này.

Trong lòng Hồng Quân, mối đe dọa của Chu Dịch đã tăng lên đến một mức độ không thể tưởng tượng, khiến y không thể không coi trọng, không thể không cẩn thận.

Thậm chí cả La Hầu cũng không đáng để y đối đãi như vậy.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Hồng Quân nhìn Chu Dịch tràn đầy cảm giác nguy cơ.

Dù sao, cách chứng đạo bằng giết chóc của La Hầu đã định sẵn là một con đường chết.

Đối với tên ma đầu tội ác tày trời đó, việc Hồng Quân cần làm chẳng qua là ngồi không hưởng lợi mà thôi.

Chỉ cần xuất hiện vào thời khắc quan trọng, chắc chắn sẽ có thu hoạch kinh người.

Nhưng Chu Dịch thì khác, luận đạo mấy vạn năm, Hồng Quân không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào từ đối phương.

Đây là một chuyện cực kỳ khó tin.

Tâm niệm vừa chuyển, y liền định dừng luận đạo.

"Chu Dịch đạo hữu, tu vi cao thâm, lòng ôm thiên hạ, có biết nguy cơ từ La Hầu không?" Hồng Quân nói.

Chu Dịch chậm rãi gật đầu: "Đạo hữu nói phải, ta cũng đã có mấy lần đối mặt với La Hầu." "Nếu đã như vậy, đạo hữu cũng nên biết, La Hầu làm người kiệt ngạo, cuồng bạo không thôi, hiếu sát khát máu, trời đất không dung." "Thật hổ thẹn, lão đạo giỏi suy diễn, biết được biến hóa, nên rõ ràng La Hầu sau này nhất định sẽ gây sóng gió ở

Hồng Hoang." "Chỉ tiếc là, lão đạo năng lực có hạn, đối phó với La Hầu cũng là có lòng mà không có sức." "Không biết đạo hữu có nguyện giúp ta một tay không?" Nói xong, Hồng Quân tựa như tự giễu nói: "Là lão đạo đường đột rồi." "Đạo hữu thống lĩnh Phượng tộc đi lại giữa trời đất Hồng Hoang với danh nghĩa thay trời hành đạo, làm đều là những việc duy trì chính nghĩa của Hồng Hoang." "Việc trừ ma vệ đạo như vậy, e rằng đạo hữu không cần lão đạo mời cũng sẽ chủ động gia nhập." Đôi mắt Chu Dịch hơi híp lại.

Đúng là một Hồng Quân giả dối.

Không chỉ lấy chuyện Phượng tộc ra để ép buộc, thậm chí mở miệng ngậm miệng đều là năng lực có hạn, cần người giúp đỡ.

Người khác không rõ, chứ Chu Dịch làm sao không biết trong túi Hồng Quân giấu bao nhiêu bảo bối?

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, cực phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ vân vân, quả thực nhiều không kể xiết.

Mặc dù những pháp bảo này trong đấu pháp không kinh người bằng Thí Thần Thương và Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng cũng đều là những tồn tại vô cùng quý giá.

"Nếu ngươi làm ta không thoải mái, vậy thì ta cũng không cần phải giấu giếm nữa." Chu Dịch ha ha cười một tiếng, lập tức nói: "Đạo hữu nói rất phải, La Hầu kia tội ác tày trời, bản tọa năm xưa đã chém hai đạo phân thân của hắn." "Hiện nay đạo hữu đã cầu liên minh, ta tự nhiên không có lý do không đáp ứng." Hồng Quân ngẩn người.

Y không ngờ Chu Dịch có chiến tích huy hoàng chém hai phân thân của La Hầu.

Trong lòng y vui buồn lẫn lộn.

Vừa vui vì lôi kéo được một đồng minh mạnh mẽ, vừa lo lắng nếu Chu Dịch biểu hiện quá xuất sắc, có thể sẽ cướp mất công lao của y.

"Vậy thì quyết định như vậy!" Hồng Quân đưa ra một tấm ngọc bài.

"Sau này nếu liên minh chúng ta muốn đi đối phó với La Hầu, tự nhiên sẽ thông báo cho đạo hữu." Chu Dịch nhận lấy ngọc bài, nhìn cũng không thèm nhìn một cái: "Cứ như vậy đi." Nhưng, ngay khi Hồng Quân sắp rời đi.

Khóe miệng Chu Dịch mang theo một tia cười lạnh, nhưng nhanh chóng lại giấu đi.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Chu Dịch nói: "Ta cùng đạo hữu luận đạo nhiều năm, lại từ trong đạo tu hành của đạo hữu nhận ra một chút không ổn." "Không biết đạo hữu có muốn nghe ta nói một lời không?" "Ồ?

Chương 41

Lại có chuyện này sao?" Trong lòng Hồng Quân tức giận.

Con đường tu hành của y, chính là từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp suy diễn ra, y cho rằng nó vượt xa cách chứng đạo bằng giết chóc của La Hầu, là pháp môn thành thánh chính thống.

Nhưng bây giờ lại bị Chu Dịch phủ nhận?

Giống như đứa con mình vất vả sinh ra, nuôi nấng trưởng thành, không dễ gì sắp đỗ trạng nguyên, lại có người ở bên cạnh nói, con trai ngươi là đồ bỏ đi.

Ai nghe xong cũng sẽ không vui.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, nói: "Đạo hữu đừng trách, nếu ta không đoán sai, con đường đạo hữu tu hành, có lẽ chính là Trảm Thi ba!" Lời này vừa nói ra, Hồng Quân lập tức như bị sét đánh, ngay tại chỗ buột miệng nói ra: "Ngươi làm sao biết?" Chu Dịch cười không đáp.

Hồng Quân cũng ý thức được mình đã thất thố.

Trảm Thi thành đạo, là pháp môn y mới lĩnh ngộ không lâu, là tinh hoa của nhiều năm tu hành.

Cũng chính vì lĩnh ngộ được đạo này, cần bế quan một thời gian dài để đột phá Chuẩn Thánh.

Cho nên Hồng Quân mới định tìm hiểu tình hình bên ngoài một phen trước, rồi mới đi bế quan.

Nhưng không ngờ, pháp môn độc môn mà mình lĩnh ngộ ra lại bị Chu Dịch một lời nói toạc.

Phải biết rằng, khi luận đạo với Chu Dịch, đạo mà y giảng giải đều là hư vô phiêu miểu, ảo diệu vô cùng.

Ngay cả đại năng đỉnh cao nhất cũng không thể từ trong lời nói của y phán đoán chính xác được đạo mà Hồng Quân tu hành.

Nhưng Chu Dịch đã làm được!

Hồng Quân không hiểu Chu Dịch làm thế nào.

Loại hoảng sợ và sợ hãi không biết này khiến thái độ của y đối với Chu Dịch lại một lần nữa có sự thay đổi về chất.

Sự kiêng dè nơi đáy mắt đã đạt đến cực hạn.

Chu Dịch đương nhiên không thể trong lúc luận đạo mà suy ra Hồng Quân tu luyện Trảm Thi chi đạo.

Nhưng y là người xuyên không mà, chẳng lẽ lại không rõ con đường mà Hồng Quân sắp đi sao?

Lúc này, y cố tỏ ra sầu não, đầy lo lắng nói: "Đạo hữu, thứ cho ta nói thẳng, Trảm Thi chi đạo mặc dù có chỗ tốt, có thể khiến người ta nhanh chóng đề thăng lên Chuẩn Thánh thậm chí là cảnh giới Hỗn Nguyên chí cao vô thượng." "Nhưng… hậu hoạn vô cùng a." Nếu là trước đó, Chu Dịch dám mở miệng.

Hồng Quân tuyệt đối sẽ coi thường, không thèm để ý.

Nhưng sau khi Chu Dịch chỉ ra con đường tu luyện của Hồng Quân, dù Hồng Quân đối với Chu Dịch cực kỳ kiêng dè, lúc này cũng không dám xem nhẹ.

"Đạo hữu, xin nói rõ." Hồng Quân chắp tay, tư thái ngược lại hạ thấp xuống.

Nhưng, Chu Dịch lại không để ý, thứ y muốn chính là tâm thái hoảng sợ bất an của Hồng Quân.

“Đạo hữu, thiên cơ bất khả tiết lộ a.” “Trảm Thi chi đạo, ta không thể tiết lộ nhiều.” “Xin hỏi đạo hữu một câu, tại sao ba ngàn đại đạo, mỗi con đường đều gập ghềnh trắc trở, thậm chí động một chút là thập tử vô sinh?” “Tại sao Bàn Cổ đại thần lại phải dùng cách hung hiểm nhất đó?” “Con đường đạo hữu đi lại dễ dàng như vậy, thậm chí chỉ cần vài món bảo bối tốt là được sao?” Chu Dịch không chỉ nói ra tên của Trảm Thi chi đạo, mà còn nói rõ ràng cả việc tu luyện con đường này cần pháp bảo.

Như vậy, Hồng Quân không tin cũng khó.

Câu hỏi ngược lại vừa rồi của Chu Dịch cũng khiến toàn thân y chấn động.

Đúng vậy!

Trước khi Chu Dịch lấy Bàn Cổ ra làm ví dụ, nội tâm Hồng Quân không hề có chút dao động.

Con đường của y gập ghềnh trắc trở, cực kỳ bình thuận, đó là vì Hồng Quân sở hữu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, từ đó suy diễn ra vô cùng thiên cơ.

Mảnh vỡ hỗn độn chí bảo này, đó là thứ mà Hồng Quân trân quý nhất.

Nhưng… khi Chu Dịch lấy Bàn Cổ ra làm ví dụ, phòng tuyến tâm lý của Hồng Quân trực tiếp sụp đổ.

Hồng Quân có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vượt xa các tu hành giả khác, tự nhiên không sai.

Nhưng chẳng lẽ y có thể vượt qua Bàn Cổ sao?

Bàn Cổ lúc đó sở hữu hoàn chỉnh hỗn độn chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng dù vậy vẫn chọn phương thức chứng đạo bằng cách khai thiên tích địa.

Sự hung hiểm trong đó càng không cần phải nói nhiều.

Chẳng lẽ đạo hạnh của Bàn Cổ không bằng Hồng Quân?

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Hồng Quân trắng bệch, lúc này xuất hiện một chút dấu hiệu đạo tâm lỏng lẻo.

Hô hấp của y trở nên dồn dập, chắp tay với Chu Dịch nói: "Đạo hữu, lão đạo cáo từ!" Y phải trở về suy diễn một phen, xem xem con đường của mình rốt cuộc có vấn đề gì.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, vậy thì thật sự phiền phức lớn rồi.

Thân là Đạo Tổ tương lai, Hồng Quân đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng Chu Dịch, không thể bị Chu Dịch tùy ý bài bố.

Nhưng Chu Dịch chỉ cần gieo vào trong lòng Hồng Quân một hạt giống là đủ.

Sớm muộn có một ngày, hạt giống này sẽ bén rễ nảy mầm, lớn thành một cây đại thụ!

Dù sao Chu Dịch cũng rõ ràng, chứng đạo bằng Trảm Tam Thi quả thực có tệ đoan.

Bởi vì Trảm Tam Thi tất phải mượn ngoại vật như hồng mông tử khí, đến lúc đó, dù thành thánh cũng chẳng qua trở thành con rối của thiên đạo.

Cách xa sự siêu thoát, đại tự tại, đại tạo hóa của Hỗn Nguyên chân chính còn mười vạn tám ngàn dặm.

Đợi đến khi Hồng Quân thật sự thành thánh, lúc đó chính là lúc hối hận không kịp.

"Đạo hữu đi thong thả!" "Sau này nếu có cơ hội, Phượng tộc tùy

thời hoan nghênh!" Hồng Quân đang điều khiển độn quang bay đi xa lúc này suýt chút nữa lảo đảo ngã xuống.

Y không dám tiếp tục đến Phượng tộc nữa.

Không chỉ bị lừa mất ba kiện bảo bối, mà còn suýt chút nữa đạo tâm dao động, y còn dám đến sao?

Quỷ mới biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi Hồng Quân đi xa, Chu Dịch vừa hay thu lại ánh mắt.

Bầu trời đột nhiên truyền đến từng trận khí lãng, áp lực kinh khủng từ bốn phương tám hướng quét tới.

Không phải nhắm vào Nam Minh Hỏa Sơn, nhưng lại trực tiếp bao phủ toàn bộ địa giới Nam Minh Hỏa Sơn.

Chu Dịch và Nguyên Phượng hai người lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Từng đạo ma khí ngút trời tung hoành giữa thiên địa.

Chính là vị trí núi Tu Di ở phương Tây.

"Ngô danh La Hầu, kim tại tây phương dục kiến lập Ma Giáo, ngô vi Ma Giáo chi tổ!" Khí tức mênh mông, mang theo sức mạnh tà ác đến buồn nôn bộc phát ra.

Gần như tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Chu Dịch nhíu chặt mày.

Y nhìn cảnh tượng kinh người đó gần như bao phủ nửa cái Hồng Hoang.

Y biết, La Hầu lúc này đã đột phá bình cảnh của tu sĩ Hồng Hoang, trở thành đại năng đầu tiên đột phá thành công Chuẩn Thánh.

Vào thời đại này, thực ra không tồn tại khái niệm thánh nhân.

Ngay cả Chuẩn Thánh cũng là sau này mới xuất hiện.

Nhưng tất cả những người đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng là cảnh giới cực hạn trên bề mặt của Hồng Hoang hiện nay, trong lòng đều sẽ rõ ràng có một cái ngưỡng như vậy.

Bao gồm cả Hồng Quân, Dương Mi, tất cả mọi người đều phải vượt qua một cái ngưỡng cửa.

Hiện nay, La Hầu đã thành công trước tiên, và lập Ma Giáo ở núi Tu Di phương Tây, trở thành Ma Tổ chân chính.

"Chuẩn Thánh!" Cảm nhận sức mạnh kinh khủng bành trướng vô biên, hoàn toàn khác biệt với Đại La Kim Tiên.

Ngay cả Chu Dịch cũng cảm nhận được một luồng uy hiếp mãnh liệt.

Chương 42

Một cảm giác nguy cơ tự nhiên nảy sinh.

“Hiện nay La Hầu đã trở thành Chuẩn Thánh, e rằng sẽ càng chìm đắm trong việc chứng đạo bằng giết chóc, có lẽ sẽ không đối phó với Phượng tộc.

Nhưng để phòng vạn nhất, tôi phải mau chóng đề thăng lên Chuẩn Thánh mới được.” La Hầu là người có dã tâm lớn, cũng sẽ nhẫn nhịn.

Mặc dù Chu Dịch đã nhiều lần đối đầu với La Hầu, nhưng y rõ ràng, trong lòng La Hầu, báo thù không phải là nhiệm vụ hàng đầu.

Thành thánh mới là!

Cho nên Chu Dịch cũng không lo lắng La Hầu sẽ ra tay với Phượng tộc và mình.

Trừ phi hắn phát điên muốn tự mình động thủ tiêu diệt cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Chuyện đó không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, La Hầu tuyệt đối không đợi được.

Nhưng để phòng vạn nhất, Chu Dịch phải chuẩn bị sẵn sàng.

“Hệ thống, tổng kết phần thưởng trong thời gian qua đi!” 【Ngài đã bố trí bí cảnh Hỏa chi pháp tắc, thu được không ít khí vận, nhận được (mười triệu) điểm tích lũy!】 【Ngài để Phượng tộc lấy lý do thay trời hành đạo đi lại ở Hồng Hoang, hóa giải vô cùng sát khí của Hồng Hoang, nhận được sự công nhận của chúng sinh Hồng Hoang, đả kích Long tộc và Kỳ Lân tộc, phá hoại kế hoạch của La Hầu, nhận được (năm trăm triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm tiên thiên linh bảo Thế Giới Châu】 【Ngài cảm ứng

được Hồng Quân đến Bất Chu Sơn, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy!】【Ngài để ba đứa con lừa của Hồng Quân ba kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo, nhận được 5.000.000 (năm triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Thế Giới pháp tắc ×30】【Ngài cùng Hồng Quân luận đạo, không phân cao thấp, nhận được (ba mươi triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Tiên Đạo pháp tắc ×10】【Ngài chỉ ra một chút tệ đoan của Trảm Thi chi pháp, khiến Hồng Quân tâm sinh dao động, nhận được (một trăm triệu) điểm tích lũy, mảnh vỡ Tinh Thần pháp tắc ×10】【Ngài chứng kiến La Hầu lập Ma Giáo, thành Chuẩn Thánh, trong lòng nảy sinh nguy cơ, muốn đi đến Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên thành Chuẩn Thánh, nhận được (mười triệu) điểm tích lũy.】Lại một lần nữa thu hoạch một đợt lớn điểm tích lũy của hệ thống, hiện nay điểm tích lũy của Chu Dịch thuận lợi đạt đến mười bốn tỷ.

Nói cách khác, hiện nay Chu Dịch có đủ vốn để đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ ba.

Chỉ là, Chu Dịch tạm thời sẽ không làm như vậy.

Dù sao Tạo Hóa Vô Cực Công tầng thứ ba là để Chu Dịch từ Chuẩn Thánh tu luyện lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nhưng hiện nay Chu Dịch ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa phải, đổi trước công pháp tầng thứ ba thì có ý nghĩa gì chứ?

Điểm tích lũy còn lại không chừng có công dụng khác, Chu Dịch không nên động vào thì hơn.

Về phần các phần thưởng khác.

Lần này cũng không có thứ gì khiến Chu Dịch cảm thấy đặc biệt kinh ngạc.

Mảnh vỡ Tiên Đạo pháp tắc, mảnh vỡ Tinh Thần pháp tắc, mảnh

vỡ Thế Giới pháp tắc.

Những thứ này đều dùng để tu luyện và đề thăng pháp tắc của Chu Dịch.

Cũng là bảo vật không tồi.

Có chút mới mẻ, có lẽ là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thế Giới Châu.

Ở Hồng Hoang, bất kỳ một kiện tiên thiên linh bảo nào cũng đều vô cùng quý giá.

Huống chi là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng đối với Chu Dịch mà nói, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng không đến mức quá kích động.

Dù sao trên người Chu Dịch, bảo vật cấp bậc này cũng không thiếu.

Sắp trưởng thành thành tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đều có.

Chư Thiên Khánh Vân càng là tiên thiên chí bảo.

Nhưng, dù vậy.

Khi Chu Dịch cầm Thế Giới Châu trong tay, trên mặt cũng hiện lên một tia vui mừng khó tả.

"Đến thật đúng lúc!" Trước đó y còn lo lắng nên xử lý Phượng tộc như thế nào.

Mặc dù hiện nay cục diện của Phượng tộc rất tốt, nhưng chung quy không phải là kế lâu dài.

Đại kiếp cuối cùng cũng sẽ hạ xuống, lúc đó ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân sớm muộn cũng sẽ rút lui khỏi vũ đài lịch sử Hồng Hoang.

Lý do Chu Dịch để Phượng tộc hiện nay phô trương thanh thế, chính là để khi rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang có một chút cơ hội giãy giụa.

Không đến mức như trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, sau này trở thành tồn tại ai cũng có thể bắt nạt.

Nhưng chung quy không phải là sách lược vẹn toàn.

Nhưng, khi Thế Giới Châu xuất hiện, vấn đề mà Chu Dịch lo lắng cũng được giải quyết dễ dàng.

"Chỉ cần ta có thể thành Chuẩn Thánh, vậy là có thể lợi dụng kiện bảo bối này để sáng tạo một thế giới trong hỗn độn." "Phượng tộc không thể tồn tại lâu dài trong thế giới Hồng Hoang, nhưng có thể vĩnh hằng bất diệt trong thế giới do Thế Giới Châu tạo ra." "Như vậy cũng xứng đáng với việc ta đã hưởng dụng vô cùng khí vận của Phượng tộc." Chỉ là, Chu Dịch có chút tiếc nuối: "Thế Giới Châu chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, thế giới sáng tạo ra, ước chừng cũng không thể tạo ra loại thế giới đỉnh cao đó, cùng lắm chỉ có thể vượt qua đại thiên thế giới bình thường mà thôi." "Lựa chọn tốt nhất, thực ra là Hỗn Độn Châu." Nhưng Hỗn Độn Châu là bảo vật gì chứ?

Phẩm giai là hỗn độn chí bảo, sớm đã không thấy tung tích từ thời kỳ hỗn độn, căn bản không tìm được.

Đổi từ hệ thống cũng cần đến một trăm tỷ điểm, đắt đến vô lý.

Cho nên Chu Dịch cũng không hề ôm bất kỳ ảo tưởng nào. 【Kiểm tra nhu cầu của túc chủ!】 【Hệ thống này có chức năng nâng cấp pháp bảo, cao nhất đề thăng lên tiên thiên chí bảo!】 【Xin hỏi túc chủ có thao tác không?】 Chu Dịch nhướng mày: "Còn có chức năng này sao?" Y chấn động trước chức năng mạnh mẽ của hệ thống, có thể đề thăng phẩm cấp của pháp bảo.

Điều này ở Hồng Hoang gần như không thể xuất hiện, ngay cả Càn Khôn Đỉnh sở hữu tiên thiên chí bảo cũng chỉ có thể biến pháp bảo từ hậu thiên thành tiên thiên.

Về phần tiên thiên linh bảo, không thể thay đổi phẩm giai.

"Hệ thống, nâng cấp Thế Giới Châu lên tiên thiên chí bảo, cần bao nhiêu điểm tích lũy?" "Hồi túc chủ, pháp bảo trong tay ngài là cực phẩm tiên thiên linh bảo, giá trị một trăm triệu điểm tích lũy, nâng cấp lên tiên thiên chí bảo cần chín trăm triệu điểm tích lũy." "Chậc chậc~" Chu Dịch có chút bất đắc dĩ.

Xem ra không có ưu đãi rồi.

"Để xem sau này đi, nếu sau này thật sự dùng đến, vậy thì nâng cấp." Dù sao y mới chỉ là Đại La Kim Tiên.

Chuyện để lại đường lui cho Phượng tộc còn sớm.

Sau khi kiểm kê xong phần thưởng, Chu Dịch liền đi tìm Nguyên Phượng.

Y để lại Thiên Ma hóa thân ở tổ địa Phượng tộc Nam Minh Hỏa Sơn, để bảo vệ an nguy cho Phượng tộc.

Còn bản thân thì định đi du lịch Hồng Hoang một phen.

Nguyên Phượng đối với quyết định của Chu Dịch không hề có chút do dự nào.

Nàng mở miệng nói: "Phu quân cứ yên tâm đi, Phượng tộc có ta ở đây, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì." "Huống chi phân thân của chàng thực lực mạnh mẽ, hiện nay cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ." "E rằng ngay cả ta đối phó với phân thân cũng cực kỳ vất vả." Chu Dịch cười cười, không hề đả kích sự tự tin của Nguyên Phượng.

Phân thân cũng có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cộng thêm sự

độc đáo của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh, nếu thật sự giao thủ, Nguyên Phượng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chỉ là Chu Dịch bình thường đều không nghiêm túc đấu pháp.

Cho nên Nguyên Phượng thường cuối cùng đều có thể chiếm được một chút thế thượng phong.

"Nếu đã như vậy, vậy ta đi đây." "Chăm sóc tốt cho các con." Nói xong, thân thể Chu Dịch biến thành một đạo lưu quang biến mất ở Nam Minh Hỏa Sơn.

Điểm đến đầu tiên, vẫn là Bất Chu Sơn.

Hãy nhớ lại, lần đầu tiên Chu Dịch đặt chân đến Hồng Hoang, chính là ở trên Bất Chu Sơn thu được lượng lớn cơ duyên.

Bất kể là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, hay là tiên thiên chí bảo Chư Thiên Khánh Vân.

Còn có vô số linh dược, linh căn, các loại dược liệu quý giá vô cùng.

Bất Chu Sơn là bảo địa đệ nhất Hồng Hoang, điểm này tuyệt đối không sai.

Nhưng hiện nay tu vi và cảnh giới của Chu Dịch đã đề thăng quá nhiều, bảo vật tầm thường đối với y không có giá trị.

E rằng chỉ có những thứ cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo mới có thể lọt vào mắt y.

Ngay cả Bất Chu Sơn, cũng không chắc sẽ có nhiều bảo vật quý giá như vậy.

Huống chi năm tháng trôi qua không biết bao nhiêu năm, Bất Chu Sơn cũng không phải chỉ có một mình Chu Dịch.

Vì vậy, mục đích của Chu Dịch tự nhiên không chỉ đơn thuần là

tìm kiếm bảo vật.

Y đối với cơ duyên nghịch thiên trên đỉnh Bất Chu Sơn vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Chương 43

Đó là cơ duyên mạnh mẽ liên quan đến Bàn Cổ đại thần, Chu Dịch tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên trên đường đi, Chu Dịch cũng không phải không làm gì.

Hệ thống thưởng cho không ít mảnh vỡ pháp tắc, tự nhiên phải tận dụng tốt.

Đặc biệt là mảnh vỡ Tinh Thần pháp tắc và mảnh vỡ Thế Giới pháp tắc vừa mới nhận được.

Trong đó, mảnh vỡ Tinh Thần pháp tắc lại có quan hệ không nhỏ với cực phẩm tiên thiên linh căn Tinh Thần Thụ mà Chu Dịch nhận được.

Từ trên người Tinh Thần Thụ, Chu Dịch thu hoạch không ít.

Đối với Tinh Thần pháp tắc, y có sự lý giải của riêng mình, bước đầu đã đăng đường nhập thất.

Mảnh vỡ Tinh Thần pháp tắc do hệ thống thưởng càng khiến cho cảm ngộ của y đối với Tinh Thần pháp tắc đề thăng một đoạn dài.

Trong đó, biểu hiện rõ ràng nhất không gì khác ngoài việc Chu Dịch ngẩng đầu nhìn lên thái cổ tinh không, có thể cảm nhận được sự vận chuyển và biến hóa của chu thiên tinh thần.

Y bắt đầu có thể lý giải tại sao trong Yêu tộc đại kiếp, Yêu tộc thiên đế Đế Tuấn sau khi sở hữu cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư lại có thể lấy thái cổ tinh không làm căn bản của Yêu tộc.

Y cũng hiểu tại sao tạo nghệ của Đế Tuấn trên phương diện trận pháp lại có thể xuất sắc như vậy.

Dù sao bầu trời sao bao la vô biên đó, mỗi một ngôi sao đều là trận nhãn tốt nhất.

Huống chi Đế Tuấn còn sở hữu Hà Đồ Lạc Thư.

Ngay cả Chu Dịch chỉ nắm giữ một chút Tinh Thần pháp tắc, cũng có thể điều chuyển vị trí của các vì sao, hình thành từng đạo trận pháp kinh khủng.

Thậm chí, Chu Dịch có thể từ đó lĩnh ngộ ra một đạo thần thông đi đường đỉnh cấp, tên là Đẩu Chuyển Tinh Di.

Y cũng chính là đang thi triển bộ thần thông này không ngừng chuyển đổi vị trí, nhanh chóng tiến về Bất Chu Sơn.

Rút ngắn thời gian đi đường không chỉ gấp mười lần.

Thời gian còn lại, y toàn bộ dùng để tham ngộ Thế Giới pháp tắc.

Thế nào là Thế Giới pháp tắc?

Đây là một môn pháp tắc cực kỳ đặc thù, trong hỗn độn ma thần và thiên địa Hồng Hoang không thường thấy.

Nhưng nếu tu luyện đến cực hạn, cũng cực kỳ nghịch thiên.

Dù sao từ tên gọi, Thế Giới pháp tắc đã bao hàm tất cả mọi thứ mà một thế giới hoàn chỉnh sở hữu.

Trong đó tự nhiên có địa, hỏa, thủy, phong bốn đại nguyên tố cơ bản, còn có âm dương ngũ hành, sinh mệnh và hủy diệt, tạo hóa cùng nhiều pháp tắc khác.

Nói cách khác, đây là một loại pháp tắc phức hợp.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai tu luyện nó, chỉ có thể thấy trong những hỗn độn linh căn nghịch thiên như Thế Giới Thụ.

Tu sĩ bình thường, ngay cả Hồng Quân, La Hầu và Dương Mi

những nhân vật đỉnh cấp này muốn tham ngộ Thế Giới pháp tắc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phải hao phí mấy trăm vạn năm thời gian trong đó mới có thể nhìn thấu một tia môn đạo.

Ngay cả Chu Dịch cũng như vậy.

Nhưng sau khi dung hội quán thông triệt để ba mươi mảnh vỡ pháp tắc, Chu Dịch cũng đã triệt để nhập môn.

Tu sĩ bình thường hoặc vì thiên tư có hạn, hoặc vì thời gian có hạn.

Thường chỉ chọn một loại pháp tắc để tu luyện.

Pháp tắc mà Chu Dịch nắm giữ thực sự quá nhiều, vừa là ưu thế cũng là tệ đoan.

Nhưng trong tình huống đã có được Lực chi pháp tắc, tệ đoan này cũng không còn quá quan trọng nữa.

Hiện nay Thế Giới pháp tắc lại cung cấp cho Chu Dịch một khả năng khác.

Chỉ cần mức độ cảm ngộ của pháp tắc đơn lẻ có liên quan đến Thế Giới pháp tắc càng cao, cường độ của Thế Giới pháp tắc cũng càng cao.

Về điểm này Chu Dịch có ưu thế.

Hai loại pháp tắc Âm Dương và Ngũ Hành gần như đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Vì vậy sau khi bước đầu nắm giữ Thế Giới pháp tắc, Thế Giới pháp tắc lấy Âm Dương và Ngũ Hành làm chủ thể gia trì thành trong tay y cũng biểu hiện cực kỳ mạnh mẽ.

Chu Dịch lúc này giơ tay lên là có thể lật trời úp đất, thế giới tái

tạo.

Thần uy vô thượng kinh khủng tùy tay thi triển!

Thực lực của Chu Dịch vốn đã vô cùng không thể tưởng tượng.

Trong tình huống nắm giữ Thế Giới pháp tắc, lại càng đạt đến một tầm cao khó có thể vươn tới.

Mỗi cử động là tinh thần nổ tung, một niệm là thế giới hoa nở.

Sự đề thăng thực lực như vậy, ngay cả đối với tồn tại ở cảnh giới của Chu Dịch, cũng là vô cùng không thể tưởng tượng.

Nhưng đối với Chu Dịch mà nói, sự đề thăng thực lực không phải là công dụng thực sự của Thế Giới pháp tắc.

Sự trợ giúp lớn nhất của Thế Giới pháp tắc đối với y không gì khác ngoài việc sáng tạo một thế giới.

Dù sao không lâu trước đó, Chu Dịch đã nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Thế Giới Châu từ phần thưởng của hệ thống.

Sự xuất hiện của kiện pháp bảo này khiến Chu Dịch có kế hoạch về việc sắp xếp cho Phượng tộc.

Sự tồn tại của Thế Giới pháp tắc đã hoàn thiện kế hoạch này.

Dưới sự gia trì của Thế Giới pháp tắc mạnh mẽ, ngay cả Thế Giới Châu chỉ ở cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng có thể tạo ra một thế giới cực kỳ hoàn mỹ, đủ để dung nạp toàn bộ Phượng tộc.

Thậm chí vào khoảnh khắc nắm giữ Thế Giới pháp tắc, trong lòng Chu Dịch đã nảy sinh ý niệm cầm Thế Giới Châu lập tức bắt đầu sáng tạo thế giới.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị phủ định.

Y hiện nay còn chưa phải Chuẩn Thánh, không thể tồn tại lâu

trong hỗn độn.

Nếu thế giới sáng tạo ra không thể đặt trong hỗn độn, thì tất cả cũng không có ý nghĩa gì.

Lưu lại trong Hồng Hoang chỉ sẽ bị thiên đạo Hồng Hoang bài xích mà thôi.

"Phải đến đỉnh Bất Chu Sơn xem thử cơ duyên nghịch thiên đó mới được." "Ta hiện nay là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách Chuẩn Thánh chỉ còn hai ngưỡng cửa." Chu Dịch suy nghĩ như vậy, thân thể càng thêm nhanh chóng.

Đẩu Chuyển Tinh Di không ngừng vận chuyển, khánh vân dưới chân tựa như một đạo tinh quang bay đi.

Không đến mấy ngàn năm ngắn ngủi, Chu Dịch thuận lợi đến chân núi Bất Chu Sơn.

Nhưng Bất Chu Sơn hiện nay và trước kia có sự khác biệt rất lớn.

Khi Chu Dịch đến lần trước, thế giới này mặc dù có vô số sinh linh, nhưng chưa thiết lập trật tự ổn định.

Hiện nay, trong quá trình ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân xưng bá thiên địa, Kỳ Lân tộc tọa trấn ở trung ương đại địa đã triệt để nắm giữ tài nguyên khu vực phụ cận Bất Chu Sơn.

Ánh mắt Chu Dịch nhìn đến đâu, trên những mảnh đất rộng lớn đều là Kỳ Lân tộc.

Người người qua lại tấp nập, không biết vì chuyện gì.

Nhưng, Chu Dịch cũng không để ý đến những con kỳ lân bình thường này.

Y chỉ liếc qua một cái, liền tiếp tục bay về phía Bất Chu Sơn.

Dù sao với tu vi hiện nay của Chu Dịch, những con kỳ lân này căn

bản không thể phát hiện ra, vậy tự nhiên cũng không cần để ý.

Không lâu sau, khi Chu Dịch đến gần chân núi Bất Chu Sơn, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng nổ và tiếng gầm dữ dội truyền đến.

Khí lãng kinh khủng không ngừng khuếch tán trên không trung.

Sóng gợn có thể nhìn thấy bằng mắt thường khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chu Dịch cũng bị động tĩnh kinh người đó thu hút, ánh mắt nhìn xa về phía trước, chỉ thấy ở một vùng đất cực kỳ xa xôi có một mảng lớn đất đai bị hất tung lên không trung.

Chương 44

Sức mạnh khí huyết bá đạo man rợ như núi lửa phun trào từng tầng khuếch tán.

Lại có Đại Địa pháp tắc và Thủy chi pháp tắc giao thoa, sức sát thương của kỹ năng ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường cũng không dám chạm vào dù chỉ một chút.

"Hửm?" "Đó là dao động do sức mạnh nhục thân cường đại gây ra?" "Thậm chí cả sức mạnh pháp tắc lan tràn trong không khí cũng liên quan mật thiết đến sức mạnh khí huyết!" Chu Dịch mắt sáng lên, loại sức mạnh độc đáo này chỉ tồn tại trên người một chủng tộc đặc thù.

Đó chính là Vu tộc, do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, sau khi trải qua Long Hán đại kiếp, nổi lên trở thành một trong hai bá chủ của thiên địa Hồng Hoang!

"Vu tộc lúc này chẳng lẽ đã xuất thế rồi sao?" Chu Dịch thầm nghĩ trong lòng.

Trong ký ức của y, Vu tộc và Tam Thanh đều phải sau Long Hán lượng kiếp mới nổi danh trong thiên địa, đi lại trên đại địa Hồng Hoang.

Bây giờ, Long Hán lượng kiếp còn chưa tiến vào giai đoạn cuối cùng, Vu tộc làm sao có thể xuất thế được?

Thực ra, điểm này là do Chu Dịch nhớ nhầm.

Bất kể là Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu, thực ra đều đã hóa hình xuất thế vào thời điểm La Hầu lượng kiếp.

Chỉ là lúc đó đúng vào giai đoạn cuối của Long Hán đại kiếp, sinh

linh bình thường căn bản sẽ không bước ra khỏi đạo trường của mình một bước.

Đừng nói là họ, ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất và Minh Hà cũng đều như vậy.

Tại sao hai người Đế Tuấn, Thái Nhất lại có thể nhanh chóng nổi lên sau đại kiếp?

Chẳng phải là vì trong quá trình Long Hán đại kiếp, họ đã xuất hiện bảo vệ một nhóm sinh linh Hồng Hoang.

Mới nhận được sự ủng hộ của một nhóm người, từ đó thành lập Yêu tộc thiên đình sao?

Tuyệt đại đa số các đại thần thông giả nổi danh ở Hồng Hoang trong Yêu tộc đại kiếp, thực ra đều như vậy.

Chỉ là dã tâm của Đế Tuấn và Thái Nhất đặc biệt lớn mà thôi.

Nếu hiểu rõ điểm này, việc thấy người của Vu tộc xuất hiện lúc này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chu Dịch đối với Vu tộc không có cảm tình, cũng không có ác cảm.

Nhưng nếu phải nói, so với Yêu tộc đánh giết Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, Chu Dịch tự nhiên càng thưởng thức Vu tộc hơn một chút.

Huống chi, Chu Dịch lần này là đến đỉnh Bất Chu Sơn để tìm kiếm cơ duyên mà Bàn Cổ để lại.

Nếu có thể trước đó, quan sát bản lĩnh của Vu tộc một phen, xem xét sự mạnh mẽ của Cửu Chuyển Huyền Công cũng rất tốt.

Không chừng có thể có ích!

Nghĩ vậy, Chu Dịch liền không chút do dự đi về phía chân núi Bất

Chu Sơn.

Xét cho cùng, nguyên nhân có thể làm những gì mình muốn cũng không ngoài việc thực lực mạnh mẽ mà thôi.

Trong địa giới Bất Chu Sơn, bất kể là Kỳ Lân hay Vu tộc, đều không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Chu Dịch.

Vậy tự nhiên đi đâu cũng được.

Huống chi hệ thống vốn khuyến khích y làm đủ mọi chuyện.

Tốt nhất là có thể khiến thiên địa đại loạn, các loại nhân quả tuyến sụp đổ.

Khi y đến với tốc độ kinh người, chứng kiến tất cả những gì trước mắt.

Phán đoán trước đó cũng hoàn toàn thành sự thật.

Đúng là người của Vu tộc đã xuất thế.

Người giao thủ với những Vu tộc này tự nhiên là chủ nhân hiện tại của Bất Chu Sơn, Kỳ Lân tộc.

Thực ra Kỳ Lân tộc vốn không định đối đầu trực diện với Vu tộc.

Mỗi Tổ Vu đều do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, nắm giữ một môn pháp tắc chi lực độc đáo.

Mặc dù mỗi người chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng mỗi một vị Tổ Vu đều cần ít nhất vài vị Kỳ Lân Đại La Kim Tiên trung kỳ mới có thể miễn cưỡng đối phó.

Thập Nhị Tổ Vu cộng lại, hoàn toàn là một khúc xương cứng mà Kỳ Lân không muốn gặm.

Cho nên lúc đầu khi chiếm cứ địa giới Bất Chu Sơn, Kỳ Lân tộc thực ra đã ngầm cho phép sự tồn tại của Vu tộc, không để họ trong

lòng.

Nhưng thời thế nay đã khác, hành động của Phượng tộc khiến địa bàn của Kỳ Lân tộc bị thu hẹp ở mức độ rất lớn.

Để có thể giành được nhiều tài nguyên và địa bàn hơn, ngay cả khúc xương khó gặm, Kỳ Lân tộc cũng định gặm xuống.

Người bị đám kỳ lân vây công lại là hai nữ tử, một vị trong đó mặc trường bào màu vàng ngỗng, tóc đen như thác, dung mạo đoan trang.

Toàn thân trên dưới toát ra một vẻ đẹp tao nhã, lại thêm phong thái vững vàng.

Người còn lại mặc y phục màu xanh băng, vung tay lên là khắp nơi sương lạnh, hai mắt ngưng tụ lại có sát ý thấu xương quét ra.

Từ trên người nữ tử này, có thể thấy được loại dã tính nguyên thủy đó, vẻ quyến rũ độc đáo mà nàng sở hữu là điều người khác khó sánh bằng.

Không cần nói nhiều, hai người chính là hai nữ tử duy nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Băng chi tổ vu Huyền Minh và Thổ chi tổ vu Hậu Thổ.

Hai nữ tử này trong Thập Nhị Tổ Vu thực lực không nổi bật, được các huynh trưởng chiếu cố nhất.

Hiện nay phải một mình đối mặt với mấy trăm con kỳ lân cấp bậc Đại La Kim Tiên, ngược lại khiến Chu Dịch vô cùng bất ngờ.

Vu tộc mặc dù mạnh mẽ, nhục thân của Tổ Vu dù nghịch thiên, nhưng khi đối mặt với sự vây công của nhiều tu sĩ cùng cảnh giới như vậy, cũng bắt đầu tỏ ra thế yếu.

Bầu trời băng sương bị đánh tan, tường đất bị phá vỡ.

Sức mạnh khí huyết bàng bạc như núi biển gào thét, nhưng không thể xoay chuyển tình thế.

Những con kỳ lân vây công đều là cao thủ trong tộc, các loại pháp tắc thần thông đều tung hoành trời đất, đan xen thành một biển thuật pháp.

Pang!

Pang!

Thân thể hai vị Tổ Vu bị đánh bay, rơi mạnh xuống mặt đất.

Nhưng không hề có bất kỳ dấu vết bị thương nào.

Sức mạnh nhục thân của Tổ Vu có thể thấy được phần nào.

Nhưng dù vậy, cũng vô lực xoay chuyển trời đất, không thể thoát khỏi sự vây công của vô số kỳ lân.

"Một đám tiểu nhân hèn hạ, bây giờ cũng chỉ có thể cậy đông hiếp yếu." "Giao chiến lâu như vậy, các huynh trưởng của ta chắc chắn đã sớm cảm nhận được." "Đến lúc đó, chính là ngày chết của các ngươi!" Huyền Minh tính cách nóng nảy, mặc dù đang ở thế yếu nhưng vẫn không chịu thua.

Còn Hậu Thổ thì không nói một lời, không ngừng điều động Đại Địa pháp tắc của mình để chống đỡ đợt tấn công tiếp theo của đám kỳ lân.

Những con kỳ lân đó đều cười lớn vô cùng kiêu ngạo.

"Đợi huynh trưởng của các ngươi?" "Đến lúc đó tộc trưởng Thủy Kỳ Lân của chúng ta cũng sẽ giáng lâm." "Đến lúc đó xem chúng ta xử lý hai con tiện tỳ các ngươi trước." Có thể dây dưa với Huyền Minh và Hậu Thổ, tự nhiên không sợ sự chi viện của Thập Nhị Tổ Vu.

Nghe vậy, sắc mặt của Huyền Minh và Hậu Thổ hiện lên một tia

tro tàn.

“Tiểu muội, là ta không tốt, là tỷ tỷ cứ cứng đầu kéo muội ra ngoài giải sầu.” “Ta làm sao biết được đám tiểu nhân ti tiện này đã mai phục lâu như vậy?” Huyền Minh ngữ khí bi phẫn không thôi.

Vu tộc trước giờ đều mục trung vô nhân, điểm này không phân nam nữ.

Huyền Minh chưa bao giờ nghĩ đám kỳ lân này dám động đến đầu mình.

Hậu Thổ bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Đợi qua được cửa ải khó khăn này rồi hãy nói.” Kỳ Lân tộc cười lạnh không thôi, lại một lần nữa điều chuyển sức mạnh, chuẩn bị giáng cho Huyền Minh và Hậu Thổ hai người một đòn nặng nề.

Chúng không tin, nhục thân của Vu tộc thật sự khó công phá như vậy sao?

Nhưng ngay lúc này, tất cả mọi người chỉ cảm thấy sau lưng một trận phát lạnh.

Tựa như một tồn tại mạnh mẽ đột nhiên giáng lâm, dùng khí thế kinh khủng đó áp bức tất cả mọi người.

Chương 45

Trong nháy mắt, tất cả sức mạnh tích tụ đều tan biến triệt để vào lúc này.

Vô số kỳ lân hoảng sợ không thôi nhìn về phía sau.

Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của chúng, trường bào màu trắng, phong thần như ngọc.

Trên dung mạo tuấn tú, mày kiếm mắt sao, vô cùng tiêu sái!

Khí tức tựa như có như không đó lại giống như hồng hoang mãnh thú, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Không cần đoán cũng biết, đây nhất định là một vị đại năng đỉnh cao.

"Ngươi là ai??" "Chuyện của Kỳ Lân tộc, khuyên ngươi không nên tham gia!" Tất cả kỳ lân lúc này đều cảm nhận được mùi vị kinh tâm động phách.

Nhưng chúng phải lôi ra danh tiếng của Kỳ Lân tộc, hy vọng Chu Dịch có thể biết khó mà lui.

"Dùng danh hiệu Kỳ Lân tộc để dọa lui ta?" "Có lẽ vẫn chưa đủ sức nặng đâu!" Biểu cảm của Chu Dịch lạnh nhạt, phảng phất như hoàn toàn không để Kỳ Lân tộc vào mắt.

Đã có thể xuất hiện vào lúc này, tự nhiên sẽ không sợ hãi bất kỳ ai.

Khoảnh khắc Chu Dịch xuất hiện, trên mặt Hậu Thổ lập tức hiện lên một tia vui mừng khôn xiết!

"Vị đạo hữu này, xin hãy ra tay tương trợ!" "Hôm nay nếu có thể thoát nạn, Hậu Thổ vô cùng cảm kích!" Huyền Minh mấp máy môi,

nhưng cũng không nói thêm gì.

Vu tộc xưa nay không thích mượn sức mạnh của người khác, nhưng bây giờ đâu phải là lúc để so đo những chuyện đó?

Ánh mắt Chu Dịch lướt qua đám Kỳ Lân, nhìn về phía Huyền Minh và Hậu Thổ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Miệng nói cảm kích thì dễ." "Nhưng nếu thật sự phải hành động, thì không đơn giản như vậy đâu!" "Muốn bản tọa ra tay, đã từng suy nghĩ đến cái giá phải trả chưa?" Chu Dịch không phải là kẻ có lòng thánh mẫu tràn lan.

Hắn có hứng thú với Vu tộc, thậm chí muốn từ trên người các Tổ Vu tìm hiểu bí ẩn về cơ duyên của Bàn Cổ trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ vô điều kiện giúp đỡ Vu tộc, giải cứu Huyền Minh và Hậu Thổ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu muốn ra tay, Huyền Minh và Hậu Thổ chắc chắn sẽ nợ hắn một ân tình.

Đây không phải là thừa nước đục thả câu, mà là một cuộc giao dịch danh chính ngôn thuận.

Huyền Minh vốn có chút không vui, nhưng lúc này lại bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Hậu Thổ cũng yên tâm hơn nhiều.

Nếu Chu Dịch không có điều kiện gì mà ra mặt cứu giúp, đó mới là điều khiến họ lo lắng.

Nợ ân tình cũng tốt, sau này luôn có lúc để trả.

"Xin đạo hữu ra mặt tương trợ!" Hai nàng gần như đồng thanh nói.

Chu Dịch gật đầu: "Nếu đã như vậy, bản tọa sẽ đưa các ngươi rời đi." Nghe cuộc đối thoại của ba người, hoàn toàn xem tất cả Kỳ Lân

có mặt tại đây như không khí.

Dù biết tu vi của Chu Dịch cao thâm, đám Kỳ Lân này cũng không thể nén được cơn giận, hội tụ sức mạnh đánh tới Chu Dịch.

"Cũng quá coi thường người khác rồi!" "Dám kiêu ngạo như vậy trước mặt Kỳ Lân tộc ta, nhất định phải khiến ngươi hối hận!" Phong hỏa tuyệt sát, thiên địa đảo lộn.

Đủ loại sức mạnh cường đại được đám Kỳ Lân thi triển.

Mỗi một người đều không phải hạng dễ đối phó!

Sắc mặt Huyền Minh và Hậu Thổ lại lần nữa thay đổi.

Nếu hai người họ phải chịu đòn tấn công này, e rằng ngay cả nhục thân Tổ Vu cũng sẽ bị đánh cho trọng thương.

Nhưng thần sắc Chu Dịch lại vô cùng bình tĩnh, chỉ một ý niệm khẽ động, giây tiếp theo từ dưới chân hắn nở rộ một đóa sen trắng tinh khiết.

Mười hai cánh hoa bung nở ánh sáng rực rỡ, phảng phất có thể tịnh hóa hết thảy mọi thứ trên thế gian, ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng.

Trong quá trình đó, tất cả các thủ đoạn đánh về phía Chu Dịch đều bị ánh hoa ngập trời kia nuốt chửng, chỉ để lại từng gợn sóng lăn tăn giữa không trung.

"Quá yếu, quá yếu!" Chu Dịch thậm chí còn chẳng buồn nhấc mí mắt.

Hắn phất tay, âm dương chi khí bàng bạc bộc phát, đại đạo chi lực kinh khủng bá đạo ầm ầm giáng xuống, tựa như thiên hà đổ ngược, vang dội sấm rền.

Âm Dương Bàn!

Môn bản mệnh thần thông này vừa được Chu Dịch tiện tay tung ra, trong nháy mắt đã đè ép vô số sinh linh đến không thở nổi.

Bọn họ còn đang kinh ngạc vì thủ đoạn của mình bị chặn lại dễ dàng như vậy.

Giây tiếp theo, Chu Dịch đã dùng bản mệnh thần thông để giải thích cho họ biết thế nào là chênh lệch thực sự!

Trong khoảnh khắc, thời không đều ngưng đọng, vô số thân thể Kỳ Lân bị âm dương lưỡng khí xung kích mà nổ tung, hồn bay phách tán.

Trong cõi u minh, một luồng công đức hạ xuống, đó là công đức có được từ việc chém giết đám Kỳ Lân này.

"Xem ra đám Kỳ Lân này ở Hồng Hoang cũng gây không ít tội ác, giết cũng không oan!" Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm liếc nhìn những con Kỳ Lân bị âm dương lưỡng khí nuốt chửng.

Những con Kỳ Lân không bị tiêu diệt trực tiếp cũng đều mình đầy thương tích, toàn thân nứt toác, một chữ 'thảm' sao có thể hình dung hết?

"Chạy!" Bọn chúng hoảng hốt bỏ chạy, nào còn khí thế như lúc nãy.

Lúc này, sao chúng còn không biết rằng mình đã đắc tội với một vị đại năng chân chính.

E rằng chỉ có tộc trưởng Thủy Kỳ Lân của chúng mới có khả năng đối phó.

Còn về phần Huyền Minh và Hậu Thổ, hai người đã hoàn toàn hóa đá.

Nhìn Chu Dịch một chiêu vô cùng uy mãnh diệt đi hơn nửa đám

Kỳ Lân, hai người thậm chí bắt đầu hoài nghi chuyện hai chị em mình vừa bị đám Kỳ Lân dồn vào đường cùng có phải là ảo giác không.

"Chẳng lẽ..." "Ta quá yếu?" Thân là Tổ Vu, hai người bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Dưới cái nhìn của họ, Chu Dịch lúc này chính là một bá chủ vô thượng, tung hoành giữa thiên địa, hoàn toàn là bộ dạng không ai địch nổi.

"Không sai, chúng ta quá yếu!" Họ kiên định nghĩ.

Nhưng, ngay khi một chiêu bản mệnh thần thông của Chu Dịch sắp định đoạt mọi chuyện.

Một tiếng gầm giận dữ như sấm sét lại truyền đến từ nơi không xa.

"Tiểu tặc phương nào, dám giương oai trên địa bàn của bản tộc trưởng?" Đất rung núi chuyển, một thân thể khổng lồ tựa như có thể đội trời đạp đất xuất hiện ở phía chân trời.

Uy áp kinh khủng từ trên người hắn tỏa ra, cả đại địa lúc này cũng thuận theo đó mà hưởng ứng, phảng phất như thật sự trở thành vật phụ thuộc của vị đại năng này.

Bất kể là Huyền Minh, Hậu Thổ hay Chu Dịch đều biết, đó chính là Thủy Kỳ Lân.

Sắc mặt Huyền Minh và Hậu Thổ không tốt.

"Thực lực của gã này lại có tiến bộ rồi!" "Mười hai huynh đệ tỷ muội chúng ta cộng lại, e rằng cũng không phải là đối thủ của hắn." Chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên hậu kỳ và trung kỳ, sơ kỳ là rất lớn.

Giống như Chu Dịch có thể tiện tay diệt sát mấy chục con Kỳ Lân chỉ có tu vi sơ kỳ.

Chênh lệch giữa Đại La đỉnh phong và Đại La sơ kỳ lại càng lớn hơn.

Dù cho Thập Nhị Tổ Vu là những tồn tại có nhục thân nghịch thiên, cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của một mình Thủy Kỳ Lân.

Có lẽ, Vu tộc hiện nay có thể gây ra một mối đe dọa nhất định cho Kỳ Lân tộc.

Nhưng nếu Kỳ Lân tộc thật sự hạ quyết tâm, muốn tiêu diệt Vu tộc khi còn trong trứng nước cũng không phải là không thể.

Ít nhất về mặt thực lực, Thủy Kỳ Lân có thể làm được.

Mặc dù biết Thủy Kỳ Lân chắc chắn sẽ đến, nhưng Hậu Thổ và Huyền Minh cũng không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

Nhưng, khi Thủy Kỳ Lân xuất hiện, phía sau Huyền Minh và Hậu Thổ cũng có từng luồng khí huyết bàng bạc xuất hiện.

Không gian hiện ra từng gợn sóng, lúc này đang không ngừng vượt qua khoảng cách xa xôi để vội vã đến chỗ Huyền Minh và Hậu Thổ.

"Tiểu muội!" "Tiểu muội!" Từng tiếng hô kinh ngạc truyền đến, sắc mặt hai vị muội tử Huyền Minh và Hậu Thổ cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Thập Nhị Tổ Vu đã đến đông đủ, nhưng đối mặt với áp lực kinh người mà Thủy Kỳ Lân mang lại, không một Tổ Vu nào có thể thản nhiên đối mặt.

Ngay cả lão đại trong Thập Nhị Tổ Vu là Đế Giang, lúc này cũng trừng mắt giận dữ, một bộ dạng như muốn liều mạng với Thủy Kỳ Lân.

Chương 46

"Trả lại mạng cho nhi lang Kỳ Lân tộc ta!" Thủy Kỳ Lân rõ ràng đang ở trong cơn thịnh nộ.

Phượng tộc ở đại địa Hồng Hoang đã đàn áp Kỳ Lân tộc đến mức đi đứng khó khăn, khiến họ tổn thất hơn trăm Đại La Kim Tiên là lực lượng nòng cốt.

Nhưng bây giờ lại chết thêm một mớ, bị thương cũng không ít.

Sao có thể không khiến Thủy Kỳ Lân lửa giận ngút trời?

"Bản tộc trưởng sẽ cho ngươi biết, thế nào là nhân quả tuần hoàn!" Chỉ thấy trên đỉnh đầu Thủy Kỳ Lân, một phương bảo ấn hiện ra.

Phía trên khắc họa một con kỳ lân khổng lồ vô cùng, chính là bản thân Thủy Kỳ Lân.

Pháp bảo khí vận bao trùm cả Kỳ Lân tộc này vừa được thi triển liền đón gió mà lớn, trong nháy mắt phảng phất như che trời lấp đất.

Khi nó ầm ầm nghiền ép xuống, thiên địa oanh minh, sức nặng kinh khủng hiển lộ không sót chút nào.

Nếu bị nó nện trúng, nhục thân Tổ Vu cũng phải vỡ nát.

"Chư Thiên Khánh Vân!" Chu Dịch phất tay, từng đạo kim quang bung nở.

Khánh vân vô cùng tận che trời phủ đất.

Bên trong khánh vân, chư thiên tinh thần lấp lánh, hồng mông thế giới ẩn hiện, giữa khánh vân, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.

Bên ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân rơi xuống như mưa, giống như nước nhỏ trước hiên nhà, không ngừng không dứt.

Pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp này được Chu Dịch thi triển, lập tức chặn đứng Kỳ Lân Ấn vô cùng kinh khủng kia.

Bùm!

Sóng âm kịch liệt sinh ra từ va chạm giữa hai pháp bảo cũng khiến sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu tái nhợt, chỉ có thể liên tục lùi lại.

"Ồ?

Chí bảo?" Sắc mặt Thủy Kỳ Lân trong nháy mắt từ âm lãnh biến thành cuồng hỉ.

"Tốt lắm tiểu tử, đến tặng bảo bối cho bản tộc trưởng!" "Món chí bảo này, bản tộc trưởng nhận!" "Để báo đáp, ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây!" Thủy Kỳ Lân ha ha phá lên cười, kiêu ngạo cuồng vọng đến cực điểm.

Hắn đương nhiên nhìn ra tu vi của Chu Dịch, chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi.

Có gì đáng sợ chứ?

Món chí bảo kia cũng chỉ là loại phòng ngự, không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Trong tình huống thực lực chênh lệch, Thủy Kỳ Lân xem Chu Dịch như vật trong túi cũng không có gì không ổn.

"Ha ha ha, khẩu khí thật lớn!" "Thủy Kỳ Lân, vừa hay để ngươi xem thử thủ đoạn mới của bản tọa." Năm xưa sau khi Chu Dịch luyện chế xong Thiên Ma hóa thân, đã lấy Long Vương và Thủy Kỳ Lân ra để kiểm nghiệm một phen.

Mặc dù Thiên Ma hóa thân không thể diệt sát Thủy Kỳ Lân và Long Vương, nhưng cũng xác thực có thể gây ra uy hiếp lớn cho họ.

Mặc dù hai vị tộc trưởng trong khoảng thời gian này cũng có tiến bộ, trở thành kẻ nổi bật dưới Chuẩn Thánh.

Nhưng bây giờ...

Chu Dịch là bản tôn giáng lâm!

Đối mặt với thân thể khổng lồ của Thủy Kỳ Lân, Chu Dịch cười lạnh vỗ ra một chưởng.

Trong một chưởng này, lập tức có các pháp tắc như âm dương, ngũ hành, tạo hóa đan xen, cuối cùng hình thành nên thế giới pháp tắc vô cùng kinh khủng.

Một chưởng một thế giới, một thế giới hư ảo hiện ra.

Ảo ảnh thế giới khổng lồ trực tiếp đối đầu với Kỳ Lân Ấn, đánh cho nó lung lay lùi lại.

"Phụt!" Ầm!

Biểu cảm của Thủy Kỳ Lân đột ngột biến đổi.

Hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh tựa như bài sơn đảo hải ập về phía mình.

Khí huyết trên người phảng phất như bị dẫn nổ, khiến thân thể hắn không ngừng lùi lại.

"Ngươi là ai?" Thủy Kỳ Lân đứng vững gót chân, gầm lên giận dữ với Chu Dịch.

Hắn không cho rằng một kẻ có thực lực như Chu Dịch lại là người bình thường.

Chu Dịch cười lạnh một tiếng: "Ta là ai ư?" "Nhìn cho kỹ đây!"

Trên người Chu Dịch, một luồng khí tức kinh người hiện ra, rõ ràng hình thành một con hỏa phượng bay vút lên trời.

Đây là biểu hiện của khí vận Phượng tộc gia trì trên người.

"Người của Phượng tộc?" "Không thể nào?

Khí vận của ngươi tại sao lại mạnh hơn cả Nguyên Phượng?" Thủy Kỳ Lân chấn động.

Trong khoảng thời gian qua, địa vị của Chu Dịch trong Phượng tộc có thể nói là nước lên thuyền lên.

Vốn dĩ Nguyên Phượng mới là người đứng đầu thực sự, nhưng theo những sắp xếp của Chu Dịch khiến Phượng tộc nhận được lợi ích thực tế, sự tôn sùng của các tu sĩ Phượng tộc đối với Chu Dịch cũng đã đạt đến cực hạn.

Hiện nay, khí vận mà Chu Dịch gánh vác đã vượt qua Nguyên Phượng.

Dưới sự gia trì của luồng khí vận bàng bạc cổ xưa này, hỏa phượng và kỳ lân bắt đầu va chạm.

Đừng nhìn cảnh giới hiện tại của Chu Dịch chỉ có Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách Thủy Kỳ Lân một khoảng không nhỏ.

Nhưng, dựa vào nhục thân cường đại và pháp bảo đỉnh cấp, Chu Dịch đã vượt qua Thủy Kỳ Lân.

Thậm chí dưới sự gia trì của thế giới pháp tắc, khí thế của Chu Dịch trực tiếp nghiền ép Thủy Kỳ Lân.

"Chết!" Chu Dịch cười lạnh một tiếng, thế giới pháp tắc chi lực tứ phương bộc phát, hình thành một kết giới bàng bạc vô cùng trực tiếp bao phủ sơn hà ức ức vạn dặm.

Âm dương hỗn trọc, ngũ hành điên đảo.

Trong thế giới này, Chu Dịch là chúa tể tuyệt đối, Thủy Kỳ Lân muốn chạy trốn cũng phải tốn hết sức lực.

Vốn đang chiếm thế thượng phong, Thủy Kỳ Lân trong nháy mắt đã rơi vào thế bị động.

Không chỉ Thủy Kỳ Lân chấn động vạn phần, mà còn có vô số tu sĩ Kỳ Lân tộc và Thập Nhị Tổ Vu.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác vốn tưởng rằng hôm nay sẽ có một trận đại chiến.

Thậm chí Vu tộc còn chưa chính thức lộ diện và đăng đàn ở Hồng Hoang đã phải đối mặt với trọng thương.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ tới, Thủy Kỳ Lân khí thế hung hăng lại không mang đến bất kỳ uy hiếp nào.

Ngược lại, một tồn tại cường đại mà họ không hề quen biết lại dùng sức mạnh không thể tưởng tượng nổi áp chế Thủy Kỳ Lân đến mức gào thét liên hồi.

"Người đó là ai?" "Tiểu muội, muội có quen không?" Đế Giang và Chúc Cửu Âm lập tức hỏi Hậu Thổ và Huyền Minh.

Huyền Minh và Hậu Thổ cũng từ từ lắc đầu: "Chúng ta cũng không biết!" "Nhưng, vị đại năng này đã bằng lòng ra tay tương trợ, ân tình này, chúng ta phải nhận." Đế Giang và các Tổ Vu khác gật đầu, nhưng trong lòng đều có chút lo lắng.

Dù sao thực lực của Chu Dịch quá mạnh, vạn nhất hắn cũng nảy sinh ý đồ xấu với họ, thì phải làm sao?

Nhưng, sự lo lắng của họ nhanh chóng bị tình hình chiến trường thu hút.

Khi Chu Dịch dốc toàn lực thi triển thế giới pháp tắc để vây khốn

Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân nhận ra sự tình không ổn, cũng lập tức thi triển bản lĩnh sở trường.

Đại địa trọc khí dưới sự dẫn dắt của hắn bắt đầu hội tụ, hình thành từng đạo ảo ảnh kỳ lân không ngừng hiện ra.

Cả thiên địa đều bị những con kỳ lân đang phi nước đại lấp đầy, bao vây Chu Dịch kín như bưng.

"Tốt lắm, bản tộc trưởng vốn định sau này sẽ cùng Phượng tộc tính toán ân oán, nếu ngươi đã tự tìm đến cửa, thì đừng trách ta không khách khí!" Lập tức, Thủy Kỳ Lân đích thân điều khiển đại địa trọc khí, thúc đẩy địa mạch cuồn cuộn, dùng nó để đối phó Chu Dịch.

Cả đại địa Hồng Hoang dường như đều bị lợi dụng làm vũ khí vào lúc này.

Cộng thêm Kỳ Lân Ấn là pháp bảo khí vận cường đại, Thủy Kỳ Lân vốn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong lập tức có uy năng kinh khủng nghiền nát tất cả, phá diệt thương khung.

Chu Dịch cũng không hề yếu thế.

Chương 47

Pháp bảo phòng ngự đặt trước người, khiến mọi nguy hiểm hoàn toàn cáo biệt với hắn.

Sau đó, các loại thần thông thủ đoạn đều được vận dụng.

Hóa thành âm dương song khí khuấy động Âm Dương Bàn, Ngũ Sắc Thần Quang có thể ảnh hưởng đến việc phát huy của pháp bảo.

Thậm chí còn có sự phiêu diêu của tiên đạo pháp tắc, sự mênh mông của tinh thần pháp tắc, sự hùng vĩ của thế giới pháp tắc, sự vô địch của lực chi pháp tắc!

Tất cả các pháp tắc mà Chu Dịch nắm giữ đều được liên tiếp thi triển vào lúc này, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Vạn thiên pháp tắc tan biến, vô số đạo pháp vỡ nát.

Thời không vào lúc này đều bị đánh thành loạn lưu, giữa thiên địa một mảng hỗn độn.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu vào lúc này cũng cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, nhao nhao chạy tản ra xa.

Thủy Kỳ Lân ban đầu có thể nói là hai mắt đỏ ngầu, tràn đầy hận thù với Chu Dịch.

Giết nhi lang của hắn, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Trong tay lại còn có chí bảo.

Thủy Kỳ Lân hận không thể triệt để diệt sát Chu Dịch, để bù đắp tổn thất.

Nhưng khi mấy phen xung kích đều không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng thực chất nào cho Chu Dịch, hắn lại bỗng nhiên kinh tỉnh.

“Khốn kiếp, chẳng lẽ ngươi lấy bản tộc trưởng ra để luyện chiêu?” Chu Dịch cười lạnh một tiếng: “Cuối cùng cũng hiểu ra rồi?” “Thôi vậy, ta cũng đã thử đủ rồi, để ngươi được chiêm ngưỡng bản lĩnh thật sự của ta!” Chu Dịch vừa rồi đã thi triển tất cả các pháp tắc một lượt, nếu đã như vậy, cũng không tiếp tục dây dưa với Thủy Kỳ Lân nữa.

“Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển!” Đồ quyển đại đạo âm dương và ngũ hành sau lưng Chu Dịch bay ra, treo trên đỉnh đầu.

Đại đạo mênh mông trấn áp xuống, trong nháy mắt hình thành sức mạnh vô cùng kinh khủng.

“Sinh Tử Đại Ma!” “Đi!” Sinh Tử Đại Ma do âm dương song sắc hợp thành giáng xuống, trong nháy mắt phá diệt vô số kỳ lân do đại địa trọc khí hình thành.

Trực tiếp nghiền nát lớp vảy trên người Thủy Kỳ Lân.

“Không!” Dù là Thủy Kỳ Lân Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng cảm nhận được một luồng nguy cơ mãnh liệt.

Hắn lập tức điên cuồng chạy trốn về phía sau, không hề có ý định dừng lại.

Bức tường thế giới pháp tắc khiến hắn sứt đầu mẻ trán.

Dưới sự tấn công của hai loại thủ đoạn, vị tộc trưởng Kỳ Lân tộc, một trong những cường giả chí tôn giữa thiên địa, có thể nói là thật sự chật vật đến cực điểm.

Đối mặt với uy hiếp của Sinh Tử Đại Ma, Thủy Kỳ Lân không chút do dự mà bỏ chạy.

Chịu đựng sự cọ rửa của sinh tử chi lực từ phía sau, Thủy Kỳ Lân điên cuồng thúc đẩy bản mệnh tinh khí, oanh kích vào bức tường thế giới đang cản trở trước mắt.

Thế giới pháp tắc của Chu Dịch đã rất xuất sắc.

Nhưng để hoàn toàn vây khốn một Đại La Kim Tiên đỉnh phong như Thủy Kỳ Lân thì còn kém rất nhiều.

Dù sao, các nguyên tố chính để cấu trúc thế giới pháp tắc, ngoài địa hỏa thủy phong và âm dương ngũ hành ra, còn có thời gian và không gian quan trọng nhất.

Chu Dịch hiện nay vẫn chưa nắm giữ sức mạnh của thời gian và không gian, bức tường thế giới không thể vây khốn Thủy Kỳ Lân cũng không có gì lạ.

Nhưng dù vậy, trong quá trình giãy giụa thoát khỏi bức tường, Thủy Kỳ Lân cũng đã bị trọng thương.

Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục là bản mệnh pháp bảo của Chu Dịch, theo pháp tắc âm dương ngũ hành của Chu Dịch sắp đạt đến viên mãn, phẩm cấp của nó cũng đã cực độ tiếp cận chí bảo.

Hiện tại dốc toàn lực oanh kích, Thủy Kỳ Lân đương nhiên máu tươi phun trào, rơi vãi khắp đại địa vô hạn.

Khí tức điên cuồng sụt giảm cũng khiến người ta hít một hơi khí lạnh.

“Mau đi!” Trong quá trình này, nhục thân cường đại của Thủy Kỳ Lân đã xé rách một khe hở trên bức tường thế giới.

Một luồng pháp lực bành trướng trào ra, mang theo mấy chục vị Đại La Kim Tiên Kỳ Lân ở nơi này đi.

Hóa thành một đạo huyền hoàng chi quang vút trời tiêu tán giữa thiên địa.

Đường đường là một trong những bá chủ thiên địa, tộc trưởng Kỳ Lân tộc, vào lúc này không hề có một ý niệm phản kháng nào.

Đánh ư?

Phòng thủ có một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo cộng thêm một kiện tiên thiên chí bảo.

Công phạt có Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục là tồn tại tiếp cận chí bảo.

Chưa kể Chu Dịch còn nắm giữ vạn thiên pháp tắc, thần thông vô số.

Ngũ Sắc Thần Quang suýt chút nữa đã khiến Kỳ Lân Ấn trong tay hắn bay đi.

Nếu không phải vì đó là pháp bảo khí vận của Kỳ Lân tộc, e rằng thật sự đã rơi vào tay Chu Dịch.

Dưới đủ loại nhân tố, ý niệm đầu tiên của Thủy Kỳ Lân là nhanh chóng đào tẩu.

Tham lam pháp bảo, bất tử bất hưu.

Những thứ đó, trong tình huống cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, bảo mệnh mới là quan trọng nhất.

Thậm chí, trong quá trình chạy trốn, một câu nói tàn nhẫn cũng không dám nói.

Có công phu đó, không bằng chạy thêm hai bước!

"Vô vị!" Nhìn Thủy Kỳ Lân chạy trốn, trên mặt Chu Dịch ít nhiều có mấy phần thất vọng.

"Nếu nắm giữ được thời gian và không gian pháp tắc thì tốt rồi!" Nếu như hôm nay, hắn nắm giữ được thời gian và không gian pháp tắc, dung nhập nó vào trong thế giới pháp tắc.

Vậy thì Thủy Kỳ Lân muốn phá vỡ bức tường thế giới để chạy trốn chỉ là si tâm vọng tưởng.

Đương nhiên, nếu Chu Dịch thi triển Khai Thiên Nhất Thức, Thủy Kỳ Lân cũng tuyệt đối có kết cục trọng thương.

Nhưng Chu Dịch cũng không định làm vậy.

Thủy Kỳ Lân dù sao cũng là chủ nhân trên bề mặt của đại kiếp lần này, nếu hắn chết, cục diện Hồng Hoang sẽ lại lần nữa biến hóa, sát khí tứ phía, La Hầu chắc chắn sẽ vui mừng.

Dù sao hắn cũng chỉ định bảo vệ Huyền Minh và Hậu Thổ khỏi tay Kỳ Lân tộc.

Làm đến mức này là đủ rồi.

Hắn phất tay, vô số pháp bảo quay về, chìm vào trong đan điền.

Các loại khí tức thần thông đều tiêu tán.

Ánh mắt Chu Dịch cũng rơi vào trên người Thập Nhị Tổ Vu.

Cảm nhận được ánh mắt của Chu Dịch, thần sắc Thập Nhị Tổ Vu đều biến đổi.

Chu Dịch quá mạnh.

Thập Nhị Tổ Vu chỉ tôn kính Bàn Cổ, nhưng cũng kính sợ cường giả.

Vì sao ở hậu thế, khi Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, các Tổ Vu không tu nguyên thần cũng sẽ đến một lần?

Chẳng qua là để cho cường giả mạnh nhất giữa thiên địa một chút thể diện mà thôi.

Vì vậy, vào lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đều ôm quyền với Chu Dịch.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" "Ân tình lần này, Vu tộc chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng." Chu Dịch xua tay: "Bản tọa cũng không phải là người tốt bụng." "Ra tay giúp đỡ là có cái giá của nó." "Bây

giờ là lúc phải trả giá rồi.” Chu Dịch vừa nói vậy, Thập Nhị Tổ Vu đều căng thẳng.

Hậu Thổ mở miệng nói: “Đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói, huynh đệ tỷ muội chúng ta sẽ cố hết sức đáp ứng!” Đại ca Đế Giang cũng tiến lên một bước: “Đạo hữu, xin cứ nói.” Chu Dịch gật đầu: “Các ngươi đã từng đến đỉnh Bất Chu Sơn chưa?” “Có từng biết ở đó có cơ duyên gì không?” Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ra, rồi đều lắc đầu: “Đạo hữu, chúng ta không biết.” “Vô số năm tháng qua, chúng ta đều tu luyện trong Bàn Cổ Điện, dựng dục Vu tộc.” “Nếu không phải vì tai nạn bất ngờ, chúng ta cũng sẽ không bước ra khỏi địa bàn của mình một bước.” Đế Giang nói, ánh mắt liếc nhìn tiểu muội Huyền Minh của mình.

Huyền Minh lại không phục mà quay đầu đi.

Chu Dịch gật đầu: “Thôi được.” Hắn cũng không trông mong đám Vu tộc này có thể cho hắn câu trả lời vào lúc này.

“Nếu đã như vậy, ân tình này cứ thiếu đó đi, sau này khi bản tọa cần, tự nhiên sẽ tìm đến Vu tộc.” “Đến lúc đó, đừng thoái thác là được!” “Điều này, tự nhiên sẽ không.” Thập Nhị Tổ Vu đồng thanh nói.

Chu Dịch không tỏ ý kiến.

Chương 48

Thập Nhị Tổ Vu bây giờ đáp ứng rất sảng khoái.

Nhưng sau này nếu hắn muốn đến Bàn Cổ Điện xem thử, yêu cầu này e rằng không dễ dàng được đáp ứng như vậy.

"Nếu đã như vậy, vậy bản tọa cáo từ." Chu Dịch khẽ cười một tiếng, rồi đi về hướng Bất Chu Sơn.

Nhìn theo hướng Chu Dịch đi xa, biểu cảm của Thập Nhị Tổ Vu đều mang mấy phần tò mò.

"Vị đại năng kia hỏi thăm cơ duyên trên đỉnh Bất Chu Sơn." "Chẳng lẽ có liên quan đến Phụ thần?" Đế Giang và Chúc Cửu Âm gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn là vậy." "Không biết vị đại năng đó rốt cuộc đã phát hiện ra kỳ ngộ gì." Chúc Dung và Cộng Công cùng những người khác đều vô cùng tò mò và hướng về.

Có thể may mắn nhận được cơ duyên của Bàn Cổ, đó là điều mà ngay cả các Tổ Vu như họ cũng khó mà chạm tới.

"Chỉ tiếc là với thực lực hiện tại của chúng ta, không thể leo lên đỉnh Bất Chu Sơn." Nói đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh, Không Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm trong Thập Nhị Tổ Vu liền mở miệng nói: "Không thể ở lại đây lâu!" "Kỳ Lân tộc kia đã nảy sinh ý đồ xấu với chúng ta, chúng ta cũng nên suy nghĩ cách đối phó." "Nhị ca nói rất đúng!" "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta hãy trở về Bàn Cổ Điện trước đã!" Vì hành động của Chu Dịch dẫn đến Kỳ Lân tộc nảy sinh ý nghĩ không hay với Vu tộc, Vu tộc lúc này so với trong lịch sử Hồng Hoang ban đầu lại càng thêm cẩn thận.

E rằng lần sau họ xuất thế, sẽ là lúc có người thành Thánh.

Lại nói về Chu Dịch đang đi đến Bất Chu Sơn.

Lần này tự nhiên là đường quen lối cũ.

Hắn nhanh chóng đi lên, rất nhanh đã đến động thiên phúc địa mà hắn từng thu hoạch được cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Nơi đây không có nhiều thay đổi, nên Chu Dịch cũng không ở lại lâu.

Tiếp tục đi lên, uy áp của Bàn Cổ không thể gây ra uy hiếp chí mạng cho hắn.

Khi đến nơi từng thu được Chư Thiên Khánh Vân, Chu Dịch thậm chí còn không cần dùng đến Tam Quang Thần Thủy để hồi phục thương thế.

Uy áp bàng bạc rơi trên người, nhưng không hề khiến thần sắc Chu Dịch thay đổi.

Từng bước ổn định tiến lên, nhục thân đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ lúc này phát huy tác dụng cực lớn.

Xa xa nhìn lại, Chu Dịch giống như một tồn tại đội trời đạp đất, thế không thể cản.

Nhưng càng đi lên, áp lực cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Trong phán đoán trước đây của Chu Dịch, chỉ cần thực lực nhục thân của hắn tăng lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, là có thể thuận lợi leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng bây giờ xem ra, còn thiếu một chút.

Cũng may hệ thống trước đó cho Tam Quang Thần Thủy còn lại không ít.

Cho nên khi thân thể xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, Chu Dịch liền không chút do dự sử dụng Tam Quang Thần Thủy để phục hồi.

Lặp lại những gì đã làm trước đây, cố gắng leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Sự cố gắng cũng có thành quả.

Dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ, Tam Quang Thần Thủy cũng sắp cạn.

Cuối cùng vào lúc này, hắn đã nhìn thấy một tia sáng trời!

Khí tức vô cùng kinh người hiện ra, khuếch tán ra tứ phía.

Khí tràng thuộc về lực chi pháp tắc lan tràn không dứt.

Theo sau đó, là sức mạnh vô cùng của Bàn Cổ đại thần.

Bất Chu Sơn vốn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, lúc này hiện ra động tĩnh tự nhiên vô cùng hùng vĩ.

Khánh vân mênh mông che phủ cửu thiên thập địa, ráng mây đầy trời, các loại đạo vận hóa thành cảnh tượng kỳ diệu bày ra.

Hoặc tiên hạc bay lượn, hoặc bách thú phi nước đại, cũng có tiên nhân chỉ đường, càng có đại đạo diễn hóa.

Vạn thiên chủng chủng đều ở trong đó!

Thậm chí, Chu Dịch có thể cảm nhận được sự tồn tại của các loại khí tức pháp tắc.

Thời gian không gian, kim mộc thủy hỏa thổ!

Phảng phất như tất cả các pháp tắc trên thế gian vào lúc này đều có một chỗ đứng.

“Lực chi pháp tắc là tổng cương của ba ngàn đại đạo, Bàn Cổ tự thân nắm giữ ba ngàn đại đạo, tự nhiên không có gì lạ.” Trong mắt

Chu Dịch có một tia minh ngộ, bắt đầu có thể hiểu được vì sao Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành lại mỗi người nắm giữ một pháp tắc khác nhau, mà không phải là lực chi pháp tắc.

"Đây chính là cơ duyên thật sự mà Bàn Cổ để lại sao?" Chu Dịch tâm thần chấn động, cảm khái rất nhiều!

Hắn có thể cảm nhận được, nếu tu luyện ở đây, thì sự nắm giữ vạn thiên pháp tắc sẽ đạt đến một trình độ vô cùng kinh người.

Ngay cả sức mạnh pháp tắc chưa từng tiếp xúc cũng có thể dung hội quán thông trong thời gian ngắn nhất.

Đây là bảo địa tuyệt vời để tu luyện pháp tắc!

Lúc này, trong lòng Chu Dịch có một ý nghĩ táo bạo.

"Nếu biến nơi này thành đạo trường của mình, vậy sẽ là cảnh tượng như thế nào?" Ý nghĩ này vừa hiện ra đã bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, không thể nào kiềm chế được nữa.

Tự nhiên cũng có do dự.

Theo mệnh số ban đầu của Hồng Hoang, Bất Chu Sơn cuối cùng sẽ vì Cộng Công phẫn nộ mà sụp đổ.

Nếu Chu Dịch lấy nó làm đạo trường, sau này bị phá hủy, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Hơn nữa, đối với một đại thần thông giả như Chu Dịch, cũng là mất mặt.

Nhưng nếu từ bỏ!

Một bảo địa kinh người như vậy, bỏ đi thật sự quá đáng tiếc.

Sau một hồi lâu, Chu Dịch cũng đã đưa ra quyết định.

"Bất kể sau này Bất Chu Sơn sẽ ra sao, nhưng hiện tại đây là cơ

duyên mà ta không thể bỏ qua!" "Huống hồ, bây giờ Long Hán lượng kiếp còn chưa qua, ta lại lo lắng cho Vu Yêu đại kiếp?

Thật sự có chút lo chuyện bao đồng!" Sau khi lên đến đỉnh Bất Chu Sơn, uy áp hoàn toàn tiêu tán.

Chu Dịch không hề do dự, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, bắt đầu hấp thu vô cùng pháp tắc chi lực từ tứ phía, từ đó tiến hành tu luyện!

Xuân qua thu đến, trong năm tháng dài đằng đẵng, Chu Dịch toàn tâm toàn ý chìm đắm trong việc tu luyện và cảm ngộ pháp tắc.

Không biết bất giác đã qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng.

Trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang lại hiếm khi yên tĩnh hơn rất nhiều.

Phượng tộc vẫn đi lại trên đại địa Hồng Hoang, thực lực trở thành kẻ mạnh nhất thực sự ở Hồng Hoang.

Ngay cả Long tộc và Kỳ Lân tộc cũng phải lùi bước ba phần.

Nhất là trong tình huống Thủy Kỳ Lân bị Chu Dịch đánh trọng thương, lại càng an phận thủ thường đến cực điểm.

Sát khí giữa thiên địa tiêu tán đi rất nhiều, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với trước đây không biết bao nhiêu.

Điều này khiến không ít đại năng Hồng Hoang đã dự đoán đại kiếp sắp đến cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dù sao đối với họ, xu thế thiên địa hiện nay thật sự có chút quá kỳ quái.

Nhưng, cũng không có bao nhiêu người lúc nào cũng mong chờ đại kiếp, cục diện hiện nay, họ cũng vui vẻ đón nhận.

Theo thời gian trôi đi, trong Hồng Hoang cũng xuất hiện không ít

cường giả, vốn dĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong là cực hạn, nhưng sau La Hầu, cũng có mấy người thành Chuẩn Thánh.

Trong đó tự nhiên bao gồm Không Gian Ma Thần năm xưa, nay là Không Tâm Dương Liễu hóa hình Dương Mi đại tiên.

Còn có Hồng Quân lão đạo, Càn Khôn lão tổ, Băng Thiên đạo nhân... những Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Chu Dịch trong khoảng thời gian này cũng có sự đề thăng về chất.

Đầu tiên là càng nhiều pháp tắc được dung hội quán thông.

Chương 49

Tinh thần pháp tắc, thế giới pháp tắc, tạo hóa pháp tắc, sát lục, tiên đạo... các pháp tắc đều đã trưởng thành đến mức có thể một mình đảm đương một phương.

Chu Dịch tùy tay thi triển đều là từng luồng pháp tắc đại đạo tung hoành hoàn vũ, nghiền ép tất cả.

Bản mệnh pháp tắc của hắn là âm dương và ngũ hành lại càng theo kế hoạch đã định mà xung kích đến trạng thái viên mãn.

Hai loại pháp tắc viên mãn, có nghĩa là tạo nghệ của Chu Dịch đã đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng.

Thực lực bản thân tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Thuận lợi trưởng thành đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Mặc dù chỉ là đỉnh phong, nhưng cách Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một chút.

Không hề khoa trương, chỉ cần thời cơ đến, Chu Dịch cũng có thể trực tiếp bước qua ngưỡng cửa đó, trở thành tồn tại cường đại cấp Chuẩn Thánh.

Đến lúc đó, Chu Dịch sẽ là nguyên thần và nhục thân song trọng Chuẩn Thánh, cộng thêm vạn thiên pháp tắc đan xen, thực lực thao thiên, quả thực không thể lường được.

E rằng, trực diện La Hầu sở hữu cả hai kiện sát phạt chí bảo cũng không thành vấn đề.

"Điều kinh hỉ lớn hơn là bản mệnh pháp bảo của ta!" Phất tay, trước mắt Chu Dịch lập tức hiện ra một tấm đồ quyển dường như có thể che trời phủ đất.

Đồ quyển mênh mông dung chứa thiên địa, ẩn hàm âm dương khí tức, ngũ hành đại đạo.

Từ trong đó đan xen từng đạo thần vận, bao trùm đại thiên, không gì không có, không gì không thể.

Tự nhiên chính là bản mệnh pháp bảo của Chu Dịch, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển.

Pháp bảo này vừa sinh ra đã là cực phẩm tiên thiên linh bảo, có thuộc tính có thể trưởng thành.

Mặc dù chỉ từ cực phẩm tiên thiên linh bảo trưởng thành thành tiên thiên chí bảo, chỉ vượt qua một phẩm cấp.

Nhưng đừng xem thường một phẩm cấp này, tất cả các phân chia phẩm cấp trước đó đều không thể nào lấp đầy được khoảng cách cuối cùng này.

Tiên thiên chí bảo, đó là pháp bảo vượt xa những loại khác, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng hoàn toàn không thể so sánh, hai bên hoàn toàn không ở cùng một tầng thứ.

Hiện nay, âm dương và ngũ hành đại đạo của Chu Dịch viên mãn, kiện bản mệnh pháp bảo này của Chu Dịch cũng cuối cùng phải nghênh đón sự lột xác.

"Hiện!" Chu Dịch cao giọng hô một tiếng, rồi ném Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển trong tay lên không trung.

Giây tiếp theo, đồ quyển khổng lồ vượt xa phạm vi đỉnh Bất Chu Sơn che trời phủ đất, đây không phải là khoa trương, mà là biểu hiện thực sự.

Một tấm đồ quyển khổng lồ trên nối với thương thiên, dưới chứa đựng đại địa.

Không gì không dung, không gì không chứa.

Vô số sinh linh đều kinh ngạc ngẩng đầu.

Vô cùng kinh ngạc với dị tượng trên bầu trời, không hiểu vì sao lại xuất hiện cảnh tượng như vậy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trong lòng mỗi người đều hiện lên nghi vấn như vậy.

Chỉ có số ít người đột nhiên ngẩng đầu, đoán ra được đại khái.

Trên đại địa thương mang, trong địa giới nơi đại địa trọc khí cuồn cuộn, khí huyết sôi trào.

Một nữ tử tuyệt mỹ mặc trường bào màu vàng ngỗng ngẩng đầu, miệng lẩm bẩm: “Là động tĩnh của vị đạo hữu kia, khí tức của người đó không sai!” “Xem ra, người đó thật sự đã nhận được cơ duyên trên Bất Chu Sơn.” Ở vị trí lưng chừng Bất Chu Sơn, trong một động phủ khổng lồ.

Một nam một nữ đang ở hai bên động phủ tiềm tâm tu hành, thứ mà họ mài giũa chính là tạo hóa nhất đạo cực kỳ khó khăn trong ba ngàn đại đạo.

Hai người đều tuấn mỹ phi phàm, thực lực cao thâm.

Trên đỉnh đầu có từng đạo linh quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải là hạng có căn cước tầm thường.

Chính là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa đang chiếm một vị trí trong thiên địa.

Từ khi hóa hình xuất thế, Phục Hy và Nữ Oa đều tiềm tâm tu hành trong động phủ.

Nhưng đột nhiên, họ cảm nhận được sức mạnh vô cùng vô tận lan tràn, sức mạnh đó đối với họ lại có chút quen thuộc.

Nhất là Nữ Oa, đôi mắt lấp lánh ánh sáng rực rỡ, chói lọi đoạt mục.

"Huynh trưởng, muội cảm nhận được, đó là khí tức của vị tiền bối kia." "Nhiều năm sau, vị tiền bối đó đã quay lại Bất Chu Sơn!" Nói xong, Nữ Oa liền vội vàng đứng dậy, từ bỏ tu luyện.

Huynh muội hai người ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ và khâm phục.

Đối với Phục Hy và Nữ Oa, Chu Dịch là đại năng đỉnh tiêm trong thiên địa.

Năm xưa khi Chu Dịch tham ngộ tạo hóa pháp tắc trên Bất Chu Sơn, động tĩnh tạo thành đã mang lại ảnh hưởng to lớn cho huynh muội Phục Hy Nữ Oa chủ tu tạo hóa pháp tắc.

Đến nỗi huynh muội hai người vẫn luôn có hảo cảm và lòng biết ơn đối với Chu Dịch.

Hiện nay, lại lần nữa cảm ứng được sự tồn tại của Chu Dịch, hai người tự nhiên vô cùng kích động.

Khi nhìn thấy đồ quyển khổng lồ gần như bao phủ vô tận trên bầu trời, huynh muội hai người lại càng bị chinh phục sâu sắc.

Người trong cuộc Chu Dịch lúc này lại đang toàn tâm toàn ý cảm nhận sự biến hóa của hai loại pháp tắc âm dương, ngũ hành trong cơ thể.

Chuyên chú vào việc đề thăng pháp bảo.

Âm dương và ngũ hành!

Đối với Chu Dịch thân là người xuyên việt cũng không xa lạ, ngay cả trước khi xuyên việt, hai loại nguyên tố này cũng thường xuyên được nhắc đến trong học thuyết Đạo gia truyền thống.

Chu Dịch sau khi nhận được căn cước do lưỡng khí hóa thành lại càng hoàn mỹ dung hợp hai loại pháp tắc này.

Có thể nói, bản mệnh linh bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục của Chu Dịch chính là được sáng tạo ra dựa trên cảm ngộ của chính hắn.

Hiện nay!

Trong thời gian dài tham ngộ, cuối cùng đã bước ra bước cuối cùng của hai đạo pháp tắc, tu luyện chúng đến cảnh giới viên mãn.

Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục cũng theo đó mà sinh ra biến hóa tương ứng.

Trong đồ lục mênh mông, âm dương lưỡng khí như rồng cuộn, gào thét bốn phương.

Ngũ hành thần quang tung hoành, phi nước đại giữa thiên địa.

Nhưng cuối cùng, ngũ hành thần quang giao nhau sắp xếp, hình thành quy luật tương sinh tương khắc độc đáo, âm dương lưỡng khí cũng sắp xếp theo một quy củ nhất định, hóa thành thái cực đồ.

Đây chính là đạo tắc cơ sở cấu trúc nên bản thân pháp bảo, khoảnh khắc định hình, diễn hóa ra gần như vô cùng vô tận đạo văn khuếch tán ra tứ phía.

Bao trùm toàn bộ bản thân pháp bảo.

Khí tức của Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục cũng lập tức từ cực phẩm tiên thiên linh bảo đề thăng thành tiên thiên chí bảo.

Đột nhiên, trong địa giới rộng lớn bị pháp bảo bao phủ, vô số người đều có thể cảm nhận một luồng áp lực bàng bạc ầm ầm hạ xuống.

Thậm chí, những tồn tại có tu vi yếu ớt đều không chịu nổi áp lực mà trực tiếp quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất.

"...

Chí bảo!" "Từ tiên thiên linh bảo đề thăng thành tiên thiên chí bảo?

Sao có thể chứ?" "Bảo bối gì vậy?

Tại sao chưa từng thấy?

Chưa từng nghe?" "Vị đại năng nào đang ở trên đỉnh Bất Chu Sơn?" Vô số người đều chấn động khôn tả, chìm đắm trong áp lực bàng bạc vô cùng vô tận đó.

Chưa từng nghe có người có thể đề thăng phẩm cấp pháp bảo.

Cũng chưa từng thấy một màn kinh thiên động địa như vậy.

Chứng kiến sự ra đời của một kiện chí bảo, đối với họ là một chuyện may mắn biết bao.

Không ít người hai mắt chăm chú nhìn vào đường đi của đạo văn, sự biến hóa của pháp tắc trong Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

Chương 50

Chỉ cần lĩnh ngộ được một tia một hào trong đó, đối với việc tu hành đều có sự giúp đỡ to lớn.

Thậm chí có không ít người vào lúc này trực tiếp tham ngộ được ảo diệu pháp tắc trong đó, cảnh giới đột phá, tu vi đề thăng, khiến người bên cạnh ghen tị.

Trong lúc vô số người vô cùng ngưỡng mộ, Chu Dịch nhìn Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục đang treo trên đỉnh đầu lại có chút không hài lòng.

"Không nên như thế này!" "Không nên là như thế này!" Trên mặt Chu Dịch hiện ra vẻ bối rối.

Dường như muốn nhìn thấu thiên địa, xuyên thấu tất cả.

Không ai biết Chu Dịch rốt cuộc đang bối rối điều gì, không hài lòng điều gì.

Đối với tất cả mọi người, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục hiện nay đã hoàn mỹ đến cực hạn.

Nhưng trong lòng Chu Dịch lại luôn thiếu một chút cảm giác tròn trịa.

Vốn dĩ Chu Dịch cho rằng chỉ vì Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục chưa đề thăng thành tiên thiên chí bảo, mới sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng hiện tại, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục đã thuận lợi trưởng thành đến tầng thứ tiên thiên chí bảo.

Nhưng cảm giác gượng gạo vẫn chưa biến mất.

"Chẳng lẽ phải đề thăng kiện bản mệnh pháp bảo này thành hỗn

độn linh bảo?" Chu Dịch lắc đầu.

Hắn không cho rằng đó là kết quả.

Đề thăng một kiện tiên thiên chí bảo thành hỗn độn linh bảo, ở Hồng Hoang là chuyện không thể làm được.

Vì sao Tạo Hóa Thanh Liên lại phân thành vô số pháp bảo?

Chẳng phải chính vì Hồng Hoang không cho phép bảo vật cấp hỗn độn tồn tại sao?

Bất kỳ bảo vật hỗn độn nào cũng sẽ bị thiên đạo bài xích, hoặc là ép ra khỏi Hồng Hoang.

Không tồn tại khả năng khác.

Trừ phi, sức mạnh của người sở hữu có thể áp chế thiên đạo Hồng Hoang, trở thành cảnh giới Thiên Đạo vượt qua Thánh nhân!

Nhưng điều đó cách Chu Dịch, một Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhỏ bé hiện nay, thật sự có một khoảng cách xa xôi không thể tưởng tượng.

Vì vậy, Chu Dịch loại bỏ khả năng này.

Nếu đã không phải vì vấn đề phẩm cấp pháp bảo, vậy chẳng lẽ là pháp tắc chưa viên mãn?

Chu Dịch cẩn thận suy ngẫm một phen, âm dương đại đạo và ngũ hành đại đạo đều đã đạt đến viên mãn dưới Hồng Hoang.

Trừ phi sau này có thể đề thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhảy ra khỏi phạm trù Hồng Hoang.

Nếu không thì không thể tiếp tục đề thăng.

Lại không phải vấn đề phẩm cấp pháp bảo, lại không phải vấn đề pháp tắc.

Vậy thì vấn đề rốt cuộc ở đâu?

Chu Dịch chắp hai tay sau lưng, ánh mắt xuyên thấu hoàn vũ.

Khi ánh mắt của hắn xuyên qua vô cùng mây trời rơi vào thái cổ tinh không.

Bầu trời sao lấp lánh như châu báu treo cao trên cửu thiên lập tức khiến tâm thần hắn chấn động mấy phần.

Không phải bầu trời sao đã cho Chu Dịch sự khải thị.

Chu Dịch đột nhiên hiểu ra.

Một mình đi theo âm dương và ngũ hành đại đạo có lẽ không phải là con đường chính xác.

Ba ngàn đại đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên.

Lời này tự nhiên không giả.

Nếu chỉ cần chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, vậy thì bất kỳ một đạo pháp tắc nào cũng đều khả thi.

Chu Dịch lại càng hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến điểm này, công pháp của hắn có thể dẫn dắt Chu Dịch thuận lý thành chương tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng... nếu thật sự dễ dàng như vậy, vì sao Bàn Cổ đại thần lại phải nghịch thiên hành sự, tu luyện lực chi pháp tắc, bao hàm tất cả đại đạo, cuối cùng lại phải dùng phương thức khai thiên tích địa để chứng đạo?

Chẳng qua là vì một mục đích!

Chứng Đại Đạo!

Chứng đạo Hỗn Nguyên không phải là mục tiêu của Bàn Cổ, trở thành tồn tại chí cao vô thượng, chúa tể vạn thiên đại đạo mới là mục

tiêu của hắn!

Cũng vì vậy, Bàn Cổ muốn làm người khai sáng, người khai phá.

Sáng tạo thế giới!

Đó là hành động mà Bàn Cổ thực hiện để thực hiện mục đích của mình.

Cái gọi là khai thiên tích địa, chẳng phải là quá trình sáng tạo Hồng Hoang sao.

Bàn Cổ đại thần đã làm được, nhưng từ một góc độ nào đó, hắn cũng đã thất bại.

Nhưng, Chu Dịch cũng không cho rằng hành vi của Bàn Cổ là ngu xuẩn.

Chuyện hắn sắp làm nào có khác gì Bàn Cổ, cũng là khai sáng thế giới?

Chỉ là, theo Chu Dịch thấy, dã tâm của Bàn Cổ quá lớn, muốn một lần là xong, mới dẫn đến kiệt sức, cuối cùng trở thành một bộ phận của thiên địa Hồng Hoang.

Chu Dịch định tuần tự tiệm tiến, bộ bộ vi doanh.

Sáng tạo thế giới để sắp xếp con đường lui cuối cùng cho Phượng tộc.

Nào có khác gì một sự sắp xếp tinh diệu trên con đường cầu đạo?

Cũng chính là sau khi nhìn lên bầu trời sao vô tận mà thông suốt, tâm cảnh của Chu Dịch bỗng nhiên rộng mở.

Hắn phất tay, lực chi pháp tắc, tinh thần pháp tắc, tạo hóa pháp tắc bắt đầu nhao nhao tràn vào vật đã trở thành tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

Từng đạo quang huy lấp lánh, Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục vốn tưởng đã đạt đến cực hạn lúc này lại lần nữa tỏa ra ánh sáng kinh người.

Vốn dĩ ở trung tâm đồ lục hiện ra thái cực âm dương và ngũ hành thần quang.

Nhưng hiện nay, chúng đã trở thành nền tảng để cấu trúc nên Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

Sau khi dung nhập tinh thần, tạo hóa... vô cùng pháp tắc, một phương đồ quyển mênh mông vô biên lại lần nữa sinh thành.

Phảng phất như miêu tả sơn xuyên hồ hải, phảng phất như điểm xuyết đầy trời tinh quang.

Càng có sinh linh xuất hiện, sống động như thật, hoàn toàn giống như một thế giới khác.

Đến đây!

Cảm giác gượng gạo trong lòng Chu Dịch mới dần dần tiêu tán mấy phần.

"Tốt!" Mặc dù Chu Dịch vẫn chưa mài giũa Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển thành hoàn mỹ nhất trong các tiên thiên chí bảo.

Nhưng đây vẫn là kết quả tốt nhất.

Ít nhất Chu Dịch không chỉ tìm ra nguyên nhân, mà còn xác định rõ phương hướng tu luyện của mình, tương lai có thể mong đợi.

Tâm tư của hắn thông suốt, mơ hồ cảm nhận được mình đã gần Chuẩn Thánh thêm mấy phần.

Phất tay!

Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển che trời phủ đất bay vào trong cơ thể hắn.

Chương 51

Kiện chí bảo này sẽ trở thành át chủ bài của hắn, cũng là vật quý giá chứa đựng con đường tu luyện của hắn.

Làm xong tất cả, Chu Dịch phất tay, đỉnh Bất Chu Sơn lập tức trở thành một cảnh tượng khác.

Dưới tác dụng pháp lực của Chu Dịch, có hồ nước được cấu trúc, nước chảy róc rách.

Có cung điện sừng sững, lộng lẫy nguy nga.

Cũng có linh thảo linh căn sinh trưởng, hương thơm ngào ngạt.

Khánh vân bốc hơi, che phủ toàn bộ.

Vạn thiên bảo quang lấp lánh, vô lượng pháp tắc giao dệt.

Xa nhìn không thấy bóng dáng, gần nhìn khó nói hết vẻ đẹp.

Tất cả những từ ngữ mỹ miều đều có thể dùng ở nơi này, nếu có thể tu hành ở đây, dù dùng tính mạng của vô số sinh linh để đổi lấy cũng đáng.

Tiên gia phúc địa cũng là sỉ nhục một phương bảo địa này.

Ngay cả cái gọi là tiên đình thiên đình so với nơi này cũng rách nát đơn sơ đến cực điểm.

Nơi này...

"Chính là đạo trường của bản tọa!" Chu Dịch nhìn đạo trường bao la vô biên hiện nay, trên mặt hiện ra một tia tán thưởng.

Suy nghĩ một phen, hắn dựng lên một tấm bia đá cao đến mấy vạn dặm, rồi dùng ngón tay như kiếm, cách không vạch ra.

Trên bia đá, đá vụn bay tứ tung.

Mấy chữ tựa như rồng bay phượng múa, giữa các nét chữ đều toát ra dấu vết bất phàm hiện lên trên đó.

Trong Hồng Hoang không có văn tự thống nhất, nhưng nếu bất kỳ ai đứng trước bia đá đều có thể trực tiếp nhận ra hai chữ.

"Tuyệt Đỉnh!" Đứng trên Bất Chu Sơn, lăng giá vạn thủy thiên sơn, tự xưng là tuyệt đỉnh.

Người có thể viết ra hai chữ này cũng là nhân vật cự bá có tâm khí kiêu dũng, ngạo thị quần hùng!

"Tốt!" Chu Dịch ha ha phá lên cười.

Sau đó bắt đầu bố trí từng đạo trận pháp, người thường không thể xâm nhập vào trong.

Từ nay về sau, nơi này trở thành nơi chuyên thuộc của hắn.

"Trên đỉnh đầu lại có Thiên Hà treo lơ lửng, cũng nên lợi dụng mới phải." Lật tay, thân hình Chu Dịch tiêu tán tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở trên cửu thiên, trên dòng sông kỳ diệu chảy trên bầu trời.

Đây là Thiên Hà, chính là nơi Thiên Hà thủy quân của Thiên Bồng nguyên soái thời Tây Du sau này đóng quân.

Tương truyền Thiên Hà chính là Ngân Hà, là dòng sông trừng phạt ngăn cách Ngưu Lang Chức Nữ ở hai bờ.

Nhưng ở trong thiên địa Hồng Hoang, Thiên Hà thật sự là một dòng sông cực kỳ đặc thù.

Trong đó có Nhược Thủy ba ngàn, bất kỳ thần thông đạo pháp nào cũng không thể tác dụng.

Nếu đổ xuống, rơi xuống thiên địa Hồng Hoang, vậy sẽ có đại tai nạn xảy ra, sinh linh đồ thán cũng là chuyện đương nhiên.

Đương nhiên, chỉ cần Bất Chu Sơn còn tồn tại một ngày, Thiên Hà sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng Chu Dịch lại muốn dẫn một dòng nước Thiên Hà xuống, để tăng thêm mấy phần sắc màu cho đạo trường của mình.

Nhưng khi Chu Dịch định dẫn nước Thiên Hà xuống đỉnh Bất Chu Sơn, lại phát hiện hư không tứ phương dường như có chút không ổn.

Không ít nơi xuất hiện những gợn sóng bất quy tắc, dường như lúc nào cũng có khả năng vỡ nát.

Kết quả của việc vỡ nát không nghi ngờ gì chính là Thiên Hà tràn vào trong hỗn độn.

"Có chút kỳ quái!" Chu Dịch từ từ lắc đầu.

Sự biến hóa của thời không hiện nay không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Hồng Hoang, cho nên Chu Dịch cũng không đi sâu suy nghĩ.

Tùy tiện dẫn một dòng nước Thiên Hà vào trong hồ nước của đạo trường, Chu Dịch cũng không tiếp tục lãng phí thời gian vào chuyện này.

Sau khi làm xong chuyện này, Chu Dịch cũng tiện thể đi dạo trong chư thiên tinh thần, hành tẩu trong thái cổ tinh không.

Thiên địa mênh mông, vạn thiên thế giới đều được thôi diễn trong lòng Chu Dịch, chư thiên tinh quang lại càng trở thành cửa sổ để Chu Dịch tham ngộ tinh thần pháp tắc, nhìn thấu huyền bí của thế giới.

Không biết bất giác, lại trôi qua vô cùng năm tháng.

Rất nhanh, hắn đã đến vị trí giữa Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Xưa kia, Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân thể hóa thành vạn vật.

Kinh người nhất không gì bằng mắt trái hóa thành Thái Dương Tinh và mắt phải hình thành Thái Âm Tinh.

Nhật nguyệt đồng thiên, mỗi bên một nơi.

Cả hai đều xoay quanh Hồng Hoang theo một quỹ đạo cố định.

Khoảng cách giữa chúng không sai một li, không nhiều một hào.

Điều này đã hình thành một sự cân bằng vi diệu, là mấu chốt để Hồng Hoang vô số năm tháng có thể ngày qua ngày, năm qua năm phát triển.

Nếu sự cân bằng giữa hai bên bị phá vỡ, đại biểu cho trật tự Hồng Hoang bị phá hoại, hậu quả nghiêm trọng cũng có thể biết được.

Sinh linh đồ thán cũng không quá.

Chu Dịch sở dĩ để ý đến điểm này, thực ra phần nhiều là vì âm dương đại đạo mà hắn tu hành.

Sự cân bằng giữa âm dương, thực ra mới là tinh túy của âm dương đại đạo.

Hiện nay hắn đến nơi mà hai bên đạt được sự cân bằng tuyệt đối, mục đích chính là để chuẩn bị cho việc đột phá Chuẩn Thánh.

Tâm niệm khẽ động, một tòa liên đài mười hai phẩm màu trắng tinh xuất hiện dưới chân hắn.

Hắn ngồi xếp bằng, bên người Chư Thiên Khánh Vân mênh mông.

Hồng mông thế giới ẩn hiện, chư thiên tinh thần lấp lánh, bát âm tiên nhạc truyền khắp tám phương, các loại bảo vật hoa quý hiện ra.

Phía trên Chu Dịch, chí bảo đồ quyển mở ra, âm dương lưu chuyển, ngũ hành khuếch tán.

Thân ở trung tâm theo ý nghĩa thực sự của Hồng Hoang, dùng sức

mạnh của mình hô ứng với Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Từ một ý nghĩa khác, Thái Âm Tinh đại diện cho thời gian, Thái Dương Tinh đại diện cho không gian.

Dù sao, trên Thái Âm Tinh có một trong mười đại tiên thiên linh căn thượng cổ, tên là Nguyệt Quế.

Trên Nguyệt Quế có lưu lại thời gian pháp tắc, hậu thế Ngô Cương phạt quế lại cứ mãi lặp đi lặp lại việc chặt một đoạn thân cây, chính là vì tác dụng của thời gian pháp tắc, khiến Ngô Cương vô hạn lặp lại quá trình chặt cây.

Trên Thái Dương Tinh, Đông Hoàng Thái Nhất chưa xuất hiện ở thiên địa Hồng Hoang trong tay có một kiện chí bảo, tên là Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung nắm giữ sức mạnh không gian cực kỳ cường đại.

Hành động của Chu Dịch hiện nay không chỉ là điều động âm dương chi lực từ Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh để tu luyện.

Mà còn muốn bổ sung hai pháp tắc quan trọng nhất trong thế giới pháp tắc mà hắn tu luyện là thời gian và không gian!

Vốn dĩ chỉ là một thử nghiệm.

Nhưng khi pháp lực của Chu Dịch thông huyền, thật sự bắt đầu câu thông Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Hai ngôi sao xuất hiện từ thời tuyên cổ lại vô cùng phối hợp truyền đến từng luồng thái âm chi lực và thái dương chi lực tinh thuần.

Rơi vào trong cơ thể Chu Dịch.

Nếu để người khác biết hành động của Chu Dịch, nhất định sẽ cười nhạo Chu Dịch không biết trời cao đất dày.

Một Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhỏ bé, sao dám có ý đồ với Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh?

Đó là đôi mắt của Bàn Cổ đại thần!

Chương 52

Ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chưa chắc có thể điều khiển được sức mạnh trong hai ngôi sao chính này.

Chỉ có những tồn tại có căn cước đặc thù như Kim Ô được dựng dục trên Thái Dương Tinh mới có thể mượn một chút Thái Dương Chân Hỏa làm át chủ bài.

Một Đại La nhỏ bé, ở giữa hai ngôi sao khổng lồ vô cùng, làm phép thế nào cũng sẽ là công cốc.

Nhưng!

Chu Dịch đã làm được!

Hắn là đại năng có thể đề thăng âm dương pháp tắc đến viên mãn.

Cũng là người sở hữu tạo hóa pháp tắc, thế giới pháp tắc, và quan trọng nhất là lực chi pháp tắc.

Nói cách khác, Chu Dịch có lẽ là tồn tại duy nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, có tư cách có thể đồng thời điều động sức mạnh của Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Những luồng sức mạnh được điều động từ Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đối với hai ngôi sao chính chỉ là chín trâu mất một sợi lông, không đáng nhắc tới.

Nhưng đối với Chu Dịch, lại là sự giúp đỡ to lớn.

Thái dương chi lực và thái âm chi lực bàng bạc giao hội trong cơ thể hắn, cuối cùng hình thành một thái cực đồ ở vị trí đan điền.

Sức mạnh thẩm thấu vào từng ngóc ngách của cơ thể, tràn đến tứ chi bách hài.

Nguyên thần và nhục thân của Chu Dịch đều vào lúc này điên cuồng tăng vọt, tiến về cảnh giới Hỗn Nguyên chí cao vô thượng.

Nhưng lại không phải là trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên, mà lùi một bước, tiếp tục tích lũy sức mạnh.

Hắn muốn cuối cùng bước qua bức tường kiên cố không thể phá vỡ đó.

Cái gọi là bán bộ Hỗn Nguyên, cái gọi là Chuẩn Thánh!

Rắc rắc rắc ~ Từng đạo gông xiềng trong cơ thể Chu Dịch bị phá vỡ, sức mạnh vô cùng vô tận như núi sông cuồn cuộn, chảy mãi không ngừng.

Dưới sự gia trì của kỷ kiện pháp bảo, con đường đột phá của Chu Dịch trở nên vô cùng bằng phẳng.

Đặc biệt là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, bản thân nó đã có sự trợ giúp to lớn đối với việc tu luyện, lúc này hiệu quả càng tốt đến bất ngờ.

Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ hai đã tu luyện đến hậu kỳ, sức mạnh trong cơ thể Chu Dịch vận chuyển từng chu thiên theo phương thức của bộ công pháp đỉnh cấp này.

Hắn đang thay đổi nhục thân, rèn luyện cường độ với hiệu suất tối đa.

Nguyên thần được ngưng tụ, toàn thân được đúc luyện.

Cảm giác này giống như Chu Dịch bị kéo vọt lên cao rồi lại bị nén ép trở lại, không ngừng tạo ra sự hoàn mỹ, lặp đi lặp lại hàng ngàn vạn lần.

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến Chuẩn Thánh là một ngưỡng cửa.

Không phải ai cũng có cơ hội bước qua, nếu không có cơ duyên độc đáo, căn cơ siêu quần thì không thể nào làm được.

Chu Dịch hiển nhiên thuộc về loại người này.

Quá trình đột phá của hắn dễ dàng hơn tuyệt đại đa số mọi người.

Cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn không dứt trong cơ thể mình, hai mắt Chu Dịch bắn ra ánh sáng rực rỡ dường như có thể xuyên thấu trời đất.

Trong quá trình khí tức bùng nổ, sức mạnh của Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh lại một lần nữa bị điên cuồng hấp thu.

Phía sau lưng, Âm Dương đại đạo và Ngũ Hành đại đạo hóa thành những đạo văn phức tạp và rườm rà, lạc ấn lên thân thể của Chu Dịch, gần như bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Mỗi một đạo văn đều vô cùng tinh tế, ẩn chứa thiên địa chí lý.

Nhưng rất nhanh, những đạo văn này hoàn toàn ẩn đi, biến mất không thấy.

Thay vào đó là đạo văn của Tinh Thần pháp tắc, Thế Giới pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc.

Ngay cả đạo văn của Lực chi pháp tắc cũng không hề thiếu.

Mỗi một loại đạo văn dung nhập, sức mạnh của Chu Dịch lại tăng thêm một phần.

Cho đến cuối cùng, không xét đến tình hình nhục thân, tu vi của hắn cũng đã vượt qua Chuẩn Thánh sơ kỳ thông thường không dưới mười lần.

Nếu cộng thêm cường độ nhục thân, e rằng hắn thật sự có vốn liếng để đấu pháp với Chuẩn Thánh trung kỳ mấy trăm hiệp.

"Khai!" Chu Dịch gầm lên một tiếng, gông cùm cuối cùng còn sót

lại hoàn toàn bị đánh vỡ.

Tu vi khủng bố xung kích chư thiên hoàn vũ, chấn động cửu thiên thập địa.

"Hôm nay, ta, Chu Dịch, chứng đạo nửa bước Hỗn Nguyên!" Chu Dịch cười dài một tiếng.

Mặc dù không ai hay biết, nhưng hắn quả thực đã bước ra một bước vô cùng quan trọng.

Tu vi đột phá là một chuyện, con đường phía trước ngày càng rõ ràng minh bạch mới là điều quan trọng hơn.

Hồng Quân bị Chu Dịch vài ba câu nói làm cho đạo tâm gần như dao động, đó chính là khuyết điểm do đạo tâm không ổn định mang lại.

Nhưng hiện tại, hắn lại không tồn tại vấn đề này.

Sau khi đột phá Chuẩn Thánh, Chu Dịch khẽ nói: "Nếu ta đã trở thành Chuẩn Thánh, có một số việc cũng không cần phải kéo dài nữa!" "Hệ thống, giúp ta nâng cấp Thế Giới Châu lên Chí Bảo!" Ngay lập tức, mười bốn tỷ điểm tích lũy Chu Dịch đang có trực tiếp mất đi chín tỷ.

Chín tỷ điểm tích lũy tiêu hao đổi lại là Thế Giới Châu trong đan điền của Chu Dịch bắt đầu xuất hiện sự lột xác.

Thế Giới Châu vốn là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo xuất hiện biến hóa cực kỳ kinh người.

Pháp tắc thế giới bên trong càng thêm phức tạp rườm rà, đã tăng lên đâu chỉ gấp mười lần?

Phải nói là trăm lần, ngàn lần.

Thần niệm của Chu Dịch dò xét vào bên trong, Thế Giới Châu đã

hình thành một thế giới có quy mô sơ bộ.

Đây là điều trước kia chưa từng có.

Lúc đó, bên trong Thế Giới Châu là một mảnh mịt mờ, hỗn độn không chịu nổi.

Hiện tại, một vùng đại lục không quá rộng lớn, nhưng mỗi ngày đều tăng lên đã xuất hiện, dưới sự thúc đẩy của tinh khí cây cỏ, không ít thực vật từ không mà có, sinh trưởng khỏe mạnh.

Phía trên, những điểm sáng lấp lánh, vầng trăng nhỏ do thái âm chi lực hình thành và mặt trời nhỏ do thái dương chi lực hóa thành treo lơ lửng, đã có quy mô sơ bộ của thái cổ tinh không.

Tuy rằng ngoài cây cỏ ra chưa có sinh mệnh thực sự, nhưng lại ẩn chứa sinh cơ vô hạn, tương lai vô hạn.

Một kiện chí bảo như vậy càng có uy năng đấu pháp cực kỳ bất phàm.

Chu Dịch thôi động nó chẳng khác nào thôi động một phương đại thế giới nghiền ép, Đại La Kim Tiên căn bản không thể chống cự, chỉ có thể bị nghiền nát hoàn toàn dưới sức mạnh thế giới mênh mông.

Tuy nhiên, Chu Dịch cũng không định dùng món bảo bối này để đấu pháp.

"Tiêu hao gần một tỷ điểm tích lũy, để tôi xem, sau khi chế tạo nó thành một phương thế giới thực sự thì sẽ kinh diễm đến mức nào!" Cảm thụ khí tức chí bảo truyền đến từ Thế Giới Châu, Chu Dịch mỉm cười ném nó lên không trung, vô số ánh hoa rực rỡ nâng đỡ lấy nó.

Sức mạnh thuộc về Chu Dịch vào lúc này bộc phát ra.

Trong đó, sức mạnh của Thế Giới pháp tắc và Tạo Hóa pháp tắc là rõ ràng nhất.

Muốn sáng tạo thế giới, phương thức đơn giản nhất chính là dùng kiện pháp bảo cùng loại đầu tiên trong Hồng Hoang là Càn Khôn Xích tác động lên pháp bảo có nội hàm không gian.

Trong Phong Thần đại chiến đời sau, Nhiên Đăng đạo nhân có được Càn Khôn Xích đã dùng phương thức tương tự đoạt lấy Định Hải Thần Châu trong tay Triệu Công Minh, cuối cùng khai tịch thành hai mươi tư Phật quốc.

Mỗi một Phật quốc đều cung cấp cho Nhiên Đăng đạo nhân pháp lực khổng lồ, tăng cường một đoạn chiến lực đáng kể.

Nếu áp dụng phương thức này, thì căn bản không cần đến Thế Giới pháp tắc.

Nhưng Chu Dịch cũng không có được kiện pháp bảo đó.

Phương thức khai tịch thế giới của hắn giống hệt Bàn Cổ!

Dựa vào pháp tắc và thực lực!

Thế Giới pháp tắc đại thành, Tạo Hóa pháp tắc cũng có tạo nghệ kinh người, mỗi cử động của Chu Dịch đều có thể sánh ngang Càn Khôn Xích.

Dưới tác dụng sức mạnh của hắn, Thế Giới Châu vừa mới tấn thăng thành Tiên thiên chí bảo bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Chương 53

Một luồng sinh mệnh lực từ trong đó bùng phát, nhanh chóng bao trùm mọi ngóc ngách của Thế Giới Châu.

Nắm lấy Thế Giới Châu, Chu Dịch trực tiếp lao ra khỏi thái cổ tinh không, tiến vào hỗn độn vô biên.

Hỗn độn chi khí mênh mông quét tới, nhưng không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Chu Dịch, toàn bộ đều bị ánh sáng của liên đài ngăn cản bên ngoài.

Sau khi cảm nhận được hỗn độn chi khí mênh mông, Thế Giới Châu dường như cũng có linh tính.

Nó không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí từ bốn phương tám hướng, chuyển hóa thành linh khí kinh người vô tận bên trong Thế Giới Châu.

Đại địa bắt đầu bành trướng, cây cỏ không ngừng sinh sôi, ngay cả tinh không bên trong cũng ngày càng rực rỡ.

"Tốt!" Trên mặt Chu Dịch lộ ra một tia cười.

Ngay sau đó, hắn không ngừng đánh ra từng đạo pháp ấn lên bề mặt Thế Giới Châu.

Trong tình huống như vậy, Thế Giới Châu cũng bắt đầu khuếch tán, dung nhập vào hư không, trở thành một phương thế giới thực sự.

Hư ảnh của thế giới cũng điên cuồng lan ra bốn phương tám hướng.

Cho đến cuối cùng, nó bao trùm không biết bao nhiêu ức ức vạn dặm, hùng vĩ có thể sánh ngang với hàng trăm ngôi sao.

Khi động tĩnh lớn như vậy xuất hiện, sinh linh ở Hồng Hoang bên dưới cũng đều có cảm ứng trong lòng.

Không ít đại năng đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dùng thần thông đạo pháp nhìn xuyên thấu thiên địa.

"Đó là cái gì?" "Hư ảnh thế giới?" "Sao lại có thể xuất hiện!" Mỗi một vị đại năng đều không thể lý giải tình huống này rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ có Hồng Quân và Dương Mi bấm tay tính toán, mới biết được rốt cuộc là chuyện gì.

"Chu Dịch đạo hữu lại có bản lĩnh như vậy?

Hiện nay cũng đã thành Chuẩn Thánh, còn đang sáng tạo thế giới?" Hồng Quân biểu tình ngưng lại, sắc mặt có mấy phần cổ quái.

Lúc rời khỏi Phượng tộc, Hồng Quân đã biết Chu Dịch không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Nhưng vạn lần không ngờ, thực lực của Chu Dịch lại tiến triển nhanh như vậy.

Trong thời gian ngắn ngủi cũng đã trở thành Chuẩn Thánh, ngang hàng với lão.

Điều này khiến Hồng Quân ít nhiều cũng có chút cảm giác nguy cơ!

Nhưng khi Hồng Quân lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp tiếp tục suy diễn chuyện này, lão lại nhạy bén nhận ra một luồng uy hiếp còn lớn hơn đang hình thành...

Về phía Dương Mi đại tiên và các đại thần thông giả đỉnh cấp khác, họ cũng kinh ngạc vì Chu Dịch có thủ đoạn như vậy.

Nhưng họ cũng không xem trọng việc làm của Chu Dịch.

“Khai tịch thế giới không dễ dàng như vậy.” “Thành công rồi, cũng chưa chắc đã có chỗ tốt.” “Không rõ người này vì sao lại làm chuyện tốn sức không được lòng người như vậy!” Trong mắt họ, hành vi của Chu Dịch tuy có thể khiến mọi người chấn động, nhưng lại không có lợi ích thực tế.

Chẳng lẽ là để chứng minh năng lực của hắn cho chúng sinh Hồng Hoang xem?

Họ không hiểu.

Nhưng suy nghĩ của họ hoàn toàn sai lầm.

Sáng tạo một phương thế giới không chỉ có độ khó kinh người, mà thu hoạch cuối cùng cũng cực kỳ khoa trương.

Có lẽ Chu Dịch không thể có được lợi ích trước mắt.

Nhưng sau khi có được quyền chưởng khống một phương thế giới, chỉ cần trong thế giới đó thai nghén ra đủ nhiều sinh linh cường đại, vậy thì Chu Dịch có thể nhận được khí vận khổng lồ gia trì.

Khí vận đối với tu sĩ Hồng Hoang có tác dụng gì cũng không cần phải nói nhiều.

Đợi đến khi Chu Dịch đưa Phượng tộc vào trong thế giới này, lúc đó chính là lúc chúng sinh ngưỡng mộ Chu Dịch.

Quá trình sáng tạo thế giới của Chu Dịch vẫn đang tiếp tục.

Mặc dù tạo nghệ của Chu Dịch về hai loại pháp tắc Thời Gian và Không Gian không xuất sắc, nhưng dưới sự gia trì của các pháp tắc cường đại khác, khung sườn thế giới mà hắn sáng tạo ra cũng dần dần rõ ràng!

Các loại nguyên tố đều có đủ, vô số sinh cơ tràn ngập khắp các ngóc ngách của trời đất!

Vô số đại thần thông giả thậm chí có thể quan sát được cảnh tượng địa hỏa thủy phong tứ đại nguyên tố giao thoa hình thành vạn sự vạn vật bên trong.

"Một phương thế giới, cuối cùng có thể ổn định không?" Vô số đại thần thông giả vẫn sinh ra nghi ngờ.

Nhưng họ không biết rằng, một phương thế giới này được xây dựng dựa trên một kiện Tiên thiên chí bảo.

Cho dù Chu Dịch nắm giữ pháp tắc Thời Gian và Không Gian chưa hoàn toàn, cũng hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề có thể thành hình hay không.

Thời gian trôi qua, trong hư ảnh của thế giới, những thứ cần thiết cho một đại thế giới đều đã được hoàn thiện đến cực hạn.

Chỉ còn thiếu thời gian để tô điểm và thêm thắt cho nó thêm phong phú.

Đến đây, hư ảnh thế giới mới dần dần tiêu tán.

Thay vào đó là một ngôi sao vô cùng sáng chói, có lẽ trước mặt Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh không là gì, nhưng so với tuyệt đại đa số các ngôi sao khác, nó tuyệt đối là sự tồn tại rực rỡ nhất.

Ngay cả Tử Vi Tinh tượng trưng cho đế vương khí vận cũng kém xa.

Đương nhiên, thế giới mà Chu Dịch sáng tạo ra không phải là một ngôi sao.

Nó chỉ tồn tại bên ngoài thiên địa Hồng Hoang, là một thế giới độc đáo trong hỗn độn!

Đương nhiên, nếu Chu Dịch cần, hắn có thể tùy lúc rút lấy sức mạnh từ thế giới này để đối địch.

Suy cho cùng, bản chất của thế giới này chính là Tiên thiên chí bảo Thế Giới Châu của hắn!

Từ bên ngoài nhìn vào, thế giới này có hình dạng của Thế Giới Châu được phóng đại vô số lần, bên trong và bên ngoài được bao bọc bởi âm dương lưỡng khí, từ một Thái Cực Đồ biến thành một Thái Cực Cầu, trông vô cùng đặc thù.

Hơn nữa, nó còn không ngừng thôn phệ hỗn độn chi khí trong hỗn độn để sử dụng, không ngừng lớn mạnh.

"Hồng Hoang có ba mươi ba tầng trời, hay là gọi nó là Hỗn Độn Thiên đi!" Chu Dịch nheo mắt lại, chỉ cảm thấy hai màu âm dương và hỗn độn có sự tương đồng kỳ diệu, thế là hắn đã quyết định cái tên này.

Ngay khi cái tên được định đoạt, toàn bộ Thế Giới Châu rung động dữ dội.

Tại nơi giao nhau của hai màu âm dương và hỗn độn, một tấm bia văn khổng lồ xuất hiện.

Trên đó chính là ba chữ lớn 'Hỗn Độn Thiên'!

Chu Dịch đang định tiến vào thế giới mình sáng tạo để thăm dò.

Mặc dù hắn đã nắm rõ cấu tạo bên trong như lòng bàn tay, nhưng tự mình đến xem một chút vẫn là cần thiết.

Nhưng hắn không biết rằng, khi hắn đang ở trong Hỗn Độn Thiên, cẩn thận cảm nhận sự độc đáo của thế giới mình sáng tạo, thì ngọc bài mà Hồng Quân tặng cho hắn, dùng để truyền tin lại đang lấp lánh ánh sáng đặc biệt.

Chỉ là, Chu Dịch không tin tưởng Hồng Quân, ngọc bài cũng bị để lại ở Nam Minh Hỏa Sơn, không mang theo bên người.

Mục đích Hồng Quân gọi Chu Dịch cũng rất đơn giản, chính là trong Hồng Hoang đã xảy ra đại sự!

Từng đạo linh quang từ khắp nơi trong Hồng Hoang bay về phía Ngọc Kinh Sơn.

Chủ nhân của những linh quang này đều không phải là nhân vật tầm thường, không một ai ngoại lệ đều là đại năng hàng đầu, trong đó có hơn một nửa là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế.

Hiện tại đều là cường giả Chuẩn Thánh!

Cũng chính vì Hồng Quân chủ động, mới bại lộ ra trong Hồng Hoang có nhiều người đã trở thành Chuẩn Thánh như vậy.

Không dưới một bàn tay!

Họ vội vã rời khỏi đạo trường của mình, truy cứu căn nguyên chính là vì tin tức Hồng Quân để lại: La Hầu phát nạn, mau đến!

Đối với những đại năng đỉnh cấp này, La Hầu tuyệt đối là uy hiếp cực lớn.

Suy cho cùng, theo phương thức tu luyện dĩ sát chứng đạo của La Hầu, chỉ cần là người bình thường cũng sẽ bị dọa sợ, cảm thấy La Hầu là một tên điên nguy hiểm chính hiệu.

Huống chi những đại năng Ma Thần chuyển thế này đều hiểu rõ, nếu mảnh thiên địa này bị La Hầu chưởng quản thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Đối với họ, đó tuyệt đối không phải là tin tốt.

Chương 54

Nếu đã như vậy, tự nhiên phải đứng về phía Hồng Quân, hình thành một chiến tuyến thống nhất!

Khi họ đến Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân lão đạo đã sớm ra mặt nghênh tiếp.

"Đa tạ chư vị nể mặt, bằng lòng đến Ngọc Kinh Sơn của lão đạo!" Hồng Quân đối mặt với Dương Mi, Càn Khôn, Băng Thiên, Tạo Hóa và những người khác.

Biểu tình trên mặt vô cùng ngưng trọng!

Những Chuẩn Thánh đại năng này cũng không nói nhiều lời vô nghĩa.

Dương Mi hỏi: "La Hầu lại có động tĩnh gì?

Hồng Quân đạo hữu vì sao lại gấp gáp như vậy?" Những người khác cũng đều nhìn sang, chờ đợi Hồng Quân cho câu trả lời.

Hồng Quân cười khổ nói: "Đại kiếp này vốn dĩ nên xảy ra, nhưng Phượng tộc lại xuất hiện biến cố." "Hồng Hoang vốn nên sát khí mịt mù đã khôi phục lại sự bình hòa." Càn Khôn lão tổ vội nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao?" "Thiên địa không có sát khí, La Hầu cũng không có kế sách gì!" Những người khác cũng gật đầu.

Đây cũng là lý do vì sao họ ẩn mình không ra mặt.

Hiện tại xu thế thiên địa đang rất tốt, trong Hồng Hoang cũng đã lâu không thấy tung tích của La Hầu.

Tự nhiên không cần ra mặt can dự.

Nhưng Hồng Quân lại cười khổ nói: "Nếu quả thật chỉ như vậy,

thì cũng tốt, chỉ là...” Hồng Quân nói: “La Hầu đã rất lâu không xuất hiện trong Hồng Hoang!” “Cách đây không lâu, vị Chu Dịch đạo hữu ở Phượng tộc kia đã sáng tạo thế giới trong hỗn độn, lão đạo suy diễn một chút, lại phát hiện ra manh mối và tung tích liên quan đến La Hầu.” “La Hầu ở trong hỗn độn?” Nghe xong lời của Hồng Quân, biểu tình của các vị đại năng đều có chút cổ quái.

Hỗn độn vốn vô cùng vẩn đục, bên trong chỉ có đủ loại sát kiếp khủng bố có thể uy hiếp Đại La Kim Tiên và hỗn độn chi khí không thể luyện hóa hấp thu.

Thực sự không hiểu vì sao La Hầu lại muốn đến hỗn độn?

Chẳng lẽ muốn đi theo con đường cũ của Hỗn Độn Ma Thần?

Nhưng hiện tại Hồng Hoang đã khai tịch, những Hỗn Độn Ma Thần kia cũng đều đã trọng sinh trong Hồng Hoang, không có ai đi con đường cũ hung hiểm vạn phần đó.

Cho dù La Hầu là kẻ kiệt ngạo vô cùng, cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Nhưng trong tình huống mọi người đều biết rõ, một cảm giác không rét mà run lại dâng lên trong lòng.

“Chẳng lẽ, La Hầu có mưu đồ gì?” Họ đều hiểu, sự tồn tại như La Hầu, một khi đã có mưu đồ, khẳng định là mưu đồ toàn bộ Hồng Hoang.

Hồng Quân gật đầu: “Lão đạo đã tính toán, La Hầu đến hỗn độn, e là vì tử khí còn sót lại trong đó!” Sắc mặt Càn Khôn và Dương Mi càng thêm khó coi.

“Tử khí?” “Chẳng lẽ là tử khí sinh ra sau khi ba ngàn Ma Thần vẫn lạc?” Ban đầu Bàn Cổ muốn khai thiên tích địa, ba ngàn Ma Thần đều phản đối, không một ai ngoại lệ đều tiến hành thảo phạt Bàn Cổ.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng có thể biết được.

Bàn Cổ quá mạnh mẽ!

Chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Bàn Cổ Phủ đại sát tứ phương.

Trận chiến đó, vô số Ma Thần nối gót nhau xông lên, muốn ngăn cản Bàn Cổ khai thiên.

Nhưng cuối cùng!

Tất cả đều trở thành vong hồn dưới Bàn Cổ Phủ.

Trừ một số ít có thể chạy thoát, những người còn lại đều đã trở thành quá khứ.

Các vị đại năng có mặt ở đây, ai mà không phải sống sót từ thời đó, giành được một tia sinh cơ?

Sau khi vô số Ma Thần vẫn lạc, nhục thân rơi xuống đại địa Hồng Hoang, hình thành những quái vật gọi là hung thú.

Đó cũng là nguồn gốc của hung thú lượng kiếp trước Long Hán đại kiếp.

Nhưng Ma Thần vẫn lạc để lại không chỉ đơn giản là nhục thân vỡ nát.

Họ bị Bàn Cổ chém giết một cách mạnh mẽ, oán niệm và thù hận vì đại đạo của bản thân bị chém đứt không thể xua tan, cuối cùng hình thành sát ý và tử khí kinh người trong hỗn độn.

La Hầu chính là do sát khí của Ma Thần hóa hình mà ra, không phải Sát Lục Ma Thần nguyên bản.

Còn về tử khí!

Thì lại chưa từng nghe tin tức nó hóa hình.

Trong mắt nhiều đại năng, nó đã sớm tiêu tán trong hư không hỗn độn rồi.

Bây giờ, La Hầu lại để ý đến thứ đó?

Dương Mi, Hồng Quân và Càn Khôn tuy không hiểu rõ về tử khí sau khi ba ngàn Ma Thần vẫn lạc, nhưng cũng đều biết, vật này tuyệt đối không tầm thường.

Nếu thật sự bị La Hầu sử dụng, e rằng thực lực của La Hầu chắc chắn sẽ có một sự tăng vọt kinh người.

Đến lúc đó, có lẽ tất cả bọn họ cộng lại cũng không thể đối phó được con quái vật La Hầu này.

Nghĩ đến đây, biểu tình của gần như mọi người đều ngưng trọng thêm mấy phần.

"Hồng Quân đạo hữu!" "Có thể nói cho chúng ta biết chi tiết hơn một chút được không?" "Tử khí đó rốt cuộc sẽ gây ra ảnh hưởng gì?

Chúng ta nên đối phó như thế nào?" Đối mặt với câu hỏi của Băng Thiên và Càn Khôn, trên mặt Hồng Quân cũng hiện ra một tia cười khổ.

Mặc dù lão biết mình là khí vận chi tử của đại kiếp này, nhưng không nghi ngờ gì nữa, lão đã cảm thấy tình thế đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Bất kể là Chu Dịch hay La Hầu, đều không nằm trong phạm vi dự đoán của lão.

Về phần tử khí nên xử lý như thế nào!

Lão cũng không có biện pháp nào hay.

"Chư vị đạo hữu!" "Lão đạo cũng không biết phải làm thế nào, mới phải mời các vị đạo hữu đến đây!" "Sự việc đã đến nước này,

chúng ta chỉ có thể sớm chuẩn bị!" Nhưng ngay khoảnh khắc lời nói của Hồng Quân vừa dứt, thiên địa Hồng Hoang đột nhiên tối sầm lại.

Sau khi trải qua việc Chu Dịch sáng tạo thế giới, nó đã yên tĩnh một thời gian, nhưng bầu trời đột nhiên tối sầm lại ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Bất kể là đang đấu pháp, tu luyện, hay tìm bảo vật đều ngẩng đầu vào lúc này.

Bầu trời xám xịt lúc này mang lại một bầu không khí vô cùng khủng bố, thậm chí có không ít người cảm thấy hô hấp dồn dập, khó có thể khống chế!

"Chuyện gì xảy ra?" Vô số sinh linh Hồng Hoang đều sinh ra nghi vấn vào lúc này.

Một cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy tràn ngập toàn thân, càng khiến họ như rơi vào hầm băng, không thể tự kiềm chế.

Giống như từng thanh kiếm sắc bén treo trên đầu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hồng Quân và Dương Mi cùng các đại thần thông giả khác đều vô cùng nhạy bén nhìn lên phía trên.

Biểu tình của họ khó coi đến cực điểm!

"Không ổn rồi!" "Là La Hầu!" Trong nháy mắt, họ đã phán đoán ra đây chắc chắn là thủ bút của La Hầu.

Bởi vì từ bên ngoài bầu trời vô biên vô tận, những mảng tử khí âm u vô cùng đang xuất hiện, không ngừng lan ra khắp thiên địa Hồng Hoang.

Che trời lấp đất, chẳng khác nào cảnh châu chấu tràn đồng.

Bên ngoài Hồng Hoang, thái cổ tinh không tự tạo thành một bức

tường thành.

Nhưng rất nhanh, bức tường thành đó đã bị tử khí đột phá, tử khí cuồn cuộn không dứt vào lúc này thấm xuống phía dưới, trực tiếp xung kích về phía Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

"Tên điên này rốt cuộc muốn làm gì?" Càn Khôn lẩm bẩm một câu.

Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ và kính sợ từ tận đáy lòng.

Bởi vì họ có thể thấy tử khí của vô số Ma Thần đang hội tụ về phía Thái Âm Tinh.

Tầm quan trọng của Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đối với Hồng Hoang tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Hai thứ này chỉ cần xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, linh khí thiên địa Hồng Hoang sẽ trực tiếp bạo động!

Bởi vì điều đó đại biểu cho sự cân bằng của trời đất bị phá vỡ!

"Không ổn!" "Mau đi ngăn cản!" Hồng Quân và Dương Mi cùng những người khác vào lúc này đã hiểu rõ ý đồ của La Hầu.

Trong lòng thầm mắng La Hầu là một tên điên triệt để, họ cũng hiểu rằng, bọn họ đã không còn đường lui.

Chương 55

Hôm nay không phải La Hầu bị vây giết, thì chính là cả Hồng Hoang trở thành đá lót đường cho La Hầu!

Suy cho cùng, Thái Âm Tinh xảy ra biến cố, linh khí bạo loạn, đại địa linh mạch đều sụp đổ nổ tung, chúng sinh lầm than.

Sát khí Hồng Hoang tứ phía!

La Hầu có thể mượn sát khí vô cùng vô tận để nhất cử chứng đạo Hỗn Nguyên.

Dùng sự hy sinh và hủy diệt của cả Hồng Hoang để đổi lấy cơ duyên chứng đạo của mình.

Rất giống với những gì La Hầu sẽ làm.

Giữa những tiếng kinh hô, Hồng Quân và những người khác tế ra pháp bảo sở trường của mình, hóa thành từng đạo quang mang bay lên trời.

Trong quá trình họ đi ngăn cản La Hầu, tử khí mịt mù trời đất bắt đầu bao phủ hơn nửa Thái Âm Tinh.

Vầng trăng treo cao giữa trời đất có hơn một nửa bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Giống như huyết nguyệt đương không, yêu dị vô cùng. 'Từ trường linh khí' độc đáo được hình thành bởi đại địa Hồng Hoang, Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh bị xáo trộn.

Linh khí tồn tại trong trời đất bắt đầu bạo động điên cuồng.

Nơi đầu tiên xảy ra vấn đề, chính là Tây Thổ!

Nơi đó đã từng bị La Hầu giở trò.

Ngay khoảnh khắc huyết nguyệt hiện ra, nó đã trực tiếp tạo ra tiếng nổ dữ dội, vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

Vô số sinh linh Tây Thổ bị tiêu diệt, vạn thiên Kỳ Lân và Long tộc trấn áp ở Tây Thổ đều hóa thành tro bụi.

Sát khí có thể thấy bằng mắt thường đã bao phủ hơn nửa Hồng Hoang.

Kể từ đó, Tây Thổ bắt đầu mang danh 'nghèo nàn'.

Những nơi khác so với Tây Thổ cũng không tốt hơn là bao, dưới sự bạo động của linh khí, không ít sinh linh đang tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, đại địa linh mạch động loạn mang đến địa mạch cuồn cuộn càng diệt sát thêm một mảng sinh linh.

Cả trời đất loạn rồi!

Trật tự sụp đổ và hủy diệt khiến mọi thứ rơi vào trạng thái hỗn độn.

Hồng Hoang từng yên bình, lúc này lại sát khí ngút trời!

Cảnh tượng của ngày tận thế!

Tất cả đều là do La Hầu gây ra.

Chu Dịch đang ở trong Hỗn Độn Thiên, lúc này cũng vừa mới biết chuyện!

Ở trong Hỗn Độn Thiên, Chu Dịch cảm nhận sự tồn tại của thế giới này, trong lòng vô cùng hài lòng.

Sau đó, hắn nói với hệ thống: "Kết toán phần thưởng đi!" 【Ngài đã trải qua một thời gian dài, tu vi đại tiến, đột phá Chuẩn Thánh, nhận được 1.000.000.000 (một tỷ) điểm tích lũy!】 【Ngài đã đến Bất Chu Sơn, gặp động tĩnh của Vu tộc, trong lòng hiếu kỳ, chuẩn bị đi đến, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vụn Thổ chi pháp tắc ×10】【Ngài lựa chọn để Vu tộc nợ một ân tình, sau này có thể lợi dụng ân tình để đến Bàn Cổ Điện, nhận được 1.000.000 (một triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vụn Lực chi pháp tắc ×1】【Ngài đã đối phó với Kỳ Lân tộc trưởng Thủy Kỳ Lân, khiến hắn bị thương nặng, nhận được 50.000.000 (năm mươi triệu) điểm tích lũy!

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Bách Thú Giáp!】【Ngài ở đỉnh Bất Chu Sơn, thông qua sự đặc thù của nơi này tu luyện pháp tắc, và xác định nó là đạo trường, nhận được 200.000.000 (hai trăm triệu) điểm tích lũy, đỉnh cấp trận pháp Vạn Đạo Thiên Quang!】【Ngài đã tu luyện pháp tắc Âm Dương và Ngũ Hành đến viên mãn dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, nhận được 100.000.000 (một trăm triệu) điểm tích lũy, mảnh vỡ Trận pháp đại đạo ×10!】【Ngài đã thuận lợi nâng cấp Tạo Hóa Vô Cực Đồ Quyển lên Tiên thiên chí bảo, nhận được 200.000.000 (hai trăm triệu) điểm tích lũy, Đại Đạo Phá Vọng Chi Đồng!】【Ngài mượn sức mạnh Thái Âm Thái Dương tu luyện, đột phá Chuẩn Thánh, dùng hệ thống nâng cấp pháp bảo Thế Giới Châu lên Chí Bảo, nhận được 100.000.000 (một trăm triệu) điểm tích lũy!】【Ngài mượn Thế Giới Châu sáng tạo một phương thế giới, tên là Hỗn Độn Thiên, chấn kinh tất cả mọi người, nhận được 300.000.000 (ba trăm triệu) điểm tích lũy, mảnh vụn Thế Giới pháp tắc ×100, mảnh vụn Không Gian pháp tắc ×10, mảnh vỡ Thời Gian pháp tắc ×10, Hồng Mông Tử Khí ×1, bí cảnh pháp tắc Âm Dương, Ngũ Hành】Phần thưởng được làm mới, Chu Dịch vô cùng hài lòng.

"Quả nhiên, có hành động lớn như vậy, phần thưởng của hệ thống quả thật hậu hĩnh đến cực điểm!" "Thậm chí còn vượt qua bất kỳ lần nào trước đây!" Đây cũng là chuyện đương nhiên, phải biết rằng, Chu Dịch đã thăng cấp Chuẩn Thánh, lại khai tịch một phương thế giới.

Chỉ riêng phần thưởng điểm tích lũy, hắn đã thu hoạch được tổng

cộng mười tỷ sáu trăm năm mươi triệu.

Trừ đi chín tỷ dùng để nâng cấp Thế Giới Châu lên Tiên thiên chí bảo, Chu Dịch hiện tại cũng có tổng cộng mười lăm tỷ điểm tích lũy.

Muốn đổi tầng tiếp theo của Đại Đạo Vô Cực Công cũng không phải là chuyện khó khăn.

Phần thưởng điểm tích lũy không chỉ có vậy.

Quan trọng nhất là những phần thưởng khác.

Mảnh vụn pháp tắc không cần nói nhiều, chỉ có một mảnh vỡ Trận pháp đại đạo có chút mới mẻ, những mảnh vụn pháp tắc khác đều đã lặp lại, chỉ có thể giúp Chu Dịch tiếp tục nâng cao cảm ngộ pháp tắc.

Đương nhiên, thứ như mảnh vụn Lực chi pháp tắc thì càng nhiều càng tốt.

Ngoài mảnh vụn pháp tắc ra, còn có đỉnh cấp trận pháp Vạn Đạo Thiên Quang.

Khác với Cửu Thiên Lôi Lạc, đây là một môn đỉnh cấp phòng ngự trận pháp, nếu dùng dược liệu thích hợp, đừng nói Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh nhân cũng phải đau đầu vạn phần.

"Vừa hay có thể đặt ở đạo trường của mình!" Ngoài ra còn có môn thần thông Đại Đạo Phá Vọng Chi Đồng.

Sau khi nắm giữ môn thần thông này, hai mắt của Chu Dịch chẳng khác nào Hỏa Nhãn Kim Tinh được tăng cường vô số lần, không chỉ có thể nhìn thấu bản chất của vạn sự vạn vật, mà còn có thể nhìn rõ khuyết điểm của chúng.

Ngay cả Vô Thượng Đại Đạo, cũng có thể nhìn thấy một tia manh mối.

Không hề khoa trương, môn thần thông này bất kể là trong tu luyện hay đấu pháp, tác dụng đều vô cùng nghịch thiên.

Chiêu nào cũng có thể đánh trúng yếu hại của người khác, sao có thể không khủng bố?

Cuối cùng là Hồng Mông Tử Khí và bí cảnh pháp tắc Âm Dương, Ngũ Hành.

Bí cảnh pháp tắc có thể giúp Chu Dịch truyền đạo thiên địa, nhận được khí vận gia trì, còn Hồng Mông Tử Khí...

Mặc dù vật này được mệnh danh là bảo vật quý giá nhất trong Hồng Hoang, nhưng đối với Chu Dịch mà nói lại giống như gân gà.

Suy cho cùng, có Đại Đạo Vô Cực Công, hắn hoàn toàn có thể tu luyện đến Hỗn Nguyên mà không cần mượn Hồng Mông Tử Khí để ký thác nguyên thần.

Cách ký thác nguyên thần bằng Hồng Mông Tử Khí có nhiều điểm tốt, nhưng thực tế cũng có ẩn họa.

Ví dụ như không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo, không thể tự mình làm chủ.

Nữ Oa đời sau khi tận mắt thấy Nhân tộc do mình sáng tạo bị Yêu tộc tàn sát, chẳng lẽ thật sự vô động vu trung sao?

Một mặt cố nhiên là do Nữ Oa cũng là Yêu tộc nên có chút cân nhắc.

Nhưng mặt khác nhiều hơn là, Nữ Oa biết, thiên mệnh đã định, thân là Thiên Đạo Thánh nhân không thể ra mặt can thiệp.

Nếu không, có lẽ thật sự sẽ mang đến tai họa diệt vong cho Nhân tộc.

Thánh nhân như vậy, có gì tự do?

Cho nên, Hồng Mông Tử Khí đối với Chu Dịch mà nói, giá trị cũng không lớn đến vậy.

"Nhưng dù sao cũng là một kiện bảo vật đỉnh cấp." "Sau này chưa biết chừng thật sự có thể dùng đến." Chu Dịch cất nó đi, sau đó chuẩn bị rời khỏi Hỗn Độn Thiên.

Hắn định trực tiếp để Phượng tộc đến thế giới này ở, tránh bị đại kiếp ảnh hưởng.

Nhưng, ngay khi sắp rời khỏi Hỗn Độn Thiên, một luồng tử khí mênh mông lại vào lúc này ùa đến.

Vừa bước ra khỏi Hỗn Độn Thiên, Chu Dịch có thể cảm nhận được luồng sát ý và ác ý đang dâng lên từ sâu trong hỗn độn.

"Hả?" "Chuyện gì vậy?" Ngay cả Chu Dịch lúc này cũng hơi ngẩn người.

Hắn vừa mới sáng tạo thế giới không lâu, vì sao bốn phía lại xuất hiện tình huống như vậy?

"La Hầu?

Chẳng lẽ muốn hủy diệt thế giới ta sáng tạo?" Chu Dịch suy nghĩ, trong đầu có vạn thiên linh quang lóe lên, vào lúc này suy diễn tất cả.

Thiên Ma hóa thân cũng đem mọi chuyện xảy ra ở Hồng Hoang báo cho bản tôn.

Do đó, Chu Dịch nhanh chóng hiểu ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hay cho một La Hầu, hay cho một kế sách!" Lúc này, thiên địa Hồng Hoang chẳng khác nào một cảnh tượng thiên tai giáng lâm.

Tử khí mênh mông từ hỗn độn, thấm vào thiên địa Hồng Hoang.

Khe nứt hư không mà Chu Dịch từng thấy ở Thiên Hà vừa khéo bị hắn lợi dụng.

Chương 56

Tử khí khủng bố đó tác động lên Thái Âm Tinh, thúc đẩy trật tự trong Hồng Hoang bị phá vỡ.

Trong cơn bạo động linh khí, vô số sinh linh chết oan.

Tây Thổ nổ tung, thảm trạng dị thường!

Các vùng đất khác của Hồng Hoang càng tràn ngập sát khí cuồn cuộn, trời đất chấn nộ, các loại kiếp nạn theo đó giáng xuống.

Có nước Thiên Hà đổ ngược!

Sấm trời cuồn cuộn giáng xuống.

Đại địa vô biên lật úp, tứ hải mênh mông gào thét.

Mỗi thời mỗi khắc, vô số sinh linh đều đang vẫn lạc, hủy diệt.

Trở thành những sự tồn tại vô danh biến mất trong đại kiếp trời đất.

Tiên thiên tam tộc từng xưng bá thiên địa càng đứng mũi chịu sào.

Khi kiếp nạn giáng lâm, đầu tiên sẽ gột rửa những kẻ nghiệp lực sâu nặng.

Phượng tộc thì không sao, rất nhiều kiếp nạn không rơi xuống đầu họ.

Suy cho cùng, dưới sự dẫn dắt của Chu Dịch, họ không chỉ hoàn toàn gột rửa nghiệp lực của mình, mà ngược lại còn trở thành những người có công đức sâu dày.

Long tộc và Kỳ Lân tộc thì thảm rồi.

Vì để mở rộng lãnh địa, họ đã tạo không ít nghiệt.

Do đó, khi đại kiếp giáng lâm, gần như chín thành Kỳ Lân tộc và Long tộc đều đã vẫn lạc.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người huyết lệ tuôn trào, đến lúc này mới như tỉnh mộng, hiểu rằng những việc Phượng tộc làm và ý thức của họ đã vượt xa mình không biết bao nhiêu.

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn!

Thiên Ma hóa thân mà Chu Dịch để lại ở Phượng tộc vào lúc này đã tìm đến Nguyên Phượng, sắp xếp Nguyên Phượng để tộc nhân Phượng tộc ra ngoài che chở cho sinh linh tứ phương.

Đây đều là công đức thực sự, không lấy thì phí.

Ngoài Phượng tộc ra, các đại thần thông giả khác cũng bắt đầu có hành động.

Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra từ Thái Dương Tinh dùng đại pháp lực che chở cho một đám sinh linh, Trấn Nguyên Tử đại tiên ở Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán cũng mở trận pháp, dung nạp không ít sinh linh Hồng Hoang gặp nạn...

Sau khi đưa ra sắp xếp, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch cũng bắt đầu bay lên trời, sắp hội hợp với Chu Dịch.

Trong thái cổ tinh không, đại chiến đã bắt đầu.

La Hầu và Hồng Quân, Dương Mi cùng những người khác đang đánh nhau vô cùng ác liệt!

Cơ hội tốt để giành lấy công đức như vậy, Chu Dịch sao có thể bỏ qua?

Chỉ là, trước khi tự mình tham gia chiến đấu, Chu Dịch có một việc phải làm.

"La Hầu à, bản lĩnh của ngươi quả thực lợi hại!" "Chỉ tiếc là, còn

kém một chiêu!" Nói xong, Chu Dịch liền bay về phía Thái Âm Tinh.

Chuyện kể hai nơi.

Trong thái cổ tinh không, Hồng Quân, Dương Mi và Càn Khôn cùng những người khác đều tế ra pháp bảo của mình.

Hồng Quân đầu đội mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, từng đạo huyền quang từ trên rơi xuống, bao bọc hoàn toàn lấy Hồng Quân.

Một lá cờ dài đen tuyền bị nắm chặt trong tay.

Khi vung lên, địa hỏa thủy phong tứ đại nguyên tố cuồn cuộn, vạn thiên tạo hóa kiếm khí tung hoành ngang ngược, tràn ngập trời đất.

Với tu vi Chuẩn Thánh của Hồng Quân thi triển, kiện chí bảo này dường như muốn tái hiện kỳ quan khai thiên, uy thế to lớn kinh người, thế không thể cản.

Dương Mi đại tiên cũng không chịu kém cạnh.

Thực lực còn trên cả Hồng Quân, không gian pháp tắc vô cùng huyền diệu được thi triển, cành dương liễu trong tay vung lên, vạn thiên hư không vỡ nát, sát cơ vô hình hiện ra.

Một trận bão không gian kinh người theo đó bao phủ toàn bộ thái cổ tinh không, khiến các vì sao rơi rụng.

Những người còn lại, bao gồm Càn Khôn lão tổ với Càn Khôn Đỉnh, Băng Thiên đạo nhân với Băng Thiên Kiếm.

Gần như không có ai giấu nghề vào lúc này.

Người họ phải đối phó là tuyệt thế sát thần La Hầu, kẻ còn khó đối phó hơn cả nhân vật chính của lượng kiếp trước là Thú Hoàng Thần Nghịch!

Ở phía đối diện, ma khí vô biên tung hoành, kèm theo tử khí khủng bố bao phủ.

La Hầu đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ có gương mặt âm nhu, thân mặc bộ giáp trụ đen như mực, đầy gai nhọn.

Dưới chân, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang thiêu đốt nghiệp lực vô biên, nhưng lại có kết cấu tinh xảo, cắm rễ trong hư không.

Sát khí của trời đất đều thông qua Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không ngừng rót vào cơ thể La Hầu, khiến sức mạnh của La Hầu càng thêm bá đạo, càng thêm không ai bì nổi.

Từng đạo hắc mang sâu thẳm lấp lánh, một cây trường thương rơi vào tay hắn.

Cây trường thương này vừa xuất hiện, lập tức diễn hóa vạn thiên ma tượng hiện ra, khí tức sát lục, hủy diệt, tử vong nồng đậm ập đến.

Trên đó dường như có máu tươi chảy, lưu động khí tức tà ác.

"Thí Thần Thương!" Khoảnh khắc kiện chí bảo đệ nhất sát phạt xuất hiện, Hồng Quân, Dương Mi và những người khác không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Uy danh của Thí Thần Thương thực sự quá lớn.

Hồng Quân và những người khác cũng từng có vài lần giao thủ ngắn ngủi với La Hầu.

Một khi gặp phải kiện chí bảo này, thì chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn.

"Mấy tên các ngươi, bản tọa chưa đi tìm!

Lại chủ động đến nộp mạng!" La Hầu cười gằn.

Chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, trong nháy mắt đâm ra mấy đạo thương mang.

Mỗi một đạo đều có thể áp đảo đại thế, đánh cho thời gian và không gian đều bị chặn đứng.

Bão không gian của Dương Mi đại tiên bị cuốn đi, vô lượng kiếm khí của Hồng Quân bị ngăn cản.

La Hầu ở Chuẩn Thánh trung kỳ đã thể hiện ra thực lực nghiền ép tuyệt đối.

"La Hầu, ngươi nghịch thiên hành đạo, to gan lớn mật!" "Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!" Hồng Quân hô lớn một tiếng, lại lật tay lấy ra một kiện chí bảo, tên là Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ bao phủ trời đất, một cây cầu vàng từ trong đó vươn ra, trấn áp xuống.

Khí lưu vô hạn nổ tung, âm dương đều bị định lại.

Phong mang của Thí Thần Thương cũng bị đánh nát.

"Chư vị đạo hữu, lần này không phải La Hầu bị diệt, thì chính đạo chúng ta sẽ tiêu vong!" "Vạn lần không thể lưu thủ, nhất định phải diệt sát lão ma này!" Hồng Quân nói xong, liền dẫn đầu vung Bàn Cổ Phiên xông lên.

Lão tự nhiên không phải là kẻ không biết sợ, nhưng chỉ có như vậy mới có thể khiến những người khác không còn lo lắng.

Băng Thiên và những người khác cũng đều hô lớn một tiếng: "Hồng Quân đạo hữu, ta đến giúp ngươi!" Băng Thiên Kiếm dưới sự điều khiển của hắn lập tức phóng to vô số vạn lần, dường như có thể chém nát trời đất.

Đạo văn Hủy diệt pháp tắc bao phủ trên đó, dày đặc, thể hiện sức mạnh hủy diệt tuyệt đối.

Một lỗ đen được sinh ra ở mũi kiếm, càng có uy năng khủng bố thôn phệ tất cả.

"Giết!" Một kiếm xuất, thiên địa động.

Vạn vật bi thương!

Thân là Hủy Diệt Ma Thần chuyển thế, uy lực một kiếm của Băng Thiên đạo nhân, quả thực kinh thiên động địa như vậy.

Càn Khôn lão tổ cũng không hề yếu thế.

Chương 57

Chí bảo Càn Khôn Đỉnh bay lên, thanh trọc lưỡng khí giao thoa, câu động thiên địa càn khôn đại đạo.

Trong đó càng có liệt hỏa bốc lên, chẳng khác nào lấy trời đất làm lò luyện, luyện hóa tất cả.

Thủ đoạn của hai người nhắm vào La Hầu.

Nhưng La Hầu lại cười lạnh một tiếng, Thí Thần Thương trong tay múa ra hai đóa thương hoa.

Khoảnh khắc hoa nở, núi thây biển máu lan rộng.

Cả tinh không dường như bị huyết sắc sát khí của hắn nhuộm đỏ.

Sát Lục pháp tắc và Hủy Diệt pháp tắc mênh mông giao thoa, đạo âm bi thương, kéo dài không dứt.

Càn khôn vỡ nát, lò luyện sụp đổ.

"Không hay rồi!" Hai vị đại thần thông giả đều vào lúc này kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi.

Họ tự nhiên không yếu, nhưng La Hầu quá mạnh.

Khoảng cách giữa hắn và Chuẩn Thánh sơ kỳ là rất lớn.

Huống chi Long Hán lượng kiếp kéo dài khiến sát khí thiên địa mênh mông, càng có thể được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chuyển hóa thành thực lực của La Hầu.

Nói cách khác, người họ đang đối phó là một La Hầu có tu vi không ngừng tăng lên.

Nếu không thể chém giết La Hầu trong thời gian ngắn, thì thật sự là hậu hoạn vô cùng.

“La Hầu, ăn một chiêu của ta!” Dương Mi đại tiên vào lúc này hét dài một tiếng.

Chỉ thấy thân thể của ông vào lúc này cao lên vô hạn, khi xuất hiện lại đã là một cây liễu khổng lồ vươn ngang trời xanh, uy áp vạn cổ.

Cây liễu rủ xuống vạn ngàn sợi tơ, dày đặc, đến nỗi người mắc chứng sợ lỗ cũng phải thấy lạnh gáy.

Đây chính là bản thể của Dương Mi đại tiên, một trong Thượng cổ thập đại linh căn Không Tâm Dương Liễu.

Mặc dù Dương Mi vẫn chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng sức mạnh thể hiện ra lúc này lại vô cùng cường đại, cộng thêm bản thân là Không Gian Ma Thần chuyển thế, căn cơ vô song.

Lúc này áp lực mà ông mang lại có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngay cả La Hầu cũng thu lại vẻ mặt cười gằn, nghiêm túc đối đãi mấy phần.

“Vỡ nát!” Cùng với tiếng quát lạnh phát ra từ khuôn mặt của Dương Mi trên thân cây Không Tâm Dương Liễu khổng lồ.

Vạn ngàn sợi tơ đều vào lúc này điên cuồng quất tới.

Trong một phương thiên địa, vô hạn cắt xé, vạn thiên không gian gợn sóng chấn động.

Cơn bão khủng bố vô cùng cuốn đi, ngay cả hạt bụi nhỏ bé cũng không thể thoát khỏi sự cắn xé của Dương Mi đại tiên.

Hồng Quân và Càn Khôn, Băng Thiên đồng tử co rụt lại.

Khi Hồng Hoang chưa khai mở, Không Gian Ma Thần Dương Mi tuyệt đối là cường giả, chỉ đứng sau Bàn Cổ, là sự tồn tại vô thượng.

Nếu không có La Hầu là mục tiêu chung, thì Dương Mi sẽ là đối

thủ lớn nhất của họ.

Trong đó, Hồng Quân hiểu rõ quy tắc trời đất, hiểu rõ tầm quan trọng của việc thành Thánh đầu tiên, càng hoàn toàn có thể hiểu được uy hiếp của Dương Mi đối với mình.

May mắn thay, hiện tại họ là đồng đội trên cùng một chiến tuyến!

Đối mặt với vô số cành liễu của Dương Mi oanh sát, trên mặt La Hầu mang theo mấy phần ngưng trọng.

"Nếu ngươi vừa bắt đầu đã thi triển chiêu này, bản tọa còn phải lui ba phần." "Nhưng bây giờ!" "Chết cho ta!" La Hầu mang theo nụ cười lạnh, hai tay nắm chặt Thí Thần Thương.

Mũi thương trong tay hắn múa ra quỹ tích kinh người vô cùng.

Ẩn chứa đại đạo, nhưng lại vô pháp vô thiên.

Mỗi chiêu mỗi thức đều sát khí lẫm liệt, dường như có thể xuyên thấu vạn cổ thời không, khuấy động vô biên trời đất.

Từng lớp gợn sóng lan rộng, nghiền nát cành liễu của Không Tâm Dương Liễu, cùng với không gian đại đạo vô thượng của Dương Mi đối đầu nhau.

Pháp tắc của hai người va chạm, tạo ra thời không yên diệt, đại đạo khuyết thiếu.

Khí lãng khủng bố phản hồi, cũng khiến Hồng Quân và những người khác khó có thể chống đỡ, chỉ có thể liên tục lùi lại.

Dương Mi biểu tình vô cùng ngưng trọng, toàn lực giao đấu với La Hầu.

"Đáng hận, bản tọa không có một kiện chí bảo nào, không thể đối phó với lão ma này!" Về thần thông đạo pháp và sức mạnh pháp tắc, Dương Mi tự nhiên vượt xa Hồng Quân và những người khác.

Nhưng không có chí bảo, không thể đối kháng với Thí Thần Thương.

Hồng Quân và những người khác cũng không thể giao chí bảo cho Dương Mi.

Điều đó đã dẫn đến việc Dương Mi mặc dù có thể đối kháng với La Hầu, nhưng chỉ còn thiếu một chút ưu thế mới có thể giành thắng lợi.

"Dương Mi đạo hữu, kiên trì nhé!

Chúng ta đến đây!" Hồng Quân nắm bắt cơ hội, chân đạp Thái Cực Đồ, tay cầm Bàn Cổ Phiên từ bên sườn đánh tới La Hầu.

Càn Khôn và Băng Thiên cũng như vậy.

Mỗi người đều sát ý ngút trời, thề phải chém đầu La Hầu.

Nếu có thể chém giết ma đầu lớn nhất Hồng Hoang, đó chắc chắn là công đức vô lượng, không chừng có thể lập tức thành Thánh, tạo hóa vô cùng.

Nhưng...

La Hầu lại vào lúc này phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

"Muốn giết bản tọa?" "Mơ mộng hão huyền!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!

Khai!" Bốn thanh kiếm sắc bén không biết từ lúc nào đã hiện ra bên cạnh La Hầu, lần lượt rơi xuống bốn phương.

Không phải đồng, không phải sắt cũng không phải thép, từng được giấu dưới núi Tu Di.

Không cần âm dương đảo hỏa luyện, sao không có thủy hỏa rèn giũa phong mang?

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ phía hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.

Kiện sát phạt chí bảo nổi danh nhất Hồng Hoang cuối cùng cũng vào lúc này được La Hầu lấy ra.

Tay hắn nâng Tru Tiên Trận Bàn, trên đó có vô số văn lộ ảo diệu sinh ra.

Tru Tiên Tứ Kiếm bay lên trời, ngay sau đó hóa thành từng đạo kiếm quang bao trùm tứ phương, hình thành một kiếm trận vô cùng khủng bố.

Hồng Quân, Càn Khôn, Băng Thiên, Dương Mi và những người khác đều sắc mặt đại biến.

"Không ổn, trúng kế rồi!" "La Hầu, sao có thể trong nháy mắt thôi động Tru Tiên Kiếm Trận?

Sao có thể?" Hồng Quân và những người khác đương nhiên biết La Hầu sở hữu Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng đã luôn đề phòng.

Trước khi đấu pháp, họ đã quan sát, bốn phương không hề tồn tại trận pháp mà La Hầu bố trí trước.

Chỉ cần Tru Tiên Tứ Kiếm không được bố trí thành đệ nhất sát trận Hồng Hoang Tru Tiên Kiếm Trận, thì không cần phải quá lo lắng.

Suy cho cùng, nếu chỉ xét về lực sát thương, Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương cũng chỉ ngang nhau.

Nhưng một khi hình thành Tru Tiên Kiếm Trận, thì phiền phức cũng lớn rồi.

Nhưng ngàn vạn lần, họ cũng không ngờ, La Hầu lại có thể trong nháy mắt bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Không hợp lý!

Loại đỉnh cấp sát trận này, trừ phi là Thánh nhân, nếu không sao có thể dễ dàng bố trí như vậy?

La Hầu cười lớn: "Một đám ngu muội!" "Trước hôm nay, bản tọa đương nhiên không thể bố trí trong nháy mắt." "Nhưng hiện tại, Hồng Hoang sát khí tung hoành, bản tọa sao lại không thể bố trí?" Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân La Hầu.

Chương 58

Hiểu rồi!

Lúc này họ mới hiểu, pháp bảo mạnh nhất của La Hầu từ đầu đến cuối đều không phải Thí Thần Thương, mà là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Chính vì có kiện đỉnh cấp pháp bảo này, sự cường đại của Tru Tiên Kiếm Trận và Thí Thần Thương mới có thể được thể hiện.

Hiện tại, bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ, mọi người tự nhiên đã rơi vào nguy cơ.

Trời đất nổ vang, kèm theo kiếm khí ngút trời gần như vô tận, đủ để sánh ngang với một cú ra tay của Chuẩn Thánh, từ bốn phương tám hướng quét tới.

Sát luân cuồn cuộn bao phủ, tựa như muốn nghiền nát tất cả, còn có nghiệp hỏa thiên lôi ngang ngược!

Đối mặt với nguy cơ vô cùng, mấy vị đại năng đỉnh cấp làm sao còn rảnh tay để đối phó với La Hầu.

Lúc này mỗi người đều thi triển toàn bộ thủ đoạn để chống lại uy hiếp của Tru Tiên Kiếm Trận.

Thái Cực Đồ che chắn trước mặt, Hồng Quân thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Càn Khôn Đỉnh của Càn Khôn lão tổ cũng hóa thành một cái lồng phòng ngự khổng lồ che trời lấp đất, ngăn chặn tất cả.

Nhưng dù có hai kiện chí bảo mạnh mẽ chống đỡ, nhưng dưới sự xung kích của kiếm khí và sát luân vô tận, họ vẫn cảm thấy một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận vẫn chưa ở trạng thái hoàn chỉnh.

Nếu kiếm trận hoàn toàn triển khai, lúc đó mấy người họ có lẽ không còn cơ hội xoay chuyển nào.

"Hồng Quân đạo hữu, mau nghĩ cách đi!" Càn Khôn vào lúc này hô lớn, rõ ràng là đặt hết hy vọng vào Hồng Quân.

Suy cho cùng, Hồng Quân có nhiều pháp bảo trong tay, không chừng có thể giải quyết được nguy cơ hôm nay.

Dương Mi đang toàn lực đối kháng với La Hầu, lúc này cũng truyền thần thức đến.

Mấy người họ hoàn toàn không có biện pháp nào.

Được đặt nhiều kỳ vọng, Hồng Quân lão đạo lúc này cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

La Hầu đã động dụng Tru Tiên Kiếm Trận, một bước đi mà lão không hề ngờ tới.

Hiện tại, Hồng Quân cũng không có kế sách gì, trong lòng chỉ còn lại sự tuyệt vọng nồng nặc.

"Chẳng lẽ, hôm nay chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?" "Ta không cam tâm!" "Vô thượng đại đạo, ta cũng có tư cách tranh đoạt!" Hai mắt đỏ ngầu, nhưng lại không biết phải làm sao.

Những người khác nhìn biểu hiện của Hồng Quân, từng người cũng thần sắc ảm đạm đi mấy phần.

La Hầu ha ha cười lớn: "Mấy tên ngu xuẩn này, còn dám đối đầu với bản tọa?

Thật không biết mình là ai!" "Bản tọa mưu đồ nhiều năm, sao có thể vì sự xuất hiện của mấy người các ngươi mà bị phá hoại?" "Ngày xưa Bàn Cổ sáng tạo Hồng Hoang, thai nghén sinh linh, hiện tại,

những sinh linh này đều sẽ trở thành đá lót đường cho bản tọa, trở thành mấu chốt để ta vấn đỉnh vô thượng đại đạo!" "Cho nên!" "Dưới hiệu lệnh của bản tọa, hủy diệt đi!

Hồng Hoang!" Tiếng cười cuồng loạn của La Hầu không chỉ vang vọng bên tai Hồng Quân và Dương Mi, mà còn xuyên thấu trời cao, rơi xuống thiên địa Hồng Hoang.

Vô số sinh linh vào lúc này đều sinh ra oán hận vô cùng đối với La Hầu.

Oán hận càng mạnh mẽ, lời nguyền rủa càng mênh mông.

Sức mạnh mà La Hầu có thể rút ra cũng càng mạnh mẽ.

Một đợt nối tiếp một đợt, một tầng nối tiếp một tầng.

La Hầu hoàn toàn hưng phấn, hoàn toàn kích động.

Hắn có thể cảm nhận được thực lực của mình đang không ngừng đột phá, không ngừng trưởng thành, khoảng cách đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đã không còn xa.

Chỉ cần hủy diệt Hồng Hoang, sát khí mênh mông đó tuyệt đối có thể khiến hắn thành Hỗn Nguyên.

"Đạo của bản tọa mới là chính xác!" "Có thể cống hiến cho đạo của bản tọa, đó là vinh hạnh lớn của các ngươi!" Nhưng ngay khi La Hầu đang cười lớn, một trận nổ dữ dội lại vào lúc này truyền đến.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang vào lúc này đều có cảm ứng trong lòng.

Nhìn lên bầu trời, huyết nguyệt vốn đang treo cao, sát khí mịt mù trời đất lại trong nháy mắt khôi phục lại sự sáng sủa.

"Thái Âm Tinh có hy vọng khôi phục?" Không ít người nhìn thấy huyết nguyệt đang dần dần tiêu tan.

Tử khí mênh mông dường như vào lúc này đã bị một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó hấp thu.

Ngay cả sát khí trong trời đất cũng vào lúc này dần dần tiêu tán.

Trật tự đang được tái lập!

"Ong!!!" Tiếng nổ dữ dội phát ra từ Tru Tiên Kiếm Trận chưa hoàn toàn thành hình.

Theo sau đó là sắc mặt La Hầu biến đổi dữ dội.

"Sao có thể?" "Ai đang ra tay?" La Hầu vốn đã nắm chắc phần thắng, thậm chí có thể nhìn thấy chiến thắng và viễn cảnh tương lai huy hoàng của mình.

Nhưng cảm ứng đột nhiên bị cắt đứt lại khiến hắn lộ ra vẻ kinh hãi.

Tử khí của ba ngàn Ma Thần không còn tiếp tục ô nhiễm Hồng Hoang, vậy thì thiên địa sẽ không động loạn.

Kế hoạch của hắn, hoàn toàn kết thúc!

"Là ai???" Đoạt tiền đồ của người khác chẳng khác nào giết cha mẹ người ta.

La Hầu lúc này gầm lên từ tận đáy lòng, gần như muốn xé nát tất cả.

Trong cơn thịnh nộ, hắn càng chỉ tay suy diễn.

Một bóng người lại trong nháy mắt rơi vào tầm mắt hắn.

"Lại là ngươi!!" La Hầu chỉ cảm thấy mình sắp tức đến ngất đi.

Kẻ phá hỏng chuyện tốt của hắn không phải ai khác, chính là kẻ đã mấy lần ba lượt phá hỏng chuyện tốt của hắn, Chu Dịch.

Cũng chính vì sự quấy rối của Chu Dịch, kế hoạch ban đầu của La

Hầu hoàn toàn phá sản, buộc phải tốn rất nhiều thời gian đến hỗn độn, dẫn dụ tử khí của ba ngàn Ma Thần.

Mặc dù La Hầu chính là do oán niệm và sát khí của ba ngàn Ma Thần hóa hình.

Nhưng muốn dẫn động tử khí xung kích Hồng Hoang, độ khó vẫn rất kinh người.

Hắn đã phải trả một cái giá cực lớn, một khoảng thời gian kinh người.

Ngay khoảnh khắc sắp thu hoạch.

Lại không còn nữa!

Chu Dịch lại phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Giờ phút này, ngọn lửa giận của La Hầu, cho dù Chu Dịch ở tận Thái Âm Tinh xa xôi cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Tuy nhiên, lúc này trên mặt Chu Dịch lại nở một nụ cười rạng rỡ.

"Ha ha, La Hầu quả nhiên là huynh đệ tốt, mang đến cho ta một món quà lớn như vậy!" Té ra, khi Chu Dịch và Thiên Ma hóa thân giáng lâm Thái Âm Tinh, tử khí mênh mông gần như đã bao phủ toàn bộ Thái Âm Tinh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Thái Âm Tinh sẽ có khả năng bị lật đổ hoàn toàn.

Nếu dùng thủ đoạn của Chu Dịch, điều động thần lực và Lực chi pháp tắc, có lẽ có thể chống cự được một lúc.

Nhưng!

Cuối cùng cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Đợi La Hầu và Hồng Quân, Dương Mi giao chiến có kết quả, sau

đó Chu Dịch sẽ phải đối mặt với sự trấn áp mạnh mẽ của La Hầu.

Dù có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhục thân cường đại và ba kiện chí bảo, thậm chí có thể điều động sức mạnh của Hỗn Độn Thiên.

Nhưng Chu Dịch muốn dùng sức một mình để đối phó La Hầu là vạn lần không thể.

Do đó Chu Dịch quyết đoán từ bỏ lựa chọn này.

Nhưng, khi hắn quyết định quay lại giúp Hồng Quân, Dương Mi, chuẩn bị tập hợp sức mạnh của mọi người để kháng cự La Hầu thì...

Chương 59

Thiên Ma hóa thân lại đột nhiên cảm ứng được một tia khát vọng.

Sự xuất hiện của tia khát vọng này chính là cơ sở của sự chuyển biến.

Chu Dịch lập tức hiểu ra!

"Thiên Ma hóa thân của tôi vốn được tạo ra từ ma đạo bản nguyên trên tàn hài phân thân của La Hầu." "Về mặt lý thuyết, tất cả những thứ liên quan đến ma đạo đều có thể bị tôi sử dụng, trở thành động lực mạnh mẽ để nâng cao thực lực cho ma hóa thân!" Trong thời gian dài, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch đã vận chuyển Tự Tại Thiên Ma Kinh tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Nếu có thể thôn phệ hấp thu hoàn toàn những tử khí này, hóa thân của ta cũng có thể trở thành Chuẩn Thánh!" Chu Dịch động lòng!

Hắn lập tức điều khiển Thiên Ma hóa thân đi hấp thu tử khí vô biên.

Ban đầu hắn còn lo lắng Thiên Ma hóa thân với cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể chịu đựng được tử khí vô biên hay không.

Nhưng vạn lần không ngờ, kết quả lại thuận lợi ngoài sức tưởng tượng.

Tử khí vô cùng vô tận không ngừng dung nhập vào cơ thể Thiên Ma hóa thân, mỗi thời mỗi khắc đều đang nâng cao thực lực của ma hóa thân.

Tử khí vô biên vốn đã làm ô nhiễm Thái Âm Tinh cũng đã tìm được nơi để trút ra.

Mối quan hệ giữa Thái Âm và Thái Dương lại một lần nữa đạt

đến sự cân bằng!

Mọi kế hoạch của La Hầu đều vào lúc này bị chặn đứng.

Cả thiên địa Hồng Hoang lại một lần nữa có cơ hội tái sinh.

Cảm nhận sự vận chuyển của tử khí trong cơ thể hóa thân, Chu Dịch biểu tình vui mừng.

Hắn thực ra không hề oán hận La Hầu.

Thậm chí còn phải cảm ơn đối phương.

Nếu không phải La Hầu, Chu Dịch sao có thể mấy lần ba lượt có được đại cơ duyên?

Hiện tại, có tử khí vô biên, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch sớm có thể trở thành Chuẩn Thánh, thậm chí có cơ hội tấn công Chuẩn Thánh trung kỳ.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần có đủ thời gian, trở thành Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không phải là không thể.

Nhưng Chu Dịch biết, hắn không thể đợi lâu như vậy.

Lúc này thực lực của La Hầu vẫn không ngừng tăng trưởng.

Hồng Quân và Dương Mi muốn đối phó La Hầu lại còn thiếu chút nữa.

Nếu đợi La Hầu diệt Hồng Quân và những người khác, lúc đó Chu Dịch cũng sẽ phải đối mặt với đại phiền phức.

"Hóa thân, ngươi ở lại đây chuyển hóa tử khí đi!" "Bản tọa phải đi chém giết lão ma La Hầu này!" Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch khoanh chân ngồi trên không trung Thái Âm Tinh, gật đầu với bản tôn.

Chu Dịch thi triển thần thông Đẩu Chuyển Tinh Di trong thái cổ tinh không, với tốc độ nhanh nhất lao về phía La Hầu.

Hồng Quân, Dương Mi và những người khác vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này cảm nhận được thực lực không còn tăng trưởng của La Hầu đang thịnh nộ không thôi.

Sát khí trong trời đất cũng vào lúc này có dấu hiệu ngừng khuếch trương.

Lúc này, họ cũng hiểu rằng, kế hoạch mỹ mãn của La Hầu đã xuất hiện sơ hở.

"Chư vị đạo hữu, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ cuộc!" "La Hầu hiện tại không phải là tuyệt đối vô địch!" Hồng Quân cười lớn một tiếng, tay nâng Thái Cực Đồ ép xuống La Hầu.

Cầu vàng trong Thái Cực Đồ chấn động, định trụ địa hỏa thủy phong vỡ nát, hóa thành sức mạnh ngũ hành giáng lâm.

Về phần Bàn Cổ Phiên, khi vung lên lại có vạn thiên khí lưu ngang ngược, cùng với kiếm khí mênh mông của Tru Tiên Kiếm Trận xé rách nhau.

Mấy người còn lại cũng đều thần tình phấn chấn, lại một lần nữa triển khai thủ đoạn mạnh mẽ của mình.

"Một đám không biết sống chết!" La Hầu vốn đang trong trạng thái thịnh nộ, lúc này sát ý đã đạt đến mức không thể tưởng tượng.

Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ xuống, vạn thiên kiếm quang ngang ngược áp chế tất cả mọi người đến không thở nổi.

Thí Thần Thương ẩn nấp trong hư không, trong nháy mắt xuyên thấu vạn vật, phá vỡ hư vọng.

Phụt!

Mũi thương đâm xuyên qua thân thể một người, khi rút ra còn có máu của Chuẩn Thánh nhuộm đỏ tinh không.

Càn Khôn lão tổ nhìn đạo thể bị xuyên thủng, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm đi mấy phần.

"Ầm!" Cú phản kích lúc hấp hối vô cùng nhanh chóng, sức mạnh bá đạo vô biên vào lúc này đánh bay La Hầu.

La Hầu liên tục lùi lại.

"Đạo hữu cứu ta!" Càn Khôn lão tổ thi triển thủ đoạn cuối cùng, thúc giục Càn Khôn Đỉnh bỏ chạy.

Nhưng Hồng Quân, Dương Mi và Băng Thiên nào phải hạng người lương thiện?

Thấy Càn Khôn trọng thương, họ không hề có ý định cứu giúp, ngược lại còn nhân lúc La Hầu đang đuổi giết mà xông lên.

Họ xem Càn Khôn như một mồi nhử để tìm cơ hội diệt sát La Hầu.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hồng Quân và những người khác, Càn Khôn chỉ cảm thấy trong lòng một trận bi ai.

Thấy La Hầu lại lần nữa đuổi giết tới, ông ta biết mình không thể thoát khỏi cái chết.

"La Hầu!!!" Trong cơn bi phẫn tột độ, Càn Khôn lão tổ ầm ầm tự bạo chân linh.

Chuẩn Thánh tự bạo, uy lực lớn đến mức nào tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Trên bầu trời dường như lóe lên một mặt trời khác.

Sức mạnh kinh khủng khiến cho một tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ như La Hầu cũng bị đánh bay một cách kinh người.

Bộ giáp trên người bắt đầu vỡ nát từng tấc, đạo thể của hắn cũng xuất hiện những vết rạn.

Còn về Hồng Quân, Băng Thiên, Dương Mi, họ cũng không ngờ Càn Khôn lại cương liệt đến vậy.

Nhưng không một ai trong lòng có chút hối hận hay áy náy nào.

Thậm chí...

ánh mắt họ nhìn về phía Càn Khôn Đỉnh đã trở thành vật vô chủ sau khi Càn Khôn vẫn lạc còn vô cùng nóng rực.

Đó là một món nghịch thiên chí bảo.

Bây giờ Càn Khôn đã chết, tự nhiên là có cơ hội tranh đoạt.

Đương nhiên, bây giờ cũng không phải lúc tranh đoạt pháp bảo.

"La Hầu!" Nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!

La Hầu đã bị thương, Dương Mi và Hồng Quân hai người không chút giữ lại mà lao lên.

Băng Thiên đạo nhân cũng cầm Băng Thiên Kiếm chủ động xông lên chém giết!

"Tưởng rằng bản tọa bị thương là có thể tùy ý bắt nạt sao?" La Hầu cười gằn không ngớt, Thí Thần Thương múa lên kín như bưng.

Sát Lục pháp tắc và Hủy Diệt pháp tắc hóa thành những luồng thương mang thực chất tràn ngập giữa đất trời.

Một mình đối phó ba người, lại còn phải phân tâm điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận.

Sự cường đại của La Hầu không cần phải nghi ngờ.

Dù đã chiếm hết lợi thế, Hồng Quân và những người khác lúc này cũng vô cùng căng thẳng, quyết không cho La Hầu một tia cơ hội nào.

Nhưng... thủ đoạn của La Hầu độc ác đến cực hạn.

Xông lên phía trước nhất, không có pháp bảo hộ thân, Hủy Diệt

pháp tắc của Băng Thiên đạo nhân cuối cùng cũng không địch lại được Sát Lục pháp tắc.

Trong một loạt tiếng nổ vang, La Hầu trực tiếp chống đỡ đòn tấn công của Dương Mi và Hồng Quân.

Chương 60

Thương thế trên người hắn nặng thêm mấy phần.

Nhưng Thí Thần Thương lại như rồng như hổ, đâm xuyên qua đầu lâu của Băng Thiên đạo nhân.

Có lẽ đã có bài học từ Càn Khôn, La Hầu ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Hắn trực tiếp đập nát đầu lâu của Băng Thiên, nghiền nát cả thần hồn và chân linh.

"Chết!" Dùng sát để ngăn sát!

Sát khí sinh ra từ sự vẫn lạc của một Hủy Diệt Ma Thần đường đường đã giúp thương thế của La Hầu hồi phục mấy phần.

"Bây giờ, đến lượt các ngươi!" Vẻ hung ác tột cùng khiến Hồng Quân và Dương Mi không khỏi rùng mình.

Bốn người liên thủ đối phó La Hầu, bây giờ đã bị diệt mất một nửa.

Bất kể là Dương Mi hay Hồng Quân, trong lòng đều đã nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng, cũng chính lúc La Hầu tỏ ra uy phong lẫm lẫm, một bộ dạng độc bá thiên hạ, thì một luồng sức mạnh kinh người từ xa ầm ầm giáng xuống.

Trực tiếp đánh vào vòng chiến của ba người.

Những gợn sóng không ngừng lan ra, chính là phù văn của Tru Tiên Kiếm Trận hiện lên.

Tru Tiên Kiếm Trận, được mệnh danh là đệ nhất sát phạt đại trận của Hồng Hoang.

Từ xưa đến nay, điều này không cần phải nghi ngờ.

Nhưng một trận pháp đỉnh cấp như vậy, độ khó để bố trí cũng cực kỳ cao.

Chỉ có Thông Thiên được xưng là Thánh nhân ở hậu thế mới có thể tùy ý bày trận.

Thực lực của La Hầu hiện tại dù đã vượt qua mọi sinh linh Hồng Hoang, nhưng vẫn chưa phải là Thánh nhân, chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cũng vì vậy, Hồng Quân và Dương Mi mới bị La Hầu dẫn vào một lối tư duy sai lầm.

Nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận, họ không thể nào là đối thủ của La Hầu.

Khi sát khí giữa đất trời ngừng tăng trưởng, Tru Tiên Kiếm Trận vẫn chưa hoàn toàn được bố trí xong.

Đang bận đối phó với Dương Mi và Hồng Quân, La Hầu làm gì có tinh lực để triển khai hoàn toàn trận pháp này.

Nhưng, cũng chính vì vậy.

Chu Dịch mới có cơ hội và không gian để ra tay!

Khi hắn cảm nhận được, một đại trận đã ở ngay trước mặt.

Trình độ của hắn về trận pháp cũng không cao, ít nhất so với La Hầu và Thông Thiên sau này còn kém không chỉ một hai bậc.

Trong phần thưởng có mảnh vỡ Đại Đạo Trận Pháp, nhưng Chu Dịch cũng chưa kịp luyện hóa.

Nhưng may mắn là!

Chu Dịch đã nhận được một môn thần thông, tên là Đại Đạo Phá

Vọng Chi Đồng.

Lúc này, ở bên ngoài trận pháp.

Đôi mắt của Chu Dịch sáng rực ánh vàng, vô vàn pháp tắc của đất trời, vạn ngàn đạo vận đều hiện ra trước mắt.

Trận pháp vô cùng khủng bố, mỗi một đường nét, mỗi một vân văn đều vô cùng rõ ràng, gần như hoàn mỹ.

Nhưng... trên đời không tồn tại thứ gì không có sơ hở.

Ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận khi đã triển khai hoàn toàn cũng không thể hoàn mỹ.

Nếu không cũng chẳng có câu nói "phi tứ thánh tề xuất bất khả phá".

Tru Tiên Kiếm Trận chưa hoàn thiện lúc này lại càng như vậy.

Dưới Đại Đạo Phá Vọng Chi Đồng, Chu Dịch nhanh chóng nhìn thấu sơ hở lớn nhất trong đó, rồi dùng toàn lực đánh xuống.

Một chỉ điểm ra, Âm Dương Đại Đạo dọc ngang, Ngũ Hành pháp tắc đan xen.

Sức mạnh thế giới bùng nổ, khơi dậy vạn ngàn pháp tắc ảo diệu vô cùng.

Một đòn đánh xuống, cả trận pháp đều rung chuyển dữ dội, dường như sắp sụp đổ.

Sát khí vô tận bên trong cuồn cuộn tràn ra ngoài, kiếm khí sắc bén tàn phá không gian.

Tiếng gầm giận dữ của La Hầu cũng từ trong đó truyền ra.

“Chu Dịch!

Ngươi cũng đến nộp mạng sao?” Cách đây không lâu, kế hoạch

của La Hầu bị Chu Dịch phá hỏng, bây giờ Chu Dịch lại đến.

La Hầu gầm lên giận dữ, hai tay bấm mấy pháp quyết, chuẩn bị điều động Tru Tiên Kiếm Trận, kéo Chu Dịch vào trong.

Trong lòng hắn chỉ còn lại sát ý vô biên!

Bất cứ ai cản đường đều chỉ có một con đường chết.

"Sát!

Sát!

Sát!" "Bản tọa tu luyện Sát Lục pháp tắc, lấy sát chứng đạo!!" "Các ngươi đều đến nộp mạng, vậy thì ta thành toàn cho các ngươi!" Nhưng ngay khi hắn đang điều động Tru Tiên Kiếm Trận, một luồng sức mạnh còn kinh khủng hơn nữa lại ầm ầm giáng xuống.

"Sức mạnh thế giới, phá!" Từ trong thế giới hỗn độn do Chu Dịch sáng tạo ra, sức mạnh thế giới vô tận ầm ầm hạ xuống, lại một lần nữa va chạm vào sơ hở của Tru Tiên Kiếm Trận.

Ong ~~ Toàn bộ trận pháp không ngừng sụp đổ, từng mảng lớn vân văn vỡ nát, sát khí như biển cả không ngừng khuếch tán ra.

"Tốt quá rồi, Tru Tiên Kiếm Trận sắp bị phá rồi!" Trên mặt Hồng Quân và Dương Mi lập tức hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, họ sẽ có cơ hội lật ngược tình thế.

Sắc mặt La Hầu lại âm trầm đến cực điểm, thậm chí còn có chút nghi ngờ nhân sinh.

"Làm sao hắn có thể tìm ra điểm yếu của trận pháp?" "Tru Tiên Kiếm Trận đáng lẽ phải hoàn mỹ!" "Biến số!

Lại là biến số này, tất cả đều là vì ngươi!" Trước khi Chu Dịch xuất hiện, kế hoạch của La Hầu vô cùng hoàn mỹ.

Mỗi một bước đều khiến Hồng Hoang đi theo hướng hắn đã định.

Hồng Quân căn bản không có cách nào ngăn cản.

Nhưng sau khi biến số Chu Dịch xuất hiện, tất cả kế hoạch đều thay đổi.

Cuối cùng, khi hắn lựa chọn dùng đến tử khí Ma Thần để đánh cược một lần, lại cũng bị Chu Dịch ngăn cản.

Bây giờ ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng sắp bị phá.

Dưới sự cộng hưởng của đủ loại tình huống, Chu Dịch thậm chí đã trở thành tâm ma của La Hầu.

Vào lúc này, tâm thái của hắn sụp đổ cũng là chuyện đương nhiên.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Những đòn tấn công liên tiếp giáng xuống.

Cuối cùng!

Tru Tiên Kiếm Trận đang rung chuyển điên cuồng cuối cùng cũng không chịu nổi, hóa thành những mảnh vỡ tan tác.

Chương 61

Sát khí bàng bạc khuếch tán ra bốn phía.

La Hầu, Dương Mi và Hồng Quân cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh uy thế không thể cản phá, giống như vị cứu tinh của trời đất.

"La Hầu, bây giờ, là lúc chúng ta thanh toán mọi chuyện." Chu Dịch vẻ mặt lạnh lùng.

Nhìn La Hầu đang có khí tức ở Chuẩn Thánh trung kỳ, hắn không hề nhíu mày.

"Đạo hữu, ngươi đến rất đúng lúc, cùng bọn ta tru sát lão ma này." Lúc này Hồng Quân làm gì còn quan tâm Chu Dịch có phải là đối thủ cạnh tranh hay không, chỉ cần có thể diệt được La Hầu đã là niềm vui lớn.

Chu Dịch gật đầu: "Tự nhiên là như vậy!" Trong phút chốc, ba vị tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ đều chĩa mũi nhọn về phía La Hầu.

"Ta, La Hầu, mới là nhân vật chính thực sự của trời đất này!" "Muốn đối phó ta?

Các ngươi không có cửa đâu!" Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, bốn thanh pháp bảo phẩm cấp Tiên Thiên Chí Bảo với khí tức kinh người, phong mang tất lộ, hiện ra xung quanh La Hầu.

"Đến đây!

Để ta xem, ai mới là nhân vật chính thực sự của trời đất này!" "Sát!" Đến giai đoạn này, sát ý của La Hầu đã lên một tầm cao mới.

So với vừa rồi còn mạnh hơn mấy phần.

Không điên cuồng không thành ma!

La Hầu bây giờ mới là đại ma đầu chân chính, không chút giả tạo.

Chu Dịch cười lạnh, mấy kiện pháp bảo lần lượt hiện ra.

"Chư Thiên Khánh Vân!" "Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục!" "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Bảo quang tỏa ra bốn phía, gần như làm lóa mắt Dương Mi.

Vị Không Gian Ma Thần từng trải này chợt cảm thấy mình thật sự quá nghèo nàn.

Giây tiếp theo, khi thấy Chu Dịch và La Hầu đối đầu trực diện, Thí Thần Thương và Tru Tiên Tứ Kiếm không thể làm Chu Dịch lùi lại một bước.

Lòng đố kỵ trong ông ta lại tăng thêm một bậc!

Dương Mi rất mạnh, điều này không cần phải nghi ngờ, nếu như bây giờ ông ta cũng nắm trong tay một kiện Tiên Thiên Chí Bảo không thua kém gì Hồng Quân.

Có lẽ La Hầu lúc đó đã phải cân nhắc làm sao để chạy trốn.

Nhưng chuyện này phải xem vận mệnh.

Dương Mi không có pháp bảo, Chu Dịch có!

Chư Thiên Khánh Vân giáng xuống, hóa thành từng đóa mây vàng trải khắp đất trời.

Thế giới Hồng Mông lấp lánh, bát âm tiên nhạc vang vọng vũ trụ, các loại pháp tắc trần liệt, càng thêm lộng lẫy huy hoàng, cổ xưa mênh mông.

Chỉ riêng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo này đã đủ để bảo vệ Chu Dịch khỏi nguy hiểm.

Kiếm khí vô tận từ Tru Tiên Tứ Kiếm rơi xuống Chư Thiên Khánh Vân, ma sát dữ dội tạo ra tia lửa vô tận bắn ra, thắp sáng cả bầu trời sao.

Ma khí bá đạo từ Thí Thần Thương và thân thể La Hầu dâng lên, dưới thánh quang của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên liền trở nên yếu ớt như một con cọp giấy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trên chiến trường này, vai trò của Chu Dịch thậm chí còn lớn hơn cả Hồng Quân và Dương Mi.

"La Hầu, để ta lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi!" Tay nâng Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, trên người Chu Dịch ầm ầm hiện ra ba loại đại đạo.

Âm Dương, Ngũ Hành, Tạo Hóa... những đại đạo này kết hợp lại với nhau, dưới sự thống lĩnh của Lực Chi Pháp Tắc trong thế giới pháp tắc, hình thành nên một luồng sức mạnh va chạm vô cùng khủng bố.

Trong quá trình đó, hai bản mệnh thần thông của Chu Dịch cũng theo đó hiện ra.

"Âm Dương Ma Bàn!" Một đồ hình Thái Cực Âm Dương khổng lồ hiện ra, nghịch chuyển âm dương.

Thực lực của Chu Dịch tăng lên một bậc, thực lực của La Hầu cũng giảm đi không ít.

Trong tình thế bên này mạnh lên, bên kia yếu đi, càng thể hiện rõ Chu Dịch đã nắm giữ thế chủ động.

"Tiểu tử Chu Dịch, sao ngươi dám bắt nạt ta như vậy!" La Hầu cười điên cuồng, Thí Thần Thương trong tay có thế một thương phá vạn pháp.

Nhưng!

Khi Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Dịch quét qua.

Cấm chế trong Thí Thần Thương mà La Hầu đã luyện hóa bị lỏng đi mấy phần.

Một chút lỏng lẻo tự nhiên không thể khiến món chí bảo này đổi chủ khỏi tay La Hầu.

Nhưng lại khiến thế công của La Hầu chững lại một chút.

Thần thông kỳ diệu như vậy, La Hầu làm sao từng thấy?

Lúc này tự nhiên chịu một thiệt thòi nhỏ, trong lòng hừ một tiếng.

Nhưng ngay lập tức, hắn đã điều chỉnh lại, ngăn chặn ảnh hưởng của Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhưng cao thủ giao đấu, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ để quyết định nhiều chuyện.

Sức mạnh của Chu Dịch mạnh mẽ phá vỡ sự ngăn cản của Thí Thần Thương, trực tiếp đánh vào tấm chắn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Ầm!

Thân thể La Hầu bị va chạm lùi về phía sau.

Hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lại không hề lộ ra chút yếu thế nào.

"Sát!" Thí Thần Thương như một con hắc long nghịch tập, mang theo khói máu ngút trời lao tới.

"Thái Cực Đồ!" "Vạn Thiên Dương Liễu!" Dương Mi và Hồng Quân hai người đương nhiên không thể đứng sau nhìn.

Nhân lúc Chu Dịch thu hút phần lớn sự chú ý của La Hầu, Thái Cực Đồ và vạn ngàn cành liễu lần lượt từ hai bên trái phải đánh tới.

Pháp tắc bốn phương đều ngưng trệ, không gian vô hạn bị phong tỏa triệt để.

Trừ khi La Hầu thi triển Thời Gian pháp tắc đỉnh cấp, nếu không căn bản không thể thoát khỏi vòng vây của Hồng Quân và Dương Mi.

"A a a ~~~" Với thái độ liều chết, La Hầu cứng rắn chống đỡ thủ đoạn của Hồng Quân và Dương Mi.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cố nhiên cường đại, trong số các pháp bảo liên đài cũng thuộc hàng đỉnh cấp.

Nhưng sự đỉnh cấp này được xây dựng trên cơ sở nó thuộc về La Hầu, cung cấp sức mạnh to lớn cho La Hầu.

Khả năng phòng ngự của bản thân nó lại hoàn toàn không thể so sánh với chí bảo Chư Thiên Khánh Vân.

Lúc này, màn sáng phòng ngự của La Hầu bị hai đại thần thông đánh cho tan nát.

Những thủ đoạn còn lại chỉ có thể dựa vào thân thể của hắn để chịu đựng.

Dù là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng La Hầu cũng không cường hãn như vậy.

Từng mảng sương máu phun ra, khóe miệng La Hầu cũng chảy máu.

Nhưng La Hầu lại không hề có chút thất vọng nào, ngược lại khí thế bàng bạc tột cùng, phảng phất như thắng lợi đã nằm trong tay!

Mũi thương của Thí Thần Thương ẩn chứa vô số vong hồn.

Đó đều là những linh hồn đã vẫn lạc dưới tay Thí Thần Thương.

Mỗi một vong hồn đều đang gào thét thảm thiết, phát ra sức mạnh thần hồn mãnh liệt.

Chỉ riêng những tiếng kêu thảm và gầm thét đó đã đủ khiến người ta màng nhĩ nứt toác, hoảng hốt bất an.

Trước đó La Hầu căn bản không hề kích hoạt những vong hồn này, giữ lại làm át chủ bài.

Khi Dương Mi và Hồng Quân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều trắng bệch đi mấy phần.

Nếu La Hầu dùng thủ đoạn này khi đối phó với họ, e rằng hai người chắc chắn sẽ trọng thương.

Chương 62

Ngay cả Hồng Quân có Thái Cực Đồ, một chí bảo vừa công vừa thủ, e rằng cũng không chống đỡ nổi.

Dương Mi tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Cổ tay La Hầu xoay chuyển, Sát Lục pháp tắc bành trướng từ cán thương truyền đến mũi thương.

Trong chốc lát, sức mạnh sát lục khủng bố đã tiêu diệt các vong hồn.

Những vong hồn vốn đầy oán khí lúc này lại bị tiêu diệt, biến thành sức mạnh thần hồn thuần túy.

Vạn ngàn oan hồn vỡ nát, sức mạnh gia trì lên Thí Thần Thương quả thực khủng bố đến cực điểm.

Một điểm sắc bén lộ ra, sau đó phá vỡ mọi phòng ngự.

Ngay cả hai tầng phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên và Chư Thiên Khánh Vân cũng bị phá vỡ một lỗ hổng vào lúc này.

Mặc dù trong quá trình xâm nhập đã bị triệt tiêu lượng lớn sức mạnh, nhưng uy lực của một thương này cũng đủ để giết chết bất kỳ tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ nào.

Băng Thiên đạo nhân và Càn Khôn lão tổ bị Thí Thần Thương đâm xuyên qua cơ thể là ví dụ tốt nhất.

Chu Dịch chắc chắn cũng sẽ trở thành Băng Thiên và Càn Khôn tiếp theo!

"Chu Dịch!" "Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết!" La Hầu cười gằn, như thể thắng lợi đã nằm trong tay.

Hắn quả nhiên ôm thái độ lấy máu đổi máu, lấy thương đổi thương để ưu tiên đối phó với Chu Dịch.

Thậm chí để đối phó với Chư Thiên Khánh Vân và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bên ngoài thân thể Chu Dịch, hắn đã sử dụng đến át chủ bài.

Quả thật tàn nhẫn đến cực điểm, quyết đoán đến không thể tưởng tượng.

Hồng Quân và Dương Mi chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Nếu người bị nhắm đến không phải là Chu Dịch, e rằng lúc này họ đã đi theo gót chân của Băng Thiên và Càn Khôn.

Theo họ thấy, Chu Dịch lần này không chết cũng trọng thương.

Điều này khiến họ vô cùng lo lắng.

Suy cho cùng, Chu Dịch lúc này có thể nói là người có khả năng đối phó với La Hầu nhất trong ba người.

Nếu Chu Dịch xảy ra sai sót, vậy thì thật sự sẽ có vấn đề lớn.

Nhưng!

Sự tình thật sự sẽ diễn ra như La Hầu dự liệu sao?

Đối mặt với Thí Thần Thương mang theo sát khí ngút trời, biểu cảm của Chu Dịch thoáng chốc ngẩn ra.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Nhìn biểu cảm của La Hầu và những người khác, Chu Dịch lộ ra một nụ cười lạnh.

"Muốn đối phó bản tọa như vậy sao?" "Cũng quá đơn giản rồi đi!" Chỉ thấy lúc này, Chu Dịch bước lên phía trước, hai tay chộp về phía mũi thương của Thí Thần Thương.

“To gan!” La Hầu cười lớn, “Tự tìm đường chết.” Ngay cả Hồng Quân và Dương Mi hai người cũng âm thầm gật đầu.

Theo họ thấy, Chu Dịch không hiểu được sự lợi hại của Thí Thần Thương.

Khi Chư Thiên Khánh Vân bị phá, lựa chọn tốt nhất của Chu Dịch nên là nhanh chóng lui lại, không nên chọn đối đầu trực diện với La Hầu.

Bởi vì bất kỳ vết thương nào do Thí Thần Thương gây ra, cuối cùng đều sẽ trở thành thương thế không thể chữa lành.

Uy lực của sát phạt chí bảo lớn đến không thể tưởng tượng, căn bản không thể dùng nhục thân để chống đỡ.

Nhưng!

Nhục thân của Chu Dịch không hề tầm thường.

Đại Đạo Vô Cực Công vốn là một công pháp có thể dùng để tu luyện nhục thân.

Tốc độ tu luyện của Chu Dịch luôn chậm hơn Hồng Quân và những người khác một nhịp, ngoài việc bắt đầu tu luyện muộn hơn.

Phần lớn nguyên nhân là do Đại Đạo Vô Cực Công.

Môn công pháp này sẽ khiến độ khó tu luyện của Chu Dịch lớn hơn rất nhiều so với các tu sĩ khác.

Nếu không phải vì vô số cơ duyên, Chu Dịch thật sự chưa chắc đã có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay trong thời gian ngắn.

Nhưng cái giá phải trả đó lại đổi lấy một vị Chuẩn Thánh nhục thân đầu tiên kể từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa.

Trong thời đại Vu tộc chưa xuất hiện, ai có thể so sánh?

Ánh sáng vàng rực rỡ từ cơ thể Chu Dịch tỏa ra, khí huyết vô tận cuồn cuộn như biển cả gầm thét vang dội mây xanh.

Sức mạnh bùng nổ theo nắm đấm của Chu Dịch đánh ra làm chấn động cả bầu trời.

Cả bầu trời sao dường như cũng tối đi mấy phần vào lúc này.

Các vì sao không dám tranh huy!

Lấy nắm đấm của Chu Dịch làm trung tâm, một vết nứt đen kịt lan ra.

Ngay cả trong không gian kiên cố không thể bị xé rách dưới sự phong tỏa của mấy kiện pháp bảo.

Sức mạnh nhục thân của Chu Dịch cũng đủ để hủy diệt tất cả, xé toạc giới hạn không gian.

Hành vi như vậy, lập tức khiến La Hầu, Dương Mi và Hồng Quân hít một hơi khí lạnh.

"Nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ?" "Làm sao tu luyện được?" Độ khó tu luyện nhục thân cao đến mức nào, ai cũng biết.

Một tồn tại có nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại có thể áp đảo một Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chẳng lẽ chỉ có La Hầu mới biết giấu nghề sao?

Ta, Chu Dịch, cũng vậy!

Ngay khoảnh khắc sức mạnh nhục thân bùng nổ, Thí Thần Thương vốn đã bị Chư Thiên Khánh Vân làm suy yếu không biết bao nhiêu lần, lập tức gặp phải một lực cản khổng lồ chưa từng có.

Mũi thương và vết nứt đen kịt va chạm vào nhau.

La Hầu hoàn toàn không có đường lui.

Lúc này hắn gầm lên liên tục, lại lần nữa đẩy Thí Thần Thương trong tay về phía trước, đối kháng trực diện với nhục thân của Chu Dịch.

Ong!

Thân thể Chu Dịch lùi lại hơn mười bước, giẫm ra từng hố sâu trong không gian.

Thân thể La Hầu còn thảm hơn, trực tiếp bị đánh bay đi mấy vạn dặm.

Trên tay Chu Dịch bị rách một vết thương dính đầy ma khí đen kịt.

Pháp lực của Thí Thần Thương đang không ngừng thẩm thấu vào nhục thân của Chu Dịch, muốn hoàn toàn phá hủy, làm nó tan rã.

Nhưng Chu Dịch chỉ liếc nhìn vết thương một cái, sinh mệnh lực cường đại đang đối kháng với sức mạnh của Thí Thần Thương.

Khiến cho vết thương cuối cùng chỉ là một mảng nhỏ, không thể tiếp tục lan rộng.

"Tam Quang Thần Thủy!" Hắn lấy ra một bình Tam Quang Thần Thủy, tùy tay nhỏ một giọt lên tay, vết thương lập tức biến mất, hoàn toàn không có vẻ gì là bị Thí Thần Thương gây khó dễ.

Ngược lại là La Hầu!

Vốn đã chịu đựng thần thông của Dương Mi và Hồng Quân, cơ thể La Hầu bắt đầu xuất hiện dấu hiệu rạn nứt.

Ngay cả Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng không thể chịu nổi sự oanh tạc điên cuồng của nhiều thần thông như vậy.

Chưa kể sức mạnh nhục thân của Chu Dịch vô cùng kinh người, lại lần nữa khiến La Hầu chịu thiệt lớn.

Khoảnh khắc thân thể ổn định lại, La Hầu há miệng phun ra một

ngụm máu tươi.

Chương 63

"Chết tiệt!" Đây có phải là trộm gà không thành lại mất nắm gạo không?

La Hầu vạn lần không ngờ rằng Chu Dịch cũng chưa hề xuất ra toàn bộ bản lĩnh.

Nhục thân Chuẩn Thánh!

Chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng để hình dung.

Ở giai đoạn này của Hồng Hoang, không ai có thể làm được điều này.

Còn về Dương Mi và Hồng Quân.

Tâm trạng hai người càng thêm phức tạp.

Dưới tay La Hầu, họ chỉ có thể liên tục chịu thiệt.

Nhưng Chu Dịch lại hết lần này đến lần khác khiến La Hầu thất bại.

Sự chênh lệch giữa họ tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Đương nhiên có mấy phần xấu hổ.

Nhưng bây giờ đâu phải lúc cân nhắc những chuyện này?

Sau khi La Hầu ổn định lại, họ lập tức lao về phía La Hầu.

Nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!

Hai người đương nhiên dốc hết toàn lực để nắm lấy cơ hội.

Pháp bảo triển khai, thần thông thủ đoạn không chút giữ lại mà tuôn ra.

Họ thật sự kính sợ một tồn tại như La Hầu, nhất định phải tiêu

diệt triệt để hắn vào ngày hôm nay.

Còn về Chu Dịch, người đã chặn được đòn chí mạng của La Hầu, lúc này cũng hoàn toàn buông tay buông chân.

Tay nâng Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, thân thể Chu Dịch lúc này hung hãn lao xuống, giống như một ngôi sao băng rơi xuống.

Nhục thân bá đạo vô biên, mang theo Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự vô song.

Chu Dịch phảng phất như một hung thú hình người.

Mỗi quyền mỗi cước đều áp đảo đại thế, đánh nổ đại thiên thế giới, hủy diệt thập phương thiên địa.

Sự cường đại của hắn còn vượt qua cả Hồng Quân và Dương Mi, mang lại cho La Hầu cảm giác áp bách cực lớn.

Ban đầu, vì thực lực bản thân cường đại.

Cộng thêm uy lực của hai kiện chí bảo vô cùng.

La Hầu một mình đối phó bốn người cũng không có vấn đề gì, thậm chí có thể chém giết hai người trong vòng vây của bốn người.

Chiến tích hiển hách như vậy, thật sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Nhưng bây giờ, áp lực từ Chu Dịch như núi cao liên miên không dứt, khiến La Hầu có chút không thở nổi.

Khi đối mặt với sự vây công của ba người, La Hầu rõ ràng có chút lúng túng.

Từng trận nổ kịch liệt vang lên, thái cổ tinh không trực tiếp hóa thành một đại dương thế giới pháp tắc.

Mỗi lần các đại thần thông giả giao đấu đều khuấy động vô biên

pháp tắc đối đầu nhau.

Các loại thần thông lộng lẫy đan xen.

Trận chiến ác liệt kéo dài suốt mấy ngàn hiệp.

Thương thế trên người La Hầu, Hồng Quân và Dương Mi ngày càng nghiêm trọng.

Chư Thiên Khánh Vân trên người Chu Dịch cũng bắt đầu ảm đạm vô quang.

Suy cho cùng, mấy lần phản kích lúc tuyệt vọng của La Hầu đều vô cùng kinh hãi, ngay cả Chu Dịch cũng suýt chút nữa trúng chiêu.

Nhưng, sau khi Chu Dịch tham gia, Dương Mi và Hồng Quân hai người cũng không cần phải mạo hiểm.

Ba người phối hợp ngày càng thuần thục, dần dần dồn La Hầu vào tuyệt cảnh.

Đến nước này, mỗi lần thần thông đạo pháp của ba người đều có thể khiến La Hầu cảm thấy áp lực như núi, thường xuyên phải gắng gượng nếu không sẽ có khả năng thân tử đạo tiêu.

"La Hầu, còn không chịu bó tay chịu trói sao?" "Hồng Hoang không dung Sát Lục chi đạo của ngươi, ngươi không hiểu sao?" Hồng Quân vừa vung Bàn Cổ Phiên, vừa điều khiển Thái Cực Đồ.

Trong quá trình áp chế La Hầu, hắn không ngừng công kích phòng tuyến tâm lý của La Hầu.

Dương Mi Đại Tiên ở bên cạnh không nói một lời, nhưng thủ đoạn lại ngày càng tàn nhẫn.

Mặc dù thân mang trọng thương, nhưng cũng khiến La Hầu khổ không tả xiết.

Ban đầu, La Hầu còn có thể mắng lại Hồng Quân vài câu.

Nhưng đến sau này, thậm chí hắn còn không có thời gian để đối đáp với Hồng Quân.

Phảng phất như mọi sinh cơ đều bị chặn lại sau khi Chu Dịch xuất hiện.

Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, có lẽ là như vậy.

"Trời muốn diệt ta!" "Bản tọa không cam lòng!" Sau một tiếng gầm thét, khí thế của La Hầu tăng vọt đến cực hạn.

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong lòng mọi người.

Chu Dịch sớm đã lùi lại từ lúc này.

Bị dồn đến bước đường này, hành động mà La Hầu sẽ làm cũng có thể đoán được.

"Bản tọa hôm nay dù có chết, cũng phải kéo theo vài kẻ đệm lưng!" Sức mạnh bàng bạc tích tụ trong cơ thể La Hầu, nhanh chóng khiến thân thể hắn phồng lên như một quả bóng bay.

Sát khí và tử khí còn sót lại giữa trời đất bị hấp thu triệt để, khiến thân thể La Hầu càng giống một vật thể dễ cháy nổ không ổn định.

"Hắn muốn tự bạo!" Hồng Quân gầm nhẹ một tiếng, lập tức vội vàng chạy trốn về phía sau!

Dương Mi cũng có hành động tương tự.

Giây tiếp theo, ma khí vô biên khuếch tán, âm thanh lớn đủ để trấn áp một phương trời đất rộng lớn.

Một đại Ma Tổ lừng lẫy như La Hầu, bây giờ cuối cùng cũng tự bạo trước mắt Chu Dịch và Dương Mi, triệt để...

Ngay khi Chu Dịch và Hồng Quân cho rằng La Hầu đã hoàn toàn vẫn lạc.

Một luồng khí tức nguyên thần lại xông thẳng lên trời.

“Kế hay, đúng là còn núi xanh thì không sợ không có củi đốt!” Chu Dịch lập tức hiểu ra ý định của La Hầu.

Biết mình không phải là đối thủ của ba người, La Hầu giả vờ tự bạo để chạy trốn.

Hướng chạy trốn là hướng xa Chu Dịch nhất.

Điều này khiến trên mặt Chu Dịch hiện lên mấy phần vẻ kỳ quái và bực bội.

“La Hầu!” Chém giết La Hầu, công đức lớn biết bao.

Chu Dịch đương nhiên không thể không hiểu.

Nhưng đối với La Hầu mà nói, chạy về phía Chu Dịch?

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Trong mấy người có mặt ở đây, ai là người khó đối phó nhất?

Còn cần phải hỏi sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hồng Quân là người yếu nhất trong ba người.

Chương 64

Vì vậy hướng La Hầu chạy trốn cũng là gần Hồng Quân nhất.

"Chẳng lẽ đây là khí vận chi tử sao?" Sau khi đánh ra một đạo thần thông chuẩn bị diệt sát La Hầu, Chu Dịch trong lòng suy nghĩ một chút cũng có phán đoán.

Đối với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Chu Dịch không chút do dự xông vào dư ba của vụ tự bạo.

Tâm niệm vừa động, hắn nhanh chóng tìm thấy mục tiêu đã nhắm tới.

Đưa tay ra, Ngũ Sắc Thần Quang xông ra.

Mấy kiện bảo vật lập tức rơi vào tay hắn.

"Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" "Thí Thần Thương!" La Hầu vẫn chưa hoàn toàn vẫn lạc, liên hệ giữa hai kiện pháp bảo và hắn vẫn chưa bị cắt đứt.

Nhưng Chu Dịch đã nắm chúng trong tay, không thể nào để chúng thoát đi.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay nắm lấy cả Tru Tiên Tứ Kiếm, một tấm Thái Cực Đồ lại cuốn lấy Tru Tiên Tứ Kiếm rồi rời đi.

Bàn Cổ Phiên cũng tung ra kiếm khí vô tận, đâm xuyên qua nguyên thần của La Hầu.

"Không!" Mặc dù kế kim thiền thoát xác cuối cùng của La Hầu không quá khéo léo.

Nhưng nó cũng đại diện cho nỗ lực và sự giãy giụa cuối cùng của La Hầu.

Chỉ tiếc là, những nỗ lực và giãy giụa này hoàn toàn là vô ích.

Hồng Quân dù có yếu thế nhất trong ba người cũng tuyệt đối không thể để nguyên thần của La Hầu trốn thoát.

Ngay khoảnh khắc nguyên thần của La Hầu bị chém diệt triệt để, liên hệ tồn tại trong Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng hoàn toàn biến mất.

Tru Tiên Tứ Kiếm bị Hồng Quân mang đi, Chu Dịch không hề bất ngờ.

Hắn nhanh chóng chuyển mục tiêu, mang luôn cả Càn Khôn Đỉnh đang rơi trong thái cổ tinh không đi.

Tổng cộng mấy kiện pháp bảo đỉnh cấp, Chu Dịch lấy đi hai kiện chí bảo và một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thật sự là bội thu.

Hồng Quân lại chỉ có được Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm định sẵn sẽ không thuộc sở hữu của Hồng Quân, chỉ giao cho Hồng Quân bảo quản, sau này sẽ giao cho Thông Thiên giáo chủ.

Đó cũng là lý do tại sao Chu Dịch không tranh đoạt Tru Tiên Tứ Kiếm với Hồng Quân.

So sánh ra, Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đối với Chu Dịch lại vô cùng quan trọng.

Thí Thần Thương tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Món pháp bảo này chuyên dùng cho Thiên Ma hóa thân, sở hữu sức sát thương cực kỳ khủng bố, được mệnh danh là đệ nhất sát phạt chí bảo.

So với Tru Tiên Tứ Kiếm, ngoài việc không thể thi triển Tru Tiên

Kiếm Trận và các sát trận khủng bố khác, nó hoàn toàn không thua kém ở bất kỳ điểm nào.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch cầm vật này, mới thật sự là sát phạt khắp trời đất, không ai sánh bằng.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đối với Chu Dịch, người nắm giữ Âm Dương Đại Đạo, vốn là pháp bảo thích hợp nhất.

Phối hợp với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vừa khéo là hai phần của âm dương.

Còn về việc phối hợp như thế nào, điều đó phải để Chu Dịch sau này từ từ nghiên cứu.

Trong lúc Hồng Quân và Chu Dịch đang vơ vét bảo vật, Dương Mi cũng không hề rảnh rỗi.

Nhưng, tranh không lại Chu Dịch và Hồng Quân, cuối cùng ông ta chỉ có thể cầm lấy Băng Thiên Kiếm của Băng Thiên đạo nhân.

"Tuy không tranh được chí bảo, nhưng Băng Thiên Kiếm dù sao cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Dương Mi tự an ủi.

Chỉ cần nhìn vào thu hoạch của Chu Dịch và Hồng Quân, lời tự an ủi của Dương Mi lập tức trở nên vô nghĩa.

Ngay khoảnh khắc La Hầu vẫn lạc, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống kim quang vô tận.

Công đức mênh mông vô cùng hiện ra trên bầu trời.

Trên mặt Hồng Quân đột nhiên hiện lên vẻ mong đợi và vui mừng nồng đậm.

Cuối cùng cũng đã đợi được đến thời khắc này.

Là khí vận chi tử của đại kiếp lần này, cũng là người phát ngôn

được Thiên Đạo Hồng Hoang công nhận.

Cũng là người cuối cùng chém giết La Hầu.

Số mệnh đã quyết định thu hoạch cuối cùng của Hồng Quân sẽ không tệ, có lẽ sẽ trở thành người thắng lớn nhất trong lần thảo phạt La Hầu này.

Đương nhiên, Chu Dịch và Dương Mi cũng không kém.

Ba thành công đức khủng bố rơi xuống, lập tức rót vào cơ thể Hồng Quân.

Tu vi của Hồng Quân bắt đầu tăng vọt điên cuồng, trong đôi mắt hiện lên thánh quang vô tận.

Dường như có vô số cảm ngộ hiện lên trong lòng.

Hồng Quân lúc này có vẻ không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.

"Hai vị đạo hữu, bần đạo xin cáo lui trước một bước!" Nói xong, hắn trực tiếp bay về hướng Ngọc Kinh Sơn trong Hồng Hoang.

Không cần nói nhiều, tự nhiên là trở về để luyện hóa hấp thu công đức bàng bạc, từ đó nhanh chóng thành tựu Thánh nhân quả vị.

Dương Mi cũng nhận được công đức kinh người gia trì.

Nhưng, so với Hồng Quân thì kém không biết bao nhiêu.

Ước chừng cũng chỉ bằng một nửa của Hồng Quân.

Nhưng Dương Mi cũng rất hài lòng.

Sau khi hấp thu công đức, trên mặt Dương Mi cũng có vẻ giác ngộ.

Chỉ là, cảm ngộ của ông ta và Hồng Quân có sự khác biệt rất lớn.

"Quả nhiên, bản tọa không thích hợp tìm kiếm đạo của mình trong

Hồng Hoang!" "Ha ha ha ~" Nói xong, Dương Mi trước mặt Chu Dịch bước một bước, lập tức ra khỏi thái cổ tinh không, tiến vào trong Hỗn Độn.

Nắm giữ Không Gian pháp tắc, Dương Mi Đại Tiên, thứ ông ta theo đuổi tự nhiên là Không Gian chi đạo vô thượng.

Trong thế giới Hồng Hoang, không gian có hạn, thời gian có tận.

Con đường của ông ta đã bị cắt đứt.

Chỉ có rời khỏi Hồng Hoang mới là lựa chọn chính xác.

Còn về Chu Dịch!

Công đức mà hắn có thể nhận được vốn không thể vượt qua Hồng Quân, nhưng cũng không thể kém cỏi.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, khi công đức trên trời rơi xuống, phần hắn nhận được chỉ nhiều hơn Dương Mi một chút.

"Tại sao lại ít như vậy?" Chu Dịch lòng đầy nghi hoặc, vai trò của hắn trong trận đại chiến này không cần phải nghi ngờ.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng việc Thiên Ma hóa thân hấp thu vô tận ma khí đã có tác dụng quyết định đối với trận đại chiến này.

Làm sao có thể chỉ nhiều hơn Dương Mi Đại Tiên một chút?

Nhưng ngay lúc Chu Dịch đang nghi hoặc không hiểu, lại một đạo kim quang công đức bàng bạc vô cùng rơi xuống, trực tiếp xông về phía Thái Âm Tinh.

Sức mạnh kinh người đó trực tiếp dung nhập vào Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch.

Ban đầu, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch sau khi không ngừng nuốt chửng và hấp thu tử khí của ba ngàn Ma Thần từ sâu trong Hỗn

Độn, tu vi đã tăng vọt.

Nhanh chóng đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng khi La Hầu bị tiêu diệt, tử khí trong Hỗn Độn cũng ngày càng mỏng manh.

Muốn dựa vào đó để tiếp tục đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ thì có chút hụt hơi.

Chương 65

Nhưng, khi công đức bàng bạc rơi xuống, sức mạnh tích tụ trong cơ thể Thiên Ma hóa thân lại đủ để đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mặc dù!

Do chưa đổi Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh tầng thứ ba nên Thiên Ma hóa thân không thể thuận lợi đột phá cảnh giới.

Nhưng chỉ cần Chu Dịch có được công pháp tu luyện tiếp theo, đến lúc đó, mọi chuyện đều sẽ nước chảy thành sông.

"Nguyên lai là vậy!" Trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia giác ngộ.

Không phải hắn nhận được ít hơn Hồng Quân.

Trong phán định của Thiên Đạo Hồng Hoang, Chu Dịch và Thiên Ma hóa thân thuộc về hai cá thể.

Phần của cả hai cộng lại, lại cao hơn Hồng Quân một bậc.

Nhưng, trong lòng Chu Dịch vẫn có nghi hoặc.

Lần này chém giết La Hầu, bình định đại kiếp.

Công đức nhận được lại không thể giúp bất kỳ một Chuẩn Thánh sơ kỳ nào trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên.

"Chẳng lẽ Hồng Quân không phải thành thánh bằng công đức?" Trên mặt Chu Dịch mang theo mấy phần nghi hoặc, bắt đầu suy tư.

"Chẳng lẽ thật sự giống như một số thuyết âm mưu đã nói, chính là Hồng Quân và Thiên Đạo Hồng Hoang đã đạt thành thỏa thuận, tự nguyện trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, hợp đạo với Hồng Hoang." "Mới có sự xuất hiện của Đạo Tổ?" Chu Dịch suy đoán, cảm thấy khả năng này rất cao.

Suy cho cùng, hắn sớm đã biết đạo mà Hồng Quân tu luyện cũng có khiếm khuyết rất lớn.

Nếu trong tình huống công đức không đủ để thúc đẩy Hồng Quân thành thánh, mà dựa vào con đường đó để trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên.

Tự nhiên là chuyện không thể nào.

"Xem ra, vị Đạo Tổ Hồng Quân tương lai cũng đang bày một ván cờ lớn." Vì để chứng đạo Hỗn Nguyên mà lựa chọn trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Vì để hợp thân với Thiên Đạo, đột phá Thiên Đạo Cảnh mà chủ đạo Đạo môn đại hưng.

Cuối cùng vì để thoát ly khỏi Thiên Đạo mà lựa chọn để Đạo môn suy bại.

Bất kể là Vu Yêu, Phong Thần hay Tây Du, ba kiếp nạn này đều có liên quan đến nhau.

Trong đó chắc chắn có vị Đạo Tổ chí cao vô thượng đứng sau mưu tính.

Chu Dịch hai mắt hơi híp lại, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Sau khi dung nhập triệt để toàn bộ công đức vào cơ thể.

Chu Dịch cũng gọi Thiên Ma hóa thân trở về trời đất Hồng Hoang.

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang, chỉ còn lại sát khí trời đất ngoan cố không tan.

Một giọng nói lúc này lại vang vọng khắp Hồng Hoang.

"Ta là Long Vương, hôm nay cảm thấy Long tộc tội nghiệt sâu nặng, nguyện dùng chân linh vĩnh thế trấn áp Tứ Hải, rửa sạch tội nghiệt Long tộc!" Nói xong, thân thể Long Vương liền bay vút lên

trời.

Một đạo chân linh bay về phía Tứ Hải Hồng Hoang, cuối cùng rơi vào nơi sâu nhất của Đông Hải.

Sau hành động này của Long Vương, một thành công đức còn lại sau khi bị Hồng Quân, Chu Dịch và Dương Mi chia nhau lập tức rơi xuống, chìm vào trong Tứ Hải.

Bốn biển lập tức bình lặng trở lại, hồng thủy sóng thần hoàn toàn lắng dịu.

Nghiệp lực trên người một bộ phận Long tộc cũng bị áp chế xuống.

Hành động này của Long Vương tự nhiên là để bảo toàn huyết mạch Long tộc, để Long tộc cũng có một nơi đặt chân.

Chỉ là, Long tộc suy yếu đến mức này, sau này e rằng phải rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Sau khi Long Vương hy sinh như vậy.

Trên trung ương đại địa.

Thủy Kỳ Lân ngửa mặt lên trời gầm dài.

"Ta là Thủy Kỳ Lân, sâu sắc cảm thấy tội nghiệt sâu nặng, nguyện dùng chân linh trấn áp đại địa Hồng Hoang, Kỳ Lân nhất tộc từ nay rút khỏi vũ đài lịch sử Hồng Hoang, Thiên Đạo chứng giám!" Chân linh của Thủy Kỳ Lân dung nhập vào đại địa Hồng Hoang, Thiên Đạo công đức rơi xuống.

Lửa lớn vô tận tắt ngấm, cuồng phong tiêu tan, thiên lôi cũng theo đó ẩn mình.

Sát khí trời đất cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan vào lúc này.

Từ nay về sau một thời gian dài, kiếp nạn sẽ không giáng xuống.

Lại có vô số công đức rơi xuống, phân phát cho những đại năng đã có cống hiến trong đại kiếp.

Trong đó, Phượng tộc tự nhiên là phần lớn.

Mặc dù sau khi trời đất Hồng Hoang hoàn toàn bình lặng, tất cả mọi người trong Phượng tộc đều hiểu rằng, họ không còn được khí vận trời đất chiếu cố nữa.

Thậm chí ngay cả việc tu luyện cũng trở nên khó khăn.

Nhưng cống hiến của họ trong đại kiếp thì ai cũng thấy rõ.

Công đức kinh người phân phát trên người tất cả tộc nhân Phượng tộc, cũng khiến thực lực của họ tăng vọt một đoạn dài.

Nhưng, sự gia trì của công đức này không khiến tu sĩ Phượng tộc cảm thấy vui vẻ.

"Tộc trưởng!" "Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Trong lòng mọi người Phượng tộc bi thương.

Những gì họ làm, đều là thuận theo thiên ý.

Nhưng Thiên Đạo vô tình, lại cắt đứt con đường phía trước của họ, khiến họ bước đi khó khăn.

Khí vận không còn chiếu cố, có nghĩa là việc tu luyện của tộc nhân sẽ khó khăn hơn rất nhiều, ra ngoài lịch luyện, xác suất gặp nguy hiểm sẽ tăng lên một đoạn dài.

Điều này khiến trong lòng mọi người Phượng tộc không khỏi nảy sinh một tia oán khí.

Ngay cả Nguyên Phượng khi đối mặt với tình huống này cũng tỏ ra có mấy phần khó xử.

Quả thật!

Phượng tộc trong đại kiếp đã dốc hết toàn lực để bảo vệ bản thân.

Hãy nhìn Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Đó đáng lẽ là kết cục của Phượng tộc.

Cục diện hiện tại đã rất tốt.

Nhưng thân là một đại tộc trong Hồng Hoang, Phượng tộc làm sao cam tâm với kết quả này?

Nhưng, cũng chính vào lúc này, Chu Dịch mang theo Thiên Ma hóa thân trở về.

"Phu quân!" "Nguy cơ của Phượng tộc ta hiện nay, nên giải quyết thế nào?" Nguyên Phượng tuy là tộc trưởng một tộc.

Nhưng sự tin tưởng của nàng đối với Chu Dịch lại vượt qua cả chính mình.

Những chuyện không quyết định được, Chu Dịch chắc chắn sẽ có sắp xếp.

Chu Dịch lại không hề dừng lại chút nào, trực tiếp mở miệng nói: "Ta sớm đã có sắp xếp!" "Trong trời đất Hồng Hoang hiện nay, Phượng tộc không phải là nhân vật chính của trời đất, cho nên khí vận không được chiếu cố." "Dù có ở lại trong trời đất Hồng Hoang cũng chỉ có thể như vậy mà thôi." "Chi bằng rời đi!" Nguyên Phượng nhíu chặt mày: "Rời đi?

Đi đâu?" Chu Dịch chỉ lên trời: "Ta đã khai tích một phương thế giới trong Hỗn Độn, tên là Hỗn Độn Thiên." "Thế giới này, rộng lớn vô biên, đủ để dung nạp Phượng tộc sinh tồn." "Tu luyện trong đó, hoàn toàn không khác gì Hồng Hoang, Nguyên Phượng, nàng cứ yên tâm!" Sau đó, Chu Dịch lại giải thích chi tiết với Nguyên Phượng.

Cuối cùng, Nguyên Phượng cũng hiểu ra sự sắp xếp của Chu

Dịch.

Hồng Hoang không chiếu cố, vậy thì rời khỏi Hồng Hoang.

Phượng tộc có thể đến Hỗn Độn Thiên sinh tồn, an phận tu luyện.

Danh tiếng tốt đẹp để lại trong Hồng Hoang cũng đủ để nhận được một chút khí vận của chúng sinh Hồng Hoang, đối với họ cũng không phải là vô ích.

Như vậy, mọi phiền phức đều có thể giải quyết.

Chương 66

Thậm chí Hỗn Độn Thiên còn có thể vì sự gia nhập của Phượng tộc mà không ngừng lớn mạnh, hà cớ gì mà không làm?

So với những gì Long tộc và Kỳ Lân tộc phải trải qua, đãi ngộ của Phượng tộc tốt đến cực điểm!

Nguyên Phượng nhanh chóng đi thông báo cho tất cả tu sĩ Phượng tộc.

Những tu sĩ Phượng tộc này nghe nói phải rời khỏi Hồng Hoang, ban đầu đều không muốn.

Theo họ thấy, Hỗn Độn vô cùng nguy hiểm, ngay cả Đại La Kim Tiên tiến vào trong đó cũng có vô hạn nguy cơ.

Phượng tộc xông vào trong đó chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.

Nhưng khi biết được, nơi họ đến là Hỗn Độn Thiên do Chu Dịch sáng tạo ra.

Phượng tộc sẽ trở thành đại tộc đầu tiên đóng quân trong Hỗn Độn Thiên.

Điều này khiến họ vô cùng động lòng.

Bất kể là vì danh vọng của Chu Dịch trong Phượng tộc hay là vì lợi ích của việc là người đầu tiên đóng quân ở Hỗn Độn Thiên.

Những điều này đều khiến tất cả tu sĩ Phượng tộc đồng ý với ý kiến của Nguyên Phượng.

Suy cho cùng, ở trong Hồng Hoang cũng không thể đi được bao xa.

Trong tình huống khí vận Hồng Hoang không còn chiếu cố, rời đi

là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, sau đại kiếp, khi chúng sinh Hồng Hoang bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Những tiếng phượng hót lảnh lót lại vang vọng khắp bầu trời vào lúc này.

Vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có thể thấy trên bầu trời, vạn ngàn hỏa phượng bay lên, bay vút lên chín tầng trời.

Ngoài thái cổ tinh không, trong một vùng đất hỗn độn mịt mờ, một phương thế giới mở rộng cánh cửa.

Vô số người nhìn vào hư ảnh bàng bạc hiện ra trong cánh cửa thế giới đó.

Cảm nhận sức mạnh khủng bố và sinh cơ bành trướng tỏa ra từ trong đó.

Vô số người trong lòng đều nảy sinh một ý nghĩ táo bạo.

"Không thể nào!" "Phượng tộc muốn rời khỏi Hồng Hoang sao?" Trong quá trình tích lũy thời gian dài, Phượng tộc sớm đã trở thành một biểu tượng của Hồng Hoang, một sự tồn tại giống như thần thú bảo vệ.

Không ít sinh linh đã nhận được ân huệ của Phượng tộc, mới có thể tồn tại trong loạn thế.

Khi Phượng tộc chuẩn bị rời đi, tâm trạng của họ tự nhiên phức tạp đến cực điểm.

Không ít sinh linh thậm chí tại chỗ quỳ xuống hướng về phía Phượng tộc bay đi, hành đại lễ tiễn đưa!

"Đa tạ Phượng tộc nhiều năm duy trì trật tự Hồng Hoang!" Từng giọng nói từ các góc của trời đất Hồng Hoang truyền đến, càng khiến

con đường lên trời của Phượng tộc trở nên rực rỡ khác thường.

Vô số đại thần thông giả thì có thái độ khác nhau nhìn động tĩnh Phượng tộc cả tộc rời khỏi Hồng Hoang.

Như hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất trên Thái Dương Tinh nhìn nhau cười.

"Huynh trưởng, Phượng tộc rời đi, chẳng phải là biết trời đất không thuộc về họ sao?" Thái Nhất cười nói.

Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, ánh mắt như bao quát cả thế giới Hồng Hoang.

Càng thêm tự tin.

"Đó là tự nhiên!" "Hai huynh đệ chúng ta mới là nhân vật chính của trời đất, sau này tất sẽ xưng bá Hồng Hoang." "Long, Phượng, Kỳ Lân, tam tộc tuy ra đời sớm hơn ta, nhưng cuối cùng cũng không phải là thiên mệnh thực sự!" Nắm giữ Đế Đạo pháp tắc, Đế Tuấn lúc này đương nhiên hào tình vạn trượng.

Tương ứng với đó, trên đại địa Hồng Hoang, trong vùng đất Bất Chu Sơn.

Trong số hàng trăm triệu tộc nhân Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu chậm rãi bước ra.

Vào cuối đại kiếp Long Hán, số lượng tộc nhân Vu tộc không ít.

Lúc này, đã trở thành một thế lực không nhỏ.

Thực lực của Thập Nhị Tổ Vu cũng đã có tiến bộ trong mấy chục vạn năm, bây giờ đều đã bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người mạnh nhất, thậm chí đã chạm đến ngưỡng cửa Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Còn về các tộc nhân Vu tộc khác, Đại Vu đều ở cấp bậc Thái Ất

Kim Tiên, tu vi của các Vu binh bình thường thì không đồng đều.

Nhưng chiến lực lại vô cùng hung mãnh.

Từng luồng khí huyết vô cùng khủng bố dọc ngang, vạn ngàn trọc khí của đại địa trong khoảnh khắc bị hấp thu vào cơ thể, hóa thành sức mạnh của họ.

"Đại ca, trên người Phượng tộc đó, ta dường như có thể cảm ứng được khí tức của ân nhân!" Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ nói.

Vẻ mặt mang theo mấy phần suy tư.

"Ân nhân?" Các Tổ Vu khác đều kinh ngạc.

Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu cũng là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

Vu tộc bình thường không có nguyên thần, không thể tu luyện ra thần thức.

Hậu Thổ lại có cảm ứng đặc biệt, có thể cảm nhận được khí tức của Chu Dịch từ những người Phượng tộc liên tiếp.

Thập Nhị Tổ Vu không hề nghi ngờ phán đoán của Hậu Thổ.

Chúc Cửu Âm trong số đó rơi vào trầm tư.

"Ta còn nhớ Phượng tộc ban đầu cũng giống như Long tộc và Kỳ Lân tộc, đều là những kẻ mắt cao hơn đầu, kiêu ngạo ngang ngược!" "Nhưng bây giờ, kết cục của Long tộc và Kỳ Lân tộc thê thảm, còn Phượng tộc lại bay vút lên cao." "Chẳng lẽ là vị ân nhân đó đứng sau thúc đẩy?" Thân là trí giả duy nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm nhanh chóng cảm nhận được sự không ổn của sự việc.

Mấy vị Tổ Vu khác cũng đều gật đầu: "Nhị ca nói có lý." Đế Giang nói: "Chúng ta còn nợ vị ân nhân đó một ân tình, sau này sẽ trả!"

“Nếu có thể, nhất định phải để vị ân nhân đó đứng về phía chúng ta, thực lực của người đó mạnh mẽ không thể xem thường, có lẽ có thể mang lại sự thay đổi kinh người cho Vu tộc chúng ta.” Nói xong, Đế Giang nhìn về phía xa.

“Vùng trời đất rộng lớn này do Phụ Thần hóa thành, chúng ta thân là tử dân của Phụ Thần, mới có tư cách chiếm cứ một phương trời đất.” Như để hưởng ứng.

Ở phía tây xa xôi, Côn Luân, tiên sơn của Hồng Hoang.

Trăm loài chim bay lượn, tiên hạc xoay mình, mây che sương phủ, linh khí bốc hơi.

Ba vị đạo nhân từ trong Tam Thanh Điện bước ra.

Người ở giữa có dáng vẻ của một lão già, tóc bạc da hồng.

Người bên phải đầu đội tử kim quan buộc ngọc, áo thêu thất thải lưu hà, dung mạo như trung niên.

Người bên trái mày kiếm mắt sáng, thân mặc trường sam đen viền vàng, dáng vẻ thanh niên.

Ba người, chính là ba huynh đệ Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên được người đời sau gọi là Tam Thanh.

Cũng là ba vị Thánh nhân định sẵn sẽ trở thành một trong Lục Thánh của Thiên Đạo sau này, do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Bước ra khỏi Tam Thanh Điện, họ trực tiếp ngước nhìn lên trời, nhìn vô số Phượng tộc tiến vào Hỗn Độn Thiên.

“Hai vị huynh trưởng, danh tiếng của Phượng tộc, ngay cả ta ở Côn Luân, cũng có nghe qua.” Thông Thiên nói với hai vị huynh trưởng, “Hay là chúng ta đến bái phỏng một phen?” Lão Tử chậm rãi lắc đầu, nhưng không nói gì.

Nguyên Thủy lại nhíu chặt mày: “Tam đệ, chúng ta là thân phận gì?

Làm gì có chuyện đi bái phỏng?” “Hành động này, ta không làm được.” Thông Thiên lập tức có chút lúng túng gãi đầu.

“Nếu nhị ca không muốn, vậy coi như tiểu đệ chưa từng nhắc đến.” Lúc này Tam Thanh chưa có bất đồng, Thông Thiên cũng rất nghe lời hai vị huynh trưởng của mình.

Các đại thần thông giả Hồng Hoang khác thì mỗi người một ý.

Phần lớn đại thần thông giả sau khi thấy Phượng tộc đến Hỗn Độn Thiên đều có chút tò mò và muốn khám phá Hỗn Độn Thiên.

Đối với họ, Hỗn Độn Thiên là một thế giới khác, mặc dù có sự khác biệt một trời một vực với Hồng Hoang.

Nhưng người có thể sáng tạo ra một thế giới cũng là một đại năng vô thượng, không thể xem thường.

Còn về Chu Dịch.

Chương 67

Sau khi sắp xếp cho toàn bộ Phượng tộc tiến vào Hỗn Độn Thiên, hắn cũng bắt đầu bố trí mọi thứ trong Hỗn Độn Thiên.

Sinh linh bên ngoài vào ở, sinh cơ của Hỗn Độn Thiên lập tức lại tăng vọt một đoạn dài.

Khí vận Phượng tộc bàng bạc rơi xuống cả thế giới, cả Hỗn Độn Thiên mở rộng ra gấp mười lần không chỉ.

Luồng khí vận đó cuối cùng cũng gia trì lên người Chu Dịch.

Mặc dù Chu Dịch vốn đã có khí vận Phượng tộc gia trì, nhưng bây giờ luồng khí vận này đã thay thế hoàn toàn luồng khí vận cũ, càng khiến tốc độ tu luyện của Chu Dịch lại tăng lên một bậc.

"Hệ thống, thanh toán phần thưởng cho tôi!" Đã nhận được công đức bàng bạc, lại có khí vận kinh người gia trì.

Chính là lúc có thể nâng cao tu vi.

Vì vậy, hắn cần phương pháp tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ ba.

Công pháp tầng thứ ba cần một tỷ tích phân.

Chu Dịch hiện có mười lăm tỷ tích phân, nếu chỉ đổi công pháp Đại Đạo Vô Cực Công.

Vậy thì tự nhiên là đủ.

Nhưng công đức mà Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch sở hữu còn nhiều hơn, nếu không có được Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh tầng thứ ba, cũng sẽ bị kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vì vậy, Chu Dịch ít nhất cần hai tỷ tích phân để đổi công pháp.

【Ngài phát hiện Hồng Hoang rơi vào nguy cơ, không thể chối từ, cho nên đã đến Thái Âm Tinh, nhận được **(mười triệu) tích phân!**】【Ngài phát hiện dùng Thiên Ma hóa thân để chống lại tử khí có hiệu quả kỳ diệu, và có thể nâng cao thực lực của Thiên Ma hóa thân, Thiên Ma hóa thân đột phá Chuẩn Thánh, uy hiếp từ tử khí Hồng Hoang được khống chế, nhận được **(năm trăm triệu) tích phân!** Thời Gian Trường Hà hình chiếu】【Ngài đến nơi La Hầu và Hồng Quân đại chiến, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận chưa hoàn toàn bố trí thành công của La Hầu, nhận được **(một trăm triệu) tích phân!**】【Ngài liên hợp với Dương Mi và Hồng Quân đối phó La Hầu, dồn La Hầu vào đường cùng, cuối cùng hắn phải tự bạo chạy trốn, nhận được **(hai trăm triệu) tích phân!** Hỗn Độn Tức Nhưỡng】【Ngài cướp được Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, và Càn Khôn Đỉnh, nhưng có chút tiếc nuối vì không lấy được Tru Tiên Tứ Kiếm, nhận được **(một trăm triệu) tích phân, mảnh vỡ Không Gian Pháp Tắc ×100**】【Ngài mang Phượng tộc đến Hỗn Độn Thiên, khiến Hỗn Độn Thiên lại lần nữa bùng nổ, thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang, không ít tồn tại đã nảy sinh hứng thú mãnh liệt với Hỗn Độn Thiên, nhận được **(hai trăm triệu) tích phân, Hỗn Độn Linh Căn Thế Giới Thụ ấu miêu!**】"Quả nhiên, đại kiếp là cơ hội tốt nhất để ta thu hoạch tích phân!" Trên mặt Chu Dịch lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ nồng đậm.

Một đợt này, chỉ riêng tích phân, hắn đã thu hoạch được mười một trăm triệu.

Cộng thêm các bảo vật khác, quả thực là phong phú đến cực điểm!

Ngay lập tức, Chu Dịch không chút do dự sử dụng hai tỷ tích phân, đổi lấy tầng thứ ba của Đại Đạo Vô Cực Công và Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Ong!

Chỉ trong một khoảnh khắc, tầng thứ ba của hai loại công pháp vô cùng kinh người hóa thành từng dòng thông tin rót vào trong đầu Chu Dịch.

Chu Dịch cũng lập tức dung hội quán thông, sau đó vận chuyển trong cơ thể thành từng chu thiên vô cùng thuận lợi.

Công đức tồn tại trong bản tôn của Chu Dịch và trong Thiên Ma hóa thân cũng đều được rút ra, từ từ chảy vào mọi ngóc ngách trong cơ thể Chu Dịch.

Sức mạnh tinh thuần vô cùng củng cố thần hồn, cường hóa nhục thân.

Hắn chỉ cảm thấy cả bản tôn và Thiên Ma hóa thân đều có một cảm giác được nâng lên vô hạn.

Cảm giác sảng khoái đầm đìa này lập tức khiến hắn hiểu ra.

Đã đến lúc đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ!

Uy áp vô cùng khủng bố từ trên người hắn tỏa ra, trong Hỗn Độn đánh tan ức ức vạn dặm hỗn độn chi khí, biến khu vực xung quanh thành một vùng hư vô.

Bản tôn và Thiên Ma hóa thân đứng ở hai bên, khí tức trên người hai người đạt đến sự đồng bộ.

Khí diễm cuồn cuộn xông lên trời, hóa thành sức mạnh vô tận thiêu đốt Hỗn Độn.

Rắc rắc rắc ~ Tiếng vỡ nát liên tiếp truyền đến.

Chu Dịch, người đã một chân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, lúc này lại lần nữa bước về phía trước một bước.

Đại đạo vô cùng trong suốt.

Các loại pháp tắc giao dệt xung quanh, hội tụ thành sức mạnh kinh

người.

Trong quá trình đó, từ sâu trong Hỗn Độn có bản nguyên đạo vận truyền đến, kèm theo đạo âm hùng vĩ vang vọng khắp chư thiên vạn vũ.

"Phá!" Chu Dịch cười lớn.

Đột nhiên đứng dậy, bước về phía trước một bước.

Một bước bước ra, liền đại diện cho việc bước ra bước đầu tiên của cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau ba bước, sẽ là cảnh giới Hỗn Nguyên thực sự.

Ầm!

Mọi thứ trước mặt Chu Dịch đều bị quét sạch, bất kể là kiếp nạn Hỗn Độn, hay là vạn ngàn hư vọng đều hoàn toàn tan thành mây khói.

"Chuẩn Thánh trung kỳ!" Bản tôn thuận lợi bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hóa thân cũng vào lúc này đạt đến giới hạn đột phá.

Ngay lập tức, ý thức của Chu Dịch liền đầu nhập vào hóa thân, toàn lực đột phá.

Tiên ma đồng tu, giống như âm dương cùng tồn tại.

Tiên pháp và ma công dung hợp hoàn mỹ, khiến Chu Dịch không gặp bất kỳ trở ngại nào khi tu luyện và đột phá hóa thân.

Lúc này, trong đôi mắt của Thiên Ma hóa thân do ý thức của Chu Dịch chủ đạo, có vô cùng ma đạo pháp tắc hội tụ.

Sát lục!

Tử vong!

Khủng bố!

Đố kỵ!

Hận thù!

Vạn ngàn chủng loại, đều tà ác đến cực điểm, phức tạp đến cực hạn.

Trong hỗn độn hư không, sự hỗn loạn và vô trật tự càng có thể giúp hắn hoàn mỹ tham ngộ ma đạo pháp tắc.

Công đức vô thượng có thể cung cấp cho Chu Dịch nguồn sức mạnh để tăng trưởng thực lực, nhưng ngộ đạo lại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Công đức chẳng qua chỉ là tăng tốc quá trình này mà thôi.

"Đáng tiếc!" "Nếu La Hầu không tự bạo, ma khu vô thượng của hắn sẽ là dược liệu tốt nhất cho Thiên Ma hóa thân của ta!" Cảm khái một phen, Chu Dịch toàn tâm toàn ý chú ý vào việc tu luyện ma đạo.

Ma đạo khiến người ta sợ hãi nhất, không gì khác ngoài ảnh hưởng của nó đối với tâm trí.

Ngay cả người mạnh mẽ như La Hầu, Chu Dịch cũng không dám đảm bảo, rốt cuộc là sự cố chấp của La Hầu đã dẫn đến sự hung ác của Sát Lục pháp tắc.

Hay là Sát Lục pháp tắc đã ảnh hưởng đến La Hầu.

Chu Dịch khi tu luyện nhiều loại ma đạo pháp tắc cũng đã gặp phải mấy lần tâm thần rối loạn, suýt chút nữa đạo tâm bất ổn.

Nhưng phúc hề họa hề.

Việc tu luyện ma đạo pháp tắc dẫn đến đạo tâm bất định đương nhiên vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu thuận lợi vượt qua, không những không có bất kỳ ảnh hưởng nào, ngược lại còn có sự đề thăng lớn.

Giống như lúc này, sau khi trải qua mấy lần đạo tâm biến hóa, tâm cảnh của Chu Dịch lại lên một tầm cao mới.

Ngày càng thông suốt sáng tỏ, con đường phía trước càng rõ ràng đến cực điểm.

Không chút nghi ngờ, trên con đường tu luyện Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên sau này, hắn sẽ không gặp phải phiền phức lớn.

Cuối cùng, khi ma đạo pháp tắc được mài giũa đến một trình độ nhất định.

Sát lục chi tâm, hủy diệt chi ý, thôn phệ chi pháp... những bản chất ma đạo hòa làm một.

Cảnh giới của Thiên Ma hóa thân cũng từ Chuẩn Thánh sơ kỳ lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ma khí ngút trời, quán triệt thiên địa.

Ngay cả trong Hỗn Độn cũng có cảm giác không gì sánh bằng, trấn áp vạn ngàn vũ trụ, không gì có thể khống chế.

Chương 68

"Đi!" Từ trong không gian trữ vật của bản tôn Chu Dịch, một cây trường thương bay ra, rơi vào tay Thiên Ma hóa thân.

Vật này không phải thứ gì khác, chính là chí bảo Thí Thần Thương đã trở thành vật vô chủ sau khi La Hầu diệt vong.

Thiên Ma hóa thân nắm chặt nó trong tay, tâm tư vừa động, món chí bảo này và hóa thân đã nảy sinh liên hệ mật thiết.

Để triệt để luyện hóa món pháp bảo này, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch vẫn cần một khoảng thời gian để mài giũa.

Suy cho cùng, bản tôn của Chu Dịch có thể thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng hóa thân lại không thể.

Hai người tuy đều là Chu Dịch, nhưng ngoài thần hồn tương thông, sức mạnh lại không tương thông.

Nếu phải nói, Thiên Ma hóa thân càng giống một công cụ của bản tôn Chu Dịch hơn.

Nhưng như vậy mới là tốt nhất.

Nếu thật sự để Thiên Ma hóa thân có ý thức, sau này thật sự sẽ khiến Chu Dịch nảy sinh cảm giác chia rẽ, không biết lúc nào, hóa thân sẽ độc lập trở thành một cá thể.

Lúc đó, Chu Dịch chính là làm kén tự trói!

"Cho nên, chỉ là công cụ, đó là lựa chọn tốt nhất!" Chu Dịch lẩm bẩm.

Món công cụ này không còn nghi ngờ gì là cực kỳ cường đại.

Trong quá trình đối phó La Hầu, giải quyết đại kiếp, công đức mà

Thiên Ma hóa thân nhận được còn mạnh hơn bản tôn mấy phần.

Xét về cảnh giới, Thiên Ma hóa thân thậm chí còn mạnh hơn bản tôn một chút.

Cảm ngộ ma đạo pháp tắc tuy không mạnh, nhưng cộng thêm Thí Thần Thương, món sát lục chí bảo đỉnh cấp này.

Nếu thật sự dốc toàn lực, ngay cả so với La Hầu ở thời kỳ đỉnh phong cách đây không lâu cũng không kém bao nhiêu.

"Bây giờ thiếu, chính là luyện hóa Thí Thần Thương." Chu Dịch tâm tư vừa động, sắp xếp cho Thiên Ma hóa thân đến Hỗn Độn Thiên tìm một nơi để luyện hóa Thí Thần Thương.

Còn về Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Chu Dịch không định giao cho Thiên Ma hóa thân.

Món pháp bảo này ở trong tay bản tôn, có giá trị hơn nhiều so với việc đặt trên người Thiên Ma hóa thân.

Sau khi xử lý xong mọi việc, Chu Dịch mới bắt đầu kiểm kê các phần thưởng khác mà hệ thống vừa cho.

"Hỗn Độn Tức Nhưỡng, Thời Gian Trường Hà hình chiếu, Hỗn Độn Linh Căn Thế Giới Thụ ấu miêu và mảnh vỡ Không Gian Pháp Tắc!" Chỉ nghe những cái tên này, Chu Dịch đã có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập thình thịch.

Trong đó, thứ ít được coi trọng nhất chính là mảnh vỡ Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng... hệ thống cho thật sự quá nhiều.

Đủ một trăm mảnh vỡ Không Gian Pháp Tắc, đủ để Chu Dịch đi rất xa trên con đường Không Gian Pháp Tắc.

"Vừa hay trình độ của ta trên hai con đường Thời Gian và Không

Gian còn xa mới đủ." "Đúng là tuyết trung tống thán!" Mặc dù Chu Dịch ban đầu khi lợi dụng sức mạnh của Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh để đột phá Chuẩn Thánh đã cố gắng hết sức để cắt lấy một số bản nguyên của Thời Gian và Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng hiệu quả cũng rất bình thường.

Bây giờ có một trăm mảnh vỡ Không Gian Pháp Tắc, đương nhiên là chuyện tốt không thể nào tốt hơn.

Còn về mấy loại phần thưởng khác, tự nhiên càng thêm lợi hại.

Hỗn Độn Tức Nhưỡng, bảo vật còn quý giá hơn Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng ở hậu thế Hồng Hoang nổi tiếng nhất, không gì khác ngoài việc tạo ra con người và trị thủy mà thôi.

Tác dụng của Hỗn Độn Tức Nhưỡng còn lớn hơn nhiều.

Truyền thuyết, khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, đã hấp thu một số Hỗn Độn Tức Nhưỡng trong Hỗn Độn, từ đó thuận lợi sáng tạo ra trời đất Hồng Hoang.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng chẳng qua chỉ là Hỗn Độn Tức Nhưỡng sau khi bị tiêu hao chín phần hiệu quả mà thôi.

Mặc dù vẫn có thể tạo ra những vùng đất rộng lớn, nhưng bất kể về chất lượng hay số lượng đều kém xa Hỗn Độn Tức Nhưỡng.

Khối Hỗn Độn Tức Nhưỡng này, Chu Dịch hoàn toàn có thể dùng trong Hỗn Độn Thiên, khiến thế giới trong thế giới châu càng thêm rộng lớn, càng thêm bàng bạc.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Chu Dịch tạm thời cất Hỗn Độn Tức Nhưỡng đi.

"Sau này có công dụng lớn!" Trong lòng hắn, đã có sự bố trí và

sắp xếp.

Hỗn Độn Tức Nhưỡng tuy quan trọng, nhưng cũng không phải là trọng điểm của phần thưởng lần này.

"Thời Gian Trường Hà hình chiếu và Hỗn Độn Linh Căn Thế Giới Thụ." Vật trước liên quan đến Thời Gian Trường Hà, một thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đó là sự tồn tại mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể can thiệp.

Nếu không nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc đỉnh cấp.

Thậm chí việc thay đổi dòng chảy thời gian, hiểu rõ quá khứ tương lai cũng là một chuyện vô cùng xa xỉ.

Nếu mạo hiểm can thiệp vào Thời Gian Trường Hà, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng sẽ gặp đại nạn.

Bây giờ, Chu Dịch lại nhận được Thời Gian Trường Hà hình chiếu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thời Gian Trường Hà hình chiếu có thể ảnh hưởng đến tốc độ dòng chảy thời gian ở một mức độ nhất định.

Chỉ riêng điểm này, đã đủ để tất cả mọi người vì nó mà điên cuồng.

Các Thánh nhân sau này xé rách mặt mũi, đánh nhau túi bụi, chẳng phải là để mưu cầu khí vận, gia tốc tu luyện sao?

Thời Gian Trường Hà hình chiếu có thể làm được hiệu quả gia tốc tu luyện tương tự, còn hấp dẫn hơn khí vận kia rất nhiều.

Chưa kể từ trong đó có thể nhận được cảm ngộ Thời Gian Pháp Tắc kinh người, đối với việc tu luyện giúp đỡ càng kinh người.

Thậm chí!

Chu Dịch có thể kích hoạt hình chiếu để dùng trong đấu pháp, ai dám chính diện chống lại sức mạnh của Thời Gian Trường Hà?

E rằng Thánh nhân cũng phải kính sợ mấy phần.

"Đáng tiếc, không phải là Thời Gian Trường Hà thật sự, chỉ là hình chiếu mà thôi." "Nhưng, cũng khá tốt rồi!" Chu Dịch không phải là loại người tham lam vô độ, đương nhiên hiểu được biết đủ thường vui.

Nói tóm lại, hình chiếu Trường Hà Thời Gian là một món bảo vật vô cùng mạnh mẽ.

Bất kể là dùng để đấu pháp hay tu luyện đều là lựa chọn hàng đầu.

Thậm chí so với một món chí bảo cũng không hề thua kém bao nhiêu.

Phần thưởng cuối cùng là Hỗn Độn linh căn, cây non Thế Giới Thụ.

Tương truyền, trước khi Hồng Hoang khai thiên lập địa, tồn tại một gốc linh căn đỉnh cấp sinh trưởng trong Hỗn Độn.

Tên của nó là Thế Giới Thụ!

Nó ẩn chứa bản nguyên thế giới nguyên thủy và mạnh mẽ nhất trong Hỗn Độn.

Thậm chí, khái niệm "thế giới" cũng xuất hiện từ gốc linh căn này.

Chỉ có điều, vì gốc linh căn quá mức quý giá, bất kỳ một phiến lá cây, một đoạn cành cây nào trên đó đều là chí bảo vô thượng.

Vì thế, sau khi bị người khác biết đến, gốc linh căn này đã nhanh chóng bị vô số Ma Thần tranh đoạt đến mức vỡ nát.

Hiện giờ, Chu Dịch lại nhận được một cây non của gốc linh căn nghịch thiên như vậy.

“Đáng tiếc, bây giờ tôi đã có nhục thân, nếu không thì nhất định phải dùng Thẻ Dung Hợp để biến cây non Thế Giới Thụ thành căn cước của mình!” Chu Dịch sau khi biết được tầm quan trọng của Thế Giới Thụ, điều đầu tiên nghĩ đến chính là căn cước!

Ở Hồng Hoang, căn cước vô cùng quan trọng, nó liên quan đến khí vận, cơ duyên, độ tương hợp với linh khí, tốc độ luyện hóa pháp bảo, v.v.

Hồng Hoang là nơi coi trọng nhất điều này!

Chưa từng có tiền lệ kẻ có căn cước thấp kém trở thành đại năng đỉnh tiêm.

Vì sao ở hậu thế Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chán ghét việc Thông Thiên thu nhận những kẻ thuộc Yêu tộc và loài thấp sinh noãn hóa làm đồ đệ?

Chương 69

Chính vì y hiểu rõ tầm quan trọng của căn nguyên đối với việc tu hành.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ tận đáy lòng chán ghét những đồ đệ không có thiên tư của Thông Thiên.

Vận khí của Chu Dịch không tệ, lúc ban đầu đã gặp được Tiên Thiên Âm Dương chi khí và Tiên Thiên Ngũ Hành chi khí.

Hắn đã dùng Thẻ Dung Hợp mà hệ thống cấp cho để biến chúng thành căn cước của mình.

Nhưng so với Thế Giới Thụ, Tiên Thiên Âm Dương chi khí và Tiên Thiên Ngũ Hành chi khí có chút không đáng kể.

Một cái là cấp Hỗn Độn, một cái là cấp Tiên Thiên.

Mạnh yếu thế nào cũng là chuyện rõ như ban ngày.

Thậm chí, nếu Chu Dịch có thể lấy Thế Giới Thụ làm căn cước, hắn chắc chắn sẽ không chút do dự.

Chỉ có điều, hiện tại Chu Dịch một là không có Thẻ Dung Hợp, hai là đã có phương hướng tu luyện rõ ràng.

Việc thay đổi căn cước thành Thế Giới Thụ lúc này không còn thích hợp.

Vì thế, ý niệm này chỉ lóe lên rồi thôi.

Tuy nhiên, cho dù không thể biến Thế Giới Thụ thành căn cước của mình, một cây non này đối với Chu Dịch mà nói cũng có ý nghĩa rất lớn.

"Trồng Thế Giới Thụ trong Hỗn Độn Thiên, tương đương với

việc sở hữu một thế giới có thể không ngừng thăng cấp!" "Tương lai, đợi Thế Giới Thụ trưởng thành hoàn toàn, Hỗn Độn Thiên sẽ là một Hồng Hoang tiếp theo, thậm chí vượt qua cả Hồng Hoang!" Trong mắt Chu Dịch ánh lên vài phần dã tâm.

"Đi đi!" Hắn vung tay, cây non Thế Giới Thụ liền xuất hiện ngay tại trung tâm Hỗn Độn Thiên.

Cây non vừa rơi xuống, liền cắm rễ vào mảnh đất vô ngần, rễ cây thậm chí còn xuyên thấu qua mặt đất của Hỗn Độn Thiên, trực tiếp thấm sâu vào trong Hỗn Độn.

Vô cùng vô tận Hỗn Độn chi khí bị điên cuồng thôn phệ và hấp thu, nhanh chóng tràn vào trong cây non Thế Giới Thụ, thậm chí hình thành một cơn bão Hỗn Độn chi khí.

Sau khi hấp thu lượng lớn Hỗn Độn chi khí, cây non Thế Giới Thụ cũng trưởng thành với tốc độ điên cuồng có thể thấy bằng mắt thường.

Chỉ trong vài hơi thở, nó đã trở thành một vật khổng lồ, sừng sững giữa trời đất.

Cành lá xum xuê, vô cùng lộng lẫy.

Mỗi một phiến lá cây đều có văn lộ pháp tắc vô cùng ảo diệu hình thành, mỗi một đoạn cành cây đều có tinh khí sinh mệnh cực kỳ dồi dào.

Mỗi lần Thế Giới Thụ hấp thu Hỗn Độn chi khí từ bên ngoài, nó lại trả về vô cùng linh khí cho Hỗn Độn Thiên.

Luồng linh khí này khiến vô số Phượng tộc trong Hỗn Độn Thiên hoan hô không ngớt, chỉ cảm thấy tốc độ tu luyện đã tăng lên một đoạn dài.

Thậm chí, linh khí đó còn khiến cả Hỗn Độn Thiên được tưới

nhuần, không ngừng tăng trưởng với tốc độ tuy nhỏ nhưng vô cùng ổn định.

Thấy cảnh này, Chu Dịch phá lên cười ha hả.

"Tốt, tốt, tốt!" "Quả không hổ là Hỗn Độn linh căn!" Bây giờ Thế Giới Thụ vẫn còn là một cây non mà đã có năng lực như vậy, huống chi là sau này khi nó trưởng thành hoàn toàn.

Hiện tại Hỗn Độn Thiên so với Hồng Hoang thì không đáng kể, nhưng biết đâu một ngày nào đó, nó lại không thể trở thành Hồng Hoang thứ hai?

E rằng đến lúc đó, Chu Dịch thậm chí có thể mượn sức mạnh của một phương thế giới để đột phá Đại Đạo Cảnh.

Xử lý xong những việc này, Chu Dịch cũng thở phào một hơi, định bụng tĩnh tâm củng cố tu vi của mình.

Thời gian không ngừng trôi, thoáng chốc đã trăm vạn năm trôi qua.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng này, hiệu quả tu luyện của Chu Dịch không cao.

Hắn chỉ từ sơ nhập Chuẩn Thánh trung kỳ trưởng thành đến Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chỉ còn một khoảng cách không nhỏ.

Dù có khí vận kinh người gia trì, tốc độ tu luyện của Chu Dịch vẫn như vậy.

Có thể thấy, độ khó của việc tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công cao đến mức nào.

Hoặc có thể nói, tu luyện sau cảnh giới Chuẩn Thánh khó khăn đến nhường nào.

Nếu áp dụng phương pháp trảm tam thi tu hành như Hồng Quân,

tốc độ cố nhiên nhanh, nhưng tệ đoan cũng vô cùng rõ ràng.

Không chỉ thực lực thua xa những tu sĩ tu Đại Đạo như Chu Dịch, thậm chí còn bị trời đất ràng buộc hạn chế.

Tuy nhiên, chuyện tu luyện vốn không thể vội, nếu quá nóng vội, ngược lại sẽ rơi vào hạ thừa.

Đúng lúc Chu Dịch định thư giãn một trận, cùng đạo lữ Nguyên Phượng thong dong dạo bước trong Hỗn Độn Thiên, ba đứa con lại chủ động tìm đến.

"Phụ thân, mẫu thân!" Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi ba người đều đã trưởng thành, ai nấy đều tu luyện thành công đến Đại La Kim Tiên và hóa hình.

Trong đó, Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người có thể nói là nhất biểu nhân tài, anh tuấn bất phàm, có vài phần bóng dáng của Chu Dịch.

Chu Linh Nhi cũng lanh lợi hoạt bát, ngoan ngoãn đáng yêu.

"Có chuyện gì?" Chu Dịch hỏi.

"Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, ba người chúng con đã bàn bạc, muốn đến Hồng Hoang du lịch một phen." Khổng Tuyên thân là đại ca, lúc này đương nhiên chủ động tiến lên nói.

"Ồ?

Đến Hồng Hoang du lịch sao?" Chu Dịch gật đầu.

Nguyên Phượng tự nhiên vô cùng không vui: "Vì sao phải đến Hồng Hoang?" Thân là mẫu thân, nàng tự nhiên có chút lo lắng cho ba đứa con.

Chu Linh Nhi lúc này chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay Nguyên Phượng: "Mẫu thân, hiện nay trời đất Hồng Hoang không có sát khí

lan tràn.

Chúng sinh đều đang hồi phục sau cơn chấn động của đại kiếp lần trước, chính là lúc an toàn nhất.

Huynh muội ba người chúng con ngày nào cũng ở trong Hỗn Độn Thiên, cũng vô cùng nhàm chán.

Hay là để chúng con đi một chuyến, mở mang kiến thức?" Chu Linh Nhi nói như vậy, Nguyên Phượng liền suy tư.

Quả thật, đúng như lời Chu Linh Nhi nói.

Trời đất Hồng Hoang lúc này không có gì đáng lo ngại.

Hơn nữa ba đứa con của Chu Dịch cũng đều có bản lĩnh, không đến mức xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chu Dịch cười nói: "Nếu ba đứa đã muốn đi Hồng Hoang một chuyến, vi phụ cũng không có gì để ngăn cản." Nói xong, Chu Dịch vung tay, ba đạo văn lộ hiện ra, rồi lập tức rơi vào trên trán của Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi ba người.

"Vi phụ giao cho các con thủ đoạn bảo vệ, không phải lúc quan trọng thì không được sử dụng." Văn lộ này chính là thành quả Chu Dịch tự sáng tạo sau khi luyện hóa hoàn toàn một trăm mảnh vỡ Không Gian pháp tắc trong thời gian qua.

Nó kết hợp Không Gian pháp tắc và Trận Pháp đại đạo, vô cùng ảo diệu.

Nếu ba đứa con gặp phải nguy hiểm, chỉ cần thôi động văn lộ, Chu Dịch có thể cách không thi triển bản lĩnh, đảm bảo an toàn cho chúng.

Đương nhiên, đây chỉ là để đảm bảo vạn vô nhất thất mà thôi.

Chu Dịch biết rõ Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người sẽ chiếm vị

trí quan trọng trong đại kiếp tương lai, cho nên hắn cũng không quá lo lắng.

Sau đó, hắn lại lấy ra hai viên bảo châu.

"Đây là Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh!" Chu Dịch giao hai viên châu cho Khổng Tuyên và Chu Bằng.

"Vi phụ có một nhiệm vụ muốn giao cho các con!" Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng nói: "Phụ thân, có chuyện gì muốn hài nhi đi làm, cứ việc nói thẳng!" Chu Dịch gật đầu: "Cũng không phải chuyện gì khó.

Đặt hai bí cảnh này ở nơi sinh linh Hồng Hoang tập trung đông đúc nhất là được." Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh là phần thưởng hệ thống cấp cho lúc hắn đột phá Chuẩn Thánh.

Vì phải đối phó La Hầu, nên lúc đó Chu Dịch cũng không đi sắp đặt hai bí cảnh này.

Bởi vì Phượng tộc đa phần tu luyện Hỏa chi pháp tắc, nên hai bí cảnh này càng không có đất dụng võ.

Nhưng dù sao hai pháp tắc bí cảnh này cũng có thể mang lại cho Chu Dịch chút ít khí vận gia trì, có còn hơn không.

Vì thế, Chu Dịch cũng định giao cho Khổng Tuyên, để hắn tiện tìm một nơi đông người mà đặt xuống.

Như vậy cũng là vật tận kỳ dụng.

Không lâu sau, Hồng Quân có khả năng sẽ thành tựu Thánh nhân quả vị dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo.

Đến lúc đó muốn từ trong tay Hồng Quân tranh đoạt khí vận thiên địa sẽ có chút khó khăn.

Chương 70

Thay vì ngồi chờ Hồng Quân thành Thánh, chi bằng nắm bắt tốt cơ hội.

Khổng Tuyên và Chu Bằng nhận lấy hai pháp tắc bí cảnh, lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Phụ thân đại nhân yên tâm, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho con, không thành vấn đề!" Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi vô cùng tin tưởng vào thực lực của mình.

Nhiệm vụ Chu Dịch giao cho, đương nhiên họ cũng không nhíu mày.

Sau khi mang đi Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh mà Chu Dịch đưa, ba huynh muội thân thiết với Chu Dịch và Nguyên Phượng một hồi rồi cũng cưỡi mây rời khỏi Hỗn Độn Thiên, xuyên qua Hỗn Độn hư ảo, tiến vào Thái Cổ tinh không.

"Con cái lớn rồi, cuối cùng cũng có suy nghĩ của riêng mình." Chu Dịch ngược lại rất cởi mở.

Chỉ có Nguyên Phượng ở bên cạnh ít nhiều có chút thương cảm: "Lúc nhỏ đáng yêu hơn." Chu Dịch nắm lấy tay nàng: "Nếu nàng muốn, ta cũng không ngại có thêm vài đứa." Khuôn mặt Nguyên Phượng tức thì đỏ bừng đến cực điểm: "Ngươi nói linh tinh gì đó?" Nói rồi, Nguyên Phượng liền hất tay bỏ đi.

Có điều, phương hướng nàng đi lại là hành cung mà Chu Dịch và Nguyên Phượng đã sắp đặt trong Hỗn Độn Thiên, cũng chính là trên đỉnh của Thế Giới Thụ.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, nhanh chân đuổi theo.

Không cần nói nhiều, hai người tự nhiên là đi thảo luận chỗ huyền

bí của Âm Dương đại đạo. ...

Năm tháng trôi qua, không biết đã bao nhiêu năm.

Ba huynh muội Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi cuối cùng cũng rời Hỗn Độn, đặt chân lên đại địa Hồng Hoang.

"Đại ca, nhị ca, chúng ta đi đâu trước?" "Nghe đại trưởng lão nói, Hồng Hoang có nhiều nơi thú vị lắm đó." Chu Linh Nhi tính tình hoạt bát nhất, lúc này tự nhiên cũng đầy vẻ hiếu kỳ nhìn trời đất Hồng Hoang rộng lớn vô biên.

Chu Bằng nói: "Ta lại nghe mấy vị trưởng lão nói, Bất Chu Sơn là trung tâm Hồng Hoang, hay là chúng ta đến đó?" Khổng Tuyên lắc đầu: "Đừng đùa nữa, hoàn thành nhiệm vụ của phụ thân trước mới là quan trọng!

Bất Chu Sơn tuy là trung tâm Hồng Hoang, nhưng nơi đó vì có liên quan đến Kỳ Lân tộc trong quá khứ, nên số lượng sinh linh không nhiều.

Ngược lại, các trưởng lão nói, sinh linh ở Côn Luân Sơn là đông nhất." "Hửm?

Vì sao?" Chu Linh Nhi lập tức hiếu kỳ hỏi.

Khổng Tuyên nói: "Côn Luân Sơn vốn là một động thiên phúc địa khó có được, trên đó lại có mấy vị đại thần thông giả.

Có rất nhiều sinh linh đến tìm mấy vị đại thần thông giả bái sư học nghệ, cho nên mới tập trung ở đó." Trước đại kiếp, dấu chân của Phượng tộc gần như trải khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Đối với một số chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, đặc biệt là có những đại thần thông giả nào, những động thiên phúc địa nào, họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi ba người đều là bảo bối trong lòng bàn tay của Phượng tộc, ngày thường căn bản không thể nào thả ra ngoài.

Vì thế, việc hỏi thăm tin tức bên ngoài từ miệng các trưởng lão Phượng tộc cũng là chuyện đương nhiên.

Để hoàn thành nhiệm vụ Chu Dịch giao, Khổng Tuyên đương nhiên phải chọn một nơi có nhiều sinh linh nhất.

Côn Luân là lựa chọn tốt nhất!

"Đại thần thông giả?" Chu Bằng nói: "Đại thần thông giả nào?

So với phụ thân và mẫu thân thì thế nào?" Chu Linh Nhi lập tức hừ lạnh một tiếng: "Nhị ca nói vậy là có ý gì?

Phụ thân là mạnh nhất!" Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người lập tức làm lơ cô em gái của mình.

Trong mắt tiểu muội, phụ thân là vô địch thiên hạ.

Mặc dù hai huynh đệ cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng nói ra tổng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Không biết là đại thần thông giả nào, nhưng có thể thu hút nhiều người đến xem như vậy, chắc chắn cũng có chút bản lĩnh.

Đến xem thử cũng tốt!" Khổng Tuyên suy nghĩ, định ra mục tiêu.

Chu Bằng và Chu Linh Nhi không có bất kỳ ý kiến gì.

Lần này đến Hồng Hoang là để mở mang kiến thức, đến Bất Chu Sơn hay Côn Luân Sơn đều không khác biệt mấy.

Nói xong, ba người hóa thành ba đạo hồng quang bay về phía Tây.

Mười vạn năm sau, họ cuối cùng cũng đến gần Côn Luân Sơn.

Vừa đến đã thấy vô số sinh linh đi về phía Côn Luân Sơn.

Không có bất kỳ ai đằng vân giá vũ, tất cả đều chân đạp đất mà đi.

Từ miệng họ niệm tụng, mấy người Khổng Tuyên có thể nghe ra hai chữ 'Tam Thanh'.

"Tam Thanh!

Có lẽ là đại thần thông giả trên Côn Luân Sơn rồi." Chu Linh Nhi khẽ niệm.

Khi tiếp tục nhìn, họ lại phát hiện trên Côn Luân Sơn có chút kỳ quặc.

"Di!

Có trận pháp?" Hai mắt Khổng Tuyên lóe lên ngũ sắc thần quang, nhìn thấu trận pháp đặc thù bên ngoài Côn Luân Sơn.

Chu Bằng cũng phát hiện ra: "Đúng vậy, tuy không có lực sát thương, nhưng quy mô lại rất lớn." Phụ thân của họ là Chu Dịch sau khi nhận được mảnh vỡ Trận Pháp đại đạo cũng đã trở thành một đại gia có chút tạo nghệ về trận pháp.

Được tai nghe mắt thấy gần trăm vạn năm, ba huynh muội đương nhiên cũng có chút cảm ngộ về trận pháp.

"Hửm?" Chu Linh Nhi đột nhiên chau mày.

Hai người anh trai của nàng có tạo nghệ trên Âm Dương và Ngũ Hành đại đạo rất cao, nhưng tạo nghệ của nàng về trận pháp, tinh thần các đại đạo lại vượt trội hơn.

Trong lúc Khổng Tuyên và Chu Bằng đang suy đoán trận pháp này rốt cuộc có tác dụng gì, Chu Linh Nhi đã biết được vấn đề nằm ở đâu.

"Người tên Tam Thanh này cũng quá xấu tính rồi, không thu đồ đệ thì thôi, vì sao phải làm như vậy?" Hóa ra, tác dụng của trận pháp bố trí ở ngoại vi Côn Luân Sơn vô cùng đơn giản.

Nó không chỉ là một trận sương mù bên ngoài Côn Luân Sơn, khiến người dưới núi khó mà leo lên.

Cho dù leo lên thuận lợi, cuối cùng cũng sẽ bị sương mù làm cho hôn mê, rồi bị đưa trở lại chân núi.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là trận pháp do đại thần thông giả trên núi không muốn thu đồ đệ nên đã bố trí.

Nhưng trong mắt Chu Linh Nhi, đây quả thực là biểu hiện của sự cuồng vọng tự đại và vô sỉ.

"Không thu đồ đệ thì thôi, đứng ra nói thẳng là được!

Lập một tấm bia đá là xong.

Cứ phải làm như vậy, cho người ta hy vọng, rồi lại khiến người ta tuyệt vọng!

Để tỏ ra mình ghê gớm sao?" Chu Linh Nhi bất mãn, vô cùng ghét loại tính cách khó chịu này.

Khổng Tuyên và Chu Bằng tuy chậm hơn một chút, nhưng cũng đã nhìn ra.

Họ cũng không đồng tình với hành vi này.

Nhưng Khổng Tuyên cũng không phải kẻ ngu xuẩn, tự nhiên không thể vào lúc này đi đụng chạm Tam Thanh.

Chu Linh Nhi cũng chỉ oán thán một phen mà thôi.

"Vừa hay!" "Đại thần thông giả không định thu đồ đệ, chúng ta đặt Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh ở đây vậy." Ba người Khổng Tuyên đầu óc xoay chuyển rất nhanh.

Hắn vung tay, hai viên bảo châu hiện ra, tức thì hóa thành bí cảnh rộng lớn vô cùng rơi xuống.

Trong đó, Âm Dương bí cảnh là một dòng sông dài hai màu đen trắng.

Dòng sông không biết từ đâu đến, cũng không biết biến mất nơi nào.

Âm Dương pháp tắc trong đó lại không chút giữ lại mà khuếch tán ra bốn phương tám hướng, thu hút sự chú ý của vô số người.

Ngũ Hành bí cảnh thì là một ngọn bảo sơn tỏa ra ngũ sắc thần quang, năm loại pháp tắc mạnh mẽ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ được phân bố rõ ràng, nhưng lại liên kết chặt chẽ với nhau.

Ngũ hành tương sinh, ngũ hành tương khắc!

So với Âm Dương pháp tắc, Ngũ Hành pháp tắc đối với chúng sinh có sức hấp dẫn lớn hơn.

Dù sao đại đa số người đều tu luyện pháp tắc đơn nhất, mà Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ lại là những pháp tắc đơn nhất thường thấy nhất.

Chương 71

Khoảnh khắc hai đạo bí cảnh xuất hiện, vô số sinh linh đang lưu lại gần Côn Luân Sơn đều quay đầu lại.

"Đó là gì?" Tim họ đập thình thịch.

Mơ hồ cảm ứng được đó dường như là một đại cơ duyên có thể thay đổi vận mệnh.

Cảm ứng của họ đương nhiên không sai.

Đây quả thực là cơ duyên kinh người.

Hơi thở pháp tắc khủng bố tung hoành khắp chư thiên, lay động cửu tiêu.

Bất kỳ người nào một lòng hướng đạo đều không thể chống lại sức hấp dẫn này.

Những kẻ có thể ở lại dưới chân Côn Luân Sơn lâu như vậy là những nhân vật nào?

Mỗi một người đều là những sinh linh khao khát được bái sư học nghệ.

Giờ đây khi cảm nhận được sức mạnh kinh người từ Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh, vẻ mặt của họ đều bắt đầu trở nên vô cùng cuồng nhiệt.

"Không được!" "Không thể để kẻ khác nhanh chân đến trước!" Trong lòng hầu hết các sinh linh đều hiện lên ý niệm như vậy.

Họ không chút do dự thi triển độn quang bay về phía dòng sông Âm Dương và ngọn thần sơn Ngũ Hành.

Lúc này họ không hiểu rằng hai pháp tắc bí cảnh này mở cửa cho

tất cả mọi người.

Không tồn tại cái gọi là cạnh tranh!

Khi họ thực sự cảm nhận được lợi ích của việc tu luyện ở đây đối với việc tham ngộ pháp tắc, vẻ mặt cuồng nhiệt của những sinh linh này đều hóa thành sự kính trọng sâu sắc.

Bởi vì vào khoảnh khắc tham ngộ, họ đều có thể cảm nhận được một thân thể vĩ ngạn xuất hiện trong hư vô.

Kiếm mi tinh mục, tuấn mỹ phi phàm.

Vĩ ngạn vô song, tung hoành cổ kim.

Hai loại pháp tắc Âm Dương và Ngũ Hành trong tay người đó như trò chơi trẻ con.

Nhất cử nhất động đều ẩn hợp với chân ý của pháp tắc, khiến người ta đắm chìm trong đó.

Người này không cần nói nhiều, tự nhiên chính là Chu Dịch.

Vì sao pháp tắc bí cảnh có thể mang lại khí vận gia trì cho chủ nhân của nó là Chu Dịch?

Chẳng phải vì tất cả những người hưởng thụ ân trạch của pháp tắc bí cảnh đều biết rõ ai đang chỉ điểm hay sao?

Từng luồng khí vận thông qua pháp tắc bí cảnh bắt đầu hội tụ về phía Chu Dịch.

Cùng với việc sau này số người tham ngộ trong hai bí cảnh càng nhiều, khí vận mà Chu Dịch có thể thu hoạch cũng càng kinh người.

Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi ba người đứng sau lưng nhìn tất cả, trên mặt lại hiện lên vài phần ý cười.

“Pháp tắc bí cảnh do phụ thân đại nhân sáng tạo quả thật thần kỳ.

Có thể truyền thụ chân ý pháp tắc cho tất cả mọi người.

Hỏa Chi Pháp Tắc Bí Cảnh lúc trước để lại trong Phượng tộc đã như vậy, lần này lại có hai loại pháp tắc bí cảnh Âm Dương, Ngũ Hành còn mạnh hơn." Sự kính nể của ba huynh muội đối với Chu Dịch tự nhiên không cần nói nhiều.

Mặc dù trong đó có một phần là vì hiệu ứng "phụ thân", nhưng ở mức độ lớn cũng là vì hành động của Chu Dịch có tầm nhìn xa trông rộng.

Việc lấy ra các loại bảo bối cũng khiến người ta phải thán phục.

Đúng lúc Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh được bố trí xong, trên Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đột nhiên mở mắt.

Tận sâu trong đáy mắt mang theo một phần uất hận.

"Gây sự ở gần Côn Luân, thật sự không coi Tam Thanh ta ra gì." Lời của Khổng Tuyên và Chu Linh Nhi không sai.

Tam Thanh nếu quả thực không muốn thu đồ đệ, hoàn toàn có thể áp dụng phương thức quyết đoán hơn.

Trực tiếp lập bia đá trong địa giới Côn Luân Sơn, để tất cả những người muốn bái sư quay về là được.

Thế mà Nguyên Thủy lại để Thông Thiên luyện chế một trận pháp, để tất cả những người lên núi đều an toàn xuống núi.

Nhìn qua tuy là khéo léo từ chối mọi người, nhưng trên thực tế, lại bị người ta xem như một lần thử thách.

Vì thế, ngược lại càng ngày càng có nhiều người không biết mệt mỏi, hy vọng có thể trở thành người hữu duyên được Tam Thanh để mắt đến.

Mặc dù hành động này đối với những nhân vật cấp bậc như Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên không có ý nghĩa quá lớn.

Nhưng ít nhất đối với Nguyên Thủy, lòng hư vinh đã được thỏa mãn đầy đủ.

"Bản tọa chính là do nguyên thần của Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong Tam Thanh!

Chúng sinh Hồng Hoang vốn dĩ phải kính ta, bái ta!

Bây giờ, ba tiểu gia hỏa này lại phá hỏng chuyện tốt?" Nhìn dưới chân Côn Luân Sơn vốn có rất nhiều người cầu đạo nay bỗng chốc trở nên vắng vẻ, sự bất mãn trong lòng Nguyên Thủy gần như sắp bùng nổ.

Y thậm chí còn có ý định trực tiếp ra núi dạy dỗ ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi.

Nhưng cuối cùng, y cũng không thể hạ mình xuống được.

Mặc dù Khổng Tuyên có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng cũng chỉ là vừa mới bước vào cảnh giới Đại La mà thôi.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy là nhân vật bực nào?

Sao có thể tự mình ra tay lấy lớn hiếp nhỏ?

Tuy nhiên, không ra mặt không có nghĩa là Nguyên Thủy sẽ không làm gì.

Ý nghĩ vừa động, y liền lộ ra một nụ cười lạnh.

Đầu ngón tay ngưng tụ một đạo linh quang, đánh vào hư không.

"Cần gì bản tọa ra mặt?

Chỉ là ba tiểu nhi, có gì đáng sợ?" Nhưng ngay khi Nguyên Thủy tự cho rằng thủ đoạn của mình tuyệt diệu, giọng nói của Thái Thanh

Lão Tử lại đột nhiên truyền đến bên tai Nguyên Thủy.

"Nguyên Thủy, hà tất phải so đo như vậy?

Lần sau, không được như thế nữa." Bị huynh trưởng của mình dặn dò như vậy, trên mặt Nguyên Thủy hiện lên một tia kinh hoảng.

Nhưng y không nghe ra bất kỳ ý vị tức giận nào trong giọng điệu của Lão Tử.

Nguyên Thủy cũng thở phào một hơi.

"Huynh trưởng, Nguyên Thủy hiểu rồi." Lần sau không được như thế, vậy thì lần này, huynh trưởng của y sẽ không quản.

Nguyên Thủy thi triển thần thông, Thủy Kính Thuật hạ xuống, nhìn rõ biểu cảm của ba người Khổng Tuyên.

"Cười sao?

Lát nữa sẽ biết nên khóc rồi!" ...

Côn Luân Sơn rộng lớn vô biên, chia làm Đông Côn Luân và Tây Côn Luân.

Đông Côn Luân là một vùng tiên gia phúc địa, các loại linh thảo linh căn nhiều vô kể, thế núi lại vô cùng bằng phẳng.

Cũng chỉ có như vậy, sinh linh bình thường mới có cơ hội leo lên, đến sâu trong tiên sơn tìm tiên hỏi đạo.

Tây Côn Luân lại khác, địa thế hiểm trở, thẳng đứng như bị đao chém rìu bổ.

Trên Tây Côn Luân lại có một vị đại thần thông giả cư ngụ, tên là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu có thể cùng Tam Thanh Thánh nhân tương lai ở chung một đạo trường, tự nhiên cũng có lai lịch không nhỏ.

Nàng chính là do luồng âm khí đầu tiên sau khi khai thiên lập địa hóa thành.

Giống như Đông Vương Công là do luồng dương khí đầu tiên sau khi khai thiên hóa thành, vô cùng đặc thù.

Chương 72

Tiên Thiên Âm khí và Tiên Thiên Dương khí ở đây không phải là cùng một thứ với Tiên Thiên Âm Dương chi khí.

Giống như Thủy Hỏa chi lực và Thủy chi lực, Hỏa chi lực đơn thuần có sự khác biệt.

Nhưng cho dù không bằng Tiên Thiên Âm Dương chi khí, căn cước của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người cũng thuộc hàng đỉnh tiêm ở Hồng Hoang.

Sau này khi Hồng Quân thành Thánh, hai người lần lượt được sắc phong thành Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, đủ để chứng minh điều đó.

Đạo trường của Tây Vương Mẫu tên là Long Nguyệt Thành, là một bảo địa không thua kém điện của Tam Thanh.

Lúc này, từ trong Long Nguyệt Thành lại có một đóa khánh vân trắng tinh bay ra, trên đó có một nam tử trẻ tuổi, mặc y phục màu tím, tràn đầy dương cương chi khí.

Dung mạo tuấn tú, mang theo vài phần kiệt ngạo bất tuân.

Lúc này, giữa hai hàng lông mày lại mang theo vài phần tức giận và khó hiểu.

“Bản tọa đã hạ mình như vậy, Tây Vương Mẫu lại còn tỏ thái độ đó.

Thật sự không coi Đông Vương Công ta ra gì!

Ta chính là Tiên Thiên Dương khí hóa hình, xứng đôi nhất với Tây Vương Mẫu, vì sao nàng không muốn trở thành đạo lữ của bản tọa?” Đúng vậy!

Người này chính là Đông Vương Công có căn cước gần giống với Tây Vương Mẫu.

Hắn vừa từ đạo trường Long Nguyệt Thành của Tây Vương Mẫu đi ra, nhưng lại mang theo sự bất mãn mãnh liệt.

Hóa ra, đây không phải là lần đầu tiên Đông Vương Công bái phỏng Tây Vương Mẫu.

Khi Đông Vương Công biết có nhân vật như Tây Vương Mẫu, hắn đã bị vẻ đẹp động lòng người và thực lực mạnh mẽ của Tây Vương Mẫu chinh phục.

Theo hắn thấy, trong Hồng Hoang, có ai có thể xứng đôi với mình như vậy?

Vì thế, Đông Vương Công đã nhiều lần đến đây, mục đích chỉ có một!

Đó là trở thành đạo lữ với Tây Vương Mẫu, cùng nhau tu luyện Âm Dương đại đạo, bù đắp khuyết hãm trong tu hành của mỗi người.

Nhưng kết quả cũng có thể đoán được.

Tây Vương Mẫu đã không chút lưu tình từ chối Đông Vương Công.

Thân là Tiên Thiên Dương khí hóa hình, tự cho mình gánh vác đại thế, Đông Vương Công là người kiêu ngạo đến nhường nào?

Sau khi bị từ chối, tự nhiên có chút mất mặt.

Vì để lại ấn tượng tốt trước mặt Tây Vương Mẫu, hắn đã không phát tác.

Nhưng sau khi ra khỏi Long Nguyệt Thành, Đông Vương Công không nhịn được mà trút giận trong lòng.

Hắn không hiểu vì sao Tây Vương Mẫu lại từ chối?

Chẳng lẽ Đông Vương Công không đủ tư cách?

Nhưng khắp thiên hạ, nếu hắn không đủ tư cách, thì ai có tư cách trở thành đạo lữ của Tây Vương Mẫu?

Đang nghĩ ngợi, Đông Vương Công đã sắp rời khỏi địa giới Côn Luân Sơn.

Lần tỏ tình này không thành công, hắn phải suy nghĩ kỹ xem lần sau nên làm thế nào mới được.

Nhưng đúng lúc hắn định rời đi, đột nhiên!

Một luồng khí cơ mơ hồ dẫn dắt, lay động tâm thần của Đông Vương Công.

Vốn là Tiên Thiên Dương khí hóa hình, Đông Vương Công lập tức trong lòng rung động, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng.

"Âm Dương pháp tắc?

Chẳng phải vừa hay để ta sử dụng sao?" Đúng vậy, Đông Vương Công chính là đột nhiên cảm ứng được khí tức của Âm Dương pháp tắc.

Hắn đưa tay ra, bấm ngón tay tính toán một phen, quả nhiên ở phía Đông Côn Luân Sơn, thật sự có thiên đại cơ duyên.

"Mặc dù bản tọa không được đạo hữu Tây Vương Mẫu ưu ái, nhưng quả nhiên vẫn được Thiên Đạo Hồng Hoang yêu thích.

Cơ duyên này chẳng phải là chuẩn bị cho bản tọa sao?" Đông Vương Công ha ha cười lớn, lập tức đạp độn quang bay về phía Đông Côn Luân.

Gã Đông Vương Công tự cho mình gánh vác đại thế Thiên Đạo lại không biết rằng, cùng lúc hắn vui mừng hớn hở đi đến Đông Côn Luân, một đôi mắt khinh miệt đã lướt qua người hắn!

Đông và Tây Côn Luân, mặc dù chỉ cách nhau một ngọn núi, nhưng cũng có một khoảng cách rất dài.

Khi Đông Vương Công đến nơi, lập tức thấy vô số con kiến nhỏ bé tụ tập ở phía dưới, đang chia nhau dòng sông Âm Dương và ngọn thần sơn Ngũ Hành.

Lập tức, hắn nổi giận không thể kiềm chế.

"Một đám sâu kiến, cũng dám tranh đoạt cơ duyên với bản tọa?

Không biết sống chết!" Lập tức, Đông Vương Công liền lấy ra pháp bảo của mình.

Một tấm lệnh bài tinh xảo hiện ra, trên đó có năm đạo lôi đình lấp lánh.

Đây là pháp bảo cộng sinh của Đông Vương Công, tên là Ngũ Lôi Lệnh.

Trên đó có năm loại sấm sét, lần lượt tương ứng với ngũ tạng trong cơ thể.

Năm loại sấm sét đánh ra, sẽ oanh sát đối thủ từ bên trong, khiến người ta phòng không kịp phòng, vô cùng lợi hại.

"Cút!" Một luồng khí tức kinh người từ trên Ngũ Lôi Lệnh hiện ra.

Mây trời lôi quang hạ xuống, mang theo uy áp vô cùng bàng bạc khuếch tán, trong nháy mắt, những kẻ tu vi yếu ớt liền hoảng sợ, thậm chí không khống chế được hai chân mà quỳ xuống.

Những người đã tiến vào pháp tắc bí cảnh lúc này cũng cảm ứng được uy hiếp cực lớn.

Sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn Đông Vương Công mặc y phục hoa lệ màu tím, khí chất siêu quần, không giận mà

uy.

Ở Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé.

Đây là quy luật bất biến từ xưa đến nay.

Trước khi có đại thần thông giả ra mặt, vô số sinh linh Hồng Hoang vây quanh dưới chân Côn Luân Sơn tự nhiên có tư cách chia sẻ Âm Dương Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh.

Nhưng khi một đại năng như Đông Vương Công xuất hiện, họ hiểu rằng, chỉ có thể rời đi!

Nếu không sẽ có tai họa diệt vong.

Vì vậy, không chút do dự, những sinh linh này tuy trong lòng không cam, nhưng cũng với tốc độ nhanh nhất rút khỏi pháp tắc bí cảnh.

"Tốt!" "Biết điều!" Trên mặt Đông Vương Công viết hai chữ hài lòng.

Những kẻ tu vi yếu ớt như sâu kiến, có thể tiếp tục tồn tại ở Hồng Hoang căn bản là nhờ vào hai chữ biết điều.

"Trong bí cảnh này lại có Âm Dương pháp tắc và Ngũ Hành pháp tắc, hai đại đạo vô thượng.

Được một trong số đó đã là đại tạo hóa, đại nhân quả.

Bản tọa hôm nay đúng là nhặt được bảo bối rồi." Ý nghĩ vừa chuyển, khóe miệng Đông Vương Công lại hơi nhếch lên.

"Nếu mời đạo hữu Tây Vương Mẫu cùng tu hành trong bí cảnh, có lẽ nàng sẽ có thêm vài phần hảo cảm với bản tọa.

Chúng ta đều tu luyện Âm Dương pháp tắc, còn có gì thích hợp hơn dòng sông dài này để làm quà tặng chứ?" Nghĩ đến đây, Đông Vương Công lại lần nữa cảm thán khí vận vô song của mình.

Mới vừa ra cửa đã gặp được cơ duyên tốt đẹp như vậy, thậm chí cả sự uất ức vì bị Tây Vương Mẫu từ chối cũng tiêu tan không ít.

Khi tất cả sinh linh bình thường đã lui đi, Đông Vương Công định xuống thu lấy dòng sông Âm Dương và ngọn thần sơn Ngũ Hành, một tiếng quát kiêu ngạo lại từ bên cạnh truyền đến.

"Người này thật là bá đạo và vô lễ!

Bí cảnh này là để lại cho chúng sinh, sao ngươi dám chiếm đoạt?" Theo ánh mắt Đông Vương Công nhìn sang, một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Hai bên thiếu nữ, có hai thanh niên đứng đó.

Ba người đều là Đại La Kim Tiên, tu vi cao thâm.

Chương 73

Nhưng Đông Vương Công cũng không để họ vào mắt.

Phải biết rằng, lúc này Đông Vương Công đã có tạo nghệ Đại La trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Đại La hậu kỳ.

Đối phó ba Đại La Kim Tiên sơ kỳ, căn bản không thành vấn đề.

"Bản tọa bây giờ tâm tình còn tốt, nhân lúc bản tọa chưa nổi giận, cút đi!" Đông Vương Công vung tay, định để ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi biến đi.

Ngay lập tức, Chu Bằng và Chu Linh Nhi tức giận nổ tung.

"Tốt, tốt, tốt!

Khẩu khí thật lớn a!" Ngang ngược vô lý như vậy, Chu Linh Nhi cũng là lần đầu tiên thấy.

Trong Phượng tộc, ai dám đối với nàng như thế?

Lập tức Chu Linh Nhi liền lấy ra pháp bảo của mình.

Một chiếc quạt báu chém ra, lửa dữ như phượng hoàng, dưới một lần quạt liền cuốn theo liệt diễm mười phương, hóa thành ngọn lửa đốt trời rơi xuống.

Tiếng phượng hoàng kêu vang chín tầng trời, kinh động cả Côn Luôn.

Vô số người kinh ngạc.

Đại năng như Đông Vương Công, lại có người dám động thủ với hắn?

Nhưng họ nhanh chóng hiểu ra.

Trên cao không trung, thiếu nữ cầm quạt báu rực rỡ cũng có thực lực kinh người, một tay pháp bảo tung ra, Hỏa chi pháp tắc khủng bố hạ xuống, khiến hư không cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác cháy khét.

Sắc mặt Đông Vương Công biến đổi, có phần nghiêm túc hơn.

Lập tức, Ngũ Lôi Lệnh liền đánh ra một đạo lôi quang.

"Tâm Lôi!" Tâm viên như hỏa, quét về phía tim của Chu Linh Nhi.

Hắn định gậy ông đập lưng ông.

Sắc mặt Chu Linh Nhi tức thì biến đổi, không ngờ thủ đoạn của đối phương lại đặc thù như vậy.

Nhưng trên người nàng bảo quang tỏa ra, lập tức áp chế cảm giác khó chịu đó xuống.

Thân là con gái được Chu Dịch và Nguyên Phượng yêu thương nhất, Chu Linh Nhi đã hoàn hảo giải thích cái gọi là "con gái phải nuôi trong nhung lụa".

Mỗi một món trang sức, mỗi một bộ quần áo trên người nàng đều là Tiên Thiên linh bảo, đa số cấp bậc đều không thấp.

Bàn về bảo mệnh, Chu Linh Nhi không sợ ai.

Vì thế, khi thủ đoạn của Đông Vương Công thất bại, vẻ mặt hắn xuất hiện một thoáng kinh ngạc.

Ai mà ngờ được ánh sáng linh bảo trên người Chu Linh Nhi lại rực rỡ như vậy, gần như muốn làm mù mắt hắn.

Dù được bảo vệ đến mức đó, khi Chu Linh Nhi bị thần thông của Đông Vương Công đánh trúng, Khổng Tuyên và Chu Bằng hai gã "cuồng em gái" cũng lập tức nổi điên.

"Dám động thủ với Linh Nhi?

Ta nhất định không tha cho ngươi!" Lập tức, Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người cũng lao lên trời, hóa thành bản thể.

Một con là con công đầu tiên giữa trời đất rực rỡ chói mắt, một con là kim sí đại bàng che trời lấp đất.

Ngũ sắc thần quang từ sau lưng Khổng Tuyên triển khai, lập tức rơi vào Ngũ Lôi Lệnh, linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công.

Dưới từng đạo thần quang quét qua, Ngũ Lôi Lệnh lung lay sắp đổ, liên hệ với Đông Vương Công bị suy yếu đi vài phần.

Nếu không phải tu vi của Đông Vương Công vượt xa Khổng Tuyên, và đây lại là linh bảo bạn sinh, cực khó bị đoạt đi, e rằng lúc này Khổng Tuyên thật sự đã có cơ hội thành công.

Nhưng dù vậy, sắc mặt Đông Vương Công cũng đại biến.

"Chết đi!" Trong lúc tâm thần hắn kịch chấn, Kim Sí Đại Bàng cũng lao lên trời.

Âm Dương pháp tắc lưu chuyển, hai cánh của Chu Bằng như đao, đủ để sánh ngang với trung phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Chém xuống, uy lực vô cùng!

Ba huynh muội hợp tác không kẽ hở, lúc này đã mang lại cho Đông Vương Công uy hiếp cực lớn.

Nhưng ba người dù sao cũng thiếu vài phần kinh nghiệm.

Đông Vương Công nhanh chóng hồi thần, trấn áp Ngũ Sắc Thần Quang đang lay động pháp bảo, rồi đánh Ngũ Lôi Lệnh về phía Chu Bằng.

Phanh!

Trong nháy mắt, từ trên người Đông Vương Công bộc phát ra Ngũ Lôi chi lực khủng bố, lan đến toàn thân Chu Bằng.

Lúc Chu Bằng ra tay đối phó Đông Vương Công, cũng là thời cơ yếu ớt nhất của bản thân.

Đông Vương Công nắm bắt được cơ hội này, đột nhiên phản kích, lập tức khiến Chu Bằng mất đi sức kháng cự.

Một đạo Công Đức Kim Luân hiện ra, chặn lại uy lực của Ngũ Lôi oanh đỉnh.

Nhưng dù vậy, thân thể Chu Bằng cũng vẫn bị đẩy lùi, khóe miệng rỉ máu tươi.

"Công Đức Kim Luân?

Phúc khí thật tốt, cả loại bảo bối này cũng có." Khi thấy Công Đức Kim Luân xuất hiện, trên mặt Đông Vương Công hiện lên một tia ghen tị và tham lam.

Sau đó, thừa thắng xông lên, hắn đưa tay chỉ một cái, tức thì có tử khí từ phía đông kéo đến, mênh mông cuồn cuộn.

Pháp lực Đại La Kim Tiên bàng bạc xung kích vào người Chu Bằng, lập tức khiến Chu Bằng không chút kháng cự mà bay ngược về phía sau.

Như vậy, Đông Vương Công có thể chuyển sang đối phó Khổng Tuyên và Chu Linh Nhi hai người.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Đông Vương Công chiếm ưu thế chủ đạo tuyệt đối.

Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi và Chu Bằng đều rất mạnh, điều này không cần nghi ngờ.

Nhưng dù sao họ cũng không giống cha mình, đa số thủ đoạn đều là tự vệ, thiếu bản lĩnh đối địch.

Vì thế lúc này, sau khi thích ứng với thủ đoạn của Khổng Tuyên,

Đông Vương Công mặt mang nụ cười lạnh, hiên ngang một mình đối phó hai người, ung dung có thừa.

"Lũ ngu xuẩn, dám vượt cấp khiêu chiến sao?

Ở Hồng Hoang, trừ phi tay cầm chí bảo, nếu không ai có thể làm được như vậy?" Đông Vương Công ha ha cười lớn, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Ngũ Lôi Lệnh trong tay liên tiếp bộc phát, trong nháy mắt hóa thành sấm sét vạn quân.

Mỗi một đạo sấm sét đều đánh thẳng vào sâu trong đạo thể, bắt đầu phá hoại từ bên trong.

Ban đầu, Chu Linh Nhi, Khổng Tuyên và Chu Bằng còn có thể chống cự, nhưng theo thời gian trôi đi, độ khó để đối phó cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Ngũ Lôi Lệnh cũng ngày càng lớn.

Nhưng trên thực tế, trong mắt mọi người, biểu hiện của ba người Khổng Tuyên đã vô cùng kinh diễm.

Dù sao tu vi của Đông Vương Công cũng mạnh hơn ba người Khổng Tuyên một cảnh giới.

Ở Hồng Hoang, trừ phi nắm giữ chí bảo, hoặc đạo pháp mạnh mẽ không thể tưởng tượng, nếu không gần như không tồn tại chuyện vượt cấp chiến đấu.

Theo họ thấy, ba người Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi và Chu Bằng lẽ ra không nên chống đỡ được mười chiêu trong tay Đông Vương Công.

Nhưng họ lại đã đỡ được không dưới mấy trăm chiêu.

Ban đầu, Đông Vương Công thắng thế trong tay, nhưng khi Khổng Tuyên và Chu Bằng nhiều lần thể hiện sức mạnh kinh người suýt nữa khiến Đông Vương Công cũng bị thương, cảm xúc của hắn cũng bắt đầu dâng cao.

“Ba tên không biết trời cao đất dày, hôm nay ta, Đông Vương Công, nếu không chém các ngươi, thì còn mặt mũi nào nữa?” Đại năng Hồng Hoang coi trọng nhất là thể diện, huống hồ ba người Khổng Tuyên còn đang nắm giữ cơ duyên mà Đông Vương Công cũng thèm nhỏ dãi?

Nếu đã như vậy, ba người trước mắt, phải giết!

Về việc sau lưng ba người Khổng Tuyên liệu có cường giả tồn tại hay không, Đông Vương Công không quan tâm.

Theo hắn thấy, cường giả trong thiên địa cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, hắn cũng quen biết không ít, liên hợp được không ít người.

Thật sự có người ra mặt gây phiền phức, hắn cũng hoàn toàn không sợ!

Chương 74

Cùng với sức mạnh của hắn lại lần nữa bộc phát, khiến Khổng Tuyên và những người khác lại lần nữa bay ra, Đông Vương Công đột nhiên ra tay, sau lưng tử khí vô cùng hội tụ, hóa thành một người khổng lồ chống trời.

Một quyền oanh xuống, mang tư thế hủy thiên diệt địa.

Chỉ có điều, một kích này lại không tạo ra hiệu quả đáng có.

Trước mặt Đông Vương Công, một nữ tu tuyệt mỹ vô cùng, mặc hoa phục tôn quý đột nhiên xuất hiện.

Nàng vung tay, y sam bay lượn, che trời.

Cùng là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, thủ đoạn của nữ tu tự nhiên không chút trở ngại mà chặn Đông Vương Công lại.

Ầm!

Khí lãng cuồn cuộn khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chấn động vô số sinh linh.

Ngay cả trên Đông Côn Luân, trong Tam Thanh Điện, Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên cũng đều phân phân chú ý.

"Tây Vương Mẫu?

Vì mấy người này mà đánh nhau, đối đầu với bản tọa?" Giọng điệu Đông Vương Công đầy vẻ không thể tin được.

Nữ tu đột nhiên xuất hiện trước mắt không phải ai khác, chính là đại thần thông giả trên Tây Côn Luân Sơn, tên là Tây Vương Mẫu.

Theo đuổi Tây Vương Mẫu không được, bây giờ đối phương lại đứng ở phía đối lập với mình?

Dù trước đó trước mặt Tây Vương Mẫu hắn biểu hiện lịch sự, nhưng lúc này cũng khó có thể kìm nén lửa giận trong lòng, hiện ra vẻ có chút mặt mày dữ tợn.

"Ai ~" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tây Vương Mẫu hiện lên một tia khó xử.

"Đông Vương Công đạo hữu, vừa phải thì thôi." Nàng ra mặt, là cảm thấy Đông Vương Công quá mức bá đạo, cưỡng ép đoạt cơ duyên của người khác.

Nhưng vì ba người Khổng Tuyên mà đắc tội với một đại thần thông giả như Đông Vương Công, đó không nghi ngờ cũng là chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Vì thế, Tây Vương Mẫu cũng chỉ sẽ ra tay một lần mà thôi.

Còn lại, xem mệnh của Khổng Tuyên như thế nào rồi.

"Mau đi đi!" Tây Vương Mẫu quay đầu nói với Khổng Tuyên và những người khác.

Làm đến mức này, đã là lo chuyện bao đồng rồi.

Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi ba người cũng không hề do dự, trực tiếp bay xa về phía sau.

Họ đã hiểu vì sao mẫu thân lại lo lắng như vậy.

Hồng Hoang nguy cơ tứ phía, quan trọng nhất là những tồn tại mạnh mẽ nhưng lại không nói lý lẽ.

"Đi?" Đông Vương Công có thể để ba người rời đi sao?

Hắn đương nhiên nhìn ra được thiên tư kinh người của Khổng Tuyên và những người khác, tương lai nếu trưởng thành, tuyệt đối là uy hiếp cực lớn.

Nếu đã như vậy, sao có thể thả đi ba mối họa ngầm?

Tây Vương Mẫu cản trước mặt hắn cũng vô dụng.

Lúc này, Đông Vương Công sao có thể vì nữ sắc mà bị cản trở?

Sức mạnh vô cùng khủng bố từ trên người Đông Vương Công bộc phát, trong một khoảnh khắc hóa thành vạn ngàn sấm sét, lại có chí cao dương cương chi lực ầm ầm nổ tung.

Giữa trời đất tràn ngập khí tức hủy diệt chính đạo, với thế sét đánh không kịp bưng tai vượt qua Tây Vương Mẫu oanh sát hướng về ba người Khổng Tuyên.

Tây Vương Mẫu đã ra tay một lần, lúc này cũng không có lần thứ hai ra tay.

Nhất là sau khi thấy hành vi của Đông Vương Công như vậy, nàng càng hiểu rõ sát tâm của Đông Vương Công mãnh liệt, không cản được.

"Tự cầu đa phúc đi!" Tây Vương Mẫu thầm nghĩ.

Nhưng cũng chính lúc này, một luồng sức mạnh vô cùng kinh người từ sau lưng nàng hiện ra, chính là quy tắc không gian huyền diệu đến cực hạn.

Dưới lập trường kinh người được hình thành bởi quy tắc không gian đó, ẩn chứa sát cơ vô tận và khí tức hủy diệt, Âm Dương chi lực lưu chuyển.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tây Vương Mẫu liền cảm thấy tim đập thình thịch, toàn thân lạnh toát.

Cùng có cảm giác này còn có Đông Vương Công.

"Không!" Phát giác được sức mạnh khủng bố như thiên uy sau lực trường không gian, Đông Vương Công lập tức cắt đứt thần thông của mình, không chút do dự điều khiển một đạo độn quang chạy trốn về

phía sau.

Nhưng!

Có kịp không?

“Muốn đối phó con của bản tọa, rồi định đi sao?” Một mảng khánh vân bàng bạc nở rộ, che chở ba người Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi, Chu Bằng bên trong.

Dưới kim sắc khánh vân, bất kỳ kinh lôi và dương cương chi lực nào cũng không sinh ra bất kỳ gợn sóng nào.

Một bóng người cũng từ trong gợn sóng không gian bước ra.

Chỉ có điều, đó không phải là thực thể, mà là hư ảnh.

Nhưng chỉ là hư ảnh, lực lượng kinh khủng cũng đã áp bức khiến tất cả Đại La Kim Tiên phải tim đập chân run.

“Cảnh giới gì đây?” “Vì sao lại khủng bố như vậy?” Đừng nói là Đông Vương Công đang hoảng hốt chạy trốn, ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người trên Đông Côn Luân cũng chỉ cảm thấy tim đập chân run.

Hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phía gợn sóng không gian trên đỉnh đầu ba người Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi và Chu Bằng.

Đó là do văn lộ trận pháp trên trán họ phát động hình thành.

Trong gợn sóng không gian bao trùm một phương trời đất, khánh vân chư thiên mênh mông hạ xuống, bạn theo thế giới hồng mông lấp lánh, bát âm tiên nhạc vang vọng khắp vũ trụ.

Hư ảnh của Chu Dịch dần dần ngưng thực, khí tức trên người cũng càng lúc càng khủng bố.

Đương nhiên, dù chỉ là hư ảnh, Chu Dịch muốn đối phó một Đại La Kim Tiên trung kỳ nhỏ bé cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

“Dám đoạt bảo vật của bản tọa, đối phó con cái của bản tọa, gan thật lớn!” “Âm Dương, nghịch chuyển!” Đông Vương Công điên cuồng chạy trốn về phía trước, nhưng Chu Dịch một tay vươn ra, lập tức hình thành sức mạnh vô cùng khủng bố.

Trời đất có hai màu âm dương lưu chuyển, dưới một cái nắm tay tùy ý của Chu Dịch đột nhiên hóa thành Âm Dương chi lực nghịch chuyển.

Thuận thì sinh, nghịch thì tử!

Âm Dương chi lực hóa thành đại ma sinh tử ầm ầm hạ xuống, cả trời đất dường như đều tĩnh lặng.

Trong sự im lặng tuyệt đối, biểu tình của Đông Vương Công từ chấn kinh, tức giận đến cuối cùng là hoảng sợ và hối hận không kịp.

Dưới sức mạnh của Chuẩn Thánh, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé làm sao chống cự.

Đông Vương Công thi triển hết bản lĩnh, nhưng vẫn không thể chống lại sức mạnh của Chu Dịch ầm ầm giáng lâm.

Trong cảnh tượng hủy thiên diệt địa đó, bao gồm cả Tây Vương Mẫu và Lão Tử, những nhân vật kiệt xuất trong hàng ngũ Đại La đều trố mắt đứng nhìn.

Nếu là họ ở trong đó, một cảm giác không rét mà run lập tức tràn ngập toàn thân.

Đông Vương Công gầm thét, gào thét.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi, hoàn toàn tan biến giữa trời đất.

Mãi cho đến khi bụi trần dần dần tan đi, những người chứng kiến tất cả mới kinh ngạc trợn to mắt, một bộ dáng không thể tin được.

“Đông Vương Công... chết rồi sao?” “Đó chính là Đại La Kim Tiên a!” “Thật hay giả vậy, ta không nhìn lầm chứ.” “Vị đại năng này là ai?

Vì sao chưa từng gặp?” “Mạnh quá, ngay cả ba vị thần tiên trên Côn Luân Sơn cũng không có bản lĩnh này đâu.” “Ta biết rồi!” “Là vị đại năng đã sáng tạo ra bí cảnh!” Ban đầu, tất cả mọi người đều chìm trong chấn động không thể thoát ra.

Nhưng rất nhanh, họ đã nhớ lại.

Chu Dịch chẳng phải là vị đại năng đã truyền thụ đại đạo pháp tắc chí cao vô thượng trong Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh và Ngũ Hành Pháp Tắc Bí Cảnh sao?

Đối với họ, Chu Dịch là người dẫn đường, là tồn tại tôn kính vô thượng.

Chương 75

So với những vị thần tiên Côn Luân cao cao tại thượng như Lão Tử, Nguyên Thủy, Chu Dịch mới là người thực sự truyền đạo cho Hồng Hoang, được mọi người yêu mến.

Vì vậy!

Ngay lập tức, những người nhận ra Chu Dịch đều quỳ xuống đất, thành hoàng thành khủng!

"Tôn giả tại thượng!" "Kính xin tôn giả thu con làm đồ đệ a!" "..." Vô số người muốn nắm bắt cơ duyên này, thỉnh cầu Chu Dịch thu làm đồ đệ.

Chu Dịch lại không hề để ý.

Ánh mắt hắn rơi vào trên người ba đứa con, không hề có ý trách mắng.

Bởi vì trình độ nắm giữ Không Gian pháp tắc còn xa mới đủ, thân thể của Chu Dịch đến lúc này mới hoàn toàn xuyên qua bức tường không gian, hóa thành thực thể.

"Phụ thân!" Chu Linh Nhi lập tức nhào vào lòng Chu Dịch, khóe mắt mang theo lệ thủy.

"Về nhà không?" Chu Dịch hỏi.

Chu Linh Nhi lắc đầu: "Con đã hiểu sự nguy hiểm của Hồng Hoang, lần này tuy phải nhờ phụ thân ra mặt giải cứu, nhưng lần sau tuyệt đối sẽ không." Chu Dịch không ép buộc.

Con cái có suy nghĩ của riêng mình cũng là tự nhiên.

"Tốt!" Chu Dịch cười, tiếp tục để lại ấn ký không gian cho ba đứa

con.

Đồng thời, hắn đưa tay ra vẫy, từ hướng Đông Vương Công vẫn lạc, một tấm lệnh bài bay đến, trên đó có ngũ lôi thần thông, bảo quang tỏa ra, chính là pháp bảo cộng sinh của Đông Vương Công, Ngũ Lôi Lệnh.

"Cái này cho con làm pháp bảo hộ thân đi!" Chu Dịch giao chiến lợi phẩm này cho cô con gái út.

Khổng Tuyên và Chu Bằng hai người đứng bên cạnh nhìn, cũng có chút không lạ.

Tiểu muội từ trước đến nay đều được cưng chiều nhất, được cho bảo bối cũng là lẽ đương nhiên.

Sau đó, Chu Dịch mới nhìn về phía Tây Vương Mẫu ở giữa không trung.

"Tiểu nữ Tây Vương Mẫu, ra mắt tiền bối!" Lúc này Tây Vương Mẫu có thể nói là thành hoàng thành khủng.

Chu Dịch có thể trong nháy mắt diệt sát tồn tại khủng bố như Đông Vương Công, mà căn cước thực lực của Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nếu Chu Dịch muốn hỏi tội nàng, vậy thì nàng cũng nguy hiểm rồi.

Lúc này Tây Vương Mẫu hiển nhiên đã căng thẳng đến hồ đồ.

Chu Dịch vì sao lại muốn hỏi tội nàng?

"Được rồi, miễn lễ!" Chu Dịch đương nhiên sẽ không trách tội Tây Vương Mẫu.

Khi hai đạo pháp tắc bí cảnh được bố trí xong, khi Chu Dịch cảm nhận được một luồng khí vận không nhỏ gia trì trên người, hắn biết

ba đứa con đã làm theo dặn dò, bố trí bí cảnh xuống rồi.

Nhưng hắn không ngờ, lại có kẻ gan to bằng trời, dám ra tay với ba bảo bối của hắn.

Mặc dù có Tây Vương Mẫu ra tay hay không, Khổng Tuyên và những người khác cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng đối phương dù sao cũng đã biểu đạt một tia thiện ý, không giống như Đông Vương Công bá đạo và ngang ngược.

Vì thế Chu Dịch cũng nguyện ý đáp lại thiện ý của đối phương.

"Đây là cảm ngộ của bản tọa đối với việc tu luyện Âm Dương pháp tắc, nay tặng cho đạo hữu." Chu Dịch đưa tay điểm một cái, trong đầu nàng liền có linh quang lấp lánh, rồi hội tụ thành một đạo Âm Dương chi khí.

Nhận được một luồng Âm Dương chi khí, biểu tình của Tây Vương Mẫu tức thì trở nên vô cùng đặc sắc.

Đông Vương Công vì để cướp đoạt Âm Dương Pháp Tắc Bí Cảnh, nâng cao cảm ngộ đối với pháp tắc mà ra tay với Khổng Tuyên và những người khác.

Kết quả lại chọc giận đại năng, dẫn đến thân tử đạo tiêu.

Tây Vương Mẫu chỉ vì bất bình trong lòng mà ra tay một lần, lại nhận được thứ mà Đông Vương Công mơ ước bấy lâu?

Điều này khiến nàng làm sao không cảm khái thế sự kỳ diệu?

Sau khi xử lý xong chuyện của Tây Vương Mẫu, Chu Dịch mới đặt sự chú ý lên chúng sinh phía dưới.

Một đạo pháp lực ngưng tụ, giọng nói của Chu Dịch tức thì khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

"Bản tọa sẽ mở đàn giảng đạo tại Bất Chu Sơn sau vạn năm nữa,

người có duyên đều có thể đến nghe!" Với tu vi Chuẩn Thánh hiện tại, giọng nói của hắn trực tiếp bao phủ toàn bộ địa giới Côn Luân Sơn, thậm chí còn lan ra bên ngoài.

Mặc dù hiện nay chỉ có tu sĩ trên Côn Luân Sơn nghe thấy, nhưng không cần bao lâu, nửa nhỏ Hồng Hoang tồn tại sẽ truyền bá chuyện xảy ra hôm nay.

Phải biết rằng, người Chu Dịch diệt sát chính là đại thần thông giả có chút danh tiếng ở Hồng Hoang, Đông Vương Công.

Một kích chi uy, cái gọi là đại thần thông giả căn bản không thể chống cự.

Sự mạnh mẽ của Chu Dịch cũng không cần nghi ngờ.

Hắn lại còn tuyên bố mở đàn bố đạo.

Hành động này càng chấn động tất cả mọi người.

Trong tình hình Hồng Quân chưa thành Thánh, chưa giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Chu Dịch là người đầu tiên giảng đạo trong thiên địa.

Đây là đại công đức, đại tạo hóa!

Đối với chúng sinh Hồng Hoang ý nghĩa cũng phi thường tầm thường.

Không đợi mọi người hồi thần, Chu Dịch đã biến mất không tung tích, chỉ còn lại Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi và Chu Bằng ba người ở lại tại chỗ.

Nếu an toàn của con mình đã được đảm bảo, Chu Dịch đương nhiên cũng đã đến lúc rời đi.

Tây Vương Mẫu thì mang theo nụ cười, tiến lên mời ba người Khổng Tuyên đến đạo trường Long Nguyệt Thành của mình ngồi một lát.

Nhân vật như Chu Dịch, Tây Vương Mẫu đương nhiên phải kết giao tốt.

Sau khi Chu Dịch rời đi, chúng nhân dưới Côn Luân Sơn đều ầm ầm tán đi, không chút do dự mà hướng về phía Bất Chu Sơn.

Vạn năm thời gian, vô cùng gấp rút.

Có thể kịp thời đến được Bất Chu Sơn hay không, đó thuộc về cơ duyên và tạo hóa rồi.

Côn Luân Sơn vốn ồn ào không ngớt, lúc này lại tĩnh lặng vô cùng.

Ba người trong Tam Thanh Điện đều có thần tình phức tạp.

Lão Tử nhìn về hướng Chu Dịch đi xa, trên mặt mang theo sự suy tư và cân nhắc: "Giữa trời đất lại có nhân vật như vậy sao?

Xem ra Tam Thanh chúng ta không hỏi thế sự, đã quá lạc hậu rồi." Thông Thiên thì kích động vạn phần: "Vị tiền bối này tu vi cao thâm, đáng làm tấm gương cho chúng ta noi theo.

Tên Đông Vương Công kia vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, chết rất đáng!" Còn về phần Nguyên Thủy, hai mắt y đỏ rực, trong đầu tràn ngập hình ảnh đám khánh vân mênh mông kinh người lúc Chu Dịch xuất hiện!

Lão Tử và Thông Thiên có lẽ sẽ không có cảm ngộ gì.

Nhưng Nguyên Thủy thì khác!

Chư Thiên Khánh Vân kia trong số mệnh Hồng Hoang vốn dĩ là pháp bảo thuộc về Nguyên Thủy.

Nó lại do chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, có mối quan hệ mật thiết với Tam Thanh.

Vì thế, khi Nguyên Thủy thấy Chu Dịch mang theo Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện, dục vọng mãnh liệt trong lòng cũng phun trào,

suýt nữa không thể kìm nén.

Nếu như thực lực của Chu Dịch chỉ ngang ngửa Đông Vương Công, có lẽ Nguyên Thủy đã động thủ cướp đoạt rồi.

Trước mặt chí bảo và cơ duyên, mặt mũi đều là hư ảo!

Chỉ tiếc là thực lực của Chu Dịch quá mức cường đại.

Cường đại đến mức Nguyên Thủy căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, trong lòng Nguyên Thủy lúc này đã bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ.

Nếu có một ngày thực lực của Nguyên Thủy có thể tăng lên nhanh chóng, thậm chí đến mức uy hiếp được Chu Dịch, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn khiêu chiến Chu Dịch, cướp đoạt Chư Thiên Khánh Vân.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là nếu như mà thôi.

Chương 76

Nhưng trong sâu thẳm nội tâm Nguyên Thủy, hắn lại vô cùng mong đợi cái "nếu như" đó.

Chuyện hôm nay, tâm tình không yên đâu chỉ có vài người?

Trên núi Ngọc Kinh.

Dưới sự thúc đẩy của công đức bàng bạc, lại thêm Thiên Đạo tương trợ, thực lực của Hồng Quân đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không còn xa.

Vốn dĩ với tiến độ của Hồng Quân, nếu thuận lợi, sau vạn năm có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của đất trời Hồng Hoang.

Nhưng...

đúng lúc đang tiềm tâm tu hành, tâm thần hắn lại chợt hoảng hốt.

Dường như có một số mệnh đã định sẵn bị thay đổi, ảnh hưởng đến tương lai.

"Là ai?" "Thiên địa ngày nay, lại có ai ảnh hưởng đến sự sắp đặt tương lai của lão đạo?" Hồng Quân trong lòng bối rối khổ não.

Nhưng dù sao hắn cũng là một tồn tại cực kỳ tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên.

Không mất bao lâu, hắn đã hiểu rõ những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang.

"Cái gì?" "Đông Vương Công chết rồi?

Bị Chu Dịch diệt sát?" "Chu Dịch muốn truyền đạo Hồng Hoang sau vạn năm?" Sau khi suy ra hai tin tức này, Hồng Quân tức đến mức

suýt phun ra một ngụm tiên huyết.

Kể từ khi lựa chọn khuất phục Thiên Đạo Hồng Hoang, lựa chọn con đường trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, Hồng Quân đã có được một phần quyền hạn, biết được những chuyện trong tương lai.

Nhân vật Đông Vương Công đối với Hồng Quân vô cùng quan trọng.

Dù sao trong kế hoạch của Hồng Quân, hắn phải trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, cũng chính là Đạo Tổ.

Sau đó lại lập nên chính thống, thống lĩnh Hồng Hoang.

Cũng chính là Huyền Môn!

Muốn thực hiện Huyền Môn đại hưng, từ đó khiến thực lực của Hồng Quân ở cảnh giới Hỗn Nguyên tiến thêm một bước, vươn tới cảnh giới Thiên Đạo.

Vậy thì cần có đại kiếp lần sau bùng nổ, kéo hậu duệ Bàn Cổ là Vu tộc xuống nước.

Chỉ cần Vu tộc triệt để bị diệt, "chính thống huyết mạch" của Hồng Hoang cũng hoàn toàn không còn tồn tại.

Khi đó Huyền Môn đại hưng chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Đó cũng là nguồn cơn của Vu Yêu đại kiếp.

Yêu tộc có thiên mệnh Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất chính là vì sứ mệnh này mà sinh ra.

Nhưng Vu tộc có ưu thế trời ban, chỉ dựa vào hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đối phó Vu tộc là không thực tế.

Trong đó không chỉ cần Yêu tộc tự mình nỗ lực, mà còn cần một

công cụ nhân.

Trong bàn cờ của Hồng Quân, Đông Vương Công chính là một công cụ nhân như vậy.

Dùng Đông Vương Công, kẻ do tiên thiên dương khí đứng đầu trăm loại khí hóa hình làm trung tâm, thống lĩnh những kẻ không chịu phục tùng Yêu tộc ở Hồng Hoang.

Cuối cùng để hai người Đế Tuấn, Thái Nhất ra mặt chém giết Đông Vương Công, thu phục những người đó, thực lực của Yêu tộc sẽ lại được nâng cao, đủ để đối kháng Vu tộc.

Vốn dĩ, kế hoạch này của Hồng Quân vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng!

Đông Vương Công đã ngã xuống!

Mặc dù gã xui xẻo này sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Thậm chí Hồng Quân còn chưa thành Thánh.

Kế hoạch đột ngột bị đảo lộn khiến tâm lý Hồng Quân rối như tơ vò, ngay cả quá trình tu luyện cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không còn thuận lợi.

Điều này khiến tâm tình hắn phiền não uất ức đến cực điểm.

Chu Dịch muốn truyền đạo Hồng Hoang, đó lại càng muốn lấy mạng Hồng Quân!

Trong số mệnh ban đầu, sau khi Hồng Quân thành đạo sẽ truyền đạo Hồng Hoang, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Lần giảng đạo đầu tiên không chỉ mang lại cho Hồng Quân công đức kinh người, mà còn giúp tiến độ hợp đạo của hắn thuận lợi hơn,

sớm bước vào Thiên Đạo Cảnh hơn.

Nhưng...

Chu Dịch lại muốn truyền đạo Hồng Hoang trước hắn?

Như vậy, Hồng Quân, người truyền đạo thứ hai, sẽ rơi vào tình thế khó xử đến mức nào?

Dù có thu hoạch cũng chắc chắn không thể bì được với Chu Dịch, người truyền đạo đầu tiên.

"Hai lần!" "Cả hai lần đều là ngươi!" "Chu Dịch!" Từng có lúc, khi Hồng Quân nói chuyện với Chu Dịch ở Phượng tộc, hắn đã biết Chu Dịch không phải là một kẻ dễ đối phó.

Thậm chí sau lần đó, đạo tâm của Hồng Quân cũng bị dao động vài phần.

Mãi cho đến bây giờ, khi Hồng Quân biết được chuyện người phát ngôn của Thiên Đạo, hắn mới hiểu được cái gọi là tệ đoan của Chu Dịch rốt cuộc là gì.

Chỉ là, Hồng Quân cũng là một kẻ tàn nhẫn, đã cứng rắn biến cái tệ đoan này thành một con dao hai lưỡi.

Bất kể là Phong Thần hay Tây Du, thực chất đều là kế hoạch của Hồng Quân, để sau khi Huyền Môn đại hưng thì đột phá Thiên Đạo Cảnh, lại gieo họa cho Hồng Hoang, thông qua Phong Thần và Tây Du để hạ thấp thực lực Thiên Đạo, từ đó nhân cơ hội thoát ly.

Nếu có thể hoàn mỹ chiếu theo kế hoạch, sau Tây Du, Hồng Quân sẽ trở thành một đại năng Thiên Đạo Cảnh chân chính không còn bất kỳ ràng buộc nào.

Chỉ tiếc là, kế hoạch còn chưa bắt đầu đã gặp phải phiền phức lớn.

“Chu Dịch!” “Không phải ngươi muốn truyền đạo sao?” “Bản tọa tuy không thể tự mình ra mặt, nhưng cũng có cách!” Trong mắt Hồng Quân loé lên một tia hàn quang sắc bén.

Để có thể đột phá Thiên Đạo Cảnh, chuẩn bị cho Đại Đạo Cảnh cuối cùng, Hồng Quân tuyệt đối phải bóp chết nhân tố không xác định là Chu Dịch này ngay từ trong trứng nước...

Rời khỏi Côn Luân.

Chu Dịch không lựa chọn quay về Hỗn Độn Thiên.

Đã trở về thiên địa Hồng Hoang, vậy thì Chu Dịch đương nhiên phải đi đòi món nhân tình của mình rồi.

Vì sao lại đặt địa điểm truyền đạo ở Bất Chu Sơn?

Một là vì Bất Chu Sơn là trung tâm của cả Hồng Hoang.

Hai là vì Chu Dịch muốn đến Bất Chu Sơn tìm Vu tộc, vào Bàn Cổ Điện đi một chuyến.

Bất kể vào Bàn Cổ Điện có cơ duyên đặc biệt hay không, dù sao đối với tôi, hệ thống chắc chắn sẽ cho không ít điểm, việc gì mà không làm?

Nguyên nhân cuối cùng, tự nhiên là vì hắn đã để lại một đạo trường ở Bất Chu Sơn.

Nơi đó là nơi tu luyện pháp tắc tốt nhất, vượt xa Hỗn Độn Thiên.

Với tu vi hiện tại của Chu Dịch, thời gian cần thiết để đi từ Côn Luân đến Bất Chu Sơn cũng chỉ ngắn ngủi trăm năm.

Trăm năm sau, hắn đã đến địa giới Bất Chu Sơn, nhìn khắp nơi, cũng không thấy quá nhiều tộc nhân Vu tộc.

Nhưng điều này cũng không có gì lạ.

Sau khi Kỳ Lân tộc suy tàn, Vu tộc tuy dần trở thành kẻ nắm quyền một phương, nhưng lúc này Hồng Quân còn chưa thành Thánh, cục diện Vu-Yêu vẫn chưa hình thành.

Tộc nhân Vu tộc vẫn còn ẩn náu cũng là chuyện đương nhiên.

Tìm tộc nhân Vu tộc cũng không khó.

Thần niệm của Chu Dịch quét qua một vùng đất rộng lớn, nhanh chóng đã tìm thấy tung tích của Vu tộc.

Lập tức, hắn sải bước về phía trước.

Chương 77

Một bước đi là vạn dặm, thu địa thành thốn, trong nháy mắt sao dời vật đổi, cũng chỉ như thế mà thôi.

Rất nhanh, thân hình của Chu Dịch đã bị tộc nhân Vu tộc phát hiện.

"Kẻ nào phía trước?

Đây là lãnh địa Vu tộc, dừng bước!" Từ xa, vu binh của Vu tộc đã phát ra tiếng gầm giận dữ và la hét.

Trọc khí đại địa bao phủ, khí huyết bàng bạc bùng nổ.

Chu Dịch không nói gì, chỉ tỏa khí tức của mình ra bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời Vu tộc dường như bị một con mãnh thú chiếm cứ.

Khí huyết như ngục, uy áp tựa biển!

Dù kiệt ngạo bất tuân như Vu tộc, lúc này cũng cảm thấy sự chấn nhiếp và run sợ từ tận đáy lòng.

Trong mắt Vu tộc, giữa trời đất Hồng Hoang, ai có thể có thành tựu về nhục thân xuất sắc hơn bọn họ?

Tự nhiên là chuyện không thể nào.

Vu tộc là do tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, mỗi người đều là cao thủ tu luyện nhục thân.

Sau khi trải qua thời kỳ thượng cổ tam tộc suy tàn, bọn họ không những không cảm thấy việc tranh bá thiên địa là chuyện xa vời.

Ngược lại còn cảm thấy tam tộc sở dĩ không thể thành công là vì

không phải chính thống.

Vu tộc!

Mới là kẻ được thiên mệnh lựa chọn chân chính!

Ôm giữ suy nghĩ như vậy, Vu tộc không coi ai ra gì, thậm chí khi đối mặt với Chu Dịch cũng dám lớn tiếng quát 'dừng bước!'.

Nhưng cũng chính trong tình huống như vậy, Chu Dịch đã cho bọn họ hiểu thế nào là không biết trời cao đất rộng.

Từ trên thân thể Chuẩn Thánh trung kỳ cường đại của Chu Dịch, một luồng sức mạnh khủng bố gần như có thể bao trùm thiên hạ bùng nổ, dường như có thể nuốt chửng cả Vu tộc trong nháy mắt.

"Là ai?" "Khí huyết bàng bạc đến thế, ngay cả các Tổ Vu cũng thua xa!" Vô số Vu tộc bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Vu tộc chẳng phải là chuyên gia tu luyện nhục thân sao?

Sao lại có người có thể vượt qua Vu tộc?

Có phải mình đang nằm mơ không?

Nhưng uy áp bàng bạc của Chu Dịch khiến cơ thể họ và mặt đất thân yêu có một cuộc tiếp xúc thân mật.

Vô số người bắt đầu kinh hoàng tỉnh ngộ.

Đây không phải là mơ, mà là thật sự đã gặp một nhân vật nghịch thiên khủng bố vô cùng!

"Tiền bối xin hãy thủ hạ lưu tình!" Từng tiếng kinh hô từ các góc của Vu tộc truyền đến.

Từng luồng khí huyết ẩn chứa các loại pháp tắc khác nhau bắt đầu bùng nổ.

Mỗi một người đều có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ thậm

chí là hậu kỳ.

Trong đó mạnh nhất, tự nhiên là Thời gian và Không gian.

Không cần nói nhiều, những khí tức này tự nhiên chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi từng luồng khí tức xuất hiện, trên không trung cũng bay đến từng bóng người.

Những bóng người này nhanh chóng không ngừng phóng đại, cuối cùng đã đến trước mặt Chu Dịch.

Khí huyết bàng bạc trên người Thập Nhị Tổ Vu tựa như mười hai mặt trời rực rỡ treo trên cao, khiến mọi người không thể nhìn rõ.

Nhưng, so với Chu Dịch, mười hai mặt trời rực rỡ này lại có vẻ không đáng kể.

"Ngay cả mười hai Tổ Vu của Vu tộc ta cộng lại cũng thua xa vị đại năng này sao?" "Rốt cuộc là ai?" Tộc nhân Vu tộc chấn động vô cùng nhìn về phía Chu Dịch.

Sau đó họ thấy thủ lĩnh của Vu tộc, mười hai vị Tổ Vu, đều đồng loạt hướng về Chu Dịch bán ôm quyền hành lễ.

Vu tộc không kính trời đất, chỉ tôn Bàn Cổ.

Đối với bất kỳ ai, họ cũng sẽ không hành lễ quỳ lạy.

Dù sau này là Đạo Tổ và Thánh nhân, cũng chỉ như lúc này ôm quyền mà thôi.

Chu Dịch đã được công nhận là cường giả vô song, đương nhiên xứng đáng được đối đãi như vậy.

"Tiền bối, bọn ta đến chậm, có nhiều điều thất lễ!" "Xin tiền bối thứ tội!" Không Gian Tổ Vu Đế Giang và Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, với tư cách là lão đại và lão nhị của Thập Nhị Tổ Vu, lúc này

đương nhiên tiến lên phía trước.

Chu Dịch gật đầu, lập tức thu lại áp lực khủng bố trên người.

Chỉ là hắn không muốn thảo luận thân phận của mình với đám lính quèn của Vu tộc.

Dùng cách này để gọi Thập Nhị Tổ Vu ra, quả thật không gì tiện hơn!

Thấy khí tức của Chu Dịch đã thu lại.

Sắc mặt các Vu tộc bình thường đều khá hơn không biết bao nhiêu.

Tựa như một ngọn núi vạn cân bị dời đi, hô hấp cũng thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu để bọn họ biết hành động của Chu Dịch chỉ là vì sự tiện lợi.

E rằng họ sẽ có ý định đập đầu chết quách cho xong.

Nhưng, ánh mắt nhìn về phía Chu Dịch lại càng mang theo đầy sự tò mò và thăm dò.

Vừa rồi khí huyết bung ra như hồng thủy mãnh thú, khiến những Vu tộc này đều sợ hãi run rẩy.

Bây giờ thu lại, lại giống như một người bình thường, căn bản không nhìn ra chút manh mối nào.

Thành tựu như vậy, quả thật đáng kinh ngạc!

Đừng nói những Vu tộc bình thường, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng đều tò mò đến cực điểm.

Đối với thực lực cường đại của Chu Dịch, họ kính phục vạn phần.

“Tiền bối, nhiều năm không gặp, tu vi của ngài quả thật càng lúc

càng không thể tưởng tượng nổi!" "Ha ha, tiền bối, nếu bọn ta có được thực lực như vậy thì tốt quá." "Chúc Dung nói không sai, chỉ tiếc là ta không có bản lĩnh đó." "Cộng Công tên này hiếm khi đồng ý với ta!" Khi lần đầu gặp Chu Dịch, hắn chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Các Tổ Vu cũng chỉ ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhiều nhất là trung kỳ.

Vô tận năm tháng trôi qua, Đế Giang và những người khác cũng chỉ tăng được một hai cảnh giới mà thôi.

Nhưng Chu Dịch lại một đường tiến mạnh, đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ, những Đại La nhục thân này căn bản không nhìn thấu được trình độ của Chu Dịch.

Điều này mới khiến họ chấn động và kinh ngạc.

Chu Dịch cười cười, "Bản tọa đến đây không phải để nghe các ngươi nói chuyện phiếm." "Còn nhớ ước định lúc trước không?" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy đều nghiêm túc lại vài phần.

Bọn họ đương nhiên biết Chu Dịch không thể tùy tiện đến Vu tộc tham quan.

Nghe Chu Dịch nhắc đến chuyện này, họ đồng thanh nói, "Ân tình ngày xưa, bọn ta Tổ Vu nhất định không dám quên!" "Tiền bối, có yêu cầu gì cứ nói, Vu tộc chúng ta dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ giúp ngài." Biểu tình của mỗi Vu tộc đều vô cùng kiên định.

Điều này khiến Chu Dịch không khỏi có cảm tình với những kẻ chỉ biết dùng cơ bắp này.

"Cũng không cần lên núi đao, xuống biển lửa." "Bản tọa chỉ muốn đến Bàn Cổ Điện của các ngươi đi một chuyến mà thôi." "A!" Mười

hai Tổ Vu vốn đang thề thốt đinh ninh lập tức biến sắc.

Bàn Cổ Điện là nơi nào?

Đó là do trái tim của Phụ Thần hóa thành!

Thập Nhị Tổ Vu chính là từ trong Bàn Cổ Điện thai nghén ra những Vu tộc đầu tiên, những Vu tộc sau này đều là do họ dùng tinh huyết của mình và Bàn Cổ Điện tạo ra.

Chương 78

Nói cách khác, Bàn Cổ Điện là nguồn gốc và căn bản của Vu tộc, là thánh địa mà Vu tộc bất chấp mọi giá để bảo vệ!

Đừng nói là người ngoài, ngay cả Vu tộc bình thường cũng khó mà bước vào một bước.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu khi tạo ra Vu tộc mới mới có tư cách đi vào.

Nơi như vậy, làm sao có thể để Chu Dịch đi đến?

Tất cả Tổ Vu ngay lập tức đều từ chối.

"Ồ?" "Vừa rồi ta nghe nhầm sao?" "Ta hình như nghe có người nói lên núi đao xuống biển lửa cũng nguyện ý?" "Sao bây giờ lại nuốt lời?" Chu Dịch nhẹ giọng mở miệng, vài câu nói khiến mười hai Tổ Vu đều đỏ mặt tía tai.

Toàn bộ địa giới Vu tộc, cũng chỉ có Bàn Cổ Điện khiến Chu Dịch có chút hứng thú.

Cũng đáng để hắn đến đó một chuyến.

Nếu điều kiện này cũng không thể thỏa mãn, nhân tình của Vu tộc đối với hắn sẽ không còn giá trị gì.

Đúng lúc trong ánh mắt Chu Dịch mang theo vài phần thất vọng.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm lại mở miệng vào lúc này, "Tiền bối, đừng hiểu lầm!" "Đối với người khác, tự nhiên là không được, nhưng đối với ngài, ta nguyện ý mở ra một tiền lệ!" Lời của Chúc Cửu Âm lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngoại trừ Hậu Thổ, tất cả các Tổ Vu khác đều trừng lớn mắt nhìn

hắn.

Nhưng thần tình Chúc Cửu Âm lại không có chút thay đổi, chậm rãi mở miệng nói, "Chỉ cần tiền bối và Tổ Vu chúng ta vĩnh kết đồng hảo, vậy thì cũng giống như người của Tổ Vu chúng ta." "Luận về thực lực lại còn hơn cả bọn ta, ta sao có thể ngăn cản tiền bối đến Bàn Cổ Điện?" Chúc Cửu Âm vừa nói xong, Đế Giang và những người khác đều đã hiểu ra.

Giống như chơi trò lật mặt, mỗi người đều cười ha hả nói.

"Nhị ca nói đúng, tiền bối lúc trước đã nguyện ý cứu tiểu muội, vậy thì với Vu tộc chúng ta đương nhiên là vĩnh kết đồng hảo!" "Như vậy, tiền bối cũng là người của Vu tộc chúng ta, vậy ta đương nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến gì!" Nhìn những Tổ Vu này bắt đầu coi Chu Dịch như 'người nhà', Chu Dịch mơ hồ có cảm giác bị gài bẫy.

Đặc biệt là khi Hậu Thổ tiến lên nói với Chu Dịch, "Tiền bối, ngài có nguyện ý không?" Đây thực sự là một cuộc giao dịch.

Chu Dịch khẽ cười một tiếng, "Nếu đã như vậy, thì món nhân tình đó không thể tính được nữa." "Dù sao bản tọa cũng là người nhà rồi." Chu Dịch nói như vậy, mười hai Tổ Vu cũng không phải kẻ ngốc.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Đó là đương nhiên!" "Lời của tiền bối?" Song phương đã đạt thành hiệp nghị.

Vu tộc nguyện ý để Chu Dịch đặt chân vào Bàn Cổ Điện.

Cái giá mà Chu Dịch phải trả, thực ra cũng chỉ là sự ủng hộ đối với Vu tộc mà thôi.

Đối với Chu Dịch mà nói, đây không phải là vấn đề gì.

Thân là người xuyên việt, có ngón tay vàng quyết định số phận,

định sẵn là sẽ điên cuồng gây chuyện.

Trong thời kỳ Vu Yêu đại kiếp sau khi Hồng Quân thành Thánh, giữa Vu tộc và Yêu tộc, Chu Dịch dù sao cũng phải chọn một bên để mưu đồ.

Về việc lựa chọn giữa Vu tộc và Yêu tộc như thế nào, thực ra là một chuyện hiển nhiên.

Yêu tộc trọng kế mưu, bất kể là Đế Tuấn hay Côn Bằng đều là cao thủ mưu kế.

Ngược lại, bên phía Vu tộc lại không có nhiều mưu mẹo như vậy.

Huống chi lại có tình huống hiện tại.

Về việc Chu Dịch nên giúp đỡ Vu tộc như thế nào?

Chuyện đó phải để sau này hẵng nói.

Nhưng Chu Dịch đã có thể giúp Phượng tộc thoát nạn, Vu tộc chắc chắn cũng không thành vấn đề.

Tệ nhất thì!

Để Vu tộc lui về Hỗn Độn Thiên cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng hiển nhiên Vu tộc hiện tại không thể nào chấp nhận điểm này.

Dù sao đối với Phượng tộc, việc rời khỏi đại địa Hồng Hoang có quan trọng hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là làm thế nào để Phượng tộc tiếp tục tồn tại.

Nhưng Vu tộc lại xem đại địa Hồng Hoang vô cùng quan trọng, khả năng trực tiếp rời đi không cao.

Sau khi hai bên ngầm đạt thành hiệp nghị, Đế Giang và những người khác dẫn Chu Dịch đến tổ địa của Vu tộc, cũng là dãy núi nơi

Bàn Cổ Điện tọa lạc.

Trên đường đi, Chu Dịch lại đưa ra một vấn đề khác.

"Bản tọa quan sát khí huyết của các ngươi dâng trào đều sẽ xuất hiện dao động pháp tắc, là do Cửu Chuyển Huyền Công đặc thù gây ra sao?" Tham ngộ pháp tắc, cần nguyên thần thông thấu.

Chỉ có nguyên thần cường đại mới có thể động sát đại đạo, biến nó thành sức mạnh của mình.

Nhưng Vu tộc lại không có thứ gọi là nguyên thần.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, bao gồm một số Đại Vu lại đều có thể thi triển sức mạnh pháp tắc.

Bản thân đây là một chuyện vô cùng kỳ quái.

Chu Dịch có nghi vấn như vậy cũng là điều đương nhiên.

Hậu Thổ đứng gần Chu Dịch nhất nhẹ giọng nói, "Từ một góc độ nào đó, là tiên thiên sinh ra, từ một góc độ khác, lại có mối liên hệ mật thiết với Cửu Chuyển Huyền Công." "Ồ?" Chu Dịch có chút không hiểu.

Hậu Thổ tiếp tục giải thích: "Mười hai Tổ Vu chúng ta là huyết mạch của Bàn Cổ Phụ Thần, Tổ Vu Đạo Thể do nó hóa thành cường đại vô biên, khí huyết vốn đã vượt xa các sinh linh bình thường." "Trên đạo thể của chúng ta, bẩm sinh đã khắc sẵn pháp tắc đạo văn." "Những đạo văn này giúp chúng ta từ khi sinh ra đã có thể nắm giữ các loại pháp tắc, ví dụ như ta, từ trước đến nay đều là Thổ chi Tổ Vu, nếu muốn tu hành pháp tắc khác, thì dù thế nào cũng không làm được." Nói xong, Hậu Thổ thậm chí còn duỗi ra bàn tay trắng như tuyết.

Nàng khẽ nắm chặt quả đấm, rất nhanh, từng đường đạo văn vô cùng phức tạp đã hiện lên trên cánh tay nàng.

Mỗi một phần đạo văn đều có thể hô ứng với Thổ chi pháp tắc giữa trời đất, để Hậu Thổ sử dụng.

Chu Dịch thấy vậy, đã hiểu ra vài phần.

"Đạo văn tiên thiên sinh ra vốn không mạnh, nhưng khi tiếp tục tu hành Cửu Chuyển Huyền Công lại có thể tự mình trưởng thành, diệu không thể tả." Chu Dịch gật đầu, "Chẳng trách lại như vậy." Đạo văn khắc trên đạo thể, là một kiến thức vô cùng mới mẻ và thú vị, ít nhất Chu Dịch có suy nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, loại kiến thức này có lẽ chỉ áp dụng được với Vu tộc mà thôi, thân là một người ngoài, lại hoàn toàn không có khả năng này.

Sau chủ đề này, mười ba người đã nhanh chóng đến nơi Bàn Cổ Điện tọa lạc.

Tầm mắt Chu Dịch nhìn tới, một cái nhìn lướt qua.

Liền thấy trên dãy núi hùng vĩ như thương long nằm ngang, lại tựa mãnh hổ chiếm cứ, một tòa bảo điện sừng sững trên đó.

Bề mặt cung điện đen tuyền tỏa ra một luồng huyết khí nồng đậm, không hề tà ác, ngược lại còn tràn ngập sức mạnh cường đại, khiến lòng người dâng trào, kích động vạn phần.

Hơn nữa, một luồng sức mạnh khủng bố ẩn hiện, nhưng lại như không nơi nào không có, tựa như gây áp lực cực lớn ngưng tụ trong đó.

Mỗi một khoảnh khắc, đều khiến tim người đập loạn, mỗi một giây đều khiến người ta hô hấp dồn dập.

"Đó chính là Bàn Cổ Điện!" Chu Dịch lên tiếng.

Đế Giang đáp lại, "Không sai!" Phía trước Bàn Cổ Điện, một vùng

đồng bằng rộng lớn không một ngọn cỏ.

Nơi này rộng lớn gần như có thể dung nạp hàng trăm, hàng nghìn vạn Vu tộc.

Trên mặt đất thậm chí còn tràn ngập đại địa trọc khí bàng bạc.

Nếu đổi thành thanh khí, e rằng sẽ không khác gì tiên gia phúc địa.

"Đây lại là vì sao?" Chu Dịch lại lần nữa hỏi.

Hậu Thổ lại mở miệng nói, "Vu tộc chúng ta mỗi vạn năm sẽ cử hành một buổi tế tự, cầu xin Phụ Thần ban phước." "Nếu không nhầm thời gian, lần tế tự tiếp theo là tám ngàn năm sau, nếu Chu huynh không phiền, lúc đó có thể quan sát một phen." Cách xưng hô với Chu Dịch đã từ "tiền bối" biến thành "Chu huynh".

Đương nhiên, đây là do Chu Dịch yêu cầu.

Cứ bị người khác gọi là tiền bối, ít nhiều cũng có chút không quen.

"Tế tự?" Chu Dịch không nghĩ rằng sớm như vậy đã có thứ gọi là tế tự.

Nhưng trong truyền thuyết của Nhân tộc, tế tự là do Vu sư cử hành.

Vu sư và Vu tộc, đều dùng chữ "Vu".

Chương 79

Xem ra thật sự có liên quan.

"Cũng được, tám ngàn năm sau, bản tọa cũng có thời gian." Dù sao vạn năm sau cũng phải ở gần Bất Chu Sơn truyền đạo Hồng Hoang, tranh giành một ít công đức truyền đạo lần đầu với lão đạo Hồng Quân.

Nhân tiện xem qua cũng được.

"Chu huynh, phía trước bọn ta không vào được nữa!" "Đặt chân vào đó, Bàn Cổ Điện có công nhận ngài hay không, có bằng lòng cho ngài vào hay không, bọn ta cũng không biết." "Nhưng, Chu huynh trước đây dường như đã được cơ duyên quan vũ Phụ Thần trên Bất Chu Sơn, vấn đề chắc không lớn." Đế Giang giải thích một phen.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu muốn vào Bàn Cổ Điện cũng phải được Bàn Cổ Điện công nhận mới được.

Chu Dịch gật đầu, "Nếu duyên pháp không đủ, ta cũng không còn gì để nói." Sau đó, Chu Dịch liền trực tiếp bước một bước, vượt qua khoảng cách dài đến trước Bàn Cổ Điện.

Bàn Cổ Điện to lớn hùng vĩ vô cùng, cánh cửa cao vút như mây tựa như cái miệng máu mở rộng, dường như muốn nuốt chửng Chu Dịch.

"Ta tên Chu Dịch!" Chu Dịch hô lớn một tiếng.

Lập tức, trong lòng hắn chợt nhảy lên, sự ảo diệu của Lực chi pháp tắc hiện lên trong tâm trí.

Là tồn tại có lẽ duy nhất giữa trời đất nắm giữ Lực chi pháp tắc.

Mặc dù thành tựu về Lực chi pháp tắc của Chu Dịch không cao,

nhưng cũng đủ để xưng là mạnh nhất Hồng Hoang.

Lúc này, sức mạnh pháp tắc dâng trào, bất ngờ từ lồng ngực bay ra, vẽ nên một chữ "Lực" vô hình trên không trung.

Không đợi Chu Dịch có hành động gì khác, chữ "Lực" này trực tiếp chìm vào trong cửa lớn của Bàn Cổ Điện.

Keng!!!

Tựa như trời đất chấn động, thiên trụ sụp đổ.

Trong tiếng động kinh người vô cùng, vô số Vu tộc đều ngoảnh lại nhìn, Thập Nhị Tổ Vu mặt đầy kinh ngạc.

Nơi cửa lớn có từng luồng huyết khí tỏa ra, dường như đang nghênh đón Chu Dịch vào trong.

"Xem ra, bản tọa là người có duyên!" Chu Dịch cũng không hề sợ hãi, cười ha hả bước vào bên trong.

Nhìn Chu Dịch tiến vào Bàn Cổ Điện, mười hai Tổ Vu nhìn nhau.

"Các vị huynh trưởng, có cảm thấy quyết định của ta thật sự đúng không?" Huyền Minh vẫn có chút băn khoăn, "Vu tộc chúng ta thật sự cần như vậy sao?" Ý của Huyền Minh đương nhiên mọi người đều hiểu, chẳng qua là cảm thấy Vu tộc vốn nên đứng vững giữa trời đất, không cần sự giúp đỡ của người khác.

Chúc Cửu Âm nói, "Tiểu muội!" "Sai rồi!" "Vu tộc chúng ta tuy là Bàn Cổ chính tông, nhưng dù sao thời gian xuất thế cũng không lâu." "Lúc trước gặp một con Thủy Kỳ Lân đã chật vật không chịu nổi, huống chi trong Hồng Hoang còn có tồn tại mạnh hơn Thủy Kỳ Lân." "Có lẽ ta không trông mong Chu huynh có thể làm gì cho chúng ta, nhưng ít nhất, hắn sẽ không trở thành trở ngại của chúng ta?

Phải không?" Chúc Cửu Âm là một trong số ít những người có trí

tuệ trong các Tổ Vu, sự thể nghiệm của hắn đương nhiên cũng xuất sắc hơn một chút.

Nghe vậy, những Tổ Vu vốn có chút bối rối cũng đều hiểu ra.

"Nhị ca nói có lý!" Về phần Hậu Thổ, ánh mắt nàng lại không rời khỏi hướng của Chu Dịch một giây, không hề để ý đến cuộc đối thoại của các Tổ Vu khác.

"Tiểu muội?

Vì sao lại thất thần như vậy?" Chúc Cửu Âm liếc nhìn Hậu Thổ, như có điều suy nghĩ.

Hậu Thổ lúc này mới hoàn hồn, trên mặt mang theo vài phần ửng hồng.

"Chỉ là đang suy nghĩ vài chuyện thôi, cũng không biết Chu huynh ở trong Bàn Cổ Điện có thể thu hoạch được gì không." "Bàn Cổ Điện sẽ công nhận ngài ấy sao?" Đế Giang và Cộng Công các Tổ Vu khác cũng đều nhìn ra sự khác thường của Hậu Thổ.

Kể từ khi Hậu Thổ và Huyền Minh được Chu Dịch cứu, Hậu Thổ thường xuyên nhắc đến Chu Dịch.

Huyền Minh thì không.

Vốn dĩ, các Tổ Vu cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Dù sao Hậu Thổ trong các Tổ Vu vốn là một người khác biệt, tâm địa lương thiện, cũng không hề lỗ mãng.

So với Huyền Minh, Hậu Thổ càng thêm ôn nhu hiền thục.

Đối với ân nhân cứu mạng, trong lòng mang lòng cảm kích cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng... biểu hiện của Hậu Thổ lúc này ít nhiều đã vượt qua lòng cảm kích.

Nhưng, nhìn thấu không nói ra.

Đế Giang và những người khác trong lòng có suy nghĩ, nhưng cũng không tiếp tục truy cứu.

So với tâm tư của thiếu nữ, họ càng quan tâm hơn đến những gì có thể xảy ra với Chu Dịch trong Bàn Cổ Điện.

Dù sao những Tổ Vu này sau khi vào Bàn Cổ Điện cũng không có thu hoạch bất ngờ nào.

Biểu hiện của Chu Dịch vừa rồi, rõ ràng là khác với họ.

Nhưng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra bên trong Bàn Cổ Điện, họ lại không thể biết được.

Lại nói về Chu Dịch.

Lúc này hắn đặt chân vào Bàn Cổ Điện, vừa mới vào trong đã cảm nhận được một luồng ý chí đang kêu gọi mình.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng lên.

Lập tức, dường như vũ trụ hồng hoang trải ra trước mắt, thiên địa hồng mông tái hiện sinh cơ.

Một đóa sen xanh bàng bạc cắm rễ trong hư không vô tận, tỏa ra khí tức hỗn độn cổ xưa.

Trong khoảnh khắc nở rộ, từng luồng uy áp lan tỏa, quét sạch vạn thiên thế giới.

Âm thanh "ca ca ca" không ngừng vang lên, lại là hư không sụp đổ, không chịu nổi sức mạnh đó.

Trong đóa sen xanh đang nở rộ, một gã khổng lồ khí tức kinh người lại đang ngồi xếp bằng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Chu Dịch.

"Bàn Cổ!" Chu Dịch biết, người trước mắt chính là cường giả chí

tôn của Hỗn Độn năm xưa.

Bàn Cổ!

Đương nhiên, Bàn Cổ chân chính đã triệt để ngã xuống, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Vậy thì, hiện ra trước mắt Chu Dịch chỉ có thể là tàn hồn của Bàn Cổ.

"Người ngoài, vượt qua thời không, nay đã tìm được Đạo của ngươi chưa?" Tàn hồn Bàn Cổ vừa mở miệng, đã trực tiếp chỉ rõ thân phận thật sự của Chu Dịch.

Chu Dịch trong lòng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

"Bàn Cổ Đại Thần quả nhiên lợi hại, đã biết thân phận của tiểu tử." Thân là người xuyên việt, từ thời Mạt Pháp, tự nhiên là vượt qua thời không.

"Không có gì lạ~" Bàn Cổ nhẹ giọng nói, "Ngươi chưa trả lời ta, đã tìm được Đạo chưa?" "Đạo?" Chu Dịch thuận tay chỉ một cái, toàn thân khí tức nở rộ, không hề có cảm giác áp bách, chỉ là vô cùng kinh người.

Đạo của hắn, vô cùng rõ ràng, vô cùng thản nhiên.

Dung hợp vạn thiên pháp tắc, sáng tạo thế giới.

Đây là đại đạo vô cùng khó khăn!

Bàn Cổ mắt sáng lên, lập tức cười ha hả, "Đạo như vậy." Trong tiếng cười lớn đó, Chu Dịch không chắc Bàn Cổ rốt cuộc đang chế giễu hay công nhận.

"Người ngoài, có biết bản tọa làm sao mà ngã xuống không?" "Khai thiên tích địa!" "Đã biết, vì sao dám đi con đường giống như

bản tọa?" Chu Dịch hơi suy nghĩ một lát, "Bàn Cổ Đại Thần, Đạo của ta, khác với ngài." "Lại có chỗ nào khác?" Chu Dịch lại nói: "Đạo của ta, pháp tắc là đường, thế giới cũng là đường, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng lại lấy ta làm trung tâm và mối liên hệ, hình tựa thái cực, biến hóa như ngũ hành." "Ta không thiên trọng, không thiên lệch, không mạo hiểm, không nhát gan." "Con đường của Bàn Cổ Đại Thần, lại lấy khai thiên tích địa làm cốt lõi, hóa thành vạn vật trời đất để mưu cầu một tia sinh cơ, thắng thì đại đạo trong tay, bại thì toàn bàn đều thua." "Chỉ tiếc là, Bàn Cổ Đại Thần, ngài thua một nước cờ, ta lại có thể hấp thu giáo huấn, tiếp tục tiến về phía trước." Chu Dịch nói xong, Bàn Cổ lập tức cười lớn.

"Quả là một người thú vị!" Lập tức, lại nói tiếp, "Có tín niệm và quyết tâm như vậy, bản tọa bội phục." "Ta có Khai Thiên Cửu Thức, có thể truyền thụ cho ngươi?" "Ngươi có bằng lòng không?" "Khai Thiên Cửu Thức?" Trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn biết trong Bàn Cổ Điện có thể sẽ có được một ít cơ duyên, nhưng không ngờ cơ duyên lại liên quan đến Khai Thiên Cửu Thức.

Trước đây trên đỉnh Bất Chu Sơn, lúc nhận được Chư Thiên Khánh Vân đồng thời cũng đã có được thức thứ nhất của Khai Thiên Cửu Thức.

Thức đó cũng đã mang lại cho Chu Dịch sự tăng trưởng cực lớn, từng chém giết phân thân của La Hầu.

Nhưng, kể từ sau đó, Chu Dịch cũng không còn sử dụng chiêu thức đó nữa, ngay cả khi đối phó với bản tôn của La Hầu sau này cũng không từng.

Không phải Khai Thiên Cửu Thức không mạnh, mà là vì sau này, Chu Dịch đối với Đạo đã có nhận thức rõ ràng hơn.

Đạo mà Bàn Cổ tu hành quyết định thần thông đạo pháp của Bàn

Cổ.

Chương 80

Chu Dịch cũng như vậy!

Không hề khoa trương, mặc dù Chu Dịch hiện tại vẫn tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công và Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Nhưng hắn không phải là người chiều theo công pháp, mà là công pháp đang đi theo Đạo của hắn.

Ngoài ra, những thần thông đạo pháp khác đối với Chu Dịch đều không có ý nghĩa gì.

Nói cách khác, Khai Thiên Cửu Thức rất mạnh, nhưng Chu Dịch lại không cần.

Đó cũng là lý do vì sao lúc đối phó với La Hầu, Chu Dịch không hề sử dụng.

Vì thế, khi đối mặt với cơ duyên mà tàn hồn Bàn Cổ chủ động trao, biểu tình của Chu Dịch không có chút thay đổi.

Hắn bình tĩnh nói, "Bàn Cổ Đại Thần, Đạo của ta, dù cho con đường phía trước gian nan, nhưng vẫn chỉ có thể tự mình mò mẫm." "Mặc dù ta cũng khai tích thế giới, tụ tập khí vận, nhưng Đạo của ta và của ngài lại có sự khác biệt rất lớn." "Khai Thiên Cửu Thức của ngài, ta cần để làm gì?" Hắn không trực tiếp từ chối, nhưng ý tứ biểu đạt cũng đã rất rõ ràng.

Bàn Cổ lại lần nữa cười lớn, nhưng lần này, Chu Dịch nghe ra được, đó là sự tán thưởng và công nhận của Bàn Cổ.

"Thiện tai thiện tai!" "Tâm tính và thành tựu như vậy, mới có thể chứng đắc Đại Đạo!" "Đạo hữu!" "Bản tọa hiện tại chỉ còn một tia tàn hồn, nhưng cũng muốn cùng đạo hữu luận đạo một phen, không

biết có được không?" Chu Dịch tâm thần chấn động mạnh, không ngờ Bàn Cổ lại gọi mình là đạo hữu.

Cũng chỉ có Đạo mà hắn tu hành được tàn hồn Bàn Cổ công nhận, mới có thể nhận được cách xưng hô như vậy.

Về phần luận đạo cùng Bàn Cổ, đó lại càng là một cơ duyên trời cho, có giá trị hơn nhiều so với Khai Thiên Cửu Thức.

"Tự nhiên nguyện ý!" Hai người ngồi xếp bằng, trong miệng truyền ra từng trận đạo âm.

Tựa như vô thượng đại đạo hiển hóa!

Dao động tinh không trăm vạn!

Chớp mắt đã ngàn năm trôi qua...

Kể từ khi Chu Dịch tiến vào Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu đã phân phó các Đại Vu dưới quyền ở bên ngoài canh giữ.

Nếu có tình huống gì xảy ra thì lập tức báo cáo.

Trong khoảng thời gian đầu tiên, mọi thứ đều bình yên, căn bản không có chuyện gì đáng chú ý xảy ra.

Nhưng theo thời gian trôi qua.

Những Đại Vu này đột nhiên phát hiện trên Bàn Cổ Điện đột nhiên có từng tầng đạo vận lan tỏa.

Bọn họ tu luyện nhục thân, đâu có hiểu những thứ này?

Cho nên lúc đầu cũng không để trong lòng, nhưng, chỉ vài khoảnh khắc.

Họ cảm nhận được đạo vận đó lan tỏa, hóa thành dị tượng vô cùng khủng bố tràn ngập giữa trời đất.

Trong chốc lát, có trăm vạn đạo pháp diễn hóa, thất sắc thần quang

xông thẳng lên trời.

Đạo âm hùng vĩ như tiếng chuông lớn vang vọng, trong nháy mắt đã lan ra cửu thiên thập địa, được thế nhân đều biết.

Mãi đến lúc này, các Đại Vu trấn thủ ở đây mới hoàn hồn.

Lập tức, họ liền đi đến điện của các Tổ Vu, muốn báo cáo chuyện này cho Tổ Vu.

"Hỗn trướng, đợi các ngươi báo cáo?

Ta đã đứng đây xem nửa khắc rồi!" Đại Vu Hình Thiên, Bạch Cương đến trước điện của Đế Giang Tổ Vu báo cáo, không chút do dự bị Đế Giang tát hai phát.

Hắn cũng ấm ức, ai mà ngờ dị tượng lại nhanh như vậy?

"Chắc chắn là Chu huynh đã được Phụ Thần công nhận trong Bàn Cổ Điện, nhận được một ít cơ duyên." "Không cần để ý, tiếp tục quan sát là được!" Đế Giang vung tay lớn lại phân phó xuống.

Hình Thiên, Bạch Cương và những người khác nhận lệnh, nhanh chóng cũng tiếp tục ở lại gần Bàn Cổ Điện.

Vốn dĩ có lẽ họ cảm thấy Chu Dịch vào Bàn Cổ Điện cũng không gây ra được bao nhiêu sóng gió.

Nhưng bây giờ xem ra, duyên phận của Chu Dịch và Vu tộc không cạn, ngay cả trong Bàn Cổ Điện cũng có thể có thu hoạch không nhỏ.

Đã được Tổ Vu cho phép Chu Dịch vào trong, lúc này tự nhiên cũng sẽ không hối hận.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Ngàn năm đối với đại đa số người ở Hồng Hoang chỉ là một cái búng tay.

Kể từ khi Chu Dịch vào Bàn Cổ Điện cũng đã hơn bảy ngàn năm.

Những Tổ Vu vốn tâm thái bình thản lại lần nữa tụ tập.

“Chu huynh đã ở trong Bàn Cổ Điện nhiều năm như vậy, đến giờ vẫn chưa ra, chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề?” “Đừng nói bậy!

Có thể có vấn đề gì chứ?

Chẳng qua là cơ duyên sâu dày thôi.” Khi Chúc Dung đưa ra nghi vấn, Hậu Thổ lại nhẹ giọng mắng tứ ca một phen, toàn nói những điều không may mắn.

Bị tiểu muội nhà mình giáo huấn vài câu, nhưng Chúc Dung cũng chỉ có thể sờ sờ mũi.

Tốt nhất không nên nói bậy trước mặt Hậu Thổ.

Bây giờ ai mà không nhìn ra Hậu Thổ dường như có chút ý tứ với Chu Dịch?

Chúc Cửu Âm nói: “Với thực lực và thành tựu của Chu huynh, tự nhiên không thể xảy ra bất ngờ, nhưng vấn đề là, chẳng bao lâu nữa sẽ là lễ tế tự vạn năm một lần của Vu tộc.” “Nếu chúng ta không vào được Bàn Cổ Điện, làm sao cử hành tế tự?” Vừa rồi họ đã thử, trong quá trình đại đạo thiên âm không ngừng vang vọng, dị tượng hiện ra, Bàn Cổ Điện đã hoàn toàn bị phong bế.

Ngay cả các Tổ Vu cũng không thể vào trong.

Nếu trước khi tế tự bắt đầu không thể vào trong, vậy thì lần tế tự này cũng sẽ bị gác lại.

Điều này đối với Vu tộc là không thể chấp nhận được.

“Đi xem sao, hy vọng tế tự có thể cử hành đúng hạn.” Đế Giang nói.

Suy nghĩ của hắn đương nhiên là tốt đẹp.

Nhỡ đâu trước khi tế tự bắt đầu, Chu Dịch có thể từ Bàn Cổ Điện ra thì sao?

Nhưng hiển nhiên, Chu Dịch đã làm họ thất vọng.

Vào ngày tế tự của Vu tộc bắt đầu, dị tượng trên Bàn Cổ Điện vẫn không có dấu hiệu tan biến.

Hàng chục triệu tộc nhân Vu tộc lúc này tụ tập trên quảng trường Bàn Cổ Điện, mỗi một Vu tộc đều cung kính, không dám có chút lơ là.

Thành tâm quỳ lạy, dâng lên sự kính trọng thuần túy nhất cho Bàn Cổ Phụ Thần mà họ tôn sùng đến cực điểm.

Thông thường!

Dưới sự chủ trì của Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ Điện sẽ mở rộng cửa, từng luồng huyết khí kinh người sẽ từ trong đó tuôn ra, rơi xuống trên người mỗi một tộc nhân.

Nhận được những huyết khí này, thực lực của họ có thể tăng lên nhanh chóng, vượt xa việc ăn thịt, hấp thu đại địa trọc khí hàng ngày.

Nhưng bây giờ!

Trong tình huống Thập Nhị Tổ Vu không thể vào Bàn Cổ Điện, mọi thứ đều không thể tiến hành.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không có cách nào, không thể trực tiếp xông vào Bàn Cổ Điện được.

Vì thế, họ cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Lúc đầu, tộc nhân Vu tộc không có bất kỳ thắc mắc nào.

Nhưng dần dần, cũng có không ít người bàn tán xôn xao.

Theo thời gian trôi đi, mắt thấy sắp đến thời gian tế tự.

Nhưng cũng chính lúc này, thiên quang đại phóng.

Khí tức vô cùng kinh người lấy Bàn Cổ Điện làm trung tâm lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, cửa lớn Bàn Cổ Điện mở rộng, khí huyết bàng bạc lúc này rơi vãi khắp trời đất.

Chương 81

"Phụ Thần ban ơn!" Những thắc mắc trong lòng vô số tộc nhân Vu tộc hoàn toàn tan biến.

Sau đó, họ liền tại chỗ bắt đầu điên cuồng nuốt chửng huyết khí vô tận từ Bàn Cổ Điện.

Nhưng ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu, không ai nhận ra, huyết khí xuất hiện lần này lại kinh người hơn bất kỳ lần tế tự nào trong quá khứ.

Trong quá trình thiên quang đại phóng, không chỉ khí tức của Bàn Cổ bùng nổ, mà còn có khí tràng của Chu Dịch lan tỏa.

"Chu huynh rốt cuộc đã làm gì?" "Bên trong đã xảy ra chuyện gì?" Trong lúc Thập Nhị Tổ Vu đang vô cùng tò mò, một luồng ánh sáng xông lên trời, chính là thân thể của Chu Dịch.

Trước đây, đạo thể của Chu Dịch đã cường đại không thể tưởng tượng nổi, như vô số ngọn núi lửa sắp bùng nổ ẩn chứa bên trong.

Cường đại!

Hoàn toàn là cường đại!

Nhưng bây giờ, khi Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt nhìn sang.

Lại phát hiện đạo thể của Chu Dịch mặc dù vẫn cường đại như trước, nhưng lại có thêm vài phần biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Biến hóa đó tương tự như Tổ Vu chân thân.

"Không thể nào!" "Trong cơ thể chúng ta ẩn chứa pháp tắc đạo văn, đó là ơn Phụ Thần ban cho, là bẩm sinh." "Chu huynh làm sao có

thể có được tạo hóa như vậy?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác xem trọng và kính trọng Chu Dịch không cần phải nghi ngờ.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không cho rằng Chu Dịch có thể dung hợp đạo văn vào cơ thể.

Dù sao đây cũng là một biến hóa kinh người, tác động mạnh mẽ đến quan niệm tư duy.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, dù không dám tin.

Tất cả đều sẽ trở thành sự thật!

Trên cơ thể Chu Dịch, từng đường văn lộ quỷ bí khó lường bắt đầu xuất hiện.

Đó là văn lộ đặc thù ẩn chứa sức mạnh thuần túy nhất, mạnh mẽ nhất giữa trời đất.

Cũng là sức mạnh mà Thập Nhị Tổ Vu chưa từng nắm giữ – Lực chi pháp tắc!

Lãnh địa mà Thập Nhị Tổ Vu vô cùng quen thuộc nhưng lại luôn không thể chạm tới, lúc này đang không ngừng diễn hóa, đan xen trên người Chu Dịch.

Mãi cho đến khi những văn lộ Lực chi pháp tắc dày đặc, phủ kín toàn thân đạo thể của Chu Dịch, thậm chí cuối cùng tan biến vào trong cơ thể.

Tất cả đối với Thập Nhị Tổ Vu mà nói đều như mộng như ảo!

Gần như ngay tại khoảnh khắc cơ thể Chu Dịch bị đạo văn Lực chi pháp tắc hoàn toàn bao phủ, nhục thân của hắn cũng bắt đầu xuất hiện sự thăng hoa!

Ánh sáng rực rỡ vô cùng từ cơ thể hắn tỏa ra, chỉ riêng sự tồn tại

của đạo thể đã tạo ra sự trấn áp vô cùng lên một phương trời đất.

Sóng gợn có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan ra tứ phía, đó là sức mạnh pháp tắc tương tự như của Bàn Cổ Đại Thần, nhưng lại có nét độc đáo riêng, tràn ngập mọi ngóc ngách của lãnh địa Vu tộc.

Ngay cả những tộc nhân Vu tộc đang bận rộn nuốt chửng huyết khí vô tận cũng bị thu hút sự chú ý vào lúc này.

Trong nháy mắt, họ càng cảm thấy như thể Phụ Thần giáng lâm...

Gần như tất cả tộc nhân Vu tộc đều quỳ lạy về phía Chu Dịch vào lúc này.

Đều trong một khoảnh khắc coi Chu Dịch như Phụ Thần Bàn Cổ!

Mãi cho đến khi nhận ra rõ ràng người trước mắt không phải là Phụ Thần.

Sự bối rối và mờ mịt trong lòng họ lại lần nữa bùng phát.

"Vì sao lại có thể giống như Phụ Thần?" "Chẳng lẽ đã được Phụ Thần công nhận?" "Nhưng ngài ấy không phải là tộc nhân Vu tộc, sao lại có thể?" Đừng nói những tộc nhân Vu tộc bình thường không thể hiểu và liên tục chấn kinh, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng rơi vào sự mờ mịt và bối rối sâu sắc.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là!

Lúc này, Chu Dịch đang ở trong một trận tạo hóa trời cho.

Vốn dĩ Lực chi pháp tắc của hắn không mạnh lắm.

Nhưng trong quá trình luận đạo với Bàn Cổ Đại Thần, hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều, đã nâng Lực chi pháp tắc lên một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí, còn có thể ngưng khắc đạo văn Lực chi pháp tắc, gia trì nó lên thân thể mình.

Cơ thể hắn, mỗi một tế bào, mỗi một khối xương đều đang điên cuồng nhảy múa, tiếp nhận sự cải tạo của Lực chi pháp tắc.

Lực chi pháp tắc, đứng đầu ba ngàn pháp tắc.

Sau khi nắm giữ pháp tắc này, nhục thân của Chu Dịch tự nhiên đã đạt đến một trình độ cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, mỗi cử động của hắn đều có thể xuyên thấu quy tắc trời đất.

Chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân đã đủ để làm rối loạn trật tự trời đất.

Thủ đoạn như vậy có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Phải biết rằng, lúc này tu vi nguyên thần của Chu Dịch chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu chiếu theo phương pháp tu luyện của Đại Đạo Vô Cực Công, vậy thì lúc này thực lực nhục thân của Chu Dịch nên ngang bằng với nguyên thần.

Thậm chí có phần kém hơn một chút.

Nhưng thông qua sự gia trì của đạo văn Lực chi pháp tắc, hắn đã có được hiệu quả tương tự như Tổ Vu chân thân.

Thực lực nhục thân của hắn có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vượt qua hẳn hai cảnh giới, biên độ trong đó tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

Nhưng nếu coi đây là thu hoạch duy nhất của Chu Dịch sau mấy nghìn năm luận đạo với Bàn Cổ Đại Thần, thì cũng không hoàn toàn đúng.

Đối với người tu đạo chân chính mà nói, sự tăng trưởng trong cảm ngộ và lý giải đối với đại đạo quan trọng hơn việc tăng cường thực lực nhục thân.

Ngay cả Bàn Cổ, cũng không thiên về tu luyện nhục thân.

Trong mấy nghìn năm luận đạo với Bàn Cổ, sự tăng trưởng lớn nhất của Chu Dịch nằm ở việc con đường tu hành ngày càng rõ ràng và xác định.

Mặc dù lúc được Bàn Cổ công nhận, Đạo của Chu Dịch đã có quy mô sơ bộ.

Nhưng đó vẫn chưa đủ!

Giống như chế tạo một thanh vũ khí thượng thừa, trước đây Chu Dịch chỉ sở hữu một phôi thai tương đối tốt mà thôi.

Chất liệu tuy không tồi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn định hình.

Bây giờ, hắn đã thực sự tạo ra được quy mô cụ thể của đại đạo mà mình đang đi.

Sự thay đổi này không thể không nói là kỳ diệu, không thể không nói là kinh người!

Ong!

Khi thực lực nhục thân được nâng cao, tâm thần của Chu Dịch cũng tức thì vươn lên không chỉ một tầm cao.

Lãnh địa Vu tộc vốn không có nhiều linh khí hội tụ, nhưng lúc này lại điên cuồng cướp đoạt linh khí bàng bạc từ bốn phương tám hướng.

Thậm chí còn hình thành một đám mây linh khí vô cùng khủng bố.

Dưới sự bao phủ của đám mây linh khí này, phạm vi ức ức vạn dặm của địa giới Bất Chu Sơn đều hoàn toàn bị bao trùm.

“Thôn!” Cùng với việc Chu Dịch thốt ra một chữ này, trong nháy mắt, linh khí bàng bạc giữa trời đất liền đổ vào cơ thể Chu Dịch.

Mỗi một luồng linh khí tinh thuần đến cực điểm, đều thông qua mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể Chu Dịch đi vào, tựa như trăm sông đổ về biển đông, trật tự đâu vào đấy.

Cùng lúc đó, khí tức vô cùng kinh người vốn lan tỏa từ trên người Chu Dịch cũng đang tăng vọt.

Tựa như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ.

Trước ngày hôm nay, tàng phong nội liễm, sau ngày hôm nay, phong mang tất lộ!

Khí thế xông thẳng lên trời, dường như muốn bao trùm vạn vật trời đất, cắt ngang cổ kim, khuấy động hoàn vũ.

Chương 82

Thậm chí trước mặt Chu Dịch.

Ngay cả bản nguyên Thiên Đạo cao cao tại thượng, cũng chỉ là vật tầm thường, không cần để ý.

Vô pháp vô thiên, có lẽ chính là Chu Dịch lúc này.

"Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Cảm nhận thực lực lại lần nữa đột phá, trên mặt Chu Dịch tràn đầy vui mừng.

Phải biết rằng sau khi đột phá Chuẩn Thánh, mỗi lần tăng cảnh giới đều vô cùng khó khăn.

Đừng nói đột phá một cảnh giới, ngay cả trong cùng một cảnh giới, có được dù chỉ một chút tăng trưởng, cũng đã vô cùng đáng mừng.

Huống chi phương thức tu luyện của Chu Dịch không giống với những Chuẩn Thánh đời sau.

Những người đó đi theo con đường cũ của Hồng Quân, trảm tam thi chứng đạo.

Thực tế chứng minh, nếu không có Hồng Mông Tử Khí cộng thêm sự hỗ trợ của Thiên Đạo.

Hoặc là công đức bàng bạc kinh người.

Thông qua phương thức tương tự muốn chứng đạo thành Thánh, không khác gì kẻ si nói mộng.

Nhưng dưới mối nguy tiềm tàng to lớn đó, ưu điểm cũng rất rõ ràng.

Ít nhất tốc độ tu luyện của họ sẽ rất khả quan, chỉ cần đủ thời

gian, sớm muộn cũng có thể đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mỗi một bước đường của Chu Dịch đều vô cùng gian nan.

Bây giờ trực tiếp tăng lên cả một cảnh giới, đương nhiên là vui mừng.

Sau này có còn cơ hội như vậy nữa không?

Đó là một ẩn số.

Nhưng đúng lúc Chu Dịch đang vui mừng, trên bầu trời lại đột nhiên xuất hiện những luồng uy áp kinh người.

Sức mạnh vô cùng khủng bố bắt đầu ngưng tụ ở phía trên, từng luồng ý thức thuộc về bản nguyên Thiên Đạo đang lan tỏa.

Thiên Đạo hiện tại sau khi trải qua một lần lượng kiếp, đã dần dần bắt đầu thành hình.

Ngay cả trong thời kỳ Hồng Quân chưa thành Thánh, nó cũng đã có một phần ý thức riêng.

Đạo mà Chu Dịch tu luyện quá kinh người.

Là hành động nghịch thiên!

Bàn Cổ Đại Thần năm xưa vì sao ngã xuống?

Chẳng phải chính vì Đạo mà ngài tu hành quá hung hiểm sao?

Bây giờ lại có thêm một người đi con đường hiểm hóc giống như Bàn Cổ!

Thiên Đạo tự nhiên bất mãn!

Ý thức kinh người đang thai nghén và ra đời.

Áp lực khủng bố sắp sửa giáng xuống thân thể Chu Dịch.

Phía dưới, tộc nhân Vu tộc và Thập Nhị Tổ Vu đều ngây người.

Vốn dĩ Chu Dịch đã đủ mạnh, đi một chuyến Bàn Cổ Điện, không chỉ có nhục thân mang sức mạnh pháp tắc giống như Tổ Vu.

Mà còn khắc ấn Lực chi pháp tắc mạnh nhất trời đất lên đó.

Thậm chí cảnh giới nguyên thần cũng tăng lên một bậc, càng thêm không thể tưởng tượng nổi!

Cuối cùng ngay cả Thiên Đạo cũng cảm nhận được uy hiếp, giáng xuống ý chí!

Hành vi như vậy ngay cả La Hầu gây họa Hồng Hoang năm xưa cũng chưa từng làm, Chu Dịch cũng đã mở ra một tiền lệ.

Nhưng không ai ngờ rằng, đối mặt với sự trấn áp của khí tức Thiên Đạo.

Biểu tình của Chu Dịch không những không có chút hoảng sợ, thậm chí còn mang theo một tia khinh thường.

"Người tu hành vốn là nghịch thiên mà đi." "Đạo của bản tọa vô cùng kiên định!

Ngay cả Thiên Đạo cũng đừng hòng lay động!" "Tan cho ta!" Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Chu Dịch truyền ra.

Lập tức, tiếng gầm cuồn cuộn xông thẳng lên trời.

Khí thế ngút trời thuộc về Chu Dịch, hóa thành vạn đạo thần quang, nhuộm khắp cửu thiên thập địa.

Âm dương giao hội, ngũ hành tung hoành, tạo hóa vô cùng, lực pháp phá thiên.

Lại có Chu Thiên Tinh Thần xa xa hô ứng!

Vô hạn rực rỡ, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Ý chí Thiên Đạo còn non nớt hiện tại khi gặp phải sự phản kháng

của cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ hiếm có giữa trời đất như Chu Dịch.

Tất cả uy áp đều ngưng trệ lại vài phần.

Sự trừng phạt thuộc về Thiên Đạo không hề giáng xuống.

Ai cũng rõ, Thiên Đạo hiện tại không thể trực tiếp uy hiếp Chu Dịch.

Cuối cùng, ý chí Thiên Đạo cũng hoàn toàn tan biến, không còn bất kỳ động tác nào nữa.

Dùng sức mạnh bản thân chống lại ý chí Thiên Đạo?

Trong mắt tất cả tộc nhân Vu tộc đều có tinh quang lấp lánh, sự kính phục đối với Chu Dịch đã đạt đến cực hạn...

Trước khi Hồng Quân thành Thánh, ý chí Thiên Đạo không hề mạnh mẽ.

Khí thế của Chu Dịch như cầu vồng, tu vi đỉnh thiên.

Ý chí Thiên Đạo tự nhận thấy không chiếm được lợi thế, tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

Dù sao đối với ý chí Thiên Đạo, trời đất bất công, coi vạn vật như chó rơm, chỉ quan tâm đến mục đích.

Về phần chủ động rút lui, có ảnh hưởng đến tôn nghiêm của Thiên Đạo hay không.

Điều đó chưa bao giờ nằm trong phạm vi cân nhắc của ý chí Thiên Đạo.

Cũng chính vì vậy, mới có cảnh tượng lúc này.

Chu Dịch trong lòng rõ ràng, ý chí Thiên Đạo hiện tại rút lui không phải là hoàn toàn quên đi chuyện này, mà là để sau này báo thù càng

mãnh liệt hơn.

Nhưng Chu Dịch cũng không quá lo lắng hay để ý.

Dù sao ngay từ đầu hắn đã biết phương hướng mình tu hành vô cùng gian nan và trắc trở.

Ý chí Thiên Đạo xuất hiện trước mặt để ngăn cản cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu vì hôm nay mà sinh lòng sợ hãi, thì đạo tâm tu đạo của Chu Dịch cũng quá yếu đuối rồi. *Hệ thống, giúp tôi kết toán phần thưởng.* 【Ngài đã yên ổn tu luyện vô số năm tháng, nhận được **(một trăm triệu) điểm!**】【Ngài đã để Khổng Tuyên ba người bố trí bí cảnh Âm Dương pháp tắc và bí cảnh Ngũ Hành pháp tắc, thu hoạch không ít khí vận, nhận được **(một trăm triệu) điểm**, bí cảnh Thời Gian pháp tắc, bí cảnh Không Gian pháp tắc】【Ngài đã ra tay diệt sát Đông Vương Công, và đưa ra quyết định truyền đạo Hồng Hoang tại Bất Chu Sơn, nhận được **(ba trăm triệu) điểm**, Ngũ Lôi Chính Pháp, Hỗn Độn Ngự Lôi Thuật, Hồng Mông Tử Khí】【Ngài đã đến lãnh địa Vu tộc, lựa chọn tiến vào Bàn Cổ Điện, nhận được **(mười triệu) điểm**, Bàn Cổ Tinh Huyết ×1】【Ngài và Bàn Cổ Đại Thần tiến hành luận đạo, thu hoạch không nhỏ, đạo thể của ngài đã lột xác, cảnh giới nguyên thần đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhận được **(ba trăm triệu) điểm**, Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn】【Ngài cảm nhận được áp bức của ý chí Thiên Đạo, không hề sợ hãi, kiên định đạo tâm, nhận được **(một trăm triệu) điểm**, Khí Vận Trường Hà!】 Trong chưa đầy vạn năm, Chu Dịch cũng đã trải qua rất nhiều chuyện.

Vì thế khi để hệ thống kết toán phần thưởng, những gì nhận được cũng vô cùng phong phú.

Chỉ riêng điểm hệ thống đã có đến chín trăm triệu.

Vốn dĩ sau khi đổi hai môn công pháp tầng thứ ba, điểm của Chu Dịch cũng từ hai tỷ sáu trực tiếp tụt xuống còn sáu trăm triệu.

Nhưng bây giờ lại trở về hàng ngũ mười lăm tỷ, cũng coi như đáng mừng.

Nhưng mỗi lần kết toán điểm thưởng của hệ thống thường không phải là thứ Chu Dịch xem trọng nhất.

Trong số những phần thưởng cộng thêm nhận được lần này, thật sự có vài thứ đặc biệt khiến hắn để ý.

Chương 83

Bí cảnh Thời Gian pháp tắc, bí cảnh Không Gian pháp tắc, hai cái này cũng không khác biệt quá nhiều so với các bí cảnh pháp tắc khác, nhiều nhất cũng chỉ là giúp mình nhận được thêm một ít khí vận gia trì mà thôi. Chu Dịch chỉ liếc qua một cái, liền không để ý nữa.

Về phần Bàn Cổ Tinh Huyết và Hồng Mông Tử Khí, hai thứ này tuy quý giá, nhưng đối với Chu Dịch mà nói cũng không có tác dụng gì nhiều.

Lúc này Chu Dịch dù có luyện hóa hoàn toàn Bàn Cổ Tinh Huyết, khí huyết chi lực có thể cung cấp cho hắn cũng vô cùng mỏng manh.

Chỉ dựa vào tinh huyết để từ nhục thân Chuẩn Thánh cảnh giới tăng lên Hỗn Nguyên, đó là kẻ si nói mộng rồi.

Ngũ Lôi Chính Pháp và Hỗn Độn Ngự Lôi Thuật, hai loại thần thông này cũng không nằm trong phạm vi cân nhắc của Chu Dịch.

Thứ duy nhất khiến Chu Dịch có thể để tâm, chính là Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn và Khí Vận Trường Hà của bản thân.

Đầu tiên là Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn, nó không cùng một khái niệm với Đại Đạo Phá Vọng Chi Đồng mà Chu Dịch đã nhận được trước đây.

Cái sau thuộc về thủ đoạn thần thông, cái trước lại giống như Ma Đạo bản nguyên hơn.

Nắm giữ Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn, Chu Dịch có thể nhanh chóng tham ngộ sự ảo diệu của Lôi Điện pháp tắc, từ một góc độ nào đó, thậm chí có thể điều động sức mạnh của Hỗn Độn lôi kiếp.

Nhưng, Lôi Điện pháp tắc đối với Chu Dịch mà nói cũng không

phải là thứ gì đặc biệt.

Vì thế giá trị của Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn đối với bản thân Chu Dịch cũng không kinh người hơn Ma Đạo bản nguyên.

Tương tự, Chu Dịch cũng có thể luyện chế Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn thành một đạo hóa thân thuộc về mình.

Chỉ là, lúc trước Chu Dịch luyện chế Ma Đạo bản nguyên thành Thiên Ma hóa thân cũng chỉ là do cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Nếu không phải vì La Hầu nhiệt tình gửi đến các loại cơ duyên, e rằng Chu Dịch muốn luyện chế Thiên Ma hóa thân thật sự cần một thời gian tích lũy dài.

Cùng một đạo lý, muốn luyện chế Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn thành Lôi Đình hóa thân, cũng cần Chu Dịch tốn nhiều thời gian để tỉ mỉ mài giũa.

Đương nhiên, thực ra đây cũng không phải vấn đề lớn.

Chu Dịch có đủ thời gian để mài giũa một đạo hóa thân khác.

Về phần phần thưởng cuối cùng, Khí Vận Trường Hà!

Nó dường như có điểm tương tự với Thời Gian Trường Hà, nhưng khi tìm hiểu sâu hơn, Chu Dịch lại nhận ra vật này và Thời Gian Trường Hà hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Thời Gian Trường Hà không phụ thuộc vào vạn vật trời đất, mà là một tồn tại hằng định trong một phương thời không.

Ngay cả khi Hồng Hoang bị diệt, Hỗn Độn sụp đổ, Thời Gian Trường Hà vẫn sẽ tồn tại trong một khái niệm nào đó, lặng lẽ chảy trôi.

Ngược lại, nếu Thời Gian Trường Hà sụp đổ, vậy thì Hồng Hoang và Hỗn Độn cũng sẽ không còn tồn tại.

Nói cách khác, Thời Gian Trường Hà là vật chí cao liên quan đến bản nguyên Đại Đạo.

E rằng chỉ có những người thực sự đạt đến Đại Đạo cảnh giới mới có tư cách chạm vào sự huyền bí trong đó.

Nhưng Khí Vận Trường Hà thì khác.

Cái gọi là Khí Vận Trường Hà, thực chất là kết nối Đạo mà Chu Dịch tu hành, những người hoặc vật có liên quan lại với nhau.

Khí vận tương thông, một người vinh thì tất cả đều vinh, một người tổn thì tất cả đều tổn.

Bất kể sau này Chu Dịch muốn buộc khí vận của mình với khí vận của Phượng tộc, khí vận của Vu tộc, hay có sự sắp xếp khác.

Khí Vận Trường Hà đều sẽ là trợ lực lớn nhất trên con đường tu hành của Chu Dịch.

Thậm chí có thể hoàn mỹ dung hợp tất cả khí vận mà Chu Dịch gánh vác lại với nhau, khiến cho sự gia trì khí vận của Chu Dịch có thể đạt đến mức hoàn mỹ hơn.

Đồng thời cũng có thể mượn khí vận của Chu Dịch để ảnh hưởng đến những người hoặc sự việc mà hắn hỗ trợ.

Ví dụ, Chu Dịch muốn giúp đỡ Vu tộc nhưng lại khổ sở không tìm được cách, nhưng chỉ cần dung hợp khí vận của Vu tộc vào Khí Vận Trường Hà, vậy thì khí vận của Vu tộc sẽ nhận được sự gia trì của Chu Dịch.

Vượt qua cửa ải khó khăn cũng không phải là chuyện không thể!

Hay ví dụ như ba đứa con của Chu Dịch.

Bất kể là Khổng Tuyên, Chu Bằng, hay Chu Linh Nhi, căn nguyên của chúng tuy là đỉnh tiêm so với chúng sinh Hồng Hoang.

Nhưng cuối cùng vẫn kém Chu Dịch không biết bao nhiêu.

Nhưng chỉ cần khí vận của ba đứa trẻ và Chu Dịch liên kết chặt chẽ, vậy thì bất kể là Khổng Tuyên, Chu Bằng, hay Chu Linh Nhi, tốc độ tu luyện của chúng đều sẽ vì Chu Dịch mà tăng lên đáng kể.

Các ví dụ khác càng nhiều không kể xiết.

"Cũng không tồi!" Chu Dịch khẽ cười một tiếng, sau đó liền luyện hóa hoàn toàn Khí Vận Trường Hà.

Khi Khí Vận Trường Hà xuất hiện sau lưng hắn, vô hình trung dường như có vạn thiên khí vận gia trì trên người hắn.

Vừa mới đột phá cảnh giới, nhưng lúc này Chu Dịch lại cảm thấy dường như có thêm vài phần cảm ngộ.

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Chu Dịch cũng hiểu rằng, sau này hắn can thiệp vào càng nhiều chuyện, những người liên quan đến hắn càng nhiều.

Vậy thì cuối cùng Khí Vận Trường Hà cũng sẽ càng tráng lệ, đối với Chu Dịch mà nói tự nhiên là một tin tốt trời cho.

Tất cả nói dài dòng, thực ra chỉ trong chốc lát.

Khi Chu Dịch kiểm kê xong phần thưởng, cửa lớn Bàn Cổ Điện lúc này mới từ từ khép lại.

Chu Dịch xoay người, khẽ hành lễ về phía Bàn Cổ Điện.

"Đa tạ Bàn Cổ Đại Thần chỉ điểm!" Hôm nay nhận được tạo hóa này, tự nhiên phải cảm tạ Bàn Cổ.

Chỉ là sau khi luận đạo kết thúc, tàn hồn của Bàn Cổ lại không cho Chu Dịch bất kỳ phản ứng nào nữa.

Nhưng Chu Dịch cũng chẳng hề để tâm, chỉ nhìn cánh cửa lớn của

Bàn Cổ Điện đang dần khép lại rồi khẽ hành lễ.

Sau khi xong việc, Chu Dịch cũng đi tìm Thập Nhị Tổ Vu.

Hiện tại, mục đích của Vu tộc đã đạt được, tự nhiên không cần thiết phải ở lại lâu.

Chỉ là khi Chu Dịch bàn bạc chuyện này với Vu tộc, vẻ mặt của Thập Nhị Tổ Vu đều mang theo một tia rối rắm.

"Chu huynh, hay là ở lại Vu tộc chúng ta lâu dài có được không?" "A a, huynh có thể nhận được tạo hóa như vậy, chứng tỏ đã được phụ thần của chúng ta công nhận." "Nếu huynh bằng lòng ở lại Vu tộc chúng ta, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa." "Tộc nhân của ta cũng đều có suy nghĩ như vậy." Thì ra, sau khi chứng kiến hành động gần như nghịch thiên của Chu Dịch, thái độ của vô số tộc nhân Vu tộc đối với y đã có sự đề cao về chất.

Cộng thêm việc Chu Dịch bước ra từ Bàn Cổ Điện, khẳng định đã được Bàn Cổ công nhận.

Việc tộc nhân Vu tộc coi trọng Chu Dịch cũng không có gì lạ.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của Thập Nhị Tổ Vu, trên mặt Chu Dịch trước tiên hiện lên một tia cổ quái.

Nhưng rất nhanh cũng cười nói: "Bản tọa có chuyện riêng phải làm, làm sao có thể ở lại Vu tộc mãi được?" "Nhưng các ngươi cứ yên tâm, bản tọa đã bằng lòng đứng về phía Vu tộc, tự nhiên sẽ không nuốt lời." "Huống hồ bản tọa có một đạo trường ở Bất Chu Sơn, nếu gặp phải chuyện khó giải quyết, có thể đến đạo trường tìm ta!" Nghe Chu Dịch giải thích như vậy, các Tổ Vu tự nhiên cũng không tiện ép buộc.

Nhưng khi biết đạo trường của Chu Dịch ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, vẻ mặt cũng vô cùng đặc sắc.

“Chu huynh có thể mở đạo trường trên đỉnh Bất Chu Sơn, thật đúng là trước không có ai, sau không có người.” Trước kia, họ cũng từng có ý định lên đỉnh Bất Chu Sơn để tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng đáng tiếc, với thực lực nhục thân của họ, muốn làm được điều đó lại là chuyện không thể.

Do đó, họ càng hiểu rõ độ khó của việc leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, cũng càng hiểu được ý nghĩa của việc mở đạo trường ở đó.

Nhưng xét đến thực lực cường đại hiện nay của Chu Dịch, sự kinh ngạc của họ cũng chỉ kéo dài trong chốc lát.

“Như vậy, bản tọa xin cáo từ trước!” Chu Dịch chắp tay, sau đó liền hướng xuống chân núi Bất Chu Sơn.

Y không định trở về đạo trường trên đỉnh núi, mà muốn thiết lập một nơi truyền đạo dưới chân Bất Chu Sơn.

Dù sao kỳ hạn vạn năm cũng sắp đến.

Chọn một nơi tương đối bằng phẳng, Chu Dịch vung tay một cái, tức thì sông núi dâng trào, cây cỏ lùi ra.

Sau một hồi cải tạo mạnh tay, nơi này tức thì trở nên vô cùng rộng lớn, đủ để chứa hàng trăm tỷ sinh linh.

Nhìn một cái, không thấy biên giới, mênh mông vô cùng.

Theo Chu Dịch thấy, nơi như vậy cũng đủ dùng rồi.

Chương 84

Nơi giảng đạo lại khác biệt, một đài cao ngất trời được nhổ lên từ sâu trong lòng đất.

Bất kể ở vị trí nào cũng có thể nhìn thấy rõ người trên đài cao.

Y vung tay đánh ra một đạo linh quang treo trên trời cao, dẫn đường cho tất cả những người định đến nghe đạo.

Sau đó, Chu Dịch liền ngồi trên đài cao, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, tĩnh tâm chờ đợi người đến nghe đạo.

Mặc dù còn cả ngàn năm nữa mới đến lúc chính thức giảng đạo, nhưng đã có người đến từ sớm.

Nơi chân trời có một đám mây hồng bay tới, khi hạ xuống liền hiện ra hai vị đạo nhân.

Một người trong đó mặc trường bào mây bay màu đỏ, sắc mặt hồng hào, dáng vẻ tươi cười.

Chính là đại hảo nhân bậc nhất Hồng Hoang, Hồng Vân lão tổ.

Bên cạnh Hồng Vân, người mặc trường bào màu vàng đất, đầu đội hắc quan, sắc mặt điềm nhiên không cần nói nhiều, chính là Địa Tiên chi tổ của hậu thế, hiện là lão tổ của Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử đại tiên.

Hai người vừa đến chưa được bao lâu, rất nhanh lại có người giáng lâm.

Y phục hoa lệ, lộng lẫy đa dạng, trên dung nhan tuyệt mỹ lại hiện ra một tia phong thái bá đạo.

Chính là đại thần thông giả ở Tây Côn Luân do tiên thiên âm khí

hóa hình thành, Tây Vương Mẫu.

"Tây Vương Mẫu đạo hữu cũng đến rồi, thất kính, thất kính!" Hồng Vân cười hì hì chắp tay với Tây Vương Mẫu.

"Gặp qua Hồng Vân đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không ngờ hai vị đạo hữu cũng đến sớm như vậy." Mặc dù Tây Vương Mẫu và hai người này giao tình không sâu, nhưng không ai nỡ đánh người mặt cười.

Hồng Vân là lão hảo nhân số một Hồng Hoang, đương nhiên phải nể mặt mấy phần.

Chẳng đợi hàn huyên mấy câu, lại có đại thần thông giả đến, hai đạo thân ảnh như ánh trăng trong nước, bay lượn phấp phới.

Y phục phiêu dật, tựa như bóng trăng lờ mờ.

Hai vị tiên tử tuyệt mỹ động lòng người không hề thua kém Tây Vương Mẫu, cũng ngay lập tức bị ba người nhận ra thân phận.

"Hai vị đạo hữu của Thái Âm Tinh!" Đúng vậy, lúc này chính là hai vị tiên thiên thần linh được sinh ra trên Thái Âm Tinh, tên là Hi Hòa và Thường Hi.

Hai người cũng có lai lịch lớn, là tiên thiên thần linh sinh ra trên Thái Âm Tinh, căn cước tự nhiên không cần nói nhiều, tuyệt đối là đỉnh tiêm ở Hồng Hoang.

Trong đại kiếp về sau, hai người Hi Hòa và Thường Hi chủ yếu xuất hiện với thân phận vợ của Thiên Đế.

Chính là nhân vật then chốt dẫn đến đại kiếp.

"Hi Hòa (Thường Hi) bái kiến ba vị đạo hữu!" Hai nữ tử đáp xuống trong nháy mắt, sau khi hành lễ với ba vị đạo hữu liền bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Chu Dịch.

Nhưng lúc này Chu Dịch tuy ngồi trên đài cao, nhưng thân hình đã nội liễm, một đám Đại La Kim Tiên làm sao có thể tìm được?

Cũng chính vì vậy, nên khi những người này đến, không một ai phát hiện ra Chu Dịch, chỉ nói chuyện với nhau.

Không thấy bóng dáng Chu Dịch, hai người Hi Hòa và Thường Hi rõ ràng có chút thất vọng.

Từ trong ánh mắt của hai người, có thể thấy được một tia tình cảm không tên.

Sau Hi Hòa và Thường Hi, trên Bất Chu Sơn lại có một đóa khánh vân bay tới.

Trên đó có một nam một nữ, phong độ phiêu diêu, khí tức kinh người.

"Tại hạ Phục Hy, đây là tiểu muội Nữ Oa của tại hạ, bái kiến chư vị đạo hữu!" Thực lực của Phục Hy rất mạnh, ít nhất còn mạnh hơn Nữ Oa một chút, so với những người khác có mặt ở đây cũng xuất sắc hơn một phần.

Nhưng từ trên người Phục Hy lại không thấy bất kỳ cảm giác áp bách nào, ngược lại khiến người ta có thiện cảm.

"Bái kiến Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu!" Đại thần thông giả từ trên Bất Chu Sơn xuống, tự nhiên vô cùng lợi hại.

Mọi người chắp tay hành lễ, nói chuyện với nhau, chẳng bao lâu đã hiểu sơ qua tình hình của đối phương.

Hồng Hoang giảng đạo lý cá lớn nuốt cá bé, đó là trong tình huống thực lực không ngang nhau.

Các vị có mặt ở đây đều là những người xuất chúng trong số Đại La Kim Tiên, giữa họ sẽ tương trợ lẫn nhau, không dễ dàng đắc tội

với người khác.

Trong quá trình giao đàm, ngày càng có nhiều người nhận thấy linh quang bay vút trên bầu trời.

Sau các Đại La Kim Tiên như Phục Hy, Hồng Vân, tiếp đến là một số Thái Ất Kim Tiên, sau đó nữa là Kim Tiên...

Cùng với thời gian trôi đi, người đến ngày càng nhiều.

Mấy trăm năm sau, nơi Chu Dịch mở ra đã là biển người, nước chảy không lọt.

Nếu là bình thường, trong tình huống chen chúc như vậy, những người có thực lực cường đại khẳng định đã sớm không nhịn được mà nổi giận.

Nhưng vào lúc này, tất cả đều hết sức cung kính, cho dù chen chúc đến cực điểm cũng không dám có chút phóng túng.

Ngay cả Chu Dịch cũng không ngờ lại có nhiều người tụ tập đến nghe đạo như vậy.

Nếu chỉ là những sinh linh một lòng cầu đạo ở phụ cận Côn Luân Sơn, số lượng tự nhiên sẽ không nhiều đến thế.

But những sinh linh không phải ở Côn Luân Sơn trong quá trình lên đường lại không ngừng truyền bá tin tức Chu Dịch giảng đạo ra ngoài.

Tốc độ truyền bá quả thực không thể kinh người hơn.

Mới dẫn đến việc đạo trường đủ chứa hàng trăm tỷ người hiện tại chỉ chứa được một phần ba số đó mà vẫn chưa đầy!

Có đại năng truyền đạo cố nhiên có thể hấp dẫn mọi người tụ tập, nhưng điều khiến chuyện này lan truyền ngày càng rộng lại là chiến tích kinh người một chiêu diệt sát Đông Vương Công của Chu Dịch.

Phải biết, Đông Vương Công không phải là một người khiêm tốn.

Theo tính cách của y ở hậu thế, sau khi được Đạo Tổ Hồng Quân ban thưởng liền đi khắp nơi khoe khoang, chuẩn bị sáng lập Viễn Cổ Thiên Đình để đối đầu với Yêu tộc.

Ngay cả trước khi Đạo Tổ chưa xuất thế, y cũng đã đi khắp đại địa Hồng Hoang, khiến danh tiếng của mình được chúng sinh biết đến.

Là một trong những Đại La Kim Tiên đỉnh cấp nhất, Đông Vương Công tự nhiên hoành hành không kiêng kỵ, khuấy đảo phong vân.

Nếu không như vậy, sao lại dám to gan lớn mật ra tay với ba người Khổng Tuyên?

Cũng chính vì vậy, khi Chu Dịch ra tay một chiêu diệt sát Đông Vương Công, vô số sinh linh ở phụ cận Côn Luân Sơn đã đem chiến tích huy hoàng của y cáo tri cho chúng sinh.

Chúng sinh làm sao có thể không hiểu rằng một vị đại thần thông giả đỉnh tiêm chân chính, thậm chí đã vượt qua phạm trù Đại La Kim Tiên.

Một tồn tại như vậy giảng đạo, làm gì có lý do không đến?

Chu Dịch hoàn toàn không hay biết, trong lúc y đang ở Bàn Cổ Điện luận đạo với tàn hồn của Bàn Cổ đại thần, trên Hồng Hoang đã có vô số tiên quang tung hoành, lướt đi giữa trời đất.

Tất cả chỉ để đến được đây trước khi Chu Dịch khai giảng.

Lúc này!

Bốn phương tám hướng đều là người cầu đạo, tất cả đều kiên nhẫn chờ đợi Chu Dịch hiện thân.

Cũng chính trong tình huống này, Chu Dịch chậm rãi mở hai mắt, nhìn về bốn phía.

“Số người nhiều như vậy, cũng đủ rồi!” Vào thời Long Hán lượng kiếp, sinh linh Hồng Hoang đã suy yếu đi rất nhiều, nhưng sau một thời gian dài nghỉ ngơi dưỡng sức, trời đất lại một lần nữa phồn vinh.

Hiện tại, trong thời gian ngắn ngủi vạn năm có thể có gần trăm tỷ người đến nghe đạo, Chu Dịch vô cùng hài lòng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khí vận và công đức mà Chu Dịch có thể thu được sau lần truyền đạo này tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc y chuẩn bị hiện thân, một đạo kiếm quang từ xa bay tới, lăng liệt dị thường.

Nhưng trước khi đến nơi, nó đã tan đi hết mọi sự sắc bén, chỉ hóa thành kiếm quang thuần túy đáp xuống.

“Bần đạo đến muộn!” Kiếm quang đó dừng lại, hiện ra một thanh niên đạo nhân.

Khí tức trên người đạo nhân này còn mạnh hơn cả Phục Hy một bậc.

“Thông Thiên đạo hữu!” Tây Vương Mẫu nhận ra người này.

Cùng là đại thần thông giả trên Côn Luân Sơn, Tây Vương Mẫu đương nhiên nhận ra thân phận của Thông Thiên!

Tam Thanh xưa nay đều cùng tiến cùng lùi, nay Thông Thiên lại đến một mình, khiến Tây Vương Mẫu cảm thấy có chút kỳ quái.

Chương 85

Nhưng dù trong lòng nghi hoặc, Tây Vương Mẫu cũng không nói nhiều.

"Oành!" Một cỗ khí tức kinh người khuếch tán ra.

Thân hình Chu Dịch xuất hiện trên đài cao dưới sự chú mục của mọi người.

Một cỗ tiên vận cổ xưa khuếch tán, vạn ngàn đại đạo đan xen bên cạnh Chu Dịch, càng có hoa trời rơi loạn, sen vàng trồi lên từ đất.

Phượng hoàng rực rỡ bay lượn, rồng gầm trời đất.

Cuối cùng, đạo âm lượn lờ!

Chúng sinh chấn động, lòng đầy kinh hãi và tôn sùng.

Cùng với ánh mắt như thực chất của Chu Dịch quét qua, tất cả mọi người đều cung kính chắp tay hành lễ: "Bái kiến tôn giả!" Ánh mắt của Chu Dịch lướt qua các đại thần thông giả ở phía dưới.

Có không ít là những nhân vật quen thuộc ở hậu thế, nhưng cũng có những Đại La Kim Tiên chỉ là những kẻ vô danh.

Cuối cùng, ánh mắt của Chu Dịch dừng lại trên người Thông Thiên.

Phục Hy và Nữ Oa đến đây, không cần nói nhiều.

Dù sao y cũng giảng đạo dưới chân Bất Chu Sơn, Phục Hy và Nữ Oa sao có thể không xuất hiện?

Nhưng Thông Thiên, một trong Tam Thanh, cũng đến ư?

Nếu Tam Thanh cùng đến, Chu Dịch ngược lại sẽ không cảm thấy kỳ quái.

“Thôi vậy, giảng đạo là quan trọng nhất!” Chu Dịch không nói nhiều, bắt đầu giảng thuật đạo nghĩa trước mặt chúng sinh.

“Phu thiên địa chi sơ, hồng mông vị hiện, hỗn độn vị phân...” “Thiên chi đạo, tổn hữu dư bổ bất túc...” “Đạo chi đạo, bất khả danh, bất khả diệt, bất khả đạo chi...” Từng câu từng chữ chí lý ảo diệu vô cùng truyền ra từ miệng Chu Dịch.

Đạo mà y giảng thuật bao quát tất cả sinh linh đến nghe, chi tiết đến cực điểm, cực kỳ dễ hiểu.

Dù tư chất kém đến đâu, căn cước thấp đến đâu cũng có thể lĩnh hội được một chút ảo diệu trong đó.

Nhìn ra xa, chúng sinh đều gật gù, say sưa trong đó.

Khí tức trên người không ít người dâng trào, rõ ràng đã có thu hoạch, thực lực đề cao trong quá trình nghe đạo.

Đương nhiên, đạo mà Chu Dịch giảng cũng không chỉ đơn thuần chiều theo những người tu vi yếu kém.

Dù là Đại La Kim Tiên nghe thấy, cũng sẽ có cảm xúc lớn.

Thậm chí có thể thông qua nội dung Chu Dịch giảng mà tự mình ấn chứng, từ đó củng cố cơ sở, vững chắc căn cơ.

Như vậy, thu hoạch cũng vô cùng kinh người.

Nhưng nếu chỉ có vậy, đối với họ cũng chẳng là gì.

Nếu Chu Dịch chỉ có chút bản lĩnh đó, họ tất nhiên sẽ vô cùng thất vọng.

Nhưng đúng lúc họ nảy sinh ý nghĩ này, đạo mà Chu Dịch giảng liền được thăng hoa.

Từ tu luyện cơ bản đã được nâng lên thành cảm ngộ đại đạo không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt, tất cả các Đại La Kim Tiên đều cảm thấy tinh thần sảng khoái, dưới lời giảng chậm rãi của Chu Dịch, một con đường đại đạo vô cùng rõ ràng dường như hiện ra trước mắt.

Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, mỗi người đối với con đường tu luyện đều có một nhận thức rõ ràng.

Do đó, phương hướng tu luyện của mỗi người đều hoàn toàn khác nhau.

Dù sau này trở thành Thánh nhân, Hồng Quân cũng không thể khiến mọi người đều cảm ứng rõ ràng một con đường đạo!

Nhưng Chu Dịch là ai?

Y tu luyện Đại Đạo Vô Cực Công và Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh là những công pháp cực phẩm đổi từ hệ thống.

Những cảm ngộ thu được từ đó đủ để khiến những Đại La Kim Tiên này được lợi rất nhiều.

Huống hồ Chu Dịch không lâu trước đó còn luận đạo với tàn hồn của Bàn Cổ.

Những điều này cộng lại, tự nhiên khiến Chu Dịch có vốn liếng để dẫn dắt mọi người vào lúc giảng đạo này.

Hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một con đường vô cùng rõ ràng.

Đi theo sau Chu Dịch, tham ngộ vạn ngàn ảo diệu, không ngừng phong phú và cường đại con đường tu luyện.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, mạnh hơn nhiều so với tự mình tu luyện.

Nhất thời, hầu như tất cả cường giả Đại La Kim Tiên cũng đều cảm ứng được tu vi của mình bắt đầu xuất hiện sự lỏng lẻo, dường

như đang không ngừng tăng lên, không ngừng tiến bộ.

"Đạo của tôn thượng thật sự quá không thể tưởng tượng nổi, dường như bao hàm vạn vật." "Đạo của ta ở trong đó, nhưng chỉ là một phần nhỏ không đáng kể?" "Tôn thượng có dã tâm thật lớn, như vậy mới là vô thượng đại năng ư?" Cùng với việc Chu Dịch giảng đạo ngày càng đi sâu, những người như Hồng Vân, Thông Thiên, Phục Hy càng cảm nhận được sự nhỏ bé của mình trước mặt Chu Dịch.

Đạo mà họ tu luyện, Chu Dịch đều có liên quan.

Nói cách khác, đạo mà họ tu luyện chỉ là một phần nhỏ của Chu Dịch mà thôi.

Khám phá này có thể nói là kinh khủng.

Giống như khi người lớn phải lựa chọn, Chu Dịch trực tiếp nói một câu: "Ta muốn tất cả!" Sau đó, tất cả mọi người đều phát hiện, Chu Dịch thật sự đã lấy tất cả!

Nhưng càng đi theo bước chân của Chu Dịch, tâm thần của họ càng hoang mang bất an.

"Đạo của tôn thượng quá mức nghịch thiên!" "Ở Hồng Hoang đi con đường như vậy, thật sự thích hợp sao?" Đúng vậy, họ cũng đã phát hiện ra con đường vô pháp vô thiên của Chu Dịch, ý chí cường đại muốn dùng sức một mình xông phá mây xanh, đập tan xiềng xích.

Cách làm như vậy, họ không dám nghĩ tới.

"Cổ đạo chi tiền phương, cảnh giới bỉ ngạn, vô nhân khả trở, vô nhân khả đáng!" "Thiên địa trở chi, khả khai thiên tích địa, nhật nguyệt lan tiệt, khả thôn tinh trục nguyệt!" "Tâm niệm trường tồn, tắc đạo trường tồn!" Cùng với việc Chu Dịch cao giọng nói ra mấy chữ cuối cùng, giống như tiếng chuông lớn vang dội trong lòng tất cả mọi

người.

Vô số người ngây dại, trời đất cũng vì đó mà chấn nộ.

Chu Dịch ngẩng nhìn trời, mây sấm không biết từ lúc nào đã giăng kín trên đầu.

Ý chí Thiên Đạo bàng bạc cũng giáng lâm.

Lần này khác với trước đây, lần này, ý chí Thiên Đạo mang theo sát ý ngút trời!

Trên Ngọc Kinh Sơn!

Hồng Quân lão đạo lúc này chưa bế quan tu luyện.

Khi Chu Dịch bắt đầu khuấy đảo cục diện Hồng Hoang, tốc độ tu luyện của lão đã bị trì hoãn rất nhiều.

Bây giờ, đối với lão, có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

Chỉ thấy thần hồn lão thông suốt trời đất, hai tay bấm pháp quyết, trong khoảnh khắc liền đánh ra hàng tỷ pháp ấn rơi vào hư không.

Ý chí Thiên Đạo và lão liên kết với nhau.

Trong nháy mắt, lão dường như hóa thân thành Thiên Đạo, điều động sức mạnh của trời đất!

Mặc dù Hồng Quân chưa thành Thánh, nhưng đã tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước, đã có bản lĩnh điều động quyền hạn của Thiên Đạo.

Dù sao lão cũng là người được Thiên Đạo chỉ định làm Đạo Tổ!

Sau khi đánh ra đạo pháp ấn cuối cùng, trên mặt Hồng Quân cũng hiện lên một nụ cười cổ quái.

"Chu Dịch đạo hữu!" "Lão đạo vốn tưởng đối phó ngươi sẽ phiền phức biết bao, không ngờ ngươi lại tự tìm đường chết!" Ban đầu khi

Chu Dịch xuất quan từ Bàn Cổ Điện, nhận được tạo hóa, Hồng Quân đã cảm ứng được sự chấn nộ của Thiên Đạo.

Ngay cả Hồng Quân cũng không ngờ, Chu Dịch lại to gan lớn mật đến vậy, đạo mà y tu luyện hoàn toàn không coi Thiên Đạo ra gì.

Thậm chí còn có ý định đi lại con đường cũ của Bàn Cổ.

Nhưng sau khi chấn động, trong lòng Hồng Quân cũng cười lạnh không ngớt.

"Nếu ngươi cứ yên ổn tu luyện, lão đạo thật sự không có cách nào đối phó ngươi." "Nhưng bây giờ, ngươi hãy tự lo liệu đi!" Hồng Quân mặt mang nụ cười đắc thắng, thêm một mồi lửa, lúc này sợ rằng cũng phải phát huy tác dụng rồi.

Dưới chân Bất Chu Sơn!

Chương 86

Trên trời sấm sét cuồn cuộn, vang động cửu tiêu.

Mây đen che kín bầu trời, bao phủ không biết bao nhiêu tỷ tỷ vạn dặm?

Sự chấn nộ của trời đất rõ ràng vô cùng rơi vào trong lòng mỗi người, khiến những người nghe đạo ở phía dưới đều sợ hãi như cọp.

"Mau chạy!" "Lôi đình như vậy giáng xuống, chúng ta chắc chắn sẽ gặp tai họa diệt đỉnh chi tai a." "Mau, nơi này không nên ở lâu!" Trong lòng mọi người đều có phán đoán.

Vào khoảnh khắc đạo nghĩa vô cùng cuồng vọng của Chu Dịch truyền khắp bốn phương, vang đến tận trời cao, sự chấn nộ của trời đất sẽ không chút lưu tình mà càn quét tất cả.

Lúc đó, tiếp tục ở lại đây chính là một con đường chết.

Do đó, họ chỉ có thể điên cuồng chạy trốn, rời khỏi nơi thị phi này.

Đừng nói là họ.

Ngay cả những cường giả tuyệt thế như Phục Hy, Nữ Oa và Thông Thiên, lúc này cũng hiểu đây không phải là sức mạnh mà họ có thể chống lại.

Lập tức họ cũng điều khiển độn quang bay về phía chân trời.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Thông Thiên và những người khác trên mặt mang theo sự lo lắng mãnh liệt.

Trong quá trình nghe đạo, họ đương nhiên cảm nhận được, đạo mà Chu Dịch tu hành vô cùng nghịch thiên.

Dù chỉ học được chút da lông từ đó cũng đã có sự đề cao rất lớn.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đạo nghịch thiên như vậy cuối cùng sẽ không được trời đất Hồng Hoang dung thứ.

Sự chấn nộ của Thiên Đạo cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu Chu Dịch có thể chống đỡ được sự trấn áp của ý chí Thiên Đạo, vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng nếu không thể thành công... vậy tự nhiên chỉ có một con đường là thần hồn câu diệt, thân tử đạo tiêu.

Thông Thiên và những người khác chỉ cảm thán và tiếc nuối.

Nhưng sự lo lắng trên mặt Nữ Oa, Hi Hòa và Thường Hi đã hiện rõ ra ngoài mặt.

"Tôn thượng, nhất định phải chống đỡ được!" Ba nữ tử từ tận đáy lòng chúc nguyện.

Trước hôm nay, họ đã có tiếp xúc với Chu Dịch.

Ban đầu, khi Chu Dịch chỉ là Đại La Kim Tiên, y từng vì xông lên đỉnh Bất Chu Sơn mà để lại chút cảm ngộ về pháp tắc tạo hóa.

Cũng chính vì cảm ngộ pháp tắc tạo hóa đó, Phục Hy và Nữ Oa hai người mới có thể hóa hình trước thời hạn.

Về căn cước, họ tự nhiên không tệ.

Nhưng trong số tất cả mọi người ở Tử Tiêu Cung, thực lực của họ lại không phải cao nhất.

Dù sao thời gian hóa hình của họ cũng ngắn hơn những người khác không ít.

Cũng chính vì vậy, Nữ Oa tuy sau này cũng là một trong các Thánh nhân Thiên Đạo, nhưng vì tu vi lúc thành Thánh không cao, nên luôn luôn trong số sáu vị Thánh nhân đứng ở cuối cùng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người và Nữ Oa cũng chỉ ngang nhau.

Đối với Nữ Oa, người thành Thánh đầu tiên sau Hồng Quân, tự nhiên không mấy thích hợp.

Nhưng vì sự xuất hiện của Chu Dịch, cảm ngộ pháp tắc tạo hóa đã giúp Nữ Oa và Phục Hy hai người hóa hình sớm hơn, hiện tại Phục Hy và Nữ Oa tuy không vượt qua Tam Thanh như Thông Thiên.

Nhưng ít nhất so với Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và những người khác, hai huynh muội đã có một chút ưu thế.

Dưới ân tình và sự kính sợ vốn có, Nữ Oa nảy sinh một tia lo lắng và thiện cảm không tên đối với Chu Dịch cũng là chuyện đương nhiên.

Còn về Hi Hòa và Thường Hi, chuyện đó có liên quan đến việc La Hầu điều động hỗn độn tử khí tấn công Thái Âm Tinh.

Ban đầu Hi Hòa và Thường Hi hai người chỉ vừa mới hóa hình, kết quả đã gặp phải một cảnh tượng kinh khủng.

Không hề khoa trương, nếu Chu Dịch không xuất hiện, Thái Âm Tinh sẽ hoàn toàn trở thành huyết nguyệt, trở thành nhân tố quan trọng hủy diệt Hồng Hoang.

Vậy thì Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng sẽ đi đến đường cùng.

Do đó, đối với Chu Dịch, ân nhân cứu mạng này, tình cảm của Hi Hòa và Thường Hi hai người tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

Nhìn mây sấm trên trời, trên mặt họ lo lắng khôn nguôi.

Người trong cuộc!

Lúc này Chu Dịch lại hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng bị nguy cơ bao phủ.

Trong quá trình chúng sinh chạy trốn, tất cả mọi người đều hoảng

sợ, các loại cảm xúc tràn ngập.

Biểu cảm của y vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hai mắt thần quang lấp lánh, trực tiếp xuyên thấu một phương trời đất, thậm chí còn cho người ta một cảm giác hỗn loạn của thời gian và không gian giao thoa.

Từng đạo tiếng sấm từ trên đỉnh đầu y nổ tung, hóa thành tiếng sấm cuồn cuộn khuếch tán bốn phương.

Uy áp bao trùm bốn phía Chu Dịch, không ngừng chấn động thân thể y, phảng phất như muốn xé nát cả nhục thân siêu việt Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đối mặt với tất cả.

Chu Dịch chỉ chậm rãi đưa tay phải ra.

Sức mạnh của pháp tắc tạo hóa bắt đầu hiện ra, pháp tắc lực lượng giao thoa.

Trong nháy mắt, vạn ngàn biến hóa đều hiện ra trước mắt y, khắc sâu vào trong đôi mắt.

Giữa lúc ánh sáng và bóng tối giao thoa, y đã nhìn thấu tất cả.

"Quả nhiên!" "Phía sau có Hồng Quân đang mưu tính." Nghĩ vậy, trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia cười.

Trước đó Thiên Đạo bất mãn với đạo mà Chu Dịch tu hành, nhưng vì thực lực của Chu Dịch quá cường đại, nên cũng không có bất kỳ trừng phạt nào giáng xuống.

Nhưng bây giờ!

Chu Dịch đem đạo truyền khắp ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Khái niệm này hoàn toàn khác.

Thiên Đạo giáng lôi kiếp trừng phạt cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là, lôi kiếp không ngừng tích tụ, không ngừng lớn mạnh này lại có chút ngoài dự liệu của Chu Dịch.

Lập tức suy tính một phen, quả nhiên phát hiện ra khí tức của Hồng Quân.

Giữa các Thánh nhân còn vì khí vận mà tranh đoạt lẫn nhau, huống hồ là khi chưa thành Thánh.

Chu Dịch biết, Hồng Quân sớm muộn cũng sẽ nhắm vào y, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng!

"Chút lôi kiếp nhỏ bé cũng muốn đối phó bản tọa?" Chu Dịch cười khẽ một tiếng, trong lòng đã có kế hoạch.

"Là khí vận chi tử của đại kiếp trước, Hồng Quân và La Hầu giống nhau, quả nhiên đều là huynh đệ tốt!" Ngay lúc lời vừa dứt, vạn ngàn sấm sét ầm ầm bùng nổ.

Lôi kiếp diệt thế, cuồn cuộn mênh mông.

Dưới ánh chớp, hư không vô tận đều hoàn toàn tan biến.

Bốn phía nơi Chu Dịch đứng, càng hóa thành một vùng đất cháy, cả đại địa Hồng Hoang đều bị nuốt chửng sâu xuống vạn nhận!

Chỉ có đài cao ngất trời dưới chân Chu Dịch là còn nguyên vẹn.

"Đây là ý chí Thiên Đạo sao?" Chu Dịch ha ha cười lớn, "Hôm nay còn không đối phó được bản tọa, sau này khi bản tọa đặt chân lên Hỗn Nguyên, ngươi sẽ làm thế nào?" Thiên Đạo lại một lần nữa bị chọc giận!

Trời đất bất công, coi vạn vật như chó rơm!

Chương 87

Có nghĩa là trời đất đối với những sinh linh nhỏ bé như kiến hôi sẽ không để ý.

Mặc cho chúng tự sinh tự diệt, không quan tâm!

Nhưng Chu Dịch là sự tồn tại uy hiếp trật tự Thiên Đạo, lúc này Thiên Đạo làm sao có thể không quản?

Huống hồ Chu Dịch không những không có chút thu liễm nào, ngược lại càng ngày càng kiêu ngạo và cuồng vọng, có tư thế không coi Thiên Đạo ra gì.

Mặc dù, trong đạo mà Chu Dịch tu hành, Thiên Đạo quả thực không đáng kể.

Thông Thiên, Phục Hy, Nữ Oa và Hi Hòa đều cảm nhận được.

Nhưng sự miêu tả ẩn ý đó và những lời lẽ kiêu ngạo hiện nay làm sao có thể đánh đồng?

Sau khi đợt lôi kiếp đầu tiên không thể uy hiếp Chu Dịch, mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm cho y.

Ngay sau đó lại phải lo lắng thấp thỏm.

Những sinh linh tu vi yếu kém, không nhìn thấu nhân quả và căn nguyên, càng sợ hãi đến vỡ mật, bị lời lẽ của Chu Dịch dọa không nhẹ.

Thiên nộ đến cực điểm!

Sấm sét từ ngoài chín tầng trời giáng xuống.

Ánh sáng tím lấp lánh, vượt xa thiên lôi màu xanh lam lúc nãy.

Sức mạnh kinh khủng vô cùng gần như không có bất kỳ sự ngưng

tụ nào, trực tiếp như thác đổ trút xuống.

Trong Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân lão đạo lúc này cười lạnh không ngớt.

"Dám tiếp tục chọc giận Thiên Đạo?" "Lão đạo lại thêm một mồi lửa cho đạo hữu!" Trong tay lão lại đánh ra vô số pháp ấn, trong nháy mắt bay vút lên trời cao.

Tử Tiêu Thần Lôi mênh mông vô biên, sức mạnh của thiên kiếp liên miên không dứt.

Sức mạnh trút xuống chấn động trời đất, khiến chúng sinh trong lòng tuyệt vọng, không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ.

Dù ở xa ức vạn dặm trong tổ địa của Vu tộc, tộc nhân Vu tộc nhìn thấy sấm sét cuồng bạo đó cũng cảm thấy lạnh gáy.

Dù là nhục thân của Vu tộc, lúc này muốn ngăn cản kiếp lôi như vậy cũng là nói chuyện hoang đường.

Có lẽ sẽ bị sét đánh thành tro bụi ngay lập tức.

Ước chừng chỉ có Tổ Vu mới có thể sống sót trong đó một lát.

Thậm chí, tử sắc thiên lôi trong vô số sấm sét đó còn có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, phảng phất như có thể tiêu diệt chúng sinh trong nháy mắt, Tổ Vu cũng không dám tiếp xúc dù chỉ một chút.

Khó có thể tưởng tượng, kiếp nạn như vậy, làm sao có thể có người bình an vượt qua?

Nhưng Chu Dịch hoàn toàn có thể!

Với nhục thân đạo thể của y, muốn chống đỡ vô tận thiên lôi không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Nhưng nếu làm vậy, chẳng phải là lãng phí một cơ duyên lớn sao?

Đúng vậy, trong mắt người khác là tai họa diệt đỉnh chi tai vô biên sấm sét đối với Chu Dịch lại là một cơ duyên lớn.

"Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn!" Cùng với tiếng hô khẽ của Chu Dịch, một đạo lôi quang từ trong cơ thể y bay ra.

Đó là một đạo sấm sét thuần túy đến cực hạn, không nhìn ra có gì đặc biệt, trông giống như một tia hồ quang điện, trông lại như một con ngươi dựng đứng.

Nhưng bất kỳ ai nhìn thấy tia hồ quang điện này đều có thể cảm nhận được sự độc nhất vô nhị của nó.

Đứng sừng sững giữa trời đất, lóe sáng dưới vô số sấm sét.

Sấm sét trong lòng bàn tay Chu Dịch không bắt mắt, thậm chí còn có vẻ nhỏ bé.

Nhưng... giây tiếp theo!

Vô số sấm sét từ trên trời rơi xuống lại vào lúc này bị một loại hấp dẫn đặc biệt nào đó thu hút, lần lượt hội tụ về phía sấm sét trong lòng bàn tay Chu Dịch.

Sấm sét tràn ngập sức mạnh kinh khủng đó bị nuốt chửng ngay lập tức, không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Sau khi nuốt chửng từng đạo sấm sét, lôi điện trong lòng bàn tay Chu Dịch dường như không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho đến hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn!

Nói thì dài dòng, thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Nhưng vào khoảnh khắc hàng trăm nghìn đạo thiên lôi bị nuốt chửng hấp thu, lôi quang trong lòng bàn tay Chu Dịch cũng tăng lên một phần.

Dù tốc độ chậm, nhưng cuối cùng cũng có hiệu quả.

Sấm sét cuồn cuộn trên bầu trời kia là vô biên vô tận, không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí, Tử Tiêu Thần Lôi ẩn nấp trong đó vào khoảnh khắc rơi xuống cũng không thoát khỏi số phận bị lôi điện trong lòng bàn tay nuốt chửng.

Tử Tiêu Thần Lôi quả nhiên mạnh hơn thiên lôi thông thường không chỉ một bậc.

Sấm sét trong lòng bàn tay Chu Dịch sau khi nuốt chửng nó, rõ ràng đã lớn hơn một vòng, cực kỳ đáng kể.

Thậm chí, từ trong sấm sét của Chu Dịch đã thai nghén ra một loại khát vọng, khát vọng không ngừng nuốt chửng sấm sét, hấp thu luyện hóa.

"Quả nhiên như ta dự liệu!" Trên mặt Chu Dịch mang theo nụ cười rạng rỡ.

Tay phải lòng bàn tay hướng lên trên vỗ một cái, thần hồn điều khiển một đạo sấm sét hướng về phía trời xanh oanh sát.

Lôi quang do Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn hóa thành giống như châu chấu tràn qua, điên cuồng nuốt chửng thần lôi đang hoành hành giữa trời đất.

Thế công của sấm sét vốn mang theo uy áp kinh khủng vô cùng vào lúc này đã bị áp chế hoàn toàn.

Nói thì dài dòng, thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trong nháy mắt, trong mắt chúng sinh, họ chỉ thấy Chu Dịch thi triển một đạo thần thông sấm sét.

Sau đó, thần thông đó bay thẳng lên trời, trong khoảnh khắc tạo ra động tĩnh kinh người, nuốt chửng toàn bộ lôi quang trên trời.

“?” Mọi người đều hoàn toàn ngây người.

“Đó không phải là một đạo thần thông sấm sét bình thường sao?” “Sao lại có thể nghịch thiên như vậy?” Đúng vậy, nghịch thiên!

Dùng một tia lôi quang nhỏ bé, trong im lặng đã nuốt chửng toàn bộ lôi kiếp, lôi quang bao phủ mười phương trời đất.

Chúng sinh làm sao có thể hiểu được?

Dù là Thông Thiên, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng đều ngây ngẩn.

Họ ra tay suy tính, nhưng không thể tính ra Chu Dịch đã dùng thủ đoạn gì, nắm giữ thần thông gì.

Đừng nói là họ, Thiên Đạo và Hồng Quân cũng hoàn toàn ngẩn người.

“Nuốt!” “Nuốt!” “Nuốt!” “Thiên Đạo bản nguyên đưa đến tận miệng, làm gì có lý do không hấp thu?” Chu Dịch cười lớn, vung tay một cái, sấm sét đang lượn lờ giữa trời đất liền như cánh tay chỉ huy, không ngừng tiêu diệt thiên lôi.

Tia lôi quang vốn không mấy bắt mắt đó càng về sau càng lớn mạnh.

Từ một tia hồ quang điện trưởng thành thành một con rắn sét.

Lại từ rắn sét biến thành rồng sét, mỗi lần há miệng nuốt chửng sấm sét, đều có vạn tia sét bùng nổ, tiêu diệt sinh cơ.

Trạng thái rồng sét dường như cũng không kéo dài được bao lâu.

Từ hình rồng chuyển thành hình thú, càng thêm dữ tợn, uy phong.

Cho đến cuối cùng, phần lớn sấm sét mà Thiên Đạo giáng xuống đều rơi vào bụng lôi thú.

Đến nỗi, lôi thú ngày càng ngưng thực, trên người thậm chí còn khoác lên một lớp áo giáp, bá khí lộ ra ngoài.

“Không đúng!

Chương 88

Cái gì vậy?" "Sinh vật?

Nhưng lại không giống?" "Chẳng lẽ là bảo vật?

Linh thể đặc biệt?" Không ai cảm thấy lôi thú trước mắt là sinh mệnh, từ trên người nó không cảm nhận được khí tức sinh mệnh.

Nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận một cách chân thực rằng lôi thú đang dần dần sinh ra một cỗ linh tính trong quá trình không ngừng nuốt chửng sấm sét.

Có lẽ đó chính là khởi nguồn của chân linh của bất kỳ sinh linh nào.

Chỉ riêng sự thay đổi này đã đủ chấn động tất cả mọi người, khiến họ mở rộng tầm mắt.

Thực tế, ngay cả Chu Dịch cũng không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này.

"Ta vốn tưởng Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn và Ma Đạo bản nguyên giống nhau, sau khi nuốt chửng lượng lớn sấm sét sẽ bị ta luyện chế thành hóa thân." "Nhưng bây giờ xem ra, lại có vẻ hơi khác, có thể sinh ra linh trí thuộc về mình." Trong đôi mắt Chu Dịch có vô hạn pháp tắc lưu chuyển.

Rất nhanh y cũng hiểu được sự khác biệt giữa sức mạnh của sấm sét và sức mạnh của ma đạo.

Sức mạnh của ma đạo đại diện cho cái chết và hủy diệt, không có chút sinh cơ nào.

Nhưng sấm sét thì khác.

Mặc dù sấm sét cũng đại diện cho sức mạnh cực hạn và cuồng bạo.

Nhưng sấm sét đồng thời cũng mang một chút sinh cơ nhất định.

Chính một tia khác biệt này đã khiến Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn có được sự lột xác trong quá trình nuốt chửng tiến hóa.

"Cũng tốt, cũng tốt!" "Bản tọa vừa hay đang thiếu một tọa kỵ!" Mặc dù Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn đã sinh ra linh trí thuộc về mình.

Nhưng Chu Dịch lại không hề nghi ngờ lòng trung thành của nó đối với y.

Lúc này, trên người con lôi thú vô cùng kinh khủng kia rõ ràng có khí tức thuộc về y, cũng như toát ra thiện ý và sự thân mật đối với Chu Dịch.

"Vậy gọi là Tiểu Lôi đi!" Chu Dịch nhìn con lôi thú đang giúp y hoàn toàn chống đỡ sấm sét oanh tạc trên bầu trời, khẽ nói.

Đã trở thành tọa kỵ của bản tọa, đương nhiên phải có một cái tên.

"Grừ grừ ~" Lôi thú lúc này lại một lần nữa nuốt chửng trời đất, nuốt những con rắn sét đang hoành hành vào miệng, động tác tàn bạo đến cực điểm.

Nhưng thần niệm lưu chuyển, lại phát ra tiếng kêu ư ử như tiểu thú.

Lập tức, Chu Dịch hiểu ý của nó.

"Tên là Lôi Ngục Chi Tai?" Chu Dịch suy nghĩ một lát, "Tên này cũng không phải là không được, dù sao cũng phải cho ngươi một chút quyền lực, được rồi, cứ quyết định như vậy nhé, Tiểu Lôi." "Grừ grừ ~" Lôi thú lại ư ử.

"Được rồi, Tiểu Lôi, ta hiểu rồi, Tiểu Lôi." Chu Dịch gọi, lôi thú

vẫn kiên trì.

Sau mấy lượt, lôi thú cũng từ bỏ tranh cãi, chấp nhận cái tên Tiểu Lôi không hề bá khí này.

Dường như trong lòng có oán khí nhưng không dám trút lên người Chu Dịch.

Lôi thú chỉ có thể điên cuồng nuốt chửng sấm sét giữa trời đất.

Từ lúc bắt đầu hoành hành đến giờ, sấm sét vốn dày đặc bao phủ chín tầng trời, rộng đến ức ức vạn dặm lại suy yếu đi tới tám phần.

Tám phần sấm sét hội tụ, đã khiến thực lực của lôi thú đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sự thay đổi như vậy, không thể nói là không kinh người.

Lúc này ý chí Thiên Đạo cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Đây là trừng phạt đối với Chu Dịch?

Hay là phần thưởng?

Ở Ngọc Kinh Sơn xa xôi, Hồng Quân lão đạo lúc này mặt mày tái mét, không nói nên lời.

"Sao lại có thủ đoạn như vậy?" "Lại là hắn?" Hồng Quân từ lúc liên hợp với mọi người triệt để diệt sát La Hầu, cuối cùng có thể giao tiếp với ý chí Thiên Đạo.

Lão cảm thấy mình đã trở thành nhân vật chính tuyệt đối của một phương trời đất này.

Sau này nhất định chứng đạo Hỗn Nguyên, đứng trên vạn người, nắm giữ Hồng Hoang, chấp chưởng mọi thứ.

Nhưng trên người Chu Dịch, lão lại liên tiếp thất bại.

Các loại sắp đặt và kế hoạch đều bị Chu Dịch giải quyết không chút khó khăn, trên người Chu Dịch luôn có những thủ đoạn không thể giải thích được.

Điều này khiến Hồng Quân, người sở hữu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bây giờ, lại hỏng bét.

Thủ đoạn vốn định đối phó Chu Dịch lại trở thành trợ lực cho y, quả thực là mất cả chì lẫn chài.

"Tan!" "Tan!" Lão đánh ra mấy đạo pháp ấn dẫn dắt ý chí Thiên Đạo tiêu tan.

Nếu tiếp tục dây dưa, con lôi thú trong tay Chu Dịch e rằng sẽ ngày càng mạnh hơn.

Mặc dù Hồng Quân không sợ, nhưng cuối cùng cũng không muốn để Chu Dịch được như ý.

Trên Bất Chu Sơn, ý chí Thiên Đạo vang dội, vạn ngàn sấm sét tan biến.

Uy áp vốn bao trùm nơi này, khiến mọi người đều có chút khó thở đã biến mất không thấy, ý chí Thiên Đạo dần dần lui đi.

"Ý chí Thiên Đạo đã tan!" "Tôn thượng quả nhiên thực lực vô song, ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng không làm gì được." "Cường giả như vậy mới có đủ tự tin, mới có thể đi con đường vô pháp vô thiên." Chúng sinh vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa ngơ ngác nhìn về phía Chu Dịch.

Sự chấn động trong lòng tự nhiên không thể dùng lời để hình dung.

Những tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên càng bội phục Chu Dịch

đến năm vóc sát đất.

Họ càng có thể hiểu được sự nguy hiểm khi đối mặt với vạn ngàn lôi kiếp.

Cũng càng rõ ràng hơn thủ đoạn của Chu Dịch... thật dễ dàng!!!

Chỉ cần thả ra một đạo lôi đình, lôi đình liền trưởng thành thành mãnh thú Lôi Ngục như bây giờ.

Dễ dàng giải quyết triệt để toàn bộ ý chí Thiên Đạo.

Trong lúc họ đang chấn động không thôi.

Trên mặt Chu Dịch lại hiện lên mấy phần tiếc nuối.

"Đáng tiếc, nếu cho thêm chút thời gian, Tiểu Lôi có lẽ đã có thể trưởng thành đến Chuẩn Thánh trung kỳ." "Cơ hội tốt như vậy do Hồng Quân cho, lần sau cũng không biết là lúc nào." Nếu Hồng Quân biết biểu cảm lúc này của Chu Dịch sẽ phong phú đa dạng đến mức nào, trên mặt y bất giác nở một nụ cười.

"Có qua có lại, Hồng Quân đã tặng ta một bất ngờ lớn như vậy, ta sao có thể thất lễ được?" Trong lòng Chu Dịch đã có kế hoạch.

Lúc này nhìn về đám người vô số ở bốn phương, cảm nhận được khí vận thu được từ những sinh linh này lại một lần nữa tăng vọt, niềm vui trong lòng càng thêm lớn.

Kiểm tra lại một lượt sông dài khí vận của bản thân.

Chỉ thấy sông dài lại một lần nữa tăng vọt một đoạn lớn.

Thu hoạch lần này không nghi ngờ gì là vô cùng kinh người, Chu Dịch không chỉ nhận được lượng lớn khí vận, mà còn sở hữu Tiểu Lôi, một chiến lực cường đại.

Là đại thần thông giả đỉnh tiêm, ra ngoài sao có thể không có tọa kỵ?

Tiểu Lôi vừa hay có thể lấp đầy khoảng trống này.

Hơn nữa, bản chất là Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn, Tiểu Lôi về căn cước hoàn toàn không thua kém bất kỳ một vị đại thần thông giả nào.

Sự trưởng thành sau này cũng vô cùng đáng mong đợi.

"Giảng đạo đến đây kết thúc!" Chu Dịch cao giọng nói.

Chúng sinh tức thì cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Sau đó, trong tay Chu Dịch liền ném ra hai kiện pháp bảo.

Chương 89

Hai kiện pháp bảo rơi xuống, bảo quang tứ phía, tức thì hóa thành hai bí cảnh hoàn toàn khác nhau.

Một trong số đó tràn ngập vô cùng pháp tắc không gian, là một tòa bảo tháp, trên có vô số đạo văn không gian.

Một cái khác là sông dài thời gian treo lơ lửng trên không.

Mặc dù không phải là sông dài thời gian thực sự, chỉ là tồn tại được huyễn hóa ra từ bí cảnh pháp tắc thời gian, nhưng sự thần bí của nó vẫn khiến vô số người hoa mắt.

"Đặc biệt thiết lập bí cảnh pháp tắc thời gian và bí cảnh pháp tắc không gian." "Người có duyên đều có thể tham ngộ pháp tắc thời gian và không gian!" Nói xong, Chu Dịch khẽ xoay người, bước một bước về phía sau.

Giây tiếp theo liền biến mất tại chỗ, hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

Mục đích của y đều đã thực hiện được, tiếp theo là trở về đạo trường của mình tu luyện, tham ngộ vạn ngàn pháp tắc.

Về phần Tiểu Lôi, tự nhiên hóa thành một đạo linh quang theo kịp bước chân của chủ nhân.

Sau khi Chu Dịch rời đi, vô số sinh linh đều vui mừng hướng về bí cảnh pháp tắc không gian và bí cảnh pháp tắc thời gian.

Họ không biết tất cả những gì Chu Dịch làm đều là để thu hoạch khí vận.

Đương nhiên, có biết họ cũng không để tâm.

Chỉ cần có thể giúp họ tiến thêm một bước trên con đường cầu

đạo, làm con tốt thì có sao?

Thông Thiên và các đại thần thông giả khác không đi tranh giành với đám đông để vào hai bí cảnh.

Bí cảnh vẫn luôn ở đó, không vội một lúc.

Điều họ cần hơn là đối thoại với Chu Dịch!

Đối thoại theo đúng nghĩa đen.

Lập tức, họ nhìn nhau một cái, lòng hiểu không cần nói, lao lên trời.

Từng đạo quang mang rơi vào thân núi Bất Chu Sơn, tức thì, không ít Đại La Kim Tiên trực tiếp không chống đỡ nổi uy áp của Bàn Cổ mà dừng bước.

Chỉ có một số rất ít người có cơ hội tiếp tục leo lên.

Thông Thiên, Phục Hy và Nữ Oa đều nằm trong số đó.

Hoặc là hậu duệ của Bàn Cổ, hoặc là tiên thiên thần linh được thai nghén trên Bất Chu Sơn, tự nhiên có tư cách theo bước chân của Chu Dịch.

Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có chút đáng tiếc, không thể lên đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là, hai chị em Hi Hòa và Thường Hi cũng có thể thành công.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, hai chị em là thần linh của Thái Âm Tinh, Thái Âm Tinh treo cao trên trời đất, có lẽ có sức mạnh đặc biệt.

Nhìn năm người có thể tiếp tục leo lên đỉnh, các Đại La Kim Tiên còn lại đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Rất nhanh, họ đã nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Vạn ngàn pháp tắc giao thoa thành sông, ánh sáng rực rỡ.

Nơi bảo địa tiên gia mà vô số đại thần thông giả mơ ước.

Không có tiên khí tung hoành.

Chỉ có vạn ngàn đạo vận, đại đạo thiên âm.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy, năm vị đại thần thông giả có mặt đều rơi vào sự ngưỡng mộ sâu sắc.

"Nếu có đạo trường này, cần gì Côn Luân?" Thông Thiên phát ra cảm khái, lần đầu tiên cảm thấy Côn Luân Sơn nơi mình ở thật không đáng kể, không bằng một phần trăm ở đây!

"Chỉ có tồn tại cường đại như tôn giả mới có tư cách sở hữu đạo trường như vậy!" Mặc dù vô cùng ngưỡng mộ, nhưng Thông Thiên lại không dám nảy sinh bất kỳ ý niệm nào.

Những người khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Đạo trường đỉnh tiêm như vậy, chỉ có Chu Dịch mới xứng đáng sở hữu.

Đứng trên tấm bia đá ở đỉnh đạo trường, hai chữ trên đó cũng khiến mọi người lại một lần nữa chấn động tâm thần.

"Các ngươi cũng có chút cơ duyên, có thể đến được đạo trường của bản tọa." Chu Dịch khẽ cười một tiếng, vung tay để mọi người vào trong đạo trường.

Sau khi thu lại Chư Thiên Khánh Vân, việc leo lên đỉnh Bất Chu Sơn cũng không quá khó.

Nếu không như vậy, Chu Dịch sao có thể để Vu tộc có vấn đề thì lên đỉnh Bất Chu Sơn tìm y?

Nhưng dù vậy, việc Thông Thiên và những người khác có thể lên được cũng đủ để chứng minh cơ duyên của họ.

Dù sao họ cũng không có nhục thân như Vu tộc.

Vung tay một cái, y đã di chuyển những Đại La Kim Tiên này vào trong đạo trường một cách lặng lẽ.

Mặc dù biết thực lực của Chu Dịch lợi hại, nhưng lúc này họ ít nhiều cũng có chút kinh hãi.

"Giảng đạo đã kết thúc, các ngươi còn tiếp tục tìm đến, có chuyện gì sao?" Chu Dịch không biết mục đích của những người này, nên mới có câu hỏi như vậy.

"Bần đạo Thông Thiên, bái kiến tôn thượng!" "Ngày xưa trên Côn Luân Sơn, bần đạo đã được chứng kiến thần uy của tôn thượng, trong lòng ngưỡng mộ, mới đến nghe đạo." "Nay được gặp, tự nhiên kính bội vạn phần." "Nhưng Thông Thiên có một chuyện không hiểu, không biết tôn thượng có thể giải đáp không?" Thông Thiên nói nửa ngày, đơn giản là có chuyện muốn hỏi, khẩn thiết mời Chu Dịch ra mặt.

Nhìn Thông Thiên đạo nhân trước mắt, một trong lục thánh Thiên Đạo tương lai, quân cờ quan trọng trong kế hoạch của Hồng Quân.

Trên mặt Chu Dịch hiện lên vẻ hứng thú.

"Thông Thiên, có gì cứ hỏi, không sao cả!" Thông Thiên mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức nói: "Tôn thượng, ta có hai vị huynh trưởng, ba người chúng ta vốn do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, chính là Nhất Khí Hóa Tam Thanh." "Huynh trưởng Ngọc Thanh Nguyên Thủy, ngày thường ý kiến với ta có nhiều khác biệt." "Vì duy hộ tình nghĩa huynh đệ, ta luôn nhường nhịn, không muốn tranh cãi với huynh ấy, nhưng tình huống như vậy lại không ngừng tăng lên, ta không biết phải xử lý thế nào, xin hỏi tôn thượng có kế sách gì hay không?" Chu Dịch nghe vậy tức thì bất lực.

Y cứ tưởng mâu thuẫn giữa Tam Thanh là sau khi Thông Thiên thu nhận đệ tử mới xuất hiện.

Không ngờ bây giờ đã có.

"Bản tọa biết, nhị ca Nguyên Thủy của ngươi tính tình cao ngạo, xưa nay xem thường người khác." "Nếu không phải đại ca của ngươi có danh phận lớn hơn Nguyên Thủy, e rằng cũng không được Nguyên Thủy tôn trọng." "Thông Thiên, kiến nghị của bản tọa, ngươi hiểu chưa?" Bây giờ không phải là lúc Thông Thiên và Nguyên Thủy phân gia.

Câu trả lời của Chu Dịch có rõ ràng đến đâu cũng vô dụng.

Nhưng mấy câu nói đơn giản lại khắc sâu vào lòng Thông Thiên.

Thông Thiên nghe vậy nhíu chặt mày.

Không phải là y nghi ngờ phán đoán của Chu Dịch.

Dù sao Thông Thiên chưa từng đề cập đến tính cách của huynh trưởng mình và danh tiếng của đại ca Lão Tử, Chu Dịch lại tùy ý chỉ ra.

Chỉ riêng điểm này, Thông Thiên đã phải đặt kiến nghị của Chu Dịch vào lòng.

Nhíu mày chỉ vì kiến nghị của Chu Dịch lại chính là điều y không muốn đối mặt.

Chắp tay, Thông Thiên lui sang một bên.

Sau đó, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa và Thường Hi bốn người tiến lên.

"Bái kiến tôn thượng!" "Huynh muội chúng ta năm xưa được tôn thượng một tia ân huệ, hôm nay lại được nghe đại đạo, cảm thấy vô cùng vinh hạnh!" "Đặc biệt đến đây bái tạ!" Hai nữ tử Hi Hòa và

Thường Hi cũng như vậy, "Ngày xưa La Hầu gây họa Hồng Hoang, lợi dụng hỗn độn tử khí tấn công Thái Âm Tinh, nếu không có tôn thượng ra tay, e rằng cả trời đất Hồng Hoang đều phải chịu kiếp nạn lớn." "Hi Hòa, Thường Hi đa tạ ơn ra tay của tôn thượng." Lời của Phục Hy và Nữ Oa hai người không khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng lời lẽ của hai người Hi Hòa và Thường Hi lại khiến người ta kinh ngạc.

Những người này cũng đã chứng kiến cảnh tượng đại kiếp trời đất giáng lâm năm xưa.

Lúc đó họ chưa có tư cách tham gia vào trận đại chiến này, nhưng cũng hiểu, chắc chắn có đại thần thông giả ở Hồng Hoang ra mặt giải quyết tất cả.

Không ngờ, Chu Dịch lại là nhân vật then chốt trong đại kiếp.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Chu Dịch càng thêm kính bội.

Chu Dịch lại xua tay, "Không cần như vậy!" "Nếu không có chuyện gì khác, vậy hãy rời đi đi." Y định tu hành.

Phục Hy, Nữ Oa và Thông Thiên ba người lần lượt cáo từ rời đi, Hi Hòa và Thường Hi hai người lại vẫn ở lại.

"Hai người có chuyện gì sao?" Chu Dịch không hiểu.

Chỉ thấy Hi Hòa nói: "Tôn thượng, hai chị em chúng ta vốn đã phải vẫn lạc trong đại kiếp đó, nếu không có tôn thượng, chúng ta e rằng đã không còn tồn tại." "Ân tình này không biết lấy gì báo đáp." "Nếu bái tôn thượng làm sư, khó tránh có chút hiềm nghi trèo cao, nếu tôn thượng không chê, hai người chúng ta nguyện làm nô làm tỳ!

Chương 90

Hầu hạ tả hữu!" Hi Hòa nói xong, Thường Hi cũng ở bên cạnh mở miệng: "Tôn thượng, chị em chúng ta thành tâm thành ý, tuyệt không có nửa điểm giả dối." Ngay cả Chu Dịch lúc này cũng hơi sững sờ.

"Ý của hai người là muốn trở thành thị nữ của bản tọa?" Nữ thần Thái Âm Tinh đường đường, lại đưa ra quyết định như vậy.

Quả thực khiến người ta không ngờ tới.

Nhưng nếu mục tiêu là Chu Dịch, cũng có thể hiểu được.

Khi La Hầu mưu hại cả Hồng Hoang, Thái Âm Tinh đứng mũi chịu sào, nếu không có Chu Dịch dùng Thiên Ma hóa thân trấn áp vô cùng tử khí.

E rằng Thái Âm Tinh sẽ có biến hóa kinh người, Hi Hòa và Thường Hi hai người trên đó cũng tuyệt đối không có đường thoát.

Do đó, Chu Dịch quả thực là ân nhân cứu mạng của hai chị em.

Mối nhân quả này nếu muốn trả, phải trả một cái giá rất lớn.

Tình cảm cảm kích của Hi Hòa và Thường Hi hai người đối với Chu Dịch khó có thể diễn tả bằng lời, nay lại nhận được ơn truyền đạo.

Đưa ra quyết định như vậy cũng không phải là quyết định gì quá kỳ quái.

Huống hồ, Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng không phải kẻ ngu muội.

Ở bên cạnh Chu Dịch, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nhận được chỉ điểm của y, cộng thêm đạo trường này so với Quảng Hàn Cung

lạnh lẽo kia tốt hơn nhiều.

Ở lại bên cạnh Chu Dịch, không nghi ngờ gì là chuyện mà các đại thần thông giả khác mơ ước.

Nếu có thể vừa báo ân vừa tu luyện, tự nhiên là chuyện không thể thích hợp hơn.

Ý nghĩ của hai chị em vô cùng đơn giản, Chu Dịch cũng không tốn nhiều tâm tư.

"Thôi được, nếu hai người bằng lòng, chỗ bản tọa cũng thiếu hai người pha trà nấu rượu." Hai đại mỹ nhân sống động bằng lòng làm thị nữ của y, làm gì có lý do không chấp nhận?

Huống hồ, Hi Hòa và Thường Hi còn liên quan đến mệnh số của Yêu tộc sau này.

Bây giờ, cơ hội thay đổi mệnh số đặt trước mặt y, Chu Dịch làm gì có lý do không nắm bắt?

"Đa tạ tôn thượng!" "Chị em chúng ta nhất định sẽ hết lòng hết sức!" Chu Dịch gật đầu, sau đó lại nói: "Bản tọa tên là Chu Dịch, sau này nên xưng hô thế nào, tự các ngươi phán đoán, không cần phải luôn gọi ta là tôn thượng!" Hai chị em nhìn nhau một cái, trong đôi mắt sáng ngời có sự quyết đoán.

"Vâng, chủ nhân!" Trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia cười khổ.

"Hình như còn không bằng tôn thượng!"...

Năm tháng trôi qua, trong nháy mắt đã vạn năm.

Chu Dịch lại một lần nữa tiềm tâm tu luyện trong đạo trường trên đỉnh núi hai mươi vạn năm.

Tiểu Lôi nằm ở một nơi bảo địa bên ngoài đạo trường, từng trận tiếng ngáy từ trong mũi truyền ra, như sấm sét cuồn cuộn.

Đương nhiên, đầu mũi nó cũng quả thực lấp lánh tia điện lách tách.

Hai mươi vạn năm, khí tức của Tiểu Lôi cũng từ Chuẩn Thánh sơ kỳ tăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

So với sự thay đổi tu vi của Tiểu Lôi, tiến bộ của Chu Dịch càng kinh người hơn.

Trong thời gian ngắn ngủi hai mươi vạn năm, sự nắm giữ và lý giải của Chu Dịch đối với pháp tắc đã lên một tầm cao mới.

Mặc dù tu vi của y không có chút thay đổi nào.

Nhưng thực lực tổng thể lại được đề cao rất nhiều.

Nhưng khác với sự thay đổi thực lực của Chu Dịch và Tiểu Lôi, cả Hồng Hoang trong suốt hai mươi vạn năm lại không có quá nhiều thay đổi.

Chúng sinh đông đảo, đại năng vô số.

Mỗi người đều đang nỗ lực vươn lên, tranh thủ đi đến đỉnh phong.

Vạn ngàn pháp bảo xuất thế, vô số linh căn sinh trưởng.

Trong dòng sông dài của năm tháng, luôn có người để lại gợn sóng, cũng luôn có người biến mất không tăm tích.

Nhưng, một ngày nọ, khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong tu luyện và tranh đấu bình thường, một cỗ khí tức kinh người đột nhiên bao trùm cả trời đất Hồng Hoang.

Nơi chân trời có tử khí từ phía đông đến, nào chỉ ba vạn dặm?

Càng có hoa trời rơi loạn, sen vàng trồi lên từ đất.

Ánh sáng trời diệu kỳ tung hoành trời đất, rơi rải khắp nơi.

Một đạo quang mang xông lên trời, trong nháy mắt đã lên đến tận

trời cao, hạ xuống nhân gian.

Uy nghiêm Thiên Đạo không thể tả xiết mênh mông, sinh linh trời đất không ai không cảm ứng được.

Sau đó, trên đại địa Hồng Hoang rộng lớn, linh khí đột nhiên tăng vọt.

Nhất thời trên đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh được khai mở linh trí, có kẻ còn vì vậy mà hóa đi tạp hình, thoát khỏi phàm thai.

Sự thay đổi kinh người như vậy tức thì khiến người ta kinh ngạc đến ngây người.

Vô số người quỳ xuống đất khấu bái, cao hô thiên địa đại đức.

Sau khi các loại dị tượng tan đi, một giọng nói lại từ ngoài trời vọng đến, hùng vĩ sâu thẳm không thể chống lại.

Cả vũ trụ Hồng Hoang dường như cũng vì đó mà run rẩy.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân." "Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn." "Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần." "Nhất đạo truyện tam hữu, nhị xiển tiệt phân." "Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân." "Ta là Hồng Quân đạo nhân, nay đã tham ngộ thiên đạo, đắc được vị Thánh nhân." "Đạo này là do trời đất ban cho, ta không nên độc chiếm, do đó ta sẽ ở Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời tuyên giảng đại đạo, phàm là tu sĩ hữu duyên trong Hồng Hoang đều có thể đến nghe đạo." Lời vừa dứt, chúng sinh lại một lần nữa rơi vào mê mang.

"Thánh nhân?" "Thế nào là Thánh nhân?" Ngay cả Chuẩn Thánh còn không biết, không hiểu thế nào là Thánh nhân cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Nhưng...

điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc họ biết đây là một cơ duyên lớn.

"Ngày xưa có tôn thượng truyền đạo Hồng Hoang, nay lại có Thánh nhân như vậy!" "Tuyệt diệu!" Không ít đại thần thông giả đều vào lúc này trong lòng tính toán.

Thực lực của Chu Dịch rất mạnh, nhưng cũng không làm được như Hồng Quân bây giờ.

Thánh nhân rốt cuộc là cảnh giới gì tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

Vô số người trong lòng hướng về, đối với lần giảng đạo này thế nào cũng phải đi.

Tất cả đều hóa thành từng đạo lưu quang bay về phía ngoài ba mươi ba tầng trời.

Trong đó bao gồm cả Tam Thanh trên Côn Luân Sơn.

"Tam đệ, đại thần thông giả như vậy mới đáng để chúng ta đến nghe đạo." "Trước đây có thể nói là quá liều lĩnh rồi!" Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này liếc nhìn Thông Thiên bên cạnh, trên mặt mang theo một tia trách móc.

Nguyên Thủy trọng sĩ diện, nếu không phải là đại thần thông giả thực sự, nhất định sẽ không hạ mình đi nghe đạo.

Tư thái Thánh nhân của Hồng Quân mới khiến lão buông bỏ cái gọi là sĩ diện.

Về phần Chu Dịch!

Xuất phát từ tư tâm, Nguyên Thủy không những có chút coi thường, ngược lại còn coi Chu Dịch là kẻ địch.

Dù sao Chư Thiên Khánh Vân vốn trong mệnh đã định thuộc về

lão lúc này lại nằm trong tay Chu Dịch.

“Nhị ca, ta lại không cảm thấy có gì liều lĩnh, tôn thượng giảng đạo, cũng khiến ta được lợi rất nhiều.” Thông Thiên mày nhíu chặt, nói ra quan điểm của mình.

“Tam đệ, ngươi không biết sai?

Chẳng lẽ không tôn trọng ta là huynh trưởng?” Nguyên Thủy nhướng mày, một cỗ uy áp hạ xuống.

Trong lòng Thông Thiên đầy lửa giận.

Mỗi lần nảy sinh tranh cãi, Nguyên Thủy liền trực tiếp một câu không tôn trọng huynh trưởng.

Ban đầu, Thông Thiên còn sẽ lùi bước ba phần, nhưng bây giờ, lại ngày càng phiền táo và không kiên nhẫn.

“Đại huynh, xin ngài hãy phân xử!” Thông Thiên chỉ có thể nhìn về phía Lão Tử, hy vọng Lão Tử có thể nói một lời công đạo.

Chương 91

Nhưng Thái Thanh Lão Tử ánh mắt lạnh lùng, lướt qua hai người đệ đệ, một lúc lâu sau nói: "Đi thôi, đến Tử Tiêu Cung ở ba mươi ba tầng trời!" Đối với sự tranh chấp của hai đệ đệ, Lão Tử vẫn như cũ lựa chọn không quan tâm.

Nhưng sự không quan tâm này, thực tế cũng là thiên vị Nguyên Thủy mà thôi.

Dù sao Nguyên Thủy là nhị ca, trong tình huống Lão Tử không ra mặt, Thông Thiên dám làm càn?

Trong lòng Thông Thiên càng thêm thất vọng, trong đầu lại một lần nữa hiện ra kiến nghị của Chu Dịch...

Trên Thái Dương Tinh, hai con Tam Túc Kim Ô khổng lồ vô cùng dang cánh.

Vụt!

Pháp tướng Kim Ô biến mất không thấy, thay vào đó là một nam tử tuấn mỹ mặc chiến giáp vàng và một thanh niên mặc chiến bào huyền kim.

Khí tức trên người hai người đều vô cùng kinh người, vô cùng không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng đang đứng ở đỉnh cao của Đại La ở Hồng Hoang hiện nay.

Hai người không cần nói nhiều, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất, chủ nhân tương lai của Yêu tộc Thiên Đình.

"Huynh trưởng, Hồng Quân đạo nhân thành Thánh, chúng ta có nên đến nghe đạo không?" "Tự nhiên là phải đi!" "Huynh đệ chúng ta muốn xưng bá trời đất Hồng Hoang, làm sao có thể không đi nghe

đạo?

Có một ngày, huynh đệ chúng ta cũng có thể trở thành Thánh nhân cao cao tại thượng!" "Đúng!"...

Trong biển máu.

Vạn ngàn huyết khí ngưng luyện, hóa thành một thanh niên đạo nhân sắc mặt trắng bệch.

Đạo nhân tay cầm hai thanh cực phẩm tiên thiên linh bảo, một xanh một trắng, tên là Nguyên Đồ và A Tỳ.

Đạo nhân chính là chủ nhân của biển máu, Minh Hà đạo nhân.

Mở hai mắt ra, chỉ thấy có sát khí bàng bạc hoành hành, tràn về tám phương.

"Thánh nhân xuất thế, giảng đạo!?" "Náo nhiệt như vậy sao có thể không có ta?" Bất kể là phương Đông hay phương Tây, hầu như tất cả các đại thần thông giả đều hướng về phía ngoài ba mươi ba tầng trời.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Hi Hòa và Thường Hi hai người tự nhiên cũng rục rịch.

Nhưng họ biết rõ, nếu Chu Dịch không cho phép, họ không thể đi.

"Cần gì phải lo lắng và do dự?" Chu Dịch lúc này đã kết thúc tu luyện, đang từ trong phòng của mình đi ra.

Hai mắt y nhìn về phía dị tượng chưa tan nơi chân trời, trên mặt mang theo một nụ cười không rõ ý.

"Cuối cùng cũng thành Thánh, muộn hơn ta tưởng!" Theo tiến độ ban đầu, Hồng Quân đã sớm thành Thánh.

Cũng chính vì bị một loạt hành động của Chu Dịch làm loạn kế hoạch, động dao tâm thần, mới khiến thời gian Hồng Quân thành

Thánh bị đẩy lùi nhiều như vậy.

Hồng Quân thành Thánh, có nghĩa là thời đại lớn cuồn cuộn của Hồng Hoang cũng sắp mở màn.

"Đi thôi, cùng bản tọa đến Tử Tiêu Cung." "Có qua có lại, bản tọa cũng nên đi tranh tài một phen." Hi Hòa và Thường Hi hai người không hiểu ý nghĩa của lời Chu Dịch.

Nhưng họ có thể phán đoán ra, Chu Dịch và Hồng Quân vừa thành Thánh là người quen biết.

"Vâng, chủ nhân!" Chu Dịch bất lực nhìn hai người, "Không cần gọi ta là chủ nhân, nếu để Nguyên Phượng biết, e rằng sẽ nghĩ nhiều." May mà mấy chục vạn năm qua, Nguyên Phượng cũng tiềm tâm tu luyện.

Nếu không mà biết y đã thu nhận hai thị nữ như hoa như ngọc, e rằng trong lòng chắc chắn sẽ có chút suy nghĩ.

Hi Hòa và Thường Hi hai người tức thì mím môi cười.

"Chủ mẫu không nghĩ nhiều mới lạ, chị em chúng ta cũng nghĩ nhiều mà." Chu Dịch bất lực lắc đầu, vung tay một cái.

Tiểu Lôi đang ngủ say sưa ở bên cạnh tức thì giật mình.

Gầm!

Gầm lên một tiếng, nhanh chóng đến bên cạnh Chu Dịch.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên chính là Hỗn Độn.

Muốn xuyên qua Hỗn Độn để tìm được Tử Tiêu Cung không phải là một việc dễ dàng.

Sinh linh dưới Đại La Kim Tiên bước vào Hỗn Độn chẳng khác nào tìm đường chết.

Điều này khiến cho một lượng lớn người muốn nghe đạo không thể có được cơ duyên lần này.

Dù là Đại La Kim Tiên, muốn bình an ở trong Hỗn Độn một thời gian nhất định cũng có độ khó không nhỏ.

Những ai không có pháp bảo nào, bản mệnh thần thông cũng không mạnh, dù có tu vi Đại La Kim Tiên cuối cùng cũng có khả năng bỏ mạng trong Hỗn Độn.

Cũng chính vì vậy, không ít người bị trực tiếp khuyên lui, chỉ có thể ở trong Tam Thập Tam Thiên mà cảm khái thở than.

Những Đại La Kim Tiên mạnh mẽ thì mỗi người một vẻ, thi triển thần thông khác nhau.

Hoặc lấy ra pháp bảo hộ thể, hoặc thi triển thần thông che chở, hóa thành từng đạo linh quang bay nhanh trong Hỗn Độn, muốn tìm ra nơi tọa lạc của đạo trường Thánh nhân, Tử Tiêu Cung.

Nhưng, dưới sự sắp đặt của mệnh số, những người đầu tiên đến Tử Tiêu Cung đã được định sẵn là Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác.

Vì vậy, những kẻ khác dù có tốn công vô ích cũng chẳng được gì.

Chỉ cần Hồng Quân muốn, ngài có thể tùy ý che lấp cảm ứng của bọn họ đối với Tử Tiêu Cung, chỉ mở ra cho Tam Thanh và Phục Hy, Nữ Oa.

Do đó, khi Chu Dịch chân đạp lôi đình, mang theo hai vị nữ thần Thái Âm đi trong Hỗn Độn, hắn không vội vàng đi tìm Tử Tiêu Cung, ngược lại còn ung dung nhàn nhã dạo chơi trong đó.

Trước khi khai thiên tích địa, Hỗn Độn là thế giới của ba ngàn Ma Thần tung hoành, ẩn chứa vô cùng cơ duyên và bảo vật.

Chỉ là, vì Hỗn Độn vô cùng vô tận, lượng lớn cơ duyên tuy tồn tại trong đó nhưng lại cực kỳ khó tìm.

Cả thế giới Hồng Hoang đã rộng lớn không biết bao nhiêu mà kể, huống hồ là Hỗn Độn còn lớn hơn gấp bội.

Nhưng Chu Dịch thông hiểu Tạo Hóa pháp tắc, nên việc tìm kiếm bảo vật lại có sở trường đặc biệt.

Do đó, trong lúc chúng sinh bận rộn tìm kiếm Tử Tiêu Cung, Chu Dịch lại dẫn theo Hi Hòa và Thường Hi thu được không ít bảo vật trong Hỗn Độn.

Trong đó bao gồm cả Hỗn Độn Nguyên Kim, thứ kim loại không những không bị phá hủy dưới sự cọ rửa của vô cùng hỗn độn chi khí mà còn ngày càng trở nên cứng rắn.

Đây là lựa chọn tuyệt vời để luyện khí, mạnh hơn huyền thiết của Hồng Hoang không biết bao nhiêu lần.

Cũng có những đóa linh hoa rực rỡ nở rộ giữa hư không Hỗn Độn, mỗi cánh hoa đều ẩn chứa đại đạo vô thượng, chỉ cần lấy một phiến đặt trên đỉnh đầu, tốc độ tu luyện có thể tăng lên đáng kể, có thể gọi là tu hành chí bảo.

Các loại pháp bảo nhiều không kể xiết, đều là những thứ Chu Dịch không để vào mắt.

Vì vậy, Hi Hòa và Thường Hi đi theo Chu Dịch lại được hưởng lợi lớn.

Về cơ bản, những bảo vật mà Chu Dịch không dùng đến đều giao cho hai người.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Hi Hòa và Thường Hi nghiễm nhiên trở thành những tiểu phú bà.

“Quả nhiên, đi theo chủ nhân là lựa chọn chính xác nhất của chúng ta!” Hai chị em nhìn nhau, lòng không nói mà hiểu.

Tuy nhiên, những ngày tìm bảo vật trong Hỗn Độn cũng không kéo dài quá lâu.

Một ngày nọ, bất kể là Chu Dịch hay Hi Hòa, Thường Hi đều cảm ứng được một luồng khí tức kinh người tỏa ra từ sâu trong Hỗn Độn.

Giống như ngọn hải đăng sáng rực dẫn đường cho thuyền bè trên biển cả vô biên trong đêm đen.

“Là Tử Tiêu Cung!” Hi Hòa lên tiếng.

Thường Hi gật đầu, quay sang nhìn Chu Dịch: “Chủ nhân, chúng ta mau đi thôi!” Chu Dịch cảm ứng khoảng cách đến Tử Tiêu Cung, trên mặt mang theo một tia cười ý vị: “Hồng Quân, ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cũng muốn tính kế bản tọa sao?” Không nghi ngờ gì nữa, vị trí của Tử Tiêu Cung là do Hồng Quân định ra.

Hiện tại khoảng cách từ chỗ hắn đến Tử Tiêu Cung có thể nói là xa nhất, rõ ràng là Hồng Quân không muốn hắn tham gia nghe đạo.

“Không cho bản tọa tham gia, vậy bản tọa sẽ dâng lên đại lễ thì sao?

Thủ đoạn nhỏ mọn như vậy, vô dụng thôi!” Chu Dịch nói với lôi thú dưới chân: “Tiểu Lôi, dùng tốc độ nhanh nhất vội vã đến đó!” “GÀO!!” Tiểu Lôi lập tức phát ra một tiếng gầm rú hưng phấn.

Ngay sau đó, thân thể nó hóa thành một tia lôi quang nhanh đến cực điểm, lao về phía Tử Tiêu Cung.

Nhanh như gió lốc, nhanh như điện giật cũng hoàn toàn không đủ để hình dung tốc độ của Tiểu Lôi lúc này.

Tốc độ của nó hoàn toàn có thể sánh ngang với việc liên tục dịch

chuyển không gian.

Chương 92

Hi Hòa và Thường Hi theo bản năng đứng vững chân, dưới sự hỗ trợ pháp lực của Chu Dịch, hai người đứng rất vững vàng trên lưng lôi thú.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung.

Sáu chiếc bồ đoàn phía trên đã có người ngồi, là Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hồng Vân và Côn Bằng.

Phía dưới, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tây Vương Mẫu và các đại thần thông giả khác cũng đã đứng vào vị trí, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung chỉ còn thiếu hai người cuối cùng.

Nhưng rất nhanh, hai vị đạo nhân loạng choạng bước vào từ cửa lớn, có vẻ hơi chật vật.

Một người trong đó mặt mày bi khổ, dường như lúc nào cũng đang bi thương cho trời đất, lại như vừa gặp phải bất hạnh to lớn.

Người còn lại thì mặt mày tươi cười, dù có chút giả tạo nhưng luôn toát ra tâm tình vui vẻ.

Hai người chính là hai vị cuối cùng trong Thiên Đạo Lục Thánh đã được định sẵn trong mệnh số, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến từ Tây phương.

"Sư huynh, chúng ta ngàn dặm xa xôi, từ Tây phương Hồng Hoang, một đường gian nan hiểm trở, gập ghềnh trắc trở." "Không ngờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, tình cảnh này thật đáng buồn." "Ta thấy, hai huynh đệ chúng ta không bằng đập đầu vào cột mà chết cho rồi!" Nói xong, vị Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày phúc hậu kia liền lao thẳng vào cây cột trong đại điện Tử Tiêu Cung, ra vẻ

không chết không thôi.

Thế nhưng, tư thế này trông thì thật, nhưng những người có mặt ở đây làm sao có lòng thương hại.

Bọn họ chỉ xem màn kịch của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn như một trò hề mà thôi.

Tuy nhiên, trong ba ngàn khách mời cũng không phải ai cũng không có lòng từ bi.

Hồng Vân, người tốt số một Hồng Hoang lúc này vội vàng đứng dậy, liên tục xua tay nói: "Đạo hữu đừng làm vậy, chẳng qua chỉ là một chỗ ngồi thôi, ta nhường cho ngươi là được!" Sau khi Hồng Vân nói xong câu đó, Chuẩn Đề như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Một đạo linh quang lóe lên cực nhanh, khoảnh khắc tiếp theo, Chuẩn Đề đã ngồi thẳng vào chỗ của Hồng Vân, còn về việc tự sát, căn bản không nhìn ra một chút dấu hiệu nào.

Dù là một người tốt như Hồng Vân cũng hoàn toàn ngây người.

Những người khác càng trố mắt kinh ngạc, trong lòng kinh hô: "Như vậy cũng được sao?" Sớm biết gã Hồng Vân này dễ lừa như vậy, mình cũng đã thử rồi.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm, Chuẩn Đề lại không có chút biểu hiện ngượng ngùng nào, thậm chí còn nhìn những người bên cạnh, sau khi xác định Tam Thanh và Phục Hy, Nữ Oa không dễ chọc, liền dời ánh mắt lên người Côn Bằng.

"Này!

Tên vô lễ kia!

Sao còn không mau nhường chỗ cho sư huynh ta?" Côn Bằng tại chỗ nổi giận.

Nhưng Nguyên Thủy ở bên cạnh lại châm chọc mỉa mai: "Loài sinh ra từ nơi ẩm thấp, nở ra từ trứng, sao có thể ngồi ngang hàng với bọn ta?

Mau lui xuống đi." Những người khác cũng xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nhao nhao yêu cầu Côn Bằng đi xuống.

Côn Bằng không chịu nổi áp lực này, chỉ có thể phẫn hận lui xuống.

Hồng Quân ở phía sau theo dõi mọi chuyện, trên mặt mang theo một tia cười ý vị: "Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!" "Đóng cửa!" Ngài vung tay, chuẩn bị đóng cửa lớn của Tử Tiêu Cung lại.

Nhưng cũng chính vào lúc này, từng đạo thiên lôi cuồn cuộn giáng xuống.

Lôi quang lan tràn, che kín trời đất.

Giữa ngàn vạn lôi đình mênh mông vô biên, Chu Dịch cùng Hi Hòa, Thường Hi lại xuất hiện vào lúc này.

Ầm!

Ngay khoảnh khắc hắn đặt chân xuống, toàn bộ Tử Tiêu Cung dường như cũng rung chuyển mấy phần.

Tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung đều có chút đứng không vững, nhìn Chu Dịch giống như đến để phá đám, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Tử Tiêu Cung?

Đây là nơi ở của Thánh nhân đạo trường!

Khi Đế Tuấn, Thái Nhất và Tam Thanh đến đây, ai nấy đều cung kính, không dám làm càn.

Sau khi thành Thánh, bọn họ mới hiểu rõ Hồng Quân là một tồn tại

mạnh mẽ đến mức nào.

Chọc giận Thánh nhân, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Hầu như ai cũng nghĩ vậy, không ai dám động thổ trên đầu Hồng Quân!

Nhưng Chu Dịch là một ngoại lệ!

Khi xưa diệt sát La Hầu, công lao của Chu Dịch thực ra là lớn nhất, vượt xa Hồng Quân.

Nếu không phải vì Hồng Quân trở thành con cưng của khí vận, được Thiên Đạo ưu ái, cộng thêm con đường tu luyện của Chu Dịch thực sự không phù hợp để trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, có lẽ Chu Dịch lúc này mới là Thánh nhân!

Chỉ là, cái ghế Thánh nhân này, Chu Dịch khinh thường, không muốn trở thành.

Trong tình huống như vậy, việc Hồng Quân thành Thánh thực ra đã nợ Chu Dịch một phần nhân quả.

Huống hồ Hồng Quân lúc này bị thiên địa hạn chế, gần như không thể ra tay với người khác, mà dù có thể ra tay, ngài cũng không muốn tự mình động thủ với Chu Dịch.

Nếu mối dây nhân quả này bùng phát, đối với ngài sẽ là một phiền toái cực lớn.

Thánh nhân không dính nhân quả.

Lời này cũng chỉ nói vậy mà thôi.

Bởi vì tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân, họ nhìn thấu quan hệ nhân quả quá rõ ràng.

Chỉ cần Thánh nhân không muốn chạm vào, chủ động tránh né, thì tự nhiên sẽ không dính nhân quả.

Đối với Chu Dịch, ít nhất Hồng Quân hiện tại không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn, chỉ có thể mượn thế lực.

Giống như lúc thiên lôi giáng xuống đã giở trò sau lưng, bây giờ cũng vậy.

Cho nên, động tĩnh của Chu Dịch rất lớn, không hề tôn trọng Tử Tiêu Cung và Hồng Quân.

Hồng Quân đang trốn sau màn sắc mặt cũng bắt đầu tối sầm lại, nhưng không hề phát tác.

Chu Dịch vung tay, cánh cửa lớn vốn đang đóng lại một lần nữa được mở toang.

Theo sau hắn, Hi Hòa, Thường Hi cùng lôi thú Tiểu Lôi cùng nhau tiến vào.

"Hồng Quân đạo hữu, bản tọa lần này đến chúc mừng, vì sao không thấy ra đón?" Chu Dịch cất cao giọng nói, lại khiến tất cả mọi người trong lòng thầm oán.

Ngài đến chúc mừng?

Tôi thấy không giống lắm, ngài đến phá đám thì tôi tin!

Khi Chu Dịch sải bước đi, tất cả mọi người trên đường đều nhường lối cho hắn.

Chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất là nhìn chằm chằm vào Chu Dịch.

À không!

Là nhìn chằm chằm vào Hi Hòa và Thường Hi sau lưng Chu Dịch.

Thân là tiên thiên thần linh được sinh ra trên Thái Dương Tinh, hai huynh đệ cũng là người biết thiên mệnh.

Cho nên, sau khi hóa hình, họ đã đến Thái Âm Tinh.

Bất kể là vì đại nghiệp sau này hay vì hai nàng mỹ nhân kiều diễm, hai huynh đệ đều định dốc toàn lực để có được Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng đáng tiếc, Hi Hòa và Thường Hi lại không mấy nguyện ý tiếp xúc với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ban đầu, Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn không để trong lòng.

Dù sao ngày tháng còn dài.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, khi gặp lại, Hi Hòa và Thường Hi đã đi theo sau Chu Dịch.

Điều này đại biểu cho cái gì, hai huynh đệ sao có thể không hiểu?

Trong phút chốc, ngọn lửa phẫn nộ và đố kỵ hiện lên trên người hai huynh đệ, ánh mắt nóng rực rơi trên người Chu Dịch.

Đương nhiên, Chu Dịch hoàn toàn không để ý đến hai con kim ô nhỏ.

Chương 93

Đối thủ của hắn là những nhân vật như Hồng Quân, hai con chim nhỏ ba chân, Chu Dịch không đặt trong lòng.

Nhưng, lại có một ánh mắt khác rơi trên người Chu Dịch, lại khiến Chu Dịch không khỏi cảm thấy trong lòng lành lạnh.

"Hậu Thổ?" Chu Dịch nhìn theo ánh mắt, lại phát hiện chính là Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm.

Ánh mắt của Chúc Cửu Âm có chút cổ quái, Hậu Thổ càng mang theo mấy phần oán hận.

Điều này khiến Chu Dịch có chút cạn lời, chẳng lẽ hai người này cũng có ý với Hi Hòa, Thường Hi?

Vậy thì thật thú vị.

Soạt!

Không biết từ lúc nào, Hồng Quân đã xuất hiện trên chủ tọa của Tử Tiêu Cung.

"Chu Dịch đạo hữu!

Đã lâu không gặp!" Chu Dịch cười nói: "Hồng Quân đạo hữu quả nhiên quý nhân hay quên, hai mươi vạn năm trước, lúc bản tọa giảng đạo dưới chân núi Bất Chu, chúng ta chẳng phải đã gặp nhau sao?" Dù lúc đó chỉ cảm ứng được một luồng khí tức của Hồng Quân, nhưng nghiêm túc mà nói cũng coi như đã chạm mặt nhau.

Chu Dịch vừa nói vậy, sắc mặt những người phía dưới lập tức biến đổi.

Hồng Quân thân là Thánh nhân, truyền đạo cho Hồng Hoang, tự

nhiên là công đức và kỳ ngộ to lớn.

Nhưng việc truyền đạo, Chu Dịch mới là người đầu tiên.

Nhìn như vậy, chẳng phải Thánh nhân đang đi theo bước chân của người khác sao?

Khi Chu Dịch truyền đạo lúc trước, không ít người cũng đã nghe và thấy.

Hồng Quân chưa từng xuất hiện tại hiện trường, lẽ nào... có liên quan đến trận lôi kiếp đó?

Dù chỉ là đối thoại đơn giản, nhưng không ít người đã cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa Hồng Quân và Chu Dịch.

Hồng Quân ánh mắt ngưng lại, rồi lại cười nói: "Đạo hữu nói đùa rồi!

Giảng đạo sắp bắt đầu, mời ngồi!" Nói xong, Hồng Quân vung tay, liền đặt thêm một chiếc bồ đoàn bên cạnh chỗ ngồi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Mọi người nhìn mà thèm thuồng vô cùng.

Nếu không phải vì biết đó là chỗ Đạo Tổ dành cho Chu Dịch, e rằng họ đã thật sự xông lên tranh đoạt rồi.

Chu Dịch liếc nhìn chiếc bồ đoàn.

Dành cho Chu Dịch một chỗ ngồi, đương nhiên không phải Hồng Quân đang ngầm ám chỉ Chu Dịch sau này cũng có thể thành Thánh.

Sáu chiếc bồ đoàn đầu tiên đều có ý nghĩa sâu xa, đại biểu cho Thiên Đạo Lục Thánh.

Thêm một cái... thuần túy là vì Hồng Quân muốn sỉ nhục Chu Dịch, để Chu Dịch ngồi dưới bọn họ.

Cho nên, Chu Dịch đương nhiên sẽ không chấp nhận!

Chỉ thấy Chu Dịch sải bước tiến lên, vượt qua mấy chiếc bồ đoàn.

“Hồng Quân đạo hữu quả nhiên biết ơn báo đáp.” “Khi xưa đạo hữu cùng bản tọa luận đạo, bản tọa hảo tâm nhắc nhở, nay đạo hữu đã thành Thánh nhân, xem ra lời nhắc nhở của bản tọa đã có tác dụng.” “Nay đạo hữu cũng có qua có lại, chuẩn bị chỉ điểm bản tọa một phen sao?” Phía dưới chúng nhân lại một lần nữa xôn xao.

Hóa ra, khi xưa Hồng Quân Thánh nhân cũng từng được Chu Dịch chỉ điểm.

Nhưng nếu như vậy... mọi người nhìn về phía chiếc bồ đoàn mà Hồng Quân đưa ra, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Nếu như vậy, chẳng phải khiến Hồng Quân tỏ ra là kẻ tiểu nhân đắc chí?

Vừa thành Thánh đã muốn đè Chu Dịch xuống dưới sao?

Nhìn những vẻ mặt dần trở nên cổ quái của những người phía dưới, sắc mặt Hồng Quân cũng xanh một trận, trắng một trận.

Những đại năng Hồng Hoang rất coi trọng thể diện, sẽ không để lại cho bất kỳ ai cái cớ như vậy.

“Khụ khụ...

Đạo hữu nói quá lời rồi!

Khi xưa chúng ta là đồng bối luận đạo, nay cũng nên như vậy!” Hồng Quân vung tay, chiếc bồ đoàn xuất hiện bên cạnh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại một lần nữa biến mất.

Sau đó, ở không xa bên cạnh Hồng Quân, vị trí hơi thấp hơn một chút lại xuất hiện một chiếc bồ đoàn.

“Đạo hữu mời ngồi!” Vị trí này mới là cho Chu Dịch thể diện.

Chỉ đứng sau Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng lại ẩn ước có địa vị ngang hàng với Hồng Quân.

Chu Dịch mỉm cười, không chút do dự bước một bước, ngồi lên chiếc bồ đoàn.

"Như vậy, đạo hữu có thể bắt đầu giảng đạo rồi." Chu Dịch hoàn toàn không giống một người nghe đạo, nhất cử nhất động, đều giống như người giảng đạo.

Hồng Quân cố nén sự khó chịu trong lòng, bắt đầu giảng đạo.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh." "Vô danh, thiên địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu." "Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu; thường hữu dục, dĩ quan kỳ khiếu." "Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." … Hồng Quân tuy trong cuộc đấu võ mồm với Chu Dịch đã rơi vào thế hạ phong, nhưng dù sao cũng đã có cảnh giới Hỗn Nguyên, lúc này bắt đầu giảng đạo, cũng vô cùng chi tiết, khiến cho một đám Đại La Kim Tiên phía dưới được lợi rất nhiều.

Trong chốc lát, từng đóa hoa linh khí nở rộ giữa không trung, rực rỡ chói mắt.

Linh khí bốn phương bắt đầu cuồn cuộn dâng trào, giao thoa quấn quýt.

Từng tầng đạo vận khuếch tán, diễn hóa thành những cảnh tượng độc đáo phía trên, khiến người ta lưu luyến quên về.

Trừ hai vị Tổ Vu của Vu tộc, hầu như tất cả mọi người lúc này đều lắc đầu lia lịa, chìm đắm trong đại dương của đại đạo.

Nội dung cơ bản phía trước, thực ra không khác biệt nhiều so với đại đạo mà Chu Dịch đã giảng lúc trước.

Từ đây cũng có thể thấy, căn cơ của Chu Dịch vững chắc đến mức nào.

Dù Hồng Quân đã tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nội dung giảng giải cũng không khác biệt nhiều so với lý giải của bản thân Chu Dịch.

Nhưng khi đến tầng thứ đại đạo cao thâm khó lường hơn, đặc biệt là cảnh giới trên Đại La Kim Tiên, đạo mà Hồng Quân giảng bắt đầu khác biệt một trời một vực với Chu Dịch.

Nếu nói, đạo của Chu Dịch là đi con đường của chính mình, không bị trời đất Hồng Hoang ràng buộc, từ đó tiêu dao tự tại, không ai có thể sánh kịp.

Thì đạo của Hồng Quân là tuân theo trời đất, lấy trời đất Hồng Hoang làm chỗ dựa, mọi thứ đều phải lấy trời đất Hồng Hoang làm căn bản, trên cơ sở đó, trời đất mạnh thì bản thân mạnh, mượn sức trời đất để tìm kiếm một tia cơ duyên siêu thoát.

Hai người có lý giải và cảm ngộ về đạo khác nhau, cách truyền đạo biểu đạt cũng khác nhau.

Ban đầu Phục Hy, Nữ Oa và Thông Thiên khi nghe đạo đang say sưa trong đó.

Hoặc lắc đầu lia lịa, cảm thấy đại đạo diệu không thể tả.

Hoặc vui mừng như điên, dường như đã giải được khúc mắc trong tu luyện.

Nhưng khi đạo mà Hồng Quân giảng bắt đầu có sự khác biệt rõ rệt với Chu Dịch, những người từng nghe Chu Dịch giảng đạo liền bối rối.

Họ không hiểu rốt cuộc nên nghe ai.

Trực giác mách bảo họ, nếu tu hành đạo của Chu Dịch, con đường phía trước chắc chắn gập ghềnh trắc trở, nếu không phải là đại năng vô thượng, có đại nghị lực, đại hằng tâm, đại khí vận thì không thể thành công.

Nhưng nếu tu luyện thành công, con đường đó sẽ mạnh đến mức không thể dùng lời để hình dung.

Ngược lại, đạo mà Hồng Quân tu luyện, tuy độ khó thấp hơn, phương thức khéo léo hơn, nhưng tu luyện về sau lại phiền phức không dứt, ràng buộc vô cùng.

Trong tình huống như vậy, nên chọn loại nào, tự nhiên cũng phải đắn đo một phen.

Nhưng, trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung có mặt, số người chưa từng nghe Chu Dịch giảng đạo còn nhiều hơn.

Vì vậy trong lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, ngày càng nhiều người có được cảm ngộ, tu vi được đột phá.

Chương 94

Từng luồng linh khí cuồn cuộn, tràn ngập cả Tử Tiêu Cung.

Dưới sự gia trì của đạo vận tỏa ra từ bài giảng của Hồng Quân, càng hiện ra vẻ tiên gia khí phái mười phần.

Không biết bất giác đã vạn năm trôi qua.

Sau vạn năm, Hồng Quân giảng xong phần cuối cùng của tu luyện Đại La Kim Tiên, mới từ từ dừng lại.

Giảng đạo kết thúc, nhưng ngài không rời đi, mà lặng lẽ chờ đợi phía dưới.

Đối với Hồng Quân, giảng đạo tại Tử Tiêu Cung là một phần cơ duyên của ngài, là cơ hội tốt để lập nên đạo thống Huyền Môn.

Đồng thời, đó cũng là trách nhiệm của ngài.

Trở thành Thánh nhân phải trả giá, phải gánh vác trách nhiệm giáo hóa chúng sinh.

Điều này có nghĩa là Hồng Quân phải tận tâm tận lực, không thể có chút sơ suất nào.

Nếu không, ngài sẽ không thể gánh nổi quả vị Thánh nhân.

Lão Tử là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái cảm ngộ đại đạo, liền đối mặt với Hồng Quân chắp tay nói: "Dám hỏi Đạo Tổ, thế nào là Thánh nhân?

Làm thế nào để thành Thánh?

Chúng ta tu luyện đến cực hạn Đại La Kim Tiên, lại nên làm thế nào?" Lão Tử quả không hổ là Lão Tử.

Thân là người lớn nhất trong Tam Thanh, không chỉ là người đầu

tiên trong số tất cả mọi người có mặt hồi phục từ trạng thái ngộ đạo, mà câu hỏi đưa ra cũng không hề dây dưa, một châm thấy máu.

Những người lần lượt tỉnh lại đều sáng mắt lên, lập tức dồn ánh mắt về phía Hồng Quân, chờ đợi câu trả lời của ngài.

Hồng Quân vốn định trả lời, nhưng nhìn Chu Dịch ung dung bên cạnh, trên mặt lộ ra một tia suy tư, rồi nói: "Chu Dịch đạo hữu, không biết có câu trả lời nào không?" Chu Dịch lắc đầu: "Bản tọa không phải Đạo Tổ!" Hồng Quân thấy Chu Dịch không mắc câu, cũng không thất vọng.

Nếu Chu Dịch dám dùng tu vi Chuẩn Thánh mà tùy tiện vọng ngôn, bình luận thế nào là Thánh nhân, thì danh tiếng của Chu Dịch trong mắt mọi người sẽ rơi xuống cực điểm.

"Thế nào là Thánh nhân?

Siêu thoát trời đất, bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nếu không phải Hồng Hoang sụp đổ thì không thể tiêu tán!

Đó chính là Thánh nhân!" Chỉ một câu nói đó, trong lòng vô số người liền nóng rực lên.

Không dính nhân quả, bất tử bất diệt!

Đó chính là giấc mơ cuối cùng của người tu đạo.

Đại La Kim Tiên một lần chứng đạo vĩnh viễn tồn tại, vĩnh hằng bất diệt, đó đều là lời nói suông.

Trong trời đất Hồng Hoang, lúc nào cũng có Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Đối với ba ngàn khách Tử Tiêu Cung hiện nay, điều họ muốn không chỉ đơn thuần là tuổi thọ vĩnh hằng.

"Trở thành Thánh nhân!" Trong lòng vô số người đều dâng lên một

câu nói như vậy.

"Còn về làm thế nào để thành Thánh!" Hồng Quân trầm ngâm một lát, rồi lại nhìn về phía Chu Dịch, "Đạo hữu thấy sao?" Thấy Hồng Quân lại định giở trò cũ, Chu Dịch bĩu môi: "Ta thấy sao?

Ta đương nhiên là ngồi đây xem rồi!

Chẳng lẽ phải đứng sao?" Mọi người tưởng Chu Dịch có thể đưa ra lời bình luận kinh người.

Không ngờ, lại kinh người như vậy.

Hồng Quân cười nói: "Đạo hữu nói đùa rồi, ngày xưa đạo hữu thực lực mạnh mẽ, ngộ tính kinh người, sao lại không có chút cảm ngộ nào?" Chu Dịch cười khẽ một tiếng: "Để Đạo Tổ giải thích đi, nếu lời giải thích của bản tọa khác với Đạo Tổ, lúc đó, Đạo Tổ e rằng sẽ không còn mặt mũi nào nữa đâu!" Hồng Quân sững người.

Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung phía dưới cũng đều hơi thất thần.

Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ Chu Dịch tự cho rằng kiến giải của mình cao hơn Đạo Tổ?

Thật là cuồng vọng!

Mọi người lại một lần nữa cảm nhận được mùi thuốc súng.

Hồng Quân cười gượng một tiếng: "Đạo hữu như vậy mới là tấm gương cho mọi người, người tu đạo, vốn dĩ phải tràn đầy tự tin." Sau đó mới trực diện với Lão Tử, nói ra kiến giải của mình.

"Làm thế nào để thành Thánh, không ngoài ba phương pháp!" "Dám hỏi Đạo Tổ, là ba phương pháp nào?" Lão Tử lại hỏi.

Hồng Quân đáp: "Công đức thành Thánh, dĩ lực chứng đạo và trảm tam thi thành Thánh!" "Công đức thành Thánh là dễ nhất, không

ngoài việc tụ tập đại công đức, đại khí vận, cưỡng ép đẩy tu vi lên tầng thứ Thánh nhân." "Dĩ lực chứng đạo là khó nhất, tu luyện một pháp tắc duy nhất đến viên mãn, phá vỡ viên mãn, siêu việt Hồng Hoang, từ đó chứng đạo." "Cuối cùng là phương pháp trảm tam thi chứng đạo mà bản tọa đã dùng!

Còn về làm thế nào để trảm tam thi, bản tọa sẽ truyền thụ trong lần giảng đạo sau!" Hồng Quân nói xong, phía dưới lập tức nghị luận sôi nổi.

Ba phương pháp thành đạo.

Toàn diện cũng toàn diện, không toàn diện cũng không toàn diện.

Công đức thành Thánh tự nhiên là đơn giản nhất.

Dù sao công đức thứ này, hoàn toàn có thể dùng để thực hiện bất cứ việc gì.

Nhưng để thành Thánh, lượng công đức cần thiết quả thực không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối không phải người thường có thể có được.

Trên thực tế, cũng chỉ có Nữ Oa và Tam Thanh mới có tư cách có được công đức kinh người như vậy.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cũng không đủ.

Dĩ lực chứng đạo, thực ra chính là dùng pháp tắc chứng đạo.

Cái gọi là ba ngàn pháp tắc, mỗi con đường đều có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, đó chính là cái gọi là dĩ lực chứng đạo.

Tu luyện một môn pháp tắc đến viên mãn dưới Hồng Hoang, sau đó mượn pháp tắc phá vỡ gông cùm của Hồng Hoang, đó là quá trình từ Đại La đến Chuẩn Thánh.

Sau khi phá vỡ gông cùm của Hồng Hoang lại tiếp tục tìm tòi, tìm

kiếm cực hạn của pháp tắc dưới đại đạo.

Đó là từ Chuẩn Thánh đến Thánh nhân!

Quá trình này vô cùng khó khăn.

Tu luyện một môn pháp tắc đến viên mãn dưới Hồng Hoang đã là việc cực kỳ khó khăn, từ xưa đến nay chưa có mấy người làm được.

Huống hồ là phá vỡ gông cùm của Hồng Hoang, tìm được cực hạn của pháp tắc dưới đại đạo.

Chu Dịch hiện nay cũng đang ở giai đoạn này.

Hai con đường này, khó như lên trời.

Vậy thì chỉ còn lại con đường cuối cùng.

Trảm tam thi thành Thánh!

Đây là con đường mà Hồng Quân đã đi, có tấm gương thành công của Hồng Quân ở đó, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung tự nhiên đối với phương pháp này càng tò mò hơn, càng kỳ vọng hơn.

Nếu Hồng Quân muốn truyền thụ trong lần giảng đạo tiếp theo, họ cũng không vội.

Chờ lần giảng đạo sau lắng nghe kỹ là được.

Lần này, trở về sắp xếp lại thu hoạch từ việc nghe đạo là được.

Nguyên bản chủ đề đến đây là kết thúc, nhưng Hồng Quân lại cố tình vào lúc này quay đầu nhìn Chu Dịch: "Đạo hữu, ba loại phương pháp thành Thánh này, ngươi thấy sao?" Chu Dịch chờ đợi chính là lúc này.

Đối mặt với sự gây khó dễ lần nữa của Hồng Quân, mọi người đều cảm thấy ý niệm của Đạo Tổ muốn đè Chu Dịch một đầu.

Vì vậy, Chu Dịch cũng quả quyết tiếp lời.

“Hồng Quân đạo hữu, ngài hỏi đúng người rồi!” Hồng Quân sắc mặt tối sầm.

Vốn tưởng Chu Dịch sẽ như trước đây lấp liếm cho qua, không ngờ lần này Chu Dịch lại tiếp lời.

Trong lòng mơ hồ hiện lên một tia bất ổn.

“Đạo hữu có ý gì?” Chu Dịch ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói: “Thành Thánh tam pháp, khái quát của Hồng Quân đạo hữu cũng không tồi.” “Nhưng, bản tọa có chút bối rối, không biết nên nói hay không.” Hồng Quân trong lòng thầm mắng một câu, không biết nên nói hay không thì đừng nói nữa.

Chương 95

Nhưng khi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, ngài lại không thể từ chối bất kỳ câu hỏi nào.

"Đạo hữu cứ nói đừng ngại!" Chu Dịch đứng dậy, nói: "Công đức thành Thánh và pháp tắc chứng đạo, một chút cũng không thành vấn đề." "Điều duy nhất bản tọa để ý, chính là trảm tam thi chứng đạo!" "Khi xưa, lúc đạo hữu ở Phượng tộc cùng bản tọa luận đạo, bản tọa đã từng nói, trảm tam thi chi đạo có khuyết điểm chí mạng, không biết đạo hữu đã hoàn thiện nó chưa?" Chu Dịch vừa hỏi, sắc mặt Hồng Quân lập tức trắng bệch.

Sắc mặt chúng nhân phía dưới đại biến.

Khuyết điểm chí mạng!!!

Nếu trảm tam thi chi đạo thật sự có khuyết điểm lớn như vậy, vậy tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại nói cho mọi người biết?

Trong khoảnh khắc, trong lòng không ít người bắt đầu nghĩ rằng Hồng Quân có mục đích khác?

Đương nhiên, cũng có không ít người tò mò, khuyết điểm của trảm tam thi chi đạo rốt cuộc là gì?

Hồng Quân hai mắt hơi nheo lại, lộ ra mấy phần quang mang nguy hiểm.

Nếu là lúc bình thường, ngài hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng khuyết điểm của trảm tam thi chi đạo, thậm chí trong lời miêu tả của ngài, cái gọi là khuyết điểm hoàn toàn không phải khuyết điểm.

Nhưng bây giờ... là lúc giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân khi thành Thánh đã nợ Thiên Đạo nhân quả.

Không thể nói dối!

Một câu nói của Chu Dịch đã trực tiếp đánh trúng tử huyệt của ngài.

“Ồ?

Hồng Quân đạo hữu sao lại im lặng?” “Chẳng lẽ vẫn chưa hoàn thiện tệ đoan?” Chu Dịch biết rõ mà còn hỏi, vẻ mặt mang theo mấy phần trêu tức.

Mọi người cũng đã nhìn ra.

Tên này, thật sự đến phá đám.

Chẳng trách vừa xuất hiện đã khác người.

Trong Tam Thanh, người thứ ba là Thông Thiên lúc này trực tiếp đứng dậy, chắp tay với Chu Dịch nói: “Tôn thượng, dám hỏi khuyết điểm chí mạng là gì?” Thông Thiên đứng ra đã đâm cho sư tôn của mình là Hồng Quân một nhát dao sau lưng.

Biểu cảm của Hồng Quân lại một lần nữa đặc sắc đến cực điểm.

Chu Dịch trong lòng giơ ngón tay cái cho Thông Thiên, nhưng trên mặt lại vô cùng ngưng trọng nói: “Khuyết điểm này cũng không lớn.” “Không lớn?

Vậy thì không sao rồi!” Mọi người nghe vậy lập tức yên tâm, dù sao họ cũng định tu luyện trảm tam thi chi đạo của Hồng Quân.

Nhưng giây tiếp theo, lời nói của Chu Dịch lại khiến họ toàn thân lạnh toát.

“Trảm tam thi chứng đạo, nếu muốn thành Thánh, thì phải dựa vào một kiện bảo vật, tên là Hồng Mông Tử Khí.” “Bảo vật này, trong Hồng Hoang chỉ có chín đạo.” “Hơn nữa, nếu sử dụng bảo vật này, thì sẽ không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo, trở thành Thánh nhân

của Thiên Đạo đúng nghĩa.” Chỉ có chín đạo Hồng Mông Tử Khí?

Không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo?

Chu Dịch nói rất ẩn ý, nhưng mọi người ở đây ai lại ngốc?

Tại đây có không dưới mấy ngàn Đại La Kim Tiên, tranh đoạt chín đạo Hồng Mông Tử Khí, đó sẽ là cuộc chém giết kịch liệt đến mức nào?

Không đúng, tám đạo!

Hồng Quân thành Thánh, chắc chắn đã dùng một đạo.

Cơ hội lại giảm đi!

Thành Thánh rồi, sau này cũng không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo, nói hay một chút là mang gông xiềng.

Nói khó nghe, đó chẳng phải là trở thành con rối của Thiên Đạo sao?

Một đám người tranh giành nhau để đi làm con rối của Thiên Đạo?

Đây là chuyện gì?

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người nhìn Hồng Quân càng thêm vi diệu.

Trong mắt mọi người, Hồng Quân cũng là một con rối của Thiên Đạo.

Sự kính trọng đối với Thánh nhân và Đạo Tổ lúc này đã vô hình suy yếu đi mấy phần.

“Chu Dịch!” Cảm nhận được khí vận của mình yếu đi một tầng, Hồng Quân trong lòng gần như muốn giết người.

Nhưng ngài càng hiểu rõ, không thể động thủ với Chu Dịch.

Nếu không, cái giá phải trả, e rằng là vô cùng vô tận nhân quả dây

dưa, đến lúc đó, kế hoạch mượn Thiên Đạo làm công cụ để thành Thiên Đạo cảnh, vấn đỉnh Đại Đạo sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Chu Dịch nhìn Hồng Quân sắc mặt ngày càng ngưng trọng, trong lòng cũng cười lạnh.

Giữa hắn và Hồng Quân đã định sẵn có ân oán dây dưa.

Quan hệ giữa hai người xấu đi cũng là điều đã định sẵn, đối với việc này, Chu Dịch hoàn toàn không quan tâm sẽ bị một vị Thánh nhân để mắt tới.

Dù sao dù không làm gì cả, Hồng Quân cũng sẽ tìm cách kéo hắn xuống nước.

Không ai muốn bên cạnh mình có một quả bom hẹn giờ không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Lần trước giảng đạo, sau khi Hồng Quân nhúng tay vào, Chu Dịch đã định sẽ tặng cho Hồng Quân một món quà lớn.

Bây giờ, món quà lớn này đã được dâng đến trước mặt Hồng Quân.

Chu Dịch dám cá, Hồng Quân rất thích nó!!!

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, Hồng Quân khôi phục lại như thường.

Nhìn xuống phía dưới, ngài nói: "Cơ duyên thành Thánh khó có được, dù phải trả một chút giá cũng có thể chấp nhận." "Ít nhất, sẽ không chọn một số con đường hư vô mờ mịt, Chu Dịch đạo hữu, ngươi thấy ta nói có đúng không?" Chu Dịch đang định cùng đối phương tranh luận về con đường hư vô mờ mịt đó.

Nhưng Hồng Quân rõ ràng là sợ rồi, lúc này trực tiếp chuyển chủ đề.

Nhìn xuống phía dưới, ngài nói với Tây Vương Mẫu: "Tây Vương Mẫu, thân là tiên thiên âm khí hóa hình, bản tọa ban cho ngươi Phượng Tiên Thoa, Phù Tiên Trượng, làm thủ lĩnh của nữ tiên trong thiên hạ, nếu gặp chuyện bất bình, có thể thay bản tọa hành đạo!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết, tiến lên tiếp nhận thưởng tứ.

Nguyên bản, Đông Vương Công cũng nên tiến lên nghe phong, nhưng hiện tại Đông Vương Công đã bị Chu Dịch diệt sát, cho nên Hồng Quân cũng chỉ có thể chọn một người khác.

"Minh Hà ở đâu?" "Bái kiến Đạo Tổ!" Minh Hà lão tổ lúc này tiến lên.

"Đây là Tử Châu Đỉnh và Vạn Tiên Trận, bản tọa phong ngươi làm trưởng của tiên gia, giống như Tây Vương Mẫu, có trách nhiệm thay bản tọa giám quản trời đất Hồng Hoang." Hồng Quân lựa chọn Minh Hà là có lý do.

Một, Minh Hà thực lực đáng nể, tu luyện sát phạt pháp tắc, với bản lĩnh này giám quản trời đất Hồng Hoang cũng đủ.

Hai là dã tâm của y cực lớn, so với Đông Vương Công cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Dù sao Đông Vương Công, cái công cụ này, chỉ là do Hồng Quân sắp xếp để cho Đế Tuấn Thái Nhất cày kinh nghiệm, đổi thành ai cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần có dã tâm, để Hồng Quân có lý do bổ nhiệm là đủ rồi.

Đương nhiên, bản thân Minh Hà có chút mờ mịt.

Hoàn toàn không hiểu chức vụ này vì sao lại rơi vào trên người mình.

Nhưng, nhận lấy bảo bối, lui xuống bái sư rồi.

“Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người các ngươi cùng ta có duyên sư đồ, có nguyện nhập vào môn hạ của ta không?” Sau khi bổ nhiệm Tây Vương Mẫu và Minh Hà, Hồng Quân bắt đầu thu đồ.

Lão Tử và Nguyên Thủy không hề do dự: “Đệ tử nguyện ý, bái kiến lão sư!” Thông Thiên bên này lại do dự mấy phần.

Tính tình phóng khoáng, nếu phải tu luyện trảm tam thi chi đạo, trở thành con rối của Thiên Đạo, y lại không muốn.

“Thông Thiên!

Ngươi còn chờ gì nữa?” “Thông Thiên, ngươi đừng không biết điều!” Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên do dự, lập tức lo lắng Thánh nhân nổi giận, liền trực tiếp lên tiếng quát mắng, bảo Thông Thiên quỳ xuống.

Lúc này Thông Thiên đối với hai vị huynh trưởng của mình dù sao cũng chưa đến mức nản lòng thoái chí.

Cho nên lúc này cũng không phản kháng, chỉ thở dài một tiếng, nói với Hồng Quân: “Đệ tử, bái kiến lão sư!” Ba người theo mệnh số Hồng Hoang nguyên bản trở thành đệ tử của Hồng Quân.

Chương 96

Mặc dù Thông Thiên trong lòng không muốn, nhưng cũng không thay đổi được gì.

Sau khi nhận ba người làm đồ đệ, Hồng Quân lại nhìn về phía Nữ Oa!

"Nữ Oa, sau này ngươi cũng có một đại cơ duyên phải làm, có nguyện trở thành đệ tử của bản tọa không?" Thực ra, trách nhiệm của Hồng Quân không chỉ là truyền đạo cho Hồng Hoang, mà còn là dẫn dắt sáu người vốn nên trở thành Thánh nhân mà thôi.

Nhưng...

Hồng Quân lại có thể nào không nhận sáu vị Thánh nhân làm đệ tử của mình chứ?

Trong Hồng Hoang, vì sao ai ai cũng muốn thu đồ?

Vì sao ai ai cũng muốn truyền đạo?

Chung quy lại, không phải vì cái gọi là khí vận và nhân quả sao?

Người truyền đạo càng nhiều, công đức và khí vận vô hình nhận được cũng càng nhiều, thu đồ càng như vậy.

Nếu có thể trở thành sư tôn của sáu vị Thánh nhân tương lai, khí vận gia trì nhận được sao có thể là một con số nhỏ?

Nói cách khác, Hồng Quân hoàn toàn có thể sau khi giảng đạo liền đuổi tất cả mọi người đi.

Nhưng không cần thiết!

Cơ hội tốt như vậy đặt ngay trước mắt, dù là Đạo Tổ cũng tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.

So với Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba kẻ phải mượn khai thiên công đức của Bàn Cổ để thành Thánh, Hồng Quân càng coi trọng Nữ Oa hơn!

Dù sao Nữ Oa tạo người sẽ ảnh hưởng đến cục diện toàn bộ Hồng Hoang sau này!

Hồng Quân đương nhiên phải sớm chuẩn bị.

Nếu không có Chu Dịch ra mặt phá đám, việc Hồng Quân thu Nữ Oa làm đồ đệ là chuyện danh chính ngôn thuận.

Dù sao ai có thể cùng Hồng Quân tranh đồ đệ?

Nhưng có Chu Dịch ở đây, mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Lúc này, trên mặt Nữ Oa đầy vẻ do dự.

Đối với Nữ Oa, điều duy nhất đáng để cân nhắc chính là thân phận Thánh nhân của Hồng Quân.

Bên cạnh nàng không có huynh trưởng ép buộc nàng đưa ra lựa chọn.

Thậm chí, Phục Hy từ trước đến nay đều nghe theo ý kiến của Nữ Oa.

Đạt được Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, vốn đã cực kỳ khó khăn, sau này lại phải trở thành con rối của Thiên Đạo, không thể tự chủ.

Thành Thánh như vậy cũng quá uất ức rồi.

Nữ Oa trong lòng mơ hồ có một cảm giác.

Nếu đồng ý trở thành đệ tử của Hồng Quân, sau này nhất định sẽ gặp phải một phiền toái lớn.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chính xác.

Điểm này dù ở Hồng Hoang cũng vậy.

Suy nghĩ hồi lâu, Nữ Oa lại lắc đầu, nói với Hồng Quân: "Đạo Tổ, Nữ Oa hiện tại chưa có ý định bái sư!" "Chưa có ý định bái sư?" Trên mặt Hồng Quân hiện rõ một tia tức giận.

"Bản tọa chỉ thu đồ vào hôm nay, qua làng này sẽ không có quán này nữa.

Nữ Oa, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ!" Nếu là người khác, Hồng Quân chắc chắn sẽ cười lạnh một tiếng rồi bỏ qua.

Nhưng Nữ Oa!

Phần đại công đức, đại khí vận này, ngài không muốn buông tay.

Áp lực vô hình bắt đầu hội tụ trên người Nữ Oa, dường như muốn ép buộc Nữ Oa đưa ra quyết định "chính xác".

"Hừ!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền ra.

"Hóa ra Hồng Quân đạo hữu lại thiếu đệ tử như vậy, bản tọa cũng hiểu được mục đích của lần giảng đạo này rồi.

Nếu đã vậy, cứ giao cho bản tọa, nếu ngài cần đệ tử, ta sẽ đến Phượng tộc tìm cho ngài mấy người, tuyệt đối khiến ngài hài lòng!" Chu Dịch trêu chọc một câu, vô hình trung hóa giải áp lực cho Nữ Oa.

Hồng Quân nhìn Chu Dịch, ánh mắt dần dần trở nên nguy hiểm.

"Đạo hữu, bản tọa chỉ hỏi Nữ Oa có nguyện ý hay không thôi, không cần phiền đến ngươi." Chu Dịch hoàn toàn không sợ!

Thân là người xuyên việt, hắn biết rõ điều Hồng Quân kiêng kỵ.

Hồng Quân có thể chiến thắng trong Đạo Ma chi tranh tuyệt đối là một cao thủ tính kế, cũng biết rõ kết quả của việc hấp tấp động thủ với Chu Dịch sẽ không tốt đẹp.

Thậm chí, Chu Dịch còn là người gánh vác cả một thế giới.

Thực lực Thánh nhân của Hồng Quân, Chu Dịch không chống đỡ nổi.

Nhưng nếu diệt Chu Dịch và thế giới sau lưng hắn, Hồng Quân tuyệt đối phải trả một cái giá nặng nề.

Chu Dịch không cờ bạc, mà chắc chắn rằng Hồng Quân không có cách nào!

Chỉ thấy Chu Dịch cao giọng nói: "Nếu đạo hữu đã nói vậy, vậy bần tọa tự nhiên không nên quản nhiều." Rồi hắn trực tiếp quay đầu nhìn Nữ Oa, "Nữ Oa, ngươi và bần tọa cũng có chút duyên phận, có nguyện trở thành đệ tử đầu tiên của bần tọa không?" Mọi người trong Tử Tiêu Cung lại một lần nữa kinh ngạc!

Tên này, cái gọi là phá đám đến cùng là đây sao?

Quá đáng rồi!

Giây trước còn khách sáo, giây sau đã trực tiếp đào góc tường ngay trước mặt người ta, hoàn toàn không khách khí chút nào.

Không ít người bắt đầu hít vào một hơi khí lạnh.

Cả đám đồng loạt nhìn sang, lúc này Hồng Quân sắp có chút không kìm nén được nữa rồi.

Không ít người bắt đầu nảy sinh tâm tư.

"Vị tiền bối này tuy thực lực đáng nể, vượt xa chúng ta, nhưng lại đắc tội với Thánh nhân, quá liều lĩnh rồi!" "Bây giờ Thánh nhân chắc chắn không muốn trong lúc giảng đạo xảy ra chuyện gì, nên mới không ra tay, sau này, vị tiền bối này chắc chắn sẽ gặp tai ương!" "Xem ra, sau này có một vở kịch hay để xem rồi." Không ai nghi ngờ Chu Dịch không phải là đối thủ của Hồng Quân.

Trên thực tế, Chu Dịch lúc này tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng khoảng cách đến Hỗn Nguyên vẫn còn không nhỏ.

Trước mặt Hồng Quân, chỉ có thể coi là một con kiến khỏe mạnh hơn một chút mà thôi.

Những vị khách Tử Tiêu Cung này không nhìn ra được chỗ dựa của Chu Dịch cũng là điều đương nhiên.

Họ chỉ coi Chu Dịch là kẻ cuồng vọng tự đại, sau này tất sẽ gặp đại họa.

Nếu để Chu Dịch biết được suy nghĩ của họ, chắc chắn sẽ cười lạnh không thôi.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít người vui vẻ khi thấy Chu Dịch và Hồng Quân nảy sinh mâu thuẫn.

Đại biểu điển hình nhất tự nhiên là Nguyên Thủy và Đế Tuấn, Thái Nhất ba người.

Nguyên Thủy vẫn luôn nhớ đến Chư Thiên Khánh Vân, đối với Chu Dịch vốn đã có lòng tính kế.

Nếu có một ngày trở thành Thánh nhân, chắc chắn sẽ yêu cầu Chu Dịch vật quy nguyên chủ!

Nguyên nhân của Đế Tuấn, Thái Nhất lại càng trực tiếp hơn.

Không ngoài thể diện và phụ nữ mà thôi.

Nhưng, mặc dù mong đợi Đạo Tổ nổi giận, để Hồng Quân ra mặt dạy dỗ Chu Dịch, nhưng Hồng Quân lại sẽ không, cũng không thể.

Lửa giận trong lòng bùng cháy, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi quyết định của Nữ Oa.

"Đa tạ hảo ý của Đạo Tổ, Nữ Oa quyết định bái Chu Dịch tôn giả làm sư!" Nếu để Nữ Oa lựa chọn, có gì khó chọn đâu?

Sớm từ trước khi Long Hán đại kiếp bắt đầu, Nữ Oa và Phục Hy hai huynh muội đã có cảm tình đặc biệt với Chu Dịch, vẫn luôn coi Chu Dịch là tiền bối đáng kính trọng.

Từng sau khi Chu Dịch giảng đạo, Phục Hy và Nữ Oa hai người đã lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Chương 97

Lúc đó Nữ Oa và Phục Hy đã có ý định bái Chu Dịch làm sư.

Chỉ là, Chu Dịch không hề biểu hiện ra bất kỳ ý định nào, cho nên Phục Hy và Nữ Oa cũng không tiện đề cập.

Hiện tại!

Đối với Nữ Oa quả thực là thực hiện tâm nguyện.

Đã như vậy, còn có lý do gì để từ chối chứ?

Nhìn thấy Nữ Oa thật sự lựa chọn Chu Dịch, Hồng Quân suýt nữa tức đến méo cả mũi.

Nhưng cuối cùng vẫn không nổi giận.

Dù sao Hồng Quân bây giờ là Đạo Tổ, nếu nổi trận lôi đình, chẳng phải là mất mặt sao.

Hơn nữa, thu Nữ Oa làm đồ đệ chỉ là kế hoạch, sắp xếp của Thiên Đạo thực ra không có liên quan.

Cũng không tiện mượn danh nghĩa Thiên Đạo để gây khó dễ.

Thậm chí, Hồng Quân còn nghi ngờ Chu Dịch, kẻ cuồng vọng vô pháp vô thiên này ngay cả Thiên Đạo cũng không đặt vào mắt.

Mượn danh nghĩa Thiên Đạo đối với hắn cũng không có ý nghĩa gì.

Trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, trong đầu Hồng Quân quả thực hiện lên một ý niệm.

Bây giờ Chu Dịch nhận Nữ Oa làm đồ đệ, đó tự nhiên không phải là giả.

Nhưng Nữ Oa muốn thành Thánh, cuối cùng không thể thoát khỏi Hồng Mông Tử Khí.

Bây giờ người nắm giữ Hồng Mông Tử Khí chính là Hồng Quân.

Sau này Chu Dịch chẳng phải phải đến cầu cạnh ngài sao?

Tự cho rằng mình không thua Chu Dịch trong ván cờ này, Hồng Quân lập tức tâm tình tốt lên.

Không biết khi biết được trong tay Chu Dịch nắm giữ hai đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng thì sẽ có tâm tình gì.

Lúc này Hồng Quân chỉ có thể nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: "Hai ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa không?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người sao có thể không đồng ý chứ?

Tây phương cằn cỗi, vì để có được pháp bảo cơ duyên, ngay cả mặt mũi cũng không cần.

Bây giờ có cơ hội trở thành đệ tử của Hồng Quân, quả thực là cảm động đến rơi nước mắt, vừa khóc vừa mếu tỏ lòng biết ơn với Hồng Quân.

Hồng Quân trong lòng đối với hai sư huynh đệ Tây phương cũng không thích.

Nhưng không chịu nổi hai huynh đệ là đại biểu của tu sĩ Tây phương.

Trong đại chiến với La Hầu ngày trước, La Hầu mượn hỗn độn tử khí làm nổ tung linh mạch của thiên địa, Tây phương chịu ảnh hưởng nặng nề nhất.

Bất kể là vì bù đắp nhân quả của đại chiến năm đó, hay là để sau này Phật môn phân hóa Huyền môn, giúp Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều là những quân cờ không thể thiếu.

Vì vậy, Hồng Quân trong lòng dù không thích, cũng không thể không nhận hai sư huynh đệ làm đồ đệ.

Đến nước này, Hồng Quân cũng không còn gì để nói.

Trực tiếp lấy ra năm đạo Hồng Mông Tử Khí giao cho năm vị đệ tử: "Các ngươi đã bái ta làm sư, năm đạo Hồng Mông Tử Khí này coi như là lễ bái sư đi!" Năm đạo Hồng Mông Tử Khí lơ lửng giữa không trung, lần lượt được Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thu được.

Mặc dù ba ngàn khách Tử Tiêu Cung phía dưới sau khi biết được sử dụng Hồng Mông Tử Khí sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo đã nảy sinh một tia chống cự.

Nhưng, khi Hồng Mông Tử Khí thực sự xuất hiện trước mắt, trong mắt mỗi người đều hiện lên sự khao khát mãnh liệt.

"Có lẽ, chỉ là không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo thôi, chưa đến mức trở thành con rối." Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy.

Nói thật, họ cũng chỉ cảm khái Hồng Mông Tử Khí quá hiếm có, khó tìm mà thôi.

Nếu đặt Hồng Mông Tử Khí ngay trước mặt, kết quả không thoát khỏi một chữ "thơm".

Nhưng, như vậy, mọi người nhìn về phía Nữ Oa và Chu Dịch với ánh mắt có mấy phần trêu tức.

Nếu Nữ Oa đồng ý trở thành đệ tử của Hồng Quân, Hồng Mông Tử Khí chắc chắn có phần.

Nhưng bây giờ... con đường tiến lên của Nữ Oa dường như đã bị chặn lại.

Dù là Nữ Oa lúc này cũng có chút hoài nghi, lẽ nào mình đã chọn sai?

"Nữ Oa, đã trở thành đệ tử của bản tọa, vậy bản tọa đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi!" Chu Dịch lại vào lúc này cong ngón tay búng ra.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí cũng tràn ngập khí tức Thiên Đạo lại xuất hiện trước mắt mọi người.

"Hồng Mông Tử Khí?

Vị tiền bối này cũng có!" "Không phải thứ này rất quý giá và khó có được sao?" Mọi người trong Tử Tiêu Cung có chút hoài nghi nhân sinh.

Hồng Quân lấy ra năm đạo Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn đã dùng một đạo.

Chu Dịch lại lấy ra một đạo, vậy thì chỉ còn lại hai đạo cuối cùng.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều cảm thấy nếu muốn thông qua trảm thi chứng đạo, chắc chắn con đường phía trước mờ mịt.

Dù sao cơ hội chỉ còn lại hai cái cuối cùng, mà những con sói đói đang nhìn chằm chằm vào đó lại nhiều không kể xiết.

Nữ Oa sau khi nhận được Hồng Mông Tử Khí, vẻ mặt cũng đầy kinh hỉ: "Nữ Oa đa tạ sư tôn!" Mặc dù chưa chắc sẽ dùng Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, nhưng ít nhất cũng chứng minh được rằng lựa chọn Chu Dịch làm sư tôn tuyệt đối là một lựa chọn sáng suốt.

Người kinh ngạc nhất tại hiện trường không ai khác ngoài Hồng Quân.

Ngài vốn còn thề thốt, cho rằng dù thế nào cũng đã nắm được

điểm yếu của Chu Dịch.

Nhưng không ngờ, cái gọi là điểm yếu chỉ là một trò cười.

Một trò cười nhắm vào ngài.

Chu Dịch không phải không kính Thiên Đạo sao?

Hồng Mông Tử Khí từ đâu mà có?

Chu Dịch thực ra cũng không cần thứ này.

Nhưng không chịu nổi trong phần thưởng mà hệ thống đưa ra lại vừa vặn có hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Chu Dịch đã không dùng đến, tùy ý tặng cho đồ nhi của mình làm quà gặp mặt cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Đến đây, buổi giảng đạo của Hồng Quân coi như đã kết thúc.

Ngay cả Hồng Quân cũng trong cơn hoảng hốt mà quên mất rốt cuộc đã kết thúc buổi giảng đạo như thế nào.

Chỉ nhìn Tử Tiêu Cung không một bóng người, trong đầu hiện lên hình ảnh của Chu Dịch.

"Chu Dịch!

Bản tọa nhất định sẽ không để ngươi được yên!" Mặc dù nhiệm vụ mà Thiên Đạo giao đã hoàn thành một phần ba, lần giảng đạo tiếp theo cũng đã dặn dò rõ ràng.

Nhưng trong lòng Hồng Quân vẫn đầy lửa giận.

Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung sau khi tan đi cũng đều trở về đạo trường của mình bắt đầu tiêu hóa thu hoạch của lần giảng đạo này.

Đồng thời cũng có không ít người chuẩn bị không đến lần giảng đạo tiếp theo.

Về phần tại sao lại là không ít người, tự nhiên là có liên quan đến

Chu Dịch.

Nếu Chu Dịch không chỉ ra tệ đoan của trảm tam thi chứng đạo, thì tất cả mọi người sẽ đều ôm ý niệm thành Thánh, từ đó tiếp tục đến nghe đạo.

Nhưng... bây giờ khi biết được giữa trời đất chỉ còn lại hai đạo Hồng Mông Tử Khí, có khả năng đều nằm trong tay Hồng Quân và Chu Dịch, thì còn có cách nào khác?

Chương 98

Lúc này, có lẽ họ đều đang suy nghĩ làm thế nào để tu luyện pháp tắc chứng đạo.

Mặc dù tu luyện pháp tắc chứng đạo cực kỳ khó khăn, nhưng...

ít nhất con đường phía trước không bị chặt đứt!

Chỉ cần thời gian đủ lâu, không chừng có một tia sinh cơ thì sao?

Đây cũng chính là cục diện mà Chu Dịch hy vọng nhìn thấy.

Dù sao trong tay Chu Dịch còn có át chủ bài như Pháp Tắc Bí Cảnh.

Dưới tình thế một bên suy một bên thịnh, trong đại chiến tranh đoạt khí vận tương lai, Chu Dịch mới có thực lực để cùng Hồng Quân, vị "Đạo Tổ" này, tranh cao thấp.

Không nói đến những sinh linh tầm thường đó.

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Tam Thanh hướng về phía sâu trong Hỗn Độn đi tới, dường như đã cảm ứng được một phần cơ duyên.

"Xem ra Tạo Hóa Thanh Liên sắp có động tĩnh rồi!" Chu Dịch nhìn bóng lưng của ba người đi xa, thầm nghĩ.

Tạo Hóa Thanh Liên tồn tại trong Hỗn Độn, đối với Chu Dịch tự nhiên không phải là bí mật.

Pháp bảo này cũng sẽ phân thành ba kiện pháp bảo là Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Đối với Tam Thanh hiện nay, ba kiện pháp bảo này có lẽ đại biểu cho tình nghĩa nhất khí hóa tam thanh.

Nhưng tương lai, họ sẽ hiểu.

Đó là điềm báo cho sự rạn nứt của ba huynh đệ.

Không quan tâm đến chuyện này, Chu Dịch trực tiếp mang theo đồ đệ Nữ Oa vừa nhận và huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy trở về Bất Chu Sơn.

Trên đường đi, Phục Hy muốn nói lại thôi, rõ ràng, y cũng muốn bái Chu Dịch làm sư.

Chỉ là, Chu Dịch không có ý định này.

Hi Hòa và Thường Hi hai người không ngừng nhìn Nữ Oa, vẻ mặt ngưỡng mộ không thể che giấu.

Ban đầu họ cũng muốn bái sư, nhưng cuối cùng không có hy vọng xa vời đó, cho nên mới lựa chọn trở thành thị nữ của Chu Dịch.

Lúc này, nhìn Nữ Oa với ánh mắt cổ quái đến lạ.

Nữ Oa hoàn toàn không để ý đến điều này, chỉ dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Chu Dịch.

Trong ánh mắt đó không biết là sùng bái, kính ý hay là tình cảm khác.

Tóm lại, bầu không khí tại hiện trường quả thực cổ quái đến cực điểm.

Ngay cả Chu Dịch, một đại thần thông giả đỉnh tiêm, bây giờ cũng cảm thấy có chút khó nói.

"Ồ!" Nữ Oa đột nhiên nhíu mày, rồi nhìn về phía Chu Dịch: "Xem ra, ngươi đã cảm ứng được cơ duyên của mình rồi." Nữ Oa chắp tay nói: "Sư tôn quả nhiên liệu sự như thần!" "Đi thôi, cũng nên đi xem một chút rồi!" Chu Dịch đương nhiên biết cơ duyên mà Nữ Oa cảm ứng được.

Không cần đoán cũng biết đó chắc chắn là Hồ Lô Đằng, một trong mười đại tiên thiên linh căn thượng cổ sinh ra trên Bất Chu Sơn.

Hồ Lô Đằng tuy là một trong mười đại tiên thiên linh căn thượng cổ, nhưng từ khi sinh ra đã gánh vác thiên mệnh.

Cái gọi là thiên mệnh không chỉ là kết ra mấy quả để những đại thần thông giả kia hái.

Bảy quả hồ lô trên Hồ Lô Đằng, căn bản không quan trọng.

Quan trọng là bản thể của Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng ẩn giấu bên dưới, đó mới là trọng điểm.

Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều là những bảo vật quan trọng liên quan đến việc Nữ Oa tạo người, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Mấy quả hồ lô bảo bối trông có vẻ liên quan đến Tam Thanh, Đế Tuấn.

Nhưng trên thực tế, tất cả mọi người đều chỉ là chạy nền cho Nữ Oa mà thôi.

Trước đây Chu Dịch vẫn luôn nắm giữ cơ duyên này trong tay mình.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù Chu Dịch đã nhiều lần tìm kiếm cơ duyên trên Bất Chu Sơn, cuối cùng cũng không tìm thấy.

Có lẽ là thời cơ chưa đến, cho nên Hồ Lô Đằng không có khả năng bị bất kỳ ai phát hiện.

Bây giờ thời cơ đã đến, người có duyên tự nhiên sẽ cảm ứng được.

Chu Dịch và Nữ Oa cùng những người khác đi về hướng Bất Chu Sơn, không định lãng phí thời gian.

Nhưng... trong cõi u minh, Hỗn Độn có vô cùng loạn lưu cuộn trào, hình thành một cơn bão khủng khiếp.

Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa và Thường Hi bốn người lập tức sắc mặt đại biến.

"Sư tôn!" Nữ Oa nhìn về phía Chu Dịch.

Chu Dịch thì ánh mắt nhìn về phía nơi vốn là Tử Tiêu Cung: "Hồng Quân, ngươi lại định giở trò gì?" Cơn bão Hỗn Độn xuất hiện vô cớ tự nhiên là do Hồng Quân ra tay.

Ngoài Hồng Quân ra, ai có thể cuốn lên bão tố trong Hỗn Độn, giết hại sinh linh?

Nếu nói là tình huống ngẫu nhiên, một đoàn người vừa vặn gặp phải tình huống vô cùng nguy hiểm.

Đừng nói là Chu Dịch, ngay cả Phục Hy, Nữ Oa cũng sẽ không tin.

Phục Hy và Hi Hòa cùng những người khác trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc: "Không ngờ Đạo Tổ lại làm như vậy!" Mặc dù biết sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Hồng Quân báo thù nhanh như vậy.

"Không chỉ đơn thuần là báo thù đâu.

Mà là để tăng thêm chút lợi thế cho phe mình mà thôi." Phục Hy, Nữ Oa chỉ cảm thấy Hồng Quân bụng dạ hẹp hòi, lúc này không nhịn được muốn báo thù Chu Dịch.

Nhưng chỉ có Chu Dịch mới rõ, Hồng Quân không chỉ đơn thuần là muốn báo thù.

Mục đích của ngài thực ra là ngăn cản Chu Dịch và Nữ Oa đi lấy Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, những thứ quan trọng để

tạo người.

Không nghi ngờ gì nữa, lúc này Tam Thanh và Đế Tuấn e rằng đã sớm vội vã đến đó rồi.

"Muốn dựa vào mấy tiểu xảo này để khốn trụ bản tọa sao?

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?" Bước một bước ra khỏi thân Tiểu Lôi, khí tức của Chu Dịch lập tức mênh mông như trời đất, không thể chống đỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn mạnh mẽ ra tay, một quyền một chưởng đánh ra.

Trong khoảnh khắc liền dùng hai loại pháp tắc Âm Dương và Ngũ Hành trấn áp đại thiên.

Trong tiếng nổ vang, vô hạn hỗn độn loạn lưu bị xé rách, một vùng hư không hoàn toàn hiện ra.

Chu Dịch hiện tại là nhục thân, nguyên thần song Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khoảng cách đến cảnh giới Hỗn Nguyên cũng đã không còn xa.

Lúc này mạnh mẽ ra tay, dù là hỗn độn loạn lưu thì đã sao?

Chẳng phải trong khoảnh khắc liền tan thành tro bụi.

Phục Hy, Nữ Oa và những người khác lần đầu tiên thấy Chu Dịch ra tay.

Hi Hòa và Thường Hi hai vị thị nữ cũng trong mắt dị sắc liên tục, bị thủ đoạn của Chu Dịch làm cho khâm phục.

Mặc dù họ đều là Đại La Kim Tiên, mỗi người thần thông quảng đại, nhưng trước mặt Chu Dịch, lại nhỏ bé yếu ớt đến không thể tưởng tượng, dù đã chạm đến ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Chu Dịch dù chỉ một chút.

Cảnh tượng này, càng khiến mọi người tin chắc rằng đứng sau lưng Chu Dịch là một lựa chọn sáng suốt.

"Sư tôn trở thành Thánh nhân cũng là chuyện sớm muộn." Nữ Oa trong lòng nghĩ như vậy.

Trên thực tế, khoảng cách giữa Chu Dịch và Hỗn Nguyên thật sự không lớn.

Hắn hoàn toàn có mấy cách để trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Chương 99

Pháp tắc chứng đạo, là một phương pháp!

Âm Dương và Ngũ Hành pháp tắc của Chu Dịch đều đã viên mãn dưới Hồng Hoang, khoảng cách đến việc phá vỡ cực hạn này để tìm kiếm sự mở rộng của pháp tắc dưới đại đạo cũng đã gần kề.

Hội tụ vạn thiên pháp tắc, dùng danh nghĩa sáng thế để phá vỡ cực hạn tu luyện, chấp chưởng vạn thiên.

Con đường này khó khăn hơn, cũng là con đường mà Chu Dịch đang đi, có thể nói là hành động nghịch thiên.

Muốn làm được điều này, Chu Dịch còn một con đường dài phải đi.

Nhưng... nếu thật sự thành công, thì thứ mà Chu Dịch đột phá không phải là cảnh giới Hỗn Nguyên, mà là cảnh giới đại đạo chí cao vô thượng thực sự.

Cho nên, chỉ cần làm được một phần, là có thể nước chảy thành sông mà bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Về phần phương pháp đơn giản nhất như công đức thành Thánh, lại càng không cần phải nói nhiều.

Tóm lại, chỉ cần một cơ hội, Chu Dịch có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước tu vi như vậy, Hồng Quân nếu không dùng thực lực thật sự, chỉ giở chút thủ đoạn sau lưng, sao có thể ngăn được Chu Dịch chứ?

Ngay sau đó, Chu Dịch liền liên tiếp phá tan vô cùng hỗn độn loạn lưu, mang theo lôi thú và các vị tùy tùng rơi vào Tam Thập Tam Thiên.

"Chỉ vì để trì hoãn thời gian sao?" Chu Dịch hừ lạnh một tiếng.

Nếu bây giờ có tu vi Hỗn Nguyên, một niệm có thể phá tan thủ đoạn của Hồng Quân.

Nhưng hiện tại Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân, thần thông của ngài dù không thật sự muốn ra tay với Chu Dịch, nhưng cũng đủ để Chu Dịch lãng phí không ít thời gian.

"Mau đi!

Nếu đi trễ, cơ duyên có thể sẽ rơi vào tay người khác." Chu Dịch khẽ hô hoán, lôi thú lập tức hiểu rõ sự nghiêm trọng của sự việc, lập tức gầm lên một tiếng, hóa thành một đạo lôi quang lao về phía Bất Chu Sơn.

Soạt!

Chúng sinh chỉ có thể cảm nhận được trên bầu trời cao ức vạn dặm có một đạo lôi quang lóe lên, trong nháy mắt từ một đầu chân trời đến đầu kia.

Lúc này tại Bất Chu Sơn...

Trong một tiên thiên đại trận đang mở ra, một cây Hồ Lô Đằng mọc trên vách đá thẳng đứng lấp lánh vạn thiên bảo quang, tỏa ra khí tức kinh người vô cùng.

Mùi hương thảo mộc nồng nặc và vô số pháp tắc độc đáo đang được thai nghén.

Đó chính là Hồ Lô Đằng, một trong mười đại tiên thiên linh căn thượng cổ.

Dưới Hồ Lô Đằng, có bảy quả hồ lô bảo bối với màu sắc khác

nhau, lần lượt là màu tử kim, tử bạch, tử hoàng, tử lục, tử hắc, tử hồng và màu tím thuần túy.

Trong đó, sáu quả hồ lô đầu tiên đã hoàn toàn thành hình, có thể hái được.

Nhưng quả hồ lô màu tím thuần túy cuối cùng lại chỉ lớn bằng một nửa, khí tức cũng yếu đi rất nhiều.

Không cần xem cũng biết, quả hồ lô này còn một khoảng thời gian nữa mới thành hình.

Về phần tại sao quả của Hồ Lô Đằng chưa hoàn toàn thành hình, tiên thiên đại trận lại vẫn mở ra, điều này không ai biết được.

Ngoài Hồ Lô Đằng, mấy người đang đối đầu nhau.

Nếu Chu Dịch ở đây tự nhiên có thể nhận ra, một bên chính là ba đứa con của hắn, Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi.

Ba người du lịch Hồng Hoang suốt hai mươi vạn năm, tự cảm thấy đã có không ít đột phá và tiến bộ, bèn đến đỉnh Bất Chu Sơn để tìm phụ thân Chu Dịch.

Không ngờ, trong quá trình leo lên Bất Chu Sơn, ngẫu nhiên gặp phải linh khí triều dâng bùng nổ.

Theo dấu vết thì phát hiện ra có một cây cực phẩm tiên thiên linh căn độc đáo như vậy đang được thai nghén.

“Khổng Tuyên huynh trưởng, đây là cơ duyên trời định cho huynh muội chúng ta a!” Chu Bằng ha ha cười lớn.

Bên cạnh, Khổng Tuyên và Chu Linh Nhi trên mặt cũng đầy ý cười.

Nhưng, đang lúc vui mừng khôn xiết, mấy đạo khí tức kinh người lại từ xa bay tới.

Một con tam túc kim ô khổng lồ xuất hiện trên trời, tung hoành trên đầu họ, nhiệt độ nóng rực dường như có thể biến hư không thành một phương luyện ngục.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Khổng Tuyên, con kim ô đó lại hóa thành một người mặc chiến giáp màu đen huyền, trong dung mạo mang theo mấy phần sát khí.

"Lũ cá tạp ở đâu ra, cút ngay cho bản tọa!" Kim ô chính là Thái Nhất!

Vừa mở miệng đã bá khí tứ phía, muốn dùng khí thế dọa lui Chu Bằng, Khổng Tuyên.

Nhưng... dù Thái Nhất thực lực mạnh mẽ, Khổng Tuyên và những người khác cũng không có lý do để lùi bước.

"Đạo hữu, vật này là do ba huynh muội chúng ta phát hiện trước, bảo chúng ta rời đi, có chút không thích hợp lắm đâu." Khổng Tuyên nhíu chặt mày, vô cùng trịnh trọng nói.

Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi, ba người đã có tiến bộ không nhỏ trong quá trình rèn luyện.

Tu vi của cả ba hiện giờ đều đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cộng thêm việc mỗi người đều có trong tay bảo vật do Chu Dịch ban tặng.

Trong hơn hai mươi vạn năm, ba huynh muội cũng đã gặp không ít phiền phức.

Nhưng những phiền phức đó cuối cùng đều không thể uy hiếp được họ, ngược lại còn trở thành minh chứng cho sự trưởng thành không ngừng.

Thái Nhất dù có được tạo hóa khi nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung,

từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng cũng không thể khiến Khổng Tuyên lựa chọn từ bỏ.

Chờ đợi cơ duyên, ai đến trước, tự nhiên sẽ có một phần thuộc về mình.

Nhưng sự bá đạo của Thái Nhất còn vượt xa huynh trưởng Đế Tuấn của y.

Nhìn thấy ba người Khổng Tuyên không chịu lui đi, trên mặt y tức thì hiện lên một nụ cười băng giá.

"Chỉ là ba tên Đại La hậu kỳ nho nhỏ, cũng dám cò kè mặc cả với bản tọa!" "Thái Dương Chân Hỏa!" Đột nhiên, Thái Dương Tinh trên bầu trời bỗng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt, ngọn lửa nóng bỏng vô tận từ Thái Dương Tinh bắn ra, chớp mắt bao trùm về phía trước Thái Nhất.

Nhiệt độ cao kinh người lập tức khiến hư không trên đường đi nứt ra từng tấc, để lại những vết cháy xém, uy lực kinh khủng có thể thấy rõ.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa hung mãnh nhất trong Hồng Hoang, dù là Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa hay Tam Muội Chân Hỏa đều không thể sánh bằng.

Điều khiển Thái Dương Chân Hỏa cũng là bản lĩnh đặc hữu của Tam Túc Kim Ô, là vốn liếng để chúng tự hào.

Giờ đây khi đối mặt với ba người Khổng Tuyên và Chu Linh Nhi, y không chút do dự thi triển Thái Dương Chân Hỏa, có thể thấy y hoàn toàn không có ý định nương tay, định trực tiếp xóa sổ cả ba người.

"Đến hay lắm!" Nhưng đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa lừng lẫy danh tiếng, vẻ mặt ba người Chu Linh Nhi lại không có chút thay đổi.

Chỉ thấy Chu Linh Nhi bước lên phía trước, một luồng khí tức của Hỏa chi pháp tắc kinh người đến cực hạn bắt đầu hiện ra.

Tựa như vạn hỏa trong thiên địa đều thần phục dưới chân nàng, liệt diễm bùng lên, mỗi một tia lửa nhảy múa đều vận chuyển theo thiên địa chí lý.

Cảnh tượng thiêu đốt không chỉ mang đến nhiệt độ cao, mà còn là sức phá hoại kinh khủng đến cực hạn.

Lửa cháy lan ra đồng cỏ, cũng là thiên tai diệt thế!

"Oanh!" Phượng Hoàng Chân Hỏa của Chu Linh Nhi trong nháy mắt tuôn ra, va chạm với Thái Dương Chân Hỏa từ trên trời giáng xuống.

Sức mạnh kinh hoàng từ vụ nổ lan ra bốn phương tám hướng, sóng khí mắt thường có thể thấy được càn quét khắp trời đất, khiến khu vực gần đó lập tức biến thành một vùng đất cháy.

"Hả?" Thái Nhất nhìn cảnh này, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Y đương nhiên nhìn ra chân thân của Chu Linh Nhi là một con phượng hoàng, nhưng không ngờ chân hỏa trong cơ thể con phượng hoàng nhỏ bé này lại có thể sánh ngang với Thái Dương Chân Hỏa.

"Không thể nào!" Y không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống như vậy, điều này không đúng.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa mạnh nhất giữa trời đất, bản thân y là người thi triển cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 100

Tại sao lại không địch lại một nha đầu Đại La Kim Tiên hậu kỳ?

Lẽ nào Phượng Hoàng Chân Hỏa của nàng còn mạnh hơn Thái Dương Chân Hỏa?

Là một Tam Túc Kim Ô, Thái Nhất không thể chấp nhận điều này.

Y không biết rằng, là con của Chu Dịch và Nguyên Phượng, Chu Linh Nhi là một sự tồn tại vốn không nên xuất hiện.

Sự đặc biệt của nàng không thua kém Khổng Tuyên và Chu Bằng bao nhiêu.

Sự lĩnh ngộ đối với Hỏa chi pháp tắc của nàng ngay cả Nguyên Phượng cũng không bằng.

Tuổi còn nhỏ mà đã đạt tới cảnh giới viên mãn của Hỏa chi pháp tắc.

Trong tình huống Hỏa chi pháp tắc viên mãn, tu vi của Chu Linh Nhi dù chỉ có Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng chiến lực cụ thể lại vượt xa tưởng tượng của người thường.

Phượng Hoàng Chân Hỏa được nuôi dưỡng trong cơ thể một khi thi triển, há có thể tầm thường?

Việc Thái Nhất bị thất thế cũng là điều đương nhiên.

"Tiểu muội, bọn ta giúp muội một tay!" Khổng Tuyên và Chu Bằng đương nhiên không thể đứng nhìn lúc này.

Âm Dương chi lực và Ngũ Hành chi lực bùng nổ.

Hai loại sức mạnh kinh người đều hóa thành đại đạo pháp tắc vô tận trải ra.

Ba vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ liên thủ, ngay cả Thái Nhất ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng cảm nhận được một tia uy hiếp.

Y lập tức lùi lại, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

Tức giận càng thêm, y trực tiếp lấy ra pháp bảo cộng sinh.

Một chiếc chuông nhỏ cổ xưa tao nhã xuất hiện trong lòng bàn tay y, rồi theo một cái phất tay của y.

Một luồng sức mạnh thời không vô tận lập tức chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, chiếc chuông nhỏ trong lòng bàn tay liền lao lên trời cao, đón gió mà lớn lên!

Chỉ trong chốc lát đã trở thành một vật khổng lồ che lấp trời đất, những hoa văn cổ xưa trên đó hiện ra không sót một chi tiết nào.

Đó nào phải là hoa văn?

Rõ ràng là sự khắc ghi của vô thượng đại đạo, là sự diễn hóa của vạn thiên pháp tắc.

Đạo vận trong đó lan tỏa, lập tức hình thành một vùng không gian riêng, bao trùm bốn phương.

Người ở trong đó đều như rơi vào vũng lầy không thể tự thoát ra.

"Hỗn Độn Chung!" Thái Nhất khẽ hô một tiếng, nói ra tên của pháp bảo này.

Chính là một trong ba pháp bảo được phân ra từ Bàn Cổ Phủ sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hỗn Độn Chung.

Khác với Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung toàn diện hơn, không thể tưởng tượng hơn.

Là tiên thiên chí bảo, công phạt vô song, phòng ngự kinh người,

lại còn có sức mạnh của thời không pháp tắc.

Nếu dùng sức mạnh Thánh nhân để thúc đẩy, rung lên ba tiếng là có thể luyện lại địa hỏa thủy phong, biến cả Hồng Hoang thiên địa thành hư vô.

Trong số các chí bảo, Hỗn Độn Chung cũng là một tồn tại cực kỳ khó lường, là pháp bảo mà vô số người khao khát.

Đương nhiên, loại pháp bảo này không phải ai cũng có thể thi triển.

Là chí bảo bạn sinh của Thái Nhất, sự ra đời của nó có liên quan đến Vu Yêu đại kiếp.

Vì vậy, trước khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, chủ nhân duy nhất của pháp bảo này chỉ có thể là Thái Nhất.

Muốn thi triển chí bảo này, cần phải có thực lực kinh người.

Chuẩn Thánh sơ kỳ có thể rung lên tiếng thứ nhất, định trụ một phương thời không, khiến bất kỳ kẻ địch nào cũng không thể động đậy mảy may.

Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể rung lên tiếng thứ hai, thiên địa sụp đổ, vạn vật tịch diệt, lực sát thương kinh người đến cực hạn.

Cảnh giới Hỗn Nguyên có thể rung lên tiếng thứ ba, Hồng Hoang tái tạo, địa hỏa thủy phong tứ đại nguyên tố trở về hỗn độn.

Thái Nhất hiện tại chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cuối cùng cũng chưa bước vào tầng thứ Hỗn Nguyên.

Do đó, mặc dù có thể thúc đẩy chí bảo vô thượng này, nhưng cũng không đáng sợ đến thế.

Chỉ là, nếu dùng để đối phó với bọn Khổng Tuyên, tự nhiên là quá

đủ!

"Ba người các ngươi, không biết trời cao đất rộng, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết uy lực của Hỗn Độn Chung." Trên mặt Thái Nhất mang theo vài phần dữ tợn, định nhân lúc này trực tiếp trấn sát ba người Khổng Tuyên.

Nhưng cũng chính vào lúc này, ba đạo khí tức kinh người xuất hiện.

Một trong số đó hóa thành một luồng độn quang xanh mờ, trực tiếp lao về phía cây hồ lô đằng.

"Không hay rồi!" Thái Nhất tâm thần khẽ động, lập tức dùng Hỗn Độn Chung trấn về phía luồng độn quang đó.

Một khối Ngọc Như Ý bay lên trời, trên đó có tam tài bảo quang Thiên Địa Nhân, tương ứng với tam huy Nhật Nguyệt Tinh.

Vị thế của pháp bảo ngưng tụ, đánh vào bản thể của Hỗn Độn Chung.

Trong chốc lát, Hỗn Độn Chung run rẩy vài phần, uy lực giảm mạnh.

Thái Nhất dù sao thực lực cũng không đủ, không thể phát huy được thực lực chân chính của pháp bảo này.

Ngọc Như Ý tuy phẩm cấp không bằng Hỗn Độn Chung, nhưng cũng có thể chống đỡ phần lớn uy năng của nó.

Sức mạnh thời không còn lại ồ ạt giáng xuống, đè nát một vùng trời đất, hư không vỡ vụn khắp nơi.

Nhưng chủ nhân của luồng độn quang xanh mờ kia cũng không phải là nhân vật tầm thường, lúc này trực tiếp chống đỡ, trong chớp mắt đã lao đến trước cây hồ lô đằng.

“Tốt, cơ duyên là của bản tôn!” Ba người đột nhiên giáng lâm không cần nói nhiều, chính là ba huynh đệ Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Trong hỗn độn, họ gặp được Tạo Hóa Thanh Liên, lần lượt nhận được Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Đúng như câu nói, hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, tam giáo vốn là một nhà.

Chưa kịp đắm chìm trong niềm vui thu hoạch pháp bảo, lại một cơ duyên khác được cảm ứng.

Lập tức vui mừng khôn xiết.

Cũng chính lúc này, giọng nói của Hồng Quân vang lên bên tai ba sư huynh đệ.

“Trong cơ duyên lần này, bản thể hồ lô đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng là quan trọng nhất, là đại cơ duyên thật sự, ba người các ngươi tuyệt đối không được bỏ lỡ!” Thánh nhân đã nhắc nhở như vậy, Lão Tử và Nguyên Thủy sao có thể không để trong lòng?

Lập tức, họ không ngừng ngựa lao về phía Bất Chu Sơn.

Nhưng vì đi đường vòng một chút, nên chậm hơn Thái Nhất một ít.

Khi thấy ba người Khổng Tuyên, trong lòng Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy có chút kinh ngạc, không ngờ lúc này lại có liên quan đến Chu Dịch.

Nhưng họ cũng không hề lo lắng.

Dù sao lúc này giao thủ với ba người Khổng Tuyên là Tam Túc Kim Ô, không phải họ.

Lão Tử và Thông Thiên không định nhân cơ hội cướp đoạt cơ duyên.

Nhưng Nguyên Thủy thì khác!

Từ tận đáy lòng, y khao khát cơ duyên này, lúc này tự nhiên không chút do dự, nhân lúc hai bên giao tranh, ra mặt cướp đoạt.

Đến gần, hồ lô đằng, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và bảy quả hồ lô báu hiện ra trước mắt.

Chỉ cần một động tác, những bảo bối này sẽ bị Nguyên Thủy thu vào túi.

Vừa nghĩ đến đây, tim Nguyên Thủy đập thình thịch.

Nhưng...

Chương 101

“Chậm đã!” Tiếng sấm vang trời!

Dưới một tia lôi quang lóe lên, thân hình Nữ Oa cũng đột nhiên xuất hiện.

Hạo nhiên chi lực giáng xuống, uy lực mênh mông không thể lường được.

Thủ đoạn của Thái Nhất đã bị Tam Bảo Ngọc Như Ý chống đỡ vài phần, vì vậy Nguyên Thủy mới có thể bình an vô sự.

Nhưng thần thông của Nữ Oa thì không!

Nguyên Thủy phải chịu sức mạnh trấn áp của thời không, nếu trúng một đòn như vậy của Nữ Oa, e rằng chỉ việc chữa thương đã cần một thời gian dài, đúng là được không bù mất.

Trong tình thế cấp bách, Nguyên Thủy chỉ có thể vồ lấy cơ duyên gần nhất.

“Ba quả hồ lô và Cửu Thiên Tức Nhưỡng?” Dù một vồ này không được nhiều như kế hoạch ban đầu, nhưng cũng không lỗ!

Lập tức, thân hình Nguyên Thủy quay lại, lướt qua thần thông của Nữ Oa.

Oanh!

Trong tiếng nổ dữ dội, thần thông của Nữ Oa tiêu tán.

Nữ Oa đứng ở vị trí ban đầu của hồ lô đằng, trong tay cầm chính là bản thể hồ lô đằng và bốn quả hồ lô còn lại.

“Hừ!” Dù số hồ lô báu trong tay Nữ Oa không ít, nhưng... những thứ đó căn bản không quan trọng.

Nhìn Nguyên Thủy lấy đi Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sắc mặt Nữ Oa lập tức trở nên khó coi.

Nàng tinh thông Tạo Hóa pháp tắc, cảm ứng đối với cơ duyên của bản thân vô cùng mạnh mẽ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu không có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cơ duyên kinh người vốn thuộc về nàng cũng sẽ hoàn toàn mất đi.

Đây là điều nàng không muốn thấy.

"Phải làm sao bây giờ!" Nữ Oa nhìn về phía Nguyên Thủy đang đi xa, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ta muốn Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay ngươi, nếu ngươi bằng lòng giao ra, ta nguyện dùng những bảo vật khác để đổi!" Nguyên Thủy ha ha cười lớn, "Nữ Oa đạo hữu, không phải bản tọa không đổi, chỉ là vật này đối với bản tọa cũng có công dụng lớn." Sau khi lấy được Cửu Thiên Tức Nhưỡng và đi xa, trong lòng Nguyên Thủy cũng vui mừng vạn phần.

"Lão sư quả nhiên không nói sai, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đúng là bảo bối tốt.

Đối với ta không có giá trị gì, dùng nó đổi lấy bảo vật của Nữ Oa cũng rất tốt." Nguyên Thủy hai mắt hơi híp lại, đang tính toán làm thế nào để cò kè mặc cả, lấy được nhiều bảo vật hơn từ tay Nữ Oa.

Thậm chí... trực tiếp nhắm mục tiêu vào Chu Dịch.

Nữ Oa có thể không lấy ra được thứ gì, nhưng Chu Dịch tuyệt đối là một kho báu.

Nghĩ đến Chư Thiên Khánh Vân vốn nên thuộc về mình, trong lòng Nguyên Thủy lại nóng rực lên.

Trong lúc hai bên đang giao thiệp, lôi quang dần dần ngưng tụ, hóa thành một con lôi thú dữ tợn kinh khủng trấn áp trời đất.

Chỉ riêng tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của lôi thú bao phủ xuống, bất kể là Tam Thanh hay Thái Nhất đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

"Phụ thân!" Khổng Tuyên, Chu Linh Nhi và Chu Bằng liếc mắt đã thấy trên con lôi thú uy nghiêm vô cùng kia, thân hình Chu Dịch đứng sừng sững trên cao.

Lập tức, họ vui mừng khôn xiết mà hô lên.

"Hả?" "Phụ thân?" Thái Nhất sợ đến mức chân mềm nhũn.

Lúc này y mới biết ba tên nhóc mình đối phó là ai, đó là con của Chu Dịch.

Chu Dịch là ai?

Là kẻ khiến Hồng Quân Đạo Tổ mất hết mặt mũi ở Tử Tiêu Cung, đối mặt với uy áp của Thánh nhân vẫn ung dung nói cười, thậm chí còn dám lên tiếng mỉa mai, một kẻ cứng rắn thực sự!

Mặc dù hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có ý kiến lớn với Chu Dịch, thậm chí mang một tia hận ý.

Nhưng họ cũng không phải đồ ngốc, không thể đối đầu trực diện với Chu Dịch hiện giờ.

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

"Thôi rồi!" Thái Nhất đột nhiên cảnh giác, nhân lúc này hóa thành bản thể bay về phía Thái Dương Tinh.

Đã ra tay với con cái của Chu Dịch, dính vào nhân quả này, Chu Dịch muốn đối phó y cũng là danh chính ngôn thuận.

Nếu vẫn lạc ở đây, Thái Nhất sẽ trở thành một trò cười lớn.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

Lúc này Thái Nhất nào còn có thể để ý đến cơ duyên hay không,

mạng nhỏ quan trọng hơn.

Nhìn Thái Nhất bay xa, trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười lạnh.

Y thuận tay chỉ một cái, âm dương lưỡng khí lập tức xuyên qua không trung.

Oanh!

"Ngao!!!" Tiếng kêu của Kim Ô vang vọng chín tầng trời.

Cánh của Tam Túc Kim Ô lúc này bị đánh thủng một lỗ lớn, máu vàng văng khắp bầu trời.

Trong tiếng kêu thảm thiết, Thái Nhất sợ đến vỡ mật, không chút do dự đốt cháy tinh huyết trong cơ thể, thi triển thuật Kim Ô Hóa Hồng.

Đây là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của tộc Kim Ô.

Sau khi thi triển, lập tức hóa thành một đạo hồng quang biến mất, ngay cả Chu Dịch cũng rất khó đuổi kịp.

Đương nhiên, cái giá phải trả để thi triển thủ đoạn này cũng vô cùng kinh người.

Thái Nhất hiện tại muốn tấn thăng Chuẩn Thánh e rằng phải trả giá gấp trăm nghìn lần nỗ lực.

Nhìn Thái Nhất bay đi, nụ cười lạnh trên mặt Chu Dịch mới thu lại.

Y không có ý định diệt sát Thái Nhất vào lúc này.

Là con cưng của khí vận đại kiếp, trên người Thái Nhất có khí vận quấn quanh, nếu tùy tiện diệt sát, Chu Dịch tự nhiên sẽ được không bù mất.

Giống như việc Hồng Quân có thể đối phó Chu Dịch nhưng vẫn luôn không muốn, không thể ra tay.

Chu Dịch đối đãi với Thái Nhất cũng không thể như đối với Đông Vương Công.

Đông Vương Công đâu phải là con cưng của khí vận.

"Một chút giáo huấn là đủ rồi!" Dù sao Thái Nhất cũng không gây ra uy hiếp thực chất nào cho Khổng Tuyên, Chu Dịch không cần thiết phải truy cùng giết tận.

Sau đó, ánh mắt của y rơi vào Lão Tử và Nguyên Thủy.

Một chiêu đánh Thái Nhất chạy trối chết, thương thế thảm trọng.

Sự cường đại của Chu Dịch đã khắc sâu vào đáy lòng họ.

Dù là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, lúc này họ cũng đều cảm thấy kính sợ từ tận đáy lòng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy.

"Chu Dịch sư thúc!" "Cơ duyên là do ta đoạt được, sư thúc sẽ không gây khó dễ cho một tiểu bối như ta chứ!" "Đương nhiên, nếu sư thúc ép buộc, hai quả hồ lô báu này coi như là lễ vật ta tặng cho mấy vị sư điệt vậy." Nguyên Thủy lúc này cười gượng một tiếng, định ra tay trước.

Đại năng Hồng Hoang đều sĩ diện, sẽ không làm ra chuyện cướp đoạt cơ duyên của tiểu bối.

Đương nhiên, trừ một số sư huynh đệ phương Tây không cần mặt mũi ra.

Nguyên Thủy định lấy lùi làm tiến, đẩy Chu Dịch vào thế khó xử.

Chu Dịch dù sao cũng là người cùng thời đại với Hồng Quân.

Nguyên Thủy gọi Chu Dịch là sư thúc đương nhiên không có vấn đề gì.

Sư điệt trong miệng y cũng là ba đứa con của Chu Dịch.

Chương 102

"Còn ngẩn ra đó làm gì?" Chu Dịch nói với ba người Khổng Tuyên, "Nếu Nguyên Thủy sư điệt đã có lòng, nhận lấy phần lễ này thì có sao?" Nữ Oa đứng một bên có chút lo lắng.

Nhưng đây là quyết định của Chu Dịch, nàng không thể can thiệp.

Nhưng nàng biết rõ, nếu ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi nhận lấy ba quả hồ lô báu từ tay Nguyên Thủy.

Lúc đó, muốn lấy lại Cửu Thiên Tức Nhưỡng sẽ khó hơn rất nhiều.

Đến lúc đó, ba quả hồ lô báu, Nguyên Thủy chắc chắn sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Không chỉ Nữ Oa không hiểu, mà cả huynh trưởng Phục Hy và thị nữ của Chu Dịch là Hi Hòa, Thường Hi cũng không thể hiểu được hành động của Chu Dịch.

Nhưng nói đi nói lại, Chu Dịch mới là người thực sự quyết định, dù không hiểu, họ cũng chỉ có thể để Chu Dịch sắp xếp.

Ba người Khổng Tuyên tiến lên nhận lấy hồ lô báu trong tay Nguyên Thủy.

Ba quả hồ lô báu lần lượt có màu tím vàng, tím hoàng và tím đen.

Có lẽ là mệnh trời đã định, ba quả hồ lô mà Nguyên Thủy lấy được chính là pháp bảo mà Tam Thanh đáng lẽ phải sở hữu.

Trong đó, hồ lô màu tím vàng có thể luyện chế thành bảo bối đựng đan dược, bất kỳ đan dược nào đặt vào trong cũng có thể giữ được dược lực, thậm chí còn có thể ôn dưỡng dược hiệu.

Hồ lô báu như vậy, đối với Lão Tử có thể nói là có công dụng lớn.

Hồ lô màu tím hoàng bên trong có hai con Thủy Hỏa Kỳ Lân, vốn thuộc về Thông Thiên, sau này trở thành linh thú trấn thủ Kim Ngao Đảo của Tiệt giáo.

Còn quả hồ lô màu tím đen cuối cùng, có chút lợi hại.

Bên trong nó có đạo văn thời gian pháp tắc tự nhiên, tu luyện bên trong có thể tăng tốc độ tu luyện lên rất nhiều.

Mặc dù đối với Thánh nhân vô dụng, nhưng dưới Thánh nhân lại là bảo bối tốt thật sự!

Ba món bảo bối được đưa cho ba người Khổng Tuyên.

Ở xa, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử vừa đến, thấy cảnh này lập tức cảm thấy tim đập thình thịch.

Cuối cùng họ đến quá muộn, chỉ có thể nhìn pháp bảo bị người ta chia nhau.

Giờ đây, bảy quả hồ lô báu đều thuộc về phe Chu Dịch.

Sau khi lấy được ba quả hồ lô báu, Khổng Tuyên và những người khác lui về sau Chu Dịch.

Nguyên Thủy thì cười ha hả thu Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào tay áo trước mặt mọi người.

"Nếu đã như vậy, sư thúc, ba sư huynh đệ chúng ta xin cáo từ!" Y cười rồi quay người rời đi, rõ ràng là đang chờ Chu Dịch ra mặt ngăn lại.

Đã nhận ba món bảo bối hồ lô, nếu còn muốn ép y giao ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thì bộ dạng ăn vạ đó thật quá khó coi.

Nếu muốn trao đổi, Nguyên Thủy nhất định sẽ khiến Chu Dịch phải trả một cái giá kinh người.

Lần quay người này, chẳng qua là dục cầm cố túng, ép Chu Dịch và Nữ Oa phải tiến hành giao dịch với y.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Đôi mắt Hồng Quân cũng đang chăm chú theo dõi mọi thứ bên dưới.

Trên mặt ông ta bất giác hiện lên một nụ cười.

"Chu Dịch đạo hữu, với tu vi và tạo nghệ của ngươi, tự nhiên sẽ không nhìn không ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng đối với Nữ Oa quan trọng đến mức nào." "Lúc này ngươi có thể kìm nén được không?" Chu Dịch khiến ông ta không vui ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng muốn nhân lúc này để Chu Dịch nếm thử mùi vị khó chịu trong lòng.

Ăn miếng trả miếng, lấy răng trả răng.

Mọi người đều đang chờ đợi biểu hiện của Chu Dịch.

Chu Dịch nhìn Nữ Oa với ánh mắt có chút oán trách, đây là đệ tử đầu tiên của y.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, rồi nói: "Nữ Oa, bản tọa khá hứng thú với mấy quả hồ lô báu trong tay ngươi." "Nếu sư tôn thích, mấy quả hồ lô này đều cho sư tôn!" Nữ Oa giơ tay, giao bốn quả hồ lô báu trong tay cho Chu Dịch, chỉ giữ lại một thứ vô cùng quan trọng đối với nàng là hồ lô đằng.

Chu Dịch nhận lấy hồ lô xong lại lắc đầu, "Bản tọa là sư tôn của ngươi, sao có thể ra tay đòi bảo vật của đệ tử chứ?" "Thế này đi, bản tọa dùng một vật đổi với ngươi!" Nói xong, Chu Dịch liền lấy ra một vật từ không gian trữ vật.

Đó là một món bảo vật tràn ngập bảo quang bảy màu, dưới ánh sáng vô tận, trông giống như một khối đất đông cứng.

Khí tức Thổ chi pháp tắc ẩn chứa trong đó lại vượt xa sự viên mãn của Hồng Hoang thiên địa, phía trên thậm chí còn có khí tức hỗn độn lưu chuyển.

Vật này vừa xuất hiện, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút.

"!!" "Cửu Thiên Tức Nhưỡng?" Lão Tử và những người khác lập tức kinh hô một tiếng.

Nguyên Thủy vừa quay người đi trực tiếp sững sờ.

Nhưng giây tiếp theo, tất cả mọi người đều biết, phán đoán của họ đã sai.

"Không!" "Không phải Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là Hỗn Độn Tức Nhưỡng!" Bất kỳ bảo vật nào mang hai chữ hỗn độn đều tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Hỗn Độn Chung là ví dụ tốt nhất.

Hỗn Độn Tức Nhưỡng cũng vậy.

Nghe đồn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng chỉ là một phần của Hỗn Độn Tức Nhưỡng mà thôi, căn bản không đáng nhắc tới.

Nhận lấy Hỗn Độn Tức Nhưỡng từ tay Chu Dịch, đôi mắt Nữ Oa lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng.

"Sư tôn, con...!" Tâm trạng của nàng tự nhiên kích động đến mức không thể dùng lời để hình dung.

Ban đầu khi nhìn Nguyên Thủy lấy đi Cửu Thiên Tức Nhưỡng, với bộ dạng chắc ăn đó.

Tâm trạng Nữ Oa không cần phải nói là tệ đến mức nào.

Tính cách nàng vốn nhã nhặn đạm nhiên, nhưng không có nghĩa là trên con đường cầu đạo cũng nên giữ thái độ thờ ơ như vậy.

Trực giác mách bảo Nữ Oa, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và hồ lô đằng quan hệ đến việc sau này nàng có thể thành đạo hay không.

Nếu mất đi, đó thật sự là một tổn thất lớn.

Chu Dịch không có ý định bắt Nguyên Thủy giao ra vật này, trong lòng Nữ Oa đương nhiên có chút thất vọng.

Nhưng nàng cũng sẽ không oán trách Chu Dịch.

Dù sao, nếu thật sự ra tay với Nguyên Thủy, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không đứng nhìn.

Nhưng, vạn lần không ngờ, sư tôn của nàng Chu Dịch đã sớm có sắp xếp và tính toán.

Hỗn Độn Tức Nhưỡng, bảo vật vượt xa Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Khi Nữ Oa cầm nó trong tay, cảm giác trực giác đó càng rõ ràng hơn.

Được rồi!

Nữ Oa ơi!

Đại đạo có thể thành!

Trong nháy mắt, tình cảm kích tràn ngập trong lòng.

Nỗi oán trách nhỏ trong lòng sớm đã không biết bay đi đâu mất.

Ánh mắt nhìn Chu Dịch cũng sinh ra biến hóa khó tả.

Ban đầu khi Nữ Oa mới gặp Chu Dịch, chỉ cảm thấy kính phục và ngưỡng mộ thực lực của y.

Ở Tử Tiêu Cung, nàng lựa chọn bái Chu Dịch làm thầy, cũng là do một phần thiện cảm với Chu Dịch cộng thêm việc nàng thật sự không muốn trở thành con rối của Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ... tâm tình này đã có một sự thay đổi vi diệu.

Trên mặt Chu Dịch cũng mang theo một nụ cười.

Ánh mắt trêu chọc nhìn Nguyên Thủy đang sắp đi xa, chậm rãi nói: "Nguyên Thủy sư điệt?

Chương 103

Không đi nữa à?

Ở lại làm gì?" Trong nháy mắt, Nguyên Thủy chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Lỗ nặng rồi!

Lỗ nặng!!

Giá trị của Cửu Thiên Tức Nhưỡng không nhỏ, đó là sự thật.

Nhưng đối với Nguyên Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng căn bản không có giá trị gì.

Kế hoạch dựa vào bảo bối này để kiếm chác một lượng lớn lợi ích từ tay Chu Dịch đã trực tiếp phá sản.

Đạo sĩ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung lúc này tâm trạng cũng y hệt Nguyên Thủy.

Ai mà ngờ được trên người Chu Dịch lại có bảo vật như Hỗn Độn Tức Nhưỡng.

Hồng Quân là Thánh nhân mà cũng chưa từng thấy một lần.

"Chu Dịch!

Chu Dịch!" Hồng Quân lẩm bẩm trong lòng, vẻ mặt vô cùng kỳ quặc.

Đây có phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo không?

Mặc dù lần này Hồng Quân không có tổn thất thực tế.

Nhưng ông ta vẫn cảm thấy mặt nóng ran!

Hỗn Độn Tức Nhưỡng là do hệ thống ban thưởng.

Đừng nói là trong Hồng Hoang chưa từng có.

Ngay cả tìm khắp cả Hỗn Độn cũng chưa chắc tìm được bao nhiêu.

Ban đầu khi Chu Dịch nhận được bảo vật này cũng từng nghĩ có nên đầu tư nó vào Hỗn Độn Thiên, đẩy nhanh sự lớn mạnh của Hỗn Độn Thiên không.

Nhưng sau khi suy đi tính lại, Chu Dịch đã không làm vậy.

Dù sao không có Hỗn Độn Tức Nhưỡng, Hỗn Độn Thiên cũng ngày càng lớn mạnh, muốn thật sự dựa vào Hỗn Độn Thiên để nâng cao tu vi, bước vào Đại Đạo Cảnh.

Không có trăm vạn nguyên hội là điều không thể.

Dùng Hỗn Độn Tức Nhưỡng cũng không tăng được bao nhiêu tốc độ.

Chi bằng giữ lại...

để tạo người.

Chu Dịch kiếp trước là người của Nhân tộc.

Dù đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, đạo thể hắn dùng cũng là do hồn phách Nhân tộc kết hợp với tiên thiên âm dương chi khí và tiên thiên ngũ hành chi khí luyện chế thành.

Bất kể là từ góc độ nhân quả, hay từ sự thật đã thành.

Hắn và Nhân tộc chắc chắn không thể thoát khỏi quan hệ.

Lúc đó, Chu Dịch chưa nhận Nữ Oa làm đồ đệ, nhưng cũng đã có ý định can thiệp vào chuyện tạo người.

Huống chi là bây giờ.

Theo mệnh số Hồng Hoang ban đầu, Nhân tộc là sinh linh do Nữ

Oa đại thần tham ngộ vô thượng Tạo Hóa pháp tắc, lấy đạo thể làm cơ sở tạo ra.

Dùng Tam Quang Thần Thủy cộng với Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mượn hồ lô đằng để nặn ra từng người đất.

Vì sinh ra đã có đạo thể, Nhân tộc có thiên phú khá tốt trong việc tham ngộ đại đạo, vượt xa Yêu tộc và vạn thiên sinh linh trong trời đất.

Khi Nhân tộc mới được tạo ra, chúng sinh chấn động.

Cảm thấy đây chắc chắn là một chủng tộc nghịch thiên.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện, Nhân tộc đơn giản là rác rưởi trong rác rưởi.

Mặc dù có thiên phú không tồi, nhưng tuổi thọ thực sự quá ngắn.

Một người bình thường, trăm năm là chết.

Dù có thể bước lên con đường tu hành, nhưng trăm năm ngắn ngủi lại có thể tu hành đến mức nào?

Huống chi, nhục thân của Nhân tộc yếu ớt, một con côn trùng tùy tiện trong Hồng Hoang thiên địa cũng có thể gây ra mối đe dọa diệt tộc.

Nếu không phải vì Nhân tộc do Thánh nhân Nữ Oa sáng tạo, e rằng không quá ba nghìn năm, Nhân tộc sẽ hoàn toàn bị diệt vong.

Chủng tộc như vậy nhanh chóng không được ai coi trọng.

Nếu không phải vì trong Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc phát hiện Nhân tộc có giá trị nhất định, lựa chọn dùng Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm đối phó với Vu tộc.

E rằng Nhân tộc nhỏ bé căn bản sẽ không được chúng sinh để vào mắt.

Một Nhân tộc hèn mọn và nhỏ bé như vậy, Chu Dịch không thích!

Nhân tộc nếu đã định trở thành nhân vật chính của trời đất sau Vu Yêu, vậy thì nên kiêu ngạo nhìn trời đất, trở thành bá chủ thực sự.

Đừng có nói mấy lời hoa mỹ vô nghĩa như "thử thách đối với Nhân tộc!" Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc và Vu Yêu trước khi xưng bá lớn mạnh chưa từng có vận mệnh bi thảm như Nhân tộc.

Suy cho cùng, là do Nhân tộc không đủ mạnh.

Thậm chí nguyên nhân có thể trở thành nhân vật chính của trời đất cũng là vì những chủng tộc mạnh mẽ đã bị lịch sử xóa sổ.

Cá lớn nuốt cá bé, quy tắc cơ bản nhất của Hồng Hoang này vĩnh viễn không thay đổi.

Điều Chu Dịch muốn chính là Nhân tộc phải mạnh mẽ ngay từ đầu.

Căn cước!

Một chủ đề không thể tránh khỏi.

Giờ đây, Chu Dịch đã giao Hỗn Độn Tức Nhưỡng cho Nữ Oa, sau này Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra tự nhiên sẽ không yếu ớt như Nhân tộc trong Hồng Hoang ban đầu.

Tương lai đáng mong chờ!!

Kế hoạch thất bại, Nguyên Thủy căm phẫn khó tả.

Đặc biệt là khi nhìn vào những quả hồ lô báu trong tay ba người Khổng Tuyên, nỗi uất ức trong lòng càng khó giải tỏa.

Trấn Nguyên Tử lúc này tiến lên, "Nguyên Thủy đạo hữu, bần tọa khá hứng thú với Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay ngươi." "Không biết đạo hữu có nguyện ý chuyển nhượng?" Trấn Nguyên Tử vung tay, lấy ra không ít bảo bối, cộng thêm một ít Nhân Sâm Quả.

Mặc dù đây là một biện pháp tốt để giảm tổn thất.

Nhưng Nguyên Thủy sĩ diện, nếu chuyển nhượng cho Trấn Nguyên Tử, chẳng phải là nói cho mọi người biết chuyện mình bị lỗ nặng sao?

Lập tức, y giận dữ nói, "Bản tọa tự có công dụng, không đổi!" Nói xong, liền hóa thành một đạo quang mang bay về phía xa.

Lão Tử và Thông Thiên chậm rãi lắc đầu, rồi cũng hóa thành một đạo quang mang đuổi theo.

Trấn Nguyên Tử nhìn ba người Nguyên Thủy, Lão Tử ở xa, trên mặt cũng một trận cạn lời.

"Không đổi thì không đổi, gào to thế làm gì!" Cửu Thiên Tức Nhưỡng đối với Địa Thư của Trấn Nguyên Tử thật sự có giá trị không nhỏ.

Chỉ tiếc là Nguyên Thủy không đổi!

Hồng Vân lão tổ cũng vui vẻ tiến lên hành lễ với Chu Dịch.

"Chu Dịch tôn thượng!" Y không phải là đệ tử của Hồng Quân, đương nhiên không thể gọi Chu Dịch là sư thúc.

"Tôn thượng, quả hồ lô màu tím hồng kia đối với tiểu đạo có công dụng lớn, không biết tôn thượng có nguyện ý nhường lại không?" Hồng Vân lão tổ cười nói, cũng lấy ra không ít bảo vật.

"Đây đều là tích lũy nhiều năm của tiểu đạo, mong tôn thượng đừng chê." Là một trong những đại thần thông giả sớm nhất của Hồng Hoang, nội tình của mỗi người đều vô cùng phong phú.

Chương 104

Ngay cả một đại thần thông giả không thích tranh giành như Hồng Vân, trong tay cũng có không dưới mười kiện tiên thiên linh bảo, vô số hậu thiên linh bảo và linh căn hải lượng.

Huống chi là những người khác.

Chu Dịch gật đầu, "Nếu vậy, đưa quả hồ lô màu tím hồng cho ngươi thì có sao?" Chu Dịch vung tay, quả hồ lô màu tím hồng kia cũng được giao cho Hồng Vân lão tổ.

Bên trong quả hồ lô màu tím hồng chứa vạn thiên hồng sa, rất thích hợp cho Hồng Vân luyện chế thành pháp bảo sử dụng.

Đó cũng là Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô sau này, pháp bảo đặc trưng của Hồng Vân.

"Đa tạ tôn thượng, đa tạ tôn thượng!" Hồng Vân nhận lấy bảo bối, liên tục cảm tạ rồi cũng cùng Trấn Nguyên Tử rời đi.

Chu Dịch cũng không xem xét mấy quả hồ lô báu trong tay, tất cả đều thu vào không gian trữ vật.

Chuyện lần này kết thúc, bất kể là Chu Dịch hay Nữ Oa đều thu hoạch đầy bồn đầy bát.

Họ nhanh chóng trở về đạo trường của Chu Dịch.

Mặc dù đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa đều ở Bất Chu Sơn, nhưng so với đỉnh núi tuyệt đẹp của Chu Dịch thì kém hơn không chỉ một bậc.

Vì vậy, Nữ Oa và Phục Hy hai người cũng tu luyện trong đạo trường của Chu Dịch.

Bất kể là Phục Hy hay Nữ Oa, thu hoạch từ lần nghe đạo này đều vô cùng kinh người.

Cũng đã đến lúc họ phải chỉnh hợp lại những thu hoạch này.

Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng vậy.

Tiểu Lôi thì trở về nơi ngủ nghỉ thường ngày tiếp tục ngáy ngủ.

Còn Chu Dịch thì bắt đầu nói chuyện với ba đứa con.

Chủ yếu là về những trải nghiệm của ba người Khổng Tuyên trong hai mươi vạn năm.

Ba người không giấu diếm điều gì, kể lại chi tiết những gì đã thấy đã nghe trong hai mươi vạn năm.

Đặc biệt là Chu Linh Nhi, chiếc áo bông nhỏ tri kỷ, càng quấn lấy ông bố già Chu Dịch, líu lo không ngừng.

"Áo bông nhỏ quá tri kỷ cũng không phải chuyện tốt!" Mãi mấy trăm năm sau, Chu Dịch mới đuổi được cô con gái nhỏ đi.

Nhưng, từ những kiến thức của ba đứa trẻ, Chu Dịch cũng biết được một số chuyện thú vị.

"Bắc Hải Huyền Quy, hiện đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng vẫn chưa hóa hình!" Chu Dịch đương nhiên biết Huyền Quy.

Một kẻ xui xẻo bi thảm.

Nếu luận về bối phận, Huyền Quy cùng bối với Hồng Quân.

Căn cước của nó càng nghịch thiên đến cực hạn, dù ở nơi linh khí thiếu thốn, nghèo nàn đến cực điểm như phương Bắc Hồng Hoang.

Tốc độ tu luyện của Huyền Quy vẫn vô cùng nhanh chóng.

Hiện tại, trong tình huống Tam Thanh và những người khác còn cách Chuẩn Thánh một ngưỡng cửa không nhỏ, Huyền Quy lại tìm

được con đường của mình, tu luyện đến Chuẩn Thánh.

Chỉ là, nỗ lực của nó không có giá trị gì.

Là tồn tại định mệnh phải bị dùng làm trụ chống trời, Huyền Quy định sẵn không thể hóa hình, chỉ có thể giữ nguyên hình dạng bản thể.

Nếu một ngày, thiên trụ sụp đổ, trời đất nghiêng ngả.

Vậy thì Thánh nhân sẽ không chút do dự ra tay chặt đi bốn chi của Huyền Quy, dùng chúng để chống đỡ trời đất.

Đó chính là thiên mệnh của Huyền Quy!

Để báo đáp, Huyền Quy có thể nhận được công đức không nhỏ, từ đó đầu thai chuyển thế!

"Thật nực cười!" Chu Dịch cười lạnh đối với điều này.

Huyền Quy trước khi bị chặt đi bốn chi có thể đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mặc dù không thể hóa hình, nhưng là Chuẩn Thánh đỉnh phong thật sự.

Bị chém giết xong chỉ nhận được một ít công đức, chẳng khác nào bố thí cho kẻ ăn mày.

Ngay cả khi đứng ở góc độ người ngoài cuộc cũng biết cái gọi là thiên mệnh chỉ là đồ bỏ đi.

"Thiên trụ sụp đổ, Huyền Quy vẫn lạc." Chu Dịch chìm vào suy tư, trong lòng dường như có một kế hoạch.

Nhưng y tạm thời gác lại.

"Hệ thống, tổng kết phần thưởng!" Lần này đến Tử Tiêu Cung, Chu Dịch cũng đã làm không ít chuyện, đối với phần thưởng có thể nhận được.

Trong lòng y cũng có sự chờ đợi. [Ngài đã tu luyện hai mươi vạn năm, cảm ngộ pháp tắc được tăng lên, tu vi tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhận được **(mười triệu) điểm tích lũy!] [Đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, duy trì được thể diện, ngồi ngang hàng với Thánh nhân, nhận được **(một trăm triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm tiên thiên linh bảo mười hai viên Định Hải Thần Châu!] [Ngài đã bày tỏ quan điểm khác biệt về Đạo, khiến Hồng Quân rơi vào thế khó xử, nhận được **(một trăm triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm linh căn Thiên Thánh Hoa!] [Ngài đã nhận vị Thánh nhân tương lai Nữ Oa làm đồ đệ trước mặt Hồng Quân, và ban cho Hồng Mông Tử Khí, thay đổi một chút mệnh số Hồng Hoang, nhận được **(một trăm triệu) điểm tích lũy!

Nền tảng Đại Đạo ×1] [Ngài đã trở về Bất Chu Sơn, giúp Nữ Oa đoạt lấy hồ lô đằng cần thiết cho việc tạo người, đồng thời ban cho Hỗn Độn Tức Nhưỡng, đặt nền tảng vững chắc cho Nhân tộc tương lai, thay đổi lớn mệnh số Hồng Hoang, nhận được **(ba trăm triệu) điểm tích lũy!

Nền tảng Đại Đạo ×10, trận pháp phòng ngự đỉnh cấp Tứ Phương Vô Cực!] [Ngài đã phá giải kế hoạch của Nguyên Thủy và Hồng Quân, khiến hai người tức giận sôi gan, nhận được **(mười triệu) điểm tích lũy!] [Ngài đã đổi quả hồ lô màu tím hồng cho Hồng Vân lão tổ, nhận được một số bảo vật, nhận được 1,000,000 (một triệu) điểm tích lũy!] [Ngài đã biết được tình hình của Huyền Quy từ miệng ba đứa con, trong lòng bắt đầu ấp ủ một kế hoạch, nhận được **(năm mươi triệu) điểm tích lũy!] Hệ thống sẽ dựa vào mức độ quan trọng của sự việc và ảnh hưởng có thể xảy ra trong tương lai để phát hành điểm tích lũy tương ứng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc Chu Dịch nhận Nữ Oa làm đồ đệ

chỉ ảnh hưởng đến Hồng Quân, nên điểm tích lũy nhận được cũng chỉ có một trăm triệu.

Nhưng việc giao Hỗn Độn Tức Nhưỡng cho Nữ Oa lại nhận được ba trăm triệu điểm.

Có thể thấy tầm quan trọng của Nhân tộc trong tương lai của Hồng Hoang.

Khoản đầu tư này của Chu Dịch tuyệt đối là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Ban đầu số điểm tích lũy của Chu Dịch có mười lăm tỷ, giờ thêm bảy tỷ, lập tức trở thành người giàu có sở hữu hai mươi hai tỷ.

Đương nhiên, cách tầng công pháp tiếp theo của Đại Đạo Vô Cực Công, Chu Dịch còn thiếu bảy tám tỷ.

Nhưng, đến lúc Chu Dịch chứng đạo Hỗn Nguyên, bảy tám tỷ tuyệt đối không thành vấn đề.

Ngoài điểm tích lũy của hệ thống, Chu Dịch còn có không ít phần thưởng khác.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo mười hai viên Định Hải Thần Châu và cực phẩm tiên thiên linh căn Thiên Thánh Hoa không cần nói nhiều.

Món trước là bảo bối khá có danh tiếng trong thời kỳ Phong Thần, món sau, Chu Dịch chưa từng nghe qua.

Còn lại là trận pháp phòng ngự đỉnh cấp Tứ Phương Vô Cực và cái gọi là Nền tảng Đại Đạo.

Sau khi xem xét trận pháp phòng ngự đỉnh cấp Tứ Phương Vô Cực, vẻ mặt Chu Dịch hơi nghiêm túc vài phần.

Có thể được gọi là trận pháp phòng ngự đỉnh cấp, Tứ Phương Vô Cực đương nhiên có bản lĩnh.

Nếu bố trí nó, ngay cả thủ đoạn của Thánh nhân cũng không thể dễ dàng đột phá.

Nếu có Thánh nhân chủ trì, không phải bốn Thánh cùng xuất hiện thì không thể phá!

Nghe có vẻ giống với Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm thuộc về khốn trận, Tứ Phương Vô Cực thuộc về trận pháp phòng ngự đỉnh cao.

"Đúng lúc, có thể dùng được rồi!" Trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười.

"Hệ thống thật sự hiểu nhu cầu của tôi." Loại trận pháp này nếu dùng điểm tích lũy của hệ thống để đổi, không có mười tỷ tuyệt đối không lấy được, giá trị của nó thậm chí có thể sánh ngang một món tiên thiên chí bảo.

Trong kế hoạch tương lai của Chu Dịch, giá trị của trận pháp này chỉ cao hơn chứ không thấp hơn một món tiên thiên chí bảo.

So với một trận pháp khác mà hệ thống thưởng là Cửu Thiên Lôi Lạc.

Món trước chú trọng phòng ngự, món sau chú trọng công phạt.

Hướng đi khác nhau mà thôi.

Chương 105

Một cái vung tay, Chu Dịch trực tiếp lấy ra dược liệu bố trí trận pháp Tứ Phương Vô Cực và trận đồ.

"Hi Hòa, Thường Hi đâu?" Một tiếng gọi, Hi Hòa và Thường Hi đang tu luyện ở xa lập tức mở mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ liền đồng loạt hóa thành một đạo nguyệt hoa, trong chớp mắt đã đến đại điện nơi Chu Dịch đang ở.

"Tham kiến chủ nhân!" Chu Dịch giao trận đồ và dược liệu bố trí trận pháp vào tay hai chị em.

"Bố trí trận pháp trên Bất Chu Sơn, đừng để xảy ra sai sót!" Hi Hòa và Thường Hi trong lòng kinh ngạc, sau khi nhận trận pháp từ tay Chu Dịch liền biết đây là một môn trận pháp phòng ngự.

Một môn trận pháp phòng ngự có thể bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Có thể làm được điều này, sự mạnh mẽ của trận pháp tự nhiên cũng không cần phải nói nhiều.

Nhưng Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng không kỳ quái việc Chu Dịch có thể lấy ra trận pháp kinh người như vậy.

Trong mắt hai chị em, Chu Dịch chính là người không gì không làm được.

Nếu nói Chu Dịch là người có trận pháp đệ nhất Hồng Hoang, e rằng họ cũng sẽ không có chút nghi ngờ nào.

Đương nhiên, Chu Dịch sau khi luyện hóa mảnh vỡ trận đạo pháp tắc mà hệ thống thưởng, tạo nghệ trận đạo của y đúng là đỉnh cao của Hồng Hoang.

Điều Hi Hòa và Thường Hi bối rối là ý nghĩa của việc bố trí trận pháp này.

"Lẽ nào chủ nhân lo lắng Bất Chu Sơn sẽ sụp đổ gãy lìa?

Mới thiết lập trận pháp phòng ngự?" Vừa nghĩ đến đây, Hi Hòa và Thường Hi hai người lập tức lắc đầu, "Sao có thể chứ?

Đơn giản là chuyện hoang đường." Nhưng, mặc dù không biết mục đích của Chu Dịch, họ cũng không chút do dự nhận lệnh đi bố trí trận pháp Tứ Phương Vô Cực.

"À đúng rồi!" "Môn trận pháp này cũng cầm đi luôn đi." Chu Dịch dường như nghĩ ra, lại lấy ra một bộ trận pháp khác.

Chính là dược liệu và trận bàn của Cửu Thiên Lôi Lạc.

Nếu Tứ Phương Vô Cực đã được bố trí, Cửu Thiên Lôi Lạc sao có thể nhàn rỗi được?

"Biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ thì sao!" Trên mặt Chu Dịch không biết vì sao lại nở một nụ cười.

Hi Hòa và Thường Hi hai người khi nhìn thấy nụ cười của Chu Dịch, đáy lòng lại không khỏi lạnh gáy.

Họ biết, chủ nhân của họ chắc chắn đã nảy sinh một số trò đùa ác ý.

Còn về việc sau khi hai trận pháp được bố trí xong sẽ có thay đổi như thế nào.

Đừng nói, hai chị em cũng có chút mong đợi.

Sau khi Hi Hòa và Thường Hi hai người rời đi, Chu Dịch liền bắt đầu xem xét phần thưởng cuối cùng!

Nền tảng Đại Đạo ×11!

Đây là lần đầu tiên Chu Dịch nhận được phần thưởng như vậy.

Nhưng chỉ nghe tên thôi đã biết, Nền tảng Đại Đạo tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Lập tức, Chu Dịch liền lấy nó ra từ hệ thống.

Ngay lập tức, một luồng khí tức bàng bạc lan tỏa ra, bao trùm toàn bộ đỉnh núi tuyệt đẹp.

Phục Hy và Nữ Oa đang tu luyện lập tức bị kinh động, mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía Chu Dịch.

"Bên phía sư tôn (tôn thượng) đã xảy ra chuyện gì?" Họ có thể cảm nhận được bên phía Chu Dịch dường như có động tĩnh lớn.

Nhưng với thực lực của họ, lại không thể nhìn thấu.

"Kỳ lạ, đạo vận kỳ lạ." Động tĩnh bên phía Chu Dịch không phải là thứ họ có thể thăm dò.

Vì vậy, Phục Hy và Nữ Oa nhanh chóng không tiếp tục quan tâm đến bên Chu Dịch nữa.

Nhưng rõ ràng, bên Chu Dịch có động tĩnh lớn.

"Nền tảng Đại Đạo!" "Nguyên lai là vậy, nguyên lai là vậy!" Trên mặt Chu Dịch lập tức hiện lên nụ cười sảng khoái.

Cái gọi là Nền tảng Đại Đạo chính là khả năng để tu sĩ bước vào cảnh giới Đại Đạo, Nền tảng Đại Đạo theo đúng nghĩa đen.

Nói cách khác!

Căn cước!

Các sinh linh tồn tại trong Hồng Hoang hiện nay, người có căn cước mạnh nhất không ai khác chính là Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành.

Chu Dịch và Hồng Quân, thực ra cũng ngang hàng với Tam Thanh.

Những người chuyển thế từ Hỗn Độn Ma Thần như Dương Mi thực ra cũng vậy.

Xuống nữa là Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà...

Xuống nữa, không còn nằm trong phạm vi xem xét của Chu Dịch nữa.

Nếu căn cước có một giới hạn tối đa, thì đại đa số người e rằng sẽ không do dự nói ra một cái tên: Bàn Cổ!

Không phải sao, Bàn Cổ khai thiên tích địa, cả Hồng Hoang đều dựa vào Bàn Cổ mà tồn tại.

Ban đầu trong Hỗn Độn, Bàn Cổ chém giết ba nghìn Ma Thần, chuyện này đủ để chứng minh thực lực và căn cước mạnh mẽ của Bàn Cổ.

Nhưng... ai nói căn cước của Bàn Cổ thật sự là giới hạn trên?

Ngay cả một tồn tại như Bàn Cổ, tu luyện Lực chi pháp tắc mạnh nhất, cũng thất bại khi chứng đắc Đại Đạo.

Những người có căn cước thấp hơn y càng không cần phải nói.

Không!

Những người có căn cước kém hơn một chút, ngay cả ngưỡng cửa nhập môn để vấn đỉnh Hỗn Nguyên Đạo cũng xa vời, huống chi là Thiên Đạo Cảnh trên Hỗn Nguyên và Đại Đạo Cảnh chí cao vô thượng.

Nền tảng Đại Đạo có thể bù đắp một chút.

Theo như Chu Dịch tìm hiểu, Nền tảng Đại Đạo có hai tác dụng.

Giúp người sử dụng tham ngộ pháp tắc siêu thoát khỏi hạn chế

của Hồng Hoang!

Mượn sức mạnh của pháp tắc để phá vỡ hạn chế của Hồng Hoang, từ đó chứng đạo Hỗn Nguyên!

Hoặc là luyện hóa nó hoàn toàn, bù đắp sự thiếu hụt trong căn cước, khiến xác suất chứng đắc Đại Đạo tăng lên rất nhiều.

Hai loại công hiệu, bất kể là loại nào chẳng phải đều vượt xa Hồng Mông Tử Khí hàng nghìn vạn lần sao?

Nếu có một sợi Nền tảng Đại Đạo lưu lạc trong thiên địa, đừng nói là những Đại La Kim Tiên dưới Thánh nhân.

E rằng ngay cả Hồng Quân cũng phải hạ mình cướp đoạt!

Tại sao ông ta phải hợp thân với Thiên Đạo, rồi mượn thủ đoạn để siêu thoát khỏi Thiên Đạo?

Chẳng phải là vì dựa vào tu luyện ngay cả đột phá Hỗn Nguyên cũng khó sao?

Đương nhiên, có được Nền tảng Đại Đạo cũng không phải là vạn sự đại cát.

Nếu chỉ đơn thuần dùng để tham ngộ pháp tắc, chỉ cần vài sợi là có cơ hội tấn công cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu dùng để tu bổ căn cước, thì e rằng là một con số vô cùng khoa trương.

Ví dụ như Chu Dịch hiện có mười một sợi, nếu giao cho Nữ Oa, không có gì bất ngờ thì ba năm đạo Nền tảng Đại Đạo có thể giúp nàng không cần mượn Hồng Mông Tử Khí mà thành Thánh.

Nhưng nếu muốn căn cước của nàng lên một tầng nữa, đủ để sánh ngang với Hỗn Độn Ma Thần.

Thì e rằng không có bốn năm mươi đạo thì không làm được.

Còn nếu muốn đến mức độ như Bàn Cổ.

Chương 106

Ước chừng phải có hai ba trăm đạo.

"Muốn nhận được nhiều cơ duyên như vậy, xem ra, tôi phải náo loạn một phen trong đại kiếp mới được!" Chu Dịch tiện thể xem giá đổi Nền tảng Đại Đạo trong cửa hàng hệ thống.

Ba trăm triệu có thể đổi một sợi.

Nói cách khác, là ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo hoặc hơn nửa món tiên thiên chí bảo.

Nếu muốn dựa vào việc đổi để có được Nền tảng Đại Đạo, gánh nặng trên vai Chu Dịch sẽ lại tăng thêm một đoạn dài.

"Cố gắng hết sức thôi!" Đôi mắt Chu Dịch sáng ngời, nhưng không có chút sợ hãi.

Tu sĩ trong Hồng Hoang, tu hành chẳng phải là để vấn đỉnh cảnh giới chí cao vô thượng sao?

Hỗn Nguyên là mục tiêu của chúng sinh Hồng Hoang, vậy thì Đại Đạo cũng là mục tiêu của Chu Dịch và Hồng Quân.

Vì mục tiêu này, tự nhiên không sợ hãi gì.

Nếu hệ thống muốn không ngừng gây chuyện, vậy thì trong Vu Yêu đại kiếp, y nên diễn tốt vai trò của mình.

Còn về mười một sợi Nền tảng Đại Đạo.

Chu Dịch cân nhắc một phen rồi lựa chọn tự mình luyện hóa năm đạo trong số đó.

Một cái vung tay, năm đạo Nền tảng Đại Đạo mờ ảo lập tức xuất hiện trước mắt.

Mỗi một đạo Nền tảng Đại Đạo đều tựa như ẩn chứa một con đường Đại Đạo hoàn chỉnh, bên trong tràn ngập đạo vận vô thượng huyền diệu, không thể diễn tả.

Tựa như vạn thiên pháp tắc ẩn chứa trong đó, ngàn vạn thần thông tự mình diễn hóa, giao thoa thành cảnh tượng của vô số đại thiên thế giới.

Một sợi Nền tảng Đại Đạo liền tựa như một phương trời đất rộng lớn, khiến người ta nhìn vào mà không mở được mắt.

Tựa như tâm thần đều bị nó cuốn lấy hoàn toàn.

Ngay cả một tồn tại có tu vi như Chu Dịch cũng phải tốn không ít công phu mới thoát khỏi cảm ngộ đạo pháp đó.

"Quả không hổ là chí cao bảo vật!" Luận về tầm quan trọng, ngay cả mảnh vỡ Lực chi pháp tắc cũng không thể nào sánh bằng.

Hồng Mông Tử Khí cũng phải đứng sang một bên.

Lập tức, Chu Dịch nén lại niềm vui trong lòng, rồi thu sợi Nền tảng Đại Đạo đầu tiên vào trong cơ thể.

Trong chốc lát, trong đôi mắt Chu Dịch lóe lên ánh sáng rực rỡ vô cùng, không thể nào kìm nén được.

Từng luồng khí tức kinh người lấy y làm trung tâm lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Sóng khí mắt thường có thể thấy được không ngừng lan rộng, hết lớp này đến lớp khác.

Tất cả mọi người trên đỉnh Bất Chu Sơn đều bị kinh động hoàn toàn, ngay cả vô số tồn tại dưới chân núi cũng đều kinh ngạc nhìn lên bầu trời vào lúc này.

Ở nơi Bất Chu Sơn giao với chân trời, từng lớp sóng khí lan ra bốn

phương tám hướng, uy áp kinh khủng điên cuồng lan tràn.

"Đó là ai?" "Khí tức thật kinh người!" "Tựa như Thánh nhân giáng lâm, không thể diễn tả!" Chu Dịch lúc này dù không phải là Thánh nhân, nhưng khí tức tỏa ra lại có điểm tương đồng với Thánh nhân.

Phục Hy và Nữ Oa hai người vừa mới chuẩn bị không để ý, tiếp tục tu luyện, giây tiếp theo lại bị Chu Dịch làm kinh động.

"Tu vi của chúng ta nông cạn, thực lực tăng lên nhanh chóng cũng là chuyện có thể hiểu được." "Tại sao thực lực của tôn thượng kinh người như vậy, mà lại có động tĩnh thăng cấp như thế?" Phục Hy không nhịn được hỏi.

Nữ Oa bên cạnh thở dài, "Nếu không thì tại sao ngài ấy là sư tôn, còn tiểu muội đây chỉ là đồ nhi chứ?" Phục Hy nghe vậy, lập tức sững sờ, một lúc lâu sau mới nói, "Tiểu muội, muội nói có lý!" Luyện hóa đạo Nền tảng Đại Đạo đầu tiên, Chu Dịch cảm nhận rõ ràng cơ thể trở nên thông thấu hơn.

Đối với cảm ngộ Đại Đạo cũng tăng lên đến mức không thể tưởng tượng, bản thân y tu luyện Lực chi pháp tắc lại càng dễ dàng nắm bắt vạn thiên pháp tắc.

Trong đó, trong số các pháp tắc y nắm giữ, Âm Dương và Ngũ Hành bắt đầu rục rịch, sớm đã muốn đột phá hạn chế của Hồng Hoang.

"Xem ra, ngày bản tọa chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không còn xa nữa!" Chu Dịch khẽ cười, tiếp tục luyện hóa bốn sợi Nền tảng Đại Đạo còn lại.

Tại sao lại luyện hóa năm đạo trước mà không luyện hóa hết mười một đạo.

Đó tự nhiên là vì Chu Dịch muốn chuẩn bị cho việc Nữ Oa tạo người sau này.

Là đồ đệ duy nhất, cộng thêm việc nàng là điều kiện tiên quyết cho sự ra đời của Nhân tộc, nhìn xa trông rộng vì Nhân tộc, Chu Dịch đương nhiên sẵn lòng bỏ vốn.

Đương nhiên, những chuyện này đều là chuyện sau này.

Trong lúc Chu Dịch đang tu luyện, trong Hỗn Độn Thiên, một con phượng hoàng vàng bay lên.

Chính là Nguyên Phượng đã rời khỏi Hỗn Độn Thiên, sắp giáng lâm Hồng Hoang, đến đạo trường của Chu Dịch.

Trên mặt đất vô tận, một nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục màu vàng ngỗng cũng từng bước đi lên Bất Chu Sơn, đến đạo trường của Chu Dịch.

Tất cả những điều này, Chu Dịch lại hoàn toàn không hay biết!

Khi Nguyên Phượng đến Bất Chu Sơn, nàng lập tức cảm ứng được một số khí tức khác ngoài phu quân Chu Dịch.

Lập tức, nàng nhíu mày.

Sau đó, ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi lại đột nhiên xuất hiện, đến trước mặt Nguyên Phượng.

"Tham kiến mẫu thân đại nhân!" Ba người cung kính, trên mặt Nguyên Phượng lập tức hiện lên nụ cười hài lòng.

"Lâu rồi không gặp, mau lại đây để mẫu thân xem nào!" Ba huynh muội đi du lịch Hồng Hoang đã lâu, nghe nói đã trải qua không ít nguy hiểm.

Khiến trong lòng Nguyên Phượng có chút đau lòng.

Nhưng may mắn là ba huynh muội không những không gặp nguy

hiểm gì, ngược lại còn trưởng thành không ít, không lâu nữa e rằng sẽ bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Điều này khiến trong lòng Nguyên Phượng có thêm vài phần vui mừng.

Mấy mẹ con hàn huyên một hồi, Nguyên Phượng mới tiếp tục hỏi: "Phu quân đâu?" Chu Linh Nhi nói: "Mẫu thân, phụ thân đang tu luyện, không biết khi nào sẽ xuất quan." "Ồ?" "Xem ra phu quân lại sắp có đột phá lớn rồi!" Nụ cười trên mặt Nguyên Phượng không hề tan biến.

Đối với Chu Dịch, nàng tự nhiên khá hiểu rõ, nếu không thể tùy ý xuất quan, chắc chắn là có đột phá lớn.

Nếu đã như vậy, thì không nên đi làm phiền.

"Tham kiến chủ mẫu!" Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng đến vào lúc này.

Trước đó họ đang xử lý chuyện Chu Dịch giao phó, bố trí trận pháp Tứ Phương Vô Cực và Cửu Thiên Lôi Lạc trên toàn bộ Bất Chu Sơn.

Tuy chưa hoàn thành, nhưng Nguyên Phượng đã đến, phải đến bái kiến trước.

Hai vị tiên tử cung kính hành lễ với Nguyên Phượng.

Nếu đã biết ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi là con của Chu Dịch, vậy tự nhiên cũng nên biết Chu Dịch có một vị đạo lữ, chính là tộc trưởng Phượng tộc thời kỳ Long Hán lượng kiếp, Nguyên Phượng.

Ban đầu, Phượng tộc tung hoành giữa trời đất, lấy danh nghĩa thế thiên hành đạo để áp chế hai tộc Long và Kỳ Lân.

Lại nhờ hành động trượng nghĩa mà giành được hảo cảm của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Đối với tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng, hai vị tiên tử tự nhiên mang theo sự tò mò và tìm hiểu.

Hôm nay gặp mặt, lập tức cảm thấy Nguyên Phượng ung dung điển nhã, phượng nghi thiên hạ.

Mỗi cử chỉ đều hợp với đạo vận, đã bước vào hàng ngũ đại năng Chuẩn Thánh.

Hi Hòa và Thường Hi hai chị em thấy vậy đều ẩn ước có cảm giác tự ti mặc cảm.

Lúc này mới có thể hiểu được tại sao Chu Dịch lại trở thành đạo lữ với Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng thì nhìn hai vị thị nữ có dung nhan kinh người, đầy vẻ lanh lợi đáng yêu, bấm tay tính toán, có chút hiểu ra.

"Nguyên lai là hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh, xem ra phu quân và hai vị cũng có duyên." Mặc dù bên cạnh đạo lữ của mình xuất hiện những bóng hồng, nhưng Nguyên Phượng không hề có chút bất mãn nào.

Trong Hồng Hoang luôn lấy thực lực làm đầu, người có thực lực mạnh mẽ vốn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Có lẽ ban đầu, Nguyên Phượng có thể đặt mình ở vị trí ngang hàng với Chu Dịch.

Nhưng càng về sau, nàng càng hiểu rõ, tuy danh nghĩa là đạo lữ với Chu Dịch, nhưng cũng không thể lúc nào cũng quản thúc Chu Dịch.

Vì vậy, trong những chuyện này, nàng nhìn nhận khá thoáng.

Chương 107

Nhưng, dù có giác ngộ như vậy, Nguyên Phượng là đạo lữ trên danh nghĩa của Chu Dịch hiện giờ, cũng phải làm tròn trách nhiệm của mình.

Nàng trên dưới đánh giá Hi Hòa và Thường Hi hai người, "Căn cước không tồi, tâm tính không tệ!" Là tộc trưởng quản hạt Phượng tộc, Nguyên Phượng có một mặt bá đạo vô song, đương nhiên cũng có bản lĩnh nhìn người.

Lúc này sau khi lặp đi lặp lại đánh giá Hi Hòa và Thường Hi hai người, trong lòng nàng tự nhiên khá hài lòng.

Một cái vung tay, Nguyên Phượng nói với ba đứa con: "Xuống tu luyện đi, mẫu thân có chút chuyện cần làm." Ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi lập tức vô cùng ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

"Vâng, mẫu thân!" Sau khi ba đứa trẻ rời đi, Nguyên Phượng vẫy tay với Hi Hòa và Thường Hi hai người, "Hai vị muội muội, theo ta!" Bị Nguyên Phượng gọi là muội muội, trên mặt Hi Hòa và Thường Hi hai người lập tức hiện lên một mảng hồng vân.

"Chủ mẫu, chúng nô tỳ không dám!" Nguyên Phượng a a cười một tiếng, "Sao phải e ngại?

Sau này chẳng phải là người một nhà sao?" Trực tiếp nói toạc ra, thật là thẳng thắn dứt khoát.

Ngược lại, Hi Hòa và Thường Hi hai người nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Mặc dù trong lòng họ quả thực tồn tại một số ảo tưởng, nhưng lại

chưa từng biểu hiện ra ngoài.

“Sao thế?

Theo bản cung là được!” Nguyên Phượng trực tiếp tiến lên nắm tay hai chị em, bước lớn đi về phía hành cung.

Ra dáng một người làm chủ thực sự.

Trên đường, lại có hai người tiến lên hành lễ.

“Đệ tử Nữ Oa, bái kiến sư mẫu!” “Tại hạ Phục Hy, bái kiến Nguyên Phượng tộc trưởng!” Người tiến lên hành lễ lúc này tự nhiên là hai huynh muội Nữ Oa và Phục Hy.

“Nữ Oa, đệ tử của phu quân?

Căn cước quả là tốt, không lâu nữa sẽ bước vào Chuẩn Thánh rồi nhỉ!” “Đa tạ sư mẫu cát ngôn!” Trên mặt Nữ Oa cũng hiện lên một nụ cười.

Nàng quả thực cảm ứng được không lâu nữa sẽ bước vào Chuẩn Thánh.

“Tốt, hãy tu luyện cho tốt, đừng để sư tôn của ngươi thất vọng.” Nhìn Nữ Oa, trong mắt Nguyên Phượng dường như có một tia sáng lóe lên, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ở xa, một luồng khí huyết ngút trời xuất hiện, chính là tộc nhân của Vu tộc mang theo uy áp Bàn Cổ bàng bạc.

“Vu tộc Hậu Thổ, Vu tộc Chúc Cửu Âm, cầu kiến Chu huynh!” “Ồ, Vu tộc?” Nguyên Phượng không ngờ Chu Dịch và Vu tộc cũng có liên quan.

“Mau đi mời!” Không lâu sau, Hậu Thổ kiều diễm động lòng người, khí chất ôn nhu như nước và Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm đã đến.

Song phương giới thiệu đơn giản, Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm mới biết nguyên lai Chu Dịch có đạo lữ.

Nghe được tin này, ánh sáng trong mắt Hậu Thổ lập tức tan đi vài phần.

Điểm này đã bị Nguyên Phượng nhạy bén cảm ứng được.

"Vu tộc lần này đến đây, là vì chuyện gì?" Nguyên Phượng cười hỏi.

Chúc Cửu Âm nói: "Vu tộc chúng ta đang đối mặt với đại thế, cảm thấy mờ mịt, đặc biệt đến tìm Chu huynh, xem có kiến nghị gì tốt không." Chúc Cửu Âm giải thích đơn giản về mối quan hệ giữa Chu Dịch và Vu tộc.

Sau khi biết mối quan hệ giữa Vu tộc và Chu Dịch thân thiết như vậy, trong lòng Nguyên Phượng không khỏi có chút kinh ngạc, càng khâm phục thủ đoạn cao siêu của phu quân nhà mình.

"Phu quân vẫn đang bế quan, không biết khi nào sẽ xuất quan, nếu Tổ Vu không vội, có thể nghỉ ngơi tại đây." Chúc Cửu Âm chắp tay nói: "Cũng không vội, ở đây chờ là được." Sau đó, Nguyên Phượng nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ cô nương, nếu không ngại, hay là cùng bản cung đi một chuyến?" "Được!" Thế là, Nguyên Phượng dẫn theo Hậu Thổ và Hi Hòa, Thường Hi ba người đến một hành cung.

Cụ thể đã nói gì, người ngoài tự nhiên không thể biết được.

Chỉ là, khi Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ ba người từ hành cung ra ngoài, vầng hồng trên mặt lại mãi không tan.

Không phải bị Nguyên Phượng đàn áp, mà là xấu hổ không thôi.

Chu Dịch đang tu luyện luyện hóa Nền tảng Đại Đạo không biết vì sao toàn thân nổi da gà.

“Chẳng lẽ lão đạo Hồng Quân lại đang tính kế ta?” Lập tức y cũng tạm dừng tu luyện trong tay, đưa tay ra bấm đốt tính toán.

Không lâu sau, vẻ mặt của y cũng dần dần trở nên kỳ quái.

“Nguyên Phượng à Nguyên Phượng, nàng thật đúng là một đạo lữ tốt.” Lắc đầu, Chu Dịch lại tiếp tục tu luyện.

Cách lúc luyện hóa xong đạo Nền tảng Đại Đạo cuối cùng cũng không còn xa nữa. ...Oanh!

Khi khí tức bàng bạc từ hành cung của Chu Dịch bùng nổ, vô thượng thánh uy lan tỏa bốn phương.

Sóng khí cuồn cuộn, hóa thành từng đạo thần quang bắn ra bốn phía.

Cơ thể Chu Dịch hồn nhiên nhất thể, như thể trời sinh.

Mặc dù cảnh giới của y không hề có chút dao động, nhưng lúc này, căn cước của y lại mạnh lên không biết bao nhiêu lần.

“Đây là Nền tảng Đại Đạo sao?

Quả thật kỳ diệu!” Trên mặt Chu Dịch mang theo nụ cười, rồi, một bước bước ra, xuất quan!

Lúc Chu Dịch xuất quan, gần như tất cả mọi người đều có mặt.

Nguyên Phượng đứng phía trước, Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ ba người đứng ngang hàng phía sau.

Xa hơn nữa là Khổng Tuyên, Chu Bằng, Chu Linh Nhi và Nữ Oa.

Thế trận này khiến Chu Dịch phải nhíu mày.

Nhưng cuộc đối thoại giữa Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ lại vô cùng rõ ràng, rành mạch.

Thân là đạo lữ của Chu Dịch, Nguyên Phượng không tranh giành

ghen tuông, không hồ đồ gây rối, ngược lại còn thu phục Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ răm rắp nghe lời, trực tiếp kéo họ lên chung một chiến thuyền.

Từ một thành bốn!

Đối với Chu Dịch mà nói, đối với bất kỳ nam tính tu sĩ nào cũng là một niềm vui bất ngờ to lớn.

Nhưng trong lòng Chu Dịch lại có chút cảm giác kỳ quái.

"Chúc mừng phu quân tu vi lại có tiến triển!" Nguyên Phượng tiến lên hành lễ.

"Ngược lại còn mang đến cho ta một phen kinh hãi." Chu Dịch bất đắc dĩ nói.

Nguyên Phượng chớp chớp mắt: "Phu quân, ta không hiểu." Chu Dịch lườm nàng một cái: "Sau này sẽ thu thập nàng." Sau đó, y phất tay với những người khác, rồi nói với Chúc Cửu Âm: "Thời Gian Tổ Vu, có chuyện gì cứ nói thẳng." Chúc Cửu Âm tiến lên, nói: "Chu huynh, hiện nay cục diện thiên địa Hồng Hoang đã thay đổi lớn, Vu tộc chúng ta muốn nghe kiến nghị của huynh." Tiếp đó, Chúc Cửu Âm bèn kể lại cặn kẽ cục diện Hồng Hoang hiện tại.

Là trí nang trong số Thập Nhị Tổ Vu, Chúc Cửu Âm có kiến giải độc đáo của riêng mình.

Sau lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đã nhanh chóng lôi kéo một nhóm người, thành lập Yêu tộc Thiên Đình.

Thiên Đình được đặt tại thái cổ tinh không, giữa các vì sao, tự thành một giới.

Bên trong có ba mươi ba tầng trời, mỗi tầng là một thế giới riêng, cung điện nguy nga, tiên khí lượn lờ, vô số Yêu tộc thiên binh đóng

quân, thực lực hùng mạnh, không thể xem thường.

Thêm vào đó, Đế Tuấn và Thái Nhất là tiên thiên thần linh được thai nghén từ Thái Dương Tinh, bản thân căn cước cực mạnh, bản lĩnh cao siêu.

Cho dù lúc trước Thái Nhất bị Chu Dịch một đòn đánh cho suýt vẫn lạc, phải thi triển thuật Kim Ô Hóa Hồng mới thoát chết, nhưng nhờ vào tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung trong tay, y vẫn tạo dựng được danh tiếng, tự xưng là Đông Hoàng của Yêu tộc, danh xưng Thái Nhất!

Đế Tuấn thì càng không cần phải nói nhiều, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, diễn biến các vì sao, tự xưng là Thiên Đế của Yêu tộc!

Thế phát triển của Yêu tộc rất mạnh mẽ, trong thời gian ngắn đã dùng thủ đoạn vừa dụ dỗ vừa uy hiếp để củng cố Yêu tộc Thiên Đình vốn đang rời rạc.

Dưới trướng có Thập Đại Yêu Thánh, gồm Bạch Trạch, Anh Chiêu, Kế Mông, Cửu Anh, v.v.

Sau đó lại thu hút được đại thần thông giả từ Bắc Hải của Hồng Hoang, người được xưng là có tốc độ đệ nhất đương thời, Côn Bằng, làm Yêu sư cho Yêu tộc, sáng tạo ra yêu văn, nâng cao sức mạnh đoàn kết của Yêu tộc đến cực hạn.

Khi đại quân Yêu tộc Thiên Đình hạ xuống, gần như không ai có thể chống cự.

Chỉ có hai kết cục: thần phục hoặc chết.

Cách làm này quả thật có phong thái của Long tộc và Kỳ Lân tộc khi xưa.

Dù cho kết cục của Long tộc và Kỳ Lân tộc năm đó vô cùng thê thảm, nhưng… thân là Thiên Đế của Yêu tộc, Đế Tuấn lĩnh ngộ được

Đế đạo pháp tắc, không cho rằng mình sẽ đi vào vết xe đổ của hai tộc thời Long Hán.

Tâm tranh bá của Yêu tộc đã lộ rõ.

Chương 108

Vô số sinh linh Hồng Hoang bắt đầu lo lắng và sợ hãi.

Họ sợ rằng sau khi may mắn thoát khỏi nanh vuốt của Long tộc và Kỳ Lân tộc, đại đao của Yêu tộc lại sẽ giáng xuống đầu mình.

Lúc này, lòng người ở Hồng Hoang hoang mang cũng không có gì lạ.

Chính trong tình hình đó, có một số người đã liên hợp lại, chuẩn bị đối kháng sự xâm lược của Yêu tộc.

Nếu chuyện này xảy ra trước khi Chu Dịch chém giết Đông Vương Công, thì Đông Vương Công tuyệt đối là một cao thủ lội vũng nước đục này, và tổ chức đối kháng Yêu tộc đó chắc chắn sẽ do hắn lãnh đạo.

Giống như trong số mệnh Hồng Hoang vốn có, đáng lẽ sẽ xuất hiện Viễn Cổ Thiên Đình, mượn danh tiếng "Nam Tiên chi thủ" do chính Đạo Tổ thừa nhận của Đông Vương Công để chiếm một vị trí trong Hồng Hoang.

Nhưng đáng tiếc, hiện nay không tồn tại danh xưng "Nam Tiên chi thủ", đồng thời cũng không còn nhân vật Đông Vương Công.

Do đó, tổ chức chống lại Yêu tộc Thiên Đình hiện nay tên là Tiên Đình, người lãnh đạo là đại thần thông giả trên Côn Luân Sơn, Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cũng là một nhân vật bi thảm.

Hoàn toàn có thể chỉ lo cho bản thân, không tham gia vào chuyện này.

Nhưng Hồng Quân lại cho nàng một hư danh "Nữ Tiên chi thủ".

Có lẽ lúc ban đầu được ban cho hư danh này cùng một kiện pháp bảo, trong lòng Tây Vương Mẫu khá vui mừng.

Nhưng khi tất cả mọi người đều coi nàng là người đứng đầu Tiên Đình, Tây Vương Mẫu có khổ mà không nói ra được.

Nếu không chấp nhận chức vụ này, tức là không coi trọng danh hiệu "Nữ Tiên chi thủ", đó là bất kính với Đạo Tổ.

Đó chính là Thánh nhân, Tây Vương Mẫu nào dám làm vậy?

Thế là, nàng bị buộc phải đứng về phía đối lập với Đế Tuấn và Thái Nhất, khiến Tây Vương Mẫu cảm thấy áp lực như núi.

Nhưng Tiên Đình cũng không phải kẻ yếu.

Trong quá trình Yêu tộc Thiên Đình điên cuồng bành trướng, không ít đại thần thông giả đã bị ép về phía Tiên Đình.

Do đó, thực lực của Tiên Đình tuy kém hơn Yêu tộc Thiên Đình, nhưng cũng có sức chống cự, Yêu tộc tạm thời không dám toàn diện khai chiến với Tiên Đình.

"Chu huynh, Vu tộc chúng ta nên tự xử thế nào?" Chúc Cửu Âm hỏi lại lần nữa.

Tranh chấp giữa Yêu tộc Thiên Đình và Tiên Đình đang ngày càng không thể cứu vãn.

Vu tộc tạm thời chưa can thiệp.

Nhưng trong quan niệm của Vu tộc, thân là hậu duệ Bàn Cổ, là chủ nhân của trời đất này, đại địa Hồng Hoang vốn nên thuộc về họ.

Tiên Đình hay Thiên Đình đều chỉ là gà đất chó sành.

Chẳng bao lâu nữa, Vu tộc cũng sẽ xông ra khỏi địa giới Bất Chu Sơn, để cả Hồng Hoang biết đến sự tồn tại của Vu tộc.

Nhưng… Vu tộc tuy cuồng ngạo, nhưng cũng không lỗ mãng đến thế.

Đồng thời đối đầu với hai thế lực khổng lồ, dù là Vu tộc cũng không chịu nổi.

Vì vậy, hắn mới đến hỏi ý kiến Chu Dịch.

Đương nhiên, Chúc Cửu Âm đặc biệt mang theo Hậu Thổ, tự nhiên là vì biểu hiện của Hậu Thổ trong Tử Tiêu Cung đã khiến Chúc Cửu Âm tin chắc rằng tiểu muội của mình đã có người trong lòng.

Nay mang Hậu Thổ đến, không chỉ là thuận nước đẩy thuyền, mà còn có ý muốn ôm đùi lớn hơn nữa.

Đối mặt với câu hỏi của Chúc Cửu Âm, trên mặt Chu Dịch lại hiện lên một tia kỳ quái, không hề trả lời.

Chúc Cửu Âm tiếp tục tiến lên nói: "Chu huynh, hay là…" "Dựa theo phương pháp của Phượng tộc năm đó, tiếp tục làm theo?" Hắn cũng thấy sự xuất hiện của Nguyên Phượng, nên mới có ý nghĩ này.

Dù sao năm đó Nguyên Phượng dùng cách đó để đối phó với Long tộc và Kỳ Lân tộc, kết quả không những không nhiễm nghiệp lực, mà còn toàn thân trở ra.

Vu tộc không làm được sao?

"Không được!" Nguyên Phượng lắc đầu, "Năm đó Phượng tộc ta dùng phương pháp đó là mượn thế lớn của trời đất, Long tộc và Kỳ Lân tộc không biết điều, hoàn toàn không nhận ra tội nghiệt của tộc mình đã nặng.

Hiện nay Yêu tộc và Tiên Đình lại không phải như vậy, nghiệp lực không đủ." Chúc Cửu Âm hiểu ra.

Phượng tộc chém giết những tồn tại nghiệp lực sâu nặng để nhận

được công đức, từ đó không ngừng nâng cao thực lực.

Như vậy mới có thể áp chế hai tộc.

Nhưng bây giờ, nếu chém giết tu sĩ của Yêu tộc Thiên Đình và người của Tiên Đình, Vu tộc căn bản không được lợi gì, ngược lại còn tự đặt mình vào thế đối đầu với cả hai thế lực, không khác gì tự tìm đường chết.

"Xì~" Trên mặt Chu Dịch lại đột nhiên hiện lên một tia cười.

"Hồng Quân à, Hồng Quân, lại lấy đá đập vào chân mình rồi!" Y kỳ lạ là, tại sao sau khi Đông Vương Công, người định mệnh là "Nam Tiên chi thủ", vẫn lạc, Hồng Quân lại muốn thiết lập một "Nữ Tiên chi thủ".

Bây giờ, Hồng Quân chẳng phải là tự lập ra danh mục, thúc đẩy sự hình thành của Tiên Đình sao?

Trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, tuy huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đã sáng lập Yêu tộc Thiên Đình, thực lực hùng mạnh, nhưng khoảng cách giữa Yêu tộc và Vu tộc không hề nhỏ.

Mặc dù số lượng người Vu tộc không nhiều, nhưng chiến lực của Vu tộc tu luyện nhục thân thực sự quá mạnh.

Yêu tộc bẩm sinh bị Vu tộc khắc chế, đánh không lại cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng mục đích của Hồng Quân là để Vu Yêu đều vẫn lạc, từ đó Huyền Môn đại hưng, để lão có thể thuận lợi hợp thân với Thiên Đạo, từ trong Thiên Đạo thu được sức mạnh vượt qua Thiên Đạo Cảnh.

Vì vậy, Hồng Quân đã nhiều lần ra mặt can thiệp vào đại chiến Vu Yêu, khiến hai bên đánh mà không dứt, mục đích là để hận thù giữa hai tộc Vu Yêu tích lũy đến cực điểm.

Cuối cùng, mối hận thù và ngọn lửa giận dữ đó sẽ được giải tỏa hết trong cuộc đại chiến lần thứ ba.

Bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc đều sẽ đi đến đường cùng.

Vì thế, Hồng Quân cũng phải bố trí để thực lực của Yêu tộc có thể đạt đến mức đối kháng được với Vu tộc.

Mới có câu chuyện về "Nam Tiên chi thủ" Đông Vương Công.

Viễn Cổ Thiên Đình vốn là để cung cấp chất dinh dưỡng cho Yêu tộc Thiên Đình, là thứ được tạo ra để làm lớn mạnh thực lực của Yêu tộc Thiên Đình.

Vì sự can thiệp của Chu Dịch, Viễn Cổ Thiên Đình không còn nữa!

Vậy thì đổi một con rối khác lên vị, tạo ra một Tiên Đình.

Tây Vương Mẫu, "Nữ Tiên chi thủ", đã bị đẩy lên vị trí này.

Kế hoạch trong đó, quả thật có phong thái của Đạo Tổ.

Nhưng… trong mắt Chu Dịch, thủ đoạn của Hồng Quân quả thực buồn cười đến cực điểm.

Nguyên Phượng và Chúc Cửu Âm vẫn không hiểu tại sao Chu Dịch lại cười.

Ánh mắt của mọi người cũng đều bối rối.

Một lúc lâu sau, Chu Dịch nói với Chúc Cửu Âm: "Chúc Cửu Âm, sau khi trở về hãy nói với Vu tộc, tập hợp toàn bộ lực lượng của tộc để trợ giúp Tiên Đình!" "A!" Chúc Cửu Âm nhíu mày, theo bản năng muốn từ chối.

Vu tộc là hậu duệ của Bàn Cổ, kiêu ngạo vô cùng, sao có thể hợp tác với người khác?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Chu Dịch cũng không phải người của Vu tộc.

Nếu đưa ra lý do này, e rằng sẽ mất đi cái đùi lớn Chu Dịch.

Ngay lập tức, sau khi cân nhắc một phen, hắn nói: "Chu huynh!

Vu tộc chúng ta trước nay không có truyền thống hợp tác với các chủng tộc khác, nếu mạo muội quyết định, e rằng không ổn." "Giữa các tộc nhân, e rằng sẽ có ý kiến không nhỏ." Chu Dịch hừ lạnh một tiếng: "Chúc Cửu Âm, không cần vòng vo tam quốc.

Thân là Tổ Vu của Vu tộc, dùng lý do này để qua loa với ta có phải là hơi…" Trên trán Chúc Cửu Âm lập tức hiện ra vài giọt mồ hôi lạnh.

"Không dám…" "Bản tọa sẽ không hại Vu tộc, nếu tin tưởng bản tọa, hãy làm theo sự phân phó của bản tọa." Chu Dịch lại nói, "Trợ giúp Tiên Đình, không cần phải chịu dưới người khác, mà là đôi bên cùng có lợi.

Nếu chiến thắng Yêu tộc Thiên Đình, từ đó về sau, Tiên Đình trấn giữ bầu trời, còn đại địa Hồng Hoang sẽ thuộc về Vu tộc." Chúc Cửu Âm nghe vậy lập tức sáng mắt lên.

Điều mà Vu tộc ghét nhất chính là bị người khác đè đầu cưỡi cổ.

Nếu bảo họ đi giúp Tiên Đình, bị Tiên Đình sai khiến, thì tự nhiên là vạn vạn lần không thể, Vu tộc không thể đưa ra quyết định như vậy.

Chương 109

Nhưng nếu là hợp tác!

Nếu sau khi thành công, Vu tộc có thể cai quản toàn bộ đại địa Hồng Hoang, vậy đối với họ cũng chưa chắc không phải là một lựa chọn tốt.

"Chúc Cửu Âm hiểu rồi, ta sẽ trở về báo cho mấy vị huynh đệ!" Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm muốn đứng dậy rời đi, để thương lượng kỹ càng với các huynh đệ tỷ muội của mình.

Nắm giữ toàn bộ đại địa Hồng Hoang, đối với họ cũng là một sự cám dỗ cực lớn.

Hậu Thổ đang định đi theo Chúc Cửu Âm trở về.

Chúc Cửu Âm lại xua tay: "Tiểu muội, ở lại đây đi." Nói xong, ánh mắt Chúc Cửu Âm thậm chí còn liếc về phía Chu Dịch.

Lời ám thị đó, quả thực là minh thị rồi.

Hậu Thổ xấu hổ vô cùng, nhưng lúc này đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Chúc Cửu Âm cười khẽ một tiếng rồi rời đi.

Sau khi Chúc Cửu Âm đi, Nguyên Phượng có chút không hiểu hỏi: "Phu quân vì sao lại đề nghị như vậy?" Chu Dịch cười nói: "Yêu tộc dã tâm bừng bừng, nếu không áp chế, sau này tất thành đại họa.

Tiên Đình thế yếu, tự nhiên có không gian để nắm giữ, tiếng nói của Vu tộc trong Tiên Đình tuyệt đối sẽ không thấp.

Tập hợp lực lượng của hai bên để đối phó với kẻ mạnh, sau đó phân chia lợi ích, không có mâu thuẫn, chẳng phải là lựa chọn tốt nhất

sao?" Mọi người gật đầu.

Những điều Chu Dịch nói cũng không khó, đương nhiên có thể hiểu được.

Đương nhiên, có một điều Chu Dịch không nói.

Nguyên nhân mấu chốt nhất của quyết định này là trói chặt Tây Vương Mẫu, "Nữ Tiên chi thủ", với Vu tộc.

Trong đại chiến Vu Yêu nguyên bản, Hồng Quân luôn đóng vai người tốt.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt nhất lại không hề ra mặt, mặc cho Vu Yêu bị diệt, Thiên Trụ sụp đổ.

Như vậy, tất cả nghiệp lực đều rơi xuống đầu hai tộc Vu Yêu, còn Đạo Tổ thì không có bất kỳ quan hệ gì.

Nhưng… một khi Tây Vương Mẫu, vị "Nữ Tiên chi thủ" do Hồng Quân đích thân chỉ định, và Vu tộc ở cùng một chiến tuyến, đã ra sức lớn trong đại chiến Vu Yêu.

Đến lúc đó, Hồng Quân còn có thể đứng ngoài cuộc, không dính nhân quả sao?

Xử lý xong chuyện này, Chu Dịch bèn đứng dậy nói: "Bản tọa có việc cần đến phương Bắc của Hồng Hoang." Y đang định rời đi, nhưng Nguyên Phượng lúc này lại tiến lên một bước khoác lấy cánh tay y.

"Phu quân vừa mới xuất quan, sao lại muốn rời đi?" Nhìn ánh mắt có chút oán trách của Nguyên Phượng, Chu Dịch chậm rãi nói: "Chẳng lẽ phu nhân có chút bối rối trên Âm Dương đại đạo sao?" Nguyên Phượng che miệng cười: "Bối rối thì cũng không đến nỗi.

Nhưng mà, tạo nghệ của thiếp thân trên Âm Dương đại đạo không

đủ, dạy không được mấy vị tỷ muội.

Phải để phu quân tự mình ra mặt mới được.” Cuộc đối thoại giữa hai người không hề che giấu mà hiện ra trước mặt mọi người.

Hi Hòa và Thường Hi lập tức đỏ mặt.

Thân là Thái Âm nữ thần, sao có thể không hiểu chứ?

“Chủ nhân, chủ mẫu, hai tỷ muội chúng ta còn chưa bố trí xong trận pháp, xin cáo lui trước!” Nói xong, hai nàng hóa thành một luồng ánh sáng bay đi xa.

Hậu Thổ cũng vậy, như một tờ giấy trắng cũng hiểu được ám thị của Nguyên Phượng, nhưng lại muốn chạy trối chết.

“Hậu Thổ muội muội, đi đâu vậy?” Nguyên Phượng lại trực tiếp tóm lấy Hậu Thổ, không cho nàng cơ hội chạy trốn.

Dù sao cũng là một Tổ Vu, nếu thật sự muốn thoát ra, đâu có khó khăn như vậy?

Nhìn Hậu Thổ nửa đẩy nửa thuận, trên mặt Chu Dịch cũng hiện lên một tia thần sắc khó tả.

Nữ Oa và Phục Hy cũng lần lượt cáo lui, không dám ở lại lâu.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại ba người Chu Dịch.

Nguyên Phượng khẽ cười: “Nếu đã như vậy, thiếp thân xin cáo lui trước.” Nhưng… Chu Dịch lại một tay tóm lấy tay Nguyên Phượng.

“Phu nhân đã tận tâm như vậy, chuyên tâm vào việc truyền thừa Âm Dương đại đạo của bản tọa, quả thật khiến vi phu rất vui mừng.

Nếu đã như vậy, phu nhân cần gì phải vội vã rời đi?

Hay là để vi phu giảng giải lại đại đạo cho phu nhân một lần?” Nhìn nụ cười trên mặt Chu Dịch, Nguyên Phượng chỉ cảm thấy tâm

tư nhỏ bé của mình đều bị Chu Dịch nhìn thấu.

Ngay lập tức nàng cũng cười gượng: "Phu quân, có lẽ không cần đâu nhỉ." Chu Dịch cười lạnh: "Một lát nữa nàng sẽ biết!" Y vung tay, Chu Dịch, Nguyên Phượng và Hậu Thổ đều biến mất. … Thoáng cái đã qua ngàn năm.

Đồng thời truyền thụ Âm Dương đại đạo cho hai người, đối với Chu Dịch cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng may là Chu Dịch có nền tảng sâu dày, khiến hai nàng tâm phục khẩu phục, không ngớt lời khen ngợi đạo hạnh và tạo nghệ của Chu Dịch.

"Làm lỡ không ít thời gian, cũng nên đến Bắc Hải rồi!" Chu Dịch vung tay, ánh sáng lóe lên, đã đến hành cung của Nữ Oa.

"Sư tôn!" Sự xuất hiện đột ngột của Chu Dịch khiến Nữ Oa có chút bất ngờ.

Nhưng nàng cũng không thất lễ.

"Không cần đa lễ!" Chu Dịch xua tay, ra hiệu Nữ Oa không cần vội hành lễ.

Y đưa tay ra điểm, lập tức xuất hiện hai luồng khí xám mịt mù.

"Đây là Đại Đạo chi cơ, có tác dụng rất lớn đối với việc tu hành của con!

Ngoài ra, vi sư sẽ truyền thụ đạo tu luyện Tạo Hóa pháp tắc, hãy chăm chỉ tu tập!" Hai đạo Đại Đạo chi cơ đủ để khiến Nữ Oa trên con đường trở thành Chuẩn Thánh không gặp trở ngại gì.

Tạo Hóa pháp tắc đối với Nữ Oa còn quan trọng hơn.

Dù sao nếu Nữ Oa không dựa vào hồng mông tử khí và vô lượng công đức để thành Thánh, thì con đường duy nhất còn lại là pháp tắc

chứng đạo.

Tạo Hóa pháp tắc!

Một môn vô thượng đại đạo, ngay cả Chu Dịch cũng chưa tu luyện đến viên mãn dưới Hồng Hoang.

Những người khác còn khó hơn.

Sự giúp đỡ của Chu Dịch đối với Nữ Oa cũng chỉ có thể đến thế.

Nhưng Chu Dịch không hề nghi ngờ về việc Nữ Oa có thể thuận lợi thành Thánh hay không.

Vào thời cơ Nhân tộc nên ra đời, Nữ Oa vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ Tạo Hóa pháp tắc.

Điều đó cũng không sao.

Cùng lắm là mượn công đức tạo người để lĩnh ngộ Tạo Hóa pháp tắc.

Trở thành Thánh nhân không khó!

Nàng nhận lấy hai đạo Đại Đạo chi cơ từ tay Chu Dịch.

Khi biết được tầm quan trọng của vật này, vẻ mặt của Nữ Oa kinh ngạc đến không thể dùng lời để diễn tả.

"Sư tôn!" Nội tâm kích động, lòng cảm kích đối với Chu Dịch quả thực đã đến mức không thể dùng lời để diễn tả.

Không hề khoa trương, nếu bái Hồng Quân làm thầy, Đạo Tổ Hồng Quân tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy.

Đối với quyết định ở Tử Tiêu Cung lúc trước, Nữ Oa bây giờ càng cảm thấy may mắn.

Lần nữa cảm nhận những cảm ngộ về Tạo Hóa pháp tắc mà Chu Dịch truyền cho, Nữ Oa lập tức ngồi xếp bằng, không ngừng lĩnh ngộ

và nghiền ngẫm, cố gắng sớm ngày bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Làm xong tất cả, Chu Dịch mỉm cười, sau đó rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn, hướng về phương Bắc của Hồng Hoang.

Hồng Hoang lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, bốn phương tình hình đều khác nhau.

Phía Đông phồn thịnh giàu có, phía Nam có Nam Minh Hỏa Sơn, môi trường khắc nghiệt nhưng cũng có tài nguyên tốt.

Phía Tây trước thời Long Hán cũng là một nơi bảo địa, Côn Luân cũng ở gần phía Tây, Tu Di Sơn nơi La Hầu lập giáo cũng là địa điểm mang tính biểu tượng của phía Tây.

Sau thời Long Hán, thủ đoạn của La Hầu đầu tiên là làm nổ tung linh mạch phía Tây, khiến phía Tây cằn cỗi, xa xa không thể sánh bằng phía Đông.

Chương 110

Thảm nhất phải kể đến phương Bắc của Hồng Hoang.

Nơi này không chỉ linh khí khan hiếm, sinh linh thưa thớt, mà các loại tài nguyên và pháp bảo lại càng thiếu thốn đến cực điểm.

Hầu hết các sinh linh sinh ra ở phương Bắc đều sẽ chọn rời đi.

Ngay cả sau này Tứ Thánh đại chiến, đánh tan nát và sắp xếp lại Hồng Hoang, Bắc Câu Lô Châu vẫn là một từ đồng nghĩa với sự nghèo nàn lạc hậu.

Chỉ có những kẻ không thể sống sót ở những nơi khác, hoặc những kẻ trốn chạy truy sát mới vào Bắc Câu Lô Châu.

Ngay cả Thiên Đình cũng không muốn lãng phí thời gian vào một khu vực như vậy, có thể thấy nó đáng xấu hổ đến mức nào.

Mục đích của Chu Dịch lần này chính là Bắc Hải ở phía Bắc.

Mục đích của y, đương nhiên không phải để tìm bảo vật.

Chuyến đi này kéo dài hàng nghìn, hàng vạn năm.

Trong khoảng thời gian này, cục diện Hồng Hoang lại một lần nữa có biến hóa lớn.

Yêu tộc Thiên Đình khí thế hung hăng, đối với bất kỳ thế lực nào cản đường đều dùng thủ đoạn và biện pháp vô cùng cứng rắn.

Họ công thành chiếm đất, ngay cả Tiên Đình cũng không thể ngăn cản.

Dù sao mục đích ban đầu khi thành lập Tiên Đình là hình thành một liên minh để Yêu tộc Thiên Đình phải kiêng dè.

Bản chất là một đám ô hợp, làm sao có thể so sánh với Yêu tộc

Thiên Đình?

Thêm vào đó, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất cực kỳ bá đạo, căn bản không coi Tiên Đình ra gì.

Vì vậy, Tiên Đình cũng chỉ có thể liên tục bại lui, sĩ khí sa sút.

Nếu cứ theo tốc độ này, e rằng chẳng bao lâu nữa Tiên Đình sẽ bị Yêu tộc Thiên Đình thôn tính hoàn toàn.

Những đại năng vốn không định gia nhập Yêu tộc cuối cùng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Theo kế hoạch của Hồng Quân, tất cả đều không có chút sai sót.

Nhưng!

Đột nhiên có một ngày!

Khi mấy vị Đại La Kim Tiên của Yêu tộc dẫn trăm vạn đại quân đến một địa giới của Tiên Đình.

Họ định làm như lần trước, giết sạch mười vạn thiên binh Tiên Đình đang trấn thủ nơi này.

Nhưng… khi hai bên đang giương oai, bốn phương bỗng nổi lên một luồng đại địa trọc khí bàng bạc.

Từng luồng khí huyết kinh người bắt đầu xuất hiện.

Hình dạng mỗi người mỗi khác, nhưng đều có vẻ mặt dữ tợn, đại quân Vu tộc thực lực kinh người đã xuất hiện.

Vu tộc mạnh mẽ đến mức nào?

Mặc dù chỉ có một vạn người, nhưng họ đã giúp Tiên Đình đánh tan trăm vạn đại quân Yêu tộc.

Lần đầu tiên, chúng sinh biết đến sự tồn tại của một chủng tộc mạnh mẽ như Vu tộc.

“Hậu duệ của Bàn Cổ đại thần?” “Bàn Cổ chính tông?” “Người nắm quyền thực sự của đại địa Hồng Hoang?” Không biết có bao nhiêu người đã nghe về những chuyện này.

Tin tức về sự xuất hiện của Vu tộc như mọc thêm cánh bay đi, nhanh chóng được chúng sinh Hồng Hoang biết đến.

Đương nhiên, cùng với tin tức này còn có sự hùng mạnh của Vu tộc.

Trăm vạn yêu binh trước mặt một vạn chiến sĩ Vu tộc chẳng khác nào gà đất chó sành.

Một vu binh của Vu tộc ít nhất có thể đồng thời chặn được không dưới mười thiên binh Yêu tộc bình thường.

Những Đại Vu còn giết đến máu chảy thành sông, nhật nguyệt u ám.

Vận mệnh của các tu sĩ Tiên Đình vốn là thất bại, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Vu tộc lại trực tiếp lật ngược tình thế.

Tình huống như vậy không chỉ xuất hiện một lần.

Trong thời gian tiếp theo, nhiều cuộc tấn công của Yêu tộc Thiên Đình đều bị Vu tộc áp chế hoàn toàn.

Thậm chí, mấy vị Đại La Kim Tiên của Yêu tộc còn vẫn lạc trong tay Vu tộc.

Lúc này, tất cả mọi người mới hiểu ra.

Vu tộc không phải ngẫu nhiên ra tay, mà là để diệt Yêu tộc Thiên Đình, đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Tiên Đình.

Từ cuộc đại chiến giữa hai bên ban đầu, nay có thêm thế lực thứ ba tham gia, mọi thay đổi đều quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay.

Càng nhiều đại thần thông giả đang quan sát cũng không biết nên phán đoán những chuyện này như thế nào.

Việc chọn phe dường như càng khó khăn hơn.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân vừa mượn mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp để nâng cao thêm một chút cảm ngộ đạo pháp, tâm trạng rất tốt.

"Tính thời gian, Tiên Đình cũng nên bị Yêu tộc Thiên Đình thôn tính rồi!" Lão bấm tay tính toán, nhưng ngay lập tức sắc mặt đại biến.

"?" "Tây Vương Mẫu tại sao lại liên minh với Vu tộc?" "Vu tộc tại sao lại thay đổi tính nết, nguyện ý liên thủ với người khác?" Hồng Quân không thể ngờ được.

Trong kế hoạch của lão, Vu tộc vốn không nên can thiệp vào chuyện này, chỉ nên ngồi trên núi xem hổ đấu.

Nhưng vạn lần không ngờ, Vu tộc này hoàn toàn không đi theo lối mòn, triệt để phá vỡ kế hoạch của lão.

"Không được!

Nếu như vậy, sau này khi đại chiến Vu Yêu xảy ra, thiên địa Hồng Hoang bị tổn thương, lão đạo ta cũng sẽ phải chịu nhân quả quấn thân cực lớn!" Trong chốc lát, Hồng Quân chỉ cảm thấy tay chân mình đều bị trói chặt.

Sự khó chịu trong lòng càng lúc càng rõ ràng.

Sau một lúc, "Sắp đến lần giảng đạo thứ hai rồi!

Bản tọa nhất định phải dẹp loạn phản chính!" Tâm trạng vô cùng u ám, Hồng Quân chỉ có thể hy vọng vào lần giảng đạo thứ hai sẽ ra mặt can thiệp.

Nhưng… cách làm của lão đã định trước là sẽ thất bại.

Trong lần giảng đạo đầu tiên, Chu Dịch đã ra mặt gây rối, hình tượng của Hồng Quân trong lòng chúng sinh đã không còn cao cả và vĩ đại như vậy nữa.

Minh Hà, Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thanh đều sẽ đến.

Ngoài ra, Tây Vương Mẫu trực tiếp cử đồng tử ra mặt tham gia nghe đạo.

Hành động không kính trọng Hồng Quân như vậy, tự nhiên khiến Hồng Quân không vui.

Nhưng lời giải thích mà Tây Vương Mẫu đưa ra lại là: "Đạo Tổ phong tiểu nữ làm Nữ Tiên chi thủ, vô cùng hoàng khủng, nay thiên địa đại loạn, tiểu nữ không thể phân thân, bận rộn sự vụ!" Xin Đạo Tổ lượng thứ!" Hay cho một kẻ, trực tiếp dùng Hồng Quân làm lá chắn.

Khiến Hồng Quân có thể nói gì đây?

Vốn dĩ Hồng Quân định nhân lúc giảng đạo để gây áp lực cho Tây Vương Mẫu, bắt Tây Vương Mẫu giữ khoảng cách với Vu tộc.

Chỉ có như vậy, Hồng Quân mới có thể không dính vào một đoạn nhân quả cực lớn.

Nhưng… Tây Vương Mẫu vốn đã không vui vì bị đẩy lên gánh vác, nay dưới sự gợi ý của Tổ Vu Chúc Cửu Âm, đã trực tiếp diễn một màn kịch hay.

Đối với Tây Vương Mẫu mà nói, mất mát cũng chỉ là một cơ hội nghe đạo mà thôi.

Nhưng ai mà không rõ chứ?

Đạo mà Hồng Quân truyền thụ sẽ bị gián đoạn khi đến giai đoạn thành Hỗn Nguyên.

Đạo này nghe thì thế nào?

Không nghe thì thế nào?

Chương 111

Chính vì có một đám người như vậy, nên khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, chỉ có không đến một nghìn người đến.

Hồng Quân căn bản không biết nên mang tâm trạng gì để tiếp tục giảng đạo.

Đạo Trảm Tam Thi thành Thánh trong lần giảng đạo thứ hai cuối cùng cũng được giảng giải rõ ràng trong vạn năm.

"Lần giảng đạo tiếp theo cũng là sau vạn năm, lần giảng đạo thứ ba, đạo hồng mông tử khí cuối cùng cũng sẽ được trao ra!" Nói ra một câu như vậy, thân hình của Hồng Quân cũng hoàn toàn tan biến.

Trực tiếp ném ra đạo hồng mông tử khí cuối cùng trong tay.

Đạo hồng mông tử khí vốn nên giao cho Hồng Vân, nay lại trở thành công cụ để thu hút những người khác đến nghe đạo, tập trung khí vận.

Thân là Thánh nhân đầu tiên và cũng là duy nhất của Hồng Hoang, Hồng Quân cũng có lúc mất mặt.

Tin tức một đạo hồng mông tử khí nữa sắp xuất thế lan ra, chúng sinh lại một lần nữa sôi sục.

Nếu có hồng mông tử khí, cho dù trở thành con rối của Thiên Đạo thì đã sao?

"Xem ra, lần giảng đạo thứ ba, bản cung phải đi tranh một phen." Tại Tiên Đình ở phía Đông Hồng Hoang, Tây Vương Mẫu nghe được tin tức này, lẩm bẩm một mình.

Nói về hai phía.

Khi Hồng Quân đang dốc toàn lực dọn dẹp tàn cục, Chu Dịch cũng đã sớm đến phương Bắc của Hồng Hoang.

Sự rộng lớn và cằn cỗi của nơi này, dù Chu Dịch đã sớm nghe nói, nhưng nay tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Một cái nhìn lướt qua không chỉ hàng trăm triệu dặm, mà ngay cả một cây linh căn bình thường cũng không thấy.

Thần thức dò xét, không hề tồn tại bất kỳ khí tức linh bảo nào.

Chỉ có linh khí mỏng manh trong trời đất mới khiến Chu Dịch cảm nhận rõ ràng, đây là thế giới Hồng Hoang, không phải là một thế giới tan nát dưới thời mạt pháp.

Nhưng nơi này cằn cỗi, không thấy linh căn và pháp bảo cũng là chuyện bình thường.

Dù sao bất kỳ tu sĩ nào tìm được cơ duyên cũng sẽ không do dự mà lấy đi.

Ngay cả những linh căn chưa thành hình có lẽ cũng không thoát khỏi bàn tay của những tu sĩ phương Bắc như sói như hổ này.

Cứ như vậy, tự nhiên đã hình thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Chu Dịch cũng không để ý đến sự cằn cỗi của phương Bắc, chỉ hơi cảm khái một chút mà thôi.

Mục tiêu của y từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng, chính là… Bắc Hải!

Toàn bộ thiên địa Hồng Hoang được tạo thành từ ba bộ phận: đại lục Hồng Hoang rộng lớn vô biên, thái cổ tinh không tồn tại từ vĩnh cửu, và cuối cùng, nơi nối liền hỗn độn và đại lục là Tứ Hải của Hồng Hoang.

Trong Tứ Hải, nổi danh nhất phải kể đến Đông Hải, nơi từng là

đại bản doanh của Long tộc.

Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải đều không có danh tiếng.

Nếu bắt buộc phải nói, e rằng cũng chỉ có Bắc Hải đã thai nghén ra hai vị đại thần thông giả là Côn Bằng và Huyền Quy!

Côn Bằng hiện đã trở thành Yêu sư của Yêu tộc, đương nhiên đã mang theo Yêu Sư Cung rời khỏi Bắc Hải.

Vậy thì, đại thần thông giả tồn tại ở Bắc Hải cũng chỉ còn lại một mình Huyền Quy.

Đứng trên Bắc Hải, Chu Dịch bước một bước, bàn chân đã đặt trên đại dương vô tận.

Sóng dữ cuồn cuộn, kéo dài không dứt.

Nhưng giờ phút này lại lấy Chu Dịch làm trung tâm mà phẳng lặng ra bốn phía, nhìn từ xa như một mặt gương phẳng.

Nhưng dưới bề mặt phẳng lặng đó, dưới mặt biển lại hoàn toàn nổi lên vô số dòng chảy hỗn loạn.

Sức mạnh bá đạo vô biên xuyên thấu xuống, khuấy động cả một vùng biển.

Vì trong vùng biển này không tồn tại nhiều sinh linh, nên Chu Dịch có thể tùy ý hành động.

Những sinh linh đó bị thủ đoạn của y ảnh hưởng, cuối cùng cũng chỉ là chóng mặt quay cuồng mà thôi.

Ngay khoảnh khắc Chu Dịch thi triển thủ đoạn, ở sâu trong Bắc Hải, một con hung thú dữ tợn đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt đỏ rực đó dường như xuyên thấu Bắc Hải, thẳng lên trời cao.

“Kẻ nào?

Dám khiêu khích ta!” “Côn Bằng?” “Là ai?” Ngay lập tức, thân thể của con hung thú đó liền rung chuyển.

Thân thể khổng lồ dường như có thể bao phủ cả đáy biển, dù chỉ là một cái rung nhẹ cũng tạo ra động tĩnh như trời long đất lở.

Mặt biển vốn yên tĩnh lúc này lại cuộn trào dữ dội.

Thủy chi pháp tắc bàng bạc đến cực hạn hóa thành sóng biển vô cùng, lớp này nối lớp kia, khi chồng chất lên nhau, sức mạnh của nó đã vượt qua ban đầu không chỉ trăm lần.

“Diệt!” Nhìn con sóng khổng lồ đang đánh về phía mình, Chu Dịch chắp tay sau lưng đứng yên, thân thể không động, pháp lực không hiện.

Nhưng vào lúc này, y chỉ thốt ra một chữ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, trời đất dường như tĩnh lặng.

Vô số lực lượng pháp tắc bắt đầu giao thoa quấn lấy nhau: thế giới, thời gian, không gian, thủy hỏa ngũ hành, âm dương tạo hóa.

Thậm chí cả lực!

Tất cả mọi thứ tổng kết lại, hóa thành uy năng vô thượng của ngôn xuất pháp tùy.

Phanh!

Dường như một bong bóng vỡ tan.

Sức mạnh của con hung thú phía dưới đối với Chu Dịch không hề có uy hiếp.

“Hửm?” Thân thể khổng lồ vọt lên trời, giống như một con cự thú chống trời nổi lên mặt nước.

Đó chính là bản thể của Huyền Quy, khổng lồ đến mức không thể dùng lời để diễn tả.

Nếu Trái Đất ở kiếp trước vô cùng rộng lớn, thì so với Huyền Quy, e rằng cũng không bằng một phần triệu thể tích của nó.

Đạo thể của Chu Dịch so với nó, dùng từ "hạt bụi" còn thích hợp hơn.

"Kẻ nào, vì sao quấy rầy bản tọa?" Giọng nói của Huyền Quy vang lên, rung động trời đất.

Đôi mắt đỏ rực nhìn vào người Chu Dịch.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu không phải thủ đoạn vừa rồi của Chu Dịch khiến nó cảm nhận được một chút uy hiếp, e rằng lúc này, Huyền Quy sẽ không hỏi han gì mà nuốt chửng Chu Dịch.

Ở Bắc Hải cằn cỗi vô cùng, Huyền Quy có thể từ trong sự dòm ngó của vô số người mà trưởng thành đến cảnh giới Chuẩn Thánh như hiện nay, tự nhiên là có căn nguyên phi phàm, cộng thêm tâm tính hung hãn.

Nếu không, trước khi Huyền Quy trưởng thành, e rằng đã bị người ta cướp đoạt coi như tài nguyên thượng đẳng.

Cứ nhìn Côn Bằng xảo trá vô cùng là biết.

Có thể tạo dựng tên tuổi ở Bắc Hải, đâu có mấy kẻ hiền lành!

Chu Dịch nhìn Huyền Quy trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ suy tư.

Chỉ thấy y mở miệng nói: "Huyền Quy!

Bản tọa tên là Chu Dịch, hôm nay muốn ban cho ngươi một phen tạo hóa!" "Kiệt kiệt!" Huyền Quy nghe vậy lập tức cười lớn.

"Ban cho ta tạo hóa, khẩu khí thật lớn a!" Ngay lập tức, thân thể Huyền Quy lại động, như núi cao giáng xuống, tạo ra thế nghiền ép.

“Nếu có thể không chết trong tay ta, hãy nói tiếp những lời đó!” Quả nhiên!

Chu Dịch lắc đầu, gã này quá hung hãn, giao tiếp bình thường e là không được.

Vừa nghĩ đến đây, bên cạnh Chu Dịch quả thực đã hiện lên ánh sáng của pháp bảo.

Chư Thiên Khánh Vân bay ra, vạn đóa khánh vân bay lên trời.

Chương 112

Hồng Mông thế giới lấp lánh, bát âm tiên nhạc vang vọng.

Thân thể Huyền Quy lập tức bị chặn lại, không thể ảnh hưởng đến Chu Dịch chút nào.

"Chí bảo!!!" "Tốt tốt tốt!" Huyền Quy nhìn thấy vạn đóa khánh vân trên người Chu Dịch, vẻ mặt càng thêm cuồng nhiệt.

Đó chính là một kiện chí bảo a.

Huyền Quy sinh trưởng ở phương Bắc cằn cỗi vô cùng, chưa từng thấy chí bảo.

"Quả nhiên là mang đến cho ta một cơ duyên lớn, ta nhận!" Huyền Quy lại ra tay.

Lần này, uy lực càng mạnh hơn, đã động sát tâm.

Chu Dịch cười lạnh: "Huyền Quy, ngươi phải có bản lĩnh lấy mới được!

Âm Dương nghịch chuyển, bảo bối liên đài, ra!" Chu Dịch biết rõ, đối mặt với loại gia hỏa như Huyền Quy, phải dùng thực lực nghiền ép.

Nếu không thì nó thậm chí sẽ không cho cơ hội giao tiếp đàng hoàng.

Đó cũng là lý do tại sao Chu Dịch phải động thủ.

Theo tiếng hô nhẹ của y, hai kiện pháp bảo lơ lửng hiện ra.

Một đen một trắng, đều là hình dạng đài sen.

Hoa nở mười hai cánh, chính là hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế

Hắc Liên.

Trong đó, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là Chu Dịch có được khi lần đầu đến Bất Chu Sơn.

Vì nó, y đã nảy sinh xung đột với La Hầu, chém giết phân thân của hắn.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thì càng khác.

Hoàn toàn là chiến lợi phẩm Chu Dịch và Hồng Quân thu được sau khi chém giết bản tôn của La Hầu.

Nếu xét theo thuộc tính pháp bảo, kiện pháp bảo này đáng lẽ nên giao cho Thiên ma hóa thân của Chu Dịch.

Dù sao, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cộng thêm Thí Thần Thương, Thiên ma hóa thân của Chu Dịch chính là phiên bản tăng cường của La Hầu.

Nhưng Chu Dịch đã chọn để bản tôn điều khiển kiện pháp bảo này.

Lúc này, hai luồng sáng vọt lên trời, lúc mới xuất hiện không hề bắt mắt.

Nhưng rất nhanh!

Khi ánh sáng của hai pháp bảo bắt đầu giao thoa, sức mạnh thuần khiết và tà ác bắt đầu có dấu hiệu dung hợp, giống như lực lượng âm dương giao hội.

Đột nhiên, hai tòa đài sen biến mất!

Thay vào đó là một bức Thái Cực Đồ tung hoành trời đất.

Thái Cực Đồ kinh người vô cùng lúc này bày ra, trực tiếp bao phủ thân thể Huyền Quy.

“?” Huyền Quy sắc mặt đại biến.

Từ trong bức Thái Cực Đồ ảo hóa ra này, nó cảm nhận được một tia uy hiếp kinh người.

Quả nhiên, tại nơi âm dương giao hội của Thái Cực Đồ, một cây cầu vàng đột nhiên vươn ra, trấn áp trời đất.

Bốn nguyên tố địa hỏa thủy phong dường như vào lúc này cũng hoàn toàn lắng xuống.

Đại dương vô tận hoàn toàn không còn động tĩnh, Huyền Quy chỉ cảm thấy thân thể mình bị trấn áp hoàn toàn trên mặt biển.

Cầu vàng ầm ầm giáng xuống, lực lượng kinh khủng chấn động thân thể Huyền Quy.

“Khí tức của chí bảo?

Lại là chí bảo?” “Không đúng, không phải chí bảo, làm sao hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo có thể sánh ngang với chí bảo?” Huyền Quy chỉ cảm thấy thân thể mình lúc này không ngừng cuộn trào, không ngừng dũng động.

Huyền Quy, nếu nói về phòng ngự, trong cả Hồng Hoang này có ai sánh bằng?

Đừng nói là tu sĩ bình thường, nhục thân của Tổ Vu cùng cảnh giới cũng xa không bằng sự cứng rắn của Huyền Quy.

Ngay cả khi hiện nay Huyền Quy chỉ tu luyện đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng năng lực phòng ngự của bản thân cộng thêm đặc tính hóa giải thần thông của Thủy chi pháp tắc, cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó lòng lay động.

Nhưng Chu Dịch không phải là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường.

Hiện nay Chu Dịch dù đang dừng ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chiến lực thực tế lại vượt xa Chuẩn Thánh bình thường không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí, nếu Chu Dịch muốn, y có thể trực tiếp câu động đại đạo pháp tắc, từ đó đột phá Hỗn Nguyên.

Nhưng để con đường sau này của mình thuận lợi hơn, Chu Dịch mới không làm vậy.

Nếu không, trong trời đất này sao có thể chỉ có một vị Thánh nhân?

Nhưng Chu Dịch vẫn chưa thực sự có được pháp lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhưng thủ đoạn y tùy ý thi triển lại xuất thần nhập hóa.

Thái Cực Đồ, một kiện tiên thiên chí bảo, một trong những pháp bảo hình thành sau khi Bàn Cổ Phủ vỡ nát, là một trong những tồn tại quý giá nhất trong trời đất.

Chu Dịch cũng từng cầm nó trong tay, nhưng đáng tiếc, kiện pháp bảo này ngay từ đầu đã rơi vào tay Hồng Quân.

Chu Dịch không thể lấy được.

Nhưng Chu Dịch lại có cách bù đắp thiếu sót này.

Hiện tại không phải sao?

Lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên làm trận nhãn, dùng lực lượng Âm Dương pháp tắc của Chu Dịch làm dẫn dắt.

Một bức Thái Cực Đồ hiện ra giữa không trung, cây cầu vàng vươn ra từ đó thậm chí giống hệt với chí bảo Thái Cực Đồ.

Cũng chính vì vậy, khi cây cầu vàng mạnh mẽ giáng xuống, tương đương với một kiện tiên thiên chí bảo đang được thi triển trong tay

Chu Dịch.

Đừng nói Huyền Quy chỉ là một Chuẩn Thánh trung kỳ nhỏ bé.

Chuẩn Thánh đỉnh phong thì đã sao?

Trong tay y vẫn chỉ là gà đất chó sành.

Nếu không phải vì Chu Dịch cần Huyền Quy, ngay khoảnh khắc này, cây cầu vàng e rằng đã trực tiếp xuyên thủng thân thể Huyền Quy.

Ong!

Trong tiếng nổ vang dữ dội, Chu Dịch đứng trên cao, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh.

Huyền Quy chịu đựng uy lực thần thông của Chu Dịch lại đau khổ vạn phần, kêu la thảm thiết.

Lớp mai rùa dường như vào lúc này cũng chịu áp lực cực lớn mà bắt đầu biến dạng.

Nơi cầu vàng va chạm, từng lớp gợn sóng của Thủy chi lan ra, liều mạng muốn hóa giải thủ đoạn của Chu Dịch.

Nhưng đáng tiếc, hiệu quả thu được rất nhỏ.

"Huyền Quy, tạo hóa của bản tọa, ngươi có muốn không?" Chu Dịch cười nhẹ.

Huyền Quy im lặng không nói, chỉ dốc toàn lực chống cự.

Chu Dịch biết, gã này rất quật cường.

Y đưa tay hư không ấn xuống, lập tức, lại một luồng sức mạnh khổng lồ ầm ầm giáng xuống.

Thân thể Huyền Quy cuối cùng cũng không chịu nổi, tiếng "ca ca ca" không dứt bên tai, vang vọng trời cao.

Tiếng gầm rú dữ dội và tiếng kêu đau khổ chấn động cả phương Bắc của Hồng Hoang.

Trong vùng đất cằn cỗi, số ít tu sĩ có mặt vào lúc này đều kinh hãi run rẩy, không biết rốt cuộc Huyền Quy đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Huyền Quy sao có thể không rõ, mình căn bản không thể là đối thủ của đạo nhân trước mắt?

Chương 113

Mặc dù Chu Dịch đã lấy ra mấy kiện pháp bảo đỉnh tiêm, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù Chu Dịch không sử dụng bất kỳ chí bảo nào, Huyền Quy cũng không thể chiếm được tiện nghi trong tay Chu Dịch.

Càng đừng nói là cướp đoạt tạo hóa của Chu Dịch.

Đó không phải là tự tìm đường chết sao?

"Đạo trưởng!" "Tiểu quy biết sai rồi!" Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Đừng thấy Huyền Quy to lớn vô biên, trông giống loại hiền lành chân chất một lèo.

Nhưng thực tế, nó cũng biết linh hoạt và biến thông.

Nếu không, khi Thiên Trụ sụp đổ lúc trước, tại sao Huyền Quy lại đồng ý bị chém, trở thành trụ chống trời đất?

Không phải vì đánh không lại Thánh nhân sao?

Trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia cười.

"Tốt!" "Nếu đã như vậy, lời của bản tọa, ngươi hẳn là nghe lọt tai." Chu Dịch thu lại thần thông, cho Huyền Quy cơ hội thở dốc.

"Đa tạ đạo trưởng thủ hạ lưu tình!" Huyền Quy nhìn Chu Dịch, trong ánh mắt mang theo vài phần sợ hãi.

"Không biết đạo trưởng lần này tìm tiểu quy, rốt cuộc có chuyện gì?" Huyền Quy không ngốc, hiểu rằng thực lực của Chu Dịch cao cường, không giết mình chỉ có thể là có mưu đồ.

Chu Dịch nói: "Huyền Quy, bản tọa mang đến cho ngươi tạo hóa,

đó chính là mang đến tạo hóa, sẽ không có giả!" Huyền Quy trong lòng bối rối, lẽ nào thật sự có chuyện tốt như vậy?

"Đạo trưởng có chỉ điểm gì?" "Huyền Quy, ngươi có biết vì sao mình không thể hóa hình không?" Lời này vừa ra, thân thể Huyền Quy chấn động.

Đây là vấn đề đã làm nó bối rối vô số năm tháng.

Sinh linh bình thường nhiều nhất không đến Đại La Kim Tiên là đủ để hóa hình.

Nhưng Huyền Quy thì khác, nó đã tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả đến bây giờ cũng không thể hóa hình thành công.

Nếu không phải vì Huyền Quy tu hành từ khi Hồng Hoang mới sinh, thời gian tu luyện còn lâu hơn cả Hồng Quân và những người khác, e rằng căn bản không thể tu luyện ra thực lực như vậy.

Dù sao không hóa hình thì không thể có được đạo thể, việc lĩnh ngộ đạo sẽ chậm đến cực hạn.

Có thể nói, nếu cứ mãi không thể hóa hình, Huyền Quy và đại đạo đã hoàn toàn vô duyên.

"Đạo trưởng, làm sao có thể giải quyết nỗi băn khoăn của ta?" Chu Dịch cười ha hả: "Chỉ cần ngươi còn ở trong thiên địa Hồng Hoang một ngày, cả đời này sẽ không thể hóa hình.

Chuyện này không có cách giải quyết!" Huyền Quy nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến.

"Lẽ nào, ta và đại đạo thật sự không có bất kỳ duyên phận nào?" "Không phải!" Chu Dịch cười lắc đầu, "Ở trong thiên địa Hồng Hoang không thể hóa hình, không có nghĩa là ra khỏi thiên địa Hồng Hoang cũng không được!" Giọng Chu Dịch vừa dứt, Huyền Quy lập tức như bị sét đánh.

Ngay lập tức, thân thể nó chấn động, trong đầu có tiếng sấm xuân vang dội.

Tư duy bỗng nhiên khai sáng.

"Đạo trưởng, ý ngài là, để ta rời khỏi thiên địa Hồng Hoang, đi đến hỗn độn?" Tu sĩ bình thường căn bản không có vốn liếng để rời khỏi hỗn độn.

Thân hãm trong đó, có khả năng sẽ sinh tử đạo tiêu.

Nhưng Huyền Quy thì khác, nó đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, Thủy chi pháp tắc cũng đã lĩnh ngộ đến cực hạn của Hồng Hoang.

Giống như Dương Mi Đại Tiên lúc trước, nếu cảm thấy không tìm thấy đạo của mình trong Hồng Hoang, trực tiếp đi đến hỗn độn là được.

Huyền Quy tự nhiên cũng giống vậy.

Do đó, khi Chu Dịch chỉ ra điểm này, trên mặt Huyền Quy lập tức hiện lên một tia cười.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa nảy sinh, một sự ràng buộc vô hình lại xuất hiện trên người nó.

Sự ràng buộc đó vô cùng mạnh mẽ, nếu muốn thoát ra, e rằng cần phải gánh chịu nhân quả nghiệp lực kinh người, ngay cả Huyền Quy là một Chuẩn Thánh cũng không thể chịu đựng nổi.

"Đạo trưởng, ta sợ là không thể đến hỗn độn!" Niềm vui trong lòng Huyền Quy lập tức tan thành mây khói, nó hiểu ra, mình sẽ bị nhốt trong thiên địa Hồng Hoang, không thể rời đi.

Con đường cầu đạo, cũng hoàn toàn đứt đoạn.

Chu Dịch lại cười ha hả: "Hà tất phải bi quan như vậy!

Huyền Quy, ngươi có biết vì sao thân mang đại nhân quả, không

thể rời khỏi Hồng Hoang không?" Huyền Quy mê mang lắc đầu: "Tiểu quy không biết!" Sau đó, Chu Dịch liền kể lại chuyện đại chiến Vu Yêu, Bất Chu Sơn bị đụng gãy, trời đất nghiêng ngả, chém bốn chi của Huyền Quy để chống trời.

Đương nhiên, tiết lộ thiên cơ sẽ bị Thiên Đạo không vui.

Cho nên khi Chu Dịch bắt đầu nói ra chuyện này, trên bầu trời lập tức hiện ra vạn đạo sấm sét, lấp lánh chói mắt.

Chỉ có điều, Chu Dịch từ trước đến nay không quan tâm ý trời thế nào, nhân quả nghiệp lực rơi xuống người y cũng sẽ bị vô cùng công đức triệt tiêu.

Chịu đựng sấm sét oanh tạc một lúc, Thiên Đạo đó cũng tự thấy mất mặt mà tiêu tan.

Dù sao Chu Dịch cũng chỉ là tiết lộ một ít thiên cơ mà thôi.

Nhưng điều đó cũng có thể chứng minh lời y nói không hề giả dối, nếu không, Thiên Đạo tại sao lại phản ứng như vậy?

Huyền Quy nghe xong lập tức cảm thấy đầu óc tối sầm.

"Ta không cam tâm!" "Ta tu luyện vô số nguyên hội, chỉ để trở thành vật chống trời cho thiên địa Hồng Hoang sao?" "Vì thế, khiến ta không thể hóa hình, không thể đắc đạo, Thiên Đạo bất công!

Thiên Đạo bất công a!" Cơn giận của Huyền Quy cuồn cuộn, dâng lên vạn đạo sóng triều, cuốn sạch tứ hải bát hoang.

Trong không khí, Thủy chi pháp tắc lan tỏa đến cực hạn, lực lượng kinh khủng không ngừng tuôn ra.

Lần này, Huyền Quy không ra tay với Chu Dịch, mà là trút giận và bất mãn trong lòng, tố cáo với trời đất.

Chu Dịch cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn Huyền Quy

phát tiết.

Đợi đến khi Huyền Quy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nó mới quỳ xuống bái Chu Dịch.

"Đạo trưởng, ta có mắt không thấy Thái Sơn, vừa rồi đã đắc tội với đạo trưởng!

Không biết đạo trưởng có cách nào giải quyết khốn cảnh của ta không?

Nếu có thể giúp ta tránh được vận mệnh bị chém bốn chi chống trời, ta nguyện làm trâu làm ngựa, cúc cung tận tụy!" Đối với Huyền Quy lúc này, đâu cần phải cân nhắc việc thành đạo, có thể không bị người ta mang đi chém giết làm trụ chống trời đã là may mắn lớn nhất rồi.

Về phần vận mệnh sau khi chống trời, Chu Dịch cũng không giấu giếm.

Nghe thì có vẻ trở thành một trong Tứ Đại Thánh Thú, Huyền Vũ, là một kết quả không tồi.

Nhưng Huyền Quy đâu biết, sau khi trở thành Huyền Vũ cũng phải như Thanh Long Thánh Tôn của Long tộc, Bạch Hổ Thánh Tôn của phương Tây, Chu Tước Thánh Tôn của phương Nam, trở thành người bảo vệ tứ cực của trời đất.

Tương tự cũng không được tự do, không được siêu thoát.

Nếu có thể, nó thà rằng cứ mãi không thể hóa hình, cứ mãi giữ trạng thái Huyền Quy.

Dù sao, cũng không bị người ta nô dịch, trấn áp, hoàn toàn mất đi tự do.

Chu Dịch xua tay: "Bản tọa hôm nay đến tìm ngươi, chính là để

ban cho ngươi tạo hóa!

Về phần làm trâu làm ngựa, cũng không cần." Huyền Quy nghe vậy, hơi thở cũng dồn dập thêm mấy phần.

"Xin đạo trưởng cứ nói thẳng!" Chu Dịch nói: "Vận mệnh của ngươi, xét cho cùng là do Bất Chu Sơn sụp đổ.

Thật không may, đạo trường của bản tọa chính là trên đỉnh Bất Chu Sơn, vì vậy bản tọa sẽ không để nó sụp đổ, như vậy, ngươi tự nhiên cũng không cần chống trời!" Huyền Quy sáng mắt lên, không ngờ trong đó lại có ẩn tình như vậy.

Về việc Chu Dịch có thể làm được điều này hay không, nó cũng không hề nghi ngờ.

Cách đây không lâu, thiên địa Hồng Hoang đã xuất hiện một vị Thánh nhân.

Huyền Quy tuy không thể đến hỗn độn để nghe Thánh nhân giảng đạo, nhưng trong mắt nó, Chu Dịch không phải Thánh nhân, sau này cũng tất sẽ ngồi lên bảo tọa Thánh nhân.

Như vậy, sao không yên tâm?

"Về phần sau khi thành công, ngươi hãy đến thế giới Hỗn Độn Thiên do bản tọa khai tịch!

Bản tọa cho phép ngươi hóa hình, cái giá phải trả chỉ là giúp ta củng cố Hỗn Độn Thiên mà thôi." Chu Dịch tìm Huyền Quy, mục đích chủ yếu cũng là để chống trời.

Dù sao Hỗn Độn Thiên không dùng hỗn độn tức nhưỡng, mà thời gian không gian pháp tắc của Chu Dịch cũng xa không bằng âm dương ngũ hành.

Chương 114

Nếu có Huyền Quy tương trợ, chắc chắn có thể qua được một khoảng thời gian.

Như vậy, Hỗn Độn Thiên cũng có thể lớn mạnh nhanh hơn, không cần lo lắng không gian sụp đổ do bành trướng quá nhanh.

Chỉ có điều, Chu Dịch không hề lừa gạt Huyền Quy.

Để Huyền Quy đến Hỗn Độn Thiên, không phải là đánh giết nó, mà là cho nó cơ hội hóa hình tu luyện.

Sau này Hỗn Độn Thiên lớn mạnh, Huyền Quy cũng có đại tạo hóa.

Sau một hồi suy nghĩ, Huyền Quy lập tức hiểu ra nên quyết định thế nào.

"Đạo trưởng quả thật đã mang đến cho ta đại tạo hóa!" Huyền Quy tâm phục khẩu phục, "Nếu đã như vậy, vậy thì nghe theo sự phân phó của đạo trưởng!" "Tốt!" Chu Dịch cười cười, "Nếu đã như vậy, đợi sau đại chiến Vu Yêu, Bất Chu Sơn còn mãi, lúc đó bản tọa tự sẽ đến đón ngươi!" … Xuân qua thu lại, thoáng chốc lại vạn năm trôi qua.

Lần giảng đạo thứ ba của Tử Tiêu Cung được mở ra trong sự mong đợi của vô số người.

Khác với sự tiêu điều của lần giảng đạo thứ hai, ngay khoảnh khắc lần giảng đạo thứ ba bắt đầu, vô số đại thần thông giả đều từ đạo trường của mình vọt lên trời, hóa thành từng đạo cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi trên kim liễn

cửu long, mang theo vô số Đại La Kim Tiên, dưới trướng có Thập Đại Yêu Thánh đứng hai bên, khí thế phi phàm.

Trong Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ hóa thành huyết quang ngút trời.

Trong Hỏa Vân Động, một đóa hồng vân nâng Hồng Vân Lão Tổ bay lên.

Xuyên qua ba mươi ba tầng trời, chìm vào hỗn độn.

Tử Tiêu Cung dường như là ngọn hải đăng trong đêm tối, dẫn lối cho tất cả mọi người tiến đến.

Đến sớm nhất vẫn là ba người Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Tiếp theo là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Năm vị đệ tử mà Hồng Quân thu nhận, có chút ân cần cũng là chuyện đương nhiên.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và những người khác cũng theo sau, Minh Hà, Hồng Vân cũng không chậm mấy.

Những người của Tiên Đình do Tây Vương Mẫu đứng đầu cũng lập thành nhóm đến.

Họ và Yêu tộc Thiên Đình của phe Đế Tuấn, Thái Nhất hình thành một khí tràng hoàn toàn đối chọi, phân biệt đứng ở hai bên Tử Tiêu Cung.

Vu tộc cũng cử người đến, chính là để đứng cùng chiến tuyến với Tiên Đình, đối đầu với Yêu tộc Thiên Đình.

Lúc này Tử Tiêu Cung, náo nhiệt phi phàm như lần giảng đạo đầu tiên.

Trong số những đại thần thông giả này, không ít người đã bước

vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tự nhiên không cần phải nói, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tây Vương Mẫu cũng vậy.

Thân là những đại thần thông giả có căn cước đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, có thể thành Chuẩn Thánh cũng là chuyện đương nhiên.

Nhìn số lượng người ngày càng đông, lão đạo Hồng Quân bên trong Tử Tiêu Cung cũng nở một nụ cười hài lòng.

"Không uổng công bản tọa lấy ra đạo hồng mông tử khí cuối cùng." Hồng mông tử khí đối với Hồng Quân thực ra không có giá trị gì.

Dùng nó để đổi lấy sự phồn vinh của lần giảng đạo thứ ba cũng là tận dụng hết công dụng.

Đã đủ số người rồi, dứt khoát Hồng Quân cũng bắt đầu đăng tràng, chuẩn bị giảng đạo lần thứ ba.

Sau lần giảng đạo này, cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng, cũng chính vào khoảnh khắc Hồng Quân xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, một luồng sấm sét từ bên ngoài Tử Tiêu Cung hiện ra.

Hóa ra là một con lôi thú hung hãn đến cực điểm hiện ra, hóa thành vô cùng lôi quang khủng bố rực rỡ trong hư không hỗn độn bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Trên luồng sấm sét đó, Chu Dịch đứng ở phía trước nhất.

Tiếp theo là đạo lữ của Chu Dịch, Nguyên Phượng, hai vị thị nữ Hi Hòa và Thường Hi, đệ tử Nữ Oa, cùng Phục Hy và ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng, Chu Linh Nhi.

Về phần Hậu Thổ, nàng đã cùng Chúc Cửu Âm và Đế Giang đến Tử Tiêu Cung trước, để trợ giúp Tiên Đình.

“Đạo hữu giảng đạo lần cuối, bản tọa đương nhiên phải đến ủng hộ mới phải!” Chu Dịch cười lớn, dẫn mọi người tiến vào Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân sắc mặt không tốt.

Lão vốn tưởng lần thứ hai Chu Dịch không xuất hiện, vậy thì lần thứ ba cũng sẽ không ra mặt phá rối.

Không ngờ Chu Dịch lại đến vào lần giảng đạo thứ ba.

Hồng Quân đương nhiên là một ngàn vạn lần không hoan nghênh.

Nhưng lão không có lý do để đuổi Chu Dịch đi.

Ngay lập tức, lão cũng chỉ có thể gật đầu, nói: “Đạo hữu đã đến, mời ngồi!” Vị trí cũ, Chu Dịch ung dung ngồi xuống.

Nguyên Phượng cũng ở bên cạnh Chu Dịch.

Về phần những người khác thì không có gì khác biệt so với các đại năng nghe đạo phía dưới.

Nhưng ba người Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi không biết vì sao lại hơi xa lánh Hồng Quân.

Hồng Quân hai mắt híp lại, dường như muốn đoán mục đích của Chu Dịch.

Nhưng cuối cùng cũng không nhìn thấu được Chu Dịch, chỉ có thể thôi.

Ngồi xếp bằng, Hồng Quân bắt đầu giảng đại đạo cuối cùng.

Trong chốc lát, hoa trời rơi lả tả, đất mọc sen vàng.

Vạn đạo vận lan tỏa, vô cùng vô tận, khiến người ta tâm hồn thư thái.

Hồng Quân đã giảng giải rõ ràng Hỗn Nguyên chi đạo và thần

thông Trảm Tam Thi chứng đạo.

Nhưng đáng tiếc, trong số các đại năng có mặt, tuy có không ít Chuẩn Thánh, nhưng tuyệt đại đa số là Đại La Kim Tiên.

Những nội dung này hoàn toàn vượt ra ngoài phạm trù lý giải của họ.

Vì vậy, không ít người mặt mày mờ mịt, không khác gì ba người Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm và Đế Giang không tu nguyên thần.

Chu Dịch và Nguyên Phượng thì tự mình ngồi xếp bằng, không để ý đến đạo pháp của Hồng Quân.

Dù sao, họ cũng không phải là tu sĩ bình thường mới tu luyện, bất kể là Chu Dịch hay Nguyên Phượng đều có đạo của riêng mình phải đi, đương nhiên không cần nghe đạo của Hồng Quân.

Thoáng chốc vạn năm, việc giảng đạo của Hồng Quân cũng hoàn toàn kết thúc.

Tiếng đạo tan biến, cuối cùng hóa thành hư vô.

Trong mắt vô số người đầy bối rối, đầy tiếc nuối.

Lúc này Hồng Quân không tự tìm khổ ăn mà tiếp tục hỏi Chu Dịch về sự lý giải đối với đạo.

Lần giảng đạo đầu tiên, Hồng Quân đã chịu không ít khổ.

Lần giảng đạo này kết thúc, không có nhiều người rời đi.

Mọi người đều đang chờ đợi đạo hồng mông tử khí cuối cùng trong tay Hồng Quân.

Dù sao lần giảng đạo trước, Hồng Quân đã nói sẽ giao ra đạo hồng mông tử khí cuối cùng.

Thấy mọi người mong đợi như vậy, Hồng Quân lại không trực

tiếp giao ra hồng mông tử khí.

Ánh mắt của lão rơi vào người Tây Vương Mẫu và ba vị Tổ Vu.

Chỉ thấy lão chậm rãi mở miệng, cười nói: "Bản tọa từng phong Tây Vương Mẫu làm Nữ Tiên chi thủ, không ngờ lại cùng các vị Vu tộc có chút duyên phận." Giọng điệu nhàn nhạt, nhưng mọi người đều nghe ra được trong đó có chút trách cứ.

Không ít người của Tiên Đình đều lòng người hoang mang.

Họ vẫn luôn ôm cái đùi lớn "Nữ Tiên chi thủ" của Tây Vương Mẫu, cũng là ôm đùi Hồng Quân.

Nay bị Hồng Quân chất vấn như vậy, tự nhiên mang theo vài phần lo lắng.

Chương 115

Tây Vương Mẫu trong lòng cũng hoang mang bất an.

Nhưng khi nhìn về phía Chu Dịch bên cạnh Hồng Quân, sự bất an trong lòng đã vơi đi vài phần.

Tây Vương Mẫu đương nhiên biết hành vi của Vu tộc chính là quyết định của Chu Dịch.

Ngay lập tức, nàng đứng dậy nói với Hồng Quân: "Khởi bẩm Đạo Tổ, ta có chuyện muốn báo!" Hồng Quân hơi sững sờ, lão đang chuẩn bị trình bày, gây áp lực cho Tây Vương Mẫu và Vu tộc.

Nếu không được, trực tiếp tước bỏ danh hiệu "Nữ Tiên chi thủ" của Tây Vương Mẫu, như vậy, dù quan hệ nhân quả vẫn tồn tại, nhưng cũng đã suy yếu đi rất nhiều.

Nhưng không ngờ, Tây Vương Mẫu lại chủ động báo cáo, báo cáo cái gì?

Hồng Quân sắc mặt trầm xuống, theo bản năng liếc nhìn Chu Dịch.

Sau đó mới mở miệng nói: "Chuyện gì?" Tây Vương Mẫu nói: "Đại ân của Đạo Tổ, sắc phong tiểu nữ làm Nữ Tiên chi thủ, có quyền quản lý vạn tiên.

Tiểu nữ một khắc không dám quên, thường xuyên ghi nhớ trong lòng, nhất định phải tận trung chức trách, không làm nhục danh tiếng của Đạo Tổ.

Nhưng trong trời đất có đại hung, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất kiêu ngạo bạt hỗ, gây nên biển máu thiên đào, phạm phải vô cùng sát kiếp, ta tuy lực có không đủ, nhưng vẫn phấn đấu chống cự.

Nếu không có các đạo hữu Vu tộc hết lòng tương trợ, thiên hạ tất sẽ đại loạn, đi vào vết xe đổ của Long Hán!

Xin Đạo Tổ trừng phạt Đế Tuấn, Thái Nhất, giải tán Yêu tộc Thiên Đình!

Nếu không như vậy, trời đất đảo lộn, không thể tưởng tượng nổi a!" Tây Vương Mẫu nói xong, Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức tức đến toàn thân run rẩy.

Ngay lập tức họ mở miệng bác bỏ: "Hồ ngôn loạn ngữ!" "Ngậm máu phun người!" "Sao thế?

Dám làm không dám nhận?" Bên cạnh Tây Vương Mẫu có người lên tiếng.

Hai bên lập tức bắt đầu tranh cãi kịch liệt.

Ai cũng không dám gánh tội danh này trên người.

Đi vào vết xe đổ của Long Hán!

Chủ đề này mà giáng xuống thì không phải chuyện nhỏ.

Ai dám nhận chứ!

Lúc này, Yêu tộc Thiên Đình và Tiên Đình đã biến Tử Tiêu Cung thành một khu chợ ồn ào.

Hoàn toàn không còn khí chất tiên phong đạo cốt, đạo âm vang vọng như lúc giảng đạo vừa rồi.

Nhìn cuộc cãi vã phía dưới dường như có xu thế leo thang, sắc mặt Hồng Quân lập tức âm trầm như sắp nhỏ ra nước.

Ánh mắt đó quét xuống, cuối cùng không tự chủ được mà liếc về phía Chu Dịch.

"Đạo hữu quả là thủ đoạn cao minh!" Hồng Quân nói vậy.

Chu Dịch cũng cười ha hả: "Hồng Quân đạo hữu sau khi trở thành Thánh nhân quả nhiên lợi hại, lời nói của người đều cao thâm khó lường, ta lại nghe không hiểu." Hồng Quân cười mà không cười, nhìn Chu Dịch đang giả ngốc mà chìm vào trầm tư.

Tây Vương Mẫu vào lúc này đề xuất những chuyện này, sau lưng chắc chắn là Chu Dịch xúi giục và chỉ điểm, không cần nghi ngờ.

Nhưng oái oăm thay, lời nói đều do Tây Vương Mẫu nói ra.

Nếu Hồng Quân vào lúc này ra mặt chất vấn Tây Vương Mẫu, ngược lại Hồng Quân sẽ trở nên không minh bạch, chuyên môn nhắm vào Tiên Đình và Vu tộc.

Như vậy, danh tiếng của Đạo Tổ sẽ rất khó nghe.

Cứ thế này, kế hoạch đã hoàn toàn rối loạn.

Suy nghĩ kỹ một phen, Hồng Quân chỉ có thể dùng đại pháp lực át đi tất cả mọi người: "Yên lặng!" Uy của Thánh nhân, mọi người mới bình tĩnh lại.

"Các ngươi không cần tranh luận, vạn vật trong trời đất đều có số mệnh, ngay cả bản tọa cũng không thể tham gia quá nhiều vào đó.

Tây Vương Mẫu, căn cước sâu dày, tương lai có thể mong đợi, có nguyện ý trở thành đệ tử ký danh của bản tọa, tu hành bên cạnh bản tọa không?" Hồng Quân lại thu nhận đệ tử, sau lưng lại là sự bất đắc dĩ.

Nếu không thể tách Tây Vương Mẫu ra khỏi chuyện này, sau này khi đại chiến Vu Yêu bùng nổ, Hồng Quân sẽ gặp đại nạn.

Chẳng bằng thu Tây Vương Mẫu làm đồng nữ, giữ lại bên cạnh mình.

Không ít người nhìn Tây Vương Mẫu, trên mặt đều hiện ra vẻ

hâm mộ.

Có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân, tu hành đạo pháp bên cạnh Thánh nhân.

Thật là may mắn biết bao!

Vô số người tha thiết ước mơ!

Tây Vương Mẫu sững sờ, một lúc lâu sau cũng chỉ có thể gật đầu, đồng thanh nói với Hồng Quân: "Đệ tử Tây Vương Mẫu, bái kiến lão sư!" Không thể không đáp ứng.

Dù sao Tây Vương Mẫu cũng không phải là nhân vật như Chu Dịch, không có đủ khí thế để từ chối Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy cũng hài lòng gật đầu.

"Vị trí chủ nhân Tiên Đình, không bằng cứ giao cho Chu Dịch đạo hữu thì sao, với bản lĩnh của đạo hữu, chắc chắn sẽ không khiến người ta thất vọng." Một chiêu càn khôn đại na di, phiền phức lại bị đẩy sang cho Chu Dịch.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến.

Nếu để Chu Dịch trở thành chủ nhân Tiên Đình, cộng thêm thực lực cường đại của Vu tộc, vậy thì Thiên đình của Yêu tộc thật sự không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

"Đạo Tổ, không thể được!" Hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức tiến lên cầu xin.

Nhưng hiển nhiên, trong cuộc đấu trí giữa hai vị đại lão, hai con chim nhỏ này căn bản không thể chen vào được.

Chu Dịch cười khẽ: "Đạo hữu, không cần đâu, bần tọa là hạng người như nhàn vân dã hạc, đã quen tự do tản mạn, sớm đã không hỏi thế sự." Hồng Quân nghe vậy khóe miệng không nhịn được mà giật

giật.

Nhàn vân dã hạc?

Tự do tản mạn quen rồi?

Những biến hóa trong trời đất, cái nào mà không do Chu Dịch mưu hoạch chứ?

Coi ta, Hồng Quân, dễ lừa lắm sao?

Hồng Quân cũng không dây dưa tính toán, dù sao muốn để Chu Dịch nhảy vào vũng lầy Vu Yêu đại kiếp cũng chẳng khác nào kẻ si nói mộng.

Dù sao mục đích của y cũng đã đạt được, lúc này tâm trạng đang rất tốt.

Nhìn đám người bên dưới, y liền nói với Lão Tử: "Thái Thanh, tiến lên!" Lão Tử lập tức cung kính tiến lên: "Lão sư, có gì phân phó?" Chỉ thấy Hồng Quân trước mặt mọi người lấy ra một món pháp bảo.

Đó là một bức đồ quyển, trên có Thái Cực Lưỡng Nghi, uy lực bên trong vô cùng, tạo hóa vô biên.

Một luồng uy áp kinh người khuếch tán ra, khiến ai nấy đều tim đập chân run.

Lập tức có mấy người kinh hô thành tiếng: "Chẳng lẽ là chí bảo!" Không sai, thứ Hồng Quân lấy ra chính là chí bảo Thái Cực Đồ!

Y từng sử dụng pháp bảo này khi đối phó với La Hầu, cũng là một trong những pháp bảo thường dùng.

Trước khi thành Thánh, chí bảo đối với Hồng Quân có tác dụng rất lớn.

Nhưng hiện tại lại không dùng tới nữa.

Đương nhiên, vì kế hoạch Huyền môn đại hưng sau này, Hồng Quân cũng sẽ không giữ lại pháp bảo này.

"Thái Thanh, vật này sau này có thể dùng để trấn áp khí vận, nhận lấy đi!" Từ trong tay Hồng Quân tiếp nhận món chí bảo.

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử tu Vô Vi Vô Tình chi đạo, hai tay cũng có chút run rẩy.

"Đệ tử, tạ ơn lão sư!" Y không phải chưa từng thấy chí bảo.

Khi sinh ra đã sở hữu một món Hậu thiên công đức chí bảo tên là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Món chí bảo này có thể xưng là đệ nhất phòng ngự chí bảo trong Hồng Hoang thiên địa, ngay cả Chư Thiên Khánh Vân cũng phải kém một bậc.

Lý do Lão Tử kích động là vì Thái Cực Đồ thực sự quá phù hợp với y.

Dù sao Lão Tử tu luyện Vô Vi Quân Hành chi đạo, chẳng phải rất tương xứng với Thái Cực hay sao?

Chương 116

"Ngọc Thanh, tiến lên!" Trên mặt Nguyên Thủy cũng có vẻ kích động không thể che giấu, trong ánh mắt hâm mộ ghen ghét của mọi người, y sải bước tiến lên.

"Cẩn tuân lời dạy của lão sư!" Hồng Quân gật đầu, lại lấy ra một món pháp bảo.

Đó là một lá cờ dài, bề mặt có vô cùng pháp tắc lạc ấn, hóa thành vạn ngàn kiếm khí tung hoành, mặt cờ huyền đen, đoan trang đại khí.

Khí tức của chí bảo cũng tung hoành ngang dọc, còn mang theo sát phạt chi khí, tạo hóa chi lực.

"Đây là Bàn Cổ Phiên, cũng có thể dùng để trấn áp khí vận sau này, hãy giữ cho kỹ!" Nguyên Thủy chỉ cảm thấy đây là pháp bảo mệnh trung chú định thuộc về mình.

Lập tức cũng nhanh bước tiến lên, nhận lấy món chí bảo!

"Đa tạ lão sư!" Món chí bảo thứ hai được ban ra, mọi người đều nhìn đến trợn tròn mắt.

Chí bảo là vật quý giá đến nhường nào, Hồng Quân đã cho ra hai món.

"Thượng Thanh, tiến lên!" Hồng Quân lại mở miệng, ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn lên người Thông Thiên.

Nếu không có gì bất ngờ, Thông Thiên cũng sẽ nhận được một món chí bảo.

Quả nhiên, Hồng Quân lấy ra bốn thanh lợi kiếm, mỗi thanh đều có thể sánh với cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bốn thanh lợi kiếm liên kết lại với nhau, hiện ra khí tức của chí bảo.

Trong khí tức đó, hiện ra một tia sắc bén và nhạy bén, mang theo sát khí ngút trời!

"Tru Tiên Tứ Kiếm!" Chu Dịch chậm rãi nói ra tên của món chí bảo này.

Khi xưa La Hầu vẫn lạc, Chu Dịch cũng đã đoạt được món pháp bảo này.

Nhưng bất đắc dĩ, mệnh số có hạn.

Món pháp bảo này cuối cùng vẫn rơi vào tay Hồng Quân, nay lại được lấy ra giao cho Thông Thiên.

Từ một góc độ nào đó, món pháp bảo này thực ra rất hợp với Thông Thiên.

Dù sao, con đường mà Thông Thiên muốn đi là tiệt thủ một tia thiên cơ, phấn đấu vươn lên.

So với sự trung dung của Lão Tử, sự độc tôn của Nguyên Thủy, đạo của Thông Thiên càng thêm bá đạo.

Tru Tiên Tứ Kiếm sinh ra đã mang theo nhuệ khí và sát khí, tự nhiên rất hợp với Thông Thiên.

Nhưng đừng nghĩ rằng Hồng Quân vì quan tâm nên mới tặng cho Thông Thiên pháp bảo phù hợp như vậy.

Huyền môn đại hưng, rồi Huyền môn suy bại.

Đây đều là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của Hồng Quân.

Tru Tiên Tứ Kiếm chính là nước cờ mà Hồng Quân đã cài cắm.

Bất kể là Thái Cực Đồ hay Bàn Cổ Phiên, đều là Khai thiên chí bảo, thuộc loại pháp bảo vô thượng để trấn áp khí vận.

Có hai món pháp bảo này trấn áp khí vận, sau này tự nhiên vô lo vô nghĩ.

Chẳng phải sau này trong Phong Thần đại chiến, Lão Tử và Nguyên Thủy đều bình an vô sự đi đến cuối cùng, thậm chí còn thu hoạch tương đối phong phú.

Tru Tiên Tứ Kiếm lại hoàn toàn khác.

Sát phạt chí bảo vốn không thích hợp để trấn áp khí vận.

Nếu Thông Thiên dùng nó để trấn áp khí vận, chứng đạo thành Thánh, sẽ để lại hậu hoạn vô cùng.

Việc y trở thành kẻ bị trấn áp trong Phong Thần đại kiếp sau này cũng không có gì khó hiểu.

Chu Dịch liếc nhìn Hồng Quân, dường như có thể nhìn thấu ánh sáng âm mưu lóe lên trong mắt gã kia.

Trong lòng y lại nảy sinh một ý nghĩ táo bạo.

Có lẽ có thể lấy được Tru Tiên Tứ Kiếm vào tay mình.

Thôi, chuyện này tạm gác lại không nói.

Chu Dịch chờ đợi màn kịch hay tiếp theo.

Sau khi giao ba món chí bảo cho ba vị đệ tử, Hồng Quân lại im lặng một lúc.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã chờ đợi từ lâu lập tức sốt ruột.

Ngay lập tức, không chút do dự, hai người trực tiếp tiến lên khóc lóc nói: "Lão sư, Tây phương chúng con cằn cỗi, khổ không kể xiết!

Xin lão sư hãy xem xét đến sự khốn khổ của Tây phương, ban cho hai món pháp bảo đi ạ!" Hồng Quân trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn thở dài một hơi: "Thôi được, thôi được!" Y phất tay,

lập tức có mấy món pháp bảo xuất hiện.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Kim Cương Hàng Ma Xử.

Mặc dù không phải Tiên thiên chí bảo, nhưng cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng vô cùng quý giá, chẳng lẽ coi chí bảo là cải trắng sao?

Hơn nữa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là đệ tử ký danh của Hồng Quân, cũng là để cài cắm cho việc Tây phương sau này từ bỏ Đạo môn.

Cho Tây phương quá nhiều bảo bối, ngược lại không hợp quy củ.

Nhận được hai món bảo vật này, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng cảm kích rơi nước mắt, liên tục dập đầu.

Sau khi làm xong mọi việc, Hồng Quân giơ tay lên, lập tức có một đạo Hồng Mông Tử Khí hiện ra.

Đây là đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng trong Hồng Hoang, đương nhiên, trừ đạo trong tay Chu Dịch.

Khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, hơi thở của mọi người đều trở nên dồn dập.

Ngay cả Chu Dịch cũng tò mò, Hồng Quân sẽ xử lý đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này như thế nào.

Mọi người đều chờ đợi Hồng Quân đứng ra ban Hồng Mông Tử Khí.

Không nghi ngờ gì, nếu ban cho đệ tử của Hồng Quân, thì không ai dám tranh đoạt.

Nhưng nếu người khác nhận được, vậy thì sẽ là một đám sói vây quanh cừu non.

Mặc dù ở Tử Tiêu Cung sẽ không có ai ra tay, nhưng sau lưng ai giở trò xấu thì không biết được.

Trong sự mong đợi của mọi người, Hồng Quân cười khẽ một tiếng, đạo Hồng Mông Tử Khí đó lập tức hóa thành một luồng lưu quang tiêu tán giữa trời đất.

Mọi người lập tức chết lặng.

Hồng Quân Đạo Tổ không định giao Hồng Mông Tử Khí cho bất kỳ ai sao?

"Hồng Mông Tử Khí là căn bản của việc thành đạo, vô cùng quý giá!

Mấy đạo Hồng Mông Tử Khí mà bản tọa đã ban ra đều có mệnh số an bài, duy chỉ có một đạo này lại không nằm trong sự khống chế của bản tọa.

Người có duyên ắt sẽ có được!" Hồng Quân nói xong, mọi người đều hiểu ra.

Đạo Tổ quả nhiên cao tay.

Nếu giao Hồng Mông Tử Khí cho một người cụ thể nào đó, e rằng chúng sinh đều sẽ từ bỏ phương pháp trảm tam thi chứng đạo.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí đều đã được chia hết, ai còn có cơ hội trảm tam thi chứng đạo?

Nhưng nếu đạo Hồng Mông Tử Khí đó một ngày chưa xuất hiện trong Hồng Hoang thiên địa, một ngày chưa bị một người cụ thể nào đó có được, thì Hồng Mông Tử Khí sẽ thôi thúc những người trong lòng còn hy vọng tu luyện pháp môn trảm tam thi.

Chỉ có như vậy, việc truyền đạo của Hồng Quân mới có thể thực sự công đức viên mãn.

“Quả nhiên có vài phần bản lĩnh!” Chu Dịch thầm gật đầu.

Đừng thấy Hồng Quân đã vài lần thất thế trong tay mình.

Nhưng một Hồng Quân tinh thông tính toán, đâu phải là nhân vật dễ đối phó như vậy?

“Trước khi đắc đạo, bản tọa đã thu thập không ít bảo bối, nay đã không còn dùng đến.

Những bảo bối đó đều đặt ở Phân Bảo Nham bên ngoài, chư vị hãy tự đi lấy đi!” Đúng lúc này, hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì mở cửa lớn, mọi người nhao nhao nhìn ra, quả nhiên thấy bên trong một tảng đá khổng lồ, có vô cùng bảo quang tứ tán.

Chương 117

Trong đó, không thiếu rất nhiều Tiên thiên linh bảo, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm đều có.

Mắt mọi người lập tức sáng rực.

Tiên thiên linh bảo trong toàn cõi Hồng Hoang cũng không nhiều như tưởng tượng.

Đại đa số Đại La Kim Tiên trong tay chưa chắc đã có một kiện Tiên thiên linh bảo.

Đại diện trong đó là Yêu sư Côn Bằng.

Mặc dù là Yêu sư của Yêu tộc, nhưng pháp bảo mạnh nhất trong tay lại là cung điện của mình.

Có thể thấy mức độ nghèo nàn của y.

Lúc này, Hồng Quân phân bảo, mọi người tự nhiên mỗi người một vẻ, lúc này liền điều khiển độn quang bay đi.

Trong đó nhanh nhất không ai khác chính là ba người đã thành Chuẩn Thánh: Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Tiếp sau đó là Yêu sư Côn Bằng có tu vi kém hơn một chút.

Mọi người nhìn thấy những luồng quang mang bay lên, trong mắt đều mang vẻ hâm mộ.

Nhưng lại kinh ngạc phát hiện, trước mấy vị đại thần thông đỉnh tiêm, có ba đạo linh quang, còn sớm hơn ba người họ đến trước Phân Bảo Nham, thi triển thần thông thu lấy pháp bảo.

"Nhị đệ, tam muội, nhanh lên!" Khổng Tuyên hai mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn vô cùng, Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng quét một cái,

lập tức thu vạn ngàn pháp bảo vào trong túi.

Chỉ trong chốc lát đã có không dưới mấy ngàn món pháp bảo.

Mặc dù phần lớn đều là Hậu thiên linh bảo, nhưng trong đó cũng có rất nhiều Tiên thiên linh bảo.

Vì đặc tính của Ngũ Sắc Thần Quang, không ít thượng phẩm Tiên thiên linh bảo đã trực tiếp rơi vào túi của Khổng Tuyên.

Chu Bằng cũng không chịu kém, tốc độ thu liễm pháp bảo của Âm Dương lưỡng khí tuy không bằng Khổng Tuyên, nhưng cũng lấy được hơn một ngàn món pháp bảo.

Về phần Chu Linh Nhi, thủ đoạn của nàng cũng tương tự như nhị ca, cũng thu được gần một ngàn món pháp bảo, đa số cũng là Tiên thiên linh bảo.

Ba huynh muội ra tay như vậy, trực tiếp thu gần một nửa bảo bối trên toàn bộ Phân Bảo Nham.

Những người phía sau đều trợn to mắt, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Lúc này, họ mới hiểu tại sao ngay từ đầu Khổng Tuyên lại cứ đứng lùi về phía sau, rồi ngay khoảnh khắc cửa lớn mở ra liền lao thẳng ra ngoài.

Hóa ra là đã biết trước có tiết mục này!

Không ít người đỏ mắt, suýt chút nữa đã ra tay cướp đoạt bảo bối của ba người Khổng Tuyên.

Nhưng...Thực lực của ba người Khổng Tuyên rất đáng gờm, không phải dễ đối phó.

Hơn nữa sau lưng họ còn có Chu Dịch, vị đại năng đỉnh cấp kia, ai dám làm càn?

Vì vậy, bao gồm cả Lão Tử và Nguyên Thủy, những người phía sau đều vội vàng tranh đoạt những bảo bối còn lại.

Trong đó, Lão Tử dùng Bàn Long Biển Quải vớt một cái, liền có hơn trăm món pháp bảo vừa mắt bị thu đi.

Bao gồm Bát Quái Lô, Bát Cảnh Cung Đăng, Tu Di Hồ, Lão Quân Bi, v.v.

Nguyên Thủy cũng không kém, bảo quang của Tam Bảo Ngọc Như Ý hạ xuống, lập tức thu đi Hư Vô Hạp, Ngọc Thanh Thánh Lệnh, Khổn Tiên Thằng, Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Cửu Long Ly Hỏa Tráo, Phong Hỏa Luân, v.v.

Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên thì mang theo Luân Hồi Kính, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Sơn Hà Đồ, Phược Long Tác, Đa Bảo Tháp, Càn Khôn Đại, Hóa Huyết Đao, v.v.

Nhìn cảnh này, Chu Dịch vẫn ngồi trên bảo tọa không hề động đậy, hai mắt khẽ nheo lại.

Ba huynh muội Khổng Tuyên có thể chiếm được tiên cơ tự nhiên là do y đứng sau chỉ điểm.

Ngay từ khi buổi giảng đạo thứ ba bắt đầu, y đã phân phó.

Nhưng, dù ba huynh muội đã chiếm được tiên cơ, vẫn có những pháp bảo không thể thu được.

Cái gọi là người có duyên ắt được, thực ra cũng chỉ là một trò cười.

Chẳng phải thấy Tam Thanh mỗi người đều thu được những pháp bảo mà sau này trong Phong Thần đại chiến đều dùng cho đệ tử của mình sao?

Trong cõi u minh, Hồng Quân lại hoàn thành một loạt tính toán.

Sau khi sáu người này vơ vét như vậy, những bảo bối còn lại mới bị ba ngàn vị khách Tử Tiêu thu đi.

Cho đến cuối cùng, không còn lại một món bảo bối nào.

Lúc này Chu Dịch mới sải bước đi về phía Phân Bảo Nham.

Chu Dịch là nhân vật hạng nặng, nếu ra mặt tranh đoạt bảo bối với người khác, thì có chút khó coi.

Nhưng, Chu Dịch không phải vì những bảo bối đó.

Lúc này, y nhìn Phân Bảo Nham một cái, cười khẽ một tiếng rồi đưa tay ấn lên trên.

Ông!

Phân Bảo Nham lập tức truyền ra tiếng ông minh kịch liệt.

Giống như Chu Dịch đang lay động cả một ngọn Bất Chu Sơn, lực lượng phản hồi kinh khủng thậm chí còn truyền đi tứ phương, hóa thành những gợn sóng sức mạnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Những đại năng không có được pháp bảo đều đang thở dài tiếc nuối, hoặc cảm thán mình và pháp bảo vô duyên.

Bỗng nhiên bị động tĩnh của Chu Dịch thu hút, ai nấy đều trợn to mắt.

"Đây là... một món bảo vật!" Căn bản không ai nghĩ đến điểm này.

Chỉ coi Phân Bảo Nham đơn thuần là vật để đặt đồ mà thôi.

"Cũng là một dược liệu không tồi!" Chu Dịch mắt sáng lên, giơ tay thu nó vào không gian trữ vật.

Trong cảm nhận của y, Phân Bảo Nham không phải vật tầm thường, quả nhiên, đây đúng là một loại dược liệu luyện khí đỉnh cấp từ trong Hỗn Độn.

Hồng Quân ước chừng không có cơ hội sử dụng nó, nên mới lấy ra làm nơi đặt pháp bảo.

Kết quả không ngờ lại bị Chu Dịch trực tiếp thu đi.

Nhìn vào trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân quả nhiên vô cùng khó coi.

Nhưng, thân là Đạo Tổ, tự nhiên không thể tính toán chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, sau đó phất tay liền mang theo phu nhân, thị nữ, đồ nhi cưỡi lên Lôi Thú rời đi.

Nhiều đại thần thông giả cũng đều chắp tay với Tử Tiêu Cung, sau đó rời đi.

Không lâu sau khi họ rời đi, một luồng khí tức kinh người từ trong Tử Tiêu Cung tuôn ra, gần như tràn ngập toàn bộ Hỗn Độn.

Thánh uy mênh mông không thể lường được, không thể diễn tả bằng lời.

Khí tức vô cùng bàng bạc lan tỏa, khiến thân thể của mọi người đều điên cuồng chao đảo trong Hỗn Độn.

Trong lòng mọi người đều hiện lên một ý niệm.

"Hồng Quân Đạo Tổ, đã hợp thân Thiên Đạo!" Không sai!

Khi sức mạnh không thể địch nổi bắt đầu tràn ngập trời đất, khí tức kinh người lan tỏa khắp chư thiên vạn giới.

Chúng sinh đều hiểu rằng, vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, cũng là vị Thánh nhân duy nhất, nay đã bước lên con đường hợp thân Thiên Đạo.

Từ đây về sau, Đạo Tổ sẽ không ra mặt can dự vào đại đa số sự tình trong Hồng Hoang, mặc cho trời đất tự phát triển.

Trong đó vui mừng nhất không ai khác chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Khi Tây Vương Mẫu thông báo cho Hồng Quân Đạo Tổ, trong lòng họ vô cùng hoảng sợ, sợ Thánh nhân thật sự ra mặt can dự, phá hỏng đại sự.

Nhưng bây giờ Hồng Quân đã hợp đạo, Thiên đình của Yêu tộc còn sợ gì nữa?

Chương 118

Tự nhiên là mạnh dạn tiến lên, dũng mãnh không lùi, đoạt lấy địa vị bá chủ trời đất vô thượng!

Lệnh đầu tiên cũng vô cùng đơn giản!

Đem thế lực trải rộng khắp Hồng Hoang thiên địa, tìm kiếm đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng muốn thành Thánh, hoặc nói, ai cũng muốn.

Nếu nói ai có khả năng nhận được Hồng Mông Tử Khí nhất, đó chắc chắn là hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đang chấp chưởng Yêu tộc Thiên đình.

Quyết định này của họ cũng sẽ dấy lên một trận mưa máu gió tanh, khiến Hồng Hoang vốn đã không yên ổn lại một lần nữa phiêu linh trong giông bão.

Yêu tộc Thiên đình có động tĩnh, bên phía Tiên Đình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mặc dù Tây Vương Mẫu bị Hồng Quân kéo về bên mình, không có quan hệ trực tiếp với Tiên Đình.

Nhưng sự liên thủ giữa Tiên Đình và Vu tộc đã trở thành sự thật.

Yêu tộc Thiên đình muốn đối phó với sự liên thủ của hai bên lại có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất vì thế mà lo lắng không yên, suy nghĩ làm sao để gỡ lại một ván.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, sau buổi giảng đạo thứ

ba ở Tử Tiêu Cung.

Chu Dịch trở về từ Tử Tiêu Cung lại cùng gia quyến và đồ nhi trở về tuyệt đỉnh Bất Chu Sơn.

Cách đây không lâu, y mới từ Bất Chu Sơn đi đến phương bắc Hồng Hoang, cho Huyền Quy một phần tạo hóa.

Sau đó liền không ngừng nghỉ trở về, mang theo gia quyến đi nghe đạo.

Buổi giảng đạo thứ hai có thể không đi, nhưng buổi thứ ba, lại không thể không nhúng tay vào.

Dù sao cơ duyên trên Phân Bảo Nham của buổi giảng đạo thứ ba quá nhiều.

Hồng Quân tu luyện sớm, đã vơ vét không biết bao nhiêu của cải trong Hồng Hoang thiên địa.

Nay lấy ra hơn vạn món pháp bảo đủ để minh chứng tất cả.

Muốn chia một chén canh, Chu Dịch phải có phần.

Chỉ là, y không ra mặt, mà để ba đứa con đi hưởng thụ phần cơ duyên này mà thôi.

"Phụ thân, xem những bảo bối này!" Cô con gái nhỏ hoạt bát đáng yêu Chu Linh Nhi biến hóa khôn lường lấy ra pháp bảo từ trong túi.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, tán chung lô đỉnh, đủ cả.

Ngay cả khi sắp chạm đến ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, nhưng Chu Linh Nhi trước mặt Chu Dịch vẫn luôn là tư thái của một cô con gái nhỏ.

Chu Dịch cười xoa đầu con gái, mang theo một tia cưng chiều nói: "Con thích là được rồi!

Nếu thấy không đủ nhiều, cứ đi hỏi hai ca ca của con mà lấy, của chúng nó cũng là của con!" Bên cạnh, Khổng Tuyên và Chu Bằng vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui thu hoạch bảo bối.

Nghe Chu Dịch nói vậy, tại chỗ liền ngây người.

"Phụ thân, người thiên vị quá rồi!" Mọi người đều mỉm cười.

Sau khi trở về đạo trường, Nữ Oa nói với Chu Dịch: "Sư tôn!

Lần này nghe đạo, tuy không giống với đạo của con, nhưng cũng có nhiều cảm ngộ, nay Nữ Oa muốn bế quan một phen." Kể từ lần trước Chu Dịch giao hai đạo Đại Đạo Chi Cơ cho Nữ Oa luyện hóa, nàng đã thuận lý thành chương trở thành Chuẩn Thánh.

Nay, luận về căn cước, thậm chí còn cao hơn cả Phục Hy một bậc.

Lần này từ Tử Tiêu Cung trở về, đạo mà Hồng Quân truyền thụ tuy không được Nữ Oa chấp nhận.

Nhưng đại đa số những thứ trong đó vẫn có thể xúc loại bàng thông, cũng khá tốt.

Vì vậy, Nữ Oa quyết định bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày tìm được Hỗn Nguyên chi đạo.

Chu Dịch đối với điều này rất hài lòng, gật đầu nói: "Cũng được, con đi đi!" Sau khi Nữ Oa rời đi, trên mặt Chu Dịch cũng hiện lên một tia suy tư.

"Nếu Nữ Oa đã chuẩn bị thành Hỗn Nguyên rồi, ta làm sư tôn cũng nên đột phá thôi!" Chu Dịch cười nói.

Nếu muốn đột phá Hỗn Nguyên, tự nhiên là vô cùng dễ dàng.

Trước đây không muốn làm vậy là để củng cố cơ sở, mới chậm lại bước chân, bây giờ xem ra, cần phải tiến những bước lớn rồi.

Tâm tư vừa động, Thiên Ma hóa thân mà Chu Dịch để lại ở Hỗn Độn Thiên cũng đột nhiên mở mắt.

"Tốt, Thiên Ma hóa thân cũng đã tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong." Bản tôn và hóa thân nay đều đã đạt đến đỉnh phong dưới Hỗn Nguyên, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chu Dịch chỉ cần một cơ hội là có thể đồng thời đột phá.

"Hệ thống, kết toán phần thưởng!" Chu Dịch suy nghĩ, rồi để hệ thống bắt đầu kết toán. 【Ngài đã trải qua hai vạn năm, nhận được (mười triệu) điểm tích lũy!】 【Ngài đã phá giải một bước mưu đồ của Hồng Quân đối với Vu Yêu đại kiếp, thay đổi mệnh số vốn có của Hồng Hoang, nhận được (một trăm triệu) điểm tích lũy!

Đại Đạo Chi Cơ ×1】 【Ngài đã đi đến phương bắc Hồng Hoang tìm kiếm Bắc Hải Huyền Quy, dùng thực lực chấn nhiếp Huyền Quy, nhận được (mười triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 【Ngài đã báo cho Huyền Quy biết về mệnh số của nó, triệt để thay đổi vận mệnh của nó, cho Huyền Quy một tạo hóa thực sự, nhận được (hai trăm triệu) điểm tích lũy!

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu!】 【Ngài đã tham gia buổi giảng đạo thứ ba của Hồng Quân Đạo Tổ, đã có một số sắp xếp khiến mưu đồ của Hồng Quân bị trở ngại, nhận được (năm mươi triệu) điểm tích lũy!】 【Ba người con của ngài dưới sự chỉ điểm của ngài đã thu hoạch được lượng lớn bảo vật, ngài đã nhìn ra sự khác thường của Phân Bảo Nham, đem nó thu đi, nhận được (một trăm triệu) điểm tích lũy!】 【Ngài đã chứng kiến Hồng Quân hợp đạo, tu vi của Nữ Oa tiến bộ nhanh chóng, ngài quyết định gần đây sẽ thành cảnh giới Hỗn Nguyên, nhận được (mười triệu)

điểm tích lũy!】 Một lượt kết toán, Chu Dịch lại nhận được không ít điểm tích lũy của hệ thống.

Nay, y có hai tỷ sáu trăm triệu điểm tích lũy.

Chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đổi được công pháp tầng thứ tư của Đại Đạo Vô Cực Công.

Đương nhiên, chuyện này đối với Chu Dịch mà nói không vội.

Công pháp tầng thứ tư chỉ có giá trị khi ở cảnh giới Hỗn Nguyên đột phá Thiên Đạo Thánh nhân.

Ngoài điểm tích lũy hệ thống ra, còn có một sợi Đại Đạo Chi Cơ, một sợi này trị giá năm trăm triệu điểm tích lũy.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu cũng không tồi.

Dù sao cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Trong đó, Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu Chu Dịch cũng không phải lần đầu tiên nhận được.

Pháp bảo này có tổng cộng ba bộ, mỗi bộ đều có mười hai viên.

Nay trong tay Chu Dịch có hai mươi bốn viên, chỉ còn thiếu mười hai viên cuối cùng.

Nếu có thể tập hợp đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, lúc đó, có lẽ có thể sánh ngang với Tiên thiên chí bảo cũng không phải là không thể.

Việc mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại đang ở trong tay ai cũng là chuyện rõ như ban ngày.

Khi phân bảo ở Tử Tiêu Cung, Chu Dịch đã thấy Thông Thiên thu đi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu cuối cùng đang ở trong đó.

"Nếu đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu khai tịch thành tiểu thế giới, bảo vệ ở Hỗn Độn Thiên..." Hai mắt Chu Dịch lóe lên ánh sáng rực rỡ vô cùng, một tia minh ngộ xuất hiện trong lòng y.

"Có lẽ, đây chính là khế cơ để ta chứng đạo Hỗn Nguyên!" Càng suy nghĩ, tâm tư của Chu Dịch càng thông suốt, sáng tỏ.

Con đường của y cũng giống như Bàn Cổ, là tự mình chứng đạo toàn tri toàn năng, chí cao vô thượng.

Con đường của y lăng giá trên chúng sinh, nhưng lại có thêm một phần khéo léo hơn Bàn Cổ.

Dù sao Chu Dịch cũng không khai tịch ra một thế giới hoàn mỹ ngay từ đầu, mà cần phải không ngừng hoàn thiện trong quá trình trưởng thành.

Lấy một ví dụ đơn giản!

Bàn Cổ thuộc loại thiên tài muốn một hơi thi được điểm tối đa, nhưng thực lực thực tế chỉ có chín mươi chín, kém một chiêu, trực tiếp trượt.

Chu Dịch lại là người bình thường vừa đủ điểm qua môn, nhưng có thể không ngừng nỗ lực, cuối cùng ăn trọn bài thi điểm tối đa.

Người trước có khí phách hơn, người sau lại ổn thỏa hơn.

Dù sao căn cước của Chu Dịch không bằng Bàn Cổ.

Chương 119

Nếu mạo muội áp dụng phương thức của Bàn Cổ, đó không nghi ngờ gì là ngu xuẩn tột độ.

Chỉ là, đối với Thiên Đạo và chúng sinh mà nói, một Chu Dịch muốn thi được điểm tối đa chính là nghịch thiên!

Hỗn Độn Thiên chính là bài thi của Chu Dịch.

Nay bài thi này chỉ còn thiếu một chút là có thể đạt được sáu mươi điểm, mức điểm qua môn.

Chỉ cần qua môn, Chu Dịch có thể thuận theo tự nhiên bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nay xem ra, Định Hải Thần Châu có lẽ chính là thủ đoạn quan trọng để đạt được mức điểm qua môn.

"Xem ra, bản tọa phải đi tìm Thông Thiên thôi!" Ngay khi Chu Dịch nảy sinh ý niệm và suy nghĩ này, đột nhiên một luồng khí tức quen thuộc xuất hiện.

Chính là Thông Thiên đang đạp trên khánh vân, từ chân núi Bất Chu Sơn bay lên, đến trước đạo trường của Chu Dịch.

Khi xưa Thông Thiên chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn có thể leo lên Bất Chu Sơn, nay đã là Chuẩn Thánh, việc này dễ dàng như vậy cũng là điều đương nhiên.

"Thông Thiên bái kiến sư thúc!" Ngoài tuyệt đỉnh, Thông Thiên cao giọng hô.

Trên mặt Chu Dịch cũng mang theo một tia cười khó hiểu: "Thật là Tào Tháo đến Tào Tháo liền tới." Đại thủ vung lên, trận pháp bảo vệ ngoài tuyệt đỉnh lập tức mở ra, mây mù cuồn cuộn, hiện ra một con

đường dài.

Thông Thiên cung kính, bước vào trong đó.

Sau buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Tam Thanh có thể nói là danh tiếng vô lượng.

Đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, chỉ riêng danh hiệu này đã đủ khiến vô số người hâm mộ, huống chi còn được Đạo Tổ ban cho chí bảo.

Từ điểm này cũng có thể thấy sự coi trọng của Hồng Quân đối với ba huynh đệ.

Nếu là Nguyên Thủy, hận không thể đội đầu lên trời, dùng cằm và lỗ mũi nhìn người.

Nhưng, Thông Thiên vẫn không hề kiêu ngạo, lúc này vẫn giữ thái độ tôn trọng với Chu Dịch, cách xưng hô với Chu Dịch cũng từ tôn thượng biến thành sư thúc.

Coi Chu Dịch như một nhân vật ngang hàng với Đạo Tổ.

Sải bước đi nhanh, Thông Thiên nhanh chóng đến hành cung của Chu Dịch.

"Thông Thiên, lần này giảng đạo đã kết thúc, sao không trở về Côn Luân, đến Bất Chu Sơn của ta làm gì?" Chu Dịch hỏi.

Sắc mặt Thông Thiên lại có chút sầu khổ.

Chỉ thấy y tiến lên một bước nói: "Khởi bẩm Chu Dịch sư thúc, sau khi giảng đạo kết thúc, huynh trưởng Nguyên Thủy của ta lại càng lúc càng trở nên kiêu căng ngạo mạn.

Nay ta ở cùng y, cảm thấy vô cùng không tự tại.

Nếu không phải niệm tình huynh đệ, e rằng thật sự phải cùng y đánh một trận!" Trước khi gặp Chu Dịch, Thông Thiên căn bản sẽ

không phàn nàn như vậy.

Cũng không phải do Chu Dịch ở giữa gây chuyện.

Trong lần chỉ điểm trước của Chu Dịch, Thông Thiên đã bắt đầu ý thức được những việc làm của Nguyên Thủy không hề coi y là huynh đệ.

Nếu không có Chu Dịch, Thông Thiên chắc chắn sẽ nhẫn nhịn cho qua, cảm thấy Nguyên Thủy có hơi quá đáng nhưng cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng có những thứ giống như chiếc hộp Pandora, một khi đã bị người khác mở ra thì hoàn toàn không thể lờ đi được.

Sau khi nhận được chí bảo Bàn Cổ Phiên, tính tình của Nguyên Thủy càng lúc càng ngạo mạn, thậm chí ẩn ước còn có chút không tôn trọng đại huynh Lão Tử.

Như vậy, dù Thông Thiên có niệm tình huynh đệ cũng đoạn nhiên không thể chấp nhận được.

Vì vậy, trên đường trở về Côn Luân, Thông Thiên tùy tiện tìm một cái cớ, nói cảm ứng được cơ duyên liền cáo từ hai vị huynh trưởng rời đi.

Nay, tìm Chu Dịch, tự nhiên là muốn xin ý kiến của Chu Dịch lần nữa.

Nhìn Thông Thiên bên dưới, Chu Dịch chậm rãi lắc đầu: "Thông Thiên, ngươi lo lắng thừa rồi.

Về vấn đề này, bản tọa đã nói rõ từ trước." Thông Thiên nghe vậy sắc mặt trắng bệch: "Sư thúc, chẳng lẽ tình nghĩa huynh đệ ba người chúng ta không thể cứu vãn được nữa sao?" Thông Thiên trong Tam Thanh là người trọng tình nghĩa nhất.

Ngay cả trong tình huống vô cùng thất vọng với Nguyên Thủy cũng vẫn muốn cứu vãn tình huynh đệ.

Chu Dịch lại lắc đầu, phá tan hy vọng cuối cùng của Thông Thiên.

Thiên hạ hối hả đều vì lợi, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi!

Chỉ cần Hồng Quân vẫn còn muốn Huyền môn suy tàn, thoát khỏi Thiên Đạo, chủ đạo Phong Thần đại chiến!

Thì Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người sẽ có mâu thuẫn lợi ích không thể hóa giải.

Điểm này, Chu Dịch cũng bất lực.

"Thông Thiên, phiền phức lớn nhất của ngươi bây giờ không phải là tình nghĩa ba người, mà là chí bảo trong tay ngươi!" Chu Dịch chuyển chủ đề, đề cập đến chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên.

"Chí bảo?" Biểu tình của Thông Thiên vô cùng khó hiểu.

Y lật tay lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, bốn thanh lợi kiếm bảo quang tứ xạ lơ lửng giữa không trung, tỏa ra khí tức kinh người.

Tru Tiên Tứ Kiếm, phân biệt đại biểu cho bốn đại nguyên tố địa, hỏa, thủy, phong.

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên nơi nơi hồng quang, Tuyệt Tiên biến hóa diệu vô cùng, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường!

Bốn thanh bảo kiếm đều tỏa ra sát lục chi khí nồng nặc.

Bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ thốt lên về sự cường đại của pháp bảo.

Nhưng, Thông Thiên không lo lắng Chu Dịch sẽ ra tay cướp đoạt món chí bảo này.

Y không cho rằng Chu Dịch là loại người không biết xấu hổ như vậy.

Hơn nữa, trên người Chu Dịch cũng không phải không có chí bảo.

Nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm, Chu Dịch chậm rãi nói: "Bảo vật này từng thuộc sở hữu của Ma Tổ La Hầu, khi xưa ta và Hồng Quân, Dương Mi cùng những người khác đã cùng nhau ra tay chém giết y!" Tru Tiên Tứ Kiếm lại bị Hồng Quân lấy được.

Bây giờ lại được ban cho ngươi!" Thông Thiên nhíu mày, biết vật này nguyên bản thuộc về La Hầu.

Nhưng đây là lần đầu tiên y biết Chu Dịch khi xưa đã liên thủ với Hồng Quân chém giết La Hầu.

"Vật này phong mang tất lộ, xem ra phù hợp với đạo mà ngươi tu hành, nhưng nhuệ khí và sát khí của nó sẽ làm hao mòn khí vận của ngươi." Khí vận quan trọng như thế nào, bản tọa không cần nói nhiều nữa chứ." Thông Thiên tim đập mạnh, chí bảo trong tay như rắn rết.

"Sư thúc, những gì người nói là thật sao?" Sao có thể là giả?

"Nhưng, nhưng, lão sư ban cho..." Giọng Thông Thiên dần trầm xuống.

Ban đầu y không định bái sư Hồng Quân.

Đạo của y là tiệt thủ một tia thiên cơ, phấn đấu vươn lên.

Nhưng nếu đem nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, trở thành phụ thuộc của Thiên Đạo, vậy còn nói gì đến việc tiệt thủ một tia thiên cơ?

Chẳng phải là chuyện cười sao?

Nhưng dưới sự ám chỉ của Lão Tử và Nguyên Thủy, Thông Thiên lại không thể không bái sư Hồng Quân.

Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ!

Đạo lý này, Thông Thiên hiểu rõ.

Cho nên, sau khi bái sư, Thông Thiên cũng không có tạp niệm.

Nhận được chí bảo do Hồng Quân ban tặng, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, tự cho rằng lão sư rất hiểu đạo của mình, khiến y vô cùng vui mừng.

Nhưng... nếu chí bảo này có hại cho khí vận!

"Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm là đệ nhất sát phạt chí bảo, điểm này không giả, nếu chỉ dùng nó như pháp bảo thông thường, thì sẽ không tổn thất khí vận.

Nhưng, Thông Thiên, sau này ngươi còn phải dùng vật này để trấn áp đại giáo, thành vị trí Hỗn Nguyên vô thượng.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng Tru Tiên Tứ Kiếm có thể giữ vững khí vận đại giáo sao?" Chu Dịch cao giọng quát lạnh, như một tiếng sấm kinh thiên nổ vang trong đầu Thông Thiên.

Chương 120

Trên bầu trời lại có sấm chớp lóe lên, nộ ý ngút trời, dường như triền miên không dứt.

Chu Dịch đã chỉ rõ con đường thành đạo của Thông Thiên, lại một lần nữa tiết lộ thiên cơ.

Trời đất chấn nộ, dường như muốn giáng xuống trừng phạt lần nữa.

"Cút!" Trên mặt Chu Dịch cũng hiện lên một tia nộ ý.

"Năm lần bảy lượt, thật sự cho rằng bản tọa không có tính khí sao?

Bản tọa hành sự, Thiên Đạo không thể ngăn cản!" Là đại công thần của Long Hán đại kiếp, Chu Dịch thân mang đại công đức.

Cộng thêm có khí vận của thế giới Hỗn Độn Thiên do mình sáng tạo gia trì, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể gây ảnh hưởng lớn đến y.

Nghiệp lực gia thân thì sao?

Khí vận của Hỗn Độn Thiên đủ để tiêu trừ nó.

Vì vậy, khi đối mặt với sự trách vấn của Thiên Đạo lần nữa, Chu Dịch chỉ đưa tay khẽ động, lập tức vạn lôi gầm thét, tử quang bất định.

Một tia Diệt Thế Thần Lôi không rõ đạo không rõ hình ngưng tụ trong lòng bàn tay Chu Dịch.

"Hỗn Độn Ngự Lôi, Diệt Thiên Tuyệt Địa!" Lôi quang từ lòng bàn tay y xông lên trời cao, trong nháy mắt rơi vào trời đất, hóa thành vạn

đạo sấm sét, xuyên thủng ba mươi ba tầng trời, khuấy động Hỗn Độn.

Thiên Đạo bất mãn, Thiên Đạo chấn nộ.

Vì vậy, Thiên Đạo tiêu tán!

Thông Thiên nhìn Thiên Đạo bất lực chỉ có thể lựa chọn tiêu tán.

Nhìn Chu Dịch cứng rắn chống lại vô cùng nghiệp lực mà không hề hấn gì, sự chấn động trong lòng không thể dùng lời nào để hình dung.

"Sư thúc, quả thật là một người tàn nhẫn!" Đương nhiên, đây không phải là điểm mà Thông Thiên thực sự quan tâm.

Khi Chu Dịch nói ra việc Thông Thiên sau này sẽ đi con đường lập giáo thành Thánh, con đường vốn vô cùng mơ hồ của Thông Thiên lại trở nên rõ ràng triệt để.

Giống như một ngọn đèn sáng được thắp lên, khiến y không còn phải mò mẫm trong bóng tối.

Ngọn đèn sáng đó, chính là Chu Dịch!

Cũng chính vì có sự dẫn dắt của Chu Dịch, sau khi nhìn rõ con đường của mình, Thông Thiên cũng hiểu được khí vận của đại giáo quan trọng đến mức nào.

Là một trong Tam Thanh, hóa thân từ nguyên thần của Bàn Cổ.

Khí vận của bản thân Thông Thiên vốn như mặt trời giữa trưa, không thể tiêu tan.

Sau này trong Phong Thần đại chiến, Thông Thiên tuy mất đi giáo thống, nhưng không hề bị thương, chỉ bị Hồng Quân giam cầm trong Tử Tiêu Cung, không còn cơ hội xuất thế nữa mà thôi.

Nhưng đại giáo bị hủy diệt, tiền đồ của Thông Thiên cũng bị cắt đứt.

Tru Tiên Tứ Kiếm cố nhiên có thể trở thành vật trấn áp khí vận để Thông Thiên thành Thánh, nhưng kết cục cuối cùng...

Nếu ban đầu Thông Thiên nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm còn mang theo vài phần rối rắm.

Lúc này hận không thể vứt nó đi.

Chí bảo!

Rõ ràng là độc dược làm đoạn tuyệt tiền đồ!

Điều khiến Thông Thiên càng thêm lạnh lòng, là độc dược này trên danh nghĩa là do lão sư ban tặng.

Chu Dịch còn có thể nhìn rõ vị trí của mình, chẳng lẽ Hồng Quân, vị Thánh nhân này, lại không nhìn thấu?

Nói ra, ai tin chứ!

"Lão sư tại sao!" "Lão sư tại sao?" Thông Thiên bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chu Dịch khẽ nói: "Thông Thiên, với tâm cảnh như vậy, làm sao thành đạo?" Một câu nói lại vang lên, Thông Thiên hồi thần, chắp tay với Chu Dịch nói: "Sư thúc đại nghĩa, đệ tử chấp nhất rồi!" Chu Dịch gật đầu, tiếp tục nói: "Lão sư Hồng Quân sắp xếp như vậy, tự nhiên có thâm ý.

Chỉ không biết ngươi, vị hảo đệ tử này, có còn nguyện ý tin tưởng lão sư nữa không." Thông Thiên cười khổ không thôi, lắc đầu.

Bảo y làm sao tin tưởng?

"Thông Thiên, bản tọa ở đây có một kế có thể giải quyết phiền phức của ngươi.

Không biết ngươi có muốn nghe không?" Thông Thiên làm gì có chỗ để lựa chọn?

Lập tức liền chắp tay với Chu Dịch, thành khẩn vạn phần nói: "Sư thúc, xin ngài nói, ta xin rửa tai lắng nghe!" Chu Dịch chậm rãi gật đầu, nói: "Bản tọa sau này không cần lập giáo, Tru Tiên Tứ Kiếm đối với bản tọa không có trở ngại.

Ngươi có muốn đổi với bản tọa một món chí bảo khác không?

Nếu ngươi tin được bản tọa, bản tọa sẽ tìm cho ngươi một món chí bảo thích hợp." Dùng chí bảo đổi lấy chí bảo, Chu Dịch lời to, Thông Thiên không lỗ!

Chỉ là...

Thông Thiên có chút khó hiểu: "Sư thúc, ngài có chí bảo thích hợp với ta sao?" Trong giọng nói mang theo vài phần không tin tưởng.

Bất kỳ món chí bảo nào cũng là sự tồn tại vô cùng quý giá, trong Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu.

Thông Thiên mặc dù rất tin tưởng Chu Dịch, có hảo cảm.

Nhưng không có nghĩa y là một kẻ ngốc, Chu Dịch nói gì tin nấy.

Trừ phi Chu Dịch có thể lấy ra một món chí bảo thích hợp với Thông Thiên đặt trước mắt!

Chu Dịch ha ha cười một tiếng: "Tự nhiên là có!" Sớm đã trước khi Thông Thiên đến, Chu Dịch đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu không vội, chỉ là một bộ cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà thôi, đừng nói là trao đổi, cho dù bảo Thông Thiên tặng không, e rằng cũng không thành vấn đề.

Thứ Chu Dịch thực sự muốn là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đệ nhất sát phạt chí bảo của trời đất!

Mặc dù có Thí Thần Thương, nhưng đó là cho Thiên Ma hóa thân,

bản tôn của Chu Dịch cũng nên có một bộ sát phạt chí bảo như vậy.

Dù sao Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục của y tuy kiêm cả công và phòng, nhưng lại thuộc loại trung dung chi bảo!

Trong lúc Thông Thiên đến, y còn có vài câu trao đổi ngắn gọn với hệ thống.

Nội dung trao đổi cũng rất đơn giản, không gì khác ngoài việc Chu Dịch xem qua cửa hàng hệ thống.

Từ danh sách chí bảo trong cửa hàng, y đã chọn một món Tiên thiên chí bảo tên là "Hồng Mông Thánh Kiếm".

Và hỏi hệ thống có thể hiển thị trước, rồi mới mua hay không.

Đối với điều này, hệ thống trả lời là có thể!

Vì vậy, lúc này Chu Dịch trong tiếng cười ha ha liền vung tay.

Một thanh thánh kiếm đột nhiên xuất hiện giữa không trung, hiện ra trước mắt Thông Thiên.

Cổ xưa mênh mông, Hạo đãng hồng mông chi khí xung kích, thánh kiếm vô đạo, lại bao hàm vạn thiên chi đạo.

Đạo pháp vô cùng, đạo pháp tự nhiên!

Vô thượng vĩ ngạn, vô lượng tạo hóa!

Khi Thông Thiên nhìn thấy thanh Hồng Mông Thánh Kiếm này, tim liền đập dữ dội.

"Nó!" "Chính là nó!" Kích động đến mức không thể dùng lời nào để hình dung.

Thông Thiên tu kiếm đạo và trận pháp chi đạo.

Về pháp bảo hình kiếm, y có Thanh Bình Kiếm, nhưng món pháp bảo tượng trưng cho việc Tam Thanh vốn là một nhà lại xa xa không

theo kịp thực lực của Thông Thiên.

Cho nên khi Hồng Quân ban tặng Tru Tiên Tứ Kiếm, trong lòng Thông Thiên vui mừng đến cực điểm.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Chương 121

Chu Dịch đề xuất trao đổi chí bảo, khiến y khá động lòng, điều duy nhất y tính toán là liệu Chu Dịch có thể lấy ra pháp bảo thích hợp hay không.

Thực ra trong lòng Thông Thiên cũng không tính toán nhiều, chỉ cần Chu Dịch có thể lấy ra bất kỳ món Tiên thiên chí bảo nào cũng được.

Nhưng vạn vạn không ngờ, Hồng Mông Thánh Kiếm mà Chu Dịch lấy ra lại quá thích hợp.

Trên đó có vô cùng tạo hóa, thích hợp với đạo của bất kỳ ai, bản thân lại có thánh khí, trấn áp khí vận càng không có vấn đề gì.

Thông Thiên kích động nuốt một ngụm nước bọt, lập tức liền chắp tay với Chu Dịch nói: "Đa tạ sư thúc!

Ân đức của sư thúc, Thông Thiên vĩnh thế khó quên!" Không hề khoa trương, hành động hôm nay của Chu Dịch tuy là để mưu đồ Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng cũng có ơn tái tạo đối với Thông Thiên.

Không chỉ chỉ rõ đại đạo tương lai cho Thông Thiên, còn khiến y không còn nỗi lo về sau.

Cho nên, đổi lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, Chu Dịch tâm an lý đắc.

Thấy Thông Thiên hài lòng, Chu Dịch trong lòng tiêu tốn mười tỷ điểm tích lũy để đổi lấy Hồng Mông Thánh Kiếm.

Mặc dù cái giá mười tỷ vô cùng khoa trương, nhưng Chu Dịch lại không có chút do dự nào.

Mọi việc làm hôm nay có thể thay đổi rất lớn mệnh số Hồng Hoang trong tương lai, mười tỷ điểm tích lũy, không chừng có thể

kiếm lại ngay lập tức.

Tương đương với việc nhận không một món chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, Chu Dịch có gì mà phải đau lòng?

Giao Hồng Mông Thánh Kiếm cho Thông Thiên, thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm.

Cảm nhận khí tức kinh người của đệ nhất sát phạt chí bảo, trên mặt Chu Dịch cũng mang theo một tia cười.

"Thông Thiên, bản tọa có một việc!" Chu Dịch cười nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên sau khi nhận Hồng Mông Thánh Kiếm cũng tươi cười rạng rỡ, nói với Chu Dịch: "Sư thúc, có gì phân phó, cứ việc mở miệng là được." "Bản tọa cần một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tên là Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu, không biết ngươi có muốn trao đổi với bản tọa không?" Trên mặt Thông Thiên lập tức hiện ra một tia khó hiểu.

"Sư thúc, ta không có Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu." Chu Dịch ha ha cười, suýt nữa quên mất Thông Thiên chưa phát hiện ra bí mật bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lập tức đưa tay chỉ: "Ngươi thử lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu của ngươi ra xem?" Thông Thiên mang theo sự khó hiểu, sau khi lấy món bảo bối đó ra, xem xét kỹ lưỡng, trên mặt quả nhiên hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Lại thật sự như vậy!" Chỉ thấy y lấy ra mười hai viên bảo châu tinh xảo trong suốt, như thể chứa đựng cả một thế giới hoàn chỉnh.

Bên trong như có sóng dữ cuồn cuộn, nhưng nhìn kỹ lại thì như đã hoàn toàn yên lặng, không một gợn sóng.

Mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều là thượng phẩm Tiên thiên

linh bảo, nếu luyện hóa kỹ rồi dùng để đập người, e rằng cũng sẽ có hiệu quả rất tốt.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu liền một chỗ, lại hiện ra khí tức của cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu nếu cùng lúc thi triển, e rằng sẽ có hiệu quả kinh người.

Thông Thiên xem xét vật này, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

"Không ngờ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu lại cất giấu một món bảo vật." Nhưng, tuy kinh ngạc, lại không có chút không nỡ nào.

Lập tức liền thấy y trực tiếp dâng mười hai viên Định Hải Thần Châu trong tay lên, giao vào tay Chu Dịch.

"Nếu Chu Dịch cần vật này, Thông Thiên tự nhiên hai tay dâng lên!

Cần gì phải trao đổi?" "Ồ?" Đối với sự chủ động của Thông Thiên, Chu Dịch tuy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nói nhiều.

"Nếu đã như vậy, vậy bản tọa liền nhận!" Hôm nay, Thông Thiên đã nợ một nhân quả thiên đại.

Bất kỳ đại năng tu sĩ nào cũng không thích thân mang nhân quả.

Thông Thiên dâng lên cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu thực ra cũng là một cách để trả nhân quả mà thôi.

Thu lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu, Chu Dịch lại lấy ra toàn bộ hai mươi bốn viên của mình.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hội tụ lại một chỗ, hình thành một khí trường vô cùng kinh người, uy lực trong đó kinh người, có thể sánh với chí bảo.

Ba mươi sáu viên thần châu vây quanh thân Chu Dịch, một luồng thế giới pháp tắc và tạo hóa pháp tắc vô hình hiện ra, trong hai mắt Chu Dịch mang theo một tia minh ngộ.

"Không sai, chính là như vậy!" Chu Dịch ha ha cười, thân hình lóe lên, liền biến mất trong hành cung.

Khí tức của y xuất hiện trong Hỗn Độn.

Thấy cảnh này, Thông Thiên sao có thể không biết vị sư thúc của mình đã tìm được phương hướng tiến lên đúng đắn trên con đường của mình.

"Sư thúc quả nhiên phúc duyên tốt, tạo hóa tốt!" Nhìn Chu Dịch biến mất, trên mặt y hiện ra một tia cảm khái: "E rằng không cần bao lâu nữa, trong Hồng Hoang sẽ xuất hiện vị Thánh nhân thứ hai." Thông Thiên cũng sau khi cảm khái liền xoay người rời khỏi Bất Chu Sơn.

Y cũng phải trở về đạo trường của mình, luyện hóa chí bảo Hồng Mông Thánh Kiếm trong tay.

Dưới sự chỉ điểm của Chu Dịch, con đường của y cũng vô cùng rõ ràng.

Không chừng không bao lâu nữa, y cũng có thể thành Thánh nhân quả vị.

Nhưng, nhất định phải triệt để từ bỏ pháp môn trảm tam thi chứng đạo mà Hồng Quân truyền thụ.

Hồng Quân tính kế y, mặc dù trên danh nghĩa vẫn là sư tôn của Thông Thiên, nhưng trong lòng Thông Thiên đã không còn sự tôn kính nào nữa.

Trở thành con rối của Thiên Đạo?

“Càng không thể nào!” Cùng lúc đó, khi giữa Thông Thiên và Chu Dịch đạt thành hiệp nghị, cũng là lúc Thông Thiên thay đổi cách nghĩ, trong lòng Hồng Quân đang hợp thân Thiên Đạo đột nhiên dâng lên một trận tim đập nhanh.

Y từ trạng thái tham ngộ huyền bí của Thiên Đạo tỉnh lại, biểu tình trên mặt mang theo vài phần khó hiểu.

“Lại có người phá hỏng kế hoạch của ta?” Lập tức, y liền liên tưởng đến Chu Dịch.

“Không thể nào?

Bản tọa lại có thể lại một lần nữa vấp ngã trong tay Chu Dịch sao?” Lập tức, y bắt đầu thôi động Thiên Đạo, suy diễn một phen.

Kết quả cũng khiến y vô cùng chấn nộ.

“Chu Dịch, lại là ngươi!

Tại sao ngươi lại biết những điều này?” Đây không phải là lần đầu tiên Chu Dịch phá giải mưu kế của y.

Nhưng lần này, ngay cả sau khi đã hợp thân Thiên Đạo, tự phụ đã hoàn toàn nắm giữ mọi thứ, Hồng Quân cũng lúc này cảm thấy một trận lạnh từ đáy lòng.

Bởi vì sự sắp xếp đối với Thông Thiên không nằm trong Vu Yêu đại kiếp, mà liên quan đến Phong Thần rất lâu sau Vu Yêu mới nổi lên mặt nước.

Tại sao Chu Dịch ngay cả điểm này cũng có thể biết?

Hoàn toàn không hợp lý!

Đơn giản là yêu nghiệt!

Rốt cuộc ai mới là Đạo Tổ?

Không chỉ Thông Thiên bắt đầu hoài nghi nhân sinh, ngay cả Đạo Tổ cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của mình.

Y làm sao biết được, mọi thứ căn bản không phải do Chu Dịch suy diễn ra, mà là tố chất cơ bản của một người xuyên việt.

"Không được, để bản tọa xem thử!" Lập tức Hồng Quân liền bắt đầu điên cuồng lợi dụng Thiên Đạo chi lực để tiến hành suy diễn về Chu Dịch.

Nhưng kết quả lại là một mảng mịt mờ, trên người Chu Dịch dường như tồn tại một lớp sương mù không thể dò xét.

"Sao có thể?

Đại đạo mà hắn tu hành đã che đậy tất cả?" Nếu chỉ là thân phận của một người xuyên việt, thì Hồng Quân mượn sức mạnh của Thiên Đạo còn có khả năng tìm ra thông tin quan trọng.

Nhưng...

Đại đạo mà Chu Dịch tu hành là toàn tri toàn năng, vô thượng chi cảnh.

Đó là con đường mà Bàn Cổ từng đi.

Ngay cả khi mượn sức mạnh của Thiên Đạo, Hồng Quân cũng không thể nhìn thấu hư thực của Chu Dịch.

Cách duy nhất chỉ có Hồng Quân sớm ngày thành Thiên Đạo Thánh nhân, như vậy mới có khả năng vén lên lớp sương mù trên người Chu Dịch.

Mặc dù không biết bí mật của Chu Dịch.

Chương 122

Nhưng thần sắc của Hồng Quân lại càng lúc càng ngưng trọng.

Không chỉ vì sự thần bí của Chu Dịch, mà còn vì khí tức của Chu Dịch bắt đầu bùng nổ, e rằng không bao lâu nữa sẽ thành cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Không được!

Không thể để sinh linh Hồng Hoang biết Chu Dịch sắp thành Thánh nhân!" Trong lòng Hồng Quân hiện lên một tia lo lắng.

Sự lo lắng của y không phải là không có lý.

Chu Dịch trước khi thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, đã năm lần bảy lượt ra mặt, khiến Hồng Quân mất hết mặt mũi, danh tiếng sa sút.

Nếu Chu Dịch thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, thì sẽ có càng nhiều người từ bỏ pháp môn tu luyện của Hồng Quân, chuyển sang đầu nhập dưới đạo pháp của Chu Dịch.

Đó đối với Hồng Quân có thể nói là một cú sốc lớn.

Đạo thống mà y lập ra cũng sẽ chỉ còn là hư danh.

Con đường thành đạo sau này sẽ gian nan gấp vô số lần.

Hủy đạo của y a!

Lập tức, tâm tư của Hồng Quân bắt đầu hoạt động.

"Ngăn chặn mọi dị tượng, cho dù thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thì sao?" Chu Dịch thành Hỗn Nguyên, là điều không thể ngăn cản.

Hồng Quân hiện tại đã hợp thân Thiên Đạo, trừ phi có một ngày có

thể đột phá cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân, siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Nếu không, y hoàn toàn không thể ra tay với Chu Dịch thân mang đại công đức.

Vậy thì đối với Hồng Quân mà nói, cách duy nhất có lẽ là phong tỏa thông tin Chu Dịch đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ có như vậy mới có thể tranh thủ thời gian cho y.

"Vu Yêu đại kiếp dù sao cũng phải nhanh chóng có kết quả, Huyền môn phải trở thành đạo thống duy nhất trong trời đất vào thời kỳ này!" Nếu không như vậy, Hồng Quân không thể nào vấn đỉnh Thiên Đạo Thánh nhân!

Trong Tử Tiêu Cung, tinh khí thần và Thiên Đạo đã hoàn toàn hợp nhất, Hồng Quân vung tay liền có vô cùng thiên đạo pháp tắc diễn hóa.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa lúc này đều xảy ra biến hóa kinh người.

Lực lượng kinh khủng bao trùm hoàn toàn trời đất, mọi thứ trong Hỗn Độn đều bị che giấu triệt để, không còn tồn tại.

Thủ đoạn của Hồng Quân kinh người, quả là bản lĩnh mà một vị Thánh nhân nên có.

Trong Hồng Hoang cũng không có ai nhìn thấu thủ đoạn của Hồng Quân.

Cùng lúc đó, Hồng Quân cũng hạ một đạo thần niệm, hướng về phía Côn Luân Sơn.

"Nếu đại kiếp đã đến mức này, vậy thì chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi!" ...

Chu Dịch từ đỉnh Bất Chu Sơn rời đi, trong nháy mắt đã đến Hỗn

Độn.

Y cảm giác được trong Hồng Hoang dường như có chút biến hóa khó hiểu.

Nhưng Chu Dịch hiện tại không để ý đến những điều này.

Đối với y, có gì quan trọng hơn việc chứng đạo Hỗn Nguyên?

Chỉ thấy y đưa tay vẫy một cái, lập tức liền có hư ảnh của Hỗn Độn Thiên hiện ra.

Nhưng Chu Dịch không đi vào Hỗn Độn Thiên.

Y lật tay, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu lại xuất hiện bên cạnh y, mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Nói ra, Hỗn Độn Thiên thực ra cũng là một món Tiên thiên chí bảo, là sản vật sau khi Chu Dịch tiêu tốn chín trăm triệu điểm tích lũy để nâng cấp Thế Giới Châu lên Tiên thiên chí bảo.

Khi xưa Chu Dịch dùng cảm ngộ đối với thế giới pháp tắc, mới biến Thế Giới Châu thành một phương đại thế giới, chứa đựng vô số sinh linh Phượng tộc, tự mình diễn hóa.

Về lý thuyết, là sản vật tu luyện đạo pháp của Chu Dịch.

Hỗn Độn Thiên không ngừng trưởng thành đại biểu cho thực lực của Chu Dịch không ngừng lớn mạnh.

Ngay cả khi Chu Dịch không tu luyện, chỉ mượn sự lớn mạnh không ngừng của Hỗn Độn Thiên để nâng cao, cuối cùng có một ngày, Chu Dịch cũng có thể trở thành đại năng của cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ là, thời gian hao phí như vậy có thể là một con số thiên văn.

Nếu đợi đến lúc đó, e rằng Hồng Hoang đã sắp đến thời kỳ Tây Du rồi!

Nay, việc y cần làm, thực ra là khởi động lại quá trình trước đó.

Tâm niệm vừa động.

Bên cạnh Chu Dịch lập tức có vô cùng khí tức pháp tắc bao quanh.

Vô số thần liên pháp tắc bàng bạc xuất hiện bên cạnh Chu Dịch.

Theo một cái chỉ tay của Chu Dịch, vạn ngàn thần liên pháp tắc liền bắt đầu xuất hiện sự vặn vẹo và biến hóa.

Trong một khoảnh khắc hóa thành sức mạnh pháp tắc vô cùng kinh người khuếch tán ra tứ phương tám hướng.

Nguồn gốc không ngừng, vô số!

Trong Hỗn Độn mênh mông bỗng dưng xuất hiện một cơn bão.

Bão pháp tắc!

Sức mạnh kinh người tích tụ lúc này bắt đầu tràn vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đang vây quanh Chu Dịch.

Mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều đang điên cuồng run rẩy.

Đại dương vô tận bên trong điên cuồng cuộn trào sóng dữ, trong một khoảnh khắc hô ứng với thế giới pháp tắc chi lực của Chu Dịch, bắt đầu xảy ra sự lột xác.

Bảo quang tứ tán, kèm theo thánh uy mênh mông khuếch tán ra.

Nếu Hồng Quân không ở giữa gây chuyện, thì lúc này chúng sinh Hồng Hoang nên có thể nhìn thấy ngoài ba mươi tầng trời, vạn ngàn hào quang tỏa sáng, trăm vạn thiên âm vang vọng.

Sức mạnh vô cùng vô tận hóa thành từng đạo khí lãng kinh người khuếch tán ra tứ phương tám hướng.

Thánh nhân uy áp quét sạch tứ hải!

Mặc dù Chu Dịch chỉ mới bắt đầu đột phá, nhưng trong đạo thể,

nhục thể tỏa ra kim quang, pháp lực tuôn trào chân ý.

Mọi thứ đều bắt đầu lột xác hướng tới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Đủ để chứng minh cơ sở của Chu Dịch vững chắc đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Hồng Quân khi xưa bắt đầu đột phá cũng không có động tĩnh như vậy, mãi đến khoảnh khắc thành Thánh mới thể hiện ra.

Nay Chu Dịch vừa mới bước lên Hỗn Nguyên chi đạo đã đạt đến giai đoạn cuối cùng của Thánh nhân.

Sự khác biệt trong đó, có thể thấy rõ!

Thế nào là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?

Trong lúc không ngừng lợi dụng pháp tắc để thay đổi ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, trong đầu Chu Dịch cũng hiện ra thêm nhiều vấn đề.

Mỗi một vấn đề đều là những nan đề vô thượng mà người tu luyện có thể gặp phải trên con đường tu luyện.

Chu Dịch ngũ quan trảm lục tướng, hóa giải từng khó khăn một, cuối cùng đối mặt với nan đề khổng lồ ngay ngưỡng cửa.

Thế nào là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?

Nếu để Hồng Quân giải thích, không gì khác ngoài việc giải thích rõ sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên và Thánh nhân.

Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, có thể tùy ý điều động sức mạnh của Hồng Hoang thiên địa, là đại năng vô thượng!

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến!

Dù là tồn tại như Chu Dịch, đó cũng chỉ là một con kiến mạnh hơn một chút mà thôi.

Chương 123

Nếu Hồng Quân quyết một trận sinh tử, nguyện ý gánh chịu sức mạnh phản phệ của nhân quả thiên đại, thì Chu Dịch cũng tuyệt đối không có không gian để phát huy.

Chỉ là, cái gọi là không dính nhân quả chỉ là một khái niệm mơ hồ.

Thánh nhân có thể thông qua sự hiểu biết của mình để quy tị nhân quả, nhưng nếu lựa chọn đối mặt trực tiếp với nhân quả, cuối cùng cũng sẽ bị nhân quả ràng buộc.

Lợi ích duy nhất là có thể dùng năm tháng dài đằng đẵng, cộng thêm bản nguyên của Thiên Đạo có thể giúp phục sinh ưu thế không ngừng tiêu trừ nhân quả mà thôi.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên hiển nhiên không có những ưu thế này.

Nếu dính nhiễm nhân quả mà vẫn lạc, đó là thật sự vẫn lạc.

Thiên Đạo không giúp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên phục sinh.

Đổi lại là sự tự do, đại tạo hóa, đại tiêu dao thực sự!

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên một thân tu vi đều là của mình.

Hoàn toàn khác với việc Thánh nhân mượn sức mạnh của Thiên Đạo.

Ở cùng cảnh giới, Thánh nhân có lẽ hoàn toàn không phải là đối thủ của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Cả hai đều có lợi có hại, nhưng đối với người thực sự có tham

vọng, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên là lựa chọn tốt hơn.

Nhưng, sự hiểu biết của Chu Dịch về Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên lại khác.

Không cần quan tâm đến sự khác biệt của nó với Thánh nhân.

Chỉ cần biết, bước lên con đường Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên là một con đường vô cùng hung hiểm, một con đường gập ghềnh trắc trở.

Cái gọi là Hỗn Nguyên, là truy bản tố nguyên, tìm cầu chân ý của đại đạo.

Cái gọi là Vô Cực, là tạo hóa vô lượng, vô thượng vô cực.

Bước lên con đường này, có nghĩa là Chu Dịch sau này sẽ phải phấn đấu vươn lên, không thể lùi bước.

Nhưng trong lòng Chu Dịch sớm đã có quyết định!

"Đạo của ta, thành!" Chu Dịch trong lòng gầm lên.

Đạo âm truyền khắp Hỗn Độn, thẳng đến nơi sâu thẳm.

Bỗng dưng, Chu Dịch chỉ cảm thấy như bị một tồn tại vô cùng khủng bố nhìn chằm chằm.

Cảm giác như rơi xuống vực sâu đó và cảm giác mâu thuẫn do thực lực không ngừng tăng lên giao thác tung hoành, cuối cùng, một luồng đại đạo chân ý tuôn ra.

Vô số pháp tắc của Chu Dịch lúc này đều đạt đến viên mãn dưới Hồng Hoang.

Bất kể là lực, thế giới, âm dương, ngũ hành, tạo hóa...

Nếu chỉ đạt đến viên mãn dưới Hồng Hoang thì còn xa mới đủ.

"Phá!" Tiếng răng rắc không dứt bên tai, những gông cùm và xiềng

xích trong cơ thể Chu Dịch bị phá vỡ triệt để.

Trong hai mắt y có thần quang rực rỡ xuyên thủng hư không Hỗn Độn.

Khoảnh khắc này, y đã đột phá!

Không chỉ là cảnh giới tu vi.

Cường độ đạo thể, pháp tắc mà y nắm giữ đều đã vượt qua giới hạn của Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Khi vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên sau Khai thiên, Chu Dịch, giáng lâm, từ nơi sâu thẳm của Hỗn Độn vang lên một trận đạo âm.

Đó là thứ chưa từng được nghe thấy, chưa từng được nhìn thấy.

Thủ đoạn của Hồng Quân cũng không thể ngăn cản đạo âm đó lan tỏa.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều chìm trong chấn động, tất cả mọi người đều quỳ lạy xuống, hướng về một phương hướng cụ thể để triều bái.

Họ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng, có một sức mạnh vô thượng vĩ ngạn đang dẫn dắt họ.

"Chết tiệt!" Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân tái mét!

Không sai, Chu Dịch đã đột phá Hỗn Nguyên, khó đối phó hơn trong tưởng tượng của y rất nhiều!

Chu Dịch đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trong lòng bàn tay hắn trở thành một sự tồn tại chói lòa rực rỡ, dung nhập vào Hỗn Độn Thiên.

Trong Hỗn Độn Thiên đột nhiên xuất hiện ba mươi sáu bí cảnh, mỗi một bí cảnh đều tràn ngập sức mạnh kinh người vô tận.

Trong nháy mắt, Hỗn Độn Thiên lớn mạnh thêm gần gấp đôi.

Dù sao thì ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cộng lại cũng đủ sức sánh ngang với một kiện chí bảo.

Khí vận khổng lồ phản hồi, khiến cho thực lực của Chu Dịch, vị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đầu tiên sau khi khai thiên, lại lần nữa tăng vọt.

Âm thanh chúc mừng từ Hỗn Độn vang lên, ngay cả thủ đoạn của Hồng Quân, một Thánh Nhân chưa hợp đạo, cũng không thể chống đỡ.

Mặc dù chúng sinh không hề hay biết Chu Dịch đã thành công đột phá vào cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng vẫn bị cỗ khí tức kinh người kia khuất phục, kính sợ!

Hồng Quân cũng có thể cảm nhận được.

Thực lực của Chu Dịch lúc này đã có một bước nhảy vọt về chất, nếu giao thủ với Chu Dịch, trong tình huống không có chí bảo, thật sự không chắc có thể chế phục được hắn.

Dù cho cảnh giới của y cao hơn Chu Dịch nửa tầng! "Thôi vậy, thôi vậy!" "Cầu vấn đại đạo, chung quy không phải tranh đấu hơn thua với người!" Hồng Quân lắng lòng lại.

Nếu như hiện tại không thể dùng phương thức thô bạo nhất để áp chế Chu Dịch, vậy thì sau này sẽ tính kế sau.

Kế hoạch của Hồng Quân đã thành hình, chỉ chờ ngày sau mưu tính cẩn thận để siêu thoát khỏi Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chu Dịch cũng vào lúc này thu liễm khí tức.

Vô lượng hào quang thu vào trong, hóa thành sức mạnh bàng bạc trong cơ thể Chu Dịch.

Khác với Thánh Nhân điều động Thiên Đạo chi lực một cách cứng nhắc, Chu Dịch lúc này nhất cử nhất động đều phảng phất ẩn chứa sức mạnh khủng bố có thể hủy diệt cả trời đất Hồng Hoang.

Không chỉ là nguyên thần, mà còn là đạo thể, là pháp tắc, là nền tảng thành đạo!

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu để hắn giao phong với một Thánh Nhân tay cầm chí bảo trong tình huống hắn không dùng chí bảo, có lẽ Chu Dịch vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Dù sao thì đạo thể vô song, pháp tắc vô lượng.

Trong trường hợp hắn cũng điều khiển chí bảo, kết quả lại càng rõ ràng hơn.

Nhưng điều khiến hắn vui mừng hơn cả là sự thay đổi của Hỗn Độn Thiên.

Bây giờ Hỗn Độn Thiên không chỉ rộng lớn gấp đôi, mà còn vượt qua rất nhiều thời gian, đà phát triển ngày càng mãnh liệt.

Trong lòng khẽ động, Chu Dịch lấy ra hình chiếu trường hà thời gian, dung nhập nó vào Hỗn Độn Thiên.

Ba mươi sáu bí cảnh do Định Hải Thần Châu hình thành đều được hình chiếu trường hà thời gian liên kết lại vào lúc này, hoàn toàn trói buộc với Hỗn Độn Thiên, không còn phân biệt đôi bên. "Hình chiếu trường hà thời gian đối với ta bây giờ cũng vô dụng, trở thành trục liên kết giữa hai kiện pháp bảo, hai thế giới, cũng không tệ!" Chu Dịch làm xong mọi việc, liền phá lên cười ha hả.

Hỗn Độn Thiên trước mắt đã chứng minh cho Chu Dịch thấy, con đường hắn đang đi, tương lai có thể trông đợi!

Sau khi làm xong mọi việc, Chu Dịch lại đưa tay ra bấm đốt tính toán. "Xui thật, chớp mắt đã qua mười vạn năm!" Mặc dù Chu Dịch đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nhưng không còn nghi ngờ gì, vào thời khắc nước chảy thành sông ấy, quá trình ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu diễn hóa, Hỗn Độn Thiên trưởng thành, thậm chí cả việc Chu Dịch quan sát vạn vạn pháp tắc để tham ngộ đều cần thời gian tích lũy.

Đối với Chu Dịch mà nói có lẽ chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng thực tế đã hao phí không dưới mười vạn năm. "Thôi kệ!" Chu Dịch lắc đầu thở dài, "Quả nhiên, thành đạo cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng, tốn thêm chút công sức." Nếu chúng sinh nghe được lời của Chu Dịch, e rằng sẽ nảy sinh những cảm xúc khác lạ.

Chương 124

Dù sao chúng sinh cầu đạo khó, khó hơn lên trời.

Nếu chỉ hao phí mười vạn năm ngắn ngủi để tích lũy và lắng đọng, chúng sinh tuyệt đối sẽ cảm kích không thôi, vui mừng khôn xiết.

Lại có ai sẽ như Chu Dịch mà chê bai thời gian thành Thánh quá lâu?

Nếu có người thật sự chê bai như vậy, chắc chắn sẽ bị người khác cho là không biết điều.

E rằng chỉ có Chu Dịch mới có thể cuồng vọng và tùy hứng như vậy.

Trong lúc Chu Dịch bấm ngón tay tính toán, hắn cũng biết được những chuyện đã xảy ra ở Hồng Hoang trong mười vạn năm qua.

Có lẽ Hồng Quân đã sớm có ý định thúc đẩy Vu Yêu đại kiếp tiến về phía trước.

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia sau khi biến mất khỏi Tử Tiêu Cung đã thường xuyên xuất hiện ở Hồng Hoang.

Bất kể là Yêu tộc Thiên đình hay Tiên đình, mọi người đều nhiều lần cảm ứng được, muốn đoạt lấy nó.

Mỗi lần Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, thường sẽ mang theo một trận gió tanh mưa máu.

Yêu tộc Thiên đình và Tiên đình vốn đã đánh nhau không thể tách rời, bây giờ lại càng tranh giành đến vỡ đầu chảy máu.

Thậm chí, ngay cả những thế lực vốn giữ thái độ quan sát, chưa

từng tham gia vào cuộc đại chiến giữa Yêu tộc Thiên đình và Tiên đình cũng bắt đầu ra mặt tranh đoạt.

Điển hình nhất chính là Minh Hà lão tổ trong Huyết Hải.

Thậm chí cả Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân hai người cũng có nhúng tay vào.

Có thể thấy, trận tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí này đã đến mức độ nào.

Hiện tại trong Hồng Hoang, vô số sát khí cuồn cuộn, tuy còn xa mới sánh được với sự hung mãnh thời Tiên Thiên tam tộc tranh bá, nhưng cũng đã có xu thế phát triển theo hướng đó.

Theo thời gian trôi qua, thực lực của Vu tộc hay Yêu tộc, Tiên đình đều đang tăng lên nhanh chóng.

Chu Dịch cảm ứng thiên địa để dò xét tình hình, lúc này các Tổ Vu của Vu tộc toàn bộ đã bước vào nhục thân Chuẩn Thánh, Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc cũng là những tồn tại ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

Không ít Đại La Kim Tiên cũng đã bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, trở thành một phần tử không thể thiếu trong trận đại chiến trời đất này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những Đại La Kim Tiên này đều áp dụng pháp môn trảm tam thi chứng đạo.

Dù sao thì dùng pháp tắc chứng đạo thật sự quá khó!

Không phải ai cũng thích hợp đi con đường này.

Nữ Oa trước khi được Chu Dịch ban cho Đại Đạo chi cơ, cũng khó đi con đường dùng Tạo Hóa pháp tắc chứng đạo.

Huống chi là những người khác.

Hầu như tất cả mọi người chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào đạo

Hồng Mông Tử Khí duy nhất giữa trời đất kia.

Có được Hồng Mông Tử Khí, là có thể trở thành Thánh Nhân tiếp theo!

Không biết lời đồn này từ khi nào lưu truyền ra, nhưng lại không có bất kỳ ai hoài nghi.

Chỉ là, không ít người hiếu kỳ... mấy vị đệ tử được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân rốt cuộc khi nào thành Thánh?

Trên thực tế, Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác đã sớm không thể chờ đợi được nữa muốn thành Thánh.

Đối với đạo, họ đều đã có nhận thức rõ ràng.

Nhưng khi sắp chứng đạo thành Thánh, lại phát hiện con đường phía trước đã đứt đoạn, thời cơ chưa tới!

Điều này khiến họ trăm mối không có lời giải.

Về điểm này, Chu Dịch đương nhiên biết rõ mồn một.

Phương thức chứng đạo của Lão Tử là lập giáo thành Thánh, lấy khí vận Nhân tộc làm căn cơ, từ đó thành Thánh.

Nhân tộc còn chưa xuất hiện, Lão Tử làm sao thành Thánh?

Nguyên Thủy và Thông Thiên càng khỏi phải nói, chỉ khi Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thủy mới có thể lập giáo.

Đương nhiên, Thông Thiên được Chu Dịch chỉ điểm thì lại biết phương thức không phải lập giáo liền thành Thánh.

Chỉ là... sau khi từ bỏ trảm tam thi chứng đạo, Thông Thiên chuyển sang tu hành kiếm đạo và trận đạo.

Hai loại đại đạo này đều ảo diệu vô cùng, nhưng không phải dễ tu luyện như vậy.

E rằng còn một khoảng thời gian rất dài nữa Thông Thiên mới có thể thành Thánh.

Cho nên, thời đại Thánh Nhân của Hồng Hoang mở ra, phải bắt đầu từ đệ tử của Chu Dịch, Nữ Oa. "Ừm, xem ra, thời cơ thành Thánh của Nữ Oa cũng đã đến!" Chu Dịch tính toán một hồi, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Ngay lập tức, thân hình hắn lóe lên, trực tiếp trở về đạo trường của mình, đỉnh Bất Chu Sơn.

Trước khi thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, Chu Dịch dù đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cần phải phi hành cực nhanh mới có thể vượt qua khoảng cách vô hạn.

Nhưng bây giờ!

Chỉ cần một ý niệm, pháp lực thuộc về Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thi triển ra, nơi nào trong trời đất mà không đi được? ...

Đỉnh Bất Chu Sơn.

Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ bốn người lại sống với nhau rất tốt.

Lúc này họ đang tụ tập lại một chỗ, pha trà uống rượu, trông khá hài hòa và dung hợp.

Còn về ba đứa con của Chu Dịch.

Có lẽ là do tâm tính thiếu niên, chung quy không thể ở lâu trên đỉnh Bất Chu Sơn, lại xuống núi đi ngao du thế giới Hồng Hoang.

Về điểm này, Chu Dịch cũng không lấy làm lạ.

Phục Hy và Nữ Oa hai người thì ở lại đỉnh Bất Chu Sơn chăm chỉ tu hành.

Phục Hy quả không hổ là tiên thiên thần linh đỉnh cấp.

Ban đầu trước khi hóa hình được Chu Dịch chỉ điểm đôi chút cũng đã có tiến bộ lớn.

Cùng tu luyện Tạo Hóa pháp tắc đại đạo, nhưng Phục Hy trong tình huống không được Chu Dịch ưu ái như Nữ Oa cũng đã tu luyện đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Luận về trình độ Tạo Hóa pháp tắc, e rằng không bao lâu nữa, Phục Hy cũng sẽ đạt đến viên mãn và cực hạn dưới Hồng Hoang.

Chu Dịch cũng đang cân nhắc có nên thu Phục Hy làm đồ đệ hay không.

Dù sao nếu thay đổi vận mệnh sau này Phục Hy trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, vậy hắn cũng có thể nhận được đủ nhiều điểm tích lũy hệ thống và phần thưởng.

Đương nhiên, nếu không thu y làm đồ đệ, dường như cũng có không gian để mưu tính.

Chuyện này, Chu Dịch phải cân nhắc kỹ một phen, cũng phải xem suy nghĩ của Phục Hy thế nào.

Quay lại chuyện chính!

Phần lớn sự chú ý của Chu Dịch đặt lên người Nữ Oa đang trầm tư trong hoa viên.

Lúc này Nữ Oa đã tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tốc độ này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tạo Hóa pháp tắc của nàng cũng đã đạt đến viên mãn dưới Hồng Hoang, cách việc bước vào cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn một bước chân.

Chu Dịch cười ha hả, nói: "Xem ra, cơ duyên thành Thánh của Nữ Oa đã đến!" Ngay lập tức, thân hình Chu Dịch lóe lên, đã đến trong

hoa viên đình viện nơi Nữ Oa đang ở.

Chương 125

"Đệ tử bái kiến sư tôn!" Nữ Oa đang trầm tư, suy nghĩ làm thế nào mới có thể bước ra bước chân cuối cùng đó.

Đột nhiên, trước mắt ánh sáng lóe lên, khí tức quen thuộc xuất hiện.

Nàng liền hành lễ với Chu Dịch.

Mặc dù tu vi của Nữ Oa hiện tại đã có tiến bộ kinh người, trở thành tồn tại đỉnh cao nhất dưới Thánh Nhân.

Nhưng đối với Chu Dịch, nàng lại không hề có chút tâm tư tiếm vượt nào.

Giờ phút này nàng vẫn vô cùng cảm kích và kính trọng Chu Dịch, tất cả lễ nghi đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Duy chỉ có điều khiến nàng có chút kinh ngạc, là vì sao khí tức của Chu Dịch ngày càng khó đoán.

Không nên a!

Ban đầu khi Nữ Oa chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, tu vi của Chu Dịch đã cao thâm khó lường.

Bây giờ vì sao Nữ Oa tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực của Chu Dịch ngược lại càng khiến nàng nhìn không thấu? "Chẳng lẽ!" Trong lòng Nữ Oa đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, ngay sau đó liền vô cùng kinh ngạc nhìn Chu Dịch.

Hồi lâu sau mới lại nói với Chu Dịch: "Chúc mừng sư tôn đã thành công bước ra bước đó, thành cảnh giới Hỗn Nguyên!" Chu Dịch cười ha hả: "Đoán không sai, bản tọa đã thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên." Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía hoa viên.

Mặc dù hắn rất hài lòng với trình độ Tạo Hóa pháp tắc của Nữ Oa, nhưng khi Chu Dịch nhìn những kiệt tác đầy vườn của Nữ Oa, biểu cảm của hắn có phần cứng lại. "Cây lớn mọc ra heo con!" "Dê đầu sói!" "Hổ dữ mông nở hoa cúc." "Chậc chậc~" Chu Dịch nhìn mà lắc đầu nguầy nguậy.

Đồng thời hắn lại nhìn sang những sinh vật không phải sống do Nữ Oa sáng tạo ra.

Một đống đồ vật như tượng gỗ và tượng đất được bày ở trong góc.

Từng nét bút, từng nét vẽ trên đó đều tràn ngập khí tức Tạo Hóa pháp tắc, có thể thấy, Nữ Oa đã dồn không ít tâm tư vào đó. "Xấu quá đi mất!" Chu Dịch bất đắc dĩ ôm trán.

Nữ Oa ở bên cạnh nhìn sư tôn của mình bình phẩm tác phẩm của mình, vầng hồng trên mặt ngày càng rõ.

Hồi lâu sau, giọng nói của nàng mới lí nhí như muỗi kêu truyền đến: "Sư tôn, Nữ Oa chỉ là... khả năng thực hành không được tốt lắm mà thôi." Chu Dịch lắc đầu: "Ta nhìn ra rồi!" Thật là buồn thay cho lứa Nhân tộc đầu tiên.

Với thẩm mỹ của Nữ Oa, nếu bắt đầu tạo người, không biết sẽ tạo thành bộ dạng gì.

Đột nhiên, Chu Dịch cảm thấy thuyết tiến hóa của kiếp trước không phải là không có lý.

Không chừng là do Nữ Oa, một người vụng về tay chân, giày vò ra.

Nữ Oa có chút muốn khóc không ra nước mắt: "Đồ nhi đều đã cảm nhận được cơ duyên thành Thánh rồi, đang thử nghiệm đây, không ngờ..." Chu Dịch lắc đầu: "Nỗ lực sai phương hướng rồi!" Nữ

Oa nghe sư tôn mình nói vậy, hai mắt liền sáng lên. "Sư tôn biết con đường thành đạo của con sao?" Chu Dịch cười ha hả, nói: "Bản tọa đương nhiên biết!" "Xin sư tôn chỉ điểm!" Chu Dịch phất tay, ngay sau đó liền mang Nữ Oa đến một nơi rộng lớn vô biên.

Ánh sáng lưu chuyển, Nữ Oa không hề có sức phản kháng, đợi đến khi hoàn hồn, nàng phát hiện nơi này đã không còn là địa giới Bất Chu Sơn. "Đây là đâu!" "Phía đông Hồng Hoang?" Trên mặt Nữ Oa đầy vẻ kinh ngạc, vạn lần không ngờ một giây trước còn ở Bất Chu Sơn, giây sau đã xuất hiện ở phía đông Hồng Hoang.

Chu Dịch nói: "Đây là bờ Đông Hải!" Cũng là nơi mà Nhân tộc vốn nên được sinh ra, nơi thích hợp nhất cho Nhân tộc sơ sinh tồn tại.

Nữ Oa hít một hơi khí lạnh. "Đây chính là thực lực của cảnh giới Hỗn Nguyên sao?" "Một ý niệm, nơi nào không thể đến?" Trong lòng nàng dấy lên sự mong đợi nồng đậm.

Chu Dịch chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm về vùng đất hoang sơ.

Hắn nói với Nữ Oa: "Nữ Oa, ngươi có cảm thấy trời đất Hồng Hoang, dường như thiếu đi một chủng tộc không?" Nữ Oa bối rối: "Sư tôn, hiện tại Vu tộc và Yêu tộc đang trong đại chiến, trong Yêu tộc còn bao gồm rất nhiều chủng tộc, nhiều không kể xiết." "Giữa trời đất, thiếu chủng tộc ở đâu chứ?" Chu Dịch cười nói: "Vu tộc nhục thân cường đại, sức mạnh vượt trội, nhưng lại không thể tu luyện nguyên thần." "Yêu tộc tuy có thể tu luyện nguyên thần, nhưng nhục thân lại yếu hơn Vu tộc, ngộ tính cực kém, nếu không thể hóa thành đạo thể, chung quy không thể leo lên đại đạo!" "Duy chỉ có tiên thiên thần linh mới có thể tránh được tất cả." Nữ Oa không hiểu: "Thiên địa vạn vật, chung quy có chỗ không hoàn mỹ!" Chu Dịch nói: "Vậy tại sao không thể sáng tạo ra sự hoàn mỹ?" "Một chủng tộc hoàn mỹ, có

thể tu luyện nguyên thần, có thể tu luyện nhục thân, có ngộ tính cực mạnh, đồng thời..." "Sở hữu tiên thiên đạo thể!" Khoảnh khắc câu nói cuối cùng vang lên, Nữ Oa chỉ cảm thấy trong đầu mình đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

Sự mơ hồ và hỗn độn ban đầu vào lúc này hoàn toàn tan thành mây khói, thay vào đó là một luồng tư duy vô cùng rõ ràng.

Vẻ mặt nàng dần dần trở nên tươi sáng, vốn đã quốc sắc thiên hương, nay lại càng khiến người ta không thể rời mắt.

Đặc biệt là ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt sáng ngời kia, càng làm rung động lòng người. "Con hiểu rồi, con hiểu rồi!

Là như vậy!" Nữ Oa vui mừng khôn xiết, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ vô cùng. "Đa tạ sư tôn chỉ điểm, đa tạ sư tôn chỉ điểm!" Sau đó, Nữ Oa liền bay về phía trước.

Nàng đã đến bên bờ một hồ nước.

Chỉ thấy Nữ Oa giơ tay, dòng nước trong hồ liền bay lên không, đất đai gần đó cũng bị cuốn lên, hòa quyện với dòng nước, trộn thành một khối bùn!

Khối bùn đó trong tay Nữ Oa dần dần thành hình, biến thành một con khỉ.

Con khỉ bùn rơi xuống đất, lập tức có linh tính, nhìn quanh một lát rồi chạy về phía trước.

Chỉ là, một lúc sau lại hóa thành một vũng bùn lầy.

Thất bại!

Nhưng Nữ Oa không hề nản lòng.

Nàng lại thi pháp, tạo ra một con mãnh hổ.

Mãnh hổ đi được xa hơn con khỉ bùn, nhưng cuối cùng cũng hóa

thành đất bùn.

Hai lần thất bại, nhưng Nữ Oa không hề thất vọng, thậm chí còn mang theo vài phần kinh hỉ.

Chu Dịch hiểu ra, Nữ Oa đã biết phải làm gì rồi!

Hai lần thất bại chỉ là Nữ Oa luyện tay mà thôi.

Không thể coi là thật!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi tổng kết kinh nghiệm, Nữ Oa bắt đầu làm thật.

Nàng lấy ra Hồ Lô Đằng và Hỗn Độn Tức Nhưỡng.

Hai món bảo bối này chính là nguyên liệu cần thiết để tạo người.

Nhưng... nhìn nước hồ trước mắt, Nữ Oa hơi có chút do dự. "Dùng cái này đi!" Chu Dịch giơ tay lên, một hồ Tam Quang Thần Thủy bay ra.

Trong lòng hắn, Nhân tộc tương lai không nên yếu ớt như vậy.

Nguyên liệu sáng tạo Nhân tộc cũng không nên chỉ giới hạn ở Cửu Thiên Tức Nhưỡng và nước thường.

Đã dùng Hỗn Độn Tức Nhưỡng, vậy thì nước cũng nên dùng Tam Quang Thần Thủy.

Nhận lấy Tam Quang Thần Thủy do Chu Dịch đưa, Nữ Oa càng thêm hài lòng.

Ngay lập tức, nàng lấy ra một phần nhỏ Hỗn Độn Tức Nhưỡng, dung hợp một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Khối bùn đất trong tay nàng không ngừng biến hình, cuối cùng hình thành một hình dáng phôi thai tiên thiên đạo thể.

Nữ Oa nhìn phôi thai tiên thiên đạo thể, trên mặt đầy ý cười.

Chu Dịch đứng bên cạnh nhìn, nụ cười lại đột nhiên cứng đờ. "Xấu quá!" Đâu phải tiên thiên đạo thể, quả thực chính là người vượn cổ!

Đây đâu phải tạo người, đây là đang sáng tạo một đám quái vật!

Đột nhiên, Chu Dịch bắt đầu cảm thấy việc Nhân tộc nguyên bản bị tàn sát có lẽ là do ngoại hình!

Quá vô lý!

Chương 126

Chu Dịch bắt đầu hối hận vì đã tin tưởng vào đồ đệ này.

Ngay lập tức, hắn bắt đầu ra tay.

Một đạo pháp lực thi triển, Tạo Hóa pháp tắc bắt đầu giao thoa, tiên thiên đạo thể trong tay Nữ Oa lập tức hóa thành hình dạng hoàn mỹ.

Nữ Oa bĩu môi, dường như có chút không vui vì sự can thiệp của Chu Dịch.

Nhưng thấy tiên thiên đạo thể trong tay mình quả thực đẹp hơn hình dạng vừa tạo ra rất nhiều, lời phản bác không nói ra được.

Đương nhiên... hai người cùng nhau hoàn thành công việc này, chẳng phải là...

Nghĩ đến đây, trên mặt Nữ Oa không biết vì sao lại ửng hồng.

Điều này lại khiến Chu Dịch càng thêm hồ đồ.

Chỉ là tạo người thôi mà, mặt đỏ cái gì chứ? "Tập trung một chút!" Chu Dịch nhẹ giọng mở lời, khiến Nữ Oa hoàn hồn.

Dường như ý thức được mình không nên như vậy, Nữ Oa lúc này cũng chuyên tâm bắt đầu sáng tạo.

Từng người bùn một trong tay nàng thành hình, rơi xuống đất liền hóa thành thân thể máu thịt, có linh tính.

Đương nhiên, mỗi người bùn do Nữ Oa tạo ra đều khó coi, Chu Dịch chỉ có thể lần lượt ra tay, sửa lại cho đúng. "Rốt cuộc là ta tạo người, hay Nữ Oa đang tạo người?" Chu Dịch không nói nên lời, nhưng vì tương lai của Nhân tộc, và vì nhan sắc!

Đành phải chịu khổ một chút!

Cuối cùng, Nữ Oa dường như có chút mệt.

Nàng nhúng Hồ Lô Đằng trong tay vào Tam Quang Thần Thủy rồi khuấy một vòng vào Hỗn Độn Tức Nhưỡng.

Trong Hỗn Độn Tức Nhưỡng lập tức xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Hồ Lô Đằng vung lên, từ trong vòng xoáy bùn nước hình thành từ Hỗn Độn Tức Nhưỡng lập tức văng ra vạn ngàn điểm bùn, rơi trên mặt đất.

Mỗi một điểm bùn đều hóa thành hình dạng Nhân tộc sơ sinh.

Đương nhiên, Chu Dịch vẫn đang giúp Nữ Oa xử lý công việc hậu kỳ, đảm bảo Nhân tộc sinh ra đầu tiên nhất định phải có căn cơ tốt nhất.

Cuối cùng, trên một vùng đất rộng lớn có tổng cộng mười hai vạn chín nghìn sáu trăm Nhân tộc sơ sinh, vừa khớp với con số của một nguyên hội.

Nữ Oa hài lòng nhìn những người này, trên mặt hiện lên nụ cười rạng rỡ. "Nếu đã như vậy, liền gọi các ngươi là Nhân!" Thiên địa cảm ứng, lập tức một luồng kim quang rực rỡ từ trên đỉnh đầu lóe lên.

Nhân tộc, nhân vật chính đã được định sẵn của Hồng Hoang.

Thân là người tạo ra Nhân tộc, Nữ Oa thành công tự nhiên có thể dẫn tới phần thưởng của Thiên Đạo.

Vạn ngàn công đức nở rộ, hóa thành ánh sáng rực rỡ rơi xuống.

Sức mạnh công đức vô cùng vô tận tiến vào cơ thể Nữ Oa, chiếm bảy phần trong tổng số công đức.

Bảy phần công đức đủ để Nữ Oa bước ra bước cuối cùng, thuận

lợi thành cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thánh uy mênh mông, vô cùng vô tận.

Một đại đạo pháp tắc tung hoành, nâng đỡ thân thể Nữ Oa thẳng lên chín tầng trời.

Dưới Tạo Hóa pháp tắc, vạn ngàn diễn biến tự tại trong đó, hai mắt Nữ Oa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khí tức tăng lên không ngừng.

Chúng sinh Hồng Hoang đều có cảm ngộ, hướng về phía Nữ Oa mà quỳ lạy. "Chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh Nhân chi vị!" "Chúc mừng Nữ Oa nương nương!" Trong nhận thức của họ, Thánh Nhân thứ hai của Hồng Hoang ngoài Hồng Quân, đáng được tôn trọng như vậy.

Trên núi Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy hai người nhìn về phía đông Hồng Hoang, thần sắc mỗi người mỗi khác.

Trong đó, Lão Tử mặt đầy chấn động, cũng mang theo vài phần không thể tin được.

Trong suy nghĩ của Lão Tử, thân là thủ đồ của Đạo Tổ, y đáng lẽ phải trở thành Thánh Nhân thứ hai của Hồng Hoang sau Hồng Quân.

Nhưng không ngờ, lại để Nữ Oa giành trước. "Tạo nhân thành Thánh!

Tạo nhân thành Thánh!" Không biết vì sao, Lão Tử lẩm nhẩm mấy chữ này, trong lòng lại có những cảm ngộ hoàn toàn khác.

Dường như, cũng liên quan đến cơ duyên của y.

So với sự rối rắm và bối rối của Lão Tử, Nguyên Thủy hoàn toàn là đố kỵ.

Nếu Lão Tử giành trước thành Thánh, Nguyên Thủy cũng không có gì để nói.

Nhưng lại là Nữ Oa!

Một đệ tử của Chu Dịch mà thôi, cũng dám ở trước mặt y?

Nguyên Thủy vốn tâm cao khí ngạo bấm ngón tay tính toán, sau khi biết rõ tình hình về chủng tộc Nhân do Nữ Oa sáng tạo ra.

Lỗ mũi y lập tức thở ra một hơi dài. "Chẳng qua cũng chỉ như vậy!" "Sau này, ta cũng sẽ thành Hỗn Nguyên quả vị!" Còn về Thông Thiên cũng ở trên núi Côn Luân, lúc này cũng đã từ trong tham ngộ kiếm đạo và trận pháp chi đạo hoàn hồn.

Lại không có những cảm xúc phức tạp như hai vị huynh trưởng của mình. "Nữ Oa đạo hữu, không!" "Nữ Oa nương nương, xin chúc mừng!" Biểu hiện của những đại năng khác cũng không giống nhau, có người ngưỡng mộ đố kỵ, cũng có người thật tâm chúc phúc.

Nhưng, có một điểm thái độ của họ hoàn toàn giống nhau.

Đó là không coi trọng Nhân tộc sơ sinh.

Mặc dù đã dùng Tam Quang Thần Thủy và Hỗn Độn Tức Nhưỡng, nhưng Nhân tộc sơ sinh cũng chỉ tốt hơn những người trong số mệnh nguyên bản vài trăm lần mà thôi.

Trong mắt các đại năng, họ vẫn là những tồn tại nhục thân yếu ớt.

Dù tuổi thọ, thể chất không tệ, nhưng cũng không đến mức yêu nghiệt.

Nhưng, cũng không tệ rồi.

Dù sao sự cường đại của Nhân tộc, nằm ở sức sáng tạo và sức ngưng tụ.

Sau này, họ tự sẽ hiểu.

Trong quá trình Nữ Oa hấp thu lượng lớn công đức, khí tức bắt đầu không ngừng tăng lên về phía cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ba phần công đức còn lại cũng có tác dụng riêng.

Trong đó nửa phần hội tụ vào Hồ Lô Đằng, khiến nó hóa thành một kiện công đức linh bảo, tên là Đả Thần Tiên.

Nửa phần rơi vào cơ thể Nhân tộc sơ sinh, khiến tu vi của họ tăng lên, khí vận đại trướng.

Ít nhất trong một khoảng thời gian tới, những Nhân tộc sơ sinh này có sức tự vệ, không đến mức bị diệt vong trong Hồng Hoang.

Hai phần công đức cuối cùng còn lại, lại chảy vào cơ thể Chu Dịch.

Trong toàn bộ quá trình tạo người, Chu Dịch có thể nói là đã hao tâm tổn sức.

Không chỉ phải chỉ điểm mê tân cho đồ đệ Nữ Oa, mà còn phải không ngừng sửa chữa vấn đề lớn về thẩm mỹ và tật nhỏ vụng về tay chân của Nữ Oa.

Nhìn qua thì đơn giản, nhưng thực tế tâm tư phải bỏ ra lại kinh người.

May mà, Nhân tộc khỏe mạnh hoàn chỉnh cũng đã thuận lợi xuất hiện, tâm tư của Chu Dịch cũng không uổng phí.

Công đức mà hắn đáng lẽ phải nhận được còn xa mới chỉ có vậy.

Chương 127

Chỉ là vì Thiên Đạo không thích Chu Dịch, nên mới áp chế xuống còn hai phần mà thôi.

Về điểm này, Chu Dịch cũng không có cách nào.

Ngày thường hắn hay tiết lộ thiên cơ như vậy, khắp nơi đối đầu với Hồng Quân, thường xuyên ép Thiên Đạo giáng xuống lôi kiếp.

Không bị nhắm vào mới là lạ.

Huống chi, đối với công đức, Chu Dịch cũng không để ý.

Hắn phất tay một cái, hai phần công đức rơi vào túi.

Nhưng Chu Dịch lại không đi xem xét suy nghĩ của mình.

Dù sao đối với hắn, hai tầng công đức còn xa mới thực tế bằng khí vận Nhân tộc gia trì! "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" "Bái kiến Thánh Tôn!" Chúng sinh triều bái Nữ Oa thành Thánh!

Nhân tộc sơ sinh phía dưới há lại không phải như vậy?

Chỉ là, người họ quỳ bái không chỉ có Nữ Oa, mà lòng kính trọng đối với Chu Dịch chỉ có nhiều hơn chứ không ít.

Dù sao Nữ Oa còn tôn Chu Dịch làm sư tôn, Nhân tộc có thể thuận lợi ra đời, Chu Dịch đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư, Nhân tộc cũng đã tận mắt chứng kiến.

Bây giờ, tôn xưng Chu Dịch là Thánh Tôn là chuyện đương nhiên.

Trong tình huống như vậy, khí vận Nhân tộc mà Chu Dịch có thể gánh vác cũng ở một mức độ vô cùng khủng bố.

Chỉ đứng sau Nữ Oa, chiếm trọn bốn thành!

Mặc dù Nhân tộc hiện tại không mạnh mẽ bao nhiêu, nhưng Chu Dịch lại rõ ràng Nhân tộc sau này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất.

Đến lúc đó, khí vận mà Chu Dịch chiếm giữ cũng sẽ đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Đối với kết quả này, trong lòng Chu Dịch tự nhiên vạn phần hài lòng!

Lúc này Nữ Oa đã hoàn toàn đi xong bước cuối cùng để thành Thánh.

Vạn ngàn ánh ráng tứ tán, vạn vạn sắc màu rực rỡ.

Phảng phất như thay đổi hoàn toàn, toàn thân toát ra một cỗ tự tin và cao ngạo, Nữ Oa từ trên không trung từ từ hạ xuống.

Trong đôi mắt dường như không hề có tình cảm nào lưu lộ.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Chu Dịch và đông đảo Nhân tộc phía dưới mới khôi phục lại như thường. "Sư tôn, Nữ Oa bây giờ cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên!" Nữ Oa cười đi đến trước mặt Chu Dịch.

Nhìn Nhân tộc sơ sinh phía dưới, đến lúc này nàng mới hiểu Chu Dịch vì Nhân tộc, vì nàng đã bỏ ra bao nhiêu.

Bất kể là Hỗn Độn Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, hay là Tạo Hóa đại đạo, Đại Đạo chi cơ.

Những thứ này đều là cơ duyên vô thượng.

Bây giờ lại thành toàn cho Nữ Oa.

Đừng nói Nữ Oa hiện tại đã thành Hỗn Nguyên, dù có một ngày đột phá Thiên Đạo Cảnh, đối với Chu Dịch nàng vẫn sẽ tôn trọng như thường.

Huống chi, dù đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng trong cảm nhận

của Nữ Oa, thực lực của Chu Dịch vẫn cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả nàng cũng không thể phỏng đoán, không thể suy lường.

Chu Dịch khẽ cười một tiếng: "Đã thành Thánh Nhân, vậy thì thời đại này, cũng chung quy sẽ vén màn rồi." Chu Dịch rất mong chờ.

Trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Nữ Oa thành Thánh cũng không sắp xếp gì cho Nhân tộc, vì trong kế hoạch của Thiên Đạo và Hồng Quân, Nhân tộc sẽ có đại kiếp nạn.

Trưởng thành trong đau khổ và giãy giụa, từ đó trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang!

Nhưng, trong tình huống đó Nữ Oa đi con đường trảm tam thi chứng đạo, không thể vi phạm ý chí của Thiên Đạo.

Bây giờ thì khác rồi! "Hừ!" "Nhân tộc là do ta sáng tạo, nếu có người muốn coi Nhân tộc là quân cờ, ta tự nhiên là người đầu tiên không đồng ý." Chứng đạo Hỗn Nguyên, Nữ Oa đương nhiên nhìn ra được tương lai vô lượng của Nhân tộc.

Nàng cũng hiểu rằng trên con đường phát triển của Nhân tộc sẽ gặp phải phiền toái cực lớn, trở thành quân cờ trong kế hoạch của người khác.

Nếu không có năng lực, vậy thì thôi.

Nhưng bây giờ Nữ Oa có quyền chủ tể vận mệnh Nhân tộc, tự nhiên sẽ không bỏ mặc. "Đi khai tích một phương đạo trường đi!" Chu Dịch nói với Nữ Oa, "Nhân tộc sơ sinh, bản tọa tự có sắp xếp!" Nữ Oa gật đầu, sau đó nói với Nhân tộc phía dưới: "Sư tôn của ta, chí cao vô thượng, các ngươi phải tôn kính, trọng thị!" Nói xong, nàng đưa tay chỉ một cái, một con chim sẻ bên cạnh chưa khai mở linh trí liền bay tới. "Ta và ngươi có duyên!" Khí tức Tạo Hóa pháp tắc trên

người Nữ Oa dâng trào.

Sau đó, con chim sẻ trước mặt mọi người biến hóa thành một con phượng hoàng vàng rực, chói lòa rực rỡ. "Vậy gọi ngươi là Kim Phượng đi!" Nữ Oa mỉm cười, một bước bước lên thân thể Kim Phượng.

Sau đó, trong tiếng hô hoán và tiễn đưa của tất cả Nhân tộc, Kim Phượng bay vút lên trời, cưỡi mây đạp gió, tan biến nơi chân trời.

Không cần phải nói nhiều, chính là Nữ Oa đang chuẩn bị đi đến Hỗn Độn để khai tích một phương đạo trường chuyên thuộc về mình.

Sau khi Nữ Oa rời đi, ánh mắt của đông đảo Nhân tộc cũng rơi vào trên người Chu Dịch.

Chỉ thấy Chu Dịch phất tay một cái, ba người được tạo ra đầu tiên lập tức xuất hiện trước mặt hắn. "Bái kiến Thánh Tôn!" Ba người đều vô cùng cung kính.

Chu Dịch khẽ gật đầu, cũng nói: "Các ngươi ba người ra đời sớm nhất, sau này liền trở thành Tam Tổ của Nhân tộc đi!" "Bản tọa ban cho danh húy, lần lượt là Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị!" Ba vị Nhân tộc này chính là Tam Tổ Tam Hoàng trong truyền thuyết hậu thế!

Ba người lập tức vui mừng khôn xiết dập đầu quỳ lạy, cao giọng hô: "Đa tạ Thánh Tôn ban tên, đa tạ Thánh Tôn ban tên!" Chu Dịch gật đầu, sau đó dùng pháp lực ra hiệu, trong Ngũ Hành sức mạnh, Mộc thuộc và Hỏa thuộc lần lượt xuất hiện.

Một cây đuốc hình thành.

Mộc là thiên niên bất diệt mộc, hỏa là vạn tái bất tức hỏa.

Cây đuốc như vậy, chính là đại biểu cho tân hỏa tương truyền, Nhân tộc truyền thừa không ngừng. "Vật này tên là Hỏa, có thể dùng

để đốt, nấu nướng, chiếu sáng, các ngươi hãy bảo quản cho tốt, phải học cách sử dụng, thu hoạch..." Hắn giao cây đuốc trong tay cho Toại Nhân thị.

Khi Toại Nhân thị vui mừng nhận lấy, trên bầu trời lập tức có một đạo công đức kim quang rơi xuống, hòa vào làm một với cây đuốc.

Vật này, vào khoảnh khắc này đã trở thành hậu thiên công đức linh bảo. "Đa tạ Thánh Tôn!" Chu Dịch xua tay, trước sự chú ý của đông đảo Nhân tộc, hắn đi đến một khu đất trống.

Ngũ Hành pháp tắc lại lần nữa vận chuyển, bốn phương đại địa lập tức có những tảng đá khổng lồ bay lên, rơi trước mặt hắn.

Dưới pháp lực của hắn, những tảng đá hóa thành hình dạng không đều, nhưng kích thước vừa phải, từ đó xếp chồng lên nhau, hình thành từng ngôi nhà đá! "Vật này tên là Ốc!

Có thể chống lạnh, nghỉ ngơi, sinh tồn, các ngươi cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng cách xây dựng, sáng tạo." Giọng nói vừa dứt, trên bầu trời lại có một đạo công đức kim quang giáng xuống.

Một dãy nhà lập tức cũng trở thành hậu thiên công đức linh bảo.

Hữu Sào thị nhìn những ngôi nhà đá này, trước mắt hiện lên sự tò mò và khám phá nồng đậm.

Còn về người cuối cùng, Truy Y thị.

Chu Dịch lại phất tay một cái, giết chết một số dã thú chưa khai mở linh trí trong khu rừng gần đó.

Dùng tân hỏa nướng chín thịt, chia cho Nhân tộc ăn.

Hắn tự mình trình diễn cho Nhân tộc cách làm no bụng.

Lông da bị lột ra dưới sự dâng trào của pháp lực hình thành những bộ quần áo thô sơ có thể khoác lên người để chống lạnh, che thân.

"Đây là y phục, Truy Y thị, ngươi phải nghiên cứu kỹ, nên dùng loại nguyên liệu nào, làm thế nào để chế tạo!" Hiện tại Nhân tộc sơ sinh, bất kể nam nữ đều ở trạng thái nguyên thủy nhất.

Chương 128

Làm thế nào để mặc quần áo, làm quần áo, lại là việc vô cùng quan trọng!

Không có gì bất ngờ, bộ quần áo đầu tiên do Chu Dịch làm ra cũng đã trở thành hậu thiên công đức linh bảo.

Sau khi xử lý xong mọi việc, trên đầu Chu Dịch cũng bắt đầu hiện lên ánh sáng công đức, rõ ràng là Thiên Đạo đang phân phát phần thưởng một cách công bằng. "Có nên truyền thụ một số thủ đoạn bảo mệnh và pháp môn tu luyện không?" Những gì vừa làm, chẳng qua là để đáp ứng nhu cầu cơ bản của Nhân tộc.

Trong trời đất bao la, dù cho Nhân tộc có căn cơ tốt hơn nhờ sự can thiệp của Chu Dịch, nhưng vẫn ở vị trí thấp nhất trong chuỗi thức ăn.

Vấn đề an toàn, vẫn là một mối nguy lớn! "Đáng tiếc, trong tay bản tọa lại không có pháp môn tu luyện thích hợp cho Nhân tộc." "Trong kế hoạch ban đầu, cũng là Lão Tử truyền thụ Kim Đan đại đạo, mới nối tiếp được con đường tu luyện cho Nhân tộc." "Nếu bản tọa ra tay, có phải là cướp đoạt cơ duyên của Lão Tử không?" Nỗi lo trong lòng vừa hiện lên, nhưng rất nhanh, Chu Dịch liền ném nó ra sau đầu. "Nếu cứ lo trước lo sau, vậy thì lại tỏ ra do dự thiếu quyết đoán!" Chu Dịch cũng không phải lần đầu tiên ra mặt can dự nhân quả, cướp cơ duyên của người khác.

Lão Tử thân là một trong ba phần nguyên thần của Bàn Cổ, huynh trưởng của Tam Thanh.

Thân mang đại công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Bây giờ lại là thủ đồ của Hồng Quân Đạo Tổ, địa vị cao quý, tự

nhiên cũng không cần phải nói nhiều.

Cách thành Thánh sau này của y lại là lập Nhân giáo, cùng Nữ Oa hưởng dụng khí vận Nhân tộc.

Không phải vĩnh thế vô cương, nhưng cũng là khí vận dài lâu.

Nhưng... ai nói Lão Tử nhất định phải hưởng dụng khí vận Nhân tộc mới có thể thành Thánh?

Chu Dịch rõ ràng, nguyên nhân thực sự Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người thành Thánh là công đức khai thiên, không phải công đức lập giáo và khí vận.

Đó chẳng qua chỉ là một cái mồi mà thôi.

Nói cách khác, dù cho Chu Dịch chiếm đoạt cơ duyên truyền đạo cho Nhân tộc của Lão Tử, sau này Lão Tử cũng sẽ lại lập giáo, từ đó thành Thánh.

Còn về việc dùng phương thức tương tự để lập giáo, lập giáo gì.

Chu Dịch cần phải quan tâm sao?

Hắn không phải Hồng Quân, cũng không phải sư tôn của Lão Tử!

Hiểu rõ điểm này, Chu Dịch liền ngồi xếp bằng, sau đó nói với đông đảo Nhân tộc sơ sinh: "Hôm nay, bản tọa sẽ giảng đạo cho các ngươi, nối tiếp con đường tu luyện!" "Các ngươi hãy lắng nghe cho kỹ!" Nếu như, trước đó, sự giáo hóa của Chu Dịch không nhắm vào Nhân tộc bình thường, mà là để họ có khả năng tiếp tục tồn tại khi không thể tu hành.

Vậy thì bây giờ, Chu Dịch sẽ truyền thụ cho những Nhân tộc sơ sinh này, làm thế nào từ người, trở thành tiên nhân!

Tiên thiên Nhân tộc được tạo ra bằng Hỗn Độn Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy đều sở hữu tiên thiên đạo thể, thiên tư kinh

người.

Lúc này há lại không biết đại đạo mà Chu Dịch giảng đối với họ là cơ duyên vô thượng.

Ngay lập tức, họ liền ngồi xuống đất, tĩnh tâm nghe đạo.

Vị đang giảng đạo trước mắt, chính là sư tôn của Thánh Nhân!

Một đại năng vô thượng!

Theo Chu Dịch từ từ mở lời, đạo mà hắn giảng càng thêm chi tiết thấu triệt, mơ hồ thậm chí có cả bóng dáng của Kim Đan đại đạo của tương lai.

Từ lúc bắt đầu dẫn khí nhập thể, luyện tinh hóa khí cho đến sau này là luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo!

Cảnh giới dưới tiên trong lời giảng giải của Chu Dịch vô cùng tường tận.

Âm thanh đại đạo vang vọng, lan tỏa ra xa không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Thậm chí một nửa nhỏ Hồng Hoang đều chìm đắm trong vô cùng đạo âm thuộc về Chu Dịch, say sưa như si như túy.

Mặc dù tu vi của chúng sinh đã vượt xa cảnh giới mà Chu Dịch giảng.

Nhưng Chu Dịch là ai!

Hắn là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Mặc dù không ai biết, nhưng công lực của Chu Dịch đã ở đó, một câu nói tùy tiện của hắn cũng có thể điểm hóa cho ngàn vạn sinh linh.

Huống chi là đối với Nhân tộc lại dốc lòng truyền thụ như vậy!

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Huyền quang tạo hóa xông thẳng lên trời.

Không biết không giác, đã trôi qua trăm năm vội vã!

Trăm năm, đối với sinh linh Hồng Hoang bình thường chẳng qua là một cái búng tay.

Khi Chu Dịch dừng giảng đạo, tất cả sinh linh đều gãi tai gãi má.

Muốn tiếp tục nghe đạo.

Nhưng...

Chu Dịch sẽ không tiếp tục giảng nữa.

Trong quá trình truyền đạo, dù chỉ trăm năm, nhưng Nhân tộc cũng đã thu hoạch không ít.

Bây giờ mười hai vạn chín nghìn sáu trăm tiên thiên Nhân tộc đều đã bước lên con đường tu luyện.

Trong đó thiên tư xuất chúng nhất không ai khác chính là Tam Tổ Nhân tộc do Chu Dịch đích thân điểm, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị!

Họ đều đã bước vào cảnh giới tiên nhân, trở thành một vị Địa Tiên trong Hồng Hoang.

Không còn nghi ngờ gì, từ phàm thành tiên!

Vấn đề lớn mà Nhân tộc Hồng Hoang nguyên bản phải đối mặt đã được giải quyết triệt để trong tay Chu Dịch.

Mặc dù Chu Dịch không truyền xuống bất kỳ pháp môn tu luyện nào, nhưng mười hai vạn chín nghìn sáu trăm vạn Nhân tộc lại có cơ hội tự mình tu luyện, tiếp tục tìm tiên hỏi đạo.

Làm được điểm này, là đủ rồi!

Trên bầu trời, lượng lớn công đức lại lần nữa giáng xuống, không

kém bao nhiêu so với những gì Chu Dịch nhận được khi Nữ Oa thành Thánh. "Là công đức truyền thụ con đường tu luyện cho Nhân tộc sao?" "Khó trách có thể khơi động công đức khai thiên giáng lâm!" Trên mặt Chu Dịch mang theo ý cười.

Cùng lúc đó, Lão Tử đang ở trên núi Côn Luân lại tâm thần đại loạn.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh, Lão Tử vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để thành Thánh, như vậy mới không để Nữ Oa và Chu Dịch chiếm hết sự chú ý.

Nhưng vạn lần không ngờ mới chưa đầy trăm năm, đạo tâm của y lại xuất hiện rối loạn.

Tu luyện không có sai sót, nhưng sự thay đổi đột ngột này lại khiến y không kịp đề phòng!

Nhưng, cũng chính lúc này, một cỗ uy áp Thánh Nhân khổng lồ bắt đầu xuất hiện, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Giọng nói của Nữ Oa truyền khắp trời đất, chấn động tám phương. "Ta là Nữ Oa, hôm nay tại Hỗn Độn khai tích đạo trường, tên là Oa Hoàng Thiên!" Trong vòng trăm năm, Nữ Oa đã thuận lợi khai tích một phương đạo trường trong Hỗn Độn, có thể sánh ngang với nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc.

Chúng sinh nghe vậy, đều hiểu rằng, nên đi bái phỏng vị Nữ Oa Thánh Nhân vừa mới đột phá không lâu này.

Thế là, từng đạo ánh sáng từ đại địa Hồng Hoang bay lên.

Trên núi Côn Luân, thần sắc Lão Tử do dự đến cực điểm.

Y đang suy nghĩ vì sao đạo tâm của mình lại rối loạn.

Nhưng... "Thôi vậy, thôi vậy!" "Đạo trường của Thánh Nhân, phải

đi bái kiến một phen mới được, không bằng đi hỏi Nữ Oa Thánh Nhân!

Cơ duyên thành đạo của ta ở đâu!" Lão Tử cũng nghĩ thoáng, rất nhanh, y gọi Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng nhau đi đến Hỗn Độn!

Chương 129

Trở lại với Chu Dịch!

Sau khi thuận lợi nối tiếp con đường tu luyện cho Nhân tộc, vận mệnh của Nhân tộc đã được thay đổi triệt để, biểu cảm của hắn cũng mang theo vài phần vui mừng. "Không biết phen này, hệ thống lại có thể mang đến cho tôi phần thưởng gì đây." Ngay khi ý niệm này nảy lên trong lòng, giọng nói của Nữ Oa truyền khắp trời đất. "Ồ!" "Ta cũng phải đi xem sao!

Đến cổ vũ cho đồ đệ nhà mình!" Chu Dịch sắp rời đi, quay người nhìn về phía Nhân tộc phía dưới.

Không ít người vẫn còn chìm đắm trong sự ảo diệu vô thượng của đại đạo mà hắn truyền thụ.

Suy nghĩ một phen, hắn đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Pháp quyết huyễn hóa, giao thoa giữa không trung hình thành một tấm bia đá khổng lồ.

Bia đá hiên ngang rơi xuống, trên đó rõ ràng có mấy chữ lớn: Ngàn năm tới không được xâm phạm!

Kẻ vi phạm lệnh, giết!

Nếu đã ra mặt can dự vào vận mệnh tương lai của Nhân tộc, để Nhân tộc đi theo một hướng hoàn toàn khác.

Vậy thì Chu Dịch cũng tự nhiên tiễn Phật tiễn đến Tây thiên, cho Nhân tộc một khoảng thời gian để phát triển ban đầu.

Mãi cho đến khi xử lý xong những việc này, Chu Dịch mới phá lên cười ha hả mà đi về phía Hỗn Độn.

Trong quá trình này, Chu Dịch nói với hệ thống. "Hệ thống, kiểm kê phần thưởng!" [Ngài đã vượt qua mười mấy vạn năm, tu vi tăng lên đến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhận được **(Năm trăm triệu) điểm tích lũy!

Đại Đạo chi cơ ×2**] [Ngài đã chỉ điểm cho Thông Thiên, gây ảnh hưởng cực lớn đến Phong Thần đại kiếp sau này, nhận được **(Năm trăm triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Kiếm Đạo pháp tắc ×100**] [Ngài đã tiêu hao một tỷ điểm tích lũy để đổi lấy tiên thiên chí bảo Hồng Mông Thánh Kiếm, từ tay Thông Thiên đổi lấy chí bảo sát phạt đệ nhất Tru Tiên Tứ Kiếm, nhận được **(Ba trăm triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Trận Đạo pháp tắc x100.

Ngài đã khai tích ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu thành ba mươi sáu chư thiên, dung hợp vào Hỗn Độn Thiên, khơi động sức mạnh vô thượng để trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Thiên lớn mạnh hơn rất nhiều, nhận được một trăm triệu điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Thế Giới pháp tắc ×100**] [Ngài đã chỉ điểm cho đồ đệ Nữ Oa, Nữ Oa vốn đang ở ngưỡng cửa đột phá, dưới sự chỉ điểm của ngài đã nắm giữ được mấu chốt thành Thánh, cuối cùng lựa chọn tạo nhân thành Thánh, nhận được **(Một trăm triệu) điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Tạo Hóa pháp tắc ×100**] [Ngài đã ra tay giúp đỡ Nữ Oa tạo người, nhận được công đức kinh người, cũng khiến tương lai của Nhân tộc càng thêm sáng lạn, nhận được **(Năm mươi triệu) điểm tích lũy!**] [Ngài đã giáo hóa Nhân tộc, nối tiếp con đường tu luyện cho Nhân tộc, khiến con đường tương lai của Nhân tộc càng thêm khó lường, càng thêm không thể tưởng tượng nổi, nhận được **(Một tỷ) điểm tích lũy!

Đông Phương Bảo Sắc Thanh Liên Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Trung Ương Tuất Tị Hạnh Hoàng Kỳ, Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ.

Ngài biết Nữ Oa đã thuận lợi khai tích đạo trường, cho nên muốn đến cổ vũ cho đồ đệ của mình, nhận được mười triệu điểm tích lũy! **] Khi hệ thống đưa ra phần thưởng, ngay cả Chu Dịch đã đột phá đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng bị dọa cho giật nảy mình. "Trời!" "Hít!" Hắn không nhịn được hít một hơi khí lạnh, cảm khái không thôi!

Mặc dù biết những gì mình làm trong khoảng thời gian này vô cùng kinh người, nhưng vạn lần không ngờ sẽ đến mức độ này.

Chỉ riêng phần thưởng điểm tích lũy hệ thống đã có gần hai tỷ bảy.

Trong đó phần chỉ điểm Thông Thiên, đổi lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, phỏng đoán của Chu Dịch quả không sai.

Phần thưởng nhận được đủ để bù lại tiêu hao khi đổi Hồng Mông Thánh Kiếm.

Cho nên, Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn là Chu Dịch hời to.

Nhưng, ở điểm thay đổi vận mệnh tương lai của Nhân tộc, Chu Dịch lại không ngờ một hơi nhận được một tỷ điểm tích lũy hệ thống!

Đây là số điểm tích lũy đủ để Chu Dịch đổi thêm một kiện tiên thiên chí bảo nữa a.

Huống chi, ngoài điểm tích lũy hệ thống cực kỳ khoa trương, còn có vô số mảnh vỡ pháp tắc.

Trong đó mảnh vỡ Kiếm Đạo, Trận Đạo, Tạo Hóa, Thế Giới pháp tắc đều một hơi cho một trăm mảnh!

Mảnh vỡ Thế Giới pháp tắc và mảnh vỡ Tạo Hóa pháp tắc tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Chu Dịch khi chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đã đột phá hai loại pháp tắc này từ cực hạn dưới Hồng Hoang lên tầng thứ Hỗn Nguyên.

Bây giờ hệ thống cho một trăm mảnh vỡ pháp tắc chính là lúc có thể giúp ích rất nhiều, có thể khiến Chu Dịch trong quá trình tu luyện tiếp theo làm ít công to!

Kiếm đạo và trận đạo!

Vốn là đại đạo thích hợp nhất với Thông Thiên.

Nhưng...

Chu Dịch trước đây trong phần thưởng hệ thống đã nhận được mảnh vỡ Trận Đạo pháp tắc, vì vậy trình độ trận pháp cũng có bản lĩnh không tồi.

Nếu luyện hóa thêm một trăm mảnh vỡ pháp tắc nữa, e rằng có thể trực tiếp vượt qua Thông Thiên, thành đại năng trận pháp vô thượng.

Còn về kiếm đạo!

Lại càng không cần phải nói.

Kiếm vốn là thánh khí của sát lục!

Tu luyện kiếm đạo chính là tu luyện bá giả chi đạo.

Hoặc là sát lục chí tôn, hoặc là vô thượng quân vương, hoặc là phiêu miểu tiên quân...

Kiếm đạo cao thâm, nếu Chu Dịch có cơ hội nắm giữ, vậy tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Những mảnh vỡ pháp tắc này, cần Chu Dịch bỏ ra một ít thời gian

để luyện hóa, tham ngộ ảo diệu trong đó.

Cuối cùng chính là bốn kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo mà hệ thống thưởng.

Đông Phương Bảo Sắc Thanh Liên Kỳ!

Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ!

Trung Ương Tuất Tị Hạnh Hoàng Kỳ và Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Trong Hồng Hoang, tầm quan trọng của pháp bảo tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Mỗi một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo đều đủ để Đại La Kim Tiên tranh giành vỡ đầu.

Mỗi một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đều đủ để Chuẩn Thánh đại năng thèm nhỏ dãi, động sát tâm.

Chu Dịch một hơi nhận được bốn kiện!

Mà, bốn kiện này lại cùng một hệ liệt!

Trong quá trình đi đến Hỗn Độn, Chu Dịch lật tay, bốn lá cờ tỏa ra khí tức hoàn toàn khác nhau hiện ra.

Đông Phương Bảo Sắc Thanh Liên Kỳ tràn ngập mộc thuộc linh khí nồng đậm, một hư ảnh thanh liên nở rộ, lơ lửng trong hư không.

Vật này thi triển ra, liền sẽ tỏa ra xá lợi hào quang, có công hiệu ninh tâm tĩnh khí, rất có ích cho việc tu luyện, thân là pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp, lại có đặc tính tru tà lui tránh, vạn pháp bất xâm.

Trên Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, ngọn lửa bùng lên dường như có thể đốt cháy hư không.

Bảo vật này thi triển ra, liền có công hiệu thần kỳ hỗn loạn âm

dương, điên đảo ngũ hành.

Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ thì có vạn đóa mây lành che kín, tiên quốc trong mây diễn hóa, động thì cờ phướn lan tỏa, trời đất đều sáng!

Trung Ương Tuất Tị Hạnh Hoàng Kỳ danh tiếng lớn nhất, thi triển ra liền có vạn đóa kim liên, không vật gì có thể phá, trong tiên thiên ngũ phương kỳ là phòng ngự mạnh nhất!

Truyền văn tiên thiên ngũ phương kỳ là do năm cánh lá của Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, có năng lực phòng ngự cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Bốn trong ngũ phương kỳ xuất hiện trong tay Chu Dịch, lại lần lượt đại biểu cho Hỏa, Thổ, Mộc, Kim trong Ngũ Hành!

Chu Dịch lật tay, từ trong không gian trữ vật lại lần nữa bay ra một lá cờ.

Trên lá cờ đó dường như có hư ảnh huyền vũ lóe lên, vô lượng đại hải sóng to cuồn cuộn.

Chính là lá cờ cuối cùng trong tiên thiên ngũ phương kỳ mà Chu Dịch trước đây nhận được từ hệ thống, tên là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Chương 130

Tiên thiên ngũ phương kỳ!

Năm lá cờ cực phẩm tiên thiên linh bảo đồng thời xuất hiện, chính là khoảnh khắc khiến trong lòng Chu Dịch nảy sinh một tia minh ngộ.

Ngũ Hành pháp tắc hiện lên trong đầu Chu Dịch.

Trong chốc lát, liền có ngũ sắc thần quang từ sau lưng Chu Dịch bay ra.

Ngũ sắc thần quang lần lượt điều khiển tiên thiên ngũ phương kỳ, vào khoảnh khắc này dung hợp năm lá bảo kỳ làm một, hóa thành một lá cờ vô cùng kinh người.

Luận về tạo hóa vô lượng, có thể sánh ngang Bàn Cổ Phiên!

Luận về phòng ngự vô song, có thể sánh vai Chư Thiên Khánh Vân!

Vung lên, thiên địa ngũ hành đảo lộn, tứ phương địa hỏa thủy phong dâng trào, khắp nơi có thể hiện ra cảnh tượng hỗn độn.

Vật này, không phải công phạt chí bảo, nhưng lại hơn cả công phạt chí bảo, thuộc về phòng ngự chí bảo, đủ sức sánh ngang hậu thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp! "Tốt tốt tốt!" Trên mặt Chu Dịch mang theo vài phần kích động.

Không phải vì kiện pháp bảo này xuất sắc bao nhiêu, đối với thực lực có bao nhiêu nâng cao.

Mà là niềm vui sướng và kích động vô cùng của người tu đạo khi thấy được đạo.

Vào khoảnh khắc này, sự lý giải của Chu Dịch đối với Ngũ Hành

pháp tắc lại lần nữa tăng lên một tầm cao mới, đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đưa tay ra hiệu, cầm lấy lá cờ tiên thiên ngũ phương kỳ trong tay.

Tùy ý vung lên, giữa trời đất lập tức có vạn ngàn tạo hóa giao thoa, hóa thành hồng lưu hỗn độn tuôn trào bốn phương.

Cũng may là ở trong Hỗn Độn, Chu Dịch mới có thể yên tâm lớn mật thi triển.

Nếu ở trong Hồng Hoang, e rằng một nửa nhỏ Hồng Hoang đều sẽ bị đánh cho sụp đổ, tan nát.

Nhưng dù ở trong Hỗn Độn bao la, hồng lưu hỗn độn do nhất cử nhất động của Chu Dịch tạo ra cũng kéo dài không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Ở bờ bên kia của Hỗn Độn, một nhóm đại năng đang trên đường đến Oa Hoàng Thiên trong Hỗn Độn đang mượn tu vi Chuẩn Thánh để vượt qua hư không, tìm kiếm nơi Oa Hoàng Thiên tọa lạc.

Nữ Oa đã thông báo cho trời đất Hồng Hoang, đương nhiên sẽ tiếp nhận sự bái kiến của chúng sinh.

Vì vậy cũng giống như Tử Tiêu Cung, chúng sinh rất nhanh đã cảm ứng được vị trí của nó. "Tốt, huynh đệ hai ta nhất định phải đến Oa Hoàng Thiên trước, tranh thủ để Nữ Oa Thánh Nhân thừa nhận thân phận Yêu tộc của nàng!" "Thái Nhất, thi triển thần thông đi!" "Đại ca, tuân lệnh!" Trong Hỗn Độn, hai con kim ô dang cánh bay lượn, tốc độ nhanh đến cực hạn.

E rằng trong toàn bộ Hồng Hoang ngoài Côn Bằng và Đế Giang ra, không ai có thể sánh ngang tốc độ với hai huynh đệ họ.

Mục đích của chuyến đi đến Oa Hoàng Cung này cũng vô cùng

đơn giản.

Đó là cố gắng hết sức để lôi kéo Phục Hy và Nữ Oa hai huynh muội.

Mặc dù ban đầu trên Bất Chu Sơn, Thái Nhất từng vì muốn cướp đoạt cơ duyên Hồ Lô Đằng mà ra tay với Khổng Tuyên, Chu Bằng, Chu Linh Nhi ba người.

Nhưng lúc đó Thái Nhất cũng đã nếm trái đắng nhân quả, thân bị trọng thương.

Chuyện này cũng có thể cho qua.

Nếu không, huynh đệ hai người e rằng sớm đã bị Chu Dịch tìm tới cửa đối phó rồi.

Còn về việc lôi kéo Nữ Oa...

Đây là kết quả sau khi Đế Tuấn, Thái Nhất và yêu sư Côn Bằng thương nghị!

Người đời đều biết Nữ Oa thành Thánh, đều biết Nữ Oa cơ duyên sâu dày, không thể xem thường.

Nhưng lại không biết Chu Dịch thực ra đã sớm thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Cho nên, trong mắt chúng sinh, Chu Dịch vị sư tôn của Thánh Nhân Nữ Oa này, thực ra có chút danh không phó thực.

Trong phỏng đoán của họ, sau khi Nữ Oa thành Thánh, tình nghĩa thầy trò giữa nàng và Chu Dịch cũng sẽ hoàn toàn cắt đứt.

Dù sao người hỏi đạo, người đạt được là trước.

Một Thánh Nhân sao có thể tiếp tục thừa nhận một Chuẩn Thánh là sư tôn của mình?

Cứ như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người càng không cần phải lo lắng về Chu Dịch.

Chỉ cần Đế Tuấn và Thái Nhất hai người bằng lòng lấy khí vận của Yêu tộc Thiên đình làm báo đáp, để Nữ Oa thừa nhận là người của Yêu tộc.

Vậy thì Yêu tộc Thiên đình có thể chiếm thế thượng phong trong cuộc tranh bá trời đất Hồng Hoang. "Vu tộc, Tiên đình!" Trong mắt hai huynh đệ đều có hung quang lóe lên.

Trong mấy chục vạn năm qua, Yêu tộc cũng dã tâm bừng bừng, muốn diệt Tiên đình, thống nhất Hồng Hoang.

Nhưng khổ nỗi thực lực Vu tộc lại quá mức cường đại.

Mấy lần dây dưa, Yêu tộc Thiên đình căn bản không có bất kỳ biện pháp nào.

Đối với Đế Tuấn và Thái Nhất hai người hiện tại, Tiên đình ngược lại không phải là phiền toái lớn.

Sau khi Tây Vương Mẫu bị Đạo Tổ thu làm đệ tử, sức ngưng tụ của Tiên đình dần dần tan rã.

Trong khoảng thời gian này, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người ngược lại bắt đầu không ngừng hấp thu, sách phản người của Tiên đình, mượn đó để lớn mạnh.

Nếu không như vậy, Yêu tộc Thiên đình sớm đã không chống đỡ nổi.

Bây giờ, chỉ cần Nữ Oa thừa nhận mình cũng là Yêu tộc, đến lúc đó, những người của Tiên đình tự nhiên sẽ biết nên lựa chọn như thế nào.

Bá chủ trời đất, sớm muộn gì cũng là của hai huynh đệ họ!

Ầm!

Nhưng ngay khi Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đang dốc sức lao về phía Oa Hoàng Thiên, một bộ dạng thế tại tất đắc.

Giây tiếp theo, lại có một cỗ hồng lưu hung hãn ập tới.

Dòng khí hỗn độn kinh người vô cùng lao đến, điên đảo âm dương, hỗn loạn ngũ hành.

Bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía, tay chân lạnh ngắt.

Đến cả Đế Tuấn và Thái Nhất hai người tu luyện gần đến Chuẩn Thánh đỉnh phong lúc này cũng sắc mặt đại biến. "Không ổn, Thái Nhất, mau chạy!" Ngay lập tức, Đế Tuấn liền điều khiển cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư quét ngang, hóa thành tinh hà vạn trượng, bao bọc thân thể mình, độn đi về phía xa.

Tinh hà chảy xuôi, tốc độ lại còn mạnh hơn không ít so với bản mệnh thần thông kim ô hóa hồng chi thuật.

Khuyết điểm duy nhất chính là, Đế Tuấn không thể mang theo Thái Nhất cùng bỏ chạy.

Nhưng, trong tay Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng có một kiện tiên thiên chí bảo.

Mắt thấy hoặc là lựa chọn kim ô hóa hồng chi thuật để chạy trốn, hoặc là tế ra Hỗn Độn Chung.

Ngay lập tức, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không hề có chút do dự nào.

Hỗn Độn Chung trấn áp hoàn vũ, sức mạnh thời gian không gian bùng nổ, hóa thành đại dương quy tắc vô cùng khủng bố.

Ở nơi cực kỳ xa xôi trong Hỗn Độn, vô số đại thần thông giả giống như Đế Tuấn và Thái Nhất đang chuẩn bị đi đến Oa Hoàng

Thiên đều bị động tĩnh phía trước làm cho kinh hãi.

Bất kể là hồng lưu hỗn độn hay thủ đoạn của Đông Hoàng Thái Nhất đều khiến họ hít một hơi khí lạnh.

Nhưng ngay cả đại dương quy tắc vô cùng khủng bố đó cũng không ngăn được sự thôn phệ và cuốn động của hồng lưu hỗn độn.

Đông Hoàng Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung giống như một vị tướng quân đơn độc chống lại ngàn vạn quân mã, trong nháy mắt đã bị đánh tan. "Thái Nhất!" Đế Tuấn nhìn về phía sau, nhưng lại không có cơ hội lo lắng cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì hồng lưu hỗn độn lan rộng ức ức vạn dặm trong nháy mắt đó cũng đã đuổi kịp y.

Hai huynh đệ lập tức bị chôn vùi trong Hỗn Độn vô biên không thấy tăm tích.

Chương 131

"Trời!" "Hỗn Độn quá hung hiểm!" Đã từng có lúc, Đại La Kim Tiên chỉ cần cầm một kiện tiên thiên linh bảo cũng dám tùy ý phi hành trong Hỗn Độn.

Nhưng lúc này, tất cả những gì họ thấy đã hoàn toàn làm mới nhận thức của họ về Hỗn Độn.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất hai người có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ còn như vậy, họ thì sao? "Sau này nhất định phải cẩn thận đề phòng, vạn lần không thể tùy ý đi loạn trong Hỗn Độn!" Đương nhiên, càng nhiều người đã quyết định, sau lần này, nếu không cần thiết, tuyệt đối không vào Hỗn Độn.

Kẻ đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện, Chu Dịch, ý định ban đầu chỉ là muốn thử một phen diệu dụng của tiên thiên ngũ phương kỳ trong tay mà thôi. "Hình như trúng cái gì đó!" Chu Dịch cách những đại năng đó cực xa, trong cảm nhận của Chu Dịch, một đòn tùy ý của hắn hình như đã trúng phải thứ gì đó.

Cụ thể là gì, hắn cũng không rõ.

Nhưng, đối với Chu Dịch mà nói cũng không phải là vấn đề lớn.

Hắn đưa tay ra, tiên thiên ngũ phương kỳ lập tức hóa thành năm đạo bảo quang tan tác, trở lại thành năm kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo. "Tốt thì tốt thật, nhưng chung quy không phải là tiên thiên chí bảo a!" Mấy kiện pháp bảo hình thành một bộ bảo bối, cũng không phải là chuyện hiếm.

Ví như ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu và Tru Tiên Tứ Kiếm.

Lấy ra riêng lẻ, bất kỳ một kiện pháp bảo nào trong đó cũng không nổi bật.

Tru Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm cũng chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo mà thôi.

Nhưng những bảo bối này hồn nhiên nhất thể, hợp lại thì thành chí bảo, thậm chí không cần Chu Dịch thi triển ngũ sắc thần quang, cưỡng ép dung hợp chúng lại.

Nhưng năm lá bảo kỳ lại khác.

Mặc dù sau khi hợp thành có uy năng sánh ngang chí bảo đỉnh cấp, nhưng vẫn khiến Chu Dịch cảm thấy có chút không tự tại.

Nếu có thể, hắn định sẽ luyện chế năm lá bảo kỳ này thành một kiện chí bảo thực sự. "Hệ thống, có pháp môn rèn đúc pháp bảo không?" "Hoặc là... pháp bảo!" Chu Dịch biết, hệ thống có thể nâng cấp một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo lên tiên thiên chí bảo, chỉ là số điểm tích lũy phải bỏ ra không tương xứng.

Cho nên, mới có câu hỏi này, xem xem có biện pháp đặc biệt nào giải quyết phiền toái này không.

Hệ thống rất nhanh đã đưa ra câu trả lời. "Túc chủ!" "Hệ thống có thể tiến hành hợp thành pháp bảo mà túc chủ cần luyện chế, túc chủ chỉ cần bỏ ra điểm tích lũy hệ thống mà thôi." Sau đó, trước mắt Chu Dịch xuất hiện một bảng điều khiển. [Tiên thiên ngũ phương kỳ (Tiên thiên chí bảo)] [Nguyên liệu: Đông Phương Bảo Sắc Thanh Liên Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Trung Ương Tuất Tị Hạnh Hoàng Kỳ (Nguyên liệu hoàn thiện)] [Hợp thành cần điểm tích lũy hệ thống: 1 tỷ] [Có hợp thành không?] "Một tỷ?" "Nếu là một kiện tiên thiên chí bảo, tổng giá trị cũng chỉ có một tỷ mà thôi, vì sao hợp thành lại cần một tỷ?" Nếu theo giá này, chẳng phải Chu Dịch sẽ

lỗ mất năm trăm triệu điểm tích lũy tương đương với năm kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo sao?

Về điểm này, hệ thống đã đưa ra giải thích. "Túc chủ!" "Việc hợp thành pháp bảo có độ khó cao hơn việc luyện chế hoặc nâng cấp phẩm cấp pháp bảo đơn thuần, điểm tích lũy hệ thống cần bỏ ra cũng cao hơn!" Chu Dịch nghe xong, cũng hơi suy nghĩ một chút.

Điều hắn cân nhắc không chỉ là vấn đề một tỷ.

Đối với hắn, một tỷ tuy không phải là con số nhỏ, nhưng cũng không quá khó để có được.

Vu Yêu đại kiếp chưa thực sự bắt đầu, sau này Chu Dịch còn có cơ hội thu hoạch điểm tích lũy lớn.

Hơn nữa, còn có Phong Thần và Tây Du nữa!

Điều mà Chu Dịch vô cùng quan tâm lúc này là: "Hệ thống, chí bảo có thể tiến hành hợp thành không?" Từ sau khi khai thiên tích địa, trong Hỗn Độn gần như không còn tồn tại Hỗn Độn linh bảo!

Rốt cuộc, Thiên Đạo sẽ không cho phép có pháp bảo siêu thoát khỏi quy tắc Thiên Đạo tồn tại trên đời.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hỗn Độn Thanh Liên dù không chịu bất kỳ va chạm nào, nhưng sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa vẫn phân giải thành vô số pháp bảo.

Dù trong tay Chu Dịch sở hữu mấy kiện Tiên Thiên chí bảo, nhưng...

đối với cảnh giới Hỗn Nguyên, hiệu quả của Tiên Thiên chí bảo cũng đã giảm đi rất nhiều.

Pháp bảo phù hợp với thực lực và địa vị của y, e rằng chỉ có Hỗn Độn linh bảo và Hỗn Độn chí bảo.

Vì sao Hồng Quân có thể sảng khoái giao ra Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên như vậy?

Chẳng phải vì Hồng Quân cũng hiểu rằng sau này sẽ không dùng đến những thứ đó nữa sao.

Nếu có cơ hội hợp thành mấy kiện Tiên Thiên chí bảo thành một kiện Hỗn Độn linh bảo, vậy thì Chu Dịch sẽ không chút do dự!

Đối mặt với câu hỏi của Chu Dịch, hệ thống đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Túc chủ!" "Chỉ cần tích phân hệ thống đủ, cho dù là Hỗn Độn linh bảo cũng có thể hợp thành được." Sau đó, bảng điều khiển hiện ra trước mắt Chu Dịch lại một lần nữa thay đổi. 【Phù Đồ Vạn Giới (Hỗn Độn linh bảo)】 【Vật liệu: Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Chư Thiên Khánh Vân, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên...】 【Tích phân hệ thống cần để hợp thành: 8 tỷ】 【Có hợp thành không?】 【Hồng Mông Đỉnh (Hỗn Độn linh bảo) (Có thể trưởng thành)】 【Vật liệu: Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung】 【Tích phân cần để hợp thành: 8 tỷ】 【Có hợp thành không?】 ...

Sau đó, trước mắt Chu Dịch hiện ra hư ảnh thành phẩm của hai kiện pháp bảo.

Phù Đồ Vạn Giới.

Kiện pháp bảo này dung hợp bao gồm Tiên Thiên chí bảo và vô số cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, gần như tất cả vật liệu đều là pháp bảo phòng ngự.

Vì thế, Phù Đồ Vạn Giới cũng sở hữu năng lực phòng ngự nghịch

thiên.

Một khi thi triển, thế giới Hồng Mông hiển hóa, vạn giới hư ảnh lấp lánh, khánh vân mênh mông che phủ Hỗn Độn, vô biên vô tế.

Dưới Thiên Đạo Cảnh, mọi thủ đoạn đều vô dụng, trực diện uy áp Đại Đạo cũng có thể toàn thân trở ra.

"Hít!" Chỉ cảm nhận uy năng vô thượng bên trong, Chu Dịch đã có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Phòng ngự cực hạn, tuyệt đối vô địch!

Đây chính là cảm giác mà Phù Đồ Vạn Giới mang lại cho Chu Dịch.

Nếu sở hữu bảo vật này, sau này Chu Dịch hỏi đến Đại Đạo sẽ có thêm tự tin gấp mấy lần!

Rốt cuộc con đường vấn đạo gập ghềnh trắc trở, đợi đến lúc thật sự hỏi đến Đại Đạo, e rằng sẽ có đại kiếp nạn.

Có một kiện pháp bảo phòng ngự, chính là may mắn vô thượng.

Trong số vật liệu, Chu Dịch đã có đủ toàn bộ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ và Chư Thiên Khánh Vân, pháp bảo đài sen cũng có hai tòa.

Những thứ còn lại chỉ cần mưu tính một chút là có thể lấy được, kể cả Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã bị chia thành ba kiện pháp bảo.

Điều duy nhất cần lo lắng chính là tám tỷ tích phân.

Nhưng mà, sau này thời gian còn dài, Chu Dịch luôn có thể kiếm đủ tám tỷ tích phân, cũng không cần phải lo lắng.

Lại nhìn Hồng Mông Đỉnh!

Có thể mang hai chữ Hồng Mông, đủ để thấy sự độc đáo của nó.

Nhìn vào, đó là một tòa bảo đỉnh không biết nên dùng từ ngữ nào để miêu tả, hùng vĩ, vĩ ngạn vô biên.

Chỉ sự tồn tại của nó đã chứng minh vạn thiên đạo pháp, khắc ghi vô số pháp tắc.

Trên đó, có hoa văn của bản mệnh pháp bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục của Chu Dịch, kiêm bị âm dương ngũ hành, vạn thiên pháp tắc chi lực.

Bảo đỉnh bốn mặt bốn chân, lần lượt khắc họa hình dạng của Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Chỉ cần thúc giục bảo vật này, bốn thanh kiếm sẽ bay ra, lấy Hồng Mông Đỉnh làm trung tâm, bố trí tuyệt thế sát trận.

Lúc đó, nó không chỉ đơn thuần là đệ nhất sát phạt đại trận của Hồng Hoang nữa.

Thái cổ đệ nhất khốn trận, đệ nhất sát trận.

Có được sức mạnh trấn nhiếp cổ kim của Hỗn Độn Chung, phong tỏa thời không, lực áp hoàn vũ, ngược sát tất cả!

Một công một thủ!

Hai kiện pháp bảo đều là vật vô thượng.

Mặc dù chỉ là Hỗn Độn linh bảo, nhưng so với Hỗn Độn chí bảo cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Chương 132

Đặc biệt là Hồng Mông Đỉnh!

Bởi vì bản mệnh pháp bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục của Chu Dịch vốn có đặc tính tăng lên theo sự cảm ngộ pháp tắc của chủ nhân.

Hồng Mông Đỉnh đã kế thừa hoàn hảo đặc tính này, sau này chỉ cần ba nghìn pháp tắc của Chu Dịch tăng lên đến cực hạn, Hồng Mông Đỉnh liền có thể bước vào cấp độ Hỗn Độn chí bảo.

Nhìn hai kiện pháp bảo, cho dù Chu Dịch là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng thèm nhỏ dãi, khát vọng không thôi.

Nhưng tương tự, tám tỷ tích phân lại là một ngưỡng cửa.

Chu Dịch đột nhiên cảm thấy hai mươi bảy tỷ tích phân vừa nhận được căn bản không đủ.

Rốt cuộc còn cần đổi công pháp tu luyện Thiên Đạo Cảnh, Đại Đạo Cảnh!

Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh của Thiên Ma hóa thân cũng là một kẻ ngốn tích phân.

Hai thứ cộng lại là một trăm tám mươi tỷ, thêm cả pháp bảo nữa, là ba trăm bốn mươi tỷ!

Càng nghĩ, Chu Dịch càng thấy đau đầu.

Có chút cảm thấy gây sự trong đại kiếp không thể thỏa mãn nhu cầu của mình.

“Hay là, tôi cũng tạo ra một lượng kiếp nhỉ?” Chu Dịch nói đùa một câu.

“Thôi, thôi!” Y phất tay, thông báo của hệ thống hoàn toàn biến

mất.

"Đến Oa Hoàng Thiên trước đã!" Chuyện pháp bảo sau này hãy nói, với bốn mươi tỷ tích phân trên người, y suy nghĩ rồi quyết định đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ tư trước.

Ba mươi tỷ tích phân trực tiếp tiêu hao hết, trong đầu Chu Dịch cũng hiện ra toàn bộ nội dung tu luyện từ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đến Thiên Đạo Cảnh.

"Quả nhiên không hổ là công pháp đỉnh cấp do hệ thống sản xuất!" Dù Chu Dịch bây giờ đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng tầng thứ tư của Đại Đạo Vô Cực Công đối với y vẫn phức tạp đến mức khó tin.

Chỉ riêng việc tham ngộ toàn bộ nội dung tầng thứ tư, e rằng sẽ tiêu tốn không ít tâm tư và thời gian của Chu Dịch.

Muốn tham ngộ triệt để nó, từ đó tu luyện đến cảnh giới Thiên Đạo, nếu chỉ dùng phương thức thông thường, e rằng ít nhất cũng phải sau đại kiếp Tây Du.

"Chẳng trách Hồng Quân lại đi con đường lấy kế Hồng Hoang!" Chu Dịch đột nhiên bắt đầu vô cùng thấu hiểu Hồng Quân.

Nếu không dùng phương thức hợp thân Thiên Đạo, rồi lại từ trong Thiên Đạo siêu thoát ra, ai có thể chịu đựng nổi?

Huống hồ Hồng Quân còn không có công pháp đỉnh cấp như Đại Đạo Vô Cực Công. ...

Trong Oa Hoàng Cung.

Trước Chu Dịch đã có không ít người đến.

Ví dụ như Tam Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, Trấn Nguyên Tử của Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, Hồng Vân lão tổ

của Hỏa Vân Động, hai sư huynh đệ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây phương, cũng như Minh Hà của Huyết Hải...

Duy chỉ không thấy Đế Tuấn và Thái Nhất.

Về phần tại sao hai người không xuất hiện, mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Trong hồng lưu không biết vì sao xuất hiện kia, e rằng Đế Tuấn và Thái Nhất muốn đến Oa Hoàng Cung là chuyện không thể nào.

Những người này đều cúi mình hành lễ với Thánh nhân Nữ Oa ở phía trên, từng người một cung kính.

Mặc dù mỗi người đều có tâm tư riêng, nhưng đối mặt với Thánh nhân, lễ nghi cần có vẫn không thể thiếu.

Nhưng mà, khi không ít người chuẩn bị tiến lên hỏi Nữ Oa về vấn đề làm sao thành đạo, một luồng khí tức hùng vĩ giáng xuống, hiện ra một vị đạo nhân anh tuấn đến cực điểm, khí chất phóng khoáng.

Chính là Chu Dịch!

"Chu Dịch!" "Y đến rồi?" Chu Dịch xuất hiện, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?

Nhưng mà, Nữ Oa lại nhanh chân tiến lên, hết sức cung kính hành lễ với Chu Dịch.

"Sư tôn, mời ngài ngồi!" Thánh nhân chí cao vô thượng trong mắt mọi người, trước mặt Chu Dịch lại vẫn cung kính như vậy.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác biết hành vi của Nữ Oa không có gì không ổn, nhưng sự khó chịu và không thoải mái trong lòng lại càng ngày càng rõ rệt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, nhìn về phía Chu Dịch còn phát ra một

tiếng hừ lạnh.

Thông Thiên ở bên cạnh cảm nhận được sự khinh thường trong lòng Nguyên Thủy, mày lập tức nhíu lại.

"Nhị ca, chú ý lễ nghi!" Chu Dịch có ơn tái tạo với Thông Thiên, tự nhiên phải bảo vệ mặt mũi cho Chu Dịch.

Nguyên Thủy quay đầu nhìn tam đệ nhà mình một cái, tiếp lời, "Tam đệ, bản tọa cũng không hề thất lễ!" "Ngược lại có một số người không hiểu cái gì gọi là đạt giả vi tiên." Thông Thiên mày nhíu chặt, sự khó chịu trong lòng không hề che giấu.

Lão Tử nhìn tất cả, nhưng không hề có ý định đứng ra khuyên can, trong đầu chỉ toàn nghĩ làm sao để thành đạo, cơ duyên của mình rốt cuộc ở đâu.

Trong Oa Hoàng Thiên có hai bảo tọa, chỗ ngồi của Chu Dịch ở trên Nữ Oa.

Sau khi ngồi xuống, Chu Dịch cũng nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý đến những người phía dưới.

Nữ Oa thì cười tươi nhìn mọi người phía dưới, nói, "Chư vị tiên gia bằng lòng đến Oa Hoàng Thiên của bản cung, đó là vinh hạnh của bản cung." "Bản cung biết rõ chấp niệm trong lòng chư vị, không cần chư vị hỏi nhiều, bản cung sẽ nói cho!" Mọi người lập tức phấn chấn lên mấy phần.

Đến Oa Hoàng Cung chẳng lẽ thật sự chỉ để chúc mừng Nữ Oa?

Đương nhiên là vì thành đạo!

Nay Nữ Oa bằng lòng chủ động nói cho, tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Nữ Oa liền bắt đầu giảng thuật về tạo hóa đại đạo của

mình.

Một lát sau, mọi người tỉnh lại, có người như có điều suy nghĩ, có người khổ não vạn phần, lại có người mặt mày sầu khổ.

Những gì Nữ Oa nói, chính là con đường pháp tắc chứng đạo.

Nàng đang cho mọi người thấy, dù không có Hồng Mông Tử Khí, thành đạo cũng không phải là chuyện không thể.

Những người khổ não vạn phần là lo lắng cho dù đi con đường này cũng không có cơ hội thành đạo.

Những người mặt mày sầu khổ, thì đã đi theo con đường trảm tam thi của Hồng Quân, khó mà quay đầu lại được.

Những người như có điều suy nghĩ, đó là tự cảm thấy có cơ hội, trong lòng vui mừng không thôi.

Nữ Oa nhìn biểu hiện của mọi người phía dưới, khẽ gật đầu.

Là đệ tử của Chu Dịch, đương nhiên nàng đứng về phía Chu Dịch.

Để chúng sinh Hồng Hoang tu luyện con đường pháp tắc chứng đạo, vẫn tốt hơn tu luyện pháp môn trảm tam thi.

Mặc dù không phải Chu Dịch phân phó, nhưng là Hỗn Nguyên Thánh nhân, Nữ Oa sao có thể không suy ra được?

Đây cũng xem như là một món quà nàng tặng cho Chu Dịch.

"Những chuyện bản cung biết đều đã nói hết, nếu chư vị không có việc gì, vậy bản cung đi tu luyện tham ngộ đây!" Nữ Oa đã hạ lệnh đuổi khách.

Không ít người cảm tạ hành lễ rồi cũng quay người rời đi, chỉ có Tam Thanh vẫn ở lại, chưa từng rời đi.

"Dám hỏi Nữ Oa thánh nhân, cơ duyên thành đạo của ta có phải

liên quan đến Nhân tộc không?" "Không biết thánh nhân có thể cho biết một hai không?" Lão Tử tiến lên hỏi.

Nữ Oa nhìn Lão Tử một cái, cười nói, "Lão Tử đạo hữu ngộ tính cũng tốt đấy, đã biết có liên quan đến Nhân tộc, bản cung còn có gì hay để nói nữa?" "..." Lão Tử không nói nên lời.

Nữ Oa rõ ràng không muốn nói thêm.

Nguyên Thủy ở một bên thì lại nóng nảy.

Lão Tử không thể thành Thánh, y cũng không thể thành Thánh.

Chỉ thấy Nguyên Thủy bước lớn tiến lên, chắp tay với Nữ Oa nói, "Nữ Oa thánh nhân, xin chỉ giáo!" Ngữ khí có phần vội vàng, thậm chí có mấy phần ý vị áp bức.

"Hử?" Khóe miệng Nữ Oa kéo lên một đường cong đẹp mắt, ánh mắt hơi lạnh.

"Chẳng lẽ, lời của bản cung nói chưa đủ rõ ràng sao?" "Ngươi!" Nguyên Thủy mày nhíu chặt, theo bản năng muốn nói lại.

Chương 133

Nhưng uy áp trên người Nữ Oa mạnh mẽ đến khó tin, phong tỏa khí tức bốn phương, khiến y không thể động đậy.

"Nữ Oa, đợi bản tôn thành Thánh, sau này nhất định sẽ đòi lại phần khuất nhục này!" Trong lòng y lửa giận ngùn ngụt, nhưng lúc này lại chọn lùi một bước.

Lão Tử phất tay, cáo từ Nữ Oa, sau đó mới dẫn Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Sau khi ba người rời đi, Chu Dịch mới mở mắt ra.

Biến động cảm xúc của Nguyên Thủy y cảm nhận được không sót một chút nào.

"Xem ra Nguyên Thủy đã ghi hận ngươi rồi." Chu Dịch khẽ cười nói.

Con người Nguyên Thủy y biết, lòng dạ không hề rộng rãi, duy ngã độc tôn, coi trời bằng vung.

Nếu để y đắc đạo trước, e rằng ngay cả Hồng Quân cũng không đặt vào mắt.

Nữ Oa hừ nhẹ một tiếng, "Ghi hận thì sao chứ?

Thành đạo cũng chỉ là Thiên Đạo Thánh nhân mà thôi." Dù sao nàng cũng là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, tuy trong tay không có chí bảo, nhưng cũng không đến mức sợ Nguyên Thủy.

Huống hồ, bây giờ Nguyên Thủy còn chưa thành Hỗn Nguyên.

Chu Dịch khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tam Thanh đang đi xa.

Y cũng tò mò, Lão Tử sẽ dùng phương thức nào để chứng đạo đây?

"Nữ Oa, hãy tu hành cho tốt, e rằng sắp có một trận phong ba kinh người." Chu Dịch phất tay, tặng nàng mấy món quà.

Trong đó có mấy kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, không ít cực phẩm Tiên Thiên linh căn, quý giá nhất là Thiên Thánh Hoa, sau khi dùng sẽ rất có ích cho tu luyện, đối với Thánh nhân cũng có trợ giúp rất lớn.

Nữ Oa lập tức vui mừng nhận lấy những món quà đó, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ.

"Đa tạ sư tôn!" Trước mặt mọi người, nàng là Thánh nhân chí cao trang nghiêm không ai bì kịp.

Đối mặt với Nguyên Thủy, Lão Tử, thái độ cứng rắn đến khó tin.

Nhưng ở trước mặt sư tôn Chu Dịch, lại như một thiếu nữ hoạt bát, ngược lại có mấy phần đáng yêu.

Chu Dịch cười xoa đầu nàng, khẽ nói, "Vi sư đi đây!" Thân thể y như những điểm sáng dần dần tan biến.

Hóa ra Chu Dịch đã trở về đạo trường của mình trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Sau khi Chu Dịch rời đi, ánh mắt Nữ Oa nhìn theo Chu Dịch, ánh sáng lấp lánh chưa từng thu lại hiện ra.

Nắm trong tay Thiên Thánh Hoa, Nữ Oa lại không hề dùng nó để luyện hóa, tham ngộ đại đạo.

Nàng tìm một nơi địa giới thượng đẳng, trồng nó xuống một cách cẩn thận.

Hy vọng có một ngày, đóa hoa này có thể càng thêm rực rỡ. ...

Chu Dịch tự nhiên đã trở về đạo trường của mình để luyện hóa vô số mảnh vỡ pháp tắc mà hệ thống thưởng, đồng thời cũng sắp xếp lại rõ ràng Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ tư vừa đổi được.

Tu luyện trên Hỗn Nguyên, không gì không tính bằng năm tháng dài đằng đẵng.

Trong nháy mắt, vạn năm trôi qua.

Trong vạn năm, Hồng Hoang lại có những thay đổi hoàn toàn mới.

Không ít đại năng sau khi chứng kiến thủ đoạn tạo người của Nữ Oa, cũng muốn sáng tạo chủng tộc để kiếm một phần công đức Thiên Đạo.

Vì thế, cả Hồng Hoang trong giai đoạn này đã diễn ra một cuộc đại tiến hóa của các loài, khiến cho Hồng Hoang vốn bị trọng thương sau đại chiến giữa Yêu tộc thiên đình và Tiên đình có cơ hội phục hồi sinh cơ.

Trong đó, ra dáng nhất chính là đại thần thông giả Minh Hà trên Huyết Hải.

Chỉ thấy Minh Hà lấy Huyết Hải làm môi giới, sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, tên là tộc A Tu La.

Tộc A Tu La cũng tương tự Nhân tộc, vừa sinh ra đã sở hữu thân thể gần giống Tiên Thiên đạo thể.

Chỉ có điều, nam nhân trong đó xấu xí vô cùng, khiến người ta buồn nôn.

Nữ nhân trong đó lại mỹ diễm động lòng người, tràn ngập vẻ vũ mị yêu kiều.

Minh Hà sau khi tạo ra tộc A Tu La cũng nhận được công đức của Hồng Hoang Thiên Đạo ban cho, thúc đẩy tu vi của y đột phá Chuẩn

Thánh đỉnh phong.

Minh Hà cũng là một trong những kẻ mạnh nhất Hồng Hoang ngoài Thánh nhân!

Điểm này quả thực khiến người ta ghen tị!

Khi các đại thần thông giả khác thử mấy lần, cuối cùng không nhận được bất kỳ công đức thưởng nào nữa, cuộc thi đua mô phỏng này mới hạ màn.

Bên ngoài thế nào, cũng không quan trọng.

Quan trọng là Nhân tộc thế nào!

Nhân tộc vừa sinh ra, không có quá nhiều đại thần thông giả chú ý đến chủng tộc sơ sinh này.

Theo bọn họ thấy, nếu không phải là chủng tộc do Nữ Oa tạo ra, sự tồn tại như vậy sẽ bị xóa sổ khỏi Hồng Hoang chỉ trong một đêm.

Thậm chí không hiểu vì sao Nữ Oa có thể thông qua việc tạo người mà thành Thánh.

Dưới sự che chở của danh tiếng Nữ Oa và tấm bia đá khổng lồ mà Chu Dịch lập nên, Nhân tộc trong tình huống không ai chú ý đã lặng lẽ trôi qua ngàn năm.

Ngàn năm đối với sinh linh Hồng Hoang bình thường đương nhiên không dài.

Thậm chí chỉ là thời gian một lần bế quan mà thôi.

Nhưng đối với Nhân tộc, một ngàn năm có thể quyết định rất nhiều chuyện.

Nhân tộc Hồng Hoang nguyên bản đã dùng gần vạn năm mới đưa lửa, xây nhà đá và làm quần áo vào cuộc sống hàng ngày, trở thành thủy tổ của Nhân tộc thăng long tại Hồng Hoang.

Nhưng Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay sớm đã hoàn thành tiến độ này trong một trăm năm đầu tiên.

Chỉ trong một ngàn năm, một nền văn minh nhân loại hoàn chỉnh đã được xây dựng.

Nhân tộc dựa vào tốc độ sinh sôi nảy nở của mình khiến dân số tăng trưởng theo cấp số nhân, không ngừng mở rộng địa bàn.

Đến năm thứ năm nghìn, trong Nhân tộc đã có ba vị Kim Tiên.

Đến năm thứ một vạn, số lượng Kim Tiên đã lên đến ba con số!

Cũng chính vì điểm này, các đại năng thỉnh thoảng chú ý đến Nhân tộc mới phát hiện...

Nhân tộc, hình như... không hề yếu ớt như họ tưởng!

Quan sát kỹ hơn, có thể phát hiện, cả Nhân tộc ai nấy như rồng, khí vận đỉnh thịnh.

Lúc này họ mới hiểu, Nữ Oa tạo người, không hề đơn giản như vậy.

Nhưng mà, đối với Nhân tộc, họ vẫn đang trong trạng thái quan sát.

Họ không định đến gần những kẻ này.

Rốt cuộc Nhân tộc bây giờ cũng chỉ có tiềm lực mà thôi, đối với những Đại La Kim Tiên thậm chí là Chuẩn Thánh, họ vẫn chỉ là một đám sâu kiến.

Một ngày nọ.

Một lão đạo già nua xuất hiện ngoài địa giới Nhân tộc.

Ánh mắt của y đục ngầu, nhưng sắc mặt lại vô cùng hồng nhuận.

Giữa những bước đi, thân hình y lấp lánh, không bao lâu đã thu hết

cả Nhân tộc vào trong tầm mắt.

"Nhân tộc do Nữ Oa thánh nhân sáng tạo, quả nhiên có chút tài năng!" "Cơ duyên thành đạo của ta, rốt cuộc có liên quan đến Nhân tộc không nhỉ?" Vị lão giả già nua này không phải ai khác, chính là Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử.

Nếu Chu Dịch không truyền thụ pháp môn tu luyện cho Nhân tộc, vậy thì Lão Tử chỉ cần cảm ứng Nhân tộc là có thể biết được cơ duyên thành đạo ở đâu.

Chương 134

Nhưng khốn nỗi...

Chu Dịch đã ra tay làm rối loạn thiên cơ.

Cho nên, lúc này trong đôi mắt đục ngầu của Lão Tử lộ ra vẻ mê mang và bối rối vô cùng, rõ ràng không biết phải làm sao.

Lão Tử cũng thật đáng thương.

Nhưng y cũng không phải là người bó tay chờ chết.

Đã xác định cơ duyên thành đạo ở Nhân tộc, vậy Lão Tử liền lập tức đến Nhân tộc, chuẩn bị tìm hiểu ngọn ngành.

Nhân tộc lương thiện, không hung ác như yêu ma và Vu tộc.

Khi họ thấy Lão Tử, mấy vị tu sĩ bảo vệ biên giới Nhân tộc liền tiến lên nói lời hay lẽ phải hỏi han, "Vị đạo trưởng này, dám hỏi ngài từ đâu đến, có việc gì?" Lão Tử ha ha cười, chắp tay nói, "Bần đạo từ Tây phương Côn Luân đến, thấy Nhân tộc khí vận như rồng, đặc biệt đến đây tham quan một phen, không biết có được không?" "Tây phương Côn Luân?" Mấy vị tu sĩ Nhân tộc nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến.

Không phải hoảng sợ, mà là vui mừng.

Hồng Hoang rộng lớn biết bao, phía đông và phía tây quả thực khác nhau một trời một vực.

Với thực lực của cường giả Nhân tộc, ba tộc trưởng Nhân tộc tu vi Kim Tiên hậu kỳ, nếu muốn vượt qua hư không, những gian nan hiểm trở gặp phải e rằng không đếm xuể.

Vượt qua khoảng cách xa xôi càng là chuyện viển vông.

Vì thế, khi Lão Tử nói mình từ Tây phương Côn Luân đến, người Nhân tộc đều hiểu, đây là một vị đại năng!

Đối với cường giả, họ luôn hoan nghênh.

"Đạo trưởng mời vào!" Lập tức, họ vội vàng mời Lão Tử vào trong địa giới Nhân tộc.

Không lâu sau, không ít người Nhân tộc đã đến, nhìn Lão Tử với ánh mắt mang mấy phần... cầu hiền như khát!

Lão Tử ngay khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt của những người Nhân tộc này, trong lòng liền có quyết định.

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!" Trong lòng y mơ hồ có chút giác ngộ.

Lập tức, chỉ thấy Lão Tử bay lên không, ngồi trên một đỉnh núi cao chót vót.

Vung tay một cái, một cây phất trần rơi vào tay, vung lên liền có vạn thiên đạo vận nở rộ, cửu thiên hào quang rơi xuống.

"Ta có một đạo pháp, học được một phần vạn có thể thoát ly sinh tử, không hóa hư vô, hô phong hoán vũ, điểm thạch thành kim!" "Học được ba phần, tức có thể sơ nhập thanh minh như đi trên đất bằng, dời non lấp biển, đạo hóa Tu Di, người học được cao thâm, ý niệm đến đâu, tru tiên trảm thần, quỷ thần kinh sợ, thoát ly nhân quả, chứng đạo Hỗn Nguyên..." "Thật sự là vạn vạn kiếp bất ma, vô lượng lượng kiếp bất diệt, đại đạo như vậy, các ngươi có muốn nghe không?" Khi Lão Tử biết mình nên làm gì, trên Bất Chu Sơn, Chu Dịch cũng từ trong tu luyện mở mắt ra.

Nghe lời của Lão Tử, y suýt nữa bật cười thành tiếng.

"Ta cứ nghĩ tính cách của Nguyên Thủy từ đâu ra, thì ra cả ba huynh đệ đều là kẻ cuồng vọng." Lão Tử cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đang khổ sở không biết làm sao thành Hỗn Nguyên quả vị.

Bây giờ lại đi lừa gạt những người Nhân tộc đó, nói tu được đạo pháp của y có thể thành Hỗn Nguyên, vạn vạn kiếp bất ma.

Khoác lác, e rằng Hồng Quân khoác lác cũng không bằng.

Người Nhân tộc phía dưới cũng không phải đồ ngốc, nghe Lão Tử nói khoác như vậy, nhất thời tuy có lòng tôn trọng và kính sợ đối với tiên gia, nhưng cũng không dám tin hoàn toàn.

Lão Tử thấy vậy, lại có chút thở dài.

Sau đó, y liền đưa tay chỉ lên trời, lập tức thiên địa đảo lộn, âm dương xoay chuyển.

Thủ đoạn thần thông như vậy, Nhân tộc nhỏ bé làm sao từng thấy?

Lập tức, tuy không quá tin tưởng lời nói vừa rồi của Lão Tử, nhưng họ cũng hiểu rằng Lão Tử tuyệt đối là một nhân vật lớn nghịch thiên.

Vì thế, tất cả người Nhân tộc đều quỳ lạy vào lúc này, kính trọng đến cực điểm.

Nhân tộc hiếu học, cũng khát vọng trở nên mạnh mẽ hơn.

Vì thế, đối với hành vi truyền đạo của Lão Tử, họ từ tận đáy lòng kính phục và tôn trọng.

Lão Tử cũng vô cùng kích động, lập tức cao giọng nói.

"Khí là thuốc ngàn năm, tâm là sứ của khí thần, biết được tổ của thần khí, liền thành tiên nhân." "Đó là nguồn gốc của hô hấp, hô là nguyên khí của cha mẹ, hấp là chính khí của trời đất." "Khiến khí hợp hình, thần hợp khí, thì mệnh ở trong ta vậy!" ...

Lão Tử truyền thụ, chính là Kim Đan Đại Đạo do y sáng tạo ra.

Đạo pháp ảo diệu, gần như vô cùng.

Vì thế, tất cả người Nhân tộc trong địa giới Nhân tộc đều bị hấp dẫn, sau đó bắt đầu tham ngộ đạo của Lão Tử.

Khi đạo pháp mà Lão Tử truyền thụ hoàn tất, con đường tu luyện của Nhân tộc cũng càng thêm rõ ràng và sáng sủa.

Lão Tử chỉ cảm thấy cơ duyên dần dần sáng tỏ.

Y giơ tay hô lớn, dõng dạc nói, "Ta tên Lão Tử, hôm nay truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, lập nên một giáo phái, tên là Nhân!" "Nhân giáo, thành!" Giữa tiếng nổ vang, trên trời có công đức kim quang hiện ra, mênh mông giáng xuống.

Công đức lập giáo không nhiều, Lão Tử cũng không quá để ý.

Điều y để ý, là dưới công đức Thiên Đạo ban cho đó, còn có khai thiên công đức vô biên.

Lão Tử hiểu rằng, chỉ cần nhận được khai thiên công đức, liền có thể lập địa thành Thánh.

Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy cũng cảm ứng được động tĩnh của Lão Tử, trên mặt hiện ra vẻ kinh hỉ.

"Đại huynh, cuối cùng cũng sắp thành Thánh rồi!" "Bản tọa thành Thánh cũng chỉ trong nay mai!" Nguyên Thủy cũng vui mừng khôn xiết.

Nhưng... công đức mênh mông xuất hiện trên đầu Lão Tử lại lơ lửng không rơi xuống, dường như đang do dự, dường như đang rối rắm.

Điều này khiến cả Lão Tử và Nguyên Thủy đều kinh ngạc.

Vô số đại thần thông giả đều nhìn về phía này, chờ đợi Hồng Hoang lại có một Thánh nhân ra đời.

Nhưng mà... sau khi trải qua mấy ngày chờ đợi, khai thiên công

đức trên trời lại dần dần tan biến.

Tan biến rồi!!!

Lão Tử ngây người, Nguyên Thủy ngây người!

Ngay cả biểu cảm của vô số đại năng cũng đều vô cùng kinh ngạc.

Đều chờ sẵn cả rồi, lại cho xem cái này sao?

"Không thể nào!" "Tuyệt đối không thể nào!" Lão Tử thần tình bối rối, lẩm bẩm nói.

Rõ ràng đã cảm ứng được, chỉ cần truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, cơ duyên của y cũng đến rồi.

Vì sao khai thiên công đức lại chậm chạp không rơi xuống?

Chính y còn bối rối không thôi, huống hồ là người khác.

Biểu cảm của mỗi người đều vô cùng mờ mịt.

Vốn tưởng rằng lại sắp chứng kiến một Thánh nhân ra đời, không ngờ lại là một vở hài kịch.

Tu sĩ Nhân tộc như si như say, chìm đắm trong Kim Đan Đại Đạo mà Lão Tử truyền thụ.

Vốn dĩ, phần công đức này đã đủ để khiến khai thiên công đức giáng lâm.

Nhưng bây giờ, không đủ nữa rồi!

Sắc mặt Lão Tử trắng bệch, nhất thời không biết phải làm sao.

"Không!

Ta phải đi gặp lão sư, hỏi cho rõ!" Lão Tử vừa mới lập Nhân giáo căn bản không có tâm tư để ý đến người Nhân tộc phía dưới, bay lên không liền hướng về phía ba mươi ba tầng trời.

Rất nhanh, y đã đến Tử Tiêu Cung, gõ cửa lớn Tử Tiêu Cung.

Chương 135

"Đệ tử Thái Thanh, bái kiến lão sư!" Rắc~ Cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, hiện ra hai đồng tử tên là Hạo Thiên và Dao Trì mở cửa.

"Sư huynh!" Hai vị đồng tử hành lễ, dẫn y vào trong Tử Tiêu Cung.

"Lão gia đang đợi ngài!" Lão Tử vội vàng tiến lên, quả nhiên trong nội điện Tử Tiêu Cung đã thấy Hồng Quân lão đạo đang ngồi xếp bằng.

Lão đạo đã tỉnh lại từ trạng thái hợp thân Thiên Đạo khi Lão Tử chuẩn bị truyền đạo cho Nhân tộc, lập Nhân giáo thành Thánh.

Đây không chỉ là thời khắc huy hoàng của Lão Tử, mà còn là thời điểm quan trọng xem kế hoạch của Đạo Tổ có thể tiến triển thuận lợi hay không.

Chỉ cần Lão Tử có thể thuận lợi thành Thánh, sau đó mấy vị Thánh nhân khác lần lượt ra đời, dưới trướng có năm vị đệ tử Thánh nhân.

Lúc đó, khí vận quay về gia trì, sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc tham ngộ quy tắc vô thượng của cảnh giới Thiên Đạo.

Kế hoạch Huyền Môn đại hưng cũng có thể thúc đẩy như dự kiến.

Nhưng Hồng Quân cũng không ngờ Lão Tử lập giáo lại không thể thỏa mãn yêu cầu giáng lâm của khai thiên công đức.

"Chu Dịch!" Là Đạo Tổ, Hồng Quân đương nhiên một mắt nhìn thấu mấu chốt của sự việc.

Bây giờ, khi Lão Tử tiến lên quỳ lạy, Hồng Quân lại phất phất tay, nói, "Không cần đa lễ!" "Mục đích chuyến này của ngươi, bản tọa

biết!" Thái Thanh vội vàng tiến lên quỳ lạy, "Xin lão sư chỉ điểm mê tân cho đệ tử." Hồng Quân gật gật đầu, "Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của thiên địa tương lai, ngươi có thể phát hiện ra điểm phi phàm của Nhân tộc, và truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, điểm này, tốt!" "Nhưng..." "Nhân tộc hiện nay tuy được tạo hóa này, nhưng công đức của Thái Thanh đối với Nhân tộc lại không đủ." Nói một cách nghiêm khắc, công lao nối tiếp con đường tu luyện của Nhân tộc đã bị Thái Thanh Lão Tử và Chu Dịch hai người chia sẻ.

Vốn dĩ, lập Nhân giáo để khơi động khai thiên công đức đã là cực kỳ miễn cưỡng, nay lại bị người khác chia đi một phần, làm sao có thể khiến khai thiên công đức giáng xuống được?

Bị Hồng Quân nói như vậy, Thái Thanh Lão Tử lập tức nhíu mày, "Thì ra là vậy!" "Nói cách khác, Nhân giáo mà ta sáng lập phải có cống hiến kiệt xuất cho Nhân tộc, như vậy mới có thể được khai thiên công đức công nhận, từ đó giáng xuống?" Lão Tử không phải người ngu, lập tức hiểu ý của Hồng Quân.

Sau khi Hồng Quân gật đầu, Lão Tử chắp tay cáo lui, trên đường trở về đều đang suy nghĩ nên làm thế nào để Nhân giáo cống hiến cho Nhân tộc.

Sáng lập Nhân giáo, mục đích có ba!

Một là để khơi động khai thiên công đức, từ đó chứng đạo thành Thánh!

Hai là để chia sẻ khí vận Nhân tộc!

Nhân tộc hiện nay thế mạnh, dù Lão Tử tu luyện đạo vô vi, nhưng cũng không thể từ bỏ khí vận kinh người gia trì.

Ba là làm một chưởng quỹ phủi tay!

Dù hưởng dụng khí vận Nhân tộc, nhưng đạo mà Lão Tử tu luyện

vốn không muốn tham gia vào bất kỳ chuyện gì.

Cứ để Nhân tộc tự do phiêu bạt là được.

Chỉ có điều, cách làm này xem ra hiện tại không được.

Muốn chứng đạo thành Thánh, Lão Tử phải mang lại cho Nhân tộc những thay đổi lớn hơn.

Đây cũng là một phần kế hoạch của Chu Dịch.

Lại được một phần khí vận Nhân tộc, trở thành giáo chủ Nhân giáo, lại không phó xuất gì, chỉ truyền một cái Kim Đan Đại Đạo rồi không quan tâm nữa?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Nhưng, rốt cuộc nên cống hiến cho Nhân tộc như thế nào, điểm này, Lão Tử lại có chút bối rối.

Sau khi rời Tử Tiêu Cung, Lão Tử cũng quay về Côn Luân, gọi Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người.

Dù Lão Tử không đi tìm hai người, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng sẽ tìm Lão Tử.

"Đại huynh, chuyện này nên làm thế nào?" Nguyên Thủy thấy Lão Tử trở về, lập tức không thể chờ đợi được nữa tiến lên hỏi.

Chuyện này liên quan đến việc y có thể thành Thánh hay không.

Lão Tử cũng không che giấu, đem cảm ngộ và phiền phức gặp phải của mình nói ra.

"Nhị đệ, tam đệ, hai người thấy nên xử lý thế nào?" Nguyên Thủy suy nghĩ một lát rồi nói, "Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi, chủng tộc như vậy, chỉ cần tùy tiện ban cho mấy viên linh đan diệu dược là đã được hưởng vô cùng." "Như vậy, có thể coi là đại tạo hóa!" Trong lòng Nguyên Thủy, Nhân tộc căn bản không đáng nhắc tới.

Lão Tử giỏi luyện đan, ban cho mấy viên kim đan, tạo hóa chẳng lẽ không đủ sao?

Thông Thiên ở một bên lắc đầu, "Không ổn!" "Cho người cá không bằng dạy người câu cá!" "Nhân tộc yếu ớt, cần nâng cao tu vi, đại huynh đã truyền thụ Kim Đan Đại Đạo." "Nếu có chỗ không đủ, cũng nên truyền thụ thuật luyện đan, để Nhân tộc có thể luyện chế đan dược, nâng cao tu vi, như vậy mới có thể nhanh chóng trưởng thành!" Lão Tử khẽ gật đầu, biết lời Thông Thiên nói cũng có lý.

Nhưng mà, khi Thông Thiên đề nghị như vậy, Nguyên Thủy lập tức không vui!

"Nhân tộc?

Truyền thụ thuật luyện đan?" Nguyên Thủy khinh thường hừ lạnh một tiếng, ngữ khí mang mấy phần bất mãn, "Nhân tộc yếu ớt như vậy, căn bản không xứng được ba huynh đệ chúng ta chỉ điểm!" "Truyền xuống Kim Đan Đại Đạo đối với Nhân tộc đã là cơ duyên và tạo hóa trời ban, còn để họ nắm giữ thuật luyện đan của đại huynh?" "Chuyện viển vông!" Sau khi khinh bỉ Nhân tộc một trận, Nguyên Thủy lại nhìn Thông Thiên, ngữ khí không thiện nói, "Tam đệ, đây là biện pháp hay mà ngươi nghĩ ra sao?" "Đơn giản là ngu xuẩn đến cực điểm, làm mất hết mặt mũi của Tam Thanh chúng ta!" Thông Thiên vốn có lòng tốt đề nghị cho Lão Tử, người trong cuộc còn thấy không sao, Nguyên Thủy lại trực tiếp nhảy dựng lên, tức giận không thôi.

Thông Thiên trực tiếp ngây người.

Một lúc lâu sau, mới không thiện nhìn Nguyên Thủy, "Nhị ca có ý gì?

Chẳng lẽ ta nói sai sao?" "Nếu không làm theo cách này, đại huynh làm sao có thể chứng đạo?" "Nếu cảm thấy biện pháp của ta không ổn, nhị ca cứ việc đưa ra một cái tốt hơn!" Nguyên Thủy có thể đưa

ra được sao?

Y đối với Nhân tộc cũng không hề để tâm như vậy.

Lúc này dưới cảm xúc có mấy phần tức giận, Nguyên Thủy mắng Thông Thiên, "Thông Thiên, ngươi nói chuyện với vi huynh bằng thái độ đó sao?" "Bản tọa nói không được là không được!" "Mặt mũi của Tam Thanh không thể mất!" "Nếu Thông Thiên không tôn trọng vi huynh, có thể rời đi, không cần ở lại Côn Luân!" Nói xong, Nguyên Thủy liền phất tay áo, quay lưng đi.

Giống như đã chịu ấm ức vô cùng lớn.

Sắc mặt Thông Thiên đỏ bừng, không phải vì xấu hổ, mà là phẫn nộ khó kìm nén.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng qua, mâu thuẫn giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy sớm đã tích lũy đến mức khó tin.

Ngày thường, Thông Thiên đều từng bước nhượng bộ, nhưng đổi lại không phải là sự tôn trọng của Nguyên Thủy, mà là sự được đằng chân lân đằng đầu ngày càng quá đáng.

Bây giờ, nhân cơ hội hiến kế cho Lão Tử, mâu thuẫn của hai người lại một lần nữa bùng nổ.

Thông Thiên nhìn Lão Tử, "Đại huynh, nhị ca vô lễ như vậy, ngài định xử lý thế nào?" Lúc này, Thông Thiên chỉ có thể hy vọng Lão Tử có thể chủ trì công đạo cho mình.

Nguyên Thủy thấy Thông Thiên muốn kéo Lão Tử vào, sắc mặt cũng có chút hoảng sợ.

Biểu hiện của y quả thực càng ngày càng khiến người ta phản cảm.

Lập tức quay người mắng Thông Thiên, "Thông Thiên, ngươi dám

dùng đại huynh để ép ta sao?" "Xem ra, ngươi thật sự vô pháp vô thiên rồi!" Thông Thiên không để ý, chỉ nhìn chằm chằm Lão Tử, xem biểu hiện của Lão Tử.

Thái Thanh Lão Tử đối mặt với tình huống này, thần sắc không động, nhưng trong lòng lại vô cùng bối rối.

Lúc này y đang lo lắng về pháp môn thành đạo, làm sao có thể để ý đến mâu thuẫn của hai huynh đệ mình?

Lập tức, Lão Tử liền phất tay, "Đừng ồn ào nữa, chuyện này bỏ đi!" Y chọn không quan tâm, không hỏi đến, giống như đạo vô vi mà y vẫn luôn giữ trong những năm tháng dài.

Nhưng hành vi như vậy thực chất là ngầm đồng ý với Nguyên Thủy, bác bỏ Thông Thiên.

Lập tức, trên mặt Nguyên Thủy liền hiện ra một nụ cười rạng rỡ.

Y nhìn về phía Thông Thiên, trên mặt mang theo nụ cười đắc thắng.

Thần tình Thông Thiên lại càng thêm ảm đạm.

Lần đầu tiên đến tìm Chu Dịch, Chu Dịch đã đưa ra lời khuyên.

Nếu cảm thấy thực sự không thể sống chung với hai vị huynh trưởng của mình, vậy thì cắt đứt là được.

Lần thứ hai tìm Chu Dịch, lời khuyên của Chu Dịch cũng vậy.

Nhưng Thông Thiên vẫn luôn không hạ được quyết tâm, không thể đưa ra quyết định.

Bây giờ, đối mặt với sự lạnh lùng của Lão Tử, sự bá đạo của Nguyên Thủy.

Trong lòng Thông Thiên dần dần hiện ra một tia giác ngộ.

Ba huynh đệ tuy do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, nhưng chung quy tính cách khác nhau, không phải người cùng đạo.

Điểm mấu chốt duy trì tình huynh đệ chính là tôn trọng lẫn nhau.

Nếu có một ngày, sự tôn trọng này cũng hoàn toàn biến mất.

Vậy thì giữa họ cũng không còn tình nghĩa gì nữa.

Sau khi tâm tư thông suốt, Thông Thiên liền cười lớn, ngay sau đó mở miệng nói, "Tình nghĩa Tam Thanh, thật nực cười đến cực điểm!" "Đã vậy Lão Tử, Nguyên Thủy hai người vô tình vô nghĩa, bản tọa ở lại trên Côn Luân này còn có ý nghĩa gì?" Chỉ thấy Thông Thiên vung tay lớn, Thượng Thanh Cung thuộc về y liền bay lên khỏi mặt đất, những đệ tử mà Thông Thiên thu nhận trong cung điện càng hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 136

"Ta, Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay cùng Lão Tử, Nguyên Thủy đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ!" "Sau này một đao hai đoạn, không ai nợ ai!" "Côn Luân ở phía tây, bản tọa liền đi về phía đông!" "Côn Luân là núi, bản tọa liền xuống biển!" Nói xong, Thông Thiên liền tay nâng Thượng Thanh Cung, hướng về phía biển lớn vô hạn ở phương đông.

Động tĩnh lần này, vô số đại năng tự nhiên có điều cảm nhận, nhao nhao bấm ngón tay suy tính.

"Tam Thanh phân gia rồi!" "Làm sao có thể?" Mọi người bối rối mờ mịt.

Căn bản không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong trời đất, ai là người khó chọc nhất?

Ngoài Thánh nhân cao cao tại thượng chính là Chu Dịch và Tam Thanh đạo nhân.

Rốt cuộc thực lực của ba người Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cộng lại quá kinh người, đại năng bình thường căn bản không có vốn để khiêu khích.

Nhưng bây giờ, tình nghĩa huynh đệ vốn vững như bàn thạch lại tan vỡ vào lúc này.

Hầu như tất cả các đại năng đều có vẻ mặt mờ mịt và bối rối.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có phải đã nhầm không?

Những đệ tử mà Thông Thiên thu nhận trong Thượng Thanh Cung,

biểu cảm của họ lại sau khi trải qua sự mờ mịt đã sinh ra mấy phần cuồng hỉ.

Sau lần giảng đạo thứ ba, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người đã thu nhận không ít đệ tử.

Trong đó, Thông Thiên chủ trương hữu giáo vô loại, bất kỳ ai có duyên phận với y đều có thể trở thành đệ tử ký danh của Thông Thiên.

Vạn Tiên Triều của y trong tương lai cũng đã mơ hồ hiện ra một tia manh mối.

Nguyên Thủy thu đồ đệ thì lại vô cùng coi trọng căn cước và phúc duyên, không phải căn cước sâu dày thì không thu, không phải khí vận kinh người thì không nhận.

Thêm vào đó, Nguyên Thủy tâm cao khí ngạo, luôn không đặt người khác vào mắt.

Cho nên những đệ tử mà Nguyên Thủy thu nhận như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đều là hạng người cao ngạo.

Đối với những kẻ thấp sinh noãn hóa của Thông Thiên khá là xem thường.

Ngày thường, Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử lại thường xuyên đi chèn ép Đa Bảo và Vô Đương Thánh Mẫu.

Ân oán giữa đệ tử hai bên đã tích tụ không ít.

Đối với Côn Luân, Đa Bảo và Vô Đương cũng không có quá nhiều quyến luyến, bây giờ thấy sư tôn nhà mình cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Trong lòng cũng vui mừng không thôi.

Về phần Nguyên Thủy và Lão Tử.

Hai người mới là người kinh ngạc và mờ mịt nhất.

“Ngươi!” Nguyên Thủy đưa tay chỉ Thông Thiên, ngữ khí tràn đầy vẻ không thể tin được, “Thông Thiên, ngươi dám!” Vạn vạn không ngờ, lần này Thông Thiên không những không cúi đầu nhận sai, cầu xin y tha thứ, ngược lại còn trực tiếp mang theo Thượng Thanh Cung chuẩn bị rời Côn Luân.

Dưới sự kích thích của cảm giác chấn động mãnh liệt, Nguyên Thủy đột nhiên sinh ra một tia hối hận.

Không phải đột nhiên lương tâm trỗi dậy, muốn cùng Thông Thiên hòa hảo lại, mà là cân nhắc sau khi Tam Thanh phân gia, chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi.

Đối với Nguyên Thủy, tự nhiên không thể chấp nhận.

“Bản tọa có gì không dám?” Thông Thiên cười lạnh không thôi.

Y nào phải không phải là kẻ tâm cao khí ngạo?

Nếu không phải trọng tình trọng nghĩa, sao có thể để Nguyên Thủy ngang ngược như vậy?

Ngay lúc này, y lật tay lấy ra một kiện chí bảo... chính là Hồng Mông Thánh Kiếm mà Chu Dịch đã trao đổi.

Vù!

Một kiếm chém ra, thiên địa đảo lộn.

Một vết nứt hiện ra trên bầu trời Côn Luân, vạn thiên hư không vỡ vụn, vô số vết bạc giao nhau.

Uy lực của một kiếm, có thể chém trời đoạn đất.

Cũng tượng trưng cho việc Thông Thiên thực sự đã buông bỏ chấp niệm đối với tình nghĩa Tam Thanh.

Lão Tử chậm rãi bước ra, tiến lên nói với Thông Thiên, “Thông Thiên, ngươi có biết hôm nay nếu rời Côn Luân, sau này sẽ ra sao

không?" "Bản tọa tự nhiên biết!" Thông Thiên một khắc cũng không ở lại, không chút do dự hướng về phía xa.

Vở kịch giữa Tam Thanh đã chấm dứt tại đây.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mày nhíu chặt nhìn vở kịch của Tam Thanh phía dưới.

"Sớm quá rồi!" Trong kế hoạch của y, Tam Thanh sẽ sau khi thành Thánh mới sinh ra hiềm khích, từ đó hoàn toàn phân gia.

Nhưng bây giờ, ba người đều chưa thành Thánh, nhà đã phân xong rồi!

Tuy không ảnh hưởng đến bố cục sau này của Hồng Quân, nhưng chung quy cũng khiến trong lòng Hồng Quân sinh ra một chút bất an.

Nhưng y cũng không quá bận tâm chuyện này.

Rốt cuộc Lão Tử đã tìm được cách giải quyết khó khăn, chỉ cần yên lặng chờ Lão Tử thành Thánh là được.

Trên Bất Chu Sơn, Chu Dịch cũng quan sát tất cả, khẽ gật đầu, trong ánh mắt mang mấy phần suy tư.

Thông Thiên rời đi, đến Đông phương đại dương tìm nơi thích hợp làm đạo trường.

Chúng sinh trong lúc chấn động vì chuyện Thông Thiên và Nguyên Thủy trở mặt, cũng quan tâm đến Tiên Thiên chí bảo trong tay Thông Thiên.

Trên Tử Tiêu Cung, chí bảo mà Hồng Quân ban cho Thông Thiên tên là Tru Tiên Tứ Kiếm, là đệ nhất sát phạt chí bảo của Hồng Hoang.

Hồng Mông Thánh Kiếm rõ ràng không phải.

"Chẳng lẽ Thông Thiên sở hữu hai kiện chí bảo?" "Thật khiến người ta ghen tị a!" Lại không biết Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông

Thiên đã nằm trong tay Chu Dịch.

Chuyện Thông Thiên đi tìm đạo trường tạm không bàn.

Sau chuyện này, Lão Tử lại rời Côn Luân trực tiếp đến Nhân tộc.

Tuy đã có chuyện không vui với Thông Thiên, nhưng Lão Tử vẫn biết ý của Thông Thiên không tồi.

Y định truyền thụ thuật luyện đan cho Nhân tộc.

Vì thế, thậm chí còn thu một đệ tử Nhân tộc có tư chất không tồi, tên là Huyền Đô!

Cũng chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư sau này.

Thuật luyện đan ảo diệu vô cùng, uyên bác sâu sắc.

Lão Tử cũng đã chìm đắm trong đại đạo này nhiều năm mới có kỹ xảo luyện đan xuất thần nhập hóa.

Muốn truyền thụ cho Nhân tộc lại cần thời gian dài.

Mặc dù là một quá trình vô cùng phức tạp, nhưng Lão Tử vẫn có kiên nhẫn, đủ để chờ đợi pháp môn luyện đan truyền bá trong Nhân tộc.

Về phần ý kiến phản đối của Nguyên Thủy đối với chuyện này, Lão Tử lại không quan tâm.

Y lại không phải Thông Thiên, Nguyên Thủy có được đằng chân lân đằng đầu cũng không dám trèo lên mặt y.

Về phía Nhân tộc, Kim Đan Đại Đạo khiến Nhân tộc tu luyện trên Tiên cảnh thuận buồm xuôi gió.

Thậm chí không ít người Nhân tộc có tư chất kém cũng có thể áp dụng phương thức tu luyện Kim Đan Đại Đạo, đi một con đường khác, bước lên con đường tu luyện.

Đối với Nhân tộc đương nhiên là tin tốt trời ban.

Nhân tộc hiện nay cơ bản đã thoát ly khỏi phạm trù của người nguyên thủy, xây dựng nên nền văn minh tu chân.

Giống như một số miêu tả trong tiểu thuyết tu luyện, Nhân tộc phân hóa thành hai hình thái tông môn và bộ lạc.

Chương 137

Bộ lạc mang tính sinh hoạt hơn, phạm vi lớn hơn.

Tông môn có lực ngưng tụ cao hơn, hiệu suất nhanh hơn.

Cả Nhân tộc, ai cũng có thể tu chân, ai cũng có thể tu luyện.

Trên mảnh đất bao la, vấn kiếm thiên hạ.

Không hề khoa trương, Nhân tộc hiện nay đã hoàn toàn vượt qua hướng đi trong tương lai của họ.

Rốt cuộc trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, cho dù sau khi đại chiến Vu Yêu kết thúc, Nhân tộc vẫn ở trong một nền văn minh vô cùng lạc hậu.

Còn cần Tam Hoàng Ngũ Đế giáo hóa Nhân tộc, thống ngự thiên địa.

Mới có thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, thậm chí là Phong Thần đại kiếp sau này.

Nhưng bây giờ!

Người Nhân tộc nào không tu tiên?

Người Nhân tộc nào không vấn đạo?

Dù có muốn thành lập vương triều đế quốc, đó cũng là tiên triều chân chính!

Vì sao Chu Dịch ban đầu khi nối tiếp con đường tu luyện cho Nhân tộc, thay đổi căn cước của Nhân tộc lại có thể nhận được phần thưởng nhiều như vậy?

Nguyên nhân là ở đây!

Nhưng, mặc dù mọi thứ đều bắt đầu phát triển theo hướng cực tốt, nhưng thực lực tổng thể của Nhân tộc so với các chủng tộc khác vẫn có chênh lệch lớn.

Sau khi thuật luyện đan của Lão Tử bắt đầu được truyền bá trong Nhân tộc, tình hình này mới tốt hơn.

Sức mạnh của thuốc, có thể trị bệnh chữa thương, có thể trường sinh cửu thị, có thể nâng cao tu vi, vấn đỉnh đại đạo.

Khi Huyền Đô làm đại diện cho Lão Tử đi khắp nơi trong Nhân tộc, truyền thụ diệu pháp luyện đan vô thượng, sự phát triển của Nhân tộc cũng giống như ngồi trên tên lửa, tăng vọt.

Chỉ trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, thực lực tổng thể của Nhân tộc đã tăng lên một tiểu cảnh giới.

Vạn năm sau, thực lực tổng thể của Nhân tộc đã tăng lên một đại cảnh giới.

Hiện nay, cường giả mạnh nhất của Nhân tộc, là ba tộc trưởng Nhân tộc Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

E rằng nếu cứ phát triển tiếp, không cần đến mười vạn năm, có thể thuận lợi đột phá Đại La Kim Tiên.

Tốc độ này, kinh diễm tất cả các đại năng của Hồng Hoang!

Từ Thái Ất Kim Tiên tu luyện đến Đại La Kim Tiên đã dùng bao nhiêu thời gian?

Hơn mười vạn năm là chuyện thường.

Thậm chí, có thể thành công hay không cũng là một vấn đề lớn.

Cường giả mạnh nhất của Nhân tộc lại chắc chắn có thể trong vòng mười vạn năm lên đỉnh Đại La.

Điều này có nghĩa là, tiềm lực của những người Nhân tộc này không hề thua kém các đại năng, thậm chí còn vượt qua.

"Thiên phú của Nhân tộc kinh người như vậy?" "Hay cho một Nhân tộc, nếu cho thêm chút thời gian, e rằng tiền đồ không thể lường được." Những kẻ từng cho rằng Nhân tộc yếu ớt, không thể so bì với Vu Yêu, từng người một chỉ cảm thấy bị vả mặt bôm bốp.

Ngay cả Nguyên Thủy và những kẻ xem thường Nhân tộc cũng đều ngậm miệng, mặc cho Lão Tử truyền đạo.

Nỗ lực của Lão Tử tự nhiên không hề uổng phí.

Thực lực tổng thể của Nhân tộc không ngừng tăng lên, tạo hóa và cơ duyên nhận được cũng nhiều hơn.

Trong cảm tri của y, không cần bao lâu nữa, y có thể thuận lý thành chương khơi động khai thiên công đức giáng xuống, từ đó thành Hỗn Nguyên đại đạo.

Chỉ có điều, kẻ vui người sầu!

Trong Tử Tiêu Cung, cả người Hồng Quân đều không ổn.

Lão Tử thành Thánh là điều y đã dự liệu.

Nhưng y cũng không ngờ, Lão Tử truyền đạo lại có thể mang lại ảnh hưởng lớn như vậy cho Nhân tộc.

Cả Nhân tộc đã đạt đến một độ cao mà hậu thế dù có trở thành nhân vật chính của trời đất cũng tuyệt đối không thể đạt được.

"Ai cũng có thể thành tiên, ai cũng có thể vấn đạo!" "Làm sao có thể?" Hồng Quân lấy ra mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu điên cuồng suy tính.

Nhưng căn bản không tính ra được hướng đi tương lai của Nhân tộc rốt cuộc như thế nào.

“Chu Dịch!

Ngươi làm tốt lắm!” Khi Chu Dịch thay đổi căn cước của Nhân tộc, từ đó khiến con đường của Nhân tộc càng thêm thuận lợi, mọi thứ bắt đầu trở nên không thể lường trước được.

Sau khi Nhân tộc xuất hiện biến cố như vậy, kế hoạch và quy hoạch của Hồng Quân đối với tương lai cũng hoàn toàn rối loạn.

“Xem ra, bản tọa cần phải suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào để dẹp loạn phản chính!” Nhìn về đỉnh Bất Chu Sơn, ánh mắt Hồng Quân càng thêm sâu thẳm.

Y biết, cuộc đấu trí giữa y và Chu Dịch, nhất định phải toàn lực ứng phó mới được.

Nhưng, rốt cuộc nên làm thế nào để mọi chuyện phát triển theo hướng y đã định, lại cần phải suy nghĩ kỹ một phen.

Nhưng mà, đúng lúc này, một luồng khí tức kinh người bắt đầu lan tỏa giữa trời đất.

Sức mạnh vô cùng vô tận tràn ngập trời đất, hóa thành từng lớp sóng lan ra bốn phương.

Lượng lớn công đức kim quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi cửu thiên thập địa.

Mọi người đều hoang mang kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn trời, lại thấy một đoàn công đức kim quang vô cùng đồ sộ xuất hiện.

Đó không phải là công đức Thiên Đạo, mà là khai thiên công đức do Bàn Cổ đại thần để lại.

Khai thiên công đức vô cùng đồ sộ phân ra một phần, chiếm khoảng một phần ba.

Công đức hóa thành một cột sáng vàng giáng xuống, hùng vĩ, che

phủ trời đất.

Trên một ngọn núi cao, trên mặt Lão Tử mang vẻ cuồng hỉ, vui mừng khôn xiết.

"Đến rồi, đến rồi!" Lúc này y sao có thể không biết, cơ duyên thành đạo mà y mong chờ đã lâu, cuối cùng cũng đến.

Không chỉ có y, các đại năng Hồng Hoang đang chú ý tất cả cũng đều háo hức mong chờ.

Ánh mắt tràn đầy ghen tị.

Hiện nay, Lão Tử cuối cùng cũng sắp bước lên con đường thành Thánh.

Khi công đức gần như kinh khủng đó hoàn toàn rót vào trong cơ thể Lão Tử, sức mạnh cuồn cuộn không ngừng thúc đẩy Lão Tử cảm ngộ đối với đạo vô vi.

Trong đôi mắt y có ánh sáng không thể che giấu chấn động ra, chiếu thẳng lên cửu tiêu.

Uy áp của Thánh nhân càng ngày càng rõ rệt, càng ngày càng không thể tưởng tượng được.

Trên đỉnh đầu y không biết từ lúc nào đột nhiên hiện ra một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Tử khí đến từ phía đông, cuồn cuộn nào chỉ ba vạn dặm?

Khí xung thiên hán, chấn động nào chỉ ức vạn người?

Dưới sự chú ý của vô số đại năng, trong ánh mắt của vạn thiên Nhân tộc, đạo Hồng Mông Tử Khí đó bay thẳng lên, lấp lánh vạn thiên quang.

Ý chí Thiên Đạo bắt đầu hiện ra, nguyên thần của Lão Tử và ý chí Thiên Đạo lấy Hồng Mông Tử Khí làm trục, xây dựng nên một mối

liên hệ đặc thù.

Ngay khoảnh khắc mối liên hệ này hoàn toàn thành hình, Lão Tử hoàn toàn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, trở thành một vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Hà quang tứ xạ, đại đạo thiên âm di mạn.

Lão Tử đưa tay, một kiện chí bảo liền hiện ra trong tay y.

Chương 138

Đó là một bức họa cuộn tựa như có thể che trời lấp đất, trên có Thái Cực Âm Dương Đồ, thúc giục liền có một cây cầu vàng vắt ngang hư không, nghiền ép xuống.

"Ta là Lão Tử, hôm nay có điều cảm ngộ, chứng đạo thành Thánh, dùng chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân giáo, đạo của ta, thành!" Thanh âm theo uy áp của Thánh nhân quét qua bốn biển tám hoang, chúng sinh đều quỳ lạy vào lúc này, hoảng sợ.

Nhân giáo sớm đã thành lập, nhưng đến tận lúc này mới hoàn toàn củng cố khí vận.

Có khí vận Thánh nhân gia trì, Tiên Thiên chí bảo trấn áp, Nhân giáo sau này sẽ vĩnh thế bất diệt.

Cũng chính lúc Lão Tử thành đạo, ngọn núi dưới chân y lại kịch liệt run rẩy và chấn động, ngay sau đó một đạo quang mang vọt lên trời, mang theo uy áp kinh người vô cùng bao phủ cả Nhân tộc.

Người Nhân tộc đều có cảm ứng, hướng về phía quang mang vọt lên trời đó quỳ lạy xuống.

Trong khoảnh khắc, khí vận Nhân tộc ngưng tụ, hướng về nơi quang mang vọt lên trời đó hội tụ.

Nhất thời, uy áp trong quang mang càng ngày càng không thể tưởng tượng được, có uy năng sánh ngang với Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ mà Lão Tử lấy ra.

"Chí bảo!" "Là, khí vận chí bảo!" Ánh mắt Lão Tử tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Y chủ trương đạo vô vi, nhưng không phải là vô dục vô cầu.

Đối với việc theo đuổi đại đạo, Lão Tử và tu sĩ bình thường không có quá nhiều khác biệt.

Khí vận chí bảo, là bảo vật còn thần kỳ hơn cả chí bảo.

Nói một cách nghiêm khắc, hai chữ chí bảo trong khí vận chí bảo không phải là phẩm giai của pháp bảo, chỉ nói rõ tầm quan trọng của vật này mà thôi.

Đúng như tên gọi, khí vận càng mạnh, uy lực của pháp bảo cũng càng mạnh.

Đạo quang mang bay lên không trung chính là khí vận chí bảo của Nhân tộc, đã hoàn toàn liên kết với khí vận Nhân tộc.

Lão Tử sao có thể không biết, Nhân tộc trong tương lai chắc chắn sẽ vượt qua Yêu tộc và Vu tộc, trở thành nhân vật chính duy nhất giữa trời đất.

Đến lúc đó, sự mạnh mẽ của khí vận chí bảo cũng có thể biết được rồi.

Huống hồ, chỉ riêng khí tức tỏa ra bây giờ đã đủ để sánh ngang với Thái Cực Đồ, sau này sẽ thế nào nữa?

Giữa lúc tâm tư lưu chuyển, quang mang dần dần tan biến, hóa thành một tôn bảo ấn.

Trên bảo ấn đó có sơn hà khắc họa, thiên địa bao trùm, khí vận Nhân tộc bao quanh nó, hình thành nên từng vòng đạo vận khuếch tán ra.

Trên tổng thể bảo ấn, rõ ràng khắc hai chữ lớn: Không Động!

Không Động Ấn!

Chỉ nhìn vật này lần đầu tiên, Lão Tử đã biết tên của nó.

Đồng thời, y cũng hiểu rằng, đây là chí bảo của Nhân tộc, nếu có

thể nắm nó trong tay, sau này chắc chắn có thể trở thành tôn chủ của Nhân tộc, quyết định những việc trọng đại của Nhân tộc.

Mặc dù Lão Tử chủ trương vô vi, nhưng việc có nắm giữ quyền hành trong tay hay không và có muốn làm gì hay không lại không có liên quan trực tiếp.

Vì thế, y không chút do dự đưa tay muốn nắm lấy nó.

Nếu là số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, Lão Tử ra tay lần này cũng không có gì không ổn.

Không Động Ấn vốn sau khi Lão Tử thành Thánh mới từ Thủ Dương Sơn xuất thế, sau đó bị Lão Tử nắm giữ, khiến Lão Tử ngồi vững trên vị trí giáo chủ Nhân giáo, hoàn toàn hưởng thụ khí vận Nhân tộc, vĩnh thế không đổi.

Nhưng... thời thế đã khác.

Nhân tộc hiện nay, Lão Tử không có quyền phát ngôn tuyệt đối, cũng không ở vị trí quan trọng không thể thay thế.

Ngay khoảnh khắc Lão Tử đưa tay muốn nắm lấy Không Động Ấn.

Khí vận chí bảo Không Động Ấn lại phảng phất như có linh tính, lúc này bắt đầu chạy trốn khắp nơi, hóa thành một đạo quang mang độn đi về phía xa.

Hướng đó, chính là Bất Chu Sơn!

"Hử?" Lão Tử tức giận, vội vàng thi triển thủ đoạn của Thánh nhân muốn chặn nó lại.

Nhưng đáng tiếc, cho dù thi triển bản lĩnh của Thánh nhân, tốc độ trốn chạy của pháp bảo vẫn nhanh đến khó tin.

Trong nháy mắt đã biến mất ở cuối trời.

Lão Tử hoảng hốt bấm ngón tay suy tính.

Y bây giờ cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên, năng lực suy tính không thể nói là không mạnh.

Chỉ cần là chuyện xảy ra trong trời đất Hồng Hoang, gần như đều có thể tính ra.

Khi biết rõ vì sao chí bảo lại có biến hóa như vậy, nỗi uất ức trong lòng lập tức bùng nổ.

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!" "Chẳng trách ban đầu ta lập Nhân giáo, khai thiên công đức không hề giáng xuống!" "Ta vốn có thể thành Thánh sớm hơn!" Rõ ràng y đã biết được việc làm của Chu Dịch lúc đó.

Mặc dù Chu Dịch không trực tiếp ra mặt cản trở y thành đạo, nhưng Chu Dịch lại khiến độ khó thành đạo của y tăng lên rất nhiều.

Mặc dù xét từ bản tâm của Chu Dịch, là để kiếm công đức cho mình, đồng thời cũng mưu cầu nhiều tạo hóa hơn cho Nhân tộc.

Nhưng Lão Tử làm sao quản được nhiều như vậy?

Theo y thấy, Chu Dịch chính là thủ phạm cản trở y thành đạo.

Chỉ riêng điểm này, Lão Tử đã muốn đi tìm Chu Dịch tính sổ.

Huống hồ, vì công đức của Chu Dịch đối với Nhân tộc quá kinh người, địa vị trong Nhân tộc còn cao hơn vị giáo chủ Nhân giáo của y không biết bao nhiêu.

Cho nên, Không Động Ấn hoàn toàn không chọn vị giáo chủ Nhân giáo này, mà lao vào vòng tay của Chu Dịch.

Điều này khiến nỗi phẫn nộ trong lòng Lão Tử đối với Chu Dịch càng tăng thêm một bậc.

Hai thứ cộng lại, Lão Tử lúc này đã muốn bước một bước, giáng

lâm Bất Chu Sơn, ép Chu Dịch giao ra Không Động Ấn.

Trước đây, y chỉ là Chuẩn Thánh, đối mặt với Chu Dịch trên danh nghĩa là sư thúc còn cần phải giữ mấy phần lễ nghi.

Nhưng bây giờ, y là Thánh nhân!

Trong mắt y, Chu Dịch chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không cần kiêng dè.

Cùng lúc y nảy ra ý nghĩ này, trên Côn Luân Sơn ở phía tây.

Lại một đạo uy áp kinh người khuếch tán cửu thiên thập địa, thánh uy mênh mông liên miên không dứt.

Chúng sinh còn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc và chấn động khi Lão Tử chứng đạo thành Thánh, lúc này lại một lần nữa quỳ lạy xuống, hướng về phía Côn Luân ở phía tây mà bái lạy.

"Một ngày hai Thánh!" Trong lòng họ đều hiện ra ý nghĩ này.

"Ta tên Nguyên Thủy, hôm nay có điều cảm ngộ, lập nên một giáo, tên là Xiển, xiển thuật chân ý của trời đất, đạo pháp vạn thiên!" "Đạo của ta, thành!" Trên Côn Luân Sơn ở phía tây, Nguyên Thủy mặt mày cuồng hỉ.

Trên đỉnh đầu hiện ra một đạo Hồng Mông Tử Khí, tử khí tung hoành, kết nối với ý chí Thiên Đạo.

Khai thiên công đức đồ sộ lại một lần nữa giáng xuống một phần, tiến vào trong cơ thể Nguyên Thủy.

Lúc này, sau Lão Tử, Nguyên Thủy cũng bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Rốt cuộc Nguyên Thủy vẫn luôn chờ đợi Lão Tử thành Thánh.

Vì số mệnh hạn chế, chỉ có Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thủy mới có thể thành Thánh.

Thời gian Lão Tử thành Thánh bị trì hoãn, Nguyên Thủy trong quá trình đó cũng đã nâng cao cảm ngộ đối với đạo đến mức không thể tưởng tượng được.

Vì thế sau khi Lão Tử thành Thánh, y mới có thể nối tiếp không kẽ hở, tạo nên cảnh tượng một ngày hai Thánh, tung hoành trời đất.

Sau khi đạt đến cảnh giới Thánh nhân, Nguyên Thủy ha ha cười lớn lấy ra một vật.

Chính là một trong ba bảo vật khai thiên, công tham tạo hóa, vung lên liền có thể diễn dịch tạo hóa vô thượng của trời đất, tung hoành cổ kim tuế nguyệt, Bàn Cổ Phiên!

Lần này được Nguyên Thủy giơ lên trời, lập tức hóa thành uy thế kinh thiên vô cùng khủng bố.

"Hôm nay, bản Thánh dùng Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển giáo, Xiển giáo, vĩnh thế bất diệt!" Trong tiếng hô lớn, khí vận đại giáo được củng cố, khiến khí tức của Nguyên Thủy càng thêm kiên định và không thể tưởng tượng được.

Chương 139

"Bái kiến Nguyên Thủy thánh nhân!" "Bái kiến Nguyên Thủy thánh nhân!" Lại lập giáo thành Thánh!

Chúng sinh phẳng phất như đã tìm ra mật mã thành Thánh, từng người một kích động không thôi.

Miệng không ngừng hô lớn, đối với hai vị Thánh nhân đỉnh lễ mô bái, trong lòng lại nghĩ, có lẽ mình cũng có thể lập nên một giáo.

Sau này giáo thống trong Hồng Hoang phong phú đa dạng, nhiều như sao trên trời, cũng đã gieo mầm vào lúc này.

Trong đó nổi danh nhất, chính là Minh Hà lão tổ trên Huyết Hải sau khi sáng tạo tộc A Tu La lại bắt chước theo, sáng lập một giáo, tên là A Tu La giáo!

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Lúc này Nguyên Thủy đang chìm đắm trong cảm xúc vui sướng không thể tự thoát ra được.

Trong nháy mắt đã đến bên cạnh Lão Tử, khẽ cúi người với Lão Tử.

"Đại huynh, chúc mừng thành đạo!" Lão Tử nhìn Nguyên Thủy dần mất đi lễ nghi, biết trong lòng y có tính toán nhỏ.

"Nhị đệ, cũng chúc mừng ngươi thuận lợi thành đạo." "Đại huynh, ta đương nhiên biết khí vận chí bảo của Nhân tộc đó vốn nên thuộc về huynh, lại rơi vào tay Chu Dịch." "Hay là để nhị đệ đi cùng huynh trưởng một chuyến, đòi lại bảo vật đó?" Nguyên Thủy đương nhiên có tư tâm, y vẫn còn nhớ mãi không quên Chư Thiên Khánh Vân kia, lúc này, chính là thời cơ tốt để đòi lại pháp bảo đó.

Trước khi thành Thánh, Nguyên Thủy đương nhiên không dám đến tìm Chu Dịch đòi Chư Thiên Khánh Vân.

Thân là nhân vật cùng thời đại với Hồng Quân, Chu Dịch há lại dễ đối phó như vậy sao?

Vì thế, Nguyên Thủy dĩ nhiên sẽ không đi tự rước lấy nhục.

Tuy kiệt ngạo cuồng bạo, nhưng y cũng biết chừng mực, không phải là kẻ ngu xuẩn thật sự.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Y đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nắm giữ sức mạnh của thiên địa Hồng Hoang, mỗi cử chỉ đều có uy năng hủy thiên diệt địa.

Sau khi thật sự trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, y mới hiểu thế nào là dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Chuẩn Thánh đỉnh phong trong tay y quả thực yếu ớt đến cực hạn, thậm chí có thể tùy ý một chưởng diệt gọn.

Trong mắt y, Chu Dịch có mạnh đến đâu, chung quy cũng chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh hơn một chút mà thôi.

Không đáng để lo ngại!

Đã như vậy, Nguyên Thủy lúc này đương nhiên không còn chút e dè nào, quyết phải đi lấy lại pháp bảo thuộc về mình.

Huống chi, bây giờ Lão Tử cũng đã thành Thánh.

Hai vị Thánh nhân cùng nhau đến, liệu có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Lão Tử nhìn sâu vào mắt Nguyên Thủy một cái, tự nhiên hiểu rằng việc Nguyên Thủy làm không chỉ đơn thuần là để đòi lại pháp bảo.

Nhưng nhìn thấu mà không nói ra, Lão Tử trước nay vốn không

muốn dây dưa với người nhị đệ này của mình.

Cũng chính vì vậy, y mới khác với Thông Thiên, có thể yên tâm ở lại trên núi Côn Luân.

Chỉ cần Nguyên Thủy đối với y giữ đủ sự tôn trọng, thế là đủ rồi!

"Thiện tai, đã vậy, chúng ta đi thôi!" Nói xong, Lão Tử và Nguyên Thủy lập tức thi triển thần thông của Thánh nhân, dần dần biến mất giữa không trung.

Lại nói về đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong hành cung của Chu Dịch, lúc này lại không chỉ có một người!

Thông Thiên giáo chủ đang ở phía dưới, cảm nhận khí tức Thánh nhân bên ngoài xông thẳng lên trời.

Chúng sinh quỳ lạy, nhưng không có nghĩa là Chu Dịch và Thông Thiên cũng phải làm vậy.

Giờ phút này, họ dĩ nhiên vô cùng tự nhiên ở trong hành cung.

Chu Dịch không nói làm gì, thân là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, hắn đối với việc Lão Tử và Nguyên Thủy thành Thánh không hề có bất kỳ cảm xúc nào.

Chỉ là hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi, có gì đáng để bận tâm chứ?

Nhưng Thông Thiên thì khác.

Cảm nhận được Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã thành Thánh, Thông Thiên, người từng là huynh đệ của họ, tỏ ra có chút lúng túng.

Dù sao, nếu Thông Thiên chấp nhận số mệnh, dùng Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, thì trong số những người lập giáo thành Thánh hôm nay, chắc chắn sẽ có một vị trí của y.

Nhưng y đã chọn cách dùng pháp tắc chứng đạo của Chu Dịch để thành Thánh.

Vì thế, y tự nhiên cũng không có đường lui.

Y nhìn về phía Chu Dịch, trên mặt mang theo vài phần mong đợi: "Sư thúc, Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã thành đạo, nhưng ta lại luôn cảm thấy trong lòng có vướng mắc, không thể bước vào đạo cảnh tối cao vô thượng." "Xin sư thúc chỉ điểm!" Thông Thiên đương nhiên thành tâm thành ý, muốn Chu Dịch chỉ điểm cho mình một phen.

Chu Dịch lại đang nhắm chặt mắt, dường như đang suy tư.

Thông Thiên cũng không vội vàng thúc giục.

Cũng chính lúc này, một luồng linh quang và linh áp đột nhiên hiện ra, lan tỏa không ngừng, hướng về phía Bất Chu Sơn mà chấn động.

Thông Thiên nhíu mày, lập tức nhìn về hướng đó.

Chỉ thấy một kiện chí bảo đã đến địa giới Bất Chu Sơn, đó là một tôn bảo ấn vô thượng, trên có hai chữ Không Động.

"Chí bảo!" "Khí vận chí bảo!" Thông Thiên thấy vậy, trong mắt lập tức lóe lên một tia sáng kinh người.

Vô cùng ngưỡng mộ!

Y thấy bảo vật này, nhưng quả thực không hề thi triển bất kỳ thủ đoạn nào, mặc cho nó đi vào đạo trường của Chu Dịch, dừng lại trên đại điện hành cung.

Uy áp tứ phương, khí vận Nhân tộc cường thịnh.

Chu Dịch cũng vào lúc này mở mắt, chậm rãi đi về phía Không Động Ấn.

"Khí vận chí bảo!" Trong mắt hắn lóe lên vô số tia sáng, cũng vào lúc này thôi diễn tạo hóa, quan sát thiên cơ.

Hắn cũng không ngờ, Không Động Ấn sau khi xuất thế lại không bị Lão Tử đoạt được, mà lại hướng về phía mình.

Điều này đại biểu cho sự công nhận của khí vận Nhân tộc đối với hắn, đại biểu cho việc kiện chí bảo này sinh ra đã thuộc về Chu Dịch.

"Tốt, tốt, tốt ~" "Cũng không uổng công bản tọa đã tính kế mọi thứ cho Nhân tộc!" Bất kể là căn cước của Nhân tộc, hay việc Lão Tử truyền thụ Kim Đan đại đạo và pháp môn luyện đan cho Nhân tộc, những điều này thực ra đều nằm trong kế hoạch của Chu Dịch.

Từng bước tính kế, mưu cầu phúc lợi kinh người cho Nhân tộc.

Cũng chính vì vậy, Không Động Ấn mới có thể công nhận Chu Dịch, chủ động nhận chủ.

Hắn đưa tay ra, Không Động Ấn lập tức bay vào tay hắn.

Tâm niệm vừa động, trên Không Động Ấn liền có ánh sáng lưu chuyển, rõ ràng đang đáp lại từng cử chỉ của Chu Dịch.

"Tốt!" Chu Dịch căn bản không cần luyện hóa kiện khí vận chí bảo này.

Chỉ cần tâm niệm vừa động, kiện chí bảo này sẽ đáp lại pháp chỉ của hắn, không khác gì kiện bạn sinh linh bảo Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục.

Ngoại trừ Chu Dịch ra, không ai có tư cách chưởng quản kiện chí bảo của Nhân tộc này, Lão Tử dù là Thánh nhân, cũng không đủ tư cách!

Chu Dịch đối với bảo vật này cũng tràn đầy kỳ vọng.

Một ngày nào đó, khi khí vận Nhân tộc đạt đến đỉnh cao, kiện khí vận chí bảo này có lẽ sẽ có khả năng thực sự phá vỡ giới hạn của Hồng Hoang, chạm đến phạm trù Hỗn Độn Linh Bảo.

“Đương nhiên, tiền đề của tất cả là Nhân tộc có thể tiếp tục trưởng thành, đạt đến một tầm cao trước nay chưa từng có!” “Thậm chí, vượt qua Vu tộc, vượt qua Yêu tộc, trở thành bá chủ duy nhất của chư thiên vạn giới!” Trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, mọi chuyện đương nhiên là không thể.

Nhưng đối với Chu Dịch mà nói, cho dù là chuyện không thể, hắn cũng phải cố gắng hết sức để biến nó thành có thể.

Ngay lúc Chu Dịch lật tay chuẩn bị thu kiện chí bảo của Nhân tộc này vào túi.

Hai luồng uy áp Thánh nhân mênh mông bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Trong khoảnh khắc, nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa vô quang.

Dưới sự bao trùm của uy áp Thánh nhân bàng bạc, hư không hiện ra những gợn sóng khủng bố, tầng tầng lan ra, hóa thành một khí trường kinh hoàng.

Chương 140

Vô số sinh linh trên dưới Bất Chu Sơn đều hoảng sợ, đối với Thánh nhân mà cúi đầu bái lạy.

Ngay cả Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác trong đạo trường của Chu Dịch cũng cảm nhận được sự kính sợ và kinh hãi từ sâu trong nội tâm.

Sắc mặt Thông Thiên đại biến, vạn lần không ngờ Lão Tử và Nguyên Thủy lại giáng lâm Bất Chu Sơn vào lúc này.

"Sư thúc!" Y kinh hô thành tiếng, nhìn về phía Chu Dịch.

Ngay lúc này, giọng nói của Lão Tử và Nguyên Thủy cũng từ bên ngoài Bất Chu Sơn truyền đến.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, cầu kiến Chu Dịch sư thúc!" Tuy cũng gọi Chu Dịch là sư thúc, nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy không những không có chút tôn kính nào, ngược lại còn tỏ ra có chút hung hăng bức người.

Cộng thêm uy áp Thánh nhân không hề giữ lại bao phủ thiên địa, bao trùm tứ hải, càng khiến người ta hiểu rõ, hai vị Thánh nhân đến, tự nhiên là kẻ đến không thiện.

Chu Dịch bước một bước ra ngoài, tay nâng Không Động Ấn xuất hiện bên ngoài hành cung, ánh mắt hướng lên, nhìn thấy hai vị Thánh nhân Lão Tử và Nguyên Thủy đang ở trên cao, cúi nhìn xuống dưới.

"Sư thúc, Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, ta là giáo chủ của Nhân giáo, nên nắm giữ thánh khí này, mưu cầu phúc lợi cho Nhân tộc." "Sư thúc thấy thế nào?" Lão Tử giọng điệu nhàn nhạt, vừa gặp Chu Dịch liền đi thẳng vào vấn đề, muốn lấy Không Động Ấn.

Trước kia ở trước mặt Chu Dịch chỉ có thể khúm núm, bây giờ lại lật mình làm chủ nhân.

Ý của y cũng đã rất rõ ràng.

Không Động Ấn, hôm nay nhất định phải lấy đi.

Chu Dịch đưa cũng phải đưa, không đưa cũng phải đưa!

Thân là Thánh nhân, thái độ cứng rắn đến thế.

Sau khi Lão Tử nói xong, Chu Dịch còn chưa có bất kỳ biểu hiện gì.

Nguyên Thủy đã không thể chờ đợi được mà mở miệng nói: "Sư thúc, ta cũng có một việc muốn nhờ!".

"Sư thúc, ta cũng có một việc muốn nhờ!" Nguyên Thủy cười ha ha mở miệng, biểu cảm trên mặt tuy khác với Lão Tử, nhưng cảm giác áp bức kia lại không hề yếu hơn chút nào.

"Ta thân là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, nay là một trong các Thánh nhân, sâu sắc cảm thấy có một kiện chí bảo cùng bản tọa có duyên." "Kiện chí bảo đó hiện giờ lại đang ở trong tay sư thúc." "Không biết sư thúc có nguyện ý thành toàn cho người khác, đem kiện chí bảo đó nhường cho ta không?" Lời vừa nói ra, Chu Dịch cũng liếc nhìn Nguyên Thủy thêm một cái.

Hắn đương nhiên biết, thứ Nguyên Thủy nói chính là Chư Thiên Khánh Vân.

Lão Tử đòi chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn, Nguyên Thủy đòi Chư Thiên Khánh Vân, cả hai người đều là sư tử ngoạm.

Chu Dịch còn chưa nói gì, Thông Thiên đã không thể nén giận mà đứng ra.

"Lão Tử, Nguyên Thủy!" "Không Động Ấn và Chư Thiên Khánh

Vân vốn là của sư thúc ta, hai người các ngươi sao lại dám đòi hỏi?" Lão Tử và Nguyên Thủy liếc nhìn Thông Thiên một cái, trên mặt đều hiện lên một tia giễu cợt.

Sao lại đòi hỏi?

Chẳng phải đã rõ ràng rồi sao?

Là Thánh nhân, sao lại không được đòi hỏi?

"Thông Thiên, việc này có liên quan gì đến ngươi?

Cưỡng ép ra mặt, thật là ngu muội!" "Bọn ta là Thánh nhân, vốn nên nắm giữ thánh khí, có gì không ổn?" Nguyên Thủy châm biếm khiêu khích, nói với Thông Thiên một cách lạnh nhạt như vậy.

Lão Tử không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt lại lộ ra tất cả.

Thông Thiên lập tức hiểu được suy nghĩ của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Ngay sau đó, y cũng tức giận đến bật cười: "Hai người các ngươi khéo léo chiếm đoạt, cậy mình có tu vi Thánh nhân liền làm càn như vậy, thật sự làm nhục danh tiếng Thánh nhân!" "Ngày xưa ta Thông Thiên còn cùng hai người các ngươi được gọi chung là Tam Thanh, nay xem ra, thật sự là sỉ nhục của ta, sỉ nhục của Phụ Thần!" Thông Thiên tính tình thẳng thắn, cũng biết Lão Tử và Nguyên Thủy không dám động thủ với mình.

Nếu không, phần công đức Khai Thiên cuối cùng trên bầu trời phản phệ, cho dù là Thánh nhân cũng không chịu nổi.

"Ngươi!" Nguyên Thủy bị Thông Thiên mắng như vậy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tức giận không thể khống chế.

Lão Tử lại phất tay, sắc mặt băng lãnh nhìn Thông Thiên: "Thông Thiên, ngươi thật sự muốn đối đầu với hai người bọn ta sao?" Uy lực

Thánh nhân mênh mông hạ xuống.

Thông Thiên tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chung quy cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Ngay sau đó, y cũng hừ lạnh một tiếng, liên tục lùi lại, khóe miệng chảy ra vài vệt máu.

Nhưng, ngay lúc Lão Tử động dụng sức mạnh Thánh nhân, bên ngoài Hỗn Độn, một con kim phượng bay đến.

Trên kim phượng, một nữ tử tuyệt mỹ với dáng vẻ vạn thiên, dung nhan hoa quý xuất hiện.

Khí tức Thánh nhân mênh mông khắp trời đất, chấn nhiếp vũ trụ.

Hỗn Nguyên đạo quả hiện ra sau lưng, Tạo Hóa đại đạo xông thẳng lên trời, dưới sự xung kích, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy cũng sắc mặt đại biến.

"Nữ Oa Thánh nhân!" Không sai, người xuất hiện lúc này chính là Nữ Oa!

Chúng sinh sớm đã có cảm giác khi hai vị Thánh nhân xuất hiện ở Bất Chu Sơn, lúc này đang dùng thần thông thủ đoạn khuy thị hết thảy chuyện này.

Những gì xảy ra hôm nay đối với họ thật sự quá có tính xung kích.

Hai vị Thánh nhân vừa mới thành Thánh đã trực tiếp đi tìm phiền phức cho Chu Dịch, khiến vô số người mở rộng tầm mắt.

Thánh nhân bất tử, đại đạo không ngừng!

Một câu nói lưu truyền hậu thế, vừa hay có thể giải thích tình huống lúc này.

Thân là Thánh nhân sở hữu sức mạnh siêu thoát thiên địa, thực lực cường đại của Lão Tử và Nguyên Thủy chính là vốn liếng để họ làm

xằng làm bậy.

Không!

Chu Dịch từng không ai dám trêu chọc, bây giờ lại bị để mắt đến.

Vừa mở miệng đã đòi hai kiện chí bảo!

Đã bao giờ, có ai dám làm như vậy?

Màn sư tử ngoạm này, ngoài Thánh nhân ra, e rằng không còn ai có đủ tự tin như vậy.

Cuộc khẩu chiến giữa Nguyên Thủy, Lão Tử và Thông Thiên cũng khiến mọi người được xem một màn náo nhiệt không nhỏ.

Tam Thanh ngày xưa, bây giờ lại đến nông nỗi này, sao có thể không khiến người ta thở dài cảm thán đây?

Càng khiến người ta chấn động hơn, Nữ Oa Thánh nhân cũng xuất hiện vào lúc này.

Khí tức Thánh nhân đối chọi, trong nháy mắt khiến pháp thuật của những đại năng vô thượng kia bị xung kích và dao động.

Thậm chí suýt chút nữa mất đi khả năng thăm dò Bất Chu Sơn.

Ngay sau đó, những đại năng này liền liên tục thi triển thủ đoạn củng cố thuật pháp.

Trong Thái Cổ tinh không, Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng, Thập đại yêu thánh...

đều đang nhìn chằm chằm vào tấm thủy kính khổng lồ trên bảo điện, thu hết mọi thứ vào trong mắt.

Trong Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử Đại tiên và Hồng Vân lão tổ, đôi bạn thân thiết, cũng đang lợi dụng pháp bảo để quan sát.

Trên Huyết Hải, Minh Hà lão tổ, trong Tiên Đình, vô số đại năng, hầu như không ai muốn bỏ lỡ màn kịch này.

Có lẽ từ khi Hồng Hoang ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên Thánh nhân đối đầu với nhau, thật sự quá kịch tính!

"Hai vị đạo hữu đúng là khẩu khí lớn thật a!" Nữ Oa ra mặt, cười lạnh nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy.

"Mới vừa thành Hỗn Nguyên, đã dám nói lời cuồng ngôn!" "Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, bản cung còn chưa được nắm giữ, Thái Thanh lấy tư cách gì?" Nữ Oa nói như vậy, Lão Tử lập tức á khẩu.

Bàn về công đức và tạo hóa đối với Nhân tộc, Lão Tử tuy không tầm thường, nhưng còn kém xa Chu Dịch và Nữ Oa.

Dù sao Chu Dịch và Nữ Oa đã tham gia vào việc sáng tạo Nhân tộc.

Bất kỳ ai sau này có phò tá và cải biến Nhân tộc, cũng không thể ảnh hưởng đến vị thế của Chu Dịch và Nữ Oa.

Nữ Oa còn chưa có được Không Động Ấn, Thái Thanh Lão Tử lấy đâu ra tự tin?

Nguyên Thủy!

Ánh mắt Nữ Oa rơi trên người Nguyên Thủy: "Ngươi muốn ép sư tôn của bản cung giao ra bảo bối?" "Nguyên Thủy ngươi cũng thật có mặt mũi lớn a, không sợ không gánh nổi sao?" Giọng nói của nàng như sấm sét, lập tức cuốn đi khắp bát hoang.

Chương 141

Chúng sinh đều kinh sợ.

Từ trước đến nay họ chỉ nghe nói Nữ Oa ôn nhu động lòng người, công tham tạo hóa.

Lại không ngờ, Nữ Oa đại thần trong truyền thuyết lại có một mặt bá khí như vậy.

Vô số người đối với sự tôn trọng và ngưỡng mộ Nữ Oa vào lúc này đã đạt đến đỉnh cao.

Quả không hổ là Tạo Nhân Thánh Mẫu!

Nhưng dù bị Nữ Oa mắng nhiếc như vậy, Lão Tử và Nguyên Thủy vẫn không hề có ý định lùi bước.

Bất kể là Không Động Ấn hay Chư Thiên Khánh Vân, đều là bảo bối vô thượng mà họ không muốn từ bỏ.

Chỉ thấy Lão Tử khẽ phất tay, tiếp tục nói: "Nữ Oa đạo hữu!" "Công đức của bần đạo đối với Nhân tộc, tự không cần nhiều lời, nay cũng đã bước vào cảnh giới Thánh nhân." "Nếu bản tọa không có tư cách chưởng quản Không Động Ấn, tại sao Chu Dịch sư thúc lại được?" Ngụ ý, chẳng phải là cảm thấy Chu Dịch không phải Thánh nhân, không xứng chưởng quản Không Động Ấn sao.

Tất cả đều phải quy công cho vị lão sư tốt của Lão Tử, Hồng Quân lão đạo.

Nếu không phải Hồng Quân lão đạo lo lắng sức ảnh hưởng của Chu Dịch sẽ khiến chúng sinh từ bỏ con đường trảm tam thi, từ đó ra tay che giấu một phần dị tượng thành Thánh của Chu Dịch.

Vậy thì Lão Tử chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Quả nhiên, nghe Lão Tử nói như vậy, trên mặt Chu Dịch và Nữ Oa đều hiện lên một tia cười nhạt.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng vậy.

Lão Tử, thật đúng là ngu muội không ai bằng!

Ngay khi Chu Dịch chuẩn bị đuổi Lão Tử đi, Nguyên Thủy càng trực tiếp nhảy ra.

"Huynh trưởng nói không sai, Chu Dịch sư thúc!" "Pháp bảo thuộc về người có năng lực, ngài hiện nay còn chưa thành cảnh giới Hỗn Nguyên." "Nếu ngài nguyện ý đem Chư Thiên Khánh Vân có duyên với ta tặng cho ta, ta nguyện ý ra mặt chỉ điểm con đường tu hành của Chu Dịch sư thúc, giúp sư thúc sớm ngày thành Thánh!" "Như vậy có được không?" Lão Tử còn nói bóng nói gió châm biếm và phản kích.

Nguyên Thủy thì đúng là nhảy thẳng vào mặt mà tát.

Rõ ràng là muốn đem Chu Dịch hung hăng giẫm đạp dưới đất, rơi vào bụi trần a.

Một vị đại năng viễn cổ, lại cần hậu bối chỉ điểm con đường tu luyện phía trước, há chẳng phải là chuyện cười sao?

Nghe những lời này, sắc mặt Nữ Oa lập tức đen như đít nồi, Chu Dịch cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra, bản tọa đã quá khiêm tốn rồi!" Chu Dịch có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, Chu Dịch đương nhiên biết việc mình thành Thánh đã bị Hồng Quân che giấu, không để chúng sinh biết.

Hắn cũng hiểu kế hoạch của Hồng Quân.

Nhưng, đối với việc này, hắn cũng không có nhiều suy nghĩ.

Chó cùng rứt giậu.

Chu Dịch vẫn luôn chiếm lợi từ Hồng Quân, nhưng không có nghĩa là thật sự có thể ép Hồng Quân đến đường cùng.

Dù sao giữ mình khiêm tốn đối với hắn cũng không phải chuyện xấu, cho nên Chu Dịch cũng không thể hiện ra thủ đoạn của Thánh nhân.

Lại không ngờ, có một ngày, hai tên tiểu bối cũng dám nhảy múa trước mặt hắn.

Xem nửa ngày kịch vui, ba vị Thánh nhân một lời qua một lời lại, ngược lại khiến Chu Dịch có cảm giác dở khóc dở cười.

Hắn chậm rãi bước lên một bước, tuy không hề sử dụng bất kỳ thần thông thủ đoạn nào, ngay cả khí tức pháp tắc cũng cực độ "bát cửu thất" nội liễm.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Chu Dịch thu hút hoàn toàn.

Phảng phất như Chu Dịch là nhân vật chính trời sinh, không thể xem thường.

Bất kể là mấy người có mặt, hay là vô số đại năng đang quan sát đều cảm thấy có chút mờ mịt.

Chu Dịch định làm gì?

Dưới sự chú mục của mọi người, Chu Dịch chắp tay sau lưng, mắt không nhìn ai, dường như căn bản không coi hai vị Thánh nhân vào mắt.

Có thể làm được điều này, cũng là chấn động cổ kim, khó có mấy người!

Chỉ thấy trong tay Chu Dịch không biết từ lúc nào đã hiện ra một

thanh kiếm gỗ!

Không sai, kiếm gỗ!

Vô số đại năng trợn to mắt, nhìn chằm chằm.

Có thể khẳng định, thứ Chu Dịch lấy ra tuyệt đối không phải pháp bảo nghịch thiên, mà là một thanh kiếm gỗ bình thường thật sự.

Đương nhiên, cỏ cây Hồng Hoang đẽo thành kiếm gỗ, rơi vào thế tục cũng là thần binh lợi khí rồi.

Chỉ là, đối với Chuẩn Thánh và Thánh nhân, kiếm gỗ ngoài việc buồn cười ra, cũng không có gì đáng chú ý.

Nhưng Chu Dịch tay cầm kiếm gỗ, đối mặt trực diện với hai vị Thánh nhân.

Tuy tất cả mọi người đều không cảm nhận được khí thế bàng bạc nào, nhưng lại không khỏi cảm thấy có gì đó không hài hòa.

Chu Dịch khẽ quay người, nhìn về phía Thông Thiên sau lưng.

"Thông Thiên, ngươi có còn bối rối về việc làm thế nào để thành đạo không?" Thông Thiên sững sờ, không hiểu tại sao Chu Dịch lại hỏi như vậy.

Nhưng rất nhanh, y gật đầu thật mạnh: "Sư thúc, trong lòng Thông Thiên có điều khúc mắc chưa giải được!" Chu Dịch gật đầu, tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, Thông Thiên, hãy nhìn cho kỹ một kiếm này của bản tọa!" Mắt Thông Thiên sáng lên, lập tức hiểu được ý của Chu Dịch.

"Đa tạ sư thúc chỉ điểm!" Ngay sau đó, ánh mắt của y liền không chớp một giây nào nhìn chằm chằm Chu Dịch, muốn đem mỗi một động tác, mỗi một chi tiết của Chu Dịch ghi tạc vào lòng.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng nhìn ra ý đồ của Thông Thiên.

Lập tức không thể nén giận.

Lão Tử trầm giọng nói: "Chu Dịch sư thúc, bọn ta là Thánh nhân, bây giờ còn có chút kiên nhẫn đã là không dễ, đừng tự mình chuốc lấy lầm lỡ!" Nguyên Thủy cũng cười lạnh: "Chỉ là hành động của giun dế mà thôi, sao có thể lay động được uy thế của Thánh nhân?" Là Thánh nhân, há một Chuẩn Thánh đỉnh phong nho nhỏ có thể đối phó sao?

Hành vi như vậy của Chu Dịch, là đại bất kính đối với Thánh nhân.

Nếu không nể thân phận của Chu Dịch và có Nữ Oa ở đây, e rằng họ đã có ý định một chưởng hạ xuống, san bằng đỉnh Bất Chu Sơn.

"Ồn ào!" Chu Dịch khẽ quát một tiếng, không hề sử dụng bất kỳ pháp lực nào.

Càng không hề điều động bất kỳ pháp tắc nào.

Thiên địa phảng phất như vào lúc này đã tĩnh lặng lại, vạn vật im lìm, đại đạo vô ngân!

Mọi người đều có thể thấy rõ Chu Dịch đã ra kiếm.

Mục tiêu chính là... hai vị Thánh nhân!

Nhất thời, vô số đại năng đang thi triển thần thông đạo pháp quan sát mọi việc đều cảm thấy không thể tin được, da đầu tê dại.

Vạn lần không ngờ Chu Dịch thật sự tùy hứng như vậy, vung kiếm chém Thánh nhân!

Hành động như vậy, ai có thể sánh bằng?

Chỉ là, họ lại không nhìn thấu được bất kỳ huyền diệu nào, không quan sát được bất kỳ quỹ tích pháp tắc và thần thông nào.

Thậm chí ngay cả thiên địa linh khí cũng không hề có chút dao động nào.

Giống như một người phàm tục bình thường, vung tay chém một nhát.

Ngay cả tiếng xé gió cũng không có!

Cảm giác hoang đường vô lý hiện lên trong lòng mọi người, khiến họ khó mà chấp nhận.

Lão Tử và Nguyên Thủy trên mặt cười lạnh, ánh mắt khinh miệt càng không do dự mà bung tỏa.

Nhưng, họ lại không hề phát hiện, dù cho sau khi một kiếm của Chu Dịch hạ xuống, thiên địa vẫn tĩnh lặng.

Thời gian dường như đã trôi qua vạn năm, lại phảng phất như một thoáng.

Chương 142

Pháp tắc chưa động, nhưng lại không lúc nào không động!

Một tia sáng trời lóe lên!

Đột nhiên, mọi cảm giác đều quay trở lại.

Phảng phất như vô cùng pháp tắc điên cuồng trào dâng, kiếm chi đại đạo để lộ ra một chút manh mối.

Nơi kiếm quang hướng đến, không vật gì không bị chém làm đôi!

Kiếm!

Trong đầu tất cả mọi người đều chỉ có một chữ này.

Mỗi một nét bút đều là kiếm quang lẫm liệt đến cực hạn, ẩn chứa chân ý đại đạo vô thượng.

Mỗi một người đều từ nội tâm mà run sợ, kính sợ!

Bóng ma không thể xua tan bao trùm tâm trí.

Sau đó!

Thiên địa đảo lộn!

Sau đó, mặt trời mặt trăng vô quang!

Sau đó, Thánh nhân đổ máu!

Khi tất cả mọi người đều thấy được hành động của Chu Dịch, ánh mắt của tất cả đều ngây dại.

Ngay cả hai vị Thánh nhân cũng bội phần kinh ngạc… bởi vì, trên đạo thể của họ rõ ràng xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti, máu Thánh nhân chảy ra.

Mặc dù, đối với hai người, thương thế không ảnh hưởng đến thân

thể, hoàn toàn không thể uy hiếp tính mạng của họ.

Nhưng... sự hoảng sợ và kinh hãi vẫn không thể xua tan. ...

Là Thánh nhân a!

Chu Dịch sao có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của họ, khiến thánh thể bị tổn thương?

"Không thể nào!" Tiếng hét thất thanh đầu tiên không phải của hai vị Thánh nhân, mà là của tất cả các đại năng đang theo dõi sau màn.

Trong đó có không ít Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhân vật đại diện trong số đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhưng cho dù họ dốc toàn lực cũng không làm được điều này.

"Khoảng cách giữa ta và Chu Dịch lớn đến vậy sao?" "Chẳng lẽ hắn cũng đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên?" "Nhưng, ta đâu có thấy động tĩnh thành Thánh nào đâu!" "Không đúng, hắn không hề sử dụng pháp lực, không liên quan đến cảnh giới!" Ý thức được điểm này, trong lòng mọi người càng thêm chấn động và bối rối.

Không sai!

Nếu Chu Dịch thi triển pháp lực Hỗn Nguyên, phá vỡ phòng ngự của Lão Tử và Nguyên Thủy, để lại vết thương không thể xóa nhòa.

Vậy thì cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Dù sao, Chu Dịch là nhân vật cùng bối phận với Hồng Quân, thành Thánh sớm hơn Lão Tử và Nguyên Thủy, thực lực áp đảo hai người cũng không khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhưng... tình huống trước mắt lại càng khủng bố hơn!

Chu Dịch không sử dụng pháp lực và pháp tắc.

Chỉ một kiếm, nhưng kỹ gần với đạo!

Lấy uy năng của đạo quét ngang thiên hạ, phá diệt thân thể Thánh nhân.

Một người phàm tục, chỉ cần nắm vững kiếm đạo vô thượng mà Chu Dịch thi triển, cũng có thể uy hiếp Thánh nhân!

Cực hạn của đạo!

Thánh nhân, chẳng qua cũng chỉ là một cảnh giới mà thôi.

Cho đến tận hôm nay, tất cả mọi người mới cuối cùng ngộ ra chân lý của tu luyện.

Trảm tam thi chứng đạo, mượn Hồng Mông Tử Khí thành Thánh.

Những thứ đó đều là ngoại vật, đều là hư!

Tu đạo, tu đạo.

Thế nào là tu đạo.

Chỉ có thực sự vấn đỉnh đại đạo, lấy đạo vô thượng phá vỡ mọi rào cản, mới là phương thức tu luyện chân chính, là pháp môn thành Thánh chân chính.

Pháp tắc chứng đạo!

Đó mới là pháp môn tu luyện chính thống, trảm tam thi thành Thánh, đó mới là bàng môn tả đạo!

"Sao lại có thể có tạo nghệ về đạo như vậy?" Bất kể là Lão Tử hay Nguyên Thủy, trong lòng đều mang theo sự kinh hãi.

Họ đều không ngờ trình độ kiếm đạo của Chu Dịch đã đạt đến một tầm cao như vậy.

Trong nhận thức của họ, Thông Thiên mới là cực hạn của kiếm đạo Hồng Hoang!

Cho đến giờ phút này, họ mới nhận ra nhận thức của mình sai lầm

đến thế nào, không chịu nổi đến thế nào!

Chu Dịch mới là đỉnh cao của kiếm đạo toàn bộ Hồng Hoang.

Một kiếm đó, đủ để Thông Thiên học cả đời.

Ngay lúc tâm thần họ chấn động, mãi không thể bình tĩnh lại.

Trên người Thông Thiên đột nhiên hiện ra một cỗ khí thế kinh người.

Tựa như lợi kiếm ra khỏi vỏ, xông thẳng lên mây.

Bản thân Thông Thiên dường như hóa thành một thanh lợi kiếm, vào lúc này phong mang tất lộ.

Thiên cơ ở ngay trước mắt, nhưng dường như đã bị một kiếm chém ra!

"Tiệt thủ một tia thiên cơ!" "Kiếm chi nhất đạo!

Hahahaha ~" Thông Thiên đột nhiên phá lên cười sảng khoái.

Sau khi quan sát kiếm đạo của Chu Dịch, y đã giác ngộ.

Thế nào là kiếm đạo?

Vấn đề này mỗi người một ý.

Kiếm chi đại đạo, không chỉ đơn thuần là một mặt đơn giản như vậy.

Tu luyện kiếm chi đại đạo, chính là phải bao hàm vạn tượng trong đó.

Hoặc kiếm đi đường hiểm, hoặc thẳng thắn đại đạo.

Điều Chu Dịch thể hiện, không phải là bản nguyên chân chính của kiếm chi đại đạo, mà là giúp Thông Thiên có thể minh tâm kiến tính, nhìn rõ con đường mình đi.

Đối với Thông Thiên, y vốn đã sắp đột phá giới hạn Thánh nhân,

chỉ còn thiếu một lớp cửa sổ giấy cuối cùng.

Điều Chu Dịch có thể làm, chính là giúp y chọc thủng nó.

Giờ khắc này, khí tức của Thông Thiên tăng vọt, rõ ràng sắp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chương 143

Giống như Nữ Oa, Thông Thiên không dùng phương thức trảm tam thi, lợi dụng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, mà dùng pháp tắc chứng đạo.

Kiếm đạo pháp tắc và trận đạo pháp tắc mênh mông hạ xuống, bao bọc hoàn toàn Thông Thiên.

Nhìn thấy tất cả, sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy đại biến.

Nữ Oa mang theo vài phần ngưỡng mộ.

Chu Dịch thì chậm rãi gật đầu.

Trong khoảng thời gian qua, Chu Dịch đã luyện hóa mảnh vỡ pháp tắc thế giới, mảnh vỡ pháp tắc kiếm đạo và mảnh vỡ pháp tắc trận đạo.

Số lượng mảnh vỡ pháp tắc kinh người đó đã mang lại cho Chu Dịch sự đề thăng vô cùng kinh người và khoa trương.

Mặc dù cảnh giới của Chu Dịch không có sự đề thăng lớn, nhưng sự lĩnh ngộ tạo nghệ đối với pháp tắc đã lại được nâng lên một tầm cao mới.

Đặc biệt là sau khi nhận được bộ tiên thiên chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, Chu Dịch càng chú trọng hơn vào việc lĩnh ngộ kiếm đạo.

Hắn đã dùng lượng lớn công đức thu được trước đó để tham ngộ pháp tắc kiếm đạo.

Khiến cho pháp tắc kiếm đạo của hắn vượt qua cảnh giới thực tế, trưởng thành đến cấp độ Thiên Đạo Cảnh.

Vì vậy, mới có chuyện Chu Dịch không điều động thần thông pháp

lực, nhưng vẫn có thể uy hiếp Lão Tử và Nguyên Thủy.

Dù sao, đó là tạo nghệ pháp tắc Thiên Đạo Cảnh!

Sau một kiếm này, Thông Thiên nhận được sự chỉ điểm kinh người, bây giờ đang ngày càng đi xa trên con đường thành Thánh.

Kiếm đạo như hồng, trận đạo vô lượng.

Trên bầu trời, công đức kim quang lấp lánh, phần công đức Khai Thiên cuối cùng đó cũng vào lúc này ầm ầm hạ xuống, bao bọc hoàn toàn Thông Thiên.

Phần công đức này trở thành trợ lực cuối cùng cho Thông Thiên thành Thánh, khiến Thông Thiên ngay khoảnh khắc này trực tiếp thoát khỏi phàm tục, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng.

"Ta tên Thông Thiên, hôm nay có cảm ngộ, chứng đạo thành Thánh, lập nên một giáo, tên là Tiệt!" "Ý là vì chúng sinh thiên địa tiệt thủ một tia thiên cơ!" "Tiệt giáo, lập!" Lại một đại giáo thành lập, thiên địa vì đó mà hoan hô chúc mừng.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Ánh sáng trời bàng bạc tỏa ra, chấn động chúng sinh.

Thông Thiên lấy ra chí bảo.

"Ta lấy tiên thiên chí bảo Hồng Mông Thánh Kiếm trấn áp khí vận Tiệt giáo!" Hồng Mông Thánh Kiếm lập tức nhiễm khí vận của Tiệt giáo, hoàn toàn trở thành chí bảo trấn áp khí vận của Tiệt giáo.

Một ngày ba Thánh!

Chúng sinh chỉ cảm thấy đầu gối của mình có chút không chịu nổi.

Nhưng lúc này họ đều hướng về phía Bất Chu Sơn mà quỳ lạy, miệng hô lớn: "Bái kiến Thông Thiên Thánh nhân!" "Bái kiến Thông Thiên Thánh nhân!" Một tiếng kiếm khẽ ngân!

Thông Thiên tay cầm Hồng Mông Thánh Kiếm, uy áp của chí bảo này trấn áp tận chân trời, bao trùm cả Lão Tử và Nguyên Thủy.

Điều này lập tức khiến hai vị Thánh nhân phải hít một hơi khí lạnh.

"Lũ tiểu nhân bỉ ổi các ngươi, hôm nay dám ở đây làm càn?" Thông Thiên cười ha ha, thánh kiếm trong tay lập tức muốn chém về phía Lão Tử và Nguyên Thủy.

Vừa rồi Lão Tử và Nguyên Thủy kiêu ngạo đến cực điểm, căn bản không coi y và Chu Dịch vào mắt.

Bây giờ, Thông Thiên cũng đã thành Thánh, ngược lại muốn thỉnh giáo cao chiêu của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy xám xịt.

Bản lĩnh của Thông Thiên thế nào, họ đều biết rõ.

Bây giờ nếu Thông Thiên và Nữ Oa hai vị Thánh nhân liên thủ, Lão Tử và Nguyên Thủy tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Đã như vậy, chi bằng tạm thời lui đi.

Ngay sau đó, Lão Tử liền thúc động Thái Cực Đồ, trong thái cực lưỡng nghi, một cây cầu vàng hiện ra.

Không phải để trấn áp thiên địa, đẩy lùi Nữ Oa và Thông Thiên.

Mà là câu thông thiên địa, mang theo y và Nguyên Thủy nhanh chóng rời đi.

Người thức thời là trang tuấn kiệt, nếu lúc này còn tiếp tục dây dưa, ngược lại sẽ tỏ ra có chút ngu xuẩn.

"Hừ!

Chạy nhanh thật!" Thông Thiên vừa mới thành Thánh, đang muốn

thử nghiệm bản lĩnh của mình, không ngờ hai người lại quả quyết rời đi như vậy.

Khiến trong lòng y có chút không vui.

Nhưng, nhìn thấy Lão Tử và Nguyên Thủy chạy trối chết, Thông Thiên ít nhiều cũng cười sảng khoái.

Chu Dịch phất tay một cái, tất cả các đại năng đang khuy thị đỉnh Bất Chu Sơn đều như bị sét đánh, trước mắt một mảng đen kịt.

Sau đó, họ cũng đều cười khổ thu lại thần thông, không tiếp tục quan sát nữa.

Nếu đắc tội với mấy vị Thánh nhân, đó thật sự là tổn thất thảm trọng.

Trên Bất Chu Sơn, Chu Dịch nhìn Thông Thiên vừa mới thành Thánh, và Nữ Oa một đường vội vã tới, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Bất kể là Nữ Oa hay Thông Thiên đều là người trọng tình trọng nghĩa, điểm này ngược lại khiến Chu Dịch cảm thấy vô cùng vui mừng.

"Hai người các ngươi cứ rời đi." "Nếu hai kẻ kia dám mạo phạm, bản tọa sẽ không để chúng rời đi đơn giản như vậy." Nữ Oa đương nhiên biết thực lực của Chu Dịch, lúc này tự nhiên không hề có chút lo lắng nào.

Sau khi hành lễ với Chu Dịch, nàng cũng cưỡi kim phượng trở về Oa Hoàng Thiên.

Thông Thiên sau khi thành Thánh vẫn có thể cảm nhận được khí tức trên người Chu Dịch như vực sâu biển thẳm, căn bản không thể nhìn thấu.

Cộng thêm tạo nghệ kiếm đạo vô cùng mà hắn đã thể hiện trước đó, làm sao y có thể không hiểu thực lực của Chu Dịch e rằng đã đạt đến tầm cao Hỗn Nguyên.

Như vậy, y còn có gì phải lo lắng chứ?

Ngay sau đó, Thông Thiên cũng ôm quyền nói với Chu Dịch: "Ơn chỉ điểm trước kia của sư thúc, Thông Thiên không biết báo đáp thế nào, nay lại được chỉ điểm, càng khiến Thông Thiên không biết phải làm sao." "Sau này, nếu sư thúc có bất kỳ phân phó nào, Thông Thiên nhất định vào sinh ra tử, không từ nan!" Đối với Thông Thiên mà nói, sự chỉ điểm của Chu Dịch đối với y, cho dù là sư tôn thật sự cũng chưa chắc đã tận tâm tận lực như vậy.

Lão sư trên danh nghĩa kia, Hồng Quân, ngoài việc dùng Tru Tiên Tứ Kiếm để tính kế y ra, đã làm được gì?

Giả như có một ngày, Thông Thiên cần phải chọn phe giữa Hồng Quân và Chu Dịch.

Vậy thì đáp án cũng là điều hiển nhiên.

Chu Dịch cười nói: "Vào sinh ra tử thì không đến mức." "Ngươi bây giờ vừa mới thành Thánh, chính là nên trở về Kim Ngao Đảo ở Đông Hải." "Vừa hay, bản tọa cũng cảm nhận được một phần cơ duyên đang ở trên Đông Hải, cũng muốn đi một chuyến, ngươi đi cùng ta đi!" Thông Thiên không do dự gật đầu: "Vâng!" Sau đó, hai người liền cưỡi khánh vân, trong nháy mắt đã đến trên Đông Hải.

Kim Ngao Đảo là một động thiên phúc địa hiếm có, chủ nhân ban đầu của hòn đảo là một con thỏ tai dài, thuộc dị chủng Hồng Hoang, sở hữu phiên bản cường hóa của thiên lý nhãn và thuận phong nhĩ.

Hòn đảo khá là hiếm thấy!

Khi Thông Thiên đưa đệ tử của mình đến đây, con thỏ tai dài liền

quả quyết tặng hòn đảo này cho Thông Thiên.

Để báo đáp, Thông Thiên cũng thu con thỏ làm đồ đệ, chính là Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong Tùy Thế Thất Tiên sau này.

"Sư thúc có muốn đến đạo trường của ta ngồi một chút không?" Thông Thiên thành khẩn mời.

Nhưng Chu Dịch lại chậm rãi lắc đầu: "Cơ duyên của bản tọa ở không xa, phải đi lấy trước đã." "Nhưng, trước khi đi, bản tọa có một lời khuyên cho ngươi!" Thông Thiên lập tức rửa tai lắng nghe: "Xin sư thúc cứ nói, Thông Thiên đang nghe đây." Một Thánh nhân đường đường, ở trước mặt Chu Dịch lại cung kính như vậy, có thể thấy, tình nghĩa của Thông Thiên đối với Chu Dịch đã đến mức nào.

Chu Dịch gật đầu nói: "Đạo của ngươi nằm ở việc tiệt thủ một tia thiên cơ, giáo hóa chúng sinh." "Ngươi đề cao hữu giáo vô loại." Thông Thiên gật đầu.

"Đạo này tự nhiên là khả thi." "Nhưng hữu giáo vô loại, cũng phải xem tính nết của đồ đệ thế nào, nếu tính nết không tốt, sau này e rằng chỉ gây ảnh hưởng xấu đến đại giáo của ngươi." Lời nói đến đây, ánh mắt Thông Thiên tuy có chút bối rối, nhưng Chu Dịch lại không định giải thích thêm.

"Thông Thiên, hãy ghi nhớ trong lòng." Sau khi dặn dò một câu, Chu Dịch cũng quay người rời đi.

Chỉ để lại Thông Thiên sắc mặt âm tình bất định.

Y biết, mỗi lần chỉ điểm của Chu Dịch đều có thâm ý.

"Xem ra, trong số đồ đệ của ta quả thật có kẻ tâm tính không tốt." Thông Thiên quyết định, sau này phải để ý nhiều hơn, quan sát kỹ đám đệ tử này một phen. .....

Chương 144

Trên núi Tu Di ở phương Tây.

Trung tâm phương Tây từng bị hủy vì linh mạch phát nổ, nay lại dưới sự đầu tư của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mà tái hiện huy hoàng.

Khắp nơi có tiếng phạm âm, lúc nào cũng có tạo hóa.

Giữa rừng tùng bách thơm ngát, chùa chiền điện đường san sát.

Vô số đạo nhân có hình dáng khác hẳn với tu sĩ chủ lưu của Hồng Hoang đi lại, có tiếng chuông tiếng trống vang vọng, có tiếng nhạc tụng kinh ngân nga.

Nơi từng là địa bàn của Ma giáo, giờ đây lại trở thành một bảo địa hiếm có.

Ở vị trí cao nhất trên núi Tu Di, trong Đại Lôi Âm Tự.

Một phương Phật quốc nằm ở trung tâm Lôi Âm Tự, một pho tượng Phật kim thân ngồi đó, uy nghiêm vô biên, tạo hóa vô lượng.

Trên đôi tay dang rộng của Đại Phật, hai vị đạo nhân đang ngồi xếp bằng, một người mặt mày bi khổ, một người mặt đầy phúc tướng.

Hai người không cần nói nhiều, chính là hai đệ tử ký danh dưới trướng Hồng Quân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Khi Tam Thanh lần lượt thành Thánh, được tạo hóa vô thượng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lo lắng vạn phần.

Ngay cả Chuẩn Đề mặt đầy phúc tướng cũng một vẻ bi khổ, ưu sầu vạn phần.

"Sư huynh, Hồng Quân lão sư từng nói, dưới Thiên Đạo sẽ có sáu

vị Thánh nhân...” “Nay Tam Thanh và Nữ Oa đều đã thành đạo, duy chỉ có hai người chúng ta tiền đồ mịt mờ.” “Phải làm sao bây giờ!” Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, hỏi như vậy.

Tiếp Dẫn mặt mày sầu khổ cũng rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau, y mới mở mắt.

“Sư huynh, có cách nào không?” “Cách thì có, chỉ là nếu làm vậy, chúng ta sẽ nợ một món nhân quả lớn!” Tiếp Dẫn nói vậy, vẻ sầu muộn trên mặt càng thêm rõ ràng, cả khuôn mặt dường như muốn nhăn lại.

“Sư huynh đừng do dự nữa, Thánh nhân không dính nhân quả, hà tất phải lo lắng?” Chuẩn Đề nói.

Tiếp Dẫn cười khổ: “Sư đệ đừng tự lừa mình dối người, cái gọi là không dính nhân quả rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?” “Nếu dùng cách đó để thành Thánh, sau này hai người chúng ta sẽ phải lúc nào cũng gánh trên lưng đại nhân quả, nếu không thể kịp thời hoàn trả, đệ tử môn hạ của chúng ta sẽ gặp nhiều tai ương a!” Lời tuy nói vậy, nhưng Chuẩn Đề nào có để ý những chuyện đó.

Tam Thanh đều đã thành Thánh, cảm giác áp bức này khiến Chuẩn Đề có cảm giác hoảng hốt không chọn đường, những chuyện khác căn bản không rảnh để suy nghĩ.

Về phần cái gọi là nhân quả, sau này dùng thời gian dài đằng đẵng để trả cũng được.

Bây giờ, đương nhiên thành Thánh quan trọng hơn!

“Sư huynh, rốt cuộc là phương pháp gì?” Chuẩn Đề lại hỏi, quyết tâm đã định.

Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề như vậy, cũng không giấu giếm nữa.

Ngay sau đó liền nói: "Phương pháp ta nói chính là dùng đại nguyện để chứng đạo, lập lời thề với Thiên Đạo, mượn công đức từ trời!" "Như vậy, cộng thêm công đức lập giáo của hai chúng ta, thành Thánh không khó!" Họ không giống như Tam Thanh thân mang công đức Khai Thiên, cũng không có cơ duyên tốt như Nữ Oa, có công đức tạo nhân.

Nếu chỉ lập giáo thôi, công đức đó tuyệt đối không đủ để chống đỡ thành Thánh.

Cho nên, Tiếp Dẫn chỉ có thể dùng cách mượn công đức này để chứng đạo.

Dù sao đối với Thiên Đạo mà nói, ai có thể trở thành Thánh nhân không quan trọng.

Quan trọng là, sau khi thành Thánh phải mưu cầu phúc lợi cho Hồng Hoang, phải dâng lên đại tạo hóa cho thiên địa.

Nắm chắc điểm này, Tiếp Dẫn có tự tin rất lớn có thể mượn được công đức.

"Nhưng pháp này cũng có nhược điểm lớn, đã lập đại nguyện thì nhất định phải hoàn thành, nếu không Thiên Đạo sẽ giáng xuống thiên khiển, lúc đó hai người chúng ta sẽ bị phản phệ, không chết thì giáo phái lập ra cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!" Pháp này gánh chịu rủi ro rất lớn.

Nói thật, Tiếp Dẫn không muốn làm như vậy.

Cho đến lúc này, y mới hiểu tại sao Hồng Quân chỉ nguyện ý thu hai người làm đệ tử ký danh.

So với Nữ Oa và Tam Thanh, phúc duyên của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thực sự quá nông cạn.

Nếu không phải vì năm xưa La Hầu cho nổ linh mạch phương

Tây, một trong những sứ mệnh của Hồng Quân là phải phò tá tu sĩ phương Tây, để chuẩn bị cho việc Huyền Môn suy bại, Phật Môn đại hưng sau này.

E rằng, Hồng Quân thật sự không thể thu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn làm đệ tử.

Dù sao Hồng Quân đối với nhân phẩm của hai sư huynh đệ này cũng chê bai.

Bây giờ, pháp môn tuy nguy hiểm.

Nhưng so với sự cám dỗ của việc thành Thánh, mạnh yếu thế nào tự nhiên một mắt là rõ.

"Sư huynh, dùng cách này đi!" Chuẩn Đề cắn răng, đưa ra quyết định.

Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề như vậy, khẽ thở dài, nói: "Sư đệ, hà tất phải vội vàng như vậy?" "Sư huynh, mọi người ở phương Đông đều đã thành Thánh nhân, thời gian không đợi chúng ta a!" "Năm xưa, Ma Tổ La Hầu cho nổ linh mạch phương Tây, khiến Tây Thổ cằn cỗi đến nay, phương Tây của chúng ta đất rộng người thưa, nếu chúng ta không thành Thánh nhân." "Sau này trong thiên địa Hồng Hoang làm gì có chuyện của phương Tây?

Chắc chắn sẽ trở thành nơi hoang vu như phương Bắc của Hồng Hoang!" Hai sư huynh đệ đều quyết tâm hưng thịnh phương Tây, cho nên, lần này thành Thánh đối với họ có thể nói là thế bắt buộc phải làm.

"Được, nếu sư đệ đã có khí phách như vậy, sư huynh còn có gì phải lo lắng chứ?" Hai người nhìn nhau một cái, lập tức liền cao giọng hỏi trời.

"Hôm nay, ta Chuẩn Đề!" "Hôm nay, ta Tiếp Dẫn!" "Cùng lập một

giáo ở phương Tây, tên là: Tây Phương giáo!" "Dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, không khổ không ưu, là cõi cực lạc, lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo Tiếp Dẫn Thần Đồng, Thất Bảo Diệu Thụ trấn áp khí vận Tây Phương giáo, Tây Phương giáo, lập!" Chúng sinh Hồng Hoang đều nghe thấy, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Hiện nay trong thiên địa Hồng Hoang, lập giáo sớm đã không phải chuyện hiếm.

Nhưng lập giáo có thể khiến trời đất giáng xuống đại công đức thì lại rất ít.

Khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chuẩn bị lập giáo thành Thánh, chúng sinh mới biết có hai nhân vật này.

Đương nhiên, hiểu biết về Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng chỉ giới hạn ở ác danh của hai người họ.

Sau khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại dùng một câu "cùng ta phương Tây có duyên" mà nổi danh khắp thiên địa Hồng Hoang.

Không ít người đối với hai sư huynh đệ này căm ghét đến tận xương tủy.

Bây giờ nghe thấy lời thề lập giáo của hai người, ai nấy đều khinh bỉ.

"Thật không biết xấu hổ, lại dám khoác lác như vậy!" Ánh công đức kim quang rực rỡ hạ xuống.

Chúng sinh Hồng Hoang lại cảm thấy khinh thường.

Điều khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cực độ thất vọng là, công đức kim vân mà Thiên Đạo giáng xuống tuy mênh mông cuồn cuộn.

Nhưng so với Nữ Oa và Tam Thanh lại kém hơn không chỉ một

bậc.

Hai người cộng lại cũng không bằng một nửa của bốn người kia.

Khi những công đức này lần lượt đi vào cơ thể Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, khiến khí tức của họ không ngừng tăng cao, nhưng dị tượng thành Thánh vẫn chưa xuất hiện.

"Quả nhiên như vậy!" Trên mặt hai sư huynh đệ lập tức hiện lên một tia thất vọng.

Lúc này, chỉ có thể hướng lên trời phát đại nguyện.

"Ta nếu chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi, cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn." "Không có địa ngục, ác quỷ, cầm thú, loài bò bay lúc nhúc." "Tất cả chúng sinh, cũng như Diêm Ma La giới, trong ba đường ác, sinh vào cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành Tam Bồ Đề." "....." "Nguyện lấy công đức này, trang nghiêm Phật tịnh độ, trên báo bốn ơn nặng, dưới cứu ba đường khổ, nếu có ai thấy nghe, đều phát tâm bồ đề, hết một báo thân này, đồng sinh cõi Cực Lạc." Tiếp Dẫn cao hô: "Ta là đại giáo chủ của Tây Phương giáo!" Chuẩn Đề cao hô: "Ta là nhị giáo chủ của Tây Phương giáo!" Hai người liên tiếp phát bốn mươi tám đại nguyện.

Mặc dù hảo cảm của chúng sinh Hồng Hoang đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã rơi xuống cực hạn, nhưng Thiên Đạo lại không quan tâm những điều đó.

Chỉ cần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dám phát lời thề với Thiên Đạo, công đức Thiên Đạo sẽ hạ xuống.

Mỗi khi phát một đại nguyện, Thiên Đạo giáng xuống một ít công đức, sau khi giáng xuống bốn mươi tám đạo công đức, trên đầu hai người cuối cùng cũng bay lượn một đạo Hồng Mông Tử Khí, câu

thông ý chí Thiên Đạo!

Hai sư huynh đệ cuối cùng cũng thành Thánh.

Hai cỗ khí tức kinh người cuốn đi bốn phương, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Vô số sinh linh tuy không muốn, nhưng cũng vào lúc này hướng về phương Tây quỳ lạy, bái kiến Thánh nhân.

Bây giờ, sáu người trên bồ đoàn nghe giảng ở Tử Tiêu Cung năm xưa đều đã thành Thánh.

Thời đại Thánh nhân đã kéo màn.

Thánh nhân lần lượt xuất thế, nhưng không có nghĩa là Hồng Hoang sẽ rơi vào bình lặng.

Thiên địa Hồng Hoang hiện nay, tuy bề mặt vẫn là cuộc đấu tranh giữa Tiên Đình và Yêu tộc Thiên Đình.

Chương 145

Nhưng thực tế, Tiên Đình danh tồn thực vong, trong sự hòa giải của Yêu tộc Thiên Đình mà dần dần trở thành một cái vỏ rỗng.

Bây giờ, đã trở thành cuộc giao tranh giữa Vu tộc và Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc là những kẻ có tham vọng lớn.

Họ cũng khao khát ngôi vị Thánh nhân chí cao vô thượng.

Con đường bày ra trước mắt không ngoài hai con đường đó.

Hoặc là tìm kiếm đạo Hồng Mông Tử Khí đang phiêu du trong Hồng Hoang.

Hoặc là tiêu diệt hoàn toàn Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang.

Con đường trước tự nhiên không cần nhiều lời, chỉ cần có Hồng Mông Tử Khí, thành đạo không khó.

Cùng lắm là cần tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Nhưng con đường sau thì không giống vậy.

Bây giờ Yêu tộc và Vu tộc còn chưa biết thiên hạ sau này là của Nhân tộc.

Họ chỉ hiểu, chỉ cần diệt đi đối thủ, là có thể hoàn toàn xưng bá toàn bộ Hồng Hoang.

Đến lúc đó, dưới sự gia trì của khí vận bá chủ Hồng Hoang, không có Hồng Mông Tử Khí, có lẽ cũng có cơ hội thành Thánh.

Vì thế, sự thù hận của Yêu tộc đối với Vu tộc cũng có thể biết được.

Mối thù cản đường, không thể hóa giải.

Vu tộc cũng vậy.

Họ tự nhận mình là chủ nhân của thiên địa Hồng Hoang, một bước cũng không chịu nhượng bộ.

Sau khi thời đại Thánh nhân mở ra, mâu thuẫn giữa hai bên càng thêm một bước bị kích hóa.

Sát khí giữa thiên địa vì thế mà nồng đậm hơn rất nhiều.

Thậm chí, giữa Vu Yêu đã bùng nổ một trận chiến quy mô lớn, thương vong vô số, máu chảy thành sông.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng có chút bản lĩnh, khó trách có thể trở thành con cưng của khí vận đại kiếp.

Dưới sự tính kế lẫn nhau của Chu Dịch và Hồng Quân, Đế Tuấn và Thái Nhất có thể hổ khẩu đoạt thực, dần dần hòa giải Tiên Đình, cuối cùng đạt đến mức độ ngang hàng với Vu tộc.

Cũng được coi là nhân vật thật sự rồi.

Chỉ tiếc!

Vu Yêu hai tộc chung quy cũng chỉ là quân cờ giữa thiên địa mà thôi, quân cờ ưu tú cũng không thể thay đổi vận mệnh của mình.

Sau trận đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ đi lại giữa thiên địa, bỗng cảm thấy sát khí tung hoành, một tia giác ngộ hiện lên trong lòng.

Hậu Thổ ngay sau đó liền đi tìm Chu Dịch thỉnh giáo một phen.

Chỉ tiếc, Chu Dịch bây giờ đang ở trên Đông Hải, chuyện của Hậu Thổ cũng là chuyện sau này rồi.

Đông Hải bao la, biển cả vô lượng!

Cơ duyên mà Chu Dịch cảm ứng được thực ra có liên quan đến

những mảnh vỡ pháp tắc thế giới mà hắn nhận được.

Đối với Chu Dịch, pháp tắc thế giới của hắn vốn đã rất mạnh.

Thậm chí trước khi hao phí công đức để nâng cao tạo nghệ pháp tắc kiếm đạo, pháp tắc thế giới của Chu Dịch có lẽ mới là mạnh nhất.

Dù sao con đường hắn đi có sáng tạo thế giới, âm dương ngũ hành cũng nằm trong pháp tắc thế giới.

Nhưng không chịu nổi một phen thao tác trước đó của Chu Dịch, công đức thu thập được thực sự quá nhiều.

Món công đức này giúp Chu Dịch có thể trực tiếp nâng pháp tắc kiếm đạo lên cảnh giới Thiên Đạo.

Một bước vượt qua pháp tắc thế giới.

Nhưng Chu Dịch lại không hề bỏ qua việc tham ngộ pháp tắc thế giới.

Khi hoàn toàn luyện hóa 100 mảnh vỡ pháp tắc thế giới, trong lòng hắn mơ hồ tìm được hai nơi có cơ duyên.

Một phần cơ duyên nằm ở sâu trong Hỗn Độn.

Luồng kêu gọi vô cùng mãnh liệt đó, Chu Dịch có thể xác định, phần cơ duyên này ít nhất sẽ không thua kém tiên thiên chí bảo.

Đối với điều này, Chu Dịch trong lòng tự nhiên có vài phần suy đoán.

Có thể dẫn động pháp tắc thế giới của Chu Dịch biến hóa như vậy, e rằng không thoát khỏi Hỗn Độn Linh Căn Thế Giới Thụ tồn tại trong Hỗn Độn thời kỳ Hỗn Độn, hoặc là Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu.

Trong Hỗn Độn Thiên của Chu Dịch có trồng một cây Hỗn Độn Thụ.

Chỉ là, so với cây Thế Giới Thụ tồn tại vĩnh hằng trong Hỗn Độn trước khi Khai Thiên, cây mà Chu Dịch trồng chỉ là một cây non mà thôi, căn bản không đáng nhắc đến.

Chỉ là, Chu Dịch nghe nói cây Thế Giới Thụ đó bị Hỗn Độn Ma Thần để ý, vì thế đã bị đập nát hoàn toàn.

Cho nên, khả năng cơ duyên mà Chu Dịch cảm ứng được là Thế Giới Thụ gần như bằng không.

Ngược lại, khả năng là Hỗn Độn Châu cực cao.

Dù sao Hỗn Độn Châu là tồn tại thật sự, không thể bị hủy diệt hoàn toàn.

Đương nhiên, Chu Dịch cũng nghe một truyền thuyết, rằng Thế Giới Châu trước khi Khai Thiên đã bị tổn hại, phẩm cấp tụt xuống.

Như vậy, lại rất phù hợp với suy đoán của Chu Dịch.

Nhưng, cơ duyên đó dù sao cũng ở trong Hỗn Độn, xa xôi không thể tưởng tượng.

Vì thế Chu Dịch cũng không vội đi tìm.

Nếu mạo muội đi, e rằng sẽ hao tốn năm tháng dài đằng đẵng.

Đợi Thiên Ma hóa thân cũng đột phá bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên rồi đi thăm dò có lẽ là một lựa chọn sáng suốt hơn.

Về phần cơ duyên thứ hai mà hắn cảm nhận được, là ở Đông Hải của Hồng Hoang.

Tìm bảo vật trong Hồng Hoang, thời gian tiêu hao không nhiều, Chu Dịch đương nhiên sau khi xử lý xong chuyện của Lão Tử và Nguyên Thủy liền vội vã tới.

"Cơ duyên trên Đông Hải, có lẽ, có lẽ chính là nó!" Pháp tắc thế giới trong mắt Chu Dịch giao thoa, dường như phác họa thành một

tấm bản đồ, chỉ dẫn con đường phía trước.

Lấy tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên muốn tìm bảo vật trên Đông Hải quả thực không thể dễ dàng hơn.

Không mất nhiều thời gian, Chu Dịch đã đến nơi cần đến.

Một vùng biển yên tĩnh, sóng yên biển lặng, không giống như có cơ duyên.

Nhưng càng như vậy, càng có thể chứng minh cơ duyên ở nơi này.

"Đông Hải lớn như vậy, chịu đựng sức nặng vĩ đại của đại lục Hồng Hoang, lúc nào cũng chịu sự xung kích của Hỗn Độn chi khí, làm sao có thể sóng yên biển lặng chứ?" Lúc này, Chu Dịch đưa tay bấm quyết, từng cái trận pháp phù văn xuất hiện trong tay hắn.

"Đi!" Khẽ nói một tiếng, trận pháp phù văn liền hóa thành những con bướm hồ điệp bay lượn, trong nháy mắt bao phủ về phía trước.

Những trận pháp phù văn mà Chu Dịch vung ra chính là sự thể hiện tạo nghệ trận pháp đại đạo của hắn.

Bàn về tạo nghệ pháp tắc, trong Hồng Hoang không ai sánh kịp Chu Dịch.

Cho dù là Hồng Quân, vị Thánh nhân chưa hợp đạo, cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.

Về trận pháp nhất đạo, Chu Dịch đã đạt đến cảnh giới tiện tay là có, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể khắc họa vạn thiên trận pháp.

Phù văn trong tay bao phủ về phía trước, nhanh chóng bao bọc hoàn toàn một vùng biển.

Phù văn lấp lánh, vạn ngàn tia sáng xông lên trời.

Trận pháp khổng lồ đang cản trở trước mặt hiện ra manh mối, đôi

mắt của Chu Dịch dường như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, Đại Đạo Phá Vọng Chi Đồng đã triển khai hoàn toàn.

Chương 146

Ngay sau đó, trong địa giới bị trận pháp phù văn bao bọc, tất cả mọi thứ ẩn giấu trong tiên thiên đại trận đều thu vào mắt.

"Quả nhiên như vậy!" Trên mặt Chu Dịch lập tức hiện lên nụ cười mãn ý.

Mọi thứ giống như hắn đã đoán, xuất hiện trước mắt rõ ràng là những hòn đảo hình thể chân vạc.

Mỗi một hòn đảo đều lớn đến mức không thể tưởng tượng, nếu so sánh với con huyền quy kia, một hòn đảo chính là một con huyền quy.

Nếu so sánh với Trái Đất của kiếp trước, mỗi một Trái Đất chỉ nhỏ bé như một hạt bụi.

Trong ba hòn tiên đảo, linh khí nhân uân, tiên khí phiêu phiêu.

Vô cùng bảo quang tứ xạ, lượng lớn cỏ cây linh khí khuếch tán.

Rõ ràng là pháp bảo vô số, linh căn vô cùng.

Bảo địa như vậy, mỗi một hòn đều đủ để sánh ngang với đạo trường của bất kỳ vị Chuẩn Thánh nào trong Hồng Hoang.

Thậm chí, những Chuẩn Thánh kia thấy rồi cũng sẽ tự thấy hổ thẹn, cảm thấy đạo trường của mình quả thực rác rưởi.

"Hải ngoại tam tiên đảo!

Bồng Lai!

Phương Trượng!

Doanh Châu!" Chu Dịch chậm rãi nói ra tên của ba hòn tiên đảo.

Chính là hải ngoại tam tiên đảo lừng lẫy hậu thế.

Mỗi một hòn tiên đảo đều ẩn chứa cơ duyên vô cùng.

Trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, ba hòn tiên đảo cuối cùng sẽ bị Đông Vương Công tìm thấy, trở thành nguồn tài nguyên của Viễn Cổ Thiên Đình.

Đông Vương Công cũng chính vì tìm được bảo địa như vậy, mới có tự tin cùng Yêu tộc Thiên Đình tranh cao thấp.

Chỉ tiếc, cơ duyên này dường như là do trời ban cho Đông Vương Công.

Nhưng thực tế, lại là làm áo cưới cho Yêu tộc Thiên Đình.

Khiến Yêu tộc Thiên Đình ngày càng lớn mạnh, từ đó chôn xuống mầm mống có thể cùng Vu tộc thế quân lực địch.

Đông Vương Công, một công cụ nhân đúng nghĩa!

Cũng may Chu Dịch một chưởng tiêu diệt y, mới không có những chuyện phiền lòng sau này.

"Ta vốn tưởng ba hòn tiên đảo sau khi Đông Vương Công thân tử đạo tiêu sẽ không xuất hiện, không ngờ... lại bị ta đoạt được!" Đối với bảo vật trong hải ngoại tam tiên đảo, Chu Dịch không quá để ý.

Bây giờ đối với Chu Dịch mà nói, bảo vật cần thiết không nghi ngờ gì là cấp bậc tiên thiên chí bảo.

Kém hơn nữa, cũng phải là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nếu không, làm sao có thể lọt vào mắt hắn.

Vì thế, cơ duyên trên ba tiên đảo đối với Chu Dịch không đặc biệt hấp dẫn.

"Ngược lại có thể tặng cho Nhân tộc, để họ khai thác!" Đã định

biến Nhân tộc thành một chủng tộc mạnh mẽ chưa từng có ở Hồng Hoang, vậy thì Chu Dịch đương nhiên sẽ không keo kiệt những tài nguyên này.

Đối với Chu Dịch, thứ thực sự đáng để hắn để tâm ngược lại là bản thể của hải ngoại tam tiên đảo.

"Truyền thuyết, hải ngoại tam tiên đảo thực ra là một mảnh vỡ Hỗn Độn, nghi là tồn tại rơi ra từ Hỗn Độn Châu." "Cũng chính vì vậy, lực lượng tạo hóa và sức mạnh thế giới trên đó mới có thể trong vô tận năm tháng thai nghén ra số lượng kinh người pháp bảo và linh căn." "Bây giờ xem ra, có lẽ là thật!" Cảm nhận kỹ lưỡng khí tức truyền đến từ ba hòn tiên đảo, Chu Dịch càng thêm xác định, hai đạo cơ duyên mà hắn cảm ứng được đều đến từ Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu trong truyền thuyết.

"Thu!" Chu Dịch vung tay một cái, pháp lực bành trướng lập tức hạ xuống.

Phảng phất như một bàn tay khổng lồ chìm vào biển cả, nước biển thuận theo kẽ tay chảy ra tứ phương.

Ba hòn tiên đảo lần lượt bị Chu Dịch tóm vào tay.

"Biến!" Dưới lời nói là pháp tùy, ba hòn tiên đảo lập tức không ngừng thu nhỏ, hóa thành tồn tại lớn bằng một viên châu báu.

Vỏ ngoài của viên châu báu chính là tiên thiên đại trận bảo vệ hải ngoại tam tiên đảo.

"Tốt, không uổng chuyến này!" Trên mặt Chu Dịch đầy ý cười.

Sau đó bước một bước, liền trở về đỉnh Bất Chu Sơn.

Cơ duyên trong ba hòn tiên đảo, sau này tự sẽ giao cho Nhân tộc.

Bản thể, hắn định giữ lại cẩn thận, sau này không chừng có khả

năng tìm được Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu.

Nếu có thể sửa chữa hoàn thiện nó, vậy thì Chu Dịch thật sự kiếm lời lớn rồi!

So với Hỗn Độn Châu, tiên thiên chí bảo Thế Giới Châu, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu của Chu Dịch hoàn toàn là đàn em.

Thậm chí có thể biến Thế Giới Châu và Định Hải Thần Châu từ chủ thể của Hỗn Độn Thiên thành phụ thuộc.

Để Hỗn Độn Châu gánh vác đạo mà hắn tu hành.

Nếu như vậy, trong khoảnh khắc thành cảnh giới Thiên Đạo cũng không phải là chuyện không thể.

"Chỉ tiếc, muốn tìm Hỗn Độn Châu không phải là chuyện dễ dàng." "Thiên Ma hóa thân của ta, cơ duyên đột phá Hỗn Nguyên lại ở đâu đây?" Chu Dịch lẩm bẩm hai câu, sau đó, liền thầm nói trong lòng: "Hệ thống, kiểm kê phần thưởng!" Năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, trải qua nhiều chuyện như vậy, Chu Dịch đối với phần thưởng lần này của hệ thống cũng rất mong đợi. 【Ngài thử dung hợp Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, một đòn tùy tay dẫn phát hỗn độn hồng lưu khiến Đế Tuấn và Thái Nhất không thể đến Oa Hoàng Cung, không thể lôi kéo Nữ Oa, nhận được 1,000,000 điểm tích lũy!】 【Hành vi trong quá khứ của ngài đã dẫn đến sự bất hòa giữa Tam Thanh, từ đó phân gia, nhận được 100,000,000 điểm tích lũy!

Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh tầng thứ tư!】 【Ngài chứng kiến Lão Tử truyền thụ Kim Đan đại đạo cho Nhân tộc để chứng đạo thành Thánh, nhưng vì sự sắp đặt của ngài, Lão Tử bắt buộc phải truyền thụ pháp môn luyện đan cho Nhân tộc, thực lực Nhân tộc được đề thăng lớn, nhận được 500,000,000 điểm tích lũy!

Mảnh vỡ pháp tắc Đan đạo ×100】 【Ngài chứng kiến Nguyên

Thủy chứng đạo thành Thánh, khí vận chí bảo của Nhân tộc Không Động Ấn xuất thế, Không Động Ấn lựa chọn ngài làm chủ nhân, nhận được 300,000,000 điểm tích lũy!】【Ngài đối mặt với sự ép buộc của hai vị Thánh nhân Lão Tử và Nguyên Thủy, lâm nguy không sợ, vì để chỉ điểm kiếm đạo cho Thông Thiên, ngài lựa chọn không sử dụng thần thông đạo pháp, chỉ thi triển kiếm đạo vô thượng, trọng thương Lão Tử và Nguyên Thủy, chấn động chúng sinh, nhận được 500,000,000 điểm tích lũy!

Mảnh vỡ đại đạo Luyện khí ×100】【Ngài chỉ điểm Thông Thiên, để y nghiêm khắc quản giáo đệ tử của mình, nhận được 10,000,000 điểm tích lũy!】【Ngài chứng kiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người chứng đạo thành Thánh, nhận được 10,000,000 điểm tích lũy!】【Ngài đến Đông Hải tìm kiếm cơ duyên, thành công nhận được ba hòn tiên đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, nhận được 100,000,000 điểm tích lũy!

Mảnh vỡ pháp tắc Thế giới ×100】Vẫn là lượng lớn điểm tích lũy hệ thống, cùng với không ít mảnh vỡ pháp tắc.

"Quả nhiên, mọi thứ liên quan đến Nhân tộc, điểm tích lũy hệ thống nhận được đều vô cùng khoa trương." Chu Dịch lẩm bẩm.

Phần thưởng điểm tích lũy thậm chí còn có thể sánh ngang với việc trọng thương hai vị Thánh nhân, chấn động chúng sinh Hồng Hoang sau này, có thể thấy nó khoa trương đến mức nào.

Ngoài ra còn có không ít mảnh vỡ pháp tắc, đều là chuyện thường thấy rồi.

Điều duy nhất khiến Chu Dịch hơi kinh ngạc là, mảnh vỡ pháp tắc lần này ngoài mảnh vỡ pháp tắc Thế giới ra, còn bao gồm cả Đan đạo và Khí đạo.

"Đây chẳng phải là đã thu thập đủ toàn bộ thiên phú của Tam

Thanh rồi sao?" Chu Dịch nhất thời dở khóc dở cười.

Nghĩ lại thì, hiện tại, mảnh vỡ pháp tắc của ba loại đại đạo là Đan đạo, Khí đạo và Trận đạo đều nằm trong tay ta.

Như vậy, chỉ cần luyện hóa thành công những mảnh vỡ này, ta có khả năng siêu việt Tam Thanh, trở thành một Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên toàn năng không thể tưởng tượng nổi.

"Cũng không tệ!" Đối với Chu Dịch, chỉ có thể nói là không tệ.

Dù sao thì Đan dược chi đạo và Luyện khí chi đạo đối với hắn, giá trị cũng không lớn.

Ngược lại không có giá trị bằng Trận pháp chi đạo.

Trong lần kết toán hệ thống này, điều thật sự khiến Chu Dịch phải hít một hơi khí lạnh, có lẽ chính là tầng thứ tư của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Công pháp của hệ thống mạnh mẽ, đó là điều không cần nghi ngờ.

Nếu không, Chu Dịch cũng không thể nào tìm mọi cách để đổi lấy công pháp, thay vì tự sáng tạo ra một môn công pháp thuộc về mình.

Bất kể là Đại Đạo Vô Cực Công hay Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh đều có thể thẳng tiến đến cảnh giới Đại Đạo.

Công pháp do tu sĩ bình thường tự sáng tạo liệu có được hiệu quả đó không?

Đương nhiên là không thể!

Nhưng công pháp mà hệ thống đưa ra cũng có nhược điểm lớn.

Quá đắt!

Chương 147

Đắt đến vô lý.

Chu Dịch đã phải hao phí ba mươi tỷ điểm tích phân để đổi lấy tầng thứ tư của Đại Đạo Vô Cực Công, đó đã là giới hạn rồi.

Tầng thứ năm cần đến năm mươi chín tỷ điểm tích phân, thậm chí sắp bằng cả việc luyện chế một kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Chu Dịch vốn đang rất giàu có về điểm tích phân đã bị hai món này làm cho ngã một vố đau.

Vì vậy, việc hệ thống hiện tại cấp cho tầng thứ tư của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh tự nhiên là một tin vui lớn.

Điều này tương đương với việc trực tiếp giúp hắn tiết kiệm gần ba mươi tỷ điểm tích phân hệ thống.

"Ha ha!" "Không tệ, thật sự không tệ!" Khuôn mặt Chu Dịch tràn đầy ý cười.

"Chỉ tiếc là Thiên Ma hóa thân của ta vẫn chưa đến lúc chứng đạo." "Nếu không, tầng thứ tư của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh đã có thể phát huy tác dụng rồi." Nhưng, ngay khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu Chu Dịch, một tia linh quang bỗng lóe lên.

Cùng lúc đó, Thiên Ma hóa thân đang ở trong Hỗn Độn Thiên cũng đột nhiên mở mắt.

"Thời cơ chứng đạo đã đến!" Ánh mắt Chu Dịch lộ ra vẻ hưng phấn.

Vút một tiếng!

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch từ trong Hỗn Độn Thiên lao ra,

lao nhanh như điện về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Khi Thiên Ma hóa thân sắp đến nơi, một bóng hình xinh đẹp cũng xuất hiện trước mắt Chu Dịch vào lúc này.

Đó là một thiếu nữ mặc y phục màu vàng ngỗng, không!

Phải là một phụ nữ!

Đôi mắt sáng long lanh, nụ cười duyên dáng.

Nhưng lúc này, trên dung nhan tuyệt mỹ thỉnh thoảng lại thoáng qua một tia sầu muộn, lộ ra vẻ bi ai nhàn nhạt.

Đối với một Tổ Vu thì điều này không hề bình thường.

"Hậu Thổ!" Chu Dịch khẽ gọi, đánh thức người phụ nữ trước mặt.

Tổ Vu Hậu Thổ bỗng nhiên bừng tỉnh, quay đầu nhìn sâu vào trong hành cung, chỉ thấy Chu Dịch đang ngồi trên bảo tọa.

"Chu Dịch, ngươi đã về?" Giọng Hậu Thổ đầy kinh ngạc và vui mừng.

Chu Dịch rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn, đi đến Đông Hải.

Thời gian không dài cũng không ngắn.

Hiện tại, Hồng Hoang vừa mới bùng nổ một trận đại chiến Vu Yêu, bên ngoài sát khí tứ phía.

Vì ảnh hưởng của đại chiến, trong lòng Hậu Thổ bắt đầu xuất hiện vài phần lo lắng và bất an.

Sự lo lắng này vốn không nên xuất hiện trên người một Tổ Vu như Hậu Thổ.

Dù sao thì hầu hết người của Vu tộc đều hiếu chiến và khát máu, nói là kẻ điên cũng không ngoa.

Vì sao Vu tộc lại bị Hồng Hoang thiên địa bài xích?

Chẳng phải vì Vu tộc không tu luyện nguyên thần, cần phải thôn phệ lượng lớn máu thịt, khiến cho Yêu tộc bị săn giết không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phản kháng hay sao?

Nhưng Hậu Thổ lại là một trường hợp đặc biệt trong Vu tộc.

Nàng vốn không thích tranh đấu, hoàn toàn khác với những người anh em chỉ toàn cơ bắp trong đầu.

Trong đại chiến Vu Yêu, trừ khi Yêu tộc toàn lực khai hỏa, tất cả đại năng đều ra trận, các Tổ Vu khác cần chi viện, nếu không, Hậu Thổ về cơ bản sẽ không xuất hiện.

Từ một góc độ nào đó, Hậu Thổ thuộc nhóm người có tấm lòng lương thiện.

Vẻ mặt nàng sầu muộn, thực ra cũng chính vì lẽ đó.

Khi đại chiến Vu Yêu lần đầu tiên bùng nổ triệt để, Hậu Thổ đã chứng kiến những tai hại mà chiến tranh mang lại.

Nàng bắt đầu hoang mang và bối rối, liệu có thật sự cần thiết phải tranh đoạt những thứ đó để rồi sinh linh đồ thán không?

Đặc biệt là khi những u hồn không ngừng xuất hiện giữa trời đất, trôi dạt khắp nơi, và trở nên cuồng bạo hơn theo sự gia tăng của sát khí thiên địa.

Sự hoang mang và lo lắng trong lòng Hậu Thổ càng lúc càng không thể kiểm soát.

Người có thể giải đáp cho Hậu Thổ cũng chỉ có một mình Chu Dịch mà thôi.

Nhưng Chu Dịch có việc ra ngoài, Hậu Thổ đã tìm mấy lần đều không gặp, vì vậy chỉ có thể thử nhiều lần.

Không ngờ lần này, Chu Dịch thật sự đã trở về.

Ngay lập tức, Hậu Thổ liền di chuyển nhẹ nhàng, đến trước mặt Chu Dịch.

Trước đây, Hậu Thổ gọi Chu Dịch là Chu huynh, nhưng bây giờ lại có thể gọi thẳng tên húy, tự nhiên là vì hai người đã trở thành đạo hữu chân chính theo một ý nghĩa nào đó.

Lúc này, đứng trước mặt Chu Dịch, Hậu Thổ chỉ cảm thấy không cần mở miệng, Chu Dịch cũng có thể đọc được tâm tư của nàng.

Sự thật quả đúng như vậy.

Tâm tư và lo lắng của Hậu Thổ thực sự quá dễ hiểu.

Chu Dịch nắm tay Hậu Thổ, suy nghĩ rồi nói: "Sự hoang mang của nàng, ta hiểu." "Cần một khoảng thời gian..." Chu Dịch nắm tay Hậu Thổ, đi vào trong tẩm cung.

Hậu Thổ có chút mờ mịt.

"Thời gian?" "Phải đợi sao?" Nhưng nàng nhanh chóng hoàn hồn, "Phi, thật không đứng đắn!".

Sau một hồi luận đạo giải hoặc, tâm trạng của Hậu Thổ rõ ràng đã tốt hơn không ít.

Khi Chu Dịch dìu nàng đi ra, Hậu Thổ lại kinh ngạc phát hiện trên đại điện lại có một Chu Dịch khác.

Hi Hòa và Thường Hi đang đứng bên cạnh y.

Không cần nói nhiều, đó tự nhiên là Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch.

Hậu Thổ không quen thuộc với y, nhưng Hi Hòa và Thường Hi thì lại quá quen thuộc.

Nếu không phải vì hóa thân này, hai chị em sao có thể một lòng một dạ với Chu Dịch chứ?

Lúc này, nhìn thấy Hậu Thổ và Chu Dịch từ trong tẩm cung đi ra, ra dáng một đôi luận đạo âm dương, thu hoạch không nhỏ.

Trong mắt Hi Hòa và Thường Hi lóe lên một tia ngưỡng mộ thoáng qua rồi biến mất.

Điều này khiến Chu Dịch nhận ra, dường như mình đã không chăm chỉ truyền thụ đạo pháp cho lắm.

Hi Hòa và Thường Hi đã theo hắn từ rất lâu, luôn trung thành tận tụy, nếu cứ lạnh nhạt với hai người cũng không thích hợp.

"Xem ra, tu đạo quá lâu cũng có chút khô khan, phải lao động và nghỉ ngơi kết hợp mới được!" Trong lòng tự nói đùa một câu, sau đó Chu Dịch liền nói với Hi Hòa và Thường Hi: "Hai người sớm ngày tu luyện, cố gắng có một ngày đột phá Hỗn Nguyên." Đối với hai vị Thái Âm nữ thần, Chu Dịch vô cùng kỳ vọng.

Dù sao cũng là tiên thiên thần linh được sinh ra từ Thái Âm Tinh, xét về căn cơ, không thua kém bất kỳ ai.

Mặc dù trong số mệnh Hồng Hoang nguyên bản, các nàng không thoát khỏi vận mệnh bi thảm, nhưng bây giờ, chẳng phải Chu Dịch đã giúp các nàng thay đổi rồi sao!

Tương lai hứa hẹn!

Được Chu Dịch công nhận, trên mặt Hi Hòa và Thường Hi tức thì ửng lên một vệt hồng.

"Chủ nhân, chúng ta sẽ cố gắng!" Gật đầu, Chu Dịch tách ra một đạo thần hồn nhập vào thân thể của Thiên Ma hóa thân.

"Bản tôn!" Thiên Ma hóa thân mở miệng.

Chu Dịch gật đầu, sau đó vung tay vẽ ra một đóa khánh vân.

Ra ngoài có tọa kỵ, nhưng Lôi Thú do Hỗn Độn Lôi Đình Chi Nhãn hóa thành dường như đang gặp bình cảnh, hiện tại đang ngủ say không biết đã bao lâu.

Ước chừng không bao lâu nữa, Lôi Thú cũng có thể mang đến cho Chu Dịch một bất ngờ đủ lớn.

Mang theo Thiên Ma hóa thân và Hậu Thổ, Chu Dịch vung tay, một trận gió nhẹ lướt qua, mang theo ba người hướng về đại địa Hồng Hoang.

Chương 148

Lần ra đi này không có bất kỳ mục đích nào.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch lạnh lùng như một cỗ máy không cảm xúc, chỉ trừng mắt nhìn về phía trước.

Bản tôn của Chu Dịch thì cùng Hậu Thổ chu du Hồng Hoang, tùy ý bay lượn.

Lúc đầu, Hậu Thổ không hiểu cách làm và ý đồ của Chu Dịch.

Nhưng khi Chu Dịch mỗi lần đều đưa Hậu Thổ đến bên ngoài chiến trường của hai tộc Vu Yêu, để Hậu Thổ nhìn thấy oán khí và sát khí vô tận sinh ra trong đại chiến hội tụ lại thành một thể.

Hậu Thổ đã hiểu ra.

"Chu Dịch, chẳng lẽ ngươi muốn ta hảo hảo tham ngộ?" "Không sai!" Chu Dịch cười gật đầu.

"Tính tình của nàng là bẩm sinh, đây vốn là cơ duyên và tạo hóa thuộc về nàng." "Hiện tại có cảm ứng, chính là một cơ hội tốt." Hậu Thổ gật đầu thật mạnh, cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Nàng là người hiểu chuyện, nếu Chu Dịch chỉ nói với nàng bấy nhiêu, khẳng định là chỉ có thể nói bấy nhiêu.

Nếu đã như vậy, chỉ cần hảo hảo tham ngộ là được!

Mây trắng chó xanh, nhật nguyệt biến đổi.

Bất tri bất giác đã trôi qua những năm tháng dài đằng đẵng.

Chúng sinh Hồng Hoang vẫn đang trong những cuộc tranh chấp không ngừng nghỉ, đại chiến khắp nơi, sát nghiệt vô số.

Mỗi khi đại chiến nổ ra, một đóa khánh vân sẽ xuất hiện.

Sau khi đại chiến kết thúc, vô số vong hồn phiêu đãng, từ trên khánh vân sẽ tuôn ra một cỗ sức mạnh, an ủi tất cả những vong hồn này, để chúng tiêu tán giữa trời đất.

Cứ như vậy...

Bỗng nhiên có một ngày!

Trong mắt Hậu Thổ đột nhiên bừng lên một tia sáng rực rỡ.

"Ta hiểu rồi!" Ngay lập tức, trên người nàng bộc phát ra một cỗ khí tức kinh người, vô cùng tiếp cận khí tràng của thánh nhân.

Chúng sinh vào khoảnh khắc đó có một thoáng hoảng hốt, nhưng nhanh chóng hồi thần.

"Lạ thật!

Lẽ nào có vị thánh nhân nào đó vô duyên vô cớ bộc phát khí tràng?" Không hiểu và hoang mang, cuối cùng cũng không có được câu trả lời.

Kẻ khởi xướng là Hậu Thổ lúc này lại đang lặng lẽ nhìn trời đất, đôi mắt linh quang dường như có thể mô phỏng quy tắc thiên địa, vô cùng kỳ diệu.

"Thiên địa này, có chỗ thiếu sót!" "Cần phải bổ sung cho hoàn thiện!" Khi Chu Dịch nghe Hậu Thổ nói như vậy, trên mặt hắn cũng hiện lên một nụ cười rạng rỡ.

"Tốt!" Không uổng công ta bao nhiêu năm qua đi cùng nàng khắp trời đất!

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, nắm tay Hậu Thổ, "Theo bản tọa!" Nói xong, hắn tán đi khánh vân dưới chân, khoảnh khắc tiếp theo đã đưa Hậu Thổ và Thiên Ma hóa thân xuất hiện trong một hoàn cảnh xa lạ.

Trọc khí tràn ngập trời đất, sát khí huyết tinh bao trùm khắp nơi.

Ngay cả Tổ Vu Hậu Thổ vốn tu luyện bằng cách hấp thu trọc khí đại địa, thôn phệ huyết nhục để cường hóa nhục thân cũng có chút không thể chịu nổi hoàn cảnh nơi đây.

Ngược lại, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch dường như có thể hòa làm một với hoàn cảnh, không có chút trở ngại nào.

"Đây là đâu?" Hậu Thổ hỏi.

"Huyết Hải!" Chu Dịch chỉ về phía trước, tức thì một biển máu vô biên tràn ngập trời đất hiện ra.

Hậu Thổ lúc này cũng biết đó là nơi nào.

Tương truyền, trong Hồng Hoang có một nơi gọi là Huyết Hải.

Nó được hình thành từ nơi ô uế dưới bụng của Bàn Cổ đại thần, tràn ngập sát khí ngút trời và huyết khí vô tận.

Đây là nơi khó chấp nhận nhất trong tam giới.

Trong Huyết Hải thai nghén ra một vị đại thần thông giả đỉnh cấp, tên là Minh Hà.

Khi sinh ra đã mang theo hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo là Nguyên Đồ và A Tỳ.

Y tu luyện pháp tắc sát lục, thực lực rất lợi hại.

Điều khiến người ta cảm thấy khó giải quyết hơn là, Minh Hà Lão Tổ được xưng là Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết.

Chỉ cần Huyết Hải của Hồng Hoang còn tồn tại, cho dù chỉ còn lại một giọt máu, Minh Hà Lão Tổ cũng có thể tái sinh.

Nói cách khác, đặc tính này cực kỳ giống với sự bất tử bất diệt của thánh nhân.

“Chu Dịch, ngươi đưa ta đến đây làm gì?” Hậu Thổ có chút không hiểu, hỏi.

Chu Dịch ha ha cười một tiếng, “Cơ duyên của nàng ở đây!” Hậu Thổ ban đầu còn chưa hiểu, nhưng rất nhanh, trong mắt nàng bắt đầu hiện lên sự minh ngộ.

Khi Chu Dịch đưa Hậu Thổ đến gần Huyết Hải, từng đạo khí tức kinh người bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phương, bao vây họ triệt để.

Chỉ thấy, một đám tồn tại mạnh mẽ canh giữ Huyết Hải hiện ra trên bề mặt biển máu.

Mỗi người đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Trong đó, nam giới đều xấu xí không chịu nổi, khiến người ta buồn nôn.

Nữ giới thì lại vũ mị yêu kiều, gợi cảm quyến rũ.

Một chủng tộc có sự đối lập và xung đột mạnh mẽ như vậy, trong Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có tộc A Tu La.

“Kẻ nào đến?” “Nơi này là Huyết Hải, người thường không được đến gần!” “Nếu không nghe khuyên bảo, đừng trách chúng ta vô lễ!” Những người tộc A Tu La này hung thần ác sát, ai nấy trông đều không phải dạng hiền lành.

Đương nhiên, chỉ vì họ thấy Chu Dịch và Hậu Thổ không phải là nhân vật đơn giản, nếu đổi lại là người khác, e rằng lúc này đã trực tiếp động thủ đuổi người rồi.

“Các ngươi đi thông báo cho Minh Hà, nói bản tọa đã đến, bảo hắn tự mình ra nghênh tiếp đi.” Với thân phận và thực lực của Chu Dịch, Minh Hà ngay cả tư cách xách giày cho hắn cũng không có.

Nếu không phải vì nơi này là đạo trường của Minh Hà, e rằng Chu

Dịch cũng không muốn cho hắn chút mặt mũi này.

Nhưng đám người tộc A Tu La này đã từng thấy kẻ nào cuồng vọng như vậy?

Ngay lập tức, họ giận không thể át, sắp sửa động thủ với Chu Dịch.

"Hừ!" Dưới một tiếng hừ lạnh, đám Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé này tức thì thân thể run rẩy, gần như băng hoại.

Huyết Hải cũng theo đó cuộn trào, như thể trời đất đảo lộn.

Lúc này, đám tộc nhân A Tu La kia làm sao không biết người trước mắt chính là một vị tuyệt thế đại thần thông giả hàng thật giá thật.

Hành vi như vậy trước mặt Chu Dịch, quả thực là tự tìm đường chết.

Vù!

Trong Huyết Hải, hai đạo quang mang trắng xanh bay ra.

Nhưng lại không hề mang bất kỳ sát ý nào.

"Tôn thượng thủ hạ lưu tình!" Huyết Hải chi chủ Minh Hà lúc này lại hóa thành một đạo quang mang nhanh chóng bay đến, vẻ mặt vô cùng lo lắng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Y sợ chỉ chậm trễ một chút, Chu Dịch sẽ phá nát cả Huyết Hải của mình.

Đối với Minh Hà mà nói, y chỉ cảm thấy mình đã gặp phải đại vận xui.

Lại chọc phải nhân vật hung ác như Chu Dịch.

Chu Dịch là ai chứ!

Đó là nhân vật có thể ở trong Tử Tiêu Cung tranh phong đối đầu với Hồng Quân, thậm chí khiến Đạo Tổ cũng có chút tức giận.

Không lâu trước đây còn dùng sức một mình, thi triển Vô Lượng Kiếm Đạo, khiến hai vị thánh nhân bị thương.

Nhân vật như vậy, cho dù không có tu vi thánh nhân, cũng tuyệt đối là tồn tại không thể trêu chọc.

Chương 149

Đúng là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Minh Hà không biết vì sao mình đang tu luyện yên lành, Chu Dịch lại đột nhiên dẫn người đến?

Lẽ nào muốn gây sự?

Nghĩ đến đây, Minh Hà liền cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, không ngừng chảy.

Nếu Chu Dịch thật sự muốn gây phiền phức, thì hôm nay e là khó sống rồi.

Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết.

Đó đều là lời nói suông.

Minh Hà không chút nghi ngờ Chu Dịch có thể một kiếm diệt sạch cả Huyết Hải!

Tóm lại, Minh Hà không chút do dự đến trước mặt Chu Dịch, cung kính ôm quyền hành lễ.

"Ra mắt tôn thượng, không biết tôn thượng đại giá quang lâm, có lỗi vì không đón từ xa!" "Tộc A Tu La do ta sáng tạo trí tuệ có hạn, không nhìn thấu được tu vi của tôn thượng, không cẩn thận mạo phạm, xin tôn thượng tha thứ." Chu Dịch liếc nhìn tộc A Tu La, khẽ cười gật đầu, "Đúng thật, tộc A Tu La không đáng tin cậy, Minh Hà ngươi thiếu đi mấy phần cơ duyên rồi." Chu Dịch đương nhiên sẽ không cố ý gây khó dễ cho Minh Hà và tộc A Tu La.

Hôm nay hắn đến để ban tạo hóa, không phải để gây sự.

Nhưng, một câu nói này lại trực tiếp đâm vào tim Minh Hà.

Minh Hà tức thì cười khổ không thôi, nói: "Tôn thượng chê cười rồi!" Mỗi khi trong Hồng Hoang có đại sự xảy ra, Minh Hà tuyệt đối là người đầu tiên thử nghiệm.

Nữ Oa tạo người, y cũng tạo ra tộc A Tu La, kết quả chỉ được chút ít công đức.

Lão Tử lập giáo, y cũng lập A Tu La giáo, kết quả ngay cả công đức cũng không được bao nhiêu.

Những chuyện khác càng nhiều không kể xiết, tóm lại, Minh Hà tuy rằng trong một phen giày vò cũng có được chút công đức, nhưng lại hao phí nhiều tâm huyết hơn, đổi lại chỉ là sự châm chọc mỉa mai của người đời, thật mất nhiều hơn được.

Chu Dịch chậm rãi gật đầu, tiếp tục nói với Minh Hà, "Minh Hà, hôm nay, bản tọa sẽ ban cho ngươi một phen cơ duyên." "Cơ duyên?" Trên mặt Minh Hà tức thì hiện lên một tia hoang mang.

Rất nhanh, y liền lắc đầu cười nhẹ nói: "Tôn thượng đùa rồi, làm gì có cơ duyên nào?" Chu Dịch ha ha cười một tiếng, "Ngươi chỉ cần trả lời bản tọa, tin hay không tin?" Minh Hà tức thì có chút bất đắc dĩ, tình thế ép người, y đâu có tư cách không tin.

"Nếu tôn thượng muốn mượn dùng Huyết Hải, bản tọa không có gì để nói." Lờ mờ, Minh Hà đoán được ý đồ của Chu Dịch.

Lúc này, ngược lại y tỏ ra có mấy phần phóng khoáng.

Chu Dịch hài lòng gật đầu, "Quả không hổ là một trong những đại thần thông giả có danh tiếng trong Hồng Hoang, cũng có mấy phần ngộ tính!" Bị người ta khen ngợi, Minh Hà lại không vui nổi.

Vạn nhất Huyết Hải trong tay Chu Dịch xảy ra sai sót, đến lúc đó, y thật sự là khóc không ra nước mắt.

Dù sao Huyết Hải mới là căn cơ của Minh Hà, không thể có bất kỳ

sai sót nào.

Sở dĩ y đồng ý với Chu Dịch, chỉ vì y hiểu thế nào là tự tìm đường chết, thế nào là phó mặc cho trời!

"Bảo tộc A Tu La của ngươi rời khỏi Huyết Hải hết đi." Minh Hà không chút do dự, vội vàng phân phó cho mấy vị ma vương của tộc A Tu La là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà đưa tất cả mọi người đi.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Chu Dịch mới xoay người nhìn về phía Hậu Thổ.

"Hậu Thổ, còn chờ gì nữa?" "Chính là lúc lập nên luân hồi!" Sau khi đến Huyết Hải, Hậu Thổ dần dần nhận ra cơ duyên của mình đang ở ngay trước mắt.

Nhưng lại luôn bị ngăn cách bởi một tầng chướng ngại nhỏ.

Mãi cho đến khi Chu Dịch nói ra hai chữ "luân hồi".

Ầm!

Hậu Thổ chỉ cảm thấy trong đầu có một tiếng sét kinh thiên nổ tung, ngay sau đó vô vàn cảm ngộ hiện ra trước mắt.

"Thiên địa diễn hóa không hoàn thiện!" "Hồng Quân hợp thân với Thiên Đạo, chính vì Thiên Đạo có khuyết thiếu, mới cần Hồng Quân làm người đại diện." "Nhưng ngay cả sau khi Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo vẫn còn khuyết thiếu." "Việc của quỷ hồn, chính là chỗ thiếu sót đó, ngay cả thánh nhân cũng không thể nhúng tay vào." "Từ khi thiên địa khai tịch đến nay, số lượng sinh linh vẫn lạc trong trời đất ngay cả thánh nhân cũng không đếm xuể, việc điểm hóa từng người cũng trở thành chuyện vô ích." "Nếu muốn tiêu diệt những sinh hồn quỷ lệ này, chỉ có cách tu bổ Thiên Đạo, ngoài ra không còn cách nào khác." "Hậu Thổ, ngươi sinh ra chính là để hoàn thành sứ mệnh

này, vì Hồng Hoang thiên địa xây dựng nên luân hồi!" Từng câu từng chữ của Chu Dịch vang lên trong đầu Hậu Thổ, giao thoa và soi chiếu với những cảm ngộ của nàng.

Hậu Thổ dần dần hiểu ra sứ mệnh của mình, biết rằng nhiệm vụ của mình là xây dựng Địa Phủ, tạo ra luân hồi.

Nhưng...

Hậu Thổ dù sao cũng không phải thánh nhân, không có sức mạnh của thánh nhân.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh của một mình Hậu Thổ, vậy thì bản thân Hậu Thổ có lẽ sẽ bị hung sát chi khí trong Huyết Hải trấn áp, vĩnh viễn bị giam cầm trong Địa Phủ luân hồi.

Trong lòng thoáng chút do dự, nhưng nghĩ đến những gì đã thấy đã nghe trong suốt thời gian qua, sự do dự trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

"Nếu dùng sức của một mình ta có thể đổi lấy phúc chuyển thế cho vạn ngàn hồn phách, mất đi tự do thì có sao?" "Chỉ tiếc là!" Ánh mắt Hậu Thổ nhìn Chu Dịch càng lúc càng dịu dàng.

"Nếu ta bị giam cầm trong Địa Phủ, Chu Dịch ngươi phải thường xuyên đến thăm ta đấy." Nàng không nỡ xa Chu Dịch.

Chỉ thấy Chu Dịch ha ha cười lớn, tiến lên xoa đầu Hậu Thổ.

"Nha đầu ngốc, bản tọa đã đưa ngươi đến đây, tự nhiên có biện pháp giải quyết!" "Yên tâm mà làm, bản tọa nhất định sẽ bảo vệ ngươi an toàn vô sự!" "Hôm nay chính là lúc ngươi chứng đạo!" Hậu Thổ trong lòng hoang mang, trong cảm nhận của nàng, chuyện này gần như vô giải.

Nhưng nếu Chu Dịch đã nói không sao, vậy thì nàng sẽ tin.

Đối với Chu Dịch, nàng luôn có một sự tin tưởng vô điều kiện.

Chu Dịch đương nhiên sẽ không để Hậu Thổ rơi vào khốn cảnh.

Theo số mệnh ban đầu, Hậu Thổ dùng thân hóa luân hồi, Tổ Vu chân thân trấn áp Huyết Hải Minh Hà.

Sát khí trong Huyết Hải sẽ không ngừng bào mòn ý chí của nàng, sức ép của Lục Đạo Luân Hồi sẽ khiến chân linh của Hậu Thổ dần dần vỡ nát.

Oán khí và sự bạo ngược của lệ quỷ sẽ khiến Hậu Thổ hoàn toàn mất đi tâm trí, theo thời gian trôi đi, giữa trời đất sẽ không còn tồn tại Tổ Vu Hậu Thổ, chỉ còn lại Tổ Vu chân thân vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi.

Chuyện như vậy sao có thể là điều Chu Dịch hy vọng thấy được!

Hắn trong lòng vẫn có trăm phần trăm chắc chắn.

Hôm nay, không chỉ là đại cơ duyên chứng đạo của Hậu Thổ, mà cũng là đại cơ duyên của hắn!

"Bắt đầu xây dựng Lục Đạo Luân Hồi đi, khi thời cơ chín muồi, bản tọa tự sẽ ra tay!" Hậu Thổ nghe vậy gật đầu thật mạnh, sau đó liền thi triển toàn bộ sức mạnh, giơ tay chỉ về phía Huyết Hải vô tận!

Huyết Hải không ngừng cuộn trào như thể có thứ gì đó muốn phá vỡ sự giam cầm của biển máu.

"Ông!" Thiên Đạo dường như cũng có cảm ứng vào lúc này, một gợn sóng từ không trung xuất hiện, xé toạc những đám mây đen vô biên trên bầu trời Huyết Hải.

Công đức bàng bạc vào lúc này không ngừng hội tụ, hình thành một đám mây công đức vô cùng hùng vĩ!

Những công đức này bắt đầu hội tụ về phía cơ thể Hậu Thổ, bị

Hậu Thổ hấp thu triệt để.

Tổ Vu khác với tu sĩ Hồng Hoang bình thường, Hậu Thổ không có nguyên thần.

Vì vậy, một phần công đức chi lực được dùng để nâng cao nhục thân của Hậu Thổ, khiến nó lột xác về phía cấp độ Hỗn Nguyên.

Một phần khác thì hỗ trợ Hậu Thổ xây dựng Lục Đạo Luân Hồi, trấn áp Huyết Hải!

Nhìn từ số lượng công đức bàng bạc, việc Hậu Thổ nhục thân thành thánh căn bản không thành vấn đề.

Ở nơi rất xa, Minh Hà Lão Tổ nhìn công đức bàng bạc trên bầu trời, trên mặt tức thì hiện lên vẻ ngưỡng mộ vô hạn.

"Nếu ta có thể được tạo hóa như vậy, nhất định có thể thành thánh!" Lúc này, Minh Hà hoàn toàn tin tưởng Chu Dịch đến để ban tạo hóa.

Những công đức này đủ để chứng minh tất cả!

Giữa lúc Huyết Hải cuộn trào, vô số ác linh lao về phía Hậu Thổ, dường như muốn xé nát cả nhục thân và chân linh của nàng, ngăn cản Hậu Thổ lập Địa Phủ.

"Hừ!" "Tìm chết!" Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, biết rằng thời cơ đã chín muồi.

Nhưng, bản tôn vẫn không có động tĩnh gì, ngược lại Thiên Ma hóa thân ở bên cạnh cuối cùng cũng bắt đầu hành động như thể đã có ý thức.

Khí tức ma đạo tỏa ra từ trên người y khuếch tán, lao về phía những ác linh trong Huyết Hải để thôn phệ.

Trong nháy mắt, sức mạnh kinh người vô tận nhuộm đen cả bầu

trời, ngay cả kim quang công đức cũng không thể chiếu sáng.

Minh Hà Lão Tổ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như thể lúc nào cũng có nguy cơ tử vong.

"Đó là cái gì?" Trong lòng hoảng hốt bất an, y nhìn Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch mà run rẩy.

Đã từng có lúc, y cũng từng xa xa nhìn thấy Ma giáo giáo chủ phương Tây La Hầu.

Chương 150

Trong mắt Minh Hà lúc đó, La Hầu chính là kẻ tà ác nhất trên đời.

Nhưng lúc này, Minh Hà lại phát hiện La Hầu trong ký ức của mình so với hóa thân của Chu Dịch bây giờ hoàn toàn không đáng nhắc tới!

Căn bản không cùng một đẳng cấp.

Khí tức ma đạo của Thiên Ma hóa thân gần như vô địch, dưới thánh nhân không ai có thể đối đầu.

Hung sát chi khí ập đến, trấn áp toàn bộ sát khí ngút trời trong Huyết Hải, khiến cho Minh Hà Lão Tổ cũng phải kinh hồn bạt vía.

Dưới sự càn quét của khí tức ma đạo bàng bạc đó, vô số lệ quỷ và oán khí từ trong Huyết Hải đều bị tiêu tán triệt để vào lúc này, hóa thành hư vô.

Nhưng nhìn kỹ, Minh Hà biết rằng, đó căn bản không phải là xua tan hay tiêu trừ.

Mà là bị Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch thôn phệ triệt để.

Thôn phệ sát khí vô tận trong Huyết Hải?

Trong nháy mắt, Minh Hà chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, đối với Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch sợ hãi đến cực điểm.

Biểu cảm của Chu Dịch lúc này cũng hiện lên vẻ cuồng hỷ nồng đậm.

"Tốt, quả nhiên như ta dự liệu!" Vào khoảnh khắc Thiên Ma hóa thân thôn phệ triệt để sát khí và oán niệm cuộn trào trong Huyết Hải, Chu Dịch chỉ cảm thấy Thiên Ma hóa thân cũng bắt đầu xuất hiện dấu

vết lột xác.

Điều hắn cảm ứng được, chính là cơ duyên thuộc về hóa thân của mình.

Lúc này, hóa thân đang ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, pháp tắc ma đạo đã tu luyện đến viên mãn dưới Hồng Hoang.

Muốn từ Chuẩn Thánh đỉnh phong bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, độ khó cao hơn rất nhiều so với đại năng Hồng Hoang bình thường.

Nhưng...

Thiên Ma hóa thân vốn có thể thôn phệ những vật hung sát, chuyển hóa để nâng cao thực lực, căn cơ.

Ban đầu, Chu Dịch dựa vào sức mạnh của Thiên Ma hóa thân hấp thu tử khí hỗn độn kinh người do La Hầu dẫn đến, từ đó lột xác thành Chuẩn Thánh.

Bây giờ, sự hung sát trong Huyết Hải, tự nhiên cũng có thể trở thành dưỡng chất cho Thiên Ma hóa thân.

Thậm chí, đây sẽ là bước quan trọng nhất để Chu Dịch từ Chuẩn Thánh bước vào Hỗn Nguyên!

Chỉ thấy, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch vung tay liền lấy ra một kiện pháp bảo vô thượng có hung khí ngút trời.

Tên của nó là Thí Thần Thương!

Mũi thương tung hoành trời đất, ngay khoảnh khắc xuất thế đã có sức mạnh kinh người vô tận bao trùm xuống, trấn áp cả Huyết Hải.

Sau đó, Thí Thần Thương trong tay hóa thân xoay một vòng, tiếp tục chỉ thẳng vào nơi sâu thẳm của Huyết Hải.

Nơi sâu thẳm của Huyết Hải dường như có oán khí vô biên, đang

hội tụ thành một con quái vật kinh người.

Biến hóa này, lại khiến cho Minh Hà là chủ nhân của Huyết Hải cũng có chút không ngờ tới.

"Nguồn gốc oán khí, đoạn cho bản tọa!" Pháp lực Chuẩn Thánh đỉnh phong của hóa thân truyền vào Thí Thần Thương, mũi thương lóe lên ánh sáng u ám, càng lúc này giao thoa thành vô cùng ma khí lan tràn.

Thân thương run rẩy, cùng với cú đâm của hóa thân, tạo ra một luồng phong mang lẫm liệt.

Trong chớp mắt, ức vạn dặm trong Huyết Hải.

Một tiếng gào thét chói tai đến cực điểm truyền ra, chính là nguồn gốc oán khí của Huyết Hải đã bị chém đứt hoàn toàn.

"Tốt!" Chu Dịch trên mặt mang theo mấy phần ý cười, ngay lập tức, Thiên Ma hóa thân liền hạ xuống nơi sâu thẳm của Huyết Hải.

Cả Huyết Hải dấy lên sóng lớn không ngừng, nhưng sau khi Thiên Ma hóa thân hạ xuống thì bắt đầu dần dần bình tĩnh lại.

"Thu!" Oán khí và hung sát chi khí vô biên vào lúc này đều bị thu liễm, trở thành dưỡng chất cho Thiên Ma hóa thân.

Quá trình này sẽ kéo dài rất lâu.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Hậu Thổ lại có vô tận kim quang tuôn ra, rồi nhập vào trong Huyết Hải.

"Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Hậu Thổ hô lên một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Huyết Hải vô biên đột nhiên có vạn đạo hào quang lấp lánh xuất hiện, phóng thẳng lên trời!

Sau đó, trong biển có một cây cầu vòm khổng lồ sừng sững.

Ở đầu kia của cây cầu, đột nhiên từ trong biển mọc lên một ngọn núi, tên là Độ Sóc Chi Sơn, trên núi có một cây đào khổng lồ mọc nghiêng, tạo thành hình dạng một cánh cổng, chính là Quỷ Môn Quan!

Sau đó Hậu Thổ lại giơ tay điểm vào Quỷ Môn Quan, liền thấy trước Quỷ Môn Quan từ không trung xuất hiện hai pho tượng thần, tay cầm gà vàng, chính là hai vị thần Thần Trà và Úc Lũy, chuyên quản lý quỷ ngoại giới, chế ngự hung mị.

Sau Quỷ Môn Quan, lại có Uổng Tử Thành, Vọng Hương Đài, Tam Sinh Thạch, Nghiệp Báo Trì các sự vật mà người đời sau quen thuộc lần lượt xuất hiện.

Cuối cây cầu là mười tám tầng địa ngục xếp thẳng xuống dưới Huyết Hải.

Xung quanh và bên dưới cây cầu vòm, có sáu vòng sáng khổng lồ lấp lánh kim quang và vô số vòng nhỏ bố trí như sao trên trời, chính là Lục Đạo Luân Hồi đã được kiến tạo thành công!

"Từ nay về sau, phàm là sinh linh Hồng Hoang, sau khi chết đều sẽ nhập vào trong sáu đạo này để luân chuyển." Giọng nói của Hậu Thổ tức thì truyền khắp Hồng Hoang.

Lúc này cơ thể Hậu Thổ bắt đầu trở nên trong suốt, một luồng khí công đức huyền huyễn ngưng tụ trên tổ khiếu đỉnh đầu nàng, uy áp trên người nàng cũng truyền đi khắp nơi trong Hồng Hoang.

"Lục đạo phân thành hữu hình đạo và vô hình đạo, hữu hình đạo là Nhân đạo, Súc sinh đạo, Thảo mộc đạo; vô hình đạo là Thiên đạo, A Tu La đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo." "Hữu hình chi đạo đều có thể có được đạo thể, người gọi là nhục thân, súc sinh và thảo mộc gọi là bản thân, sinh linh sinh ra từ đạo này, bất kể là người hay yêu, đều có thể tu tập nguyên thần chi thuật, sau khi chết cũng có quỷ hồn tuần hoàn đầu nhập vào đạo tiếp theo." "Vô hình chi đạo trừ Thiên đạo,

đều chỉ có nguyên thần, tuy có thể huyễn hóa nhưng không có thực thể, người chuyển thế từ Thiên đạo, đa phần là đại phú đại quý, hoặc là người có tư chất tu đạo thượng thừa." "Địa ngục đạo là nơi các quỷ hồn luân nhập vào âm ty chịu khổ, lấy Địa ngục đạo làm hạ đẳng nhất, Thiên đạo làm thượng đẳng nhất." "Địa Phủ, lập!" Giọng Hậu Thổ càng lúc càng bình thản du dương, sau lời này, công đức vô biên trên bầu trời cuối cùng cũng ầm ầm hạ xuống.

Trong đó bảy phần rơi vào trong cơ thể Hậu Thổ, ba phần còn lại thì một nửa rơi vào trong cơ thể Minh Hà, khiến tu vi của Minh Hà tăng lên một bậc.

Phát hiện này khiến Minh Hà mừng rỡ vô cùng.

Quả nhiên là một đại cơ duyên!

Chu Dịch quả nhiên không lừa gạt!

Về phần Chu Dịch thì lại xem thường những công đức này, nhưng sau khi hấp thu vào cơ thể, cộng thêm đại khí vận từ việc thành lập Địa Phủ rơi trên người hắn, cũng là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi nhận được bảy phần công đức Thiên Đạo, trên người Hậu Thổ bắt đầu tuôn ra sức mạnh bàng bạc vô tận.

Nhục thân Hỗn Nguyên, chấn động bát phương!

Chúng sinh đều vào lúc này quỳ lạy về phía Hậu Thổ, "Bái kiến Hậu Thổ nương nương!" "Bái kiến Hậu Thổ nương nương!" Phúc đến tâm linh, hầu như tất cả mọi người đều hiểu được ý nghĩa của việc Hậu Thổ lập luân hồi.

Đối với Hồng Hoang, đây có thể nói là đại công đức không thể xóa nhòa, đối với những sinh linh Hồng Hoang cũng là phúc duyên cực lớn.

Đặc biệt là những sinh linh đang sống trong cảnh phong ba bão táp,

ai có thể đảm bảo mình luôn né tránh được nguy hiểm?

Ai mà không đang giãy giụa trong thời đại đại tranh?

Nếu không may vẫn lạc, luân hồi và Địa Phủ của Hậu Thổ đã cho họ cơ hội làm lại từ đầu.

Chuyển thế đầu thai, dù sao cũng tốt hơn là hóa thành cô hồn dã quỷ, triệt để tiêu tán giữa trời đất.

Lòng người hướng về, khí vận chúng sinh không biết từ lúc nào cũng rơi trên người Hậu Thổ, khiến trên mặt Hậu Thổ mang theo nụ cười vui mừng.

Điều khiến nàng vui mừng hơn nữa là, hiện tại Địa Phủ đã thành lập, luân hồi đã thành hình.

Nhưng nàng lại không cần bị trấn áp trong Huyết Hải, hoàn toàn mất đi tự do.

"Chu Dịch!" Hậu Thổ theo bản năng nhìn về phía Chu Dịch.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trong Huyết Hải đột nhiên tuôn ra một cỗ ma khí ngút trời.

Toàn bộ huyết sát chi khí trong Huyết Hải dường như vào lúc này đã bị ma diệt triệt để, không còn tồn tại.

Hiện tại tuy vẫn là biển máu ngút trời, nhưng không bao lâu nữa sẽ chỉ còn lại bản nguyên huyết hải thuần túy, không còn vật ô uế tà ác.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch cũng vào lúc này tung hoành trên Huyết Hải, đây là đại cơ duyên Hậu Thổ thành thánh, đồng thời cũng là của hắn.

Uy áp vô cùng khủng bố từ trên người Chu Dịch dần dần dâng lên, trong thời gian ngắn đã có xu thế vượt qua Hậu Thổ.

Minh Hà mi tâm giật mạnh!

Y còn đang chìm đắm trong niềm vui sướng vì hung sát chi khí trong Huyết Hải được thanh trừ triệt để.

Chương 151

Dù sao điều này cũng đại biểu cho con đường tiến tới sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, thậm chí có hy vọng tu hành Sát Lục chi đạo, tấn công cảnh giới Hỗn Nguyên.

Phải nói rằng, pháp tắc chứng đạo mà Chu Dịch nói, đối với chúng sinh, đặc biệt là đối với một số đại thần thông giả đỉnh cấp, có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Nhưng Minh Hà chưa vui mừng được bao lâu đã bị sức mạnh bản nguyên khủng bố vô tận như sát lục, tử vong, hủy diệt, thôn phệ trên người Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch chấn nhiếp triệt để.

"Một vị ma thần chân chính!" "Bản nguyên ma đạo cực hạn!" Minh Hà không hiểu vì sao phân thân của Chu Dịch lại có sức mạnh bản nguyên ma đạo khủng bố như vậy.

Thậm chí, từ trong đó còn có thể thấy được vài phần bóng dáng của La Hầu.

Không kịp suy nghĩ, khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh của Chu Dịch đã bao trùm toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Gần như cả Hồng Hoang thiên địa vào lúc này đều chìm vào bóng tối vô tận, như thể màn đêm buông xuống, bao trùm tất cả.

Giây trước, chúng sinh còn đang chìm đắm trong sự chấn động sâu sắc và cảm kích vô tận trước việc Tổ Vu Hậu Thổ lập nên Địa Phủ luân hồi, nhục thân thành Hỗn Nguyên.

Giây sau, chỉ cảm thấy như thể thân hãm vào luyện ngục vô tận, bốn phương đều là bóng tối sâu thẳm, tất cả đều là sự khủng bố vô biên.

Trong nháy mắt, bất kể là vô số thiên binh của Yêu tộc thiên đình, vô số chiến sĩ của Vu tộc, hay vạn ngàn đại năng ẩn náu trong đạo trường động phủ.

Thậm chí hai vị thánh nhân trên núi Côn Luân, đều cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Vút!

Keng!

Như một luồng phong mang đâm xuyên bầu trời.

Màn đêm đen tối hoàn toàn thu liễm.

Không!

Đó không phải là thu liễm, mà là luồng phong mang đó đã xuyên thủng màn đêm.

Màn đêm dung nhập vào trong luồng phong mang, khiến cho một đòn đó làm rung chuyển trời đất.

Ý chí Thiên Đạo vào lúc này phát ra một tiếng bi thương, cực độ bài xích!

Nó sẽ không cho phép loại sức mạnh này tồn tại trong Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng!

Cho dù khí tức Thiên Đạo bài xích, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch cũng không thể ngăn cản mà bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh lưu chuyển trong tâm trí Chu Dịch.

“Đại Tự Tại Thiên Ma!” “Thân hóa tự tại, tâm hóa tự tại, thần hóa tự tại!” “Niệm hướng đến đâu, ma đến đó!” Thiên Ma hóa thân của

Chu Dịch ha ha cười lớn, cũng đại biểu cho tinh thần của bản tôn Chu Dịch đang cực độ phấn chấn.

Phía sau y như thể hiện ra vạn ngàn ma khí, giao thoa thành vạn ngàn ma tướng, tựa như vực sâu địa ngục, tựa như bùng phát vô tận huyết sát chi khí quét sạch bốn phương.

Tấm bình phong và chướng ngại từng xuất hiện trước mặt hắn gần như vỡ tan không chút ngưng trệ, căn bản không thể ngăn cản bước tiến của Chu Dịch.

Khí tức Hỗn Nguyên đang ngưng tụ, đang triệt để thành hình.

Cuối cùng!

Thiên Ma hóa thân một bước bước ra, vạn ngàn ma ảnh giao thoa, chấn nhiếp thiên địa hoàn vũ.

"Đạo của ta, thành!" Tiếng cười sảng khoái truyền khắp bốn phương.

Không có sự trang nghiêm túc mục của các thánh nhân khác, mà nhiều hơn là sự sảng khoái đầm đìa, tràn ngập cuồng ngạo, kiệt ngạo.

"Là ai?" "Rốt cuộc là ai?" "Lại có người thành thánh!" Chúng sinh chỉ cảm thấy vô cùng hỗn loạn.

Sáu chiếc bồ đoàn dưới trướng Hồng Quân đại biểu cho sáu vị trí thánh nhân.

Hiện tại, những người trên sáu chiếc bồ đoàn đó đều đã thành thánh, thời đại thánh nhân đã mở ra.

Mọi người đều cho rằng khó có thể có người thành thánh nữa.

Nhưng vạn vạn không ngờ, trước có Hậu Thổ, sau lại có một vị ma đạo đại năng không rõ danh tính.

Hai người trong cùng một ngày thành thánh, khuấy động phong

vân trời đất.

Vô số người tò mò, vị ma đạo đại năng đó rốt cuộc là ai?

Vì sao có thể lặng lẽ không tiếng động mà có được đại cơ duyên, đại tạo hóa, rồi thành thánh?

Đừng nói là chúng sinh muốn biết, ngay cả các vị thánh nhân hiện tại cũng đều ra tay bắt đầu tính toán.

Lão Tử, Nguyên Thủy trên núi Côn Luân.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trên núi Tu Di phương Tây.

Nhưng sức mạnh của họ đều đến từ Thiên Đạo, Thiên Đạo làm sao có thể tính ra được sự ảo diệu của Thiên Ma hóa thân?

Thế nào là Đại Tự Tại?

Chính là không bị ràng buộc, không bị dò xét.

Vĩnh hằng trong trời đất!

Môn công pháp đỉnh cấp mà Chu Dịch tu luyện đã trực tiếp che giấu cảm ứng và cảm tri của Thiên Đạo đối với hắn.

Cho dù!

Cho dù ý chí Thiên Đạo đã sinh ra sự bài xích mãnh liệt đối với Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch, nhưng dưới tác dụng của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh lại vẫn không thể phát huy tác dụng.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch vẫn có thể tự nhiên đi lại trong Hồng Hoang thiên địa, không chịu bất kỳ ràng buộc nào.

"Quả không hổ là công pháp đỉnh cấp, lợi hại như vậy!" Chu Dịch ha ha cười lớn, một lần nữa bị công pháp trong hệ thống làm cho khâm phục.

Quả thật không hổ là công pháp đỉnh cấp có thể tu luyện đến cảnh

giới Đại Đạo.

Sau một hồi dò xét, Lão Tử và Nguyên Thủy mày nhíu chặt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người sầu não.

Đều lo lắng, vị ma đạo đại năng không rõ danh tính này sau khi thành thánh liệu có ảnh hưởng đến Hồng Hoang thiên địa hay không.

Đối với công đức và khí vận lại sẽ mang đến biến hóa như thế nào.

Chỉ là, phí hết tâm tư cũng không thể tìm ra được nguyên do.

Vì vậy cũng chỉ có thể lựa chọn buông xuống vào lúc này.

Nhưng, Đạo Tổ Hồng Quân chí cao vô thượng trong Tử Tiêu Cung lại không thể.

"Khí tức ma đạo?" "Khí tức của La Hầu?" "Không thể nào!

Không thể nào!" Hồng Quân sở dĩ có thể thành đạo, chính là vì đã chiến thắng trong cuộc chiến Đạo Ma.

Y và La Hầu hai người đã định sẵn phải có một người vẫn lạc, tuyệt không có khả năng cùng tồn tại.

Nếu y đã thành đạo, vậy thì La Hầu đáng lẽ phải hoàn toàn tan biến, từ đó không còn tồn tại.

Ban đầu, Chu Dịch đã trợ giúp y chém giết La Hầu, thuận lợi bình định Long Hán đại kiếp.

Nhưng Hồng Quân lại không biết Chu Dịch đã dùng thủ đoạn cụ thể nào để ngăn chặn tử khí hỗn độn.

Vì vậy, khi Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch bước ra bước cuối cùng, chứng đạo Hỗn Nguyên, Hồng Quân bấm tay suy tính, lại không tính ra được duyên do cụ thể.

Ngay cả bản tôn của Chu Dịch thành thánh cũng không đến mức như vậy!

Do đó, Hồng Quân đương nhiên coi vị ma đạo đại năng đột phá đến Hỗn Nguyên là một đại khủng bố chưa biết.

Thậm chí...

"Chắc chắn không thoát khỏi liên quan với La Hầu!" Điều duy nhất y có thể tính ra được là trên người vị ma đạo đại năng này có khí tức thuộc về La Hầu.

Hồng Quân lúc này có thể nói là tâm lực kiệt quệ.

Chương 152

Trước có Chu Dịch là sói đầu đàn, sau lại có La Hầu là mãnh hổ.

Cho dù hiện tại đã trở thành Đạo Tổ, thậm chí hợp đạo, Hồng Quân lúc này cũng cảm thấy như đi trên băng mỏng!

Nếu như để y biết, cả hai thực ra đều là Chu Dịch.

Cũng không biết Đạo Tổ Hồng Quân liệu có thể ngồi yên trên bảo tọa hay không.

"Không được, bản tọa phải nhanh chóng có biện pháp mới được!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia hung ác.

Hiện tại các thánh nhân Thiên Đạo đều đã xuất hiện, năm danh đệ tử dưới trướng đều đã thành thánh, khí thế của Huyền Môn bắt đầu hưng thịnh, chỉ chờ đại chiến Vu Yêu cuối cùng mà thôi!

"Đại chiến, có lẽ cũng nên bắt đầu rồi!" Hồng Quân vung tay, tức thì từng đạo linh quang tán lạc khắp Hồng Hoang thiên địa.

Đây chính là thân là Đạo Tổ, đang thúc đẩy và xúc tiến lần đại kiếp này.

Trở lại chuyện chính!

Lúc này Chu Dịch nhìn Thiên Ma hóa thân, trên mặt tràn đầy ý cười hài lòng.

"Chuyện mà La Hầu năm xưa không làm được, ta lại làm được!" Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch chính là vị ma đạo thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang thiên địa.

"Với thực lực cường đại của cảnh giới Hỗn Nguyên, xông vào Hỗn Độn e rằng cũng không có gì phiền phức." Trong lòng Chu Dịch

lại một lần nữa hiện lên phần cơ duyên mà hắn cảm ứng được, ngọn lửa trong lòng chưa từng tiêu tan.

"Nếu đã để hóa thân thành thánh, cũng nên đi vào Hỗn Độn tìm kiếm phần cơ duyên đó rồi." Chu Dịch vung tay, định để Thiên Ma hóa thân đi vào trong Hỗn Độn tìm kiếm Hỗn Độn Châu.

Nhưng, khi chuẩn bị ra lệnh như vậy.

Trên Bất Chu Sơn có vạn quân lôi đình hạ xuống, tức thì bị Chu Dịch bắt được.

Chu Dịch lập tức dừng tay, rồi nhìn về phía Hậu Thổ bên cạnh.

Hậu Thổ lúc này đã là đại năng Hỗn Nguyên, cũng không cần phải gánh chịu bất kỳ tác dụng phụ nào.

Tự nhiên là một tin tức tốt vô cùng.

Chỉ là, hiện tại Lục Đạo Luân Hồi chỉ mới vừa được xây dựng xong, vì vậy Hậu Thổ còn cần phải ở lại Huyết Hải, sắp xếp và bố trí luân hồi và Địa Phủ.

Cho nên, Chu Dịch không thể đưa Hậu Thổ trở về Bất Chu Sơn.

Vào khoảnh khắc Lục Đạo Luân Hồi được kiến tạo thành công, trong Huyết Hải có mấy kiện pháp bảo bay ra.

Phân biệt là một cuốn sách, một cây bút, một tòa liên đài.

Cuốn sách là Nhân Thư, cùng với Thiên Thư Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn, và Địa Thư Đại Địa Thai Mô trong tay Trấn Nguyên Tử là Thiên Địa Nhân tam thư, có sự huyền diệu vô cùng.

Cuốn sách này ở hậu thế có một cái tên được lưu truyền rộng rãi hơn là Sổ Sinh Tử!

Trên đó ghi chép sinh tử dương thọ của tất cả sinh linh, vô cùng chi tiết.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ biết, đây tuyệt đối là bảo vật đỉnh tiêm, khó có được.

Cây bút đó tên là Thiên Thu Luân Hồi Bút, có công hiệu phán định sinh tử nghịch thiên, hậu thế lại được gọi là Phán Quan Bút!

Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử phối hợp, chính là sự kết hợp tuyệt diệu.

Về phần sự xuất hiện của tòa liên đài kia, cũng đáng nói.

Nó toàn thân màu tím, hoa nở mười hai cánh, tỏa ra ánh sáng tím dịu dàng, trên đó có phù đồ thế giới diễn hóa, sinh tử luân hồi tự thành.

Một cỗ luân hồi chân ý khuếch tán ra, chính là phẩm cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Không cần nói nhiều, chính là pháp bảo ngang hàng với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Tên là Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên!

Chu Dịch còn nhớ, trong các tùy chọn dung hợp mà hệ thống đưa ra, trong yêu cầu dược liệu của Phù Đồ Vạn Giới có Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên.

Thân là một trong những pháp bảo sau khi Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, Luân Hồi Tử Liên tự nhiên là sự tồn tại cực kỳ khó có.

Đối với Chu Dịch, giá trị của nó càng không cần phải nói nhiều.

Ba kiện pháp bảo trước mắt chính là tự có thiên mệnh, sau khi Địa Phủ được xây dựng thành công mới xuất thế.

Vì vậy, cho dù là chủ nhân của Huyết Hải Minh Hà cũng không hề

biết có những bảo vật này tồn tại.

Nhìn ba kiện bảo vật rơi vào tay Chu Dịch, Minh Hà tuy rằng thèm thuồng, nhưng cũng không dám ra mặt đòi hỏi.

Huống chi, pháp bảo xuất thế cũng là vì Hậu Thổ lập luân hồi Địa Phủ, với Minh Hà cũng không có quan hệ.

Thân là đại thần thông giả hàng đầu của Hồng Hoang, Minh Hà biết chừng mực.

Vung tay, Chu Dịch đưa Nhân Thư Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút cho Hậu Thổ.

"Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên đối với ta có tác dụng, ta sẽ không cho nàng, hai kiện này, đối với việc hoàn thiện luân hồi Địa Phủ có sự trợ giúp cực lớn." "Hậu Thổ, nàng phải hảo hảo lợi dụng." Hậu Thổ nhận lấy hai món bảo bối mà Chu Dịch đưa, trên mặt tức thì mang theo vài phần ý cười, "Tự nhiên như vậy!" Thu lấy Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên, Chu Dịch đang suy tính làm thế nào để thu thập hết những pháp bảo liên đài còn lại.

Dù sao, trong các pháp bảo hợp thành Phù Đồ Vạn Giới, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ và Chư Thiên Khánh Vân đã ở trong tay hắn, trong các pháp bảo liên đài cũng đã có ba tòa thuộc sở hữu của hắn.

Còn lại là Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Tạo Hóa Thanh Liên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì dễ rồi.

Chu Dịch liếc nhìn Minh Hà đang rụt rè ở bên cạnh.

"Minh Hà Lão Tổ, bản tọa muốn làm một giao dịch với ngươi." Minh Hà còn đang chìm đắm trong sự hưng phấn vì tương lai đại đạo có hy vọng, hôm nay quả thật đã nhận được đại cơ duyên.

Không ngờ Chu Dịch lại đề xuất giao dịch với y.

Có thể khiến một đại nhân vật như Chu Dịch nói vậy, có thể biết tuyệt đối không phải chuyện tầm thường.

Minh Hà theo bản năng tim đập thình thịch, nhưng rất nhanh lại hiểu ra, đây là một cơ hội tốt.

Chỉ thấy y chắp tay nói với Chu Dịch, "Tôn thượng xin cứ nói, nếu tôn thượng có nhu cầu, Minh Hà nhất định hai tay dâng lên." Chu Dịch không tin lời hay ý đẹp của Minh Hà.

Dù là trong ấn tượng, hay là trong ký ức của chúng sinh, Minh Hà Lão Tổ đều là một nhân vật tàn nhẫn, lạnh lùng, vô tình.

Khẽ cười một tiếng, hắn nói: "Bản tọa cần luyện chế một kiện pháp bảo, trong đó, cần một kiện dược liệu." "Dược liệu?

Dược liệu nào?" Minh Hà vội vàng hỏi.

"Nghiệp Hỏa Hồng Liên!" Bốn chữ vừa thốt ra, sắc mặt Minh Hà tức thì trắng bệch.

"Tôn thượng..." Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là một trong những pháp bảo cộng sinh của Minh Hà.

Về danh tiếng thậm chí còn nổi bật hơn cả hai thanh kiếm trong tay Minh Hà.

Nếu có người dám nhòm ngó Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, e rằng Minh Hà sẽ lật mặt tại chỗ, lấy ra hai kiện sát phạt linh bảo đánh một trận với đối phương, không chết không thôi.

Nhưng đối mặt với Chu Dịch... y lại không có dũng khí đó.

Đây là tồn tại nghịch thiên có thể dùng một kiếm trấn áp tất cả, làm bị thương cả thánh nhân.

Thậm chí...

Minh Hà nghi ngờ bản tôn của Chu Dịch cũng là Hỗn Nguyên thánh nhân.

Nhìn Thiên Ma hóa thân bên kia... y không tin tốc độ tu luyện của bản tôn Chu Dịch lại thua kém hóa thân!

Nhưng để y dễ dàng từ bỏ Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên như vậy, Minh Hà cũng không cam lòng.

"Tôn thượng!" Minh Hà giãy giụa nói, "Nghiệp Hỏa Hồng Liên là pháp bảo cộng sinh của ta, không biết tôn thượng có thể giơ cao đánh khẽ không?" Chu Dịch ha ha cười, nói: "Minh Hà, bản tọa không phải là loại người xảo trá cướp đoạt như Lão Tử hay Nguyên Thủy." "Yên tâm đi, bản tọa định trao đổi với ngươi, ngươi cần pháp bảo gì cứ nói với bản tọa, bản tọa đều có thể đáp ứng!" "Chỉ cần ngươi bằng lòng đem vật này trao đổi cho ta." "Đương nhiên, nếu ngươi muốn chí bảo, thì đó cũng là chuyện không thể." Việc trao đổi của Chu Dịch, thực ra cũng là dùng điểm tích phân hệ thống để vào thương thành đổi một món bảo bối trao đổi với Minh Hà.

Trên người hắn dù sao cũng còn lại hai mươi tám tỷ điểm tích phân, đổi một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng chỉ mất khoảng một tỷ, hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ tiếc!

Chương 153

Bất kỳ pháp bảo nào cũng chỉ có một kiện, pháp bảo đã xuất hiện trong Hồng Hoang thì thương thành hệ thống không thể đổi được.

Nếu không, Chu Dịch cần gì phải dài dòng với Minh Hà và những người khác?

Trực tiếp dùng điểm tích phân hệ thống đổi lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên chẳng phải tốt hơn sao?

Lúc đó nói chuyện nửa ngày với Thông Thiên để đổi lấy Tru Tiên Tứ Kiếm cũng trở thành chuyện ngu xuẩn!

"Trao đổi?" Tâm tình Minh Hà tức thì tốt hơn nhiều.

Chỉ cần không phải cướp đoạt, vậy thì còn có thể bàn.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuy là bạn sinh linh bảo, nhưng y cũng rõ, nếu Chu Dịch nhất quyết muốn đoạt lấy, món bảo bối đó, khẳng định không giữ được.

Nếu đã như vậy, không bằng trao đổi.

Nhưng, sau khi Minh Hà suy nghĩ một hồi, lại có một ý nghĩ táo bạo.

Chỉ thấy Minh Hà tiến lên một bước, trực tiếp quỳ xuống trước Chu Dịch giữa hư không.

Một cú quỳ này, Chu Dịch ngây người, Hậu Thổ cũng có chút không biết phải làm sao.

Chu Dịch có phần bất đắc dĩ, không phải đã nói là trao đổi rồi sao?

Vì sao phải làm vậy?

Nhưng rất nhanh, Chu Dịch biết, mình đã sai.

“Tôn thượng, Minh Hà không cầu bất cứ pháp bảo nào, nếu tôn thượng bằng lòng nhận ta làm đệ tử, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ta nguyện hai tay dâng lên!” Chu Dịch hơi sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn.

“Minh Hà, ngươi tính toán hay thật!” Nếu có thể bái sư, Minh Hà sẽ có một chỗ dựa lớn, đó là một.

Dâng lên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Chu Dịch cũng phải cho đồ đệ một món quà gặp mặt, đó là hai!

Nói cách khác, Minh Hà không những không mất bảo bối, ngược lại còn thuận lợi bái nhập môn hạ của Chu Dịch, một công đôi việc!

Minh Hà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mưu mẹo nhỏ của y trước mặt Chu Dịch căn bản không thể che giấu.

Y sợ Chu Dịch sẽ vì thế mà trách tội.

Nhưng...

Chu Dịch lại không.

Mặc dù Minh Hà có mưu mẹo, nhưng chỉ cần y bằng lòng giao Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho Chu Dịch, Chu Dịch cũng không phải không muốn ban thêm cho Minh Hà một phen cơ duyên.

Việc thu đồ, đối với Chu Dịch cũng có chỗ tốt.

Khí vận của đệ tử gia trì, đó là một phần hồi báo không tồi.

Huống chi Minh Hà vốn là một trong những đại thần thông giả được sinh ra sớm nhất trong Hồng Hoang, căn cơ không tồi, phúc duyên tuy không sâu dày, nhưng cũng sẽ không gặp phải ma nạn.

Huống chi, Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch hôm nay không chỉ giải quyết phiền phức cho Hậu Thổ, mà còn trừ đi ẩn họa trong Huyết

Hải, khiến Minh Hà cũng có khả năng thành đạo.

Đệ tử như vậy, Chu Dịch thu nhận, có gì hại đâu?

"Nếu đã như vậy, bản tọa chấp thuận!" Chu Dịch chậm rãi gật đầu, lời nói của hắn tức thì khiến Minh Hà Lão Tổ vui mừng như điên.

Y lập tức dập đầu hành lễ giữa hư không, miệng hô lớn, "Bái kiến sư tôn!" Chu Dịch gật đầu, sau đó từ trong thương thành hệ thống chọn lựa một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo thích hợp cho Minh Hà.

"Vật này tên là Huyền Minh Thiên Cơ!

Là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo phòng ngự hình dạng chiếc ô, xem như là quà gặp mặt vi sư tặng cho ngươi đi." Huyền Minh Thiên Cơ là một pháp bảo hình chiếc ô, rất thích hợp với Minh Hà Lão Tổ.

Nhận lấy pháp bảo từ tay Chu Dịch, Minh Hà chỉ cần cảm ứng một chút là biết vật này so với Nghiệp Hỏa Hồng Liên chỉ có hơn chứ không kém, vô cùng thích hợp.

Y lập tức kích động vô cùng.

Về phần Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đương nhiên y cũng bằng lòng hai tay dâng lên, giao cho Chu Dịch.

Uy lực của bản thân pháp bảo, Chu Dịch không quá để ý, đối với hắn, Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng chỉ là một kiện dược liệu dung hợp mà thôi.

"Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã có, chỉ còn lại Công Đức Kim Liên và Tạo Hóa Thanh Liên." Hai món bảo bối này nằm trong tay ai, tự nhiên không cần nói nhiều, chẳng phải là trong tay mấy vị thánh nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên hay sao.

Từ một góc độ nào đó, cướp đoạt pháp bảo từ tay thánh nhân là một việc cực kỳ khó khăn.

Nhưng đối với Chu Dịch, có lẽ lại là chuyện không thể dễ dàng hơn.

"Muốn để thánh nhân tâm cam tình nguyện giao ra bảo bối, xem ra, phải bố cục tính kế một phen mới được." Trên mặt Chu Dịch dần dần hiện lên một tia ý cười.

"Chu Dịch, Lục Đạo Luân Hồi tuy đã sơ bộ kiến lập, nhưng trong đó có những chi tiết cần nắm bắt, ngươi có kiến nghị gì không?" Quan hệ giữa Hậu Thổ và Chu Dịch vô cùng thân mật.

Lúc này gặp phải phiền phức, đương nhiên phải hỏi ý kiến của Chu Dịch rồi.

Đặc biệt, hiện tại trong Địa Phủ tuy hỗn loạn, nhưng vô số âm hồn và vong linh bắt đầu hội tụ về đây, lại thiếu người quản lý.

Chu Dịch khẽ cười, nói: "Địa Phủ nên thiết lập Thập Điện Diêm La, cai quản công tội thiện ác của chúng sinh." "Lại thiết lập Mười Tám Tầng Địa Ngục, người làm thiện thì đầu thai vào Thiên Nhân Đạo, Nhân Đạo, Tu La Đạo, gọi là tam thiện đạo, được hưởng phúc duyên." "Kẻ làm ác thì đánh vào Mười Tám Tầng Địa Ngục, rửa sạch tội nghiệt." Chu Dịch vừa nói xong, Hậu Thổ lại vội vàng hỏi, "Thế nào là Mười Tám Tầng Địa Ngục?" Mặc dù hiện tại trong Địa Phủ đã có khung của Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Nhưng đó là do ý chí Thiên Đạo tạo ra, Hậu Thổ lại chưa tìm hiểu rõ ràng.

Khóe miệng Chu Dịch khẽ nhếch lên, sau đó nói: "Mười Tám Tầng Địa Ngục, phân biệt tầng thứ nhất Bạt Thiệt địa ngục, cắt lưỡi những kẻ ly gián, hại người hoặc gây tranh cãi." "Tầng thứ hai, Tiễn

Đao địa ngục, cắt ngón tay những kẻ xúi giục vợ người khác tái giá." "Tầng thứ ba, Thiết Thụ địa ngục, ly gián cốt nhục, khiêu khích cha con, anh em bất hòa, treo lên cây sắt." "Tầng thứ tư..." "Tầng thứ năm..." ...

"Tầng thứ mười tám, Du Oa địa ngục, kẻ trộm cướp, bắt nạt người lương thiện, buôn người, vu cáo, gian đảng, mưu chiếm, cướp đoạt, ném vào vạc dầu chiên!" Chu Dịch trong lòng có cảm ứng, tham ngộ thiên cơ.

Hắn nói ra hết nội dung của Mười Tám Tầng Địa Ngục trong một hơi.

Minh Hà và Hậu Thổ hai người sớm đã nghe đến mắt tròn miệng dẹt.

Hồng Hoang hiện tại, đâu đã nghe qua cách làm và thủ đoạn hung tàn như vậy?

Đặc biệt là Minh Hà, ánh mắt nhìn Chu Dịch càng thêm cổ quái đến cực hạn.

Chẳng trách có thể tu luyện hóa thân thành ma đạo đại năng, quả thật danh xứng với thực.

Nhưng, hai người suy nghĩ lại, nếu địa ngục là thủ đoạn để trừng phạt kẻ ác, nếu không hung tàn một chút, thì sao được?

"Địa Phủ là nơi trọng yếu của Hồng Hoang, cần có người canh giữ, phải thiết lập Ngũ Phương Quỷ Đế, La Phong Lục Thiên, Địa Phủ Phán Quan, Quỷ Sai, Ngưu Đầu Mã Diện..." Chu Dịch chậm rãi nói, kể ra gần như toàn bộ nhân viên của Địa Phủ.

Toàn bộ Địa Phủ cần nhân viên không ít, xử lý tự nhiên cực kỳ phức tạp.

Nhưng, sau khi Chu Dịch chỉ điểm từng chút một, Hậu Thổ dần

dần rõ ràng và minh bạch, ý cười trên mặt càng đậm.

Chu Dịch thuận tiện chỉ vào Minh Hà, "Minh Hà, ngươi giúp Hậu Thổ sắp xếp chuyện này đi!" Minh Hà nghe vậy tức thì mừng rỡ vô cùng.

Chu Dịch đã phân cho y một phần việc béo bở.

Phải biết rằng, Địa Phủ là nơi cai quản luân hồi của vong hồn Hồng Hoang, cực kỳ quan trọng, công đức thu được cũng không ít.

Nếu Minh Hà có thể sắp xếp cho người tộc A Tu La vào, vậy thì cũng có thể nhận được không ít công đức và khí vận.

Sau này chứng đạo Hỗn Nguyên cũng sẽ tự nhiên hơn.

Y sao có thể không hiểu đây lại là một cơ duyên khác mà Chu Dịch ban cho.

"Đa tạ sư tôn!" Nói xong, Chu Dịch vung tay, "Bản tọa cần về đạo trường xử lý vài việc, Hậu Thổ, hảo hảo sắp xếp nhé." Hậu Thổ ngọt ngào gật đầu.

Sau đó nhìn Chu Dịch và Thiên Ma hóa thân biến mất trước mắt.

Chu Dịch sở dĩ vội vã trở về, là vì tọa kỵ Lôi Thú đã xảy ra biến cố.

Khi hắn về đến nơi, lại phát hiện Nguyên Phượng và Hi Hòa, Thường Hi cùng những người khác đang vây quanh tiểu Lôi đi vòng quanh.

Từng đạo lôi quang từ trên người tiểu Lôi lóe lên, uy lực vô cùng.

Khi Chu Dịch đến, lôi quang đó tức thì lướt đến bên cạnh Chu Dịch, như một con thú nhỏ thân mật.

"Cũng không tệ, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào Hỗn Nguyên!" Lôi Thú do Hỗn Độn Lôi Phạt Chi Nhãn hóa hình, căn

cơ không thể nói là không mạnh.

Chương 154

Cho dù không có được cơ duyên, sau khi thôn phệ vô cùng lôi kiếp lúc trước, hiện tại cũng thuận lý thành chương mà bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chu Dịch vốn tưởng rằng nó có thể thuận lợi thành cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, hắn có một tọa kỵ thánh nhân, đó mới thực sự là thể diện và oai phong.

Nhưng đáng tiếc...

"Thiếu một chút nữa!" Đột phá Hỗn Nguyên đâu phải chuyện dễ dàng như vậy?

Cho dù căn cơ mạnh mẽ như Lôi Thú, cũng vẫn thiếu một chút.

Chu Dịch bấm tay suy tính, pháp tắc tạo hóa lưu chuyển trong lòng, rất nhanh cũng hiểu được nên làm thế nào.

"Vừa hay!" Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch tiến lên một bước, "Vậy thì theo ta đến Hỗn Độn đi!" "Trong Hỗn Độn, có vô cùng lôi kiếp, bản nguyên trong đó càng thích hợp để tu luyện và đột phá." Lôi Thú tức thì khẽ gầm lên, tỏ ra vô cùng tán đồng với kiến giải này của Chu Dịch.

Nếu đã như vậy, Chu Dịch cũng không do dự, trực tiếp điều khiển Thiên Ma hóa thân, mang theo Lôi Thú biến mất khỏi Hồng Hoang thiên địa.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là men theo cảm ứng của pháp tắc thế giới tiến về một phương hướng cụ thể trong Hỗn Độn.

Cần hao phí bao nhiêu thời gian, Chu Dịch cũng không rõ, chỉ biết

rằng, cho dù Hỗn Độn vô cùng vô tận.

Nhưng muốn tìm được phần cơ duyên đó, cuối cùng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thiên Ma hóa thân dẫn theo Lôi Thú rời đi.

Chu Dịch cũng không có việc gì gấp gáp, nên ở lại trong đạo trường.

Hiện nay đã qua một thời gian dài kể từ lần thứ ba Hồng Quân giảng đạo, cục diện trong Hồng Hoang thiên địa đã có những biến hóa kinh người.

Ba người con của Chu Dịch đã mang những cơ duyên từ ba tòa tiên đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu ra truyền lại cho Nhân tộc, tiếp tục thúc đẩy Nhân tộc phát triển.

Ngoài việc đó ra, hắn cũng chưa có hành động gì lớn lao.

Còn về việc tính kế mấy vị Thánh nhân, Chu Dịch cho rằng không cần phải vội vã.

Bởi lẽ, dưới thế cục thiên địa hiện nay, mấy vị Thánh nhân kia còn sốt ruột hơn hắn nhiều.

Không chừng, họ sẽ tự chui đầu vào lưới chăng?

Trong lúc rảnh rỗi, Chu Dịch dành nhiều thời gian ở bên cạnh Nguyên Phượng một chút, thậm chí dưới sự chủ động dẫn dắt của nàng, hắn còn giúp Hi Hòa và Thường Hi tiến thêm một bước trên con đường tu hành đạo pháp.

Đối với chuyện này, Chu Dịch thầm nghĩ: "Nguyên Phượng đúng là một đạo lữ đáng sợ!".

Dĩ nhiên, Chu Dịch không phải hoàn toàn không làm chính sự.

Ít nhất hắn cũng đã thanh toán một đợt phần thưởng của hệ thống.

【Bạn đã trải qua hàng vạn năm thời gian, nhận được 10 triệu tích phân!】【Bạn đã cảm ứng được cơ duyên, nhân lúc rảnh rỗi đã luận đạo cùng Hậu Thổ (dù nàng không tu đạo pháp), nhận được 20 triệu tích phân!】【Bạn dẫn Hậu Thổ du ngoạn Hồng Hoang, giúp nàng có cảm ngộ sâu sắc hơn, hiểu rõ sứ mệnh của mình, nhận được 100 triệu tích phân!

Mảnh vỡ Quy tắc Luân hồi ×100】【Bạn giúp Hậu Thổ lập ra Lục Đạo Luân Hồi, xây dựng Địa Phủ, dùng sức mạnh hóa thân diệt sát và thôn phệ căn nguyên sát khí Huyết Hải, giúp Hậu Thổ không bị trấn áp trong Huyết Hải, nhận được 400 triệu tích phân!

Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Luân Hồi Trì!】【Bạn thôn phệ căn nguyên sát khí Huyết Hải, giúp gót chân của Thiên Ma hóa thân thăng cấp một lần nữa, thuận lợi trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhận được 300 triệu tích phân!

Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Canh Kim Tẩy Kiếm Trì!】【Bạn thu Minh Hà làm đồ đệ, đổi một kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo phù hợp làm lễ ra mắt tặng cho Minh Hà, nhận được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhận được 200 triệu tích phân!

Mảnh vỡ Quy tắc Luân hồi ×100】【Bạn đưa ra kiến nghị về Thập Bát Tầng Địa Ngục cho Địa Phủ, Hậu Thổ cảm thấy rất có giá trị, nhận được 100 triệu tích phân!

Chân ý Đại đạo Luân hồi ×1】【Bạn cử Lôi Thú và Thiên Ma hóa thân đến thâm không Hỗn Độn tìm kiếm tung tích Hỗn Độn Châu, bạn dự cảm có xác suất lớn đạt được cơ duyên, nhận được 300 triệu tích phân!

Đại Đạo Chi Cơ ×5】【Bạn giúp Hi Hòa và Thường Hi lần đầu tiếp xúc với đại pháp tu luyện Quy tắc Âm Dương độc đáo, khiến họ vô cùng kinh ngạc trước tu vi của bạn, nhận được 100 triệu tích

phân!】 Lại là một đợt phần thưởng kinh người.

Sau khi nhận được mười mấy đợt tích phân, tổng tích phân của Chu Dịch đã tăng thêm 4,3 tỷ.

Khoảng cách đến tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công (5,9 tỷ) không còn xa.

Khoảng cách để dung hợp pháp bảo (8 tỷ) cũng gần ngay trước mắt.

Một ngày nào đó, cả hai đều có thể đạt được!

Ngoài ra, Chu Dịch còn nhận được tổng cộng 200 mảnh vỡ Quy tắc Luân hồi, Chân ý Đại đạo Luân hồi và Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Luân Hồi Trì.

Đối với Chu Dịch, đây là một bất ngờ cực lớn.

Quy tắc luân hồi trong Hồng Hoang thiên địa vẫn chưa hoàn thiện, huống hồ là Hỗn Độn Thiên?

Vốn dĩ đây là một ẩn họa lớn, chỉ là Chu Dịch chưa có cơ hội tốt để xử lý.

Dù sao Luân hồi của Hồng Hoang cũng vừa mới được xây dựng.

Nhưng hiện tại, hệ thống đã cung cấp dịch vụ trọn gói!

Từ Chân ý Đại đạo Luân hồi có thể dung hợp bản nguyên Hỗn Độn Thiên, cho đến những mảnh vỡ Quy tắc đủ để Chu Dịch tham ngộ triệt để.

Lại thêm Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Luân Hồi Trì để xây dựng Địa phủ trong Hỗn Độn Thiên.

Quả thực là đầy đủ mọi thứ!

Ngay lập tức, Chu Dịch không chút do dự bắt tay vào xử lý việc

này, tranh thủ xây dựng một đạo Luân hồi tương đối hoàn chỉnh trong Hỗn Độn Thiên.

Tất nhiên, việc này không thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Những phần thưởng khác cũng đáng để Chu Dịch để tâm.

Canh Kim Tẩy Kiếm Trì!

Pháp bảo này rất phù hợp để tham ngộ Kiếm đạo.

Chu Dịch không do dự giao nó cho Khổng Tuyên, bảo hắn đi truyền đạo cho Nhân tộc, tranh thủ để người trong Nhân tộc tu thành Kiếm Tiên!

Đại Đạo Chi Cơ cũng đã khôi phục lại mười hai đạo.

Chu Dịch định sẽ triệt để luyện hóa chúng, thử đột phá Thiên Đạo Cảnh.

Bao nhiêu việc tích tụ lại khiến Chu Dịch có chút bận rộn.

Thấy vậy, ba nàng Nguyên Phượng, Hi Hòa và Thường Hi cảm thấy rất không vui, liền bảo Chu Dịch hãy thả lỏng, không cần phải khổ cực như vậy.

Đáp lại, Chu Dịch bày tỏ rằng hắn vô cùng thấu hiểu hành vi của Trụ Vương năm xưa.

Tâm trí kiên định như Thánh nhân mà lúc nào cũng phải đối mặt với những cám dỗ kinh người thế này thì cũng thường xuyên thất thủ thôi!

Trong lúc Chu Dịch bận rộn đối phó với ba người đẹp, cục diện Hồng Hoang lại một lần nữa biến hóa.

Tạm thời không nói tới Nhân tộc.

Dù Khổng Tuyên, Chu Bằng, Chu Linh Nhi theo lệnh của Chu Dịch liên tục tham gia vào sự phát triển và sáng tạo của Nhân tộc, nhưng Nhân tộc lúc này cũng chỉ mới xuất hiện vài vị Đại La Kim Tiên và bồi dưỡng được một mẻ Kiếm Tiên mà thôi.

Cũng không có gì lạ.

Trong tình cảnh Vu tộc và Yêu tộc mới là nhân vật chính thực sự, Nhân tộc tuy không tệ nhưng cũng chưa phải là mục tiêu trọng điểm.

Hiện nay, hai tộc Vu - Yêu tuy đại chiến không ngừng, nhưng đáng tiếc là đôi bên vẫn chưa thực sự tử chiến.

Hai bên vẫn giữ thế giằng co, không ai nhường ai, khiến mấy vị Thánh nhân nhìn mà tâm lực giao tụy.

Trong mệnh số Hồng Hoang nguyên bản, nguyên nhân khiến đại chiến Vu - Yêu bùng nổ toàn diện là do mười mặt trời mọc cùng lúc và Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Nhưng dưới sự can thiệp của Chu Dịch, hai người vợ định mệnh của Đế Tuấn và Thái Nhất là Hi Hòa và Thường Hi giờ đây đã trở thành thị nữ... hay thị thiếp của Chu Dịch?

Tóm lại, Đế Tuấn và Thái Nhất giờ đây chỉ là hai gã cô độc, căn bản không để lại bất kỳ huyết mạch Kim Ô nào.

Muốn dùng lý do đó để khơi mào đại chiến là điều không thể xảy ra.

Đối với chuyện này, tầng lớp Thánh nhân đang mong chờ Vu - Yêu đại chiến để Hồng Hoang xáo bài lại sắp phát điên đến nơi.

Một ngày nọ, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, Nguyên Thủy thi triển thần thông, mời Tây Phương nhị thánh đến Côn Luân Sơn nghị sự!

Chương 155

Nhận được tin tức, nhị thánh Tây Phương đương nhiên không chậm trễ mà đến ngay.

Bốn vị Thánh nhân tề tựu một đường! "Lão Tử sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh!

Không biết hai vị gọi huynh đệ chúng ta tới là có việc gì?" Chuẩn Đề cười hì hì, ra vẻ ngây ngô.

Tiếp Dẫn thì im lặng không nói, như thể không phải là đại giáo chủ Tây Phương vậy.

Lão Tử cũng im lặng, nhưng sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường lướt qua đối với hai vị Thánh nhân Tây Phương.

Nguyên Thủy cười nói: "Hai vị sư đệ đừng có đánh đố với sư huynh nữa!

Hôm nay mời tới, tự nhiên là vì đại giáo của mấy vị Thánh nhân chúng ta, cũng như vì khí vận của Hồng Hoang!" Hồng Quân vì để Huyền môn đại hưng mà đột phá tới Thiên Đạo Cảnh.

Còn họ đơn thuần là vì tranh đoạt khí vận của Hồng Hoang.

Đừng nhìn hiện tại đều đã là Thánh nhân, nhưng chỉ cần hai tộc Vu - Yêu còn tồn tại trên đời thì họ không thể chiếm trọn toàn bộ khí vận.

Nói cách khác, phải cướp đoạt khí vận của Vu - Yêu.

Thân là Thánh nhân, đương nhiên không thể phạm hạ sát nghiệt ngất trời để diệt sát hai tộc.

Nếu không, khí vận chưa có được mà Thánh nhân Đạo quả e rằng

đã ảm đạm không ánh sáng, thậm chí rớt khỏi Hỗn Nguyên Cảnh.

Nhưng họ vẫn muốn hai tộc phải diệt vong.

Thế nên bốn người mới tụ họp tại đây.

Nguyên Thủy đã mở lời thẳng thắn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên không thể tiếp tục giả ngu. "Sư huynh đã có ý định như vậy, huynh đệ chúng ta tự nhiên sẵn lòng trợ giúp sư huynh một tay." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liền cười nói.

Lão Tử phất tay, bốn người ngồi xuống bốn chiếc bồ đoàn trong Thái Thanh Cung.

Sau đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hỏi: "Không biết hai vị sư huynh có cao kiến gì?

Hiện nay hai tộc Vu - Yêu vẫn cứ giằng co, chẳng biết bao giờ mới có kết quả." Nguyên Thủy nói: "Theo ta thấy, nếu khiến cho Đế Tuấn, Thái Nhất chịu tổn thất thảm trọng, hoặc là chạm vào nghịch lân của Vu tộc, có lẽ đôi bên mới chịu bất tử bất hưu!" Chuẩn Đề nói: "Nguyên Thủy sư huynh nói không sai, nhưng phải tính kế thế nào đây?" Đối với chuyện này, Nguyên Thủy hơi nheo mắt lại. "Hai vị sư đệ, hay là hai người ra tay thì sao?

Ta nghe nói Thất Bảo Diệu Thụ có công hiệu quét sạch pháp bảo thần kỳ, kho báu của Thiên đình Yêu tộc là một lựa chọn không tồi.

Còn bên phía Vu tộc, nếu hai vị sư đệ bằng lòng, huyễn hóa thành người của Yêu tộc diệt sát vài bộ lạc thì chắc cũng không khó." Nguyên Thủy vừa dứt lời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liền cười lớn. "Nguyên Thủy sư huynh đùa rồi.

Huynh đệ chúng ta tuy thích thu thập pháp bảo, tài nguyên để mang về Tây Phương cho chúng sinh, nhưng cũng không làm ra được những chuyện trộm gà bắt chó như vậy.

Chúng ta là Thánh nhân, sao có thể hạ tác như thế?" Muốn thể diện sao?

Lời này chỉ để nghe chơi thôi.

Lão Tử và Nguyên Thủy đều hiểu rõ bản tính của hai huynh đệ này.

Nếu thực sự có thể đạt được bảo bối mà không phải trả giá, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhất định sẽ xông lên trước tiên, tuyệt đối không chút do dự.

Hiện giờ chỉ vì việc Thánh nhân mạo muội can thiệp vào chuyện Vu - Yêu sẽ bị nhân quả quấn thân, nên hai người họ mới nói năng đường hoàng như vậy.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là hai huynh đệ này không hề ngốc.

Nguyên Thủy bảo họ đi làm việc, nhưng lại không đưa ra chút lợi ích nào.

Hành vi như vậy, hai kẻ mưu mô như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sao có thể mắc mưu? "Nếu sư huynh không có chút thành ý nào, thì chuyện hôm nay cũng chẳng cần thiết phải tiếp tục nữa." Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Nguyên Thủy và Lão Tử.

Nguyên Thủy cảm thấy mất mặt, định phát hỏa sư huynh, nhưng Lão Tử đã phất tay ngăn lại.

Nếu cứ để Nguyên Thủy tùy ý mở miệng, chọc giận Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thì buổi bí hội này thực sự sẽ vô giá trị.

Thông Thiên chính là minh chứng rõ nhất.

Nếu không phải Nguyên Thủy không quản được miệng và tính khí kiêu ngạo, thì ba huynh đệ sao lại náo loạn đến mức này? "Hai vị sư

đệ, chúng ta cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn." Lão Tử đẩy ngược vấn đề cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, dùng chiêu lấy lui làm tiến khiến hai người họ lúng túng.

Đều là Thánh nhân cả, nếu Lão Tử và Nguyên Thủy không có cách hay, chẳng lẽ hai người họ lại có?

Xét về tham ngộ và thấu hiểu Thiên Đạo, họ vẫn chưa bằng hai người kia.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên một đạo linh quang hiện ra, bốn người đang tọa trấn đồng loạt cảm ngộ được một tia huyền diệu.

Nguyên Thủy khẽ thốt lên: "Lão sư ra tay rồi?" "Không sai, chính là như vậy!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng nói theo.

Vừa rồi Thiên Đạo đã thông báo những chuyện quan trọng trong Hồng Hoang cho họ biết.

Họ cũng hiểu rằng cách đây không lâu, phía Yêu tộc đã phát hiện ra sau khi giết hại Nhân tộc, vũ khí nhiễm phải huyết sát và oan hồn của Nhân tộc có tác dụng khắc chế thiên sinh đối với Vu tộc.

Thực tế, hiện nay Nhân tộc không ngừng lớn mạnh và phát triển, cộng thêm uy danh của Thánh nhân Nữ Oa, về cơ bản không chủng tộc nào trong Hồng Hoang dám ra tay với Nhân tộc.

Ngay cả thế lực khổng lồ như Thiên đình Yêu tộc cũng sẽ không làm vậy.

Bởi nếu Thánh nhân trách tội xuống, họ sẽ không gánh nổi.

Do đó, Yêu tộc thấy Nhân tộc thường né tránh, không để xảy ra xung đột.

Nhân tộc cũng vậy.

Nhưng tình huống như vậy đã xảy ra.

Giải thích duy nhất chỉ có một: Đó chính là Hồng Quân, sư tôn của bốn vị Thánh nhân ở đây, cũng không thể chấp nhận việc đại kiếp Hồng Hoang mãi không kết thúc, nên giờ đây đã bắt đầu thi triển thủ đoạn.

Khi Yêu tộc phát hiện ra mối quan hệ khắc chế đáng sợ giữa oan hồn Nhân tộc đối với Vu tộc, sự bình lặng vốn có sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Điều này đã gợi ý rất lớn cho bốn vị Thánh nhân. "Hiểu rồi!

Lý do hai tộc Vu - Yêu mãi chưa phát động quyết chiến cuối cùng không phải vì giữa họ không có mâu thuẫn xung đột tuyệt đối!" Nguyên Thủy chậm rãi nói, "Mà là vì không có thủ đoạn để dứt điểm đối phương trong một lần!" Trong hàng vạn năm qua, mâu thuẫn giữa Vu và Yêu làm sao có thể nói hết bằng vài lời?

Thậm chí căn bản không nhớ rõ ai đúng ai sai.

Vô số nợ máu phải trả bằng máu.

Nhưng Yêu tộc tuy mạnh, Vu tộc cũng không yếu.

Đôi bên liên tục tiêu hao và trưởng thành, đạt đến một thế cân bằng vi diệu.

Về cơ bản, cả hai đều không nắm chắc phần thắng trực tiếp.

Vì vậy, tình trạng này mới kéo dài.

Hiện tại, cái cân thăng bằng đã xuất hiện biến số!

Nhân tộc!!!

Ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng không ngờ tới, Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra lại trở thành vũ khí tốt nhất của Yêu tộc, dùng để đối phó Vu tộc thì không gì hợp bằng.

Nếu Yêu tộc tiếp tục luyện chế vũ khí từ máu và oan hồn Nhân

tộc, thì chắc chắn có thể giáng cho Vu tộc một đòn nặng nề, thậm chí trực tiếp hạ gục Vu tộc, trở thành bá chủ thiên địa.

Đương nhiên, đứng trên lập trường Yêu tộc, bốn vị Thánh nhân đều hiểu rõ Nhân tộc là nhân vật chính thiên địa trong tương lai, việc đồ sát Nhân tộc quy mô lớn chắc chắn sẽ khiến khí vận Yêu tộc tổn hại.

Dù cuối cùng Yêu tộc có thể đồ sát sạch sẽ Vu tộc, họ cũng sẽ đi vào đường cùng.

Nhưng tại sao bốn vị Thánh nhân phải lo lắng chuyện đó?

Cái họ muốn là Vu - Yêu bùng nổ đại chiến triệt để, chỉ cần một bên có động cơ là đủ rồi!

Chương 156

Chuẩn Đề cười hì hì nói: "Dù trong Vu tộc xuất hiện một vị Thánh nhân Hậu Thổ, Thiên đình Yêu tộc có lẽ sẽ có chút cố kỵ!

Nhưng nếu đại giáo của chúng ta phái người ra mặt, chuyển lời tới Thiên đình Yêu tộc rằng chúng ta sẵn lòng đứng về phía họ, có lẽ chuyện này sẽ thành!" Nguyên Thủy cũng vỗ tay cười: "Tốt, tốt, tốt ~ Như vậy chuyện này có thể thành, lão sư quả nhiên thâm mưu viễn lự, thủ đoạn cao siêu!

Khí vận Yêu tộc có thể bị tước bỏ, vậy còn Vu tộc thì sao?

Thân là Pàn Cổ chính tông, khí vận Vu tộc đang ở đỉnh cao, nếu không làm mài mòn khí vận của họ, e rằng Vu tộc khó mà diệt vong!" Lão Tử đúng lúc này mở miệng hỏi.

Tại sao Yêu tộc luôn không thể thuận lợi hạ gục Vu tộc?

Chẳng phải vì thân phận Pàn Cổ chính tông của Vu tộc sao?

Được hưởng khí vận thiên địa, Vu tộc đâu có dễ bị diệt như vậy.

Hiện giờ khí vận Yêu tộc chắc chắn sẽ suy lạc, nhưng còn Vu tộc thì cần phải có cách nhắm vào họ mới được.

Nguyên Thủy lạnh lùng cười nói: "Có gì khó đâu?

Nghe nói Vu tộc nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, thi triển toàn lực có thể đạt đến uy lực Thánh nhân.

Nếu trong lúc thi triển trận pháp đó mà đột nhiên tâm thần chấn động, khiến đòn tấn công rơi trúng vào Bất Chu Sơn, chẳng phải cũng là lẽ thường tình sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy mắt sáng rực.

Họ đều hiểu ý của Nguyên Thủy, quả là một cách hay.

Hủy hoại Bất Chu Sơn khiến thiên địa sắp diệt vong, khí vận Vu tộc cũng sẽ rớt xuống đáy.

Lúc đó họ ra mặt thu dọn tàn cuộc, vừa thu được công đức và khí vận, lại vừa hoàn thành mục đích.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, hoàn mỹ vô cùng.

Hai huynh đệ nhìn Nguyên Thủy, trong mắt đều mang vài phần kiêng dè.

Sau này nhất định phải cẩn thận đề phòng Nguyên Thủy, kẻ có thể nghĩ ra chiêu độc như vậy đâu phải hạng tầm thường?

Huống hồ Vu tộc và Tam Thanh còn có chút liên quan!

Nhưng hai thánh Tây Phương không hiểu rằng, dù Vu tộc là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, tự xưng Bàn Cổ chính tông, nhưng chính vì thế mà Nguyên Thủy càng thêm thống hận họ, cho rằng những kẻ không tu nguyên thần này là loại hạ đẳng, không thể đứng ngang hàng với Bàn Cổ chính tông thực sự là mình!

Bây giờ tính kế Vu tộc, Nguyên Thủy đương nhiên không chút do dự.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quay sang nhìn Lão Tử: "Lão Tử sư huynh, Yêu tộc muốn đối phó Nhân tộc, huynh có e ngại gì không?" Hỏi vậy cũng là lẽ thường, bởi Lão Tử thành thánh lập ra Nhân giáo, lấy Nhân tộc làm căn cơ.

Nếu Nhân tộc sắp diệt vong, Nhân giáo cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lão Tử khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Hai vị sư đệ không cần lo cho bản tọa.

Nếu có thể thành toàn đại sự của Thánh nhân chúng ta, chút Nhân

tộc đó bị diệt vong cũng là vinh hạnh của họ.

Sau này chuyển thế luân hồi, họ mới có tiền đồ tốt hơn.

Hơn nữa, Nhân tộc đã định là nhân vật chính thiên địa, kiếp nạn này đối với họ cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Cái chúng ta nên lo lắng là liệu Nữ Oa, Hậu Thổ và Chu dịch sư thúc có ra mặt phá rối hay không." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại hít một hơi khí lạnh, nhìn Lão Tử với ánh mắt khác hẳn.

Vị Thánh nhân tu luyện Vô Tình Chi Đạo này còn khó đối phó hơn cả Nguyên Thủy.

Nhưng lời Lão Tử nói cũng không sai.

Kế hoạch nhìn thì hoàn hảo, nhưng nếu đám người Chu Dịch, Nữ Oa ra mặt can thiệp thì có lẽ sẽ gặp trắc trở.

Đúng lúc này, một ý chí đồng thời vang lên bên tai họ.

Vẻ mặt mỗi người đều trở nên nghiêm túc và cung kính. "Lão sư!" Đúng vậy, chính là lão sư Hồng Quân lúc này đã hạ lệnh. "Kiếp Vu - Yêu là do thiên mệnh, các ngươi cứ yên tâm mà làm!

Còn về Chu Dịch, bản tọa sẽ tự mình ra mặt ngăn cản!" Những lời này của Hồng Quân đã truyền đạt hai thông điệp rõ ràng: Một là hắn đứng về phía Lão Tử, dốc lực thúc đẩy Vu - Yêu diệt vong.

Có Đạo Tổ bảo chứng, mấy người càng thêm yên tâm mà làm.

Hai là Hồng Quân tiết lộ tin tức Chu Dịch thực sự ở Hỗn Nguyên Cảnh, tránh cho Lão Tử và Nguyên Thủy lại chịu thiệt như lần trước.

Đạo Tổ đã sẵn lòng ra mặt chặn Chu Dịch, thì Lão Tử, Nguyên Thủy càng không cần lo lắng gì nữa. "Thiện!

Chúng con xin tuân theo lời dạy của lão sư!" Bốn người đồng thanh, nhìn nhau rồi bắt đầu sắp xếp.

Vài ngày sau, trên Thiên đình Yêu tộc.

Giữa không gian tinh tú thái cổ, muôn vàn vì sao tỏa sáng lấp lánh.

Trong các vì sao đó, có một tiểu thế giới vô cùng rực rỡ, tỏa ra ánh hào quang chói mắt khiến người ta không thể mở mắt nhìn.

Qua hư ảnh của tiểu thế giới đó, có thể thấy bên trong thiết kế ba mươi ba tầng trời, có thể sánh ngang với trời của Hồng Hoang, mỗi tầng trời đều có vô số hơi thở của Yêu tộc cuồn cuộn.

Trong suốt những năm tháng đằng đẵng, Thiên đình Yêu tộc đã trở thành thế lực lớn thực sự của Hồng Hoang, với vô số thiên binh dàn trận, khí thế phi phàm.

Bất kỳ kẻ xâm nhập nào cũng sẽ bị khí thế kinh người này trấn áp, không dám bước tới một bước.

Ở vị trí cao nhất trong tiểu thế giới, một tòa Thiên Đế Cung lơ lửng giữa hư không.

Các thiên binh canh giữ bên ngoài Thiên Đế Cung ít nhất cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, lại có vài vị tướng lĩnh Đại La Kim Tiên đứng ở hai bên đại môn.

Bên trong điện, mười đại Yêu Thánh dàn hàng hai bên, vô số Đại La Kim Tiên của Yêu tộc đứng dày đặc.

Ở vị trí cao nhất là hai vị tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, chính là Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Thiên đình Yêu tộc.

Ngay phía dưới họ là Yêu sư Côn Bằng!

Lúc này tất cả mọi người tề tựu, mục đích chính là vì mười mấy người ở giữa đại điện kia!

Trong mười mấy người đó có vài vị Chuẩn Thánh, số còn lại đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong hoặc hậu kỳ.

Họ hoặc mặc đạo bào, hoặc khoác cà sa.

Chính là môn nhân của Nguyên Thủy và Tây Phương. "Quảng Thành Tử, Thích Ca Mâu Ni!

Các ngươi chuyến này tới Thiên đình Yêu tộc chúng ta có việc gì?" Dù tu vi của Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni không quá nổi bật, trong Yêu tộc chỉ có thể coi là hàng ưu tú chứ chưa phải hàng đầu, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn dành cho họ sự nể trọng nhất định.

Dù sao, sư tôn của họ cũng là mấy vị Thánh nhân.

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong thì đã sao?

Sao dám vô lễ với Thánh nhân?

Đâu phải ai cũng là kẻ hung hãn như Chu Dịch, có thể hoàn toàn ngó lơ Thánh nhân!

Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni tiến lên, hành lễ với Đế Tuấn và Thái Nhất ở phía trên: "Quảng Thành Tử (Thích Ca Mâu Ni) kiến quá hai vị Thiên Đế!" Sau đó, Quảng Thành Tử nói: "Chúng tôi chuyến này phụng mệnh tới đây, chính là để hỗ trợ bệ hạ thống nhất Hồng Hoang!" Trong mắt Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức lóe lên những tia sáng rực rỡ. "Thật sao?" Cách đây không lâu, Yêu tộc đã nắm giữ được phương pháp đối phó Vu tộc, chỉ cần giết đủ nhiều người trong Nhân tộc, dùng tinh huyết và hồn phách của họ luyện chế thành vũ khí.

Lúc đó, thân thể mạnh mẽ không tưởng, kiên cố không thể phá vỡ của Vu tộc sẽ không còn đất dụng võ.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn có nỗi lo.

Một là Nhân tộc do Thánh nhân Nữ Oa tạo ra, dễ dàng đồ sát sao?

Hai là phía sau Vu tộc có một vị Thánh nhân Hậu Thổ, họ cũng e

sợ.

Chính vì vậy, dù Thiên đình Yêu tộc đã biết phương pháp đối phó Vu tộc, họ vẫn chưa có hành động gì.

Nhưng... nếu có Thánh nhân đứng sau ủng hộ, thì kết quả sẽ khác.

Chương 157

Chuyện giữa các Thánh nhân cứ để họ tự dàn xếp, đám Chuẩn Thánh này không cần bận tâm, chỉ cần dùng thực lực tuyệt đối nghiền nát Vu tộc.

Đến lúc đó, Yêu tộc có thể danh chính ngôn thuận trở thành bá chủ thiên địa.

Hai huynh đệ họ thành thánh là điều có hy vọng!

Tuy nhiên, dù Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni mang tới tin tốt, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không phải hạng người ngây thơ.

Họ thừa hiểu mỗi cử động của Thánh nhân đều mang ẩn ý sâu xa. "Không biết các vị Thánh nhân có yêu cầu gì?" Đế Tuấn hỏi.

Đáp lại, Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni đưa ra những lời lẽ đã chuẩn bị sẵn. "Ý tứ của các vị Thánh nhân rất đơn giản, chỉ cần sau này Yêu tộc trở thành bá chủ thiên địa, hãy cho phép giáo thống của Thánh nhân được truyền bá, vậy là đủ rồi!" Lý do này tuy chưa thật sự đầy đủ, nhưng cũng coi như thỏa đáng.

Đế Tuấn và Thái Nhất gật đầu, không hỏi thêm, nhưng vẫn còn một chút nghi ngại.

Quảng Thành Tử lại tiến lên nói: "Để thể hiện thành ý với hai vị bệ hạ, huynh đệ chúng tôi từ hôm nay sẽ ở lại trên Thiên đình Yêu tộc.

Nếu cần thiết, huynh đệ chúng tôi cũng sẽ ra tay giúp đỡ!" Như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất buộc phải tin vào thành ý của mấy vị Thánh nhân rồi. "Như vậy, đại thiện!" Đế Tuấn lập tức cười lớn.

Thấy cảnh này, dù là Quảng Thành Tử hay Thích Ca Mâu Ni, trong mắt đều mang vài phần chế nhạo.

Thánh nhân thực sự sẽ hào phóng như vậy, tự mình ra tay tham gia chuyện này sao?

Chuyện đó tự nhiên không thể xảy ra.

Cái gọi là ủng hộ chỉ là lời nói suông, họ ở lại Thiên đình Yêu tộc chẳng qua cũng chỉ để sau khi Yêu tộc bị diệt, sẽ vơ vét sạch tài nguyên của Thiên đình mà thôi.

Về phần nhân quả, đám Thánh nhân này coi trọng hơn bất cứ ai, tự nhiên sẽ không vì hoàn thành mục đích mà dấn thân vào.

Những sắp xếp và bố trí của họ cũng bắt đầu có hiệu quả.

Có vài vị Thánh nhân đứng sau ủng hộ, lại đưa ra thành ý nhất định.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn tiếp tục rụt rè thì thật chẳng có khí phái chút nào.

Một kiếp nạn nhắm thẳng vào Nhân tộc đang được phát động.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Chu Dịch đang trong quá trình tu luyện hằng ngày.

Thời gian qua đối với hắn khá an lạc và nhàn hạ.

Lúc rảnh thì tham ngộ Quy tắc Luân hồi, luyện hóa Đại Đạo Chi Cơ.

Lúc bận thì truyền thụ Âm Dương Đại Đạo cho mấy nàng.

Tu vi ổn định thăng tiến, dù trông có vẻ "không làm việc chính" nhưng hắn chưa từng lơ là đại sự.

Một ngày nọ, Phục Hy từ đại địa Hồng Hoang bay tới, tiến vào đạo trường trên đỉnh núi.

Trước khi Nữ Oa thành thánh, Phục Hy tự nhiên ở bên cạnh nàng

trong đạo trường.

Sau khi nàng thành thánh, Phục Hy cũng không tiện ở lại đạo trường của Chu Dịch nữa.

Để tìm cầu đạo của riêng mình, Phục Hy đương nhiên cũng tốn không ít tâm tư, bôn ba trong Hồng Hoang không biết bao lâu.

Lần này trở lại đạo trường của Chu Dịch, vẻ mặt hắn mang vài phần tiêu cấp, nhìn qua là biết chắc chắn có chuyện muốn báo cho Chu Dịch.

Vì vậy, khi Phục Hy tới, trận pháp tách ra, một lối đi xuất hiện trước mặt dẫn hắn đến trước hành cung của Chu Dịch. "Phục Hy, vội vội vàng vàng như vậy là có chuyện gì?" Chu Dịch đang nấu rượu pha trà, dáng vẻ tự tại.

Phục Hy bước nhanh tới, động tác cực kỳ mau lẹ.

Dù vội vàng nhưng trước mặt Chu Dịch, hắn không hề thất lễ.

Cúi chào Chu Dịch xong, Phục Hy liền đi thẳng vào vấn đề: "Khởi bẩm tôn thượng!

Con đi lại trong Hồng Hoang, nghe tin tinh huyết và hồn phách Nhân tộc có thể luyện chế ra thần binh lợi khí giết chết Vu tộc.

Không biết có chuyện đó thật không?" Chu Dịch gật đầu: "Thân thể Vu tộc mạnh mẽ, nhưng không có nguyên thần.

Nguyên thần và tinh huyết của Nhân tộc cực kỳ đặc thù, nếu kết hợp với nhục thân Vu tộc tự nhiên sẽ sinh ra xung khắc, khiến nhục thân Vu tộc trở nên vô dụng." Chu Dịch đương nhiên hiểu rõ tính đặc thù của Nhân tộc, vì họ do hắn và Nữ Oa cùng tạo ra.

Phục Hy vẻ mặt lo lắng, lại nói: "Tôn thượng, con nghe nói Yêu tộc kia đã điều động thiên binh để tiêu diệt Nhân tộc, dùng tinh huyết

và hồn phách của họ luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Nếu thực sự như vậy, để đối phó Vu tộc, đám Yêu tộc kia chẳng phải sẽ giết sạch Nhân tộc sao?" Bởi số lượng tu sĩ Yêu tộc rất đông, chỉ riêng việc chế tạo đủ Đồ Vu Kiếm để đối phó Vu tộc thì ít nhất cũng phải có hàng trăm triệu tỷ người Nhân tộc ngã xuống.

Giết hết sạch Nhân tộc cũng chẳng đủ số lượng Đồ Vu Kiếm đâu.

Huống chi một thanh Đồ Vu Kiếm đâu chỉ nhiễm máu của một người?

Phục Hy tuy không có liên quan trực tiếp đến Nhân tộc, nhưng đó dù sao cũng là chủng tộc do muội muội Nữ Oa tạo ra, hắn có trách nhiệm che chở và lo lắng.

Vì vậy Phục Hy tìm đến Chu Dịch đầu tiên.

Tại sao không tìm Nữ Oa?

Đó là bởi tu luyện Quy tắc Tạo hóa, Phục Hy đã suy diễn được rằng sau sự kiện này có một thế lực vô cùng khủng bố không thể trêu vào.

Nếu không có gì bất ngờ thì đó chính là hơi thở của Thánh nhân.

Nữ Oa tuy cũng là Thánh nhân, nhưng việc hai vị Thánh nhân tranh cãi với nhau cũng không thể thay đổi cục diện Hồng Hoang.

Chu Dịch là sư tôn của Nữ Oa, những gì Thánh nhân không tiện ra mặt thì Chu Dịch có thể.

Những gì Thánh nhân có thể giải quyết thì Chu Dịch càng dễ dàng xử lý hơn.

Như vậy, sao lại không tìm Chu Dịch?

Nghe những lời của Phục Hy, gương mặt Chu Dịch dần hiện lên vẻ suy tư. "Cái gì đến cuối cùng cũng phải đến.

Xem ra phía sau chắc chắn có vài vị Thánh nhân nhúng tay vào." Thậm chí không cần bấm quẻ cũng biết chắc chắn ba tên kia đang giở trò mèo.

Đúng như dự đoán!

Chu Dịch nhìn Phục Hy, nói tiếp: "Phục Hy, con cảm thấy Nhân tộc thế nào?" Phục Hy hơi khựng lại, không ngờ Chu Dịch lại hỏi vậy, nhưng nhanh chóng đáp: "Nhân tộc là linh khí của thiên địa, có khả năng tạo hóa vô cùng.

Hiện nay sự lớn mạnh của Nhân tộc không thua kém các đại tộc trong Hồng Hoang, tương lai đáng để mong đợi." Chu Dịch cười lớn: "Nói không sai, Nhân tộc sau này sẽ là chủ của thiên địa!" "Chủ của thiên địa?" Phục Hy lập tức hít một hơi khí lạnh: "Tôn thượng, Vu - Yêu cuối cùng sẽ lụi bại sao?

Giống như Long, Phượng, Kỳ Lân thuở nào!" Phục Hy vốn không nghĩ Nhân tộc có thể thay thế Vu - Yêu.

Được Chu Dịch gợi ý, tâm niệm Phục Hy xoay chuyển, suy tính một hồi thì càng cảm nhận rõ ràng khí vận Nhân tộc như cầu vồng, không thể cản phá.

Quả thực như lời Chu Dịch nói, Nhân tộc trong tương lai sẽ là nhân vật chính của thiên địa. "Vậy ý của tôn thượng là hiện giờ con không cần lo lắng cho Nhân tộc?

Không cần can thiệp sao?" Gương mặt Phục Hy vẫn tràn đầy lo âu! "Sai!

Sai hoàn toàn!" Giọng điệu Chu Dịch vô cùng kiên định: "Yêu tộc muốn đồ sát Nhân tộc, đó là không coi Nữ Oa ra gì, càng không coi bản tọa ra gì...

Mấy tên Thánh nhân kia đã ra tay, lẽ nào bản tọa lại ngồi im trên

Bất Chu Sơn chờ chết sao?" Uống cạn chén trà trong tay, Chu Dịch đứng dậy sau bàn án. "Phục Hy, chuyến này chính là lúc con phải ra tay rồi.

Con có nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa không?" Chuyện xoay chuyển bất ngờ.

Phục Hy hoàn toàn không lường trước được tình huống này.

Chương 158

Chu Dịch chậm rãi nói: "Phục Hy, con vốn định sẵn là không thể cầu được vô thượng đại đạo.

Nếu ban đầu con chọn trở thành một phần của Thiên đình Yêu tộc, thì kết cục cuối cùng sẽ cùng Yêu tộc ngã xuống trong đại kiếp Vu - Yêu, từ đó chuyển thế luân hồi.

Dù sau khi luân hồi có thể trở thành con người, làm Thiên Hoàng của Nhân tộc, hỗ trợ Nhân tộc lập ra trật tự, thì dù công đức viên mãn, con cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, không khác gì hiện tại!" Phục Hy tu luyện Quy tắc Tạo hóa, nghe ra lời Chu Dịch nói hoàn toàn chính xác, không chút giả dối.

Thậm chí chỉ cần suy tính một chút cũng thấy được đó là một trong những khả năng của tương lai!

Nếu thực sự như vậy thì thật quá bi thảm.

Thân là một trong những đại thần thông giả hàng đầu Hồng Hoang, lại lọt vào đại kiếp, vướng phải nhân quả nghiệp lực, cuối cùng trở thành "công cụ" cho sự phát triển của Nhân tộc.

Kết cục không những mất đi gót chân vốn có, mà cả đời cũng chỉ có thể dừng bước ở Chuẩn Thánh đỉnh phong. "May mắn thay, ban đầu mình đã không đồng ý với Đế Tuấn và Thái Nhất!" Sau khi Nữ Oa thành thánh, Đế Tuấn, Thái Nhất tìm nàng không được, liền tìm đến Phục Hy để kéo hắn vào Thiên đình Yêu tộc.

Chỉ tiếc là Phục Hy không có ấn tượng tốt với hai huynh đệ kia nên đã từ chối.

Giờ nghĩ lại, nếu lần đó chọn sai thì Phục Hy coi như mất trắng.

Nhưng dù tránh được họa đó mà cũng chỉ dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong thì lòng Phục Hy vẫn đầy cay đắng.

Hỗn Nguyên không phải ai cũng thành được.

Đạo lữ đầu tiên của Chu Dịch là Nguyên Phượng, gót chân chẳng phải tuyệt đỉnh sao?

Vậy mà giờ đây nàng cũng vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chẳng biết năm nào tháng nào mới thành Hỗn Nguyên.

Phục Hy cũng vậy. "Nhân tộc chính là hy vọng của con!" Chu Dịch đã đến bên cạnh Phục Hy từ lúc nào không hay.

Trong ánh mắt hắn mang theo vài phần tán thưởng: "Nếu con nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa, thì việc ra mặt ngăn cản Yêu tộc đồ sát Nhân tộc lần này sẽ là danh chính ngôn thuận!

Vừa là thay vi sư bảo vệ Nhân tộc, vừa là thay Nữ Oa che chở họ, như vậy việc trở thành Thiên Hoàng Nhân tộc cũng không phải là không thể!" Sau khi Chu Dịch dứt lời, Phục Hy lập tức tỉnh ngộ.

Nhân quả!

Một khái niệm rất thần bí nhưng vô cùng quan trọng trong Hồng Hoang.

Nếu không coi trọng nhân quả, nhẹ thì mất cơ duyên, nặng thì thân tử đạo tiêu.

Phục Hy có nhân quả với Nhân tộc không?

Chắc chắn là có!

Dù sao cũng là huynh trưởng của Nữ Oa.

Nhưng nếu nói sợi dây nhân quả đó sâu đậm đến mức nào thì cũng chưa hẳn.

Bởi lẽ quan hệ huyết duyên giữa các linh thể thần thai tiên thiên rất đặc thù, chỉ có thể coi hai huynh đệ họ là cùng nguồn gốc mà thôi.

Do đó, dù Nhân tộc phát triển thế nào, Phục Hy cũng không bị ảnh hưởng gì.

Cũng vì vậy trong mệnh số Hồng Hoang nguyên bản, Phục Hy gia nhập phe Yêu tộc dù không ngăn cản được họ đồ sát Nhân tộc nhưng cũng không bị nhân quả phản phệ.

Vậy nên, nếu lúc này Phục Hy đi giúp Nhân tộc hóa giải nguy cơ, thì nhiều nhất hắn cũng chỉ thu được một ít khí vận Nhân tộc mà thôi.

Nhưng!

Nếu Phục Hy trở thành đệ tử của Chu Dịch, thì mối liên hệ giữa hắn và Nhân tộc sẽ trở nên sâu sắc hơn nhiều.

Không chỉ là đệ tử của Chu Dịch, mà còn là huynh trưởng của Nữ Oa.

Hai luồng sức mạnh nhân quả cộng hưởng lại, sau khi hóa giải khốn cảnh cho Nhân tộc, Phục Hy trở thành Thiên Hoàng cũng là vừa vặn, không cần phải thực sự trở thành người của Nhân tộc.

Còn việc Chu Dịch để Phục Hy trở thành Thiên Hoàng lúc này (vốn dĩ phải sau thời Vu - Yêu mới xuất hiện) có gây ảnh hưởng xấu cho Nhân tộc không, thì đó hoàn toàn là lo hão!

Ý đồ thực sự của sự tồn tại Tam Hoàng Ngũ Đế chính là giáo hóa Nhân tộc, dẫn dắt họ đi đến phồn vinh.

Nhân tộc thời kỳ đó sống như người nguyên thủy, hễ có vài tu sĩ xuất hiện là lại quy ẩn vào rừng sâu, biệt tích không sủi tăm.

Như vậy giá trị và ý nghĩa của Tam Hoàng Ngũ Đế mới quan trọng.

Nhưng hiện tại!

Dưới sự can thiệp của Chu Dịch, Nhân tộc thậm chí đã bước lên con đường tầm tiên vấn đạo, tìm kiếm vô thượng đại đạo.

Tam Tổ Nhân tộc là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đều là Đại La Kim Tiên, cần gì phải đi hoàn thiện thể chế xã hội hay xây dựng văn minh?

Hiện nay Nhân tộc đã tự hình thành một hệ thống văn minh chín muồi!

Sự tồn tại của Tam Hoàng Ngũ Đế kia cũng chỉ là để thuận tiện cho đệ tử Huyền môn chia sẻ khí vận Nhân tộc mà thôi.

Sau khi Vu - Yêu diệt vong, Nhân tộc làm chủ.

Mấy vị Thánh nhân chia nhau vị trí sư tôn của Tam Hoàng Ngũ Đế, chẳng phải là để chiếm cứ khí vận Nhân tộc sao?

Vì vậy, cho dù Chu Dịch sớm để Phục Hy trở thành Thiên Hoàng Nhân tộc theo một cách khác, cũng sẽ không mang lại ảnh hưởng xấu cho họ, ngược lại còn giúp Phục Hy có khả năng tiến xa hơn! "Đệ tử nguyện ý, bái kiến sư tôn!" Sau khi hiểu rõ mối quan hệ nhân quả trong đó, Phục Hy sao có thể do dự?

Không chỉ là một mũi tên trúng hai con nhạn, mà là hốt sạch cả ổ luôn.

Từ nhiều năm trước Phục Hy đã có ý định bái Chu Dịch làm thầy, giờ đây tâm nguyện đã thành hiện thực.

Chu Dịch phất tay, vài kiện pháp bảo xuất hiện trước mặt Phục Hy.

Nhìn những món bảo vật này, vẻ mặt Phục Hy đầy chấn động. "Phục Hy, con chắc đã hiểu mình nên làm gì rồi chứ!" Phục Hy thu lại

những bảo vật đó, gương mặt mang theo một sự kiên định chưa từng có.

Thiên đình Yêu tộc đã sẵn sàng xuất kích.

Hàng triệu thiên binh dàn trận, được kéo đi bởi một đám mây khánh vàng rực rỡ lướt qua bầu trời.

Đối phó với Nhân tộc thì không cần tốn quá nhiều sức mạnh, mười triệu thiên binh là đủ rồi. "Giết Nhân tộc, luyện Đồ Vu Kiếm!" "Giết Nhân tộc, luyện Đồ Vu Kiếm!" "Giết Nhân tộc, luyện Đồ Vu Kiếm!" Những tiếng hô vang dội từ trên đám mây truyền xuống, khí thế ngút trời.

Mỗi một thiên binh Yêu tộc đều mang theo ánh huyết quang đậm đặc trong mắt, lộ rõ vẻ hưng phấn.

Vu tộc không đánh lại được, lẽ nào Nhân tộc yếu ớt này cũng không xử lý nổi sao?

Hôm nay đồ sát Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, sau này cũng có thể giơ đao đồ tể hướng về Vu tộc!

Như thế thì sướng biết bao?

Thỏa mãn biết bao?

Thậm chí, hàng triệu thiên binh đã có thể nhìn thấy tia sáng chiến thắng, nhìn thấy tương lai thống nhất thiên địa, trở thành bá chủ thực sự của Hồng Hoang!

Nơi tập trung của Nhân tộc nằm ở phương Đông Hồng Hoang, là nơi nhân kiệt địa linh, tài nguyên phong phú.

Ban đầu khi tạo ra con người, Chu Dịch đã chọn nơi này để Nhân tộc có không gian sinh tồn tốt hơn.

Tại tổ địa Nhân tộc, gần bộ lạc Phượng Hoàng Sơn, có thể thấp

thoáng thấy trong phạm vi hàng tỷ dặm sự hiện diện của hàng ngàn tòa thành bang con người, hàng vạn tông môn tiên gia.

Từng luồng tiên khí từ những vùng đất đó xông thẳng lên trời.

Đó đâu phải là Nhân tộc bình thường, mà là một đám tu sĩ với tu vi không hề thấp đang tập hợp!

Phượng Hoàng Sơn như trung tâm của Nhân tộc, lấy đó làm hạt nhân tỏa ra bốn phương, đều là những tu sĩ Nhân tộc có tu vi đáng nể.

Những tu sĩ này hoặc đang tu luyện, hoặc đang trồng linh dược chuẩn bị luyện đan, hoặc đang trao đổi tài nguyên trên thị trường tu luyện.

Một cảnh tượng hưng thịnh hướng về tương lai, hoàn toàn không giống một chủng tộc mới sinh!

Sự phồn vinh này dĩ nhiên không thể thiếu bộ não thiên bẩm của con người.

Chương 159

Những bóng đen lớn bất chợt bao phủ xuống, như thể nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Vô số tu sĩ Nhân tộc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy một đám mây khánh hiện ra, vô số thiên binh dàn trận phía trước.

Yêu khí cuồn cuộn khắp chín tầng trời, tác động đến cả vạn vật.

Uy áp khủng khiếp lan tỏa, bao trùm lên trái tim mỗi tu sĩ Nhân tộc.

Tu sĩ Yêu tộc mạnh mẽ vô biên, hiện tại xuất hiện mười triệu thiên binh trong đó có không dưới hàng trăm vị Đại La Kim Tiên, hàng vạn vị Thái Ất Kim Tiên.

Lại còn Kim Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên vô số, dày đặc đến nghẹt thở.

Càng khiến người ta không thở nổi chính là vài người dẫn đầu kia.

Phía sau như có hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra, Đế Tuấn và Thái Nhất như hai mặt trời giữa không trung, không thể cản phá.

Yêu sư Côn Bằng ở bên cạnh cũng lộ ra nụ cười âm hiểm, gieo rắc một đám mây đen trong lòng mọi người.

Thập đại Yêu Thánh vây quanh ba người họ, lạnh lùng nhìn xuống Nhân tộc phía dưới.

Nhìn qua là biết, hàng triệu thiên binh này đến với ý đồ không lành!

Tại tổ địa Phượng Hoàng Sơn, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị bay vút lên trời.

Cả ba đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, so với mười triệu yêu binh thì chẳng đáng là bao.

Nhưng lúc này, cả ba đều không chút sợ hãi, ánh mắt nhìn thẳng lên trời. "Tam Tổ Nhân tộc ở đây kiến quá chư vị!

Không biết chư vị giáng lâm Nhân tộc là có việc gì?" "Bớt nói nhảm đi!

Nạp mạng đây!" Trong Thập đại Yêu Thánh lập tức có một người bước ra, chính là Yêu Thánh Kế Mông!

Hắn cầm một cây gậy sắt đen kịt, lúc này bay lên trời, giáng xuống một đòn quyết liệt, gậy sắt quét ngang.

Tam Tổ Nhân tộc lập tức biến sắc, vội vàng thi triển thần thông lùi về phía sau.

Nhưng dù không bị đập trúng trực tiếp, cả ba vẫn bị luồng khí lãng từ cây gậy sắt đó đánh trúng.

Ngay lập tức, cơ thể họ bắt đầu nổ vang, máu tươi phun trào giữa không trung, lồng ngực bị lõm xuống một mảng lớn!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ và hậu kỳ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nếu không nhờ Tam Tổ gặp may thì e rằng lúc đó đã bị giết chết tại chỗ rồi. "Cái gì?" Vô số người Nhân tộc kinh hãi và giận dữ.

Phía Thiên đình Yêu tộc không giải thích một câu nào mà đã trực tiếp động thủ. "Tại sao lại khi người quá đáng đến mức này?" Phía dưới lập tức có tiếng gầm phẫn nộ của Nhân tộc.

Từng tiếng kiếm ngân vang lên, vô số kiếm tu Nhân tộc tuốt kiếm chỉ thẳng lên trời!

Nhân tộc tuy hiền lành, không muốn tham gia tranh đấu, nhưng

nếu kẻ địch đã tìm đến tận cửa, họ cũng sẽ không lùi bước làm rùa rút cổ! "Khi người quá đáng sao?" Đế Tuấn cười lớn: "Lũ Nhân tộc các ngươi chỉ là đám kiến hôi hèn mọn, đám bèo dạt mây trôi!

Nếu không phải vì kẻ tạo ra các ngươi là Thánh nhân Nữ Oa nương nương, e rằng ngay từ khi mới sinh ra các ngươi đã trở thành mồi ngon cho Yêu tộc rồi!

Hôm nay, bản tọa không chém tận giết tuyệt, chỉ cần máu thịt và tinh phách của các ngươi để luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Có thể hỗ trợ Thiên đình Yêu tộc lập nên vô thượng đại nghiệp thực sự là vinh hạnh của các ngươi!

Khôn hồn thì ngoan ngoãn chịu chết đi, phản kháng làm gì?" Đế Tuấn cao cao tại thượng, nhìn xuống hàng vạn người Nhân tộc.

Trong mắt Yêu tộc, Nhân tộc yếu ớt chỉ xứng đáng làm thức ăn, nếu không nhờ Nữ Oa che chở và Chu Dịch bảo lãnh thì sao có được ngày hôm nay.

Hiện tại, Yêu tộc muốn diệt sát Nhân tộc, lấy tinh phách, rút tinh huyết của họ, thì Nhân tộc vẫn còn giá trị lợi dụng.

Nếu Nhân tộc minh mẫn thì lúc này không nên có bất kỳ sự phản kháng nào để tránh bị nhục nhã!

Vô số người Nhân tộc phẫn nộ tột cùng, từng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm lên trời.

Mười triệu yêu binh khí thế hùng hậu, thực lực Nhân tộc hoàn toàn không thể so bì.

Một sự bất cam mãnh liệt trào dâng trong lòng họ. "Nhân tộc ta thà chết chứ không chịu khuất phục!" Từ khi mới sinh ra, Nhân tộc đã sinh tồn trong Hồng Hoang.

Dù lúc đầu thực lực yếu kém nhưng họ cũng đã khổ cực vùng vẫy trong thế gian hỗn loạn.

Họ hiểu mình là kiến hôi, nhưng cũng biết kiến hôi cũng có thể nghịch thiên mà đi.

Hôm nay mười triệu thiên binh Yêu tộc giáng lâm, Nhân tộc có thể đối mặt với họa diệt vong, nhưng họ không thể bó tay chịu trói.

Gần như tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, phát ra một tiếng gầm phẫn nộ. "Tu sĩ chúng ta sợ gì một trận chiến?

Phải nghịch thiên cải mệnh, phạt thiên mà hành." Vô số tu sĩ Nhân tộc khí thế ngút trời, khí vận Nhân tộc trong phạm vi hàng tỷ dặm hội tụ lại thành một con Khí Vận Kim Long!

Kim Long gầm thét giận dữ, hướng về hàng triệu thiên binh phát ra tiếng gầm thét kinh thiên.

Sức mạnh ngưng tụ của Nhân tộc lúc này được thể hiện đến cực hạn.

Gần như tất cả tu sĩ đều không hề lùi bước.

Trong mắt họ không có sự thù hận, chỉ có sự phẫn uất trước sự bất công của thiên địa và sự không khuất phục trước số phận của chính mình.

Khí thế hùng hậu khiến hàng triệu thiên binh cũng phải rùng mình lùi lại vài bước!

Nhưng dù tu sĩ Yêu tộc có kính nể dũng khí của Nhân tộc thì họ cũng không quên mục đích chính ngày hôm nay.

Nhân tộc phải bị diệt!

Chỉ có như vậy, Yêu tộc mới có thể luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Chỉ có như vậy, Yêu tộc mới có thể xưng bá thiên địa!

Đế Tuấn cười lạnh: "Chỉ là một lũ kiến hôi mà thôi, chém!" Vừa dứt lời, vô số thiên binh phía sau lập tức rút vũ khí, hoặc hướng giáo về phía trước, hoặc giương cung bắn tiễn, cũng có kẻ vung phương thiên họa kích quét ngang thiên hạ.

Đại chiến dường như sắp bùng nổ trong chớp mắt.

Ngay giây tiếp theo sẽ là cảnh núi thây biển máu ập đến!

Nhưng cũng chính lúc đó, từ trên tổ địa Nhân tộc, trong ngôi đền thánh mà vô số người Nhân tộc thờ phụng, uy nghiêm của Thánh nhân tỏa ra cuồn cuộn, ánh kim quang rực rỡ chiếu rọi chín tầng trời mười phương đất.

Một giọng nói thanh lãnh nhưng đầy uy nghiêm lan tỏa khắp thiên địa. "Đế Tuấn, gan to lắm!" Chúng sinh chấn động.

Họ hiểu giọng nói đó đến từ Thánh nhân Nữ Oa trên Oa Hoàng Thiên!

Trong lúc Nhân tộc lâm nguy, Thánh nhân quả nhiên không bỏ mặc.

Vô số người Nhân tộc trong lòng rúng động, lúc này vô cùng cảm động.

Ít nhất họ biết rằng Thánh nhân Nữ Oa đã không bỏ rơi họ!

Tuy nhiên, khi tất cả mọi người còn đang chấn động vì sự xuất hiện của Nữ Oa, một luồng hơi thở Thánh nhân khác lại lan tỏa.

Đó là sức mạnh vô tận từ Côn Luân phương Tây, không cần nói cũng biết, ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng hàng với nàng thì còn có thể là ai?

Sức mạnh của hai vị Thánh nhân đối kháng lẫn nhau, một từ trường kinh người lan tỏa khắp thiên địa.

Chúng sinh như rơi vào vũng bùn, ngay cả việc cử động cũng trở nên vô cùng khó khăn. "Thánh nhân giao phong sao?

Chương 160

Chỉ riêng khí thế đối đầu đã có uy năng như vậy, nếu thực sự động thủ thì sẽ ra sao?

Hai vị Thánh nhân ra mặt, Yêu tộc sẽ chọn thế nào?" Vô số đại năng lúc này đang chứng kiến mọi việc diễn ra.

Thiên địa sẽ có những biến hóa gì, họ cũng không nhìn rõ nữa rồi! "Nữ Oa, ta giúp nàng một tay!" Phía trên Huyết Hải phương Tây, một nữ tử tuyệt mỹ mặc váy dài màu vàng đất nhìn về phương Đông, trong ánh mắt nàng mang vài phần giận dữ!

Hiện nay đã bước vào Hỗn Nguyên Cảnh, Hậu Thổ đương nhiên hiểu lý do tại sao Yêu tộc lại hành động như vậy.

Lúc này nàng cũng không ngồi yên được nữa, trực tiếp động dụng sức mạnh Hỗn Nguyên Cảnh để giúp Nữ Oa áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng ngay khi Hậu Thổ định hành động, từng đợt tiếng Phạn vang lên!

Phật quang phổ chiếu!

Vô số hoa trời rơi rụng, sen vàng tự nở.

Hai vị đạo nhân bất ngờ hiện ra phía trên Huyết Hải.

Một người gương mặt đầy nụ cười, một người trông khổ sở như mang nợ cả thế gian.

Hai vị đạo nhân vừa xuất hiện, lập tức uy nghiêm của Thánh nhân lại tỏa ra bốn phương. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Hai người dám cản đường ta sao?" Hậu Thổ tuy tính tình lương

thiện, nhưng không có nghĩa là một người dễ bị bắt nạt.

Việc Yêu tộc âm mưu hại Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm nhằm đối phó Vu tộc là điều Hậu Thổ không muốn thấy.

Nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cản đường nàng, Hậu Thổ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tuy nhiên, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dám xuất hiện trước mặt Hậu Thổ thì tự nhiên đã có chuẩn bị.

Chuẩn Đề đạo nhân cười lạnh một tiếng, bốn phương thiên địa hiện lên vô số ánh kim quang.

Những ánh kim quang đó giao thoa lan tỏa, hóa thành một trận pháp đỉnh cấp vô cùng phức tạp.

Trận pháp này không có bất kỳ thủ đoạn tấn công nào, mà chỉ gồm vô số phù lục trận pháp lấp lánh ánh sáng chói mắt, tất cả đều để phòng ngự. "Hậu Thổ đạo hữu!

Chúng tôi biết nàng có nhục thân cường hãn, trong cùng cảnh giới không ai là đối thủ của nàng.

Nhưng huynh đệ chúng tôi cũng không định giao thủ với nàng.

Trận pháp này nếu muốn phá giải, e rằng cũng tốn không ít thời gian và tâm tư đâu.

Đợi đến khi nàng phá được trận pháp, thì bên kia chắc cũng có kết quả rồi!" Chuẩn Đề cười tươi roi rói.

Cái gương mặt thường ngày trông có vẻ phúc hậu đó, lúc này chỉ khiến Hậu Thổ cảm thấy buồn nôn, hận không thể đấm cho một phát vào đó.

Lúc này, Hậu Thổ đột nhiên có chút thấu hiểu tại sao mấy vị huynh trưởng của mình lại đặc biệt thích dùng cơ bắp để suy nghĩ.

Tuy không thỏa đáng nhưng lại vô cùng hiệu quả!

Nhưng dù trong lòng đầy giận dữ, Hậu Thổ cũng phải thừa nhận lời của Chuẩn Đề không sai.

Nàng tuy là Tổ Vu chứng đạo, nhục thân vô song, đối mặt với bất kỳ đối thủ nào cũng có ưu thế tuyệt đối, thậm chí Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng ra tay cũng chỉ có một kết cục.

Bởi căn cơ của hai người này kém xa Tam Thanh.

Nhưng việc phá giải trận pháp phòng ngự kinh người đó là một việc cực kỳ khó khăn, lại còn phải đề phòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tấn công lén lút.

Lúc này Hậu Thổ không thể giúp gì được cho Nữ Oa. "Cho dù các người có nhốt được ta thì sao?

Thông Thiên đủ sức giúp Nữ Oa đối kháng với Nguyên Thủy." Hậu Thổ thử lòng một câu.

Tiếp Dẫn đạo nhân hiếm khi cười khẽ một tiếng: "Hậu Thổ đạo hữu lo hão rồi.

Lúc này Thông Thiên đạo hữu e rằng cũng đang gặp rắc rối lớn!" "Lẽ nào... là tên Lão Tử kia!" Tâm thần Hậu Thổ chấn động, vẻ mặt hiện lên vài phần kinh ngạc.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mưu hại Nhân tộc thì không có gì lạ, vì ba người họ vốn không có nhân quả gì với Nhân tộc.

Nhưng Lão Tử... là Giáo chủ Nhân giáo mà!

Hắn được hưởng khí vận Nhân giáo, tự mình chỉ điểm Nhân tộc tu luyện, sao có thể nhẫn tâm tính kế họ, đẩy họ vào chỗ nguy hiểm?

Phút chốc, Hậu Thổ mới hiểu được Vô Tình Chi Đạo mà Lão Tử tu luyện rốt cuộc vô tình đến mức nào.

Trên Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Ngôi đảo bình thường vốn tràn ngập linh khí, gió xuân ấm áp, chim hót hoa thơm.

Nhưng lúc này, phía trên có một lão đạo đang ngồi xếp bằng.

Lão đạo đó râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, tay cầm phất trần, thoát tục tuyệt thế.

Chính là Thiên Đạo Thánh nhân Lão Tử!

Phía sau Lão Tử, hư ảnh của một tòa bảo tháp vàng hiện ra, khí huyền hoàng cuồn cuộn giữa không trung, trấn áp vạn vật.

Ánh hào quang công đức chiếu rọi thiên địa, dường như phong tỏa hoàn toàn cả Kim Ngao Đảo. "Thông Thiên!" Lão Tử chậm rãi mở lời, giọng nói xuyên thấu thiên địa: "Bần tọa ở đây, đệ đừng lãng phí thời gian nữa." Phía dưới Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung, Thông Thiên cầm Hồng Mông Thánh Kiếm hừ lạnh một tiếng.

Bên cạnh hắn, quy tắc Kiếm đạo tràn trề như sông dài bất tận.

Đối mặt với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, kiện Hậu thiên Công đức đệ nhất chí bảo này, Thông Thiên có cảm giác mình có sức mà không dùng được. "Lão Tử, huynh đúng là vô tình vô nghĩa!

Bần tọa không thèm đứng cùng hàng ngũ với huynh!

Cái vị trí Thánh nhân này, có khi bỏ đi lại tốt hơn." Thông Thiên ánh mắt sắc lẹm, mỉa mai Lão Tử.

Giống như Hậu Thổ, Thông Thiên vô cùng chấn kinh trước sự xuất hiện của Lão Tử, không ngờ vị huynh trưởng mình từng kính trọng nhất lại là một kẻ nhẫn tâm như vậy.

Tuy nhiên, Lão Tử vốn tu luyện Vô Tình Chi Đạo nên không hề có

phản ứng trước những lời mỉa mai của Thông Thiên.

Hắn chỉ thản nhiên thi triển thêm một kiện pháp bảo nữa.

Chính là một bức tranh phủ kín thiên địa, đảo lộn âm dương.

Một cây cầu vàng từ nơi giao hội âm dương của Thái Cực Đồ vọt lên, củng cố thêm luồng khí huyền hoàng bên ngoài Kim Ngao Đảo, khiến Thông Thiên không còn lối thoát. "Hãy từ bỏ ý định giúp Nữ Oa đi." Thông Thiên không phục, vung tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí tung hoành hàng tỷ dặm, mang theo vô số hàn quang.

Nhưng dưới sự quấn quýt của luồng khí huyền hoàng mênh mông cực hạn kia, chân ý Kiếm đạo vô cùng tận cũng dần bị tiêu mòn, không thể đe dọa được hai kiện chí bảo.

Thông Thiên sau khi được Chu Dịch chỉ điểm tuy có tu vi Kiếm đạo không tệ và đã thuận lợi bước vào Hỗn Nguyên Cảnh, nhưng thực lực chung quy vẫn chưa đạt đến mức như Chu Dịch, không thể dùng thực lực Kiếm đạo thuần túy để đe dọa Thánh nhân, huống chi lúc này Lão Tử còn đem hai kiện chí bảo chắn trước mặt. "Lão Tử, huynh thực sự muốn chọc giận Chu Dịch sư thúc sao?

Nếu có tổn hại đến Nhân tộc, huynh có gánh nổi cơn giận của Chu Dịch sư thúc không?" Nếu là những lời mỉa mai trước đó, Lão Tử có thể hoàn toàn ngó lơ, nhưng hiện tại hắn không thể phớt lờ câu này. "Chu Dịch sư thúc ~" Lão Tử chậm rãi nói, giọng điệu mang vài phần kiêng dè, "Nếu chỉ có mình ta thì ta cũng không dám chọc giận người.

Nhưng..." Lão Tử chưa nói hết câu, nhưng Thông Thiên sao lại không hiểu ẩn ý trong đó. "Lẽ nào?" Thông Thiên sắc mặt đại biến, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm kia!

Chương 161

Trong phút chốc, gương mặt Thông Thiên trở nên u ám cực hạn!

Hắn hiểu rằng, nếu Hồng Quân thực sự ra mặt, thì kiếp nạn này của Nhân tộc không có khả năng trốn tránh.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Chu Dịch tự nhiên thu hết mọi việc vào tầm mắt. "Phân công rõ ràng đấy chứ!

Mấy tên Thánh nhân này đúng là tính toán không tồi." Chu Dịch còn khen ngợi vài câu.

Dùng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn áp chế Hậu Thổ, dùng Nguyên Thủy đối phó Nữ Oa, lại để Lão Tử dùng hai kiện chí bảo trấn áp Thông Thiên.

Nếu thực sự theo kế hoạch của họ, Nhân tộc sẽ phải một mình đối diện với Thiên đình Yêu tộc.

Kết quả cũng có thể đoán trước.

Thiên đình Yêu tộc nhất định sẽ tiến hành một cuộc đồ sát khiến Nhân tộc gần như diệt vong.

Dù lúc này Vu tộc có phản ứng, lao tới địa giới Nhân tộc thì mọi sự đã muộn! "Hồng Quân đạo hữu.

Nhân tộc trong tương lai thực sự khiến ông phải kiêng dè như vậy sao?" Chu Dịch vừa dứt lời, không gian trước mặt hắn hiện lên một gợn sóng.

Đạo Tổ Hồng Quân đã xuất hiện trước mặt hắn. "Chu Dịch đạo hữu!" Hồng Quân vẻ mặt lãnh đạm, dường như bị ý chí Thiên Đạo

ảnh hưởng.

Nhưng Chu Dịch biết, lúc này Hồng Quân vẫn đang nắm quyền chủ đạo. "Đạo hữu nói sai rồi, ta không hề kiêng dè sự phát triển của Nhân tộc.

Chỉ là có vài việc vượt ra ngoài thiên mệnh, thân là đại diện Thiên Đạo, ta đương nhiên phải bát loạn phản chính.

Ngược lại là đạo hữu, cứ hễ một chút là lại thay đổi mệnh số, điều đó không ổn đâu.

Chi bằng nghe ta khuyên một câu, đừng gây sự nữa." Lúc này Hồng Quân không phải đang giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, nên hoàn toàn không cần kiêng nể gì.

Do đó, hắn nói thẳng thừng, giọng điệu mang theo vài phần đe dọa.

Cũng may Chu Dịch hiện giờ là bậc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nếu không Hồng Quân thậm chí đã ra tay đối phó, để biến số này biến mất hoàn toàn khỏi Hồng Hoang.

Sau khi nghe Hồng Quân nói xong, Chu Dịch cũng cười lớn, mang theo một tia mỉa mai và chế giễu.

Chu Dịch nói: "Hồng Quân đạo hữu quả không hổ danh Đạo Tổ, mở miệng khép miệng là đạo lý mệnh số!

Thế nào là bát loạn phản chính?

Chẳng qua là muốn trải đường cho riêng mình thôi, nói năng đường hoàng như vậy xem ra cũng chưa được sái thoát cho lắm." Ánh mắt Hồng Quân lập tức sắc lạnh.

Nếu có ai ở đây bị kẹt giữa hai người, e rằng sẽ lập tức bị khí trường mạnh mẽ của họ trấn áp đến mức quỳ xuống.

Lúc này, hai vị đại lão hàng đầu đã không còn nể nang gì nhau nữa.

Mỗi câu nói đều ẩn chứa dao găm, hận không thể khiến đối phương lộ nguyên hình.

Sau một hồi, gương mặt Hồng Quân hiện lên một nụ cười lạnh: "Chu Dịch đạo hữu, khua môi múa mép cũng vô dụng thôi!

Bản tọa hôm nay ở đây, người không thể ra mặt bảo vệ Nhân tộc.

Kiếp nạn này của Nhân tộc chung quy cũng không thể xua đi được." Hồng Quân nắm lợi thế lớn.

Theo hắn thấy, lúc này Chu Dịch chỉ đang sướng miệng thôi, căn bản không đáng ngại.

Tuy nhiên, đúng lúc này Chu Dịch lại cười lớn: "Hồng Quân đạo hữu chắc chắn là Nhân tộc của ta sẽ thua như vậy sao?

Xem ra ông chẳng coi Nhân tộc ra gì cả!

Không!

Phải nói là ông chẳng coi bản tọa ra gì." Chu Dịch cười nói: "Ông có dám cùng bản tọa lập lời thề không, nếu hôm nay Nhân tộc có thể bình an vô sự, thì ông phải đáp ứng bản tọa một yêu cầu." "Ồ?" Hồng Quân có chút ngạc nhiên nhìn Chu Dịch, không hiểu sao hắn lại có vẻ tự tin như vậy?

Bề ngoài không tỏ thái độ gì, nhưng bên trong Hồng Quân đã bắt đầu bấm quyết suy tính.

Chỉ là, hắn không tính ra được điều gì cả. "Xem ra hắn chỉ đang lừa mình thôi!" Hồng Quân thầm nghĩ như vậy, liền nói với Chu Dịch: "Đạo hữu, việc đánh cược tự nhiên không có gì là không thể.

Chỉ là đạo hữu cũng phải đưa ra chút thành ý mới được.

Nếu không có yêu cầu cụ thể, ta cũng khó lòng đáp ứng." Nghĩ

rằng Chu Dịch đang bày kế không thành, hắn liền tương kế tựu kế.

Nếu Chu Dịch thấy hắn ép tới mà từ bỏ, thì Chu Dịch tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Còn nếu Chu Dịch đồng ý, hắn cũng có thể thừa cơ hội này khiến Chu Dịch phải chịu thiệt thòi lớn. "Yêu cầu cụ thể à, đơn giản thôi!" Chu Dịch hoàn toàn không để ý tới việc Hồng Quân đang toan tính thêm.

Hắn thẳng thắn nói: "Nếu bản tọa thắng, ta muốn ba kiện pháp bảo!

Một là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân!

Hai là Bàn Long Biển Quải trong tay Lão Tử!

Ba là Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy!

Nếu bản tọa thua, ta cũng sẵn lòng bỏ ra ba kiện cực phẩm pháp bảo tương ứng." Hồng Quân ngạc nhiên khi thấy Chu Dịch nhắm vào mấy món bảo vật đó.

Ba món đó đối với mấy vị đệ tử của hắn đều có ý nghĩa tượng trưng quan trọng, nếu mất đi thì tự nhiên sẽ mất mặt.

Tuy nhiên, nó không ảnh hưởng đến thực lực thực tế hay khí vận của họ.

Đương nhiên, Hồng Quân không dễ dàng đồng ý như vậy. "Chuyện này không ổn!" Chu Dịch cười lạnh: "Đạo hữu có lẽ chưa hiểu rõ rồi.

Chuyện của Nhân tộc vốn không liên quan gì đến bốn vị Thánh nhân kia.

Nhưng hôm nay họ lại cưỡng ép ra mặt, phá hoại quỹ đạo vốn có

của Nhân tộc.

Sau hôm nay, bất kể kết quả của Nhân tộc thế nào, bản tọa cũng sẽ đi đòi lại món nợ nhân quả này." Vẻ mặt Hồng Quân biến đổi.

Chu Dịch đang đe dọa, một lời đe dọa trắng trợn.

Nếu Hồng Quân không đáp ứng yêu cầu này, thì Chu Dịch sau đó sẽ chủ động đi tìm rắc rối cho Lão Tử và Nguyên Thủy.

Hồng Quân thừa biết thực lực của Chu Dịch, nếu thực sự bị hắn nhắm vào thì đám người Nguyên Thủy, Lão Tử chắc chắn sẽ không xong đâu.

Đến lúc đó cái giá phải trả có khi không chỉ là ba kiện pháp bảo.

Nếu sau đó họ chịu giao ra ba món đồ, thì Chu Dịch sẽ không truy cứu nhân quả nữa.

Hồng Quân tuy mạnh nhưng không thể lúc nào cũng che chở cho Lão Tử.

Dù sao họ cũng là một lũ Thánh nhân, lẽ nào lại để sư phụ phải trông chừng mãi? "Thiện!" Hồng Quân bất đắc dĩ phải gật đầu, "Tuy nhiên đạo hữu phải hứa với ta một điều!

Ta không cần ba món pháp bảo đó, chỉ cần sau này đạo hữu không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang nữa là được." Chu Dịch cười lớn: "Hồng Quân đạo hữu, ông quá tự tin rồi.

Quá tự tin chính là khởi đầu của sự ngu muội.

Vậy nên, ông có đồng ý hay không?" Đối mặt với nụ cười lạnh lùng của Chu Dịch, Hồng Quân không đáp lại.

Không biết tại sao trong lòng hắn thấp thoáng hiện lên một tia bất an.

Nhưng tên đã trên dây không thể không bắn, lúc này đâu còn thời

gian để cân nhắc những chuyện đó?

Chương 162

"Tự nhiên là đồng ý!" Những sắp xếp của Chu Dịch đã xong, làm sao có lý do gì mà không đồng ý?

Gần như ngay khoảnh khắc Chu Dịch dứt lời, tại hiện trường đối trì giữa Nhân tộc và thiên binh Yêu tộc, có những điều kỳ lạ hiện ra.

Sắc mặt Hồng Quân lập tức đại biến, còn biểu cảm của Chu Dịch lại tỏ ra vô cùng tự nhiên và thoải mái.

Khi khí thế của Nữ Oa và Nguyên Thủy đang không ngừng va chạm, quét sạch bốn phương, thì sự đình trệ giữa Nhân tộc và thiên binh Yêu tộc bỗng chốc biến mất.

Ngay sau đó, từ phía Thiên đình Yêu tộc vang lên một tràng tiếng hò reo và vui mừng.

Trên gương mặt của Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đều hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Thái Nhất nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng, Thánh nhân quả không lừa ta!" Nếu Thánh nhân xuất diện, yêu tộc Thiên đình tuyệt đối không dám khinh cử vọng động.

Ai dám làm càn trước mặt Thánh nhân?

Nhưng giờ đây, đứng sau yêu tộc Thiên đình cũng có Thánh nhân hết lòng tương trợ.

Điều này có nghĩa là, bọn chúng thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Lúc này lúc này, Nhân tộc ở phía dưới đã trở thành đám hẹ chờ bị gặt hái, từng người một đều bị đánh dấu bằng ấn ký tử vong.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng đưa tay chỉ xuống: "Thiên binh nghe lệnh, đạp bằng Nhân tộc phía dưới!

Sát vô xá!" Hiện nay, dù Nhân tộc tại tổ địa Phượng Hoàng Sơn rất đông, nhưng đó không phải là toàn bộ Nhân tộc giữa trời đất.

Dù có chém giết sạch toàn bộ Nhân tộc nơi này, căn cơ Nhân tộc vẫn còn tồn tại.

Làm như vậy, xem như cũng nể mặt Nữ Oa một chút, không triệt để hủy diệt Nhân tộc.

Trong mắt Đế Tuấn, đó là một phần nhân từ.

Thế nhưng, ngay khi vô số thiên binh hóa thành những luồng lưu quang hạ xuống, ức vạn Nhân tộc cũng thôi động toàn thân pháp lực chuẩn bị nghênh địch, thì một giọng nói vang vọng khắp tứ phương: "Thiên Đế bệ hạ thật là uy phong lẫm liệt!" Một luồng khí tức Chuẩn Thánh tương đương cũng tung hoành giữa trời đất, tu vi không hề thua kém Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tạo Hóa Đại Đạo che trời lấp đất, vào lúc này bao phủ đại thiên, nghiền áp vạn cổ.

Giữa vô số ánh hào quang, một nam tử tuấn mỹ xuất trần, phong thái tuyệt thế xuất hiện. "Phục Hy!" Ánh mắt Đế Tuấn và Thái Nhất chợt lẫm liệt, theo bản năng lùi lại một bước.

Phục Hy, huynh trưởng của Nữ Oa.

Trước khi Nữ Oa thành Thánh, người khiến thiên hạ kiêng dè nhất chính là Phục Hy.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh, Đế Tuấn và Thái Nhất đã từng đích thân đi tìm Phục Hy, muốn lôi kéo y gia nhập yêu tộc Thiên đình.

Thậm chí Đế Tuấn còn hứa hẹn chia sẻ khí vận yêu tộc!

Bởi lẽ thực lực Phục Hy vô cùng đáng gờm, là cao thủ hàng đầu dưới trướng Thánh nhân.

Tạo Hóa pháp tắc đồng căn đồng nguyên với Nữ Oa cũng khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy bị đe dọa.

Điểm yếu duy nhất là trên người Phục Hy chỉ có một cây Phục Hy Cầm, không có quá nhiều bảo vật quý giá.

Đế Tuấn nắm giữ Hà Đồ Lạc Thư và Thái Nhất nắm giữ Hỗn Độn Chung hoàn toàn có thể áp chế Phục Hy.

Nhưng tình huống hôm nay rất đặc biệt.

Khi yêu tộc chuẩn bị ra tay với Nhân tộc, Phục Hy với tư cách là huynh trưởng Nữ Oa lại xuất hiện.

Điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ liệu đây có phải là quân bài dự phòng do Nữ Oa bố trí hay không.

Quân đội Thiên đình khựng lại trong giây lát.

Nhưng rất nhanh, Đế Tuấn và Thái Nhất đã lấy lại tinh thần.

Trong ánh mắt bọn hắn hiện lên tia hung ác: "Hiện tại không còn đường lui nữa!" Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung lao thẳng về phía Phục Hy: "Phục Hy, hôm nay nếu ngươi không muốn bỏ mạng tại đây thì cút ngay cho ta!" Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Bảo, uy lực vô cùng, không thể tưởng tượng nổi.

Sức mạnh thời không khuếch tán, bốn đại nguyên tố Địa Hỏa Thủy Phong điên cuồng cuộn trào.

Dường như trước mặt Hỗn Độn Chung, tất cả mọi thứ đều chỉ là hư ảo.

Phải biết rằng, Thái Nhất hiện là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hoàn toàn có thể phát huy uy năng Hỗn Độn Chung đến cực hạn dưới cấp

bậc Thánh nhân.

Trong tay hắn, Chuẩn Thánh đỉnh phong hay Đại La Kim Tiên cũng đều phải hóa thành tro bụi.

Đông Hoàng yêu tộc, cử thế vô song!

Vô số thiên binh yêu tộc reo hò cổ vũ, kích động không lời nào tả xiết.

Đế Tuấn cũng lạnh lùng ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa.

Nếu Phục Hy may mắn thoát khỏi Hỗn Độn Chung, hắn sẽ không ngần ngại dùng Thái Dương Chân Hỏa tiêu diệt y.

Đã đi đến bước này, hai anh em bọn hắn không còn đường lui.

Việc duy nhất có thể làm là tiêu diệt triệt để kẻ địch trước mắt, khiến yêu tộc trở thành đại tộc duy nhất trong trời đất Hồng Hoang, hội tụ khí vận để chứng đạo thành Thánh! "Phục Hy!" Đế Tuấn quát lạnh: "Chỉ một mình ngươi mà muốn cản bước yêu tộc ta?

Đúng là si tâm vọng tưởng!

Hôm nay, hãy bỏ mạng tại đây đi!" Đối mặt với tình huống này, trên mặt Phục Hy lại mang theo một nụ cười giễu cợt.

Một luồng Khánh Vân hạo đãng hiện ra từ trên người y, thế giới Hồng Mông lấp lánh bên trong, tiếng tiên nhạc bát âm vang vọng hoàn vũ, hào quang vạn trượng tỏa ra khắp mười phương thiên địa.

Nơi Khánh Vân bao phủ, vạn thiên Nhân tộc đều được bảo hộ.

Sức mạnh trấn áp của Hỗn Độn Chung đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng lúc này lại bị tầng tầng Khánh Vân ngăn cản.

Những gợn sóng lan tỏa, triệt tiêu hoàn toàn sức mạnh bá đạo hung hãn kia. "Là chí bảo của Thánh Tôn!" Vô số Nhân tộc thấy vậy liền cảm động quỳ lạy, nước mắt lưng tròng.

Phải biết rằng, trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng, Khổng Tuyên, Chu Bàng và Chu Linh Nhi đã đi khắp Hồng Hoang, nỗ lực cải thiện đời sống và dẫn dắt Nhân tộc đi đến hưng thịnh.

Hiện nay Nhân tộc có nhiều Kiếm Tiên như vậy chính là nhờ Chu Dịch đã đặt Canh Kim Tẩy Kiếm Trì tại tổ địa, giúp vô số người có thể tu luyện Kiếm đạo.

Trong quá trình đó, dù Chu Dịch không yêu cầu, nhưng ba người con vẫn không nhịn được mà tuyên truyền về ông, bao gồm cả pháp bảo và thần thông quảng đại!

Trong lòng vạn dân, Chu Dịch là tồn tại chí cao vô thượng, là sư tôn của Nữ Oa, luôn âm thầm bảo hộ bọn họ.

Nhưng trước đó, tất cả chỉ là lời truyền miệng.

Giờ đây, khi Chư Thiên Khánh Vân trong ký ức hiện ra trên không trung tổ địa, bảo vệ tính mạng của vạn dân, bọn họ sao có thể không hiểu?

Phục Hy - huynh trưởng của Nữ Oa nương nương - chính là tuân mệnh Thánh Tôn đến cứu giúp trong cơn nguy nan.

Ân tình này, cộng với ơn tạo hóa ban đầu, địa vị của Chu Dịch trong lòng Nhân tộc lại tăng thêm một bậc.

Nguyên Thủy đang đối trì với Nữ Oa trên Côn Luân Sơn cũng lộ vẻ kích động: "Chư Thiên Khánh Vân!

Bảo vật đó vốn dĩ thuộc về bản tọa!" Chấp niệm của hắn đối với pháp bảo này cực kỳ sâu sắc, đặc biệt là sau khi thành Thánh.

Đạo mà hắn tu luyện là Duy Ngã Độc Tôn!

Thông Thiên là đệ đệ, phải đứng dưới hắn.

Lão Tử tuy là huynh trưởng, nhưng Nguyên Thủy luôn muốn vượt

qua.

Chí cao vô thượng, duy ngã độc tôn!

Nguyên Thủy bỉnh trì lý niệm này mà thành Thánh, nên chấp niệm càng khó xóa bỏ.

Nếu không hóa giải chấp niệm này, e rằng việc tu luyện sau này của hắn sẽ càng khó khăn.

Do đó, Nguyên Thủy nảy sinh ý định ra tay đoạt lấy chí bảo từ tay Phục Hy. "Nguyên Thủy!" Ngay khi Nguyên Thủy vừa khởi ý niệm sát cơ với Phục Hy, sức mạnh của Nữ Oa liền hạo hạo đãng đãng ập tới.

Chương 163

Tạo Hóa Đại Đạo vô hình nghiền áp khiến Nguyên Thủy khó lòng chống đỡ, chỉ có thể lấy Bàn Cổ Phiên ra chống lại. "Dám đánh chủ ý lên huynh trưởng ta, thật sự tưởng Thiên Đạo Thánh nhân là ghê gớm lắm sao?" Tại Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa giống như một con sư tử nhỏ đang xù lông, dung nhan tuyệt mỹ mang theo vẻ kiêu nộ.

Nàng không chỉ là Thiên Đạo Thánh nhân, mà còn là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Nguyên Thủy phải nhờ vào uy lực chí bảo mới đối kháng được, giờ còn dám phân tâm? "Thật là chán sống!" Nguyên Thủy tức đến mặt mũi trắng bệch, nhưng lúc này cũng không còn tâm trí đâu mà cãi lại.

Hắn liên tục vẫy Bàn Cổ Phiên, đẩy khí tức lên mức đỉnh phong. "Hừ!

Sẽ có ngày bản tọa lấy lại bảo vật thuộc về mình!" Dã tâm trong lòng hắn chưa từng tan biến.

Dù là Chu Dịch, sau này cũng phải thanh toán nhân quả rõ ràng.

Sự thay đổi tâm lý của Nguyên Thủy không ai hay biết.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này lại lộ vẻ hoảng hốt: "Chư Thiên Khánh Vân?" Rõ ràng bọn hắn cũng biết pháp bảo này vốn ở trong tay ai.

Nếu Chu Dịch đã sắp xếp Phục Hy đến trợ giúp Nhân tộc, liệu bọn hắn còn cơ hội ra tay không?

Nhưng ý nghĩ đó chỉ tồn tại trong chớp mắt.

Cả hai đều hiểu rõ việc này không thể do dự.

Ngay lập tức, Đế Tuấn chỉ tay lên trời, triệu hồi Thái Dương Chân Hỏa từ vòm trời giáng xuống bao trùm vạn vật. "Phục Hy, dù có chí bảo thì đã sao?

Bản tọa sẽ không cho ngươi cơ hội trì hoãn cho Vu tộc đâu!" Cùng lúc đó, Hà Đồ Lạc Thư bay lên không trung, các vì tinh tú lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Ánh tinh quang rọi xuống một bộ phận thiên binh.

Đôi mắt những thiên binh đó hiện lên ánh sáng rực rỡ, hơi thở đạt đến sự phối hợp tuyệt đối.

Ngay sau đó, bọn họ hóa thành những luồng lưu quang hội tụ về phía Đế Tuấn.

Đó chính là quân bài chủ lực của yêu tộc Thiên đình: Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Đế Tuấn thấy Phục Hy dùng Chư Thiên Khánh Vân liền biết Chu Dịch có mưu đồ nên mới lo lắng.

Không nể mặt ai cũng không thể không nể mặt Chu Dịch.

Nếu thật sự nghĩ có thể đạt được mục đích trong tay Chu Dịch thì hai vị Thiên Đế yêu tộc đúng là ngu xuẩn quá mức.

Vì vậy Đế Tuấn mới liều mạng thi triển đại trận, muốn oanh sát Nhân tộc ngay lập tức để Phục Hy không kịp trở tay.

Nếu Vu tộc mang theo Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận tới thì yêu tộc sẽ gặp rắc rối lớn.

Phục Hy lộ vẻ nghiêm trọng.

Y điều khiển tiên thiên chí bảo mượn từ Chu Dịch, ngăn cản biển Thái Dương Chân Hỏa đang muốn thiêu rụi núi sông.

Chân hỏa hừng hực va chạm với Chư Thiên Khánh Vân, tan rã

thành muôn vàn hoa lửa.

Sau một hồi chấn động kịch liệt, cơ thể Phục Hy cũng lùi lại liên tục.

Vạn dân Nhân tộc kinh hô, dường như cùng chung nhịp đập với Phục Hy, vô cùng lo lắng cho y.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Phục Hy nảy sinh một tia minh ngộ.

Y hiểu ý nghĩa việc Chu Dịch giao pháp bảo cho mình.

Đối mặt với vạn quân yêu tộc và hai vị Thiên Đế, nếu có Chư Thiên Khánh Vân, Phục Hy tự nhiên có thể bảo vệ Nhân tộc chờ Vu tộc đến.

Nhưng nếu Đế Tuấn thi triển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận với sức mạnh ngang ngửa Thánh nhân, thì dù có chí bảo phòng ngự cũng vô dụng, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt, Nhân tộc phía sau cũng sẽ bị phúc diệt.

Từ đó về sau, căn cơ Nhân tộc tan vỡ, chỉ còn lại số ít người thoi thóp.

Mọi nỗ lực suốt bao năm qua sẽ thành bọt nước.

Liệu có thật sự bảo hộ được tất cả Nhân tộc không?

Về điều này, Phục Hy không có nắm chắc tuyệt đối.

Tu luyện Tạo Hóa pháp tắc khiến y cảm nhận được nguy cơ rõ rệt.

Theo thiên mệnh, y sẽ ngã xuống trong trận Vu Yêu đại kiếp.

Còn việc ngã xuống trên chiến trường hay trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thì không phải là cố định. "Đặt vào chỗ chết mới có thể hồi sinh!

Lời Nhân tộc nói không sai, tu sĩ chúng ta, ngại gì một trận chiến?" Phía trước, trong vạn quân yêu tộc có 365 vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh cấp làm nòng cốt, hóa thành tinh quang vô tận.

Đế Tuấn nâng Hà Đồ Lạc Thư, nắm giữ luồng tinh quang đó trong tay.

Một mình hắn đại diện cho cả trời đất.

Vung tay một cái là tinh tú rơi rụng, trời đất đảo điên.

Một tia thánh uy bắt đầu hiện lên trên người hắn.

Dù so với Tam Thanh hay Nữ Oa còn kém xa, nhưng đã chạm đến ngưỡng cửa Thánh nhân.

Sức mạnh này đủ để hủy diệt trời đất, lay chuyển sơn hà. "Phục Hy, chịu chết đi!" Ánh mắt Đế Tuấn mang theo hào quang vạn trượng và uy áp đế vương vô thượng.

Hắn nhấc tay, sức mạnh tinh thần hóa thành ánh sáng chói lọi chiếu rọi thiên địa, ầm ầm bao phủ tất cả.

Nhân tộc chưa từng thấy thủ đoạn như vậy, ai nấy đều run rẩy.

Thậm chí cơ thể họ không thể cử động, giống như cá nằm trên thớt.

Không!

Phục Hy lúc này lại cười lớn: "Đế Tuấn, hôm nay để ngươi xem thử, Nhân tộc mà các ngươi coi như loài kiến cỏ có thể đi đến bước nào.

Không Động Ấn!!!" Phục Hy gầm vang, tung ra thêm một món chí bảo nữa.

Đó chính là khí vận chí bảo của Nhân tộc - Không Động Ấn!

Bảo ấn ngưng tụ trong hư không, phía trên phủ đầy khí vận của vạn dân, hùng vĩ hạo đãng, tỏa ra kim quang rực rỡ có thể sánh ngang nhật nguyệt.

Uy lực của bảo vật này giờ đây đã mạnh hơn lúc mới xuất thế rất nhiều, đứng hàng đầu trong các chí bảo.

Đây chính là minh chứng rõ nhất cho sự thăng tiến khí vận của Nhân tộc!

Ngay khi Không Động Ấn xuất hiện, Nhân tộc cảm thấy áp lực đè nặng lên cơ thể biến mất.

Dưới ánh thánh quang bao phủ, tâm thần họ dường như được nâng lên một tầm cao mới...

Chúng chí thành thành!

Sức mạnh của vô số Nhân tộc dường như hội tụ hết lên người Phục Hy. "Lại một món chí bảo nữa?" Chúng yêu tộc chấn kinh, các đại năng đang quan sát cũng vô cùng kinh ngạc.

Các Thánh nhân đang đối trì cũng lộ vẻ mịt mờ.

Đặc biệt là Lão Tử, trong lòng hiếm khi nảy sinh cảm xúc kích động, thèm khát vật này giống như Nguyên Thủy.

Nhưng không!

Một luồng kiếm quang lẫm liệt chặn đứng Lão Tử.

Chương 164

"Bản tọa không đi được, Lão Tử ngươi cũng ở lại đây cho ta!" Thông Thiên giận dữ, mang theo vài phần cười lạnh.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Hồng Quân cũng lộ vẻ kinh ngạc: "Hắn... hắn lại giao cả Không Động Ấn cho Phục Hy!" Ban đầu khi Phục Hy mang theo Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện, Hồng Quân đã rất ngạc nhiên.

Điều đó có nghĩa là Chu Dịch đã biết trước kế hoạch và bắt đầu bố cục.

Điều này khiến Hồng Quân Lão Tổ - người tự phụ không sơ hở - cảm thấy khó chịu như bị nhìn thấu.

Hơn nữa, đây là thời cơ tốt nhất để chứng minh thủ đoạn phản kích của Chu Dịch.

Giờ đây, dường như sự tính toán của hắn không hiệu quả như mong đợi.

Điểm duy nhất khiến Hồng Quân thấy an ủi là Phục Hy dù có Chư Thiên Khánh Vân cũng không ngăn nổi yêu tộc xâm lược, Nhân tộc vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị tiêu diệt.

Khi Đế Tuấn thi triển đại trận, hắn thầm gật đầu tán thưởng sự quả quyết của Đế Tuấn.

Nhưng Hồng Quân vạn lần không ngờ Chu Dịch lại to gan đến mức giao Không Động Ấn cho Phục Hy.

Đó là chí bảo khí vận của Nhân tộc, nếu Phục Hy ngã xuống, Chu Dịch sẽ tổn thất nặng nề.

Sự bất an trong lòng Hồng Quân càng rõ rệt.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Chu Dịch đạo hữu, Chư Thiên Khánh Vân cộng với Không Động Ấn cũng không thể là đối thủ của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Hồng Quân vừa nói vừa đề phòng Chu Dịch ra tay.

Nhưng Chu Dịch hoàn toàn không có ý định can thiệp, cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân: "Bản tọa đâu có nói chỉ đưa cho Phục Hy hai món pháp bảo đâu?" "?" Sự bất an trong lòng Hồng Quân càng rõ rệt hơn.

Cùng lúc đó, trước ánh tinh quang sắp hủy diệt Nhân tộc, Phục Hy lại lấy ra một món pháp bảo nữa.

Đó là một bức họa cuộn tròn, khi mở ra liền tỏa hào quang vạn trượng.

Phục Hy tay cầm Không Động Ấn, trực tiếp đóng dấu ấn ký Nhân tộc lên bức họa đó!

Trong nháy mắt, trời đất đại biến!

Vạn lý sơn hà như họa quyển!

Phàm trần tục thế cũng có thể thành tiên!

Một bức họa xuất hiện, chúng sinh Nhân tộc kinh hãi!

Sức mạnh và khí vận của bọn họ lúc này đều bị bức họa trên không trung thu hút, thể hiện ra những khả năng vô tận.

Đặc biệt dưới sự gia trì của chí bảo Không Động Ấn, luồng tiên khí hạo đãng rơi xuống người bọn họ.

Sau đó, từng luồng tiên quang phóng thẳng lên trời.

Cảnh tượng này giống hệt với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, thật không thể tin nổi.

Trên người Phục Hy cũng tuôn ra sức mạnh kinh người, sánh

ngang Thánh nhân, tỏa ra thánh uy.

Chúng sinh trong trời đất đều phải quỳ lạy trước uy thế này. "Vạn Tiên Đồ, Không Động Ấn!

Thành lập vĩnh hằng đại trận của Nhân tộc!

Hôm nay, ta là Thiên Hoàng Phục Hy, vì Nhân tộc mà mưu đại nghĩa!

Đế Tuấn, yêu tộc, chịu chết đi!" Giọng nói của Phục Hy vang dội hoàn vũ, truyền khắp bát hoang.

Tiên khí vô cùng từ dưới bốc lên, lay động hư ảnh vạn thiên thế giới, lấp lánh qua vô số giới hạn thời không.

Tiên khí và tinh quang va chạm, nổ tung và yên diệt đồng thời hiện ra.

Sức mạnh kinh hồn bạt vía quét sạch thiên địa, khuấy động phong vân tám hướng. "Không!" Sắc mặt Đế Tuấn và vạn quân yêu tộc đồng loạt đại biến.

Bọn hắn không ngờ Nhân tộc cũng có thủ đoạn sánh ngang Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của yêu tộc.

Càng không thể tin được là tại sao khí vận Nhân tộc lại kinh người đến thế?

So với yêu tộc cũng không kém cạnh bao nhiêu?

Nếu không phải khí vận hưng thịnh, sao có thể gặp được tình huống này?

Thực lực Phục Hy đột nhiên thăng tiến tiếp cận Hỗn Nguyên?

Bọn hắn không biết rằng, hiện nay dưới sự thay đổi của Chu Dịch, quỹ đạo phát triển của Nhân tộc đã có những biến hóa đáng kinh rợn.

Khác xa với Nhân tộc trong quá khứ.

Chưa kể yêu tộc dù hiện là thế lực đỉnh cấp ở Hồng Hoang, nhưng bản chất đã là mặt trời lặn sau núi.

Dưới sự tấn công của sát khí thiên địa, khí vận yêu tộc đã bạc nhược đến mức nào có thể đoán được.

Trong sự tương phản đó, khí vận yêu tộc đối chọi với Nhân tộc tự nhiên trở nên không chịu nổi một nhát.

Lúc này, thủ đoạn của Phục Hy và Đế Tuấn ngang ngửa nhau.

Tiên khí và tinh quang đan xen, cả vùng trời Hồng Hoang dường như tràn ngập những biến hóa rực rỡ kinh người.

Cục diện vốn nghiêng về một phía nay lại trở về thế cân bằng.

Mặt Đế Tuấn xanh mét, lúc này chỉ có thể dốc hết toàn lực thi triển thần thông.

Sức mạnh tinh thần cực hạn tuôn ra không ngừng, khi thì Thất Tinh Tuyệt Sát, lúc lại Tử Vi Tinh Vẫn.

Thái Dương Chân Hỏa tràn ngập, Thái Âm Thần Lực tấn công.

Đế Tuấn không hề bảo lưu, tung ra toàn bộ thần thông về phía Phục Hy.

Nhưng lúc này Phục Hy không chỉ có ba món pháp bảo gia trì, được khí vận Nhân tộc nâng đỡ, mà còn sử dụng Tạo Hóa Đại Đạo vô cùng thuần thục, trình độ tiếp cận rất gần với Thánh nhân Nữ Oa.

Thực lực đôi bên va chạm không phân thắng bại.

Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh đội Hỗn Độn Chung trên đầu, mấy lần muốn gia nhập chiến trường để dùng uy năng của chuông đối kháng sức mạnh Phục Hy.

Nhưng đáng tiếc, Phục Hy không hề cho Thái Nhất cơ hội đó. "Tạo Hóa vô lượng!" Phục Hy vung tay, vô số tiên khí do Nhân tộc hóa thành tụ lại giữa hai tay y, quét ngang tứ phương.

Lập tức có đạo vận vô cùng gia trì, quy tắc đạo văn diễn hóa.

Trời đất dường như tối sầm lại trong giây lát.

Phục Hy đã áp sát Thái Nhất, một chưởng vỗ xuống.

Ngay cả Đế Tuấn cũng không ngăn nổi hành động này của Phục Hy, thật sự là khủng bố cực điểm.

Thái Nhất vội vàng chắn Hỗn Độn Chung trước người, nhưng vẫn bị đánh tới mức cơ thể run rẩy dữ dội.

Trên chuông vô số đạo văn diễn hóa, nhưng vẫn không ngăn nổi nhục thân Kim Ô bị rạn nứt! "Không áp chế nổi sao?" Vô số đại năng hít một ngụm khí lạnh.

Không ngờ Phục Hy lại có thủ đoạn như vậy, với thực lực Chuẩn Thánh mà ngay cả những chuyện vừa xảy ra họ cũng không nhận ra?

Tạo Hóa Đại Đạo vốn là đạo vô thượng.

Thế nhân đều biết Tạo Hóa chi đạo là sáng tạo, nhưng đâu biết rằng sáng tạo chỉ là một phần của Tạo Hóa mà thôi.

Phục Hy tu luyện đến bước này, lẽ nào lại không có chút bản lĩnh gì?

Một chiêu đả thương Đông Hoàng, Phục Hy đưa tay điểm một cái, dùng tiên khí hóa thành một cây trường cầm.

Tiếng đàn cổ du dương vang vọng chín tầng trời mười phương đất.

Chương 165

Tay vuốt dây đàn, Phục Hy cười nhìn trời đất: "Hai vị Yêu Hoàng, đã thấy cơn giận của kiến cỏ chưa?

Lần này có ta ở đây, đừng hòng gây ra bất kỳ đe dọa nào cho Nhân tộc!

Nếu không tin, cứ việc thử lại!" Phục Hy vân đạm phong khinh, trong biểu cảm thậm chí còn mang theo vài phần khinh miệt và bất mãn.

Các đại năng không hề nghi ngờ rằng Phục Hy lúc này hoàn toàn có bản lĩnh so tài cao thấp với những kẻ mạnh nhất thế gian.

Không ngờ Nhân tộc vốn dĩ bình thường lại có tiềm lực và thực lực như vậy.

Nhất thời, không biết bao nhiêu đại năng hối hận không thôi.

Nếu chọn đứng đội sớm hơn, đầu tư cho Nhân tộc, thì không chỉ có thể ôm chân Chu Dịch mà còn thu hoạch được không ít khí vận, đúng là một mũi tên trúng nhiều đích.

Vô số yêu tộc và Đế Tuấn lúc này cảm nhận được áp lực kinh người.

Phục Hy quá mạnh!

Không!

Phục Hy sở hữu ba món bảo bối cộng với khí vận nghịch thiên của Nhân tộc mới là quá mạnh.

Chư Thiên Khánh Vân và Không Động Ấn thì thôi đi, hai món đó không đe dọa được Đế Tuấn.

Nhưng món pháp bảo cuối cùng Phục Hy đưa ra là Vạn Tiên Đồ lại có thể tụ tập khí vận Nhân tộc, đúng là ngoài dự tính.

Thậm chí món pháp bảo này và Không Động Ấn có thể tạo thành sự kết hợp hoàn hảo, giúp Phục Hy có được sức mạnh gần như Chu Thiên Tinh Thần.

Không cần nói nhiều, Vạn Tiên Đồ chính là món cực phẩm tiên thiên linh bảo mà Chu Dịch đã tuyển chọn kỹ lưỡng từ thương thành hệ thống để ứng phó kiếp nạn lần này.

Đúng vậy, cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Ban đầu bảo vật này có thể mượn sức mạnh của vạn tiên để hình thành trận pháp.

Uy lực trận pháp phụ thuộc vào sức mạnh của những người tham gia.

Thông Thiên có lẽ sẽ rất thích món pháp bảo này, vì sau này ông được mệnh danh là giáo chủ Vạn Tiên Triều Tiết Giáo.

Nhưng món cực phẩm tiên thiên linh bảo nhỏ nhoi này lại có thể kết hợp hoàn mỹ với Không Động Ấn.

Dưới tác dụng của Không Động Ấn, món bảo vật này có thể tụ lực lượng khí vận Nhân tộc, quán khai toàn bộ lên người Phục Hy, uy lực vô cùng, thậm chí có thể sánh ngang Hỗn Độn linh bảo.

Hiện tại, sự giao thoa giữa tiên khí và tinh quang chính là minh chứng tốt nhất.

Mọi người đều hiểu, Phục Hy hoàn toàn không sợ yêu tộc!

Việc Thái Nhất bị rối loạn khí tức không phải đã chứng minh tất cả sao?

Nhưng...

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt như đuốc, lúc này lại tức đến run người. "Khá lắm...

Khá lắm...

Không Thành Kế!" Chu Dịch nhìn Hồng Quân đang không biết nói gì, trên mặt nở nụ cười: "Không Thành Kế!

Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy!" Hồng Quân cười lạnh không thôi, chằm chằm nhìn Chu Dịch: "Đạo hữu thật giỏi tính kế, bản tọa xin lĩnh giáo!" "Quá khen quá khen!" Chu Dịch với thái độ chọc tức người không đền mạng, lộ ra nụ cười đắc ý.

Hồng Quân vung tay áo, không nói thêm lời nào.

Nữ Oa, Nguyên Thủy có lẽ không nhìn ra, nhưng Hồng Quân là Đạo Tổ nên thấy rất rõ.

Hiện nay Phục Hy dù thực lực kinh người, có thể dùng sức mạnh Nhân tộc đối kháng yêu tộc, nhưng thực chất chỉ là cái vỏ rỗng.

Lúc nãy mấy lần ra tay, đặc biệt là né tránh Đế Tuấn để đánh thẳng vào Thái Nhất khiến Thái Nhất trọng thương, suýt chút nữa đã rút cạn toàn bộ pháp lực của Phục Hy và Nhân tộc.

Lúc này Phục Hy và Nhân tộc chỉ đang miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Canh bạc này là ở chỗ yêu tộc không dám khinh cử vọng động!

Diễn kịch phải diễn cho trọn bộ, Phục Hy để khiến Đế Tuấn và Thái Nhất kiêng dè, lúc này thậm chí còn tỏ ra vô cùng thong dong và điềm tĩnh.

Cái tư thế đó dường như Nhân tộc đã trở thành bá chủ thiên địa, có thể so tài cao thấp với yêu tộc và Vu tộc.

Nếu là bình thường, căn bản sẽ không có ai tin điều này.

Nhưng hiện nay, khi Phục Hy mang theo sức mạnh khủng khiếp, tay nâng hai món chí bảo giáng lâm, áp chế Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của yêu tộc.

Không ai dám nghi ngờ Phục Hy lúc này, ngay cả hai vị Thiên Đế yêu tộc cũng vậy.

Do đó, dù Phục Hy bày ra Không Thành Kế, bên trong là cái vỏ rỗng, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn vô cùng kiêng dè, không dám khinh suất lộ diện.

Họ không lo sẽ ngã xuống trong tay Phục Hy.

Hiện tại đôi bên tối đa cũng chỉ là thế quân lực địch, Phục Hy cũng không có sức áp chế tuyệt đối.

Điều duy nhất khiến yêu tộc lo lắng là Vu tộc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Một khi Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận và Vạn Tiên Trận cùng đánh tới yêu tộc, vạn quân thiên binh chắc chắn sẽ không có cơ hội sống sót.

Thậm chí cả hai anh em bọn hắn cũng có khả năng bỏ mạng tại đây. "Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, làm sao chúng ta có thể so tài cao thấp với Vu tộc?

Đồ Vu Kiếm!" Trong lòng Đế Tuấn đầy rẫy sự do dự và nghi hoặc.

Đồ Vu Kiếm là cơ duyên vô cùng lớn đối với yêu tộc, nếu từ bỏ thì sẽ lại rơi vào tình trạng bế tắc như trước.

Đang lúc Đế Tuấn và Thái Nhất lưỡng lự không quyết, phía chân trời có sát khí cuồn cuộn hiện lên, e rằng không bao lâu nữa quân Vu tộc sẽ tới.

Quan hệ giữa Vu tộc và Chu Dịch rất tốt, Nhân tộc gặp nạn, họ đương nhiên nghĩa bất dung từ, mới có tình huống như hiện nay.

Đế Tuấn nghiến răng: "Rút lui!" Vạn quân thiên binh lúc này đều đạp lên Khánh Vân trở về, dưới pháp lực vô biên của Đế Tuấn mà bay vút lên trời. "Nhân tộc!" Đế Tuấn và Thái Nhất quay đầu lạnh lùng nhìn Phục Hy và tổ địa Nhân tộc, vẻ hung bạo trên mặt hiện rõ.

Chúng sinh lúc này đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết rằng đại chiến giữa yêu tộc và Nhân tộc rốt cuộc không thể bùng nổ.

Khi Phục Hy thể hiện sức mạnh sánh ngang Thánh nhân, kết cục đã định.

Nhưng dù vậy, họ vẫn vô cùng chấn động trước sự cường đại và tiềm lực vô tận của Nhân tộc. "Nhân tộc, tương lai đáng kỳ vọng!" Vô số đại năng đánh giá về Nhân tộc như vậy!

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, thu hồi pháp lực của mình.

Lão Tử chậm rãi lắc đầu, cũng thu hồi hai món pháp bảo, chuẩn bị trở về đạo trường.

Tây Phương nhị thánh cũng vậy.

Trong lòng họ vô cùng hối tiếc!

Vốn tưởng việc này có thể tiến triển thuận lợi như dự kiến, không ngờ lại rơi vào cái bẫy của Chu Dịch, thủ đoạn của họ bị hóa giải một cách dễ dàng như vậy.

Đã như vậy, tiếp tục đối trì với Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Do đó, họ định rút lui.

Nhưng hành động của bốn người bọn họ khiến người ta chán

ghét, Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác bị ngăn cản, cơn giận trong lòng đã sớm bùng phát không thể cứu vãn.

Cơn thịnh nộ của Thánh nhân sao có thể dễ dàng hóa giải? "Muốn đi?" Nữ Oa vung tay một cái, Tạo Hóa Đại Đạo lập tức xuất hiện trong tay nàng.

Mấy món pháp bảo bay lên không trung, lúc này trở thành vật mang của Tạo Hóa Đại Đạo, ầm ầm nghiền áp về hướng Côn Luân Sơn.

Chương 166

Khoảnh khắc tiếp theo, trời đất đảo điên.

Cả vùng Côn Luân Sơn dường như rơi vào bờ vực hủy diệt, rung chuyển dữ dội.

Ngay cả uy áp của Thánh nhân cũng khó lòng giữ vững sự ổn định cho Côn Luân Sơn lúc này. "Nữ Oa!

Ngươi dám!" Nguyên Thủy không ngờ Nữ Oa lại dám làm vậy, tức đến mức toàn thân run rẩy.

Bàn Cổ Phiên bay lên trời, muốn đánh rơi mấy món pháp bảo của Nữ Oa xuống.

Nhưng ngay khi Bàn Cổ Phiên sắp ngăn cản được những pháp bảo đó, mấy món tiên thiên linh bảo này bỗng nhiên nổ tung ầm ầm.

Nữ Oa không trở thành đệ tử của Hồng Quân, nên Hồng Quân cũng không giao cực phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu cho nàng.

Nhưng là đệ tử của Chu Dịch, pháp bảo nàng nhận được chắc chắn không thiếu.

Hồng Quân tuy đã vơ vét sạch lớp vỏ của Hồng Hoang, nhưng Chu Dịch cũng không kém bao nhiêu.

Bảo bối trong tay ông vô số, ban tặng cho Nữ Oa một ít cũng là chuyện đương nhiên.

Vì vậy, việc Nữ Oa tùy ý kích nổ vài món tiên thiên linh bảo làm phương thức tấn công cũng không có gì lạ.

Chưa kể nàng còn thu được không ít bảo vật trên Phân Bảo Nham,

tổn thất vài món cũng chẳng thấy tiếc.

Uy lực của pháp bảo tự bạo thì không cần bàn cãi.

Không ít tu sĩ khi đối mặt với nguy cơ sinh tử đều chọn cách kích nổ pháp bảo của mình để ép đối phương nhượng bộ, đổi lấy một tia sinh cơ.

Uy lực của mấy món tiên thiên linh bảo nổ tung, lại qua tay Thánh nhân thi triển, khiến ngay cả Nguyên Thủy cũng vô cùng kiêng dè, chỉ có thể dốc toàn lực đối phó. "Oành!" Bàn Cổ Phiên quét ngang thiên hạ, ngăn chặn những tiếng nổ kịch liệt bên ngoài.

Sức mạnh khủng khiếp dội lên người Nguyên Thủy khiến cơ thể hắn run rẩy, rơi vào thế bị động hoàn toàn. "Đại huynh!

Mau ngăn mụ điên này lại!" Trong lòng Nguyên Thủy đầy hận thù, nếu trong tay hắn có Chư Thiên Khánh Vân thì sao có thể bị mấy món pháp bảo tự bạo cản bước?

Lúc này hắn chỉ có thể kêu gọi Lão Tử đến cứu viện.

Nữ Oa đã bày rõ ý định muốn làm mất mặt hắn, phá hủy đạo trường Côn Luân!

Nếu để Nữ Oa đắc thắng, e rằng sau này hai vị Thánh nhân sẽ trở thành trò cười.

Lão Tử cũng hiểu điều này, lập tức muốn tế ra chí bảo phòng ngự Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hướng về phía Côn Luân Sơn.

Nhưng... "Ăn của ta một kiếm!" Hồng Mông Thánh Kiếm lướt qua trời đất, giáng xuống vạn thiên quy tắc Kiếm đạo, hình thành một vùng Kiếm vực hạo hạo đãng đãng, vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn mảnh hư không này, Thiên Địa

Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp căn bản không thể đột phá. "Thông Thiên!" Lão Tử giận dữ: "Côn Luân là đạo trường của Tam Thanh chúng ta, ngươi lại dám ngăn cản ta?" Thông Thiên cười lạnh: "Lão Tử, ngươi quên rồi sao?

Bản tọa hiện nay không còn là Tam Thanh nữa!

Côn Luân bị hủy thì liên quan gì đến ta?" Lão Tử lại nói: "Thông Thiên, ngươi thật sự tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy sao?" Thông Thiên suýt chút nữa bật cười thành tiếng: "Lão Tử, ngươi cũng có mặt mũi nói ta tuyệt tình tuyệt nghĩa!

Hôm nay đừng hòng giúp Nguyên Thủy." Lão Tử không màng tình nghĩa anh em, mặc kệ mọi thứ, khiến Tam Thanh đi đến bước đường hôm nay.

Giờ lại còn tính kế Nhân tộc.

Một kẻ như vậy mà còn dám nói chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa?

Hồng Mông Thánh Kiếm trong tay Thông Thiên tỏa ra hào quang rực rỡ, thể hiện trình độ Kiếm đạo pháp tắc đến mức cực hạn.

Mỗi cử động đều có vạn thiên kiếm pháp đi kèm, chém đứt tất cả, chặn đứng một tuyến thiên cơ!

Hôm nay nhất định phải cho Lão Tử nếm mùi thất bại.

Sắc mặt Lão Tử lập tức sa sầm.

Hắn biết rằng đến nước này, mâu thuẫn giữa đôi bên đã không thể hóa giải. "Thái Cực Đồ!" Chiếc cầu kim quang tung hoành trời đất, trong nháy mắt nghiền ép vạn vật.

Kiếm đạo pháp tắc bùng nổ, quấn quýt liên miên, ánh sáng vô tận.

Cả vùng Đông Hải rơi vào những chấn động kinh người, dường như có thể lật đổ bất cứ lúc nào.

Dù hiện nay Lão Tử và Thông Thiên mới thành Thánh không lâu, chưa đủ để hủy diệt Hồng Hoang như sau này, nhưng lúc này cũng đã lộ ra những dấu hiệu khiến chúng sinh Hồng Hoang phải khiếp sợ!

Bất kể trên Đông Hải hay ở Tây Phương Côn Luân đều nổ ra đại chiến.

Huyết Hải cũng có một trận kịch chiến.

Hậu Thổ không hề kiêng dè, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đau đầu không thôi.

Nhưng trận chiến giữa họ trong nhất thời không thể có kết quả.

Ngay cả việc Nguyên Thủy đang khổ sở chống đỡ trên Côn Luân Sơn cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm nằm ở đỉnh Bất Chu Sơn.

Hồng Quân vẻ mặt khó coi nhìn Chu Dịch: "Đạo hữu, ý ngươi là gì?

Chẳng lẽ chỉ cần bỏ ra ba món pháp bảo là nhân quả xóa sạch sao?" Trong kế hoạch nhắm vào Nhân tộc lần này, Hồng Quân đã thua Chu Dịch, điểm này hắn không còn lời nào để nói.

Chu Dịch thật sự quá đáng sợ, có những quân bài dự phòng mà ngay cả Hồng Quân cũng không lường tới.

Khi Phục Hy bày ra Không Thành Kế, Hồng Quân biết kế hoạch lần này đã thất bại.

Tuy nhiên, hắn cũng không quá tức giận, tối đa chỉ là tự vấn bản thân vì tính kế không bằng người mà thôi.

Cái giá phải trả cũng chỉ là ba món pháp bảo, không phải là tổn thất quá lớn trong mắt hắn.

Thế nhưng, Hồng Quân không ngờ Chu Dịch vừa mới đồng ý xóa

sạch nhân quả, thì Nữ Oa và Thông Thiên vẫn không chịu bỏ qua.

Nếu đại chiến tiếp tục, e rằng Vu Yêu lượng kiếp sẽ biến thành đại chiến Thánh nhân thực thụ.

Lúc đó, Huyền môn không hưng thịnh, Hồng Quân làm sao có thể chạm tới Thiên Đạo cảnh giới?

Còn việc Côn Luân Sơn có bị phá hủy hay không, đối với Hồng Quân căn bản không quan trọng.

Đối diện với sự chất vấn của Hồng Quân, Chu Dịch cười hà hà: "Bản tọa đã hứa với đạo hữu là bản thân sẽ không đi tính toán những kẻ đó nữa.

Nhưng Thông Thiên, Hậu Thổ và Nữ Oa trong lòng không vui, bản tọa cũng không có quyền can thiệp." Hồng Quân ngẩn người, sắc mặt sa sầm: "Đạo hữu đang đùa giỡn bản tọa sao?" "Hồng Quân đạo hữu sao lại nghĩ vậy?

Bản tọa và đạo hữu không giống nhau, ta là một chính nhân quân tử danh bất hư truyền!

Chỉ cần đạo hữu thực hiện lời hứa, bản tọa lẽ nào lại không chịu bỏ qua?" Chu Dịch cười lạnh một tiếng, tiếp tục mỉa mai Hồng Quân một hồi.

Hồng Quân cũng hiểu điều kiện để Chu Dịch nới lỏng tay rồi. "Được!" Ngay lập tức hắn dùng ý chí Thiên Đạo thông báo cho Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Bốn vị Thánh nhân đang dốc sức đối phó với Nữ Oa, Thông Thiên và Hậu Thổ nghe lệnh Hồng Quân liền rùng mình một cái. "?" Họ không thể tin nổi, lần này phải bỏ ra cái giá là mấy món pháp bảo mới có thể dập tắt chuyện này?

Quan trọng nhất là những pháp bảo đó đều là những vật vô cùng

có ý nghĩa.

Bất kể là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hay Bàn Long Biển Quải và Tam Bảo Ngọc Như Ý, đó đều là những món pháp bảo họ rất yêu thích.

Nếu giao cho Chu Dịch, mặt mũi để đâu?

Vốn dĩ họ tưởng kế hoạch nhắm vào Nhân tộc chỉ cần dùng chút thủ đoạn là xong, không ngờ phải trả cái giá đau đớn như vậy.

Chương 167

Thậm chí họ còn nghi ngờ Chu Dịch đưa ra yêu cầu này là để tát thẳng vào mặt các vị Thánh nhân.

Ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy như vậy.

Nếu Chu Dịch biết suy nghĩ của họ, chắc chắn ông sẽ khinh thường.

Mặt mũi Thánh nhân đối với Chu Dịch có đáng gì?

Nếu Chu Dịch muốn, ông thậm chí có thể tùy ý xuất hiện để tát vào mặt họ theo đúng nghĩa đen!

Nhưng điều ông cần là vài món pháp bảo, giành lấy chúng một cách danh chính ngôn thuận mà không vướng bận nhân quả.

Nguyên Thủy, Lão Tử và Tây Phương nhị thánh chắc chắn không muốn trả giá, nhưng họ càng sợ Chu Dịch đích thân ra tay đối phó hơn.

Dù giờ đã thành Thánh, nhưng đối mặt với Chu Dịch họ vẫn vô cùng chột dạ.

Nếu có cách tránh được, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không dặn dò như vậy.

Lúc này, trong sự nghiến răng và do dự, họ cũng không nhịn được mà hô vang một tiếng. "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đi!" "Tam Bảo Ngọc Như Ý!" "Bàn Long Biển Quải!" Ba món pháp bảo từ trên người Chuẩn Đề, Nguyên Thủy và Lão Tử bay ra, hóa thành những luồng linh quang hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

Chu Dịch tại đạo trường của mình liền thu ba luồng linh quang đó vào túi. "Vừa vặn, tất cả nguyên liệu đã hoàn toàn đầy đủ!" Để dung

hợp thành Phù Đồ Vạn Giới, cần có năm món Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, một món Chư Thiên Khánh Vân, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Luân Hồi Tử Liên, Tịnh Thế Bạch Liên, Diệt Thế Hắc Liên và Tạo Hóa Thanh Liên.

Hiện nay tất cả nguyên liệu đều đã nằm trong tay Chu Dịch, khoảng cách để tạo ra Hỗn Độn linh bảo phòng ngự Phù Đồ Vạn Giới chỉ còn thiếu tám tỷ điểm tích lũy. "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đợi đến khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, tám tỷ điểm chắc cũng đủ rồi!" Hiện nay Chu Dịch có bốn tỷ điểm tích lũy hệ thống, sau sự kiện Nhân tộc lần này, e rằng sẽ có một sự tăng trưởng vượt bậc.

Bởi vì Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất tương lai, mọi thứ liên quan đến Nhân tộc đều có thể mang lại lượng điểm tích lũy khổng lồ.

Điều này tự nhiên không cần bàn cãi.

Về việc làm sao để có được số điểm kinh người đó, Chu Dịch đã có tính toán, không cần lo lắng. "Chu Dịch đạo hữu, đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi chứ?" Chu Dịch cười nhẹ, bảo Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác dừng tay.

Uy áp Thánh nhân bao trùm cả vùng trời Hồng Hoang lúc này hoàn toàn biến mất.

Hậu Thổ, Thông Thiên và Nữ Oa dù trong lòng còn giận dữ nhưng cũng nghe theo lời dặn của Chu Dịch mà chọn cách dừng lại.

Lão Tử nhìn sâu vào Thông Thiên một cái, không nói gì thêm, chỉ hóa thành một luồng sáng tan biến giữa trời đất để trở về Côn Luân.

Lúc này tại Côn Luân, dù thần sơn sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn đó nhưng đã tan hoang tiêu điều.

Không có chí bảo hộ thân, hắn không thể ngăn chặn hoàn toàn các

thủ đoạn của Nữ Oa.

Côn Luân Sơn vẫn bị trọng sang!

Có điều so với việc bị hủy diệt hoàn toàn, Côn Luân Sơn lúc này đã là rất may mắn rồi. "Huynh trưởng!" Nguyên Thủy nhìn Lão Tử, định nói lại thôi.

Lão Tử đã đoán được ý của Nguyên Thủy, lạnh lùng nói: "Không cần nói nữa." Nguyên Thủy chắc chắn muốn đòi món hậu thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Về ý nghĩa, pháp bảo này là tài sản chung của Tam Thanh, chỉ là Lão Tử với tư cách huynh trưởng đứng ra quản lý mà thôi.

Nhưng giờ Tam Thanh đã tan rã, chuyện tài sản chung đã trở thành trò cười, đương nhiên Lão Tử sở hữu nó một mình.

Nguyên Thủy muốn sao?

Điều đó tuyệt đối không thể!

Sắc mặt Nguyên Thủy lập tức sa sầm, không nói một lời trở về Ngọc Thanh Cung.

Hôm nay mối quan hệ giữa hai người chắc chắn đã xuất hiện một vết rạn nứt.

Lão Tử thấy rõ điều đó nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Một món công đức chí bảo phòng ngự như vậy, sao có thể giao cho người khác?

Sau khi Lão Tử, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn toàn bộ trở về đạo trường, Hồng Quân quay đầu nhìn Chu Dịch: "Tính kế của đạo hữu hôm nay, bần tọa đã được lĩnh giáo!

Sau này hãy phân thắng bại vậy!" Dứt lời, cơ thể Hồng Quân hoàn toàn biến mất.

Để thực hiện kế hoạch đột phá Thiên Đạo cảnh, Hồng Quân tuyệt đối không thể từ bỏ việc nhắm vào Nhân tộc.

Ít nhất, Vu Yêu đại chiến chắc chắn phải bùng nổ!

Chu Dịch đã trở thành rào cản lớn nhất.

Hôm nay, Hồng Quân sẽ không tiếc bất cứ giá nào để kéo Chu Dịch vào cuộc, khiến ông không thể tranh đoạt khí vận vô thượng và tạo hóa nghịch thiên với mình.

Nhưng đối với chuyện này, Chu Dịch căn bản không để tâm.

Sớm biết sẽ có ngày này nên ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý! "Hệ thống, kết toán phần thưởng!" [Bạn đã thu Phục Hy làm đồ đệ, tiết lộ thiên cơ giúp Phục Hy hiểu rõ sứ mệnh và chốn về của mình, nhận được 400 triệu điểm tích lũy, cực phẩm tiên thiên linh bảo Thiên Cơ Bảo Cầm] [Bạn đã giao Chư Thiên Khánh Vân, Không Động Ấn và Vạn Tiên Đồ đổi được cho Phục Hy để giúp đỡ Nhân tộc, nhận được 300 triệu điểm tích lũy, 1 tỷ điểm công đức!] [Bạn đã đối trì với Hồng Quân Đạo Tổ, ép đối phương đạt thành hiệp nghị, nhận được 200 triệu điểm tích lũy, Mảnh vỡ Lực chi Pháp tắc x10] [Tính kế của bạn có hiệu quả, yêu tộc không thể đối phó Nhân tộc, nguy cơ của Nhân tộc được hóa giải, nhận được 900 triệu điểm tích lũy, Đại Đạo Chi Cơ x10, Hỗn Nguyên Đạo Quả] [Bạn đã thành công làm mất mặt Hồng Quân, đồng thời thu được toàn bộ nguyên liệu hợp thành Phù Đồ Vạn Giới, nhận được 400 triệu điểm tích lũy!] [Bạn đã khiến Lão Tử, Nguyên Thủy và Tây Phương nhị thánh mất sạch mặt mũi, nhận được 300 triệu điểm tích lũy!] Trên mặt Chu Dịch tràn ngập nụ cười.

Quả nhiên dự đoán không sai, số điểm tích lũy mà Nhân tộc mang lại là khoa trương nhất.

Chỉ riêng việc hóa giải nguy cơ Đồ Vu Kiếm, Chu Dịch đã nhận được 1,6 tỷ điểm tích lũy.

Sau đó là việc tát mặt Hồng Quân, lấy ba món bảo bối từ tay Lão Tử, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ông cũng thu được 1 tỷ điểm.

Với 2,6 tỷ điểm này, khoảng cách để Chu Dịch có được Hỗn Độn linh bảo Phù Đồ Vạn Giới chỉ còn thiếu hơn 1 tỷ điểm nữa thôi.

Vốn Chu Dịch tưởng phải đợi đến khi Vu Yêu đại chiến kết thúc mới có đủ, không ngờ một đợt này đã gần xong rồi.

Ngoài điểm tích lũy, Chu Dịch vẫn nhận được không ít phần thưởng như thường lệ.

Món đầu tiên là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thiên Cơ Bảo Cầm.

Pháp bảo này không có giá trị quá lớn với Chu Dịch nên ông quyết định tặng cho Phục Hy.

Dù đã thu Phục Hy làm đệ tử nhưng ông vẫn chưa tặng quà gặp mặt chính thức, món này rất phù hợp.

Ngoài ra còn có Mảnh vỡ Lực chi Pháp tắc, Đại Đạo Chi Cơ và các loại bảo vật khác.

Chu Dịch thu hết vào không gian hệ thống, lúc rảnh rỗi sẽ luyện hóa sau.

Một tỷ điểm công đức thì có chút thú vị.

Trước đây hệ thống cũng từng thưởng công đức nhưng cao nhất cũng chỉ 100, 200 triệu.

Nếu đổi ra thì chỉ bằng 1% công đức thành Thánh của Nữ Oa.

Một tỷ công đức bằng khoảng 1/10 công đức tạo người của Nữ Oa.

Dù không nhiều nhưng cũng rất kinh người rồi.

Chu Dịch hoàn toàn có thể dùng chỗ công đức này để luyện chế Công Đức Kim Luân mạnh mẽ hơn bảo vệ ba đứa trẻ, hoặc dùng nó làm vật gia tốc tham ngộ pháp tắc.

Tóm lại đó là phần thưởng rất khá.

Cuối cùng là Hỗn Nguyên Đạo Quả mà Chu Dịch chưa từng tiếp xúc.

Nghe tên là biết vật này tuyệt đối không tầm thường.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, ông càng hiểu rõ đây quả thực là một bảo vật vô giá.

Về mức độ quý hiếm, nó nghiền nát Đại Đạo Chi Cơ và Hồng Mông Tử Khí.

Đối với người dưới cấp Hỗn Nguyên, uống Hỗn Nguyên Đạo Quả sẽ lập tức trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Ngay cả một người phàm không có tu vi cũng có thể nắm giữ sức mạnh kinh người này.

Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ khiến bất kỳ ai cũng phải phát điên, kể cả Chu Dịch.

Chương 168

Công năng của nó tương tự như đan dược đỉnh cấp Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử.

Uống Cửu Chuyển Kim Đan có thể lập tức thành Đại La Kim Tiên.

Có điều món đó có tác dụng phụ, người phàm uống vào dù thành Đại La nhưng tu vi sau này không thể tiến triển thêm.

Nhưng Hỗn Nguyên Đạo Quả thì không có rắc rối đó.

Sau khi uống, người dùng không khác gì Thánh nhân Hỗn Nguyên bình thường, vẫn có thể tự tu luyện và trưởng thành.

Đối với người cấp Hỗn Nguyên trở lên, uống vào cũng có thể nâng cao cảm ngộ về pháp tắc và hiểu biết về đại đạo.

Uống một viên tương đương với việc bớt đi hàng ngàn vạn nguyên hội tu luyện.

Bảo vật như thế đúng là quý giá không lời nào tả xiết. "Bảo vật tốt!" Chu Dịch nở nụ cười, sau đó kiểm tra giá của Hỗn Nguyên Đạo Quả trong thương thành hệ thống. "20 tỷ!

Hợp lý!" Thứ nghịch thiên như thế này đáng giá đó cũng phải.

Chu Dịch giờ có được nó đúng là vận khí quá nghịch thiên.

Tất nhiên từ góc độ nào đó cũng cho thấy khí vận Nhân tộc quá bá đạo, giúp Nhân tộc vượt qua hoạn nạn có thể thu hoạch lớn như vậy.

Thật sự là may mắn tột cùng.

Tuy nhiên, việc nên xử lý Hỗn Nguyên Đạo Quả thế nào khiến Chu Dịch có chút do dự.

Các đạo lữ của ông đều chưa thành Hỗn Nguyên, nếu giao cho họ, có lẽ sẽ tạo ra thêm một Thánh nhân Hỗn Nguyên nữa.

Nhưng...

Dù là Nguyên Phượng hay Hi Hòa, Thường Hi, căn cốt của họ đều không tệ, sau này tham ngộ đại đạo vẫn có cơ hội thành Hỗn Nguyên, chỉ là thời gian sẽ kéo dài vô hạn mà thôi.

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả này nếu đưa cho Nguyên Phượng thì hơi lãng phí.

Nếu ông tự uống, tuy không tạo ra thêm Thánh nhân nhưng thực lực Chu Dịch sẽ tăng vọt.

Thậm chí là...

Thiên Đạo cảnh!

Cảnh giới đó tưởng chừng xa vời vợi, Chu Dịch hiện chỉ đang ở Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng chỉ cần uống viên thuốc này, ông có nắm chắc sẽ nhanh chóng bước vào hậu kỳ, thậm chí chạm tới ngưỡng cửa Thiên Đạo cảnh.

Một khi trở thành cường giả Thiên Đạo cảnh, thực lực và địa vị của ông sẽ ngang hàng với Thiên Đạo Hồng Hoang.

Đó là cấp độ vượt xa người đại diện cho Thiên Đạo!

Sự cám dỗ đó đối với Chu Dịch vô cùng lớn.

Ông suy nghĩ kỹ một hồi rồi quyết định nâng thực lực của mình lên Thiên Đạo cấp trước.

Bởi lẽ từ Đại La Kim Tiên trở lên đã có tuổi thọ vô tận, trời đất không diệt thì tu sĩ không chết.

Nguyên Phượng sớm muộn gì cũng bước vào cảnh giới đó nên không cần lo lắng.

Chỉ cần có ông ở đây, Thánh nhân cũng không dám mạo phạm Nguyên Phượng và những người khác.

Như vậy hà tất phải vội vàng nâng cao thực lực cho họ?

Bản thân Chu Dịch mới là gốc rễ!

Chưa kể sau khi bước vào Thiên Đạo cảnh, ông cũng có thể chỉ điểm thêm cho mấy người họ, giúp con đường tu luyện của họ suôn sẻ hơn.

Nghĩ đến đây, Chu Dịch đã có quyết định.

Cũng chính lúc này, Phục Hy trở về.

Yêu tộc đã rút lui, nguy cơ Nhân tộc đã được giải tỏa.

Hiện nay Phục Hy mang ba món bảo bối đến trả.

Chu Dịch thu lại Không Động Ấn và Chư Thiên Khánh Vân, nhưng lại giao Vạn Tiên Đồ cho Phục Hy: "Giờ đây ngươi đã trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, trọng trách còn nặng nề.

Vạn Tiên Đồ này hãy giữ lấy.

Ngoài ra, vi sư có món quà gặp mặt tặng ngươi." Chu Dịch tặng Thiên Cơ Bảo Cầm cho Phục Hy, y lập tức cảm kích không thôi: "Đa tạ sư tôn!" Sau đó Chu Dịch lại dặn: "Nhân tộc mệnh trung chú định có Tam Hoàng Ngũ Đế, mỗi vị Nhân Hoàng đều sẽ mang lại sự thay đổi to lớn cho tộc nhân.

Ngươi là người đầu tiên, còn việc làm sao để giúp đỡ Nhân tộc thì đó là chuyện ngươi cần suy nghĩ." Phục Hy trầm tư suy nghĩ!

Khi đứng về phía đối lập với toàn bộ yêu tộc vì Nhân tộc, y bắt đầu nhận thức sâu sắc về vị trí của mình.

Y hiểu rằng Nhân tộc hiện nay vẫn cần có người dẫn dắt.

Nhân tộc Tam Tổ làm rất tốt, điều đó không cần bàn cãi.

Nhưng họ rốt cuộc cũng chỉ là những tu sĩ tầm thường, không có tầm nhìn và sự khám phá của các đại năng Hồng Hoang.

Do đó, Phục Hy phải tiếp tục mưu tính cho Nhân tộc, để một ngày nào đó tộc này có thể trở thành chủng tộc hàng đầu tung hoành giữa trời đất. "Sư tôn, đệ tử đã hiểu!" Đối với Chu Dịch, Phục Hy tâm phục khẩu phục.

Sự sắp xếp và mưu tính của Chu Dịch cho Nhân tộc đúng là tuyệt diệu.

Hiện nay Nhân tộc có thể thoát nạn và tiếp tục phát triển hoàn toàn là nhờ Chu Dịch âm thầm cống hiến phía sau.

Nhưng Chu Dịch hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của Phục Hy, chỉ vẫy tay ra hiệu cho y lui xuống.

Ông đã sắp xếp đến mức này rồi, còn việc Phục Hy với tư cách Thiên Hoàng có thể làm đến đâu thì phải chờ xem.

Chu Dịch tin rằng Phục Hy sẽ mang lại một kết quả hoàn hảo! "Nhân tộc Tam Hoàng: Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên!

Họ lần lượt mang lại khả năng tránh né thiên tai, chữa trị nhân họa và bình định chiến loạn cho Nhân tộc.

Ngũ Đế sau đó hoàn thiện văn minh xã hội, giúp Nhân tộc thêm phồn vinh.

Không biết sau sự sắp xếp của bản tọa, tương lai Nhân tộc sẽ ra sao đây?" Là nhân vật chính tuyệt đối do trời đất Hồng Hoang nuôi dưỡng, tương lai Nhân tộc chắc chắn sẽ vô cùng rực rỡ.

Dù là Chu Dịch cấp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn, chỉ có thể ôm lòng mong đợi.

Sau khi Phục Hy rời đi, Chu Dịch cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Bất kể là Hỗn Nguyên Đạo Quả hay Đại Đạo Chi Cơ, ông đều phải luyện hóa triệt để trong thời gian ngắn nhất.

Một tỷ công đức hệ thống thưởng cũng vừa lúc phát huy tác dụng.

Yêu tộc sau khi rút về Thiên đình, ai nấy đều như gà bị cắt tiết.

Hào hùng trước khi xuất quân giờ tan thành mây khói không còn dấu vết.

Đế Tuấn trực tiếp đưa Thái Nhất đi bế quan trị thương.

Sĩ khí yêu tộc sa sút không phải là điều các vị Thánh nhân mong muốn.

Vì vậy không lâu sau, khi hai vị Thiên Đế xuất quan, Quảng Thành Tử, Thích Ca Mâu Ni và những người khác đang túc trực tại Thiên đình liền tiến lên kiến diện. "Hai vị bệ hạ!

Lần này sự việc không thành không phải lỗi của hai vị.

Sư tôn chúng tôi đã ra tay giúp đỡ nhưng không ngờ Phục Hy lại có những thủ đoạn như vậy.

Tuy nhiên dù không có Đồ Vu Kiếm, yêu tộc cũng chưa chắc không đấu lại Vu tộc!" Quảng Thành Tử tiến lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 169

Hai vị Thiên Đế chưa lên tiếng, Côn Bằng ở bên cạnh đã bước tới hỏi: "Quảng Thành Tử đạo hữu, ý ngươi là gì?" Quảng Thành Tử chưa kịp trả lời, Thích Ca Mâu Ni đã nhanh nhảu: "Chư vị có biết lần này Thánh nhân đã ra mặt không?" Mười đại yêu thánh và những người có mặt đều lắc đầu: "Không thấy!" Đó chẳng phải nói nhảm sao?

Các vị Thánh nhân đều đang đối trì lẫn nhau, thủ đoạn của mỗi người đều vang dội khắp Hồng Hoang, ai có thể trực tiếp tham gia vào chuyện của yêu tộc và Nhân tộc?

Cũng chính vì vậy bọn hắn mới dám đối phó Nhân tộc.

Quảng Thành Tử lại nói: "Vì Thánh nhân không thể ra mặt, nên Vu tộc thiếu mất một vị Tổ Vu thì làm sao hình thành Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận được?

Chẳng lẽ bệ hạ không tin Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có thể đối phó bọn họ?" Đế Tuấn chậm rãi gật đầu: "Đương nhiên là tin!" Dù bị khuất phục dưới tay Phục Hy nhưng Đế Tuấn vẫn rất tự tin vào bản lĩnh của mình.

Nếu không lo Vu tộc và Nhân tộc liên thủ thì hắn đã không rút lui.

Hậu Thổ dù đã thành Thánh nhưng nếu bị Thánh nhân khác ngăn cản, chỉ còn lại mười một vị Tổ Vu thì Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận chắc chắn sẽ có khiếm khuyết.

Dù Vu tộc có cách bổ khuyết đi chăng nữa thì cũng không thể so bì với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của yêu tộc.

Nếu vậy mà yêu tộc vẫn không thắng được thì còn tranh bá làm

gì?

Thà đâm đầu vào miếng đậu phụ mà chết cho rồi.

Được Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni khơi gợi, Đế Tuấn sao lại không hiểu ý đồ của đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo. "Các ngươi nghĩ giờ bản tọa khai chiến triệt để với Vu tộc là chắc chắn nắm phần thắng?" Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni đều cười xòa chắp tay: "Bệ hạ thánh uy, đương nhiên là vậy!" "Nhưng còn Nhân tộc!" Hiện nay yêu tộc Thiên đình đã đắc tội triệt để với Nhân tộc.

Nếu khi hai tộc đại chiến, Phục Hy dẫn người đến quấy phá thì yêu tộc chẳng phải lâm vào cảnh thù trong giặc ngoài sao?

Quảng Thành Tử cười nhẹ: "Chúng tôi nhận ý chỉ của Thánh nhân đến hỗ trợ hai vị kết thúc trận đại chiến này.

Chuyện Nhân tộc cứ để tôi lo liệu!

Chẳng lẽ bệ hạ không tin tưởng thủ đoạn của đệ tử Thánh nhân sao?" Trên mặt Đế Tuấn lập tức hiện lên nụ cười.

Những lời nói vừa rồi thực chất là để dẫn dụ bọn Quảng Thành Tử.

Thấy họ đáp ứng một cách thuận lợi như vậy, hắn đương nhiên thấy hài lòng. "Nếu các vị là môn đồ Thánh nhân đã hào sảng đại khí như vậy, bản tọa nếu còn do dự thì mất đi phong thái của mình.

Đã vậy quyết định thế đi!

Quyết chiến với Vu tộc là chuyện nhất định phải làm!" Thấy biểu hiện của Đế Tuấn và Thái Nhất, Quảng Thành Tử và Thích Ca Mâu Ni nhìn nhau cười thầm.

Đế Tuấn đang dẫn dụ họ, nhưng họ cũng đang dẫn dụ Đế Tuấn

đó thôi?

Sau khi kế hoạch nhắm vào Nhân tộc thất bại, bốn vị Thánh nhân đương nhiên không cam lòng.

Có Chu Dịch ở đó, không đối phó được Nhân tộc là chuyện bình thường, nhưng đại chiến Vu Yêu nhất định phải tiếp tục!

Nếu hai tộc không đánh nhau, làm sao các đại giáo có thể lớn mạnh thêm?

Còn việc để đệ tử đi ngăn cản Nhân tộc, đó cũng là một cái bẫy ngôn từ khác.

Đại chiến Vu Yêu và Nhân tộc vốn không có nhân quả liên quan, các đệ tử Thánh nhân đi ngăn cản cũng sẽ không vướng vào nhân quả này.

Như vậy họ đương nhiên không lo hậu họa, sảng khoái đồng ý cũng là lẽ thường.

Hơn nữa Nhân tộc hiện nay dù có chút bản lĩnh nhưng cũng không có gan can thiệp quá sâu vào chuyện của Vu Yêu.

Mấy người họ dù sao cũng là đệ tử Thánh nhân, Phục Hy sẽ không làm gì họ đâu.

Còn đánh hay không thì tính sau.

Quyết tâm của yêu tộc đã định!

Phía Vu tộc cũng có không ít động tĩnh.

Mâu thuẫn giữa hai tộc vốn đã vô cùng kịch liệt.

Việc yêu tộc quyết định tiêu diệt Nhân tộc càng khiến Vu tộc cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

Sau khi yêu tộc rút đi, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đã đến Tây Thổ

tìm Hậu Thổ - người đang kiến thiết Lục Đạo Luân Hồi. "Tiểu muội!

Yêu tộc giặc lòng không chết, e rằng đại chiến sắp bùng nổ rồi." Chúc Cửu Âm nói lên lo lắng của mình: "Nếu trong trận chiến này Vu tộc tổn thất nhiều người, Lục Đạo Luân Hồi của tiểu muội có cách nào giúp đỡ không?" Nếu đánh một trận, Vu tộc sợ gì?

Khí huyết xung thiên, đương nhiên sẽ nghênh diện đối đầu so tài cao thấp với yêu tộc.

Nhưng với tư cách Tổ Vu, Đế Giang và Chúc Cửu Âm buộc phải tính đến việc kiểm soát tổn thất tộc nhân.

Nếu trong đại chiến mà thương vong vô số thì dù cuối cùng có thắng lợi cũng còn ý nghĩa gì nữa?

Chính vì thế, Tổ Vu Hậu Thổ đã lập ra Lục Đạo Luân Hồi.

Sinh linh trong Hồng Hoang sau khi vẫn lạc đều có thể thông qua Lục Đạo Luân Hồi để chuyển thế đầu thai, tìm cầu đại đạo một lần nữa.

Nhưng Vu tộc thì khác!

Những chúng sinh khác đều có nguyên thần, cho dù có vẫn lạc, nguyên thần vẫn có thể mang theo chân linh đi tới địa phủ, tìm kiếm cơ hội sống lại đời thứ hai.

Tuy Vu tộc có chân linh, nhưng sau khi vẫn lạc lại không có nguyên thần để ký thác.

Do đó, việc đầu thai chuyển thế đối với họ chỉ là hư ảo.

Dù vậy, bọn người Chúc Cửu Âm vẫn không từ bỏ hy vọng, họ muốn xem Hậu Thổ có cách nào giải quyết hay không.

Nếu thực sự có đạo giải quyết, bọn họ có thể yên tâm đại chiến một trận mà không còn lo lắng gì.

Tuy nhiên, sau khi Hậu Thổ nghe xong chuyện này, trên mặt lại hiện lên vẻ khó xử.

Hiện giờ, tuy Hậu Thổ đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên nhưng vẫn không hiểu rõ thiên số bằng Lão Tử hay Nguyên Thủy, không rõ đại chiến Vu Yêu có ý nghĩa thế nào đối với Hồng Hoang.

Nhưng nàng biết rằng, nếu lúc này Vu Yêu triệt để bùng phát đại chiến, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc đều không thể đạt được lợi lộc gì.

Nói cách khác, việc Vu tộc tổn thất thảm trọng gần như đã thành định cục, không thể vãn hồi.

Hậu Thổ cũng không đành lòng chứng kiến cảnh đó.

"Hai vị huynh trưởng, Lục Đạo Luân Hồi chỉ có thể để những người có nguyên thần tồn tại trọng tu, nếu không có nguyên thần, e rằng cực khó!

Dù huynh trưởng có cách giữ lại chân linh của tử dân Vu tộc ta, nhưng sau khi vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế trọng tu, e rằng cũng không còn là người của Vu tộc chúng ta nữa!" Những tồn tại được thai nghén từ trong Bàn Cổ điện của Vu tộc có bản chất hoàn toàn khác biệt với chúng sinh khác trong Hồng Hoang.

Từ gốc rễ, nhục thân của họ khác biệt, và điều này không liên quan nhiều đến chân linh.

Cho dù Đế Giang và Chúc Cửu Âm có thể bảo hộ hoàn toàn chân linh của những người Vu tộc tử trận, kết quả cuối cùng e rằng cũng khó mà chấp nhận được.

Nghe vậy, sắc mặt của Đế Giang và Chúc Cửu Âm lập tức trầm xuống, cả hai đều có chút não nề.

Họ thực sự không muốn thấy Vu tộc triệt để sa sút, điều này hoàn toàn khác với tâm nguyện tranh đấu với Yêu tộc ban đầu.

Nhưng trong u minh dường như có một bàn tay đang đẩy Vu tộc từng bước tiến tới tình cảnh hiện tại.

"Hai vị huynh trưởng đừng quá lo lắng, tiểu muội tuy không biết xử lý thế nào, nhưng nếu hỏi Chu Dịch đạo hữu, biết đâu người sẽ có cách." "Tôn thượng sao?" Ánh mắt của Đế Giang và Chúc Cửu Âm lập tức sáng bừng lên.

Tuy Hậu Thổ giờ đã là Thánh nhân, nhưng so với Chu Dịch, khoảng cách lớn thế nào tự nhiên không cần phải bàn cãi.

Trong thiên địa Hồng Hoang này, ngoại trừ Đạo Tổ Hồng Quân, e rằng chỉ có Chu Dịch mới xử lý được nguy cơ của Vu tộc.

Ngay lập tức, ba người không chút do dự, trực tiếp đi thẳng tới đỉnh Bất Chu Sơn.

Về phần Luân Hồi địa phủ, Hậu Thổ đã xử lý hòm hòm, Luân Hồi đã tương đối hoàn chỉnh, việc nàng rời đi cũng không sao, mọi chuyện đã có Minh Hà lo liệu!

Khi ba người tới đạo trường Bất Chu Sơn của Chu Dịch, hắn đang trong quá trình tu luyện.

Một luồng sức mạnh vô cùng vô tận không ngừng khuếch tán trên cơ thể hắn, kéo dài miên man như thông thiên chi lực giao thoa hư không, khiến dòng sông thời gian cũng phải chảy ngược.

Ngay cả một Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên như Hậu Thổ khi bước vào đỉnh đạo trường cũng cảm nhận được một áp lực kinh người hiện ra.

Nhục thân của nàng bắt đầu phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Chương 170

Ngay cả nàng cũng phải chịu xung kích như vậy, huống chi là Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Phụt!

Gần như ngay lập tức, sắc mặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm đại biến, há miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

Dù là nhục thân Tổ Vu cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc này cũng xuất hiện những vết rạn nứt li ti.

Nếu không nhờ Hậu Thổ nhanh mắt nhanh tay, thi triển Hỗn Nguyên bản nguyên để giảm bớt thương thế cho hai người, e rằng lúc này thực sự đã xảy ra vấn đề lớn.

"Chu Dịch đang tu luyện!

Lại đột phá rồi sao?" Sau khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Hậu Thổ sao lại không hiểu việc thăng cấp dù chỉ một tiểu cảnh giới cũng tiêu tốn bao nhiêu tâm tư và tâm huyết.

Hiện giờ trở thành Luân Hồi chi chủ, Hậu Thổ nhờ vào việc Lục Đạo Luân Hồi không ngừng trợ giúp quỷ hồn chuyển thế để thu hoạch công đức.

Dù vậy, ít nhất cũng phải tốn hàng trăm nguyên hội mới có thể thăng cấp một tiểu cảnh giới.

Trong hành cung nơi Chu Dịch tọa lạc, công đức kim quang lấp lánh, hơi thở Hỗn Nguyên gột rửa, bành trướng như sóng triều không dứt, tựa như núi lửa bùng phát.

Chu Dịch đang có dấu hiệu bước sang một cảnh giới mới.

Nếu không phải hắn có thể khống chế chừng mực, đừng nói là đỉnh Bất Chu Sơn nhỏ bé này, ngay cả thiên địa Hồng Hoang mênh mông vô tận e rằng cũng sẽ bị lật nhào trong hơi thở đột phá, diễn biến lại địa hỏa thủy phong.

"Thật mạnh!" Càng cảm nhận sức mạnh của Chu Dịch, Hậu Thổ và Đế Giang càng thấy tâm kinh nhục khiêu.

Cuối cùng!

Khi thiên địa bắt đầu xuất hiện tiếng ong minh, chúng sinh đều rơi vào một trận mờ mịt.

Luồng hơi thở phát ra từ đỉnh Bất Chu Sơn bỗng nhiên suy yếu, giống như từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện, khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Các Thánh nhân đang ở trong đạo trường của mình cũng kinh ngạc ngẩng đầu, muốn truy tìm sự biến hóa quỷ dị giữa thiên địa.

Nhưng dù là Thiên Đạo Thánh nhân, lúc này cũng giống như kẻ mù, căn bản không có manh mối.

Duy chỉ có Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung là trợn to mắt, cảm nhận được cảm giác hồi hộp vừa hiện ra trước đó.

"Tại sao?" Hồng Quân, người sắp bước qua ngưỡng cửa Thiên Đạo Cảnh, đầy mặt kinh dung: "Chẳng lẽ tên Chu Dịch kia...

Không thể nào!" Lão ta tuyệt đối không tin Chu Dịch đã đột phá.

Nếu ở trên cảnh giới Hỗn Nguyên có thể đột phá thuận lợi như vậy, thì Hồng Quân lão ta phí hết tâm tư trở thành Thiên Đạo đại ngôn nhân, hợp thân Thiên Đạo để làm gì?

Chẳng lẽ để làm trò cười sao?

Lão ta lại bấm tay tính toán, dùng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp

dung hợp với ý chí Thiên Đạo để dò xét.

Nhưng hồi lâu sau vẫn không thu hoạch được gì.

Đến lúc này, Hồng Quân mới buông lỏng tâm trí: "Không phải Chu Dịch đột phá là tốt rồi!" Đối với Chu Dịch, lão ta càng thêm kiêng kị.

Ánh mắt Hồng Quân nhìn xuống phía dưới, thấy hai tộc Vu Yêu đã sẵn sàng nghênh chiến, trên mặt lão hiện ra nụ cười hài lòng.

"Tốt, sau đại chiến Vu Yêu, nắm chắc việc bản tọa đột phá Thiên Đạo Cảnh sẽ tăng thêm vài phần!" Nói xong, Hồng Quân lại nhắm hai mắt, trở về với ý chí Thiên Đạo.

Lão ta làm sao biết được, trong tay Chu Dịch đang nắm giữ một món vô thượng bảo vật gọi là Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Tại đỉnh Bất Chu Sơn, Chu Dịch mở mắt ra, toàn thân không hề trào dâng sức mạnh kinh khủng, ngược lại tất cả tạo hóa đều ẩn tàng bên trong cơ thể và nguyên thần.

Phản phác quy chân, đạo hóa tự nhiên!

Thậm chí, ngay cả luồng thánh uy trên người Chu Dịch lúc này cũng suy yếu không ít, nếu không phải Hỗn Nguyên Thánh nhân, e rằng căn bản không nhìn thấu được nông sâu của hắn, chỉ coi hắn là một người bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng chỉ có Chu Dịch hiểu rõ, thực lực của mình so với trước đây đã có sự đột phá vô cùng kinh người.

Ngay cả khi không động dụng sức mạnh nhục thân, không động dụng pháp bảo, hắn thậm chí có thể dùng tay không xé xác những kẻ như Nguyên Thủy.

Thật dễ dàng!

Nếu điều động nhục thân và thi triển pháp bảo, thì còn khủng

khiếp hơn nữa.

Ngay cả khi ý chí Hồng Hoang hoàn toàn giáng lâm trên người Hồng Quân, chỉ cần Hồng Quân chưa thực sự bước vào tầng thứ Thiên Đạo Cảnh, thì Chu Dịch tuyệt đối đứng ở vị trí bất bại, cử thế vô song.

Thậm chí, nếu Hồng Quân có tu vi Thiên Đạo Cảnh, Chu Dịch cũng có thể chống đỡ hàng vạn chiêu.

Cần biết rằng, lúc này Chu Dịch đang ở đỉnh phong Hỗn Nguyên, chỉ cách Thiên Đạo Cảnh một tiểu cảnh giới!

Cảm nhận sự biến hóa của thực lực, trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười vui mừng.

"Quả nhiên không hổ là Hỗn Nguyên Đạo Quả, sau khi luyện hóa lại có hiệu quả như vậy!" Căn cơ của Chu Dịch mạnh hơn Hỗn Nguyên bình thường không chỉ một lần, hiệu quả của Hỗn Nguyên Đạo Quả tuy không tệ, nhưng cũng không thể khiến hắn trực tiếp đột phá Thiên Đạo Cảnh.

Tuy nhiên, hiện tại Chu Dịch đã bước vào đỉnh phong Hỗn Nguyên, dưới sự trợ giúp của công đức và Đại Đạo chi cơ, hắn có thể trong thời gian ngắn phá vỡ ranh giới để thành công bước vào Thiên Đạo Cảnh thực thụ.

Đối với hắn, đây đương nhiên là một tin cực tốt, giúp hắn thêm phần tự tin khi đối mặt với đại kiếp Vu Yêu sắp tới.

Dẫu sao, nếu một ngày nào đó Hồng Quân bước vào Thiên Đạo Cảnh, Chu Dịch cũng có cách để đối phó.

Một lần nữa cảm nhận cơ thể trông có vẻ bình thản như người phàm nhưng uẩn hàm sức mạnh vô biên, Chu Dịch thoát ra khỏi biển cả quy tắc vô tận.

Ánh mắt hắn xuyên thấu kiến trúc hành cung, rơi vào người ba người Hậu Thổ, Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Tâm niệm động một cái, Chu Dịch phất tay, khiến ba người xuất hiện trước mặt mình.

"Đế Giang, Chúc Cửu Âm, hai người tìm ta lần này, chắc là vì chuyện đại kiếp Vu Yêu sao?" Lúc này thời gian nhạy cảm, hai vị cường giả mạnh nhất Vu tộc xuất hiện, đương nhiên là vì đại chiến Vu Yêu.

Đế Giang bước lên một bước, chắp tay nói với Chu Dịch: "Chu huynh!

Đúng là như vậy!" Ánh mắt ba người nhìn Chu Dịch càng thêm kính sợ và sùng bái.

Vừa rồi, chỉ mới tiếp cận gần Chu Dịch thôi mà họ đã cảm thấy suýt chút nữa có khả năng vẫn lạc.

Đã trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân như Hậu Thổ cũng có thể cảm nhận được mối đe dọa mãnh liệt, ngay cả nàng hiện giờ cũng không nhìn thấu thực lực của Chu Dịch.

Trong thời gian ngắn ngủi mà có thể tiến thêm một bước trên cảnh giới Thánh nhân, điều đó thật không thể tưởng tượng nổi.

Cần biết rằng, vô số sinh linh thậm chí còn đang khốn đốn không biết làm sao để trở thành Chuẩn Thánh cơ mà.

"Mục đích cụ thể là gì?" Chu Dịch bình tĩnh hỏi.

Đại chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, một số sắp xếp cũng đã đến lúc thu lưới.

Khi Đế Giang và Chúc Cửu Âm một lần nữa bày tỏ nỗi lo lắng giống như với Hậu Thổ, trên mặt Chu Dịch lập tức hiện lên một vẻ

hiểu rõ.

Điều này có chút khác biệt so với suy nghĩ của hắn.

Trước đó, Chu Dịch chỉ nghĩ rằng Vu tộc sẽ tìm mọi cách để nâng cao thực lực, nhằm đạt được thắng lợi áp đảo trong đại chiến, hoặc dùng nhiều phương thức để đảm bảo tộc nhân có thể sống sót càng nhiều càng tốt.

Thậm chí, Chu Dịch đã chuẩn bị tâm lý cho việc hai vị Tổ Vu sẽ yêu cầu Nhân tộc xuất diện giúp đỡ Vu tộc.

Nhưng... không hề, Vu tộc kiêu ngạo, từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hợp sức mạnh với Nhân tộc để đối phó Yêu tộc.

Điều duy nhất bọn người Đế Giang lo lắng chính là làm sao để những tộc nhân Vu tộc chiến tử có cơ hội hồi sinh.

"Chuyện này thực ra không khó!" Nghe xong yêu cầu của Đế Giang, trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười.

Việc Vu tộc không yêu cầu Nhân tộc giúp đỡ khiến Chu Dịch cảm thấy an lòng.

Còn về rắc rối mà Vu tộc đang gặp phải, Chu Dịch cũng đã sớm có đối sách.

"Nếu Chu huynh cũng cảm thấy khó khăn..." Đế Giang và Chúc Cửu Âm theo bản năng nghĩ rằng chuyện này không thành, thậm chí còn nghe nhầm.

Hậu Thổ ở bên cạnh ho khẽ vài tiếng, hai người mới sực tỉnh.

"Hửm?" "Chuyện này không khó sao?" Đến lúc này họ mới hoàn hồn, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi nhìn về phía Chu Dịch.

"Đúng thế, không khó!" Chu Dịch lặp lại, mang lại cho ba người niềm tin vô bờ bến.

Chương 171

Nếu Chu Dịch đã nói không khó, thì chuyện này coi như đã chắc ăn rồi!

Biểu cảm của họ lộ rõ sự kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, hận không thể lập tức quay về sắp xếp và bố trí.

Nhưng Chu Dịch lại nói: "Đối với bản tọa, tự nhiên không khó, nhưng đối với các ngươi, Vu tộc lại phải đưa ra một lựa chọn cực kỳ khó khăn!" Hậu Thổ cũng tò mò hỏi: "Chu Dịch, rốt cuộc là cách gì?" Hiện giờ nàng tu luyện đồng thời Thổ chi pháp tắc và Luân Hồi pháp tắc, nắm giữ Luân Hồi chi đạo trong Hồng Hoang.

Ngay cả nàng cũng không có cách xử lý tốt tình huống của Vu tộc hiện giờ, vậy Chu Dịch có thể làm gì?

Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng nhìn chằm chằm vào hắn, muốn biết cái gọi là lựa chọn khó khăn đó là gì.

Chu Dịch chậm rãi nói: "Hiện giờ thiên địa Hồng Hoang, Luân Hồi chi đạo tuy đã thành lập, nhưng chỉ thích dụng cho những sinh linh có nguyên thần, Vu tộc lại không có tư cách đó!

Điểm này, các ngươi hẳn đã rõ?" Đế Giang và Chúc Cửu Âm gật đầu.

Trong lòng họ tự nhiên vô cùng khó chịu, rõ ràng họ là hậu duệ của Phụ thần Bàn Cổ, đáng lẽ phải nắm quyền khống chế một phương thiên địa.

Thế nhưng, ngay cả Luân Hồi cũng không có phần của họ, rõ ràng là coi Vu tộc như dị loại trong Hồng Hoang.

Nếu thiên địa của Phụ thần cũng không công nhận họ, thì đòn

giáng mạnh thế nào đối với Vu tộc là điều ai cũng thấy rõ.

"Luân Hồi của thiên địa Hồng Hoang không chấp nhận!

Nhưng thế giới khác thì lại khác!" Chu Dịch nói xong, Hậu Thổ lập tức hiểu ra.

"Chu Dịch, ý huynh là...

Hỗn Độn Thiên mà huynh đã sáng tạo sao?" Chu Dịch gật đầu, phất tay một cái, một dòng sông dài đảo huyền hiện ra.

Thiên địa trong mắt ba người trong nháy mắt triệt để rút đi, thay vào đó là hư ảnh của Hỗn Độn Thiên.

Qua vô số năm tích lũy, Hỗn Độn Thiên đã phát triển đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Dưới một phương đại thế giới, ba mươi sáu bí cảnh treo cao tựa như ba mươi sáu mặt trời.

Thế giới thụ chống đỡ toàn bộ thế giới, đại địa bao la vô cùng tận.

Hơi thở cỏ cây dạt dào, Hỗn Độn chi khí chuyển hóa thành linh khí thiên địa vô tận.

Vô số tu sĩ Phượng tộc tồn tại trong đó, an phận tu luyện trưởng thành.

Hiện giờ Phượng tộc đã lớn mạnh đến mức chỉ khi hai tộc Vu Yêu hợp lại mới có tư cách so bì.

Điều Hậu Thổ và bọn người Đế Giang coi trọng hơn là trong Hỗn Độn Thiên, hơi thở Đại Đạo tràn ngập, Luân Hồi chi đạo vô cùng hoàn thiện.

Trong Hỗn Độn Thiên cũng tồn tại Luân Hồi!

Nhìn ánh mắt kinh ngạc và ngẩn ngơ của ba người, Chu Dịch

cười nói: “Bản tọa cũng thông hiểu Luân Hồi pháp tắc, hiện nay trong Hỗn Độn Thiên, Luân Hồi đã tự thành hệ thống.

Nếu Vu tộc có thể nhập Hỗn Độn Thiên, lúc đó mọi rắc rối tự nhiên sẽ được giải quyết!” Mặc dù kinh ngạc trước việc Chu Dịch có tạo nghệ cao về Luân Hồi chi đạo không kém gì mình, Hậu Thổ vẫn có chút trì nghi: “Vu tộc không có nguyên thần, chân linh làm sao có thể vào Hỗn Độn Thiên?

Nếu chuyển thế đầu thai, liệu có còn là Vu tộc nữa không?” Chu Dịch cười lớn: “Nếu là bình thường thì tự nhiên không thể!

Nhưng nếu có Bàn Cổ điện thì sao?” Trong phút chốc, Hậu Thổ như bị sét đánh, một tia minh ngộ bắt đầu xuất hiện.

“Đúng rồi, Bàn Cổ điện!” Để Vu tộc chuyển thế vẫn giữ được thân phận Vu tộc, chỉ có Bàn Cổ điện là lựa chọn duy nhất.

Bởi vì chỉ có sức mạnh của Bàn Cổ điện mới có thể chế tạo ra nhục thân Vu tộc.

Ngoài ra không còn cách nào khác.

Là người khống chế Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ càng hiểu rõ, nếu muốn đưa Bàn Cổ điện vào trong thiên địa Hồng Hoang hiện giờ, Thiên Đạo chắc chắn sẽ là kẻ đầu tiên không đồng ý.

Thiên Đạo vốn đã an bài để Vu tộc rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, dựa trên mục đích đó, Bàn Cổ điện tuyệt đối không có khả năng dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Đáp án duy nhất chính là ở Hỗn Độn Thiên.

Sự kính phục của Hậu Thổ đối với Chu Dịch đã đạt tới cực hạn.

Không ngờ Chu Dịch đã tính toán đến mức này, khiến tất cả Thánh nhân đều không lường tới, mọi thứ dường như đã được an bài từ

trước!

Nhanh chóng, Hậu Thổ nhìn hai vị huynh trưởng của mình, trên mặt mang theo vài phần do dự.

Dù đã hiểu sự an bài của Chu Dịch diệu kỳ thế nào, nàng vẫn biết rằng đối với hai vị huynh trưởng, thậm chí đối với toàn bộ Vu tộc, đây không phải là một quyết định dễ dàng!

Đối với Vu tộc, từ tận đáy lòng họ luôn coi thiên địa Hồng Hoang là địa bàn của mình.

Là hậu duệ Bàn Cổ, họ tuyệt đối không thể từ bỏ thiên địa Hồng Hoang.

Nhưng giờ đây, thiên địa bài xích, chúng sinh thù ghét, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng buộc phải đưa ra quyết định chính xác.

Chỉ là, quyết định chính xác này không hề dễ dàng.

Trên mặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm hiện lên sự trì nghi và lo lắng sâu sắc.

Một lúc lâu sau, hai người mới chắp tay nói với Chu Dịch: "Chu huynh, xin hãy để tôi và các vị huynh đệ Tổ Vu khác thương lượng một phen, rồi sẽ cho Chu huynh một câu trả lời, được không?" Chu Dịch đang định gật đầu thì thần sắc bỗng ngưng lại: "Đến nhanh thật!

Xem ra không còn cơ hội để cân nhắc kỹ lưỡng nữa rồi!" Chu Dịch phất tay mạnh một cái, một khung cảnh lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy trên Thiên Đình Yêu tộc, yêu khí mịt mù, tiếng trống vang trời tại ba mươi ba tầng trời, chiến ý kinh người.

Từng luồng khí tức mạnh mẽ tung hoành giao thoa, lúc này hình thành một sức mạnh vô cùng khủng bố lan tỏa khắp thiên địa.

Đám đông dày đặc như mây đen dường như có thể bao phủ hoàn toàn bầu trời.

Đâu chỉ có hàng ngàn vạn yêu binh?

E rằng không dưới trăm tỷ thiên binh đồng loạt xuất động.

Yêu tộc đã hạ quyết tâm phát động trận quyết chiến cuối cùng.

Dẫn đầu vô số thiên binh là một chiếc Cửu Long Kim Liễn uy vũ bá khí hiện ra.

Chiếc Cửu Long Kim Liễn này vốn là bảo vật vô thượng do Long tộc chế tạo cho Long Vương, lúc đó khí độ bất phàm, uy vũ không dứt.

Chỉ tiếc là không lâu sau khi chế tạo, đại chiến bùng nổ, trong thảm họa đó, Long Vương chỉ có thể dùng chân linh trấn áp tứ hải.

Cửu Long Kim Liễn cũng trở thành vật vô chủ, cuối cùng bị Đế Tuấn và Thái Nhất đoạt lấy, trở thành phương tiện di chuyển tiêu chuẩn của Thiên Đế.

Giờ đây, trên chiếc Cửu Long Kim Liễn đó, Đế Tuấn và Thái Nhất khoác trên mình chiến giáp, kim quang rực rỡ.

Phía sau họ là hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra, uy thế ngợp trời như mặt trời giữa không trung.

Theo sau đó là Yêu sư Côn Bằng cùng mười đại Yêu Thánh, dẫn dắt vô số Yêu tộc rầm rộ tiến về đại địa Hồng Hoang.

Hành động như vậy thực sự là khiêu khích Vu tộc!

Hoàn toàn tuyên chiến!

Sắc mặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm lập tức đại biến.

Hiện giờ hai người đang ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, nếu không kịp

thời quay về, e rằng Vu tộc sẽ gặp rắc rối lớn.

Đúng như Chu Dịch đã nói, thời gian để Vu tộc suy nghĩ và cân nhắc gần như không còn nữa.

Lúc này, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cuống cuồng, trong đầu lóe lên vô số ý niệm.

Cuối cùng, trước hư danh và lợi ích thiết thực của Vu tộc, họ đã đưa ra quyết định!

"Chu huynh, Vu tộc chúng tôi xin phó thác cho người!" Chu Dịch gật đầu: "Được, vậy thì tự nhiên không vấn đề gì!

Bản tọa nhất định sẽ bảo hộ Vu tộc!" Đối với Chu Dịch, đây không chỉ là giúp đỡ Vu tộc, mà còn là mưu cầu lợi ích cho Hỗn Độn Thiên.

Hiện giờ Hỗn Độn Thiên phát triển tuy không tệ nhưng cũng chỉ có Phượng tộc là đại tộc duy nhất.

Nếu có Vu tộc gia nhập, sự phồn vinh thịnh vượng của Hỗn Độn Thiên sẽ đạt đến một tầm cao mới không thể tưởng tượng nổi.

Đây là đại tộc mang theo khí vận hậu duệ Bàn Cổ đấy!

Nếu không phải có Thánh nhân đứng sau tính kế, khí vận Vu tộc chắc chắn sẽ bền vững hơn Yêu tộc.

Chương 172

Như thế này cũng không đến mức bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại vài vị Tổ Vu được Hậu Thổ che chở, lưu lại địa phủ làm Diêm Vương.

Để Vu tộc gia nhập Hỗn Độn Thiên tuyệt đối là việc tốt cho Chu Dịch.

Một mũi tên trúng hai đích, vậy đi!

Được Chu Dịch hứa hẹn, Đế Giang và Chúc Cửu Âm lập tức yên tâm hơn nhiều, ngay lập tức thi triển thần thông tiến về lãnh địa Vu tộc.

Một người là Không Gian Tổ Vu, một người là Thời Gian Tổ Vu, dưới sự gia trì thần thông của cả hai, chẳng mấy chốc đã có mặt tại Tổ Vu điện.

"Toàn bộ Vu tộc, chuẩn bị chiến đấu!" "Thiên Đình xâm phạm, chúng ta phải đánh trả!

Giết sạch chúng!" Tiếng của hai người vang vọng khắp tứ dã bát hoang, lan tỏa ra xa, khiến ánh mắt của tất cả người Vu tộc bắt đầu tràn ngập quang mang hung lệ!

"Thảo phạt Thiên Đình!" Khí huyết sôi trào, huyết sát chi khí ngút trời.

Trên núi Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy lộ ra nụ cười hài lòng.

Trên núi Tu Di ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười lớn sảng khoái.

Ngay cả Hồng Quân lão đạo đang dung hợp với ý chí Thiên Đạo

cũng cảm thấy thoải mái không lời nào diễn tả được, thậm chí cảm nhận được rào cản đột phá Thiên Đạo Cảnh đã nới lỏng không ít.

Chúng sinh lúc này cũng vô cùng kinh hãi, vô số đại năng lui về đạo trường của mình.

Để tránh bị đại kiếp làm vạ lây, họ thậm chí còn triển khai vô số trận pháp để ẩn giấu đạo trường, không cho ai phát hiện.

"Kiếp nạn lần này thật khiến thiên địa động dung!" Trong sự cảm thán của vô số sinh linh, Vu tộc và Thiên Đình Yêu tộc chẳng mấy chốc đã đối đầu trực diện.

Trên bầu trời, Chu Thiên Tinh Đấu hiện ra, vô số tinh quang tỏa xuống, hàng trăm tỷ yêu binh ngút trời tạo thành những đợt sóng khí cuồn cuộn không dứt!

Phía dưới đại địa, trọc khí đan xen như rồng, bôn đằng cuộn sóng, thúc giục khí huyết vô số, lượng lớn Vu tộc tay cầm vũ khí, ánh mắt rực lửa.

Chiến ý bành trướng hào hùng chẳng kém gì thiên uy!

Đại chiến giữa đôi bên sắp bùng nổ!

Trên chiếc Cửu Long Kim Liễn, tiếng rồng ngâm vang vọng khắp tứ hải bát hoang.

Đế Tuấn và Thái Nhất trong bộ kim giáp bước lên phía trước, ánh mắt đầy vẻ vô tình và lạnh khốc.

"Lũ Vu tộc các ngươi không biết thiên số, hôm nay chính là lúc Vu tộc các ngươi triệt để rời khỏi vũ đài Hồng Hoang!" "Thiên địa này từ nay sẽ là giang sơn của Yêu tộc ta!" "Nhi lang Yêu tộc đâu?" Đế Tuấn hô lớn!

Hàng trăm tỷ thiên binh phía sau cũng hô vang: "Có!" Tiếng hô

vang dội như sóng xô bờ, liên miên bất tuyệt!

Cuồng phong cuộn lên khiến không ít người Vu tộc cảm thấy rát mặt!

"Giết!" Đế Tuấn hô lớn, tay nâng cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng tế ra Hỗn Độn Chung.

Lúc này Đông Hoàng cũng đã hoàn toàn bình phục thương thế.

Hơi thở Chuẩn Thánh đỉnh phong của hai anh em bùng phát, tung hoành trong hư không, kích động mặt trời bạo loạn!

Vô số thiên binh Yêu tộc đáp lời: "Giết!" Trong tiếng gào thét lại vang lên một lần nữa, vô số yêu binh vận dụng pháp lực, cầm vũ khí lao thẳng xuống đám Vu tộc bên dưới.

Đến thời khắc này, đôi bên không cần phí lời, trực tiếp động thủ.

Trước mắt mọi người đều là cảnh núi xương biển máu!

Vu tộc cũng không chịu kém cạnh.

Ngoài Hậu Thổ ra, mười một Tổ Vu còn lại lần lượt không cam lòng yếu thế, lúc này cười lớn sảng khoái.

"Nhi lang Vu tộc!" "Vu tộc ta đỉnh thiên lập địa, sợ gì một trận chiến?" "Chém hết lũ yêu tộc kia để làm rạng danh Vu tộc ta!" "Giết!" Tiếng hảm sát tương tự cũng vang lên chấn động màng nhĩ!

Vạn thiên người Vu tộc lúc này dựa vào sức mạnh thuần túy và bành trướng để ứng kiếp với vô số yêu tộc kia.

Một đại vu hậu duệ phất tay, từ bộ lạc của mình lập tức bay ra vô số mũi tên.

Gần như ngay trong đợt bắn đầu tiên, hàng triệu yêu binh đã trực

tiếp tử trận, hóa thành những luồng sáng rơi xuống đất.

Lại có các đại vu như Khoa Phụ, Cửu Phượng, Tương Liễu dẫn dắt bộ lạc của mình, dùng sức mạnh vô cùng cường đại xé nát nhục thân của những thiên binh đi đầu.

Giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào song cửa giấy, vô cùng dễ dàng.

Nếu bàn về đánh tay đôi, Yêu tộc tự nhiên không phải là đối thủ của Vu tộc.

Với nhục thân cường đại của Vu tộc, họ có thể xé xác bất kỳ người Yêu tộc nào cùng cảnh giới.

Cho dù phải đối mặt với sự bao vây của hàng chục người Yêu tộc, Vu tộc vẫn có thể càn quét ngang dọc, khiến lũ yêu tộc khổ không lời nào diễn tả được.

Nhưng đó là chuyện lúc tranh chấp Vu Yêu mới bắt đầu.

Sau này, mỗi khi Vu tộc và Yêu tộc đại chiến, thiên binh Yêu tộc sẽ kết thành từng trận pháp, hoặc nắm giữ lôi đình điên cuồng giáng xuống nhục thân Vu tộc, hoặc điều khiển liệt hỏa thiêu rụi mọi thứ.

Thường thì bốn năm người Yêu tộc tạo thành trận pháp có thể ngăn cản bước chân của một người Vu tộc.

Giống như trong chiến trường hiện tại, ánh sáng của vô số trận pháp nhấp nháy, vạn thiên người Yêu tộc lúc này đồng tâm hiệp lực đối kháng Vu tộc.

Nhưng Vu tộc suy cho cùng là những tồn tại được sinh ra từ trong Bàn Cổ điện, trong những lần giao phong ban đầu với Yêu tộc có lẽ sẽ chịu thiệt vì trận pháp, nhưng khi đại chiến bùng nổ hiện nay, họ cũng đã có cách ứng phó.

Một vài người Vu tộc liên kết lại với nhau, dựa trên đặc tính tác chiến, thường có thể phát huy thực lực mạnh mẽ hơn.

Chính vì vậy, hai tộc Vu Yêu đều có tổn thất.

Từng giây từng phút trôi qua đều có vạn thiên người Yêu tộc và Vu tộc cùng lúc tử trận.

Dần dần, tất cả đều đã giết đến đỏ mắt.

Huyết sát chi khí tràn ngập toàn bộ thiên địa, chiến trường giao phong giữa Vu và Yêu nằm gần Bất Chu Sơn, khiến huyết sát chi khí từ trung tâm Hồng Hoang bắt đầu lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

"Giết, giết, giết!" "Lũ yêu tộc đáng hận!" "Lũ vu tộc đáng ghét!" Tiếng hảm sát không ngớt bên tai, càng như vậy, mấy vị Thánh nhân càng thêm kích động.

"Giết hay lắm!

Chết tốt lắm!" Khi chúng sinh ngã xuống, Chu Dịch và Hậu Thổ cũng xuất hiện bên ngoài chiến trường.

Nhìn cảnh tượng máu me trong chiến trường đó, Hậu Thổ vốn hiền lành suýt chút nữa không đành lòng nhìn tiếp.

Đặc biệt là trong số vô số người ngã xuống kia có cả đồng bào của nàng, thậm chí là những tộc nhân từng thuộc về bộ lạc Thổ chi Tổ Vu của nàng.

Nhưng lúc này, nàng không thể can thiệp.

Những vị Thánh nhân khác sẽ không ngồi yên, hễ nàng ra mặt thì đó sẽ không còn là đại chiến Vu Yêu nữa mà là đại chiến Thánh nhân, lúc đó Hồng Hoang thậm chí có khả năng bị hủy diệt.

Chu Dịch ở bên cạnh lại không hề nảy sinh lòng thương xót nào trước sự ngã xuống của hai tộc Vu Yêu.

Tu luyện đến mức này, sinh tử thực ra là chuyện quá đỗi bình thường.

Huống chi những việc sắp làm tiếp theo có thể đảo ngược sinh tử, trao cho Vu tộc tạo hóa vô thượng, và cũng là một nét vẽ đặc sắc trong sự nghiệp của hắn.

"Chu Dịch đạo hữu, làm phiền huynh rồi!" Hậu Thổ cung kính hành lễ với Chu Dịch.

Với mối quan hệ của hai người, Hậu Thổ vốn không cần như vậy!

Nhưng việc này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Vu tộc, Hậu Thổ thấy cần thiết phải làm thế, chỉ có như vậy mới xứng đáng với sự hy sinh của Chu Dịch.

Chu Dịch cũng hiểu ý của Hậu Thổ, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

Hắn vẫy tay một cái, pháp lực vô tận lập tức trào dâng.

Trong khoảnh khắc đó, tại nơi ở cũ của Vu tộc, tòa Bàn Cổ điện vốn đã im lìm suốt vô số năm tháng lúc này bỗng nhiên rung chuyển dữ dội.

Biến động của Bàn Cổ điện lập tức được mấy vị Tổ Vu đang ở trên chiến trường Vu Yêu cảm nhận được.

Đặc biệt là Đế Giang và Chúc Cửu Âm, chút lo lắng cuối cùng trong lòng họ đã hoàn toàn tan biến.

"Giết!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm đang đỏ mắt lập tức bùng phát toàn bộ bản lĩnh của Tổ Vu, tàn sát thiên binh Yêu tộc như cỏ rác.

Chương 173

Trong hư không, các vết nứt và bão tố hình thành từ quy tắc không gian lan rộng, dòng sông quy tắc thời gian hiện ra, lập tức có vô số thiên binh ngã xuống do tuổi thọ cạn kiệt.

Các Tổ Vu khác cũng thi triển các thủ đoạn riêng, tạo thành những cơn bão quy tắc kinh người, không thể ngăn cản.

Các đại năng của Yêu tộc cũng không phải dạng vừa, Thái Dương Chân Hỏa lan tràn, sức mạnh thời không của Hỗn Độn Chung dao động mạnh mẽ.

Mười đại Yêu Thánh cũng điên cuồng tàn sát những người Vu tộc bình thường, cuối cùng lao vào cuộc chiến sinh tử với những đại vu như Hình Thiên, Bạch Khởi.

Biến động của Bàn Cổ điện không chỉ ảnh hưởng đến sĩ khí của Thập Nhị Tổ Vu, mà còn khiến mấy vị Thánh nhân trong lòng mừng rỡ khôn xiết!

"Tuyệt quá!" Trong kế hoạch ban đầu, họ dự định để dư chấn của đại chiến Vu Yêu đe dọa Bất Chu Sơn.

Cuối cùng để Vu tộc đâm gãy Bất Chu Sơn, từ đó khiến chút khí vận cuối cùng của Vu tộc cũng hoàn toàn suy sụp.

Đương nhiên, trong đó không thiếu việc mấy vị Thánh nhân muốn ra mặt báo thù Chu Dịch, khiến đạo trường của Chu Dịch hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa.

Chỉ là trước đó có chút lo lắng, dù sao Chu Dịch cũng đang trấn giữ Bất Chu Sơn.

Thực sự để Vu tộc đi đâm gãy Bất Chu Sơn đâu phải chuyện dễ

dàng?

Nếu Chu Dịch không ra tay, chỉ dựa vào sức mạnh Tổ Vu của Vu tộc thì không đủ để đe dọa Bất Chu Sơn.

Dù sao đó cũng là cột trụ chống trời do xương sống của Bàn Cổ hóa thành!

Do đó, mấy vị Thánh nhân định thần không biết quỷ không hay làm cho Bất Chu Sơn trở nên yếu ớt không chịu nổi, từ đó tạo ra khả năng một Tổ Vu nhỏ bé cũng có thể hủy diệt nó.

Nhưng vì có Chu Dịch ở đó, việc thực hiện những thủ đoạn nhỏ này cũng là điều không thể.

Vì vậy, tuy phương án này tồn tại nhưng họ vẫn chưa dám thực hiện.

Nhưng khi cảm nhận thấy Chu Dịch đã rời khỏi đạo trường, bắt đầu ra tay điều khiển Bàn Cổ điện để chuẩn bị tìm đường lùi cho Vu tộc, trong lòng mấy vị Thánh nhân đều hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

Họ muốn tranh thủ lúc Chu Dịch không thể phân tâm để dùng thủ đoạn của Thánh nhân làm suy yếu phòng ngự của Bất Chu Sơn.

Lúc này Chu Dịch đang dùng pháp lực điều khiển Bàn Cổ điện, khiến món thánh khí của Vu tộc do trái tim Bàn Cổ hóa thành hoàn toàn bị nắm gọn trong tay.

Luồng khí huyết kinh khủng đó ép xuống, ngay cả thực lực nhục thân tiệm cận Thiên Đạo Cảnh lúc này cũng phát ra những tiếng kêu răng rắc.

“Quả nhiên không hổ là do trái tim của đại thần Bàn Cổ hóa thành, đại biểu cho sức mạnh!” Tòa Bàn Cổ điện này tuy bị Chu Dịch nắm trong tay nhưng vẫn chưa hoàn toàn công nhận hắn.

Chỉ là tòa Bàn Cổ điện này cũng hiểu mục đích của Chu Dịch lúc này là vì tạo phúc cho Vu tộc nên mới đạt thành sự hợp tác với hắn.

Về điểm này, Chu Dịch cũng không quan tâm.

Bàn Cổ điện đối với hắn không có giá trị mấy, hắn cũng không thiếu chí bảo.

Điều hắn muốn chỉ là để Vu tộc có thể triệt để gia nhập vào Hỗn Độn Thiên mà thôi.

"Mở!" Kèm theo tiếng quát khẽ của Chu Dịch, cửa lớn của Bàn Cổ điện lập tức mở toang.

Lần này không thấy tàn hồn của Bàn Cổ trong đó, khiến lòng Chu Dịch không khỏi có chút bùi ngùi.

Trong suốt năm tháng dài đằng đẵng, ngay cả tàn hồn của Bàn Cổ rốt cuộc cũng không chống lại được sự xâm thực của thời gian mà hoàn toàn tan biến.

Chỉ có chứng đắc Đại Đạo mới có thể đạt được sự tự tại, tiêu dao và vĩnh sinh thực sự!

Bàn Cổ chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Nếu ban đầu Bàn Cổ có thể chứng đắc Đại Đạo, thì ai có thể tính kế được Vu tộc do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành chứ?

Tâm thần định lại, đạo tâm của Chu Dịch ngược lại càng thêm kiên định.

Hắn lật tay một cái, quy luật Luân Hồi Đại Đạo thuộc về Hỗn Độn Thiên lập tức giáng xuống người hắn, kết nối hai thế giới, cuối cùng tràn vào trong Bàn Cổ điện.

Ong ong ong ~ tiếng rung động dữ dội vang lên, sức mạnh kinh khủng liên tục hiện ra.

Sự bài xích thuộc về Thiên Đạo đang nảy sinh.

Hồng Quân lão đạo cũng nhân lúc này gây áp lực, khiến mọi hành động của Chu Dịch như đi trên băng mỏng, buộc phải vô cùng cẩn thận.

Đây cũng là lý do tại sao Chu Dịch phải đích thân ra mặt chứ không thể để Hậu Thổ chủ trì.

Việc trợ giúp Vu tộc chuyển thế từ thế giới Hồng Hoang sang Hỗn Độn Thiên vốn là hành vi trái với ý chí Thiên Đạo.

Bất luận là ý chí Thiên Đạo hay là Hồng Quân cũng sẽ không đứng nhìn chuyện này xảy ra một cách dễ dàng.

Luồng bài xích kinh người đó chính là minh chứng tốt nhất.

Hồng Quân chắc chắn cũng đang âm thầm đẩy sóng trợ gió!

Nếu đổi thành Hậu Thổ, thực lực của nàng vẫn chưa đủ để đối phó với chuyện này.

Cái giá mà Chu Dịch phải trả chính là không còn tâm trí dư thừa để đối phó với tình huống khác.

"Luân Hồi Trì!" Trong ánh sáng nhấp nháy, giữa quá trình kết nối với Luân Hồi Đại Đạo của Hỗn Độn Thiên, một mặt hồ bao la vô tận xuất hiện.

Đó chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Luân Hồi Trì mà Chu Dịch có được.

Vật này được Chu Dịch đặt trong Hỗn Độn Thiên, đóng vai trò là đầu mối Luân Hồi của Hỗn Độn Thiên, địa vị tương đương với Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang.

Lúc này, Chu Dịch kết nối với uy năng của linh bảo này, khiến Luân Hồi Trì và Bàn Cổ điện kết hợp với nhau.

Qua đó xây dựng một lối đi chuyên dụng cho Vu tộc.

Lúc này, trên chiến trường của hai tộc Vu Yêu, vô số chân linh của người Vu tộc sau khi ngã xuống đều cảm nhận được một tiếng gọi và sự dẫn dắt nào đó, lần lượt hướng về phía Chu Dịch và Bàn Cổ điện.

"Đa tạ Tôn giả!" "Đa tạ Tôn giả!" Những chiến sĩ Vu tộc trước khi ra chiến trường đều ôm quyết tâm hy sinh.

Họ vốn nghĩ rằng mình không còn cơ hội để sống lại đời nữa.

Nhưng thủ đoạn của Chu Dịch đã cho họ thấy hy vọng.

Dù không thể quay lại thiên địa Hồng Hoang, nhưng vẫn có thể giữ được thân phận Vu tộc, đối với họ đó là phúc âm vô cùng lớn lao.

Trong nháy mắt, một luồng khí vận vô hình gia trì lên người Chu Dịch.

Đó là biểu hiện của việc vô số người Vu tộc công nhận Chu Dịch!

Chỉ là hiện giờ Vu tộc đang lúc hoàng hôn, không đáng ngại!

Cho nên luồng khí vận này rơi lên người Chu Dịch cũng không có ảnh hưởng thực tế gì.

Nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến lòng Chu Dịch tràn đầy niềm vui và phấn khích.

Đó là khí vận của Vu tộc đấy!

Mặc dù trong thiên địa Hồng Hoang, Vu tộc cuối cùng định sẵn sẽ đi tới chỗ suy tàn.

Nhưng đợi đến khi Vu tộc có được sức sống mới trong Hỗn Độn Thiên, luồng khí vận gia trì lên người Chu Dịch này sẽ bùng nổ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hỗn Độn Thiên cũng sẽ nhờ sự gia nhập của Vu tộc mà tỏa ra sức

sống hoàn toàn mới.

Vô số chân linh Vu tộc tiến vào Bàn Cổ điện, được đưa vào trong Luân Hồi Trì.

Chu Dịch dùng toàn lực để duy trì quá trình này.

Phía chiến trường Vu Yêu!

Trên bầu trời rực rỡ ánh tinh quang, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được bày ra.

Đế Tuấn tựa như một tồn tại vô địch, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư nắm giữ ánh tinh quang ngợp trời sau đó, liên tục bắn phá xuống phía dưới.

Mỗi giây mỗi phút đều có vô số người Vu tộc ngã xuống, không còn tồn tại.

Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng vô cùng giận dữ.

"Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận!" Kèm theo tiếng gầm của các Tổ Vu, mỗi người đều lấy ra một lá cờ trận!

Trên lá cờ đó khắc họa những hoa văn trận pháp vô cùng phức tạp, tinh tế đến cực điểm, phù hợp với Đại Đạo thiên địa.

Chương 174

Trong đó, Đế Giang nắm giữ hai lá cờ trận, chính là lá cờ trận vốn thuộc về Hậu Thổ.

Ngay khoảnh khắc những lá cờ đó được lấy ra, vô số đại địa trọc khí giữa thiên địa cuộn theo luồng sát khí thiên địa gần như vô tận bắt đầu càn quét.

Ánh tinh quang rực rỡ lúc này không thể gây ra chút đe dọa nào.

Trong sự kiêng kị của bọn người Đế Tuấn và Thái Nhất, giữa thiên địa bỗng nhiên hiện ra một hình bóng khổng lồ.

Đó là một người đàn ông cởi trần với cơ thể vạm vỡ, kinh khủng vô biên.

Mỗi một cử động tùy ý của người đó dường như đều có thể xé toạc thiên địa, khiến hư không chấn động.

Hình dáng của người đó in sâu vào lòng tất cả những người đang quan sát, không thể xua tan, giống như đó chính là tồn tại chí cao vô thượng, vĩ đại nhất giữa thiên địa.

Tuy chưa từng thấy bao giờ, nhưng trong lòng mọi người đều hiện lên một cái tên: Bàn Cổ!

Đúng vậy, đó chính là hình dáng của đại thần Bàn Cổ khi khai thiên tích địa.

Chúng sinh thấy Bàn Cổ giơ tay nắm một cái, một chiếc rìu hư ảo hiện ra trong tay.

Chiếc rìu đó tỏa ra hào quang vô tận, kèm theo những gợn sóng của quy tắc sức mạnh lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Trảm!

Không có bất kỳ lời nào, hư ảnh Bàn Cổ chỉ hướng về phía bầu trời chém mạnh xuống!

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian tinh tú dường như bị chẻ làm đôi!

Thánh uy ngợp trời, sắc mặt Đế Tuấn đại biến.

Không phải Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận không có uy lực, nhưng trong tưởng tượng của hắn, giờ đây các Tổ Vu đã thiếu mất một vị, Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận tự nhiên cũng sẽ không quá mạnh.

Nhưng không ngờ, ngay cả khi đã bị suy yếu đi đôi chút, trận pháp này vẫn kinh người như vậy.

Chỉ một rìu chém xuống, vô số yêu tộc tức khắc tử trận.

Thậm chí hàng loạt Thái Ất Kim Tiên tham gia vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng tức khắc nổ tung, không chịu nổi sức mạnh kinh khủng đó mà bị tiêu diệt.

Nhanh chóng, lại có một đợt Thái Ất Kim Tiên khác gia nhập vào trận pháp, nối tiếp nhau không ngừng.

Nhờ đó trận pháp mới có thể tiếp tục tồn tại ổn định.

"Thằng nhãi Đế Tuấn, chết đi!" Tổ Vu chiến ý sục sôi.

Chiếc rìu trong tay điên cuồng chém giết, Đế Tuấn và Thái Nhất cuối cùng đã hợp thể.

Hai người cùng nhau nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nhờ vào sức mạnh của không gian tinh tú thái cổ và uy năng kinh khủng của Hỗn Độn Chung, lúc này khiến thiên địa đảo lộn, tạo ra những tiếng vang dữ dội.

Càng đánh, thương vong của đôi bên càng thảm trọng.

Trăm tỷ yêu binh không còn lại lấy một phần trăm!

Vô số vu binh cũng chỉ còn lại vài người kháng cự vô ích.

Bất kể là vu binh bình thường hay các đại vu đều đang hy sinh máu thịt trong đại chiến.

Mỗi lần Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận va chạm đều mang lại những biến hóa kinh thiên động địa.

Hoặc là núi lửa phun trào, hoặc là thiên lôi rền vang, cũng có cuồng phong gào thét, kèm theo đó là đất rung núi chuyển.

Bốn nguyên tố lớn địa, hỏa, thủy, phong lúc này chiến đấu kịch liệt, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đều rơi vào cảnh tượng diệt thế, không thể tự thoát ra được.

Chỉ có Bất Chu Sơn cột trụ chống trời là vẫn đứng vững không đổ, dường như vĩnh hằng bất biến.

Đại chiến sắp kết thúc, người sáng suốt đều thấy rõ, bất luận là Đế Tuấn Thái Nhất hay Thập Nhị Tổ Vu thực ra đều đã ở vào tình thế nỗ lực cuối cùng.

Chỉ vì ngụm khí nghẹn trong lồng ngực mà họ liên tục giao phong, không chịu lùi bước dù chỉ nửa bước.

Trên chiến trường, chân thân Bàn Cổ dẫm nát mặt đất với những vết hằn chằng chịt, trong không gian tinh tú thái cổ cũng có vô số ngôi sao hoàn toàn ảm đạm, do bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận rút cạn sức mạnh, trở thành những ngôi sao chết thực thụ!

Đôi bên gầm thét liên hồi!

Thứ đang kích động không chỉ là sức mạnh của quy tắc, mà còn có

vô số sát khí khủng bố.

Chứng kiến cảnh này, bất luận là núi Côn Luân hay núi Tu Di, bốn vị Thánh nhân trên mặt đều hiện lên một chút giác ngộ.

"Đến lúc rồi!" Ngay lập tức, họ cùng nhau thi triển sức mạnh, kết nối với ý chí thiên địa.

Luồng ý chí này khiến Vu tộc xuất hiện ảo giác, giống như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tuấn và Thái Nhất tạo thành đã phân ra làm hai!

Một trong những kế hoạch của bốn vị Thánh nhân là làm cho mục tiêu của Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận xuất hiện sự hỗn loạn.

Quan trọng hơn là làm suy yếu phòng ngự của Bất Chu Sơn!

"Hiện giờ Chu Dịch chưa có thời gian để quản chúng ta, nhất định sẽ thành công!" Trên mặt Nguyên Thủy mang theo nụ cười, Bàn Cổ Phiên trong tay liên tục vẫy động, khiến luồng sức mạnh tạo hóa vô cùng rụng xuống Bất Chu Sơn.

Lão Tử cũng bấm niệm pháp quyết, hư ảnh Thái Cực Đồ hiện ra.

Ông ta vung tay đẩy mạnh, Thái Cực Đồ cũng theo đó chìm vào thiên địa để gây ảnh hưởng đến Bất Chu Sơn!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không chịu kém cạnh, tụng niệm kinh văn, thúc đẩy pháp lực Thánh nhân của mình đến mức cực hạn.

Đối với lần ra tay này, mấy vị Thánh nhân không hề có bất kỳ rào cản tâm lý nào, bởi vì họ chỉ làm suy yếu phòng ngự chứ không hủy diệt Bất Chu Sơn, nên nhân quả dĩ nhiên sẽ không rơi lên người họ.

Bất Chu Sơn kiên cố không thể phá vỡ, bốn vị Thánh nhân chỉ khi đồng loạt ra tay mới có thể khiến phòng ngự của nó bị suy yếu đến

cực điểm.

Đến mức một vị Chuẩn Thánh như Cộng Công cũng có thể đâm gãy nó.

Hoặc khiến chân thân Bàn Cổ mất phương hướng sẽ hủy diệt nó.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến Vu tộc hoàn toàn phải rời khỏi vũ đài lịch sử, khiến đạo trường của Chu Dịch không còn tồn tại.

Nếu có thể đạt được hai mục tiêu này, thì đại chiến Vu Yêu lần này đối với mấy vị Thánh nhân mới thực sự là công đức viên mãn.

Tuy nhiên!

Khi sức mạnh của họ bắt đầu thông qua Thiên Đạo giáng xuống Bất Chu Sơn, sắc mặt bốn người đều đồng loạt đại biến.

"Cái gì?!" Chỉ thấy lúc này, toàn bộ Bất Chu Sơn đều hiện ra hào quang vạn trượng.

Từng đường vân trận pháp lấp lánh hiện lên, một phương nghịch thiên đại trận lúc này bỗng nhiên triển khai.

"Thiên địa vô cực, tứ phương vô lượng!" "Tứ Phương Vô Cực Đại Trận!" Những luồng sáng rực rỡ từ trong thân núi Bất Chu Sơn liên tục hiện ra, tạo thành một lớp phòng ngự vô cùng kiên cố.

Nếu bốn vị Thánh nhân không chút do dự thi triển toàn lực để đối phó với trận pháp phòng ngự đỉnh cấp này, thì Tứ Phương Vô Cực Đại Trận có lẽ cũng không đỡ nổi.

Nhưng... việc ra tay làm suy yếu phòng ngự Bất Chu Sơn vốn không phải là việc mà mấy vị Thánh nhân có thể làm công khai.

Cho dù Thiên Đạo không giáng xuống nhân quả nghiệp lực, thì chúng sinh Hồng Hoang sẽ nhìn nhận bốn người họ thế nào?

Lúc này, các thủ đoạn của họ đều bị ngăn chặn, cảm nhận được

Tứ Phương Vô Cực Đại Trận kiên cố không thể phá vỡ, mỗi vị Thánh nhân sắc mặt đều u ám đến cực điểm.

"Thử lại lần nữa!" Sau thất bại đầu tiên, họ lại ra tay, trong tình huống không gây chú ý tiếp tục gây áp lực lên trận pháp.

Chỉ có điều, trận pháp này mà Chu Dịch có được là trận pháp phòng ngự hàng đầu Hồng Hoang, muốn xuyên qua lớp phòng hộ của trận pháp mà không đánh động đến bất kỳ ai?

Ngay cả Hồng Quân cũng khó lòng thực hiện được!

Trừ khi, các vị Thánh nhân có thực lực Thiên Đạo Cảnh!

Nhưng hiển nhiên, cả bốn người họ đều chỉ đang ở Hỗn Nguyên sơ kỳ, Lão Tử có khá hơn một chút là đã chạm tới ngưỡng cửa Hỗn Nguyên trung kỳ.

Nhưng so với Thiên Đạo Cảnh thì vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Những lần thử nghiệm sau đó cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Chương 175

“Làm sao có thể?

Chẳng lẽ Chu Dịch đã biết trước, đề phòng bốn người chúng ta từ sớm sao?” Trong lòng Nguyên Thủy và Lão Tử dậy lên những đợt sóng dữ dội.

Việc trên Bất Chu Sơn tồn tại trận pháp phòng ngự là một chuyện vô cùng phi lý.

Ai dám động thủ với Bất Chu Sơn cơ chứ?

Ai lại rảnh rỗi đi tăng cường trận pháp phòng ngự cho Bất Chu Sơn?

Nếu không phải Chu Dịch sắp xếp thủ đoạn để đối phó với mấy vị Thánh nhân, thì bọn người Lão Tử vạn lần không thể tin được.

Nhưng nếu đúng là như vậy, thì sự hoảng hốt và bất an trong lòng bọn người Lão Tử lại càng thêm không thể ức chế.

Mấy người họ đều là những Thiên Đạo Thánh nhân có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo mà!

Cái gọi là Thánh nhân, bất tử bất diệt, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, nắm giữ sức mạnh điều động Thiên Đạo, dưới Thánh nhân là không gì không biết, không gì không hay.

Nhưng trước sự tính toán và sắp xếp của Chu Dịch, họ giống như một trò cười, yếu ớt khôn cùng.

Họ vốn tưởng rằng Chu Dịch hiện đang bận rộn xử lý các vấn đề Luân Hồi của Vu tộc nên căn bản không có tâm trí đối phó với bốn người.

Nhưng không ngờ, ngay cả tình huống này cũng nằm trong tính toán của Chu Dịch.

Trong phút chốc, Lão Tử và Nguyên Thủy chỉ cảm thấy giống như một nắm đấm nện mạnh vào tấm sắt, khiến tâm trạng vô cùng uất ức.

"Thôi vậy, thôi vậy!" "Dù không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến Bất Chu Sơn thì đã sao?" Lão Tử là người đầu tiên chấp nhận thực tế.

Vu tộc không hoàn toàn mất đi khí vận thì đã sao?

Thiên địa rốt cuộc sẽ không còn thừa nhận địa vị nhân vật chính của họ nữa, giữ lại một phần khí vận cũng chẳng giải quyết được gì.

Với suy nghĩ đó, Lão Tử tiên phong thu tay.

"Hừ!" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng.

Ông ta có chút không đành lòng từ bỏ.

Dẫu sao bản thân Bất Chu Sơn cũng là nguyên liệu luyện khí cực tốt, trong cảm giác của Nguyên Thủy, thân núi Bất Chu Sơn có liên hệ mật thiết với ông ta.

Thậm chí ông ta đã nghĩ tới việc nếu có được nửa đoạn thân núi Bất Chu Sơn, ông ta sẽ ra tay luyện chế một món hậu thiên pháp bảo mang tên Phiên Thiên Ấn, uy lực chắc chắn vô cùng.

Đến lúc đó giao cho đồ đệ Quảng Thành Tử, hành tẩu trong thiên địa cũng có thể làm rạng danh Nguyên Thủy và Xiển Giáo.

Nhưng giờ đây, bốn người ra tay đều không thể phá hoại phòng ngự của Bất Chu Sơn, vậy cũng không còn cách nào khác.

Kế hoạch coi như phá sản hoàn toàn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, cũng định thu hồi thủ đoạn.

Tuy nhiên, Chu Dịch không phải là loại người bị đánh mà không phản kháng.

Tứ Phương Vô Cực Trận là trận pháp phòng ngự hàng đầu Hồng Hoang, ánh sáng tỏa ra khiến ngay cả thủ đoạn của Thánh nhân cũng không thể gây ra bất kỳ đe dọa nào.

Nhưng Tứ Phương Vô Cực Trận dù sao cũng chỉ là một trận pháp phòng ngự, không hề có bất kỳ khả năng phản kích nào.

Nhưng...

Chu Dịch lại bố trí một trận pháp khác.

"Hừ!

Muốn thu tay sao?

Đâu có dễ dàng như vậy?" Đang bận rộn thu thập chân linh Vu tộc, Chu Dịch cười lạnh một tiếng, ngay lập tức tiếng sấm nổ vang trời rền khắp thiên địa Hồng Hoang.

Trong thân núi Bất Chu Sơn lập tức có vạn thiên lôi đình lấp lánh, giống như thần lôi từ chín tầng trời đều hội tụ về đỉnh Bất Chu Sơn vào lúc này.

Sau đó, những tia sét cực lớn bắn ra, lần lượt hóa thành hai luồng hướng về phía núi Côn Luân và núi Tu Di.

Tuy cách nhau vô số khoảng cách, nhưng tia sét lại đến nơi trong nháy mắt, sự kinh khủng đó không cần phải nói thêm.

Ầm!

Toàn bộ thiên địa Hồng Hoang dường như rung chuyển mạnh mẽ trong khoảnh khắc đó, Lão Tử, Nguyên Thủy và bọn người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Không ổn!" Dĩ nhiên họ không bị lôi đình đe dọa đến tính mạng.

Thứ họ lo lắng là đạo trường và thể diện của mình.

Nếu thủ đoạn của họ không thể gây đe dọa cho Bất Chu Sơn rồi nhanh chóng rút lui, thì chúng sinh sẽ không biết những gì họ đã làm.

Nhưng!

Sự xuất hiện của Cửu Thiên Lôi Lạc không phải đã khiến nhiều đại năng và sinh linh biết được bọn họ đang lén lút làm trò quỷ sao?

Nếu không thì tại sao lôi đình lại đánh về phía họ mà không phải người khác?

Kết hợp với việc các vân trận trên Bất Chu Sơn vừa hiện ra, mọi thứ đã được giải thích rõ ràng.

Không nghi ngờ gì nữa, sau ngày hôm nay, bất luận Lão Tử, Nguyên Thủy có bị thương hay không, bất luận Côn Luân và Tu Di có bình an vô sự hay không, thì thể diện của họ coi như quét sạch!

Đối với mấy vị Thánh nhân, đó mới thực sự là tổn thất không thể vãn hồi!

"Chu Dịch!" Mang theo sự phẫn nộ đối với Chu Dịch, mấy vị Thánh nhân điều động sức mạnh Thiên Đạo để chống đỡ Cửu Thiên Thần Lôi.

Mỗi vị Thánh nhân đều hiển lộ thần thông, cuối cùng cũng được bình an vô sự.

Nhân vật chính thực sự của đại chiến, Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận hình thành chân thân Bàn Cổ và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tuấn, Thái Nhất hợp thể cũng đã dốc hết sức lực cuối cùng để tử chiến với nhau.

Ầm!

Khi không còn sự can thiệp của Thánh nhân, các Tổ Vu không còn

bất kỳ trở ngại nào, dốc toàn lực đánh vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong khoảnh khắc đó, không gian tinh tú hoàn toàn bị đập nát.

Chân thân Bàn Cổ to lớn vốn có thể đội trời đạp đất lúc này hoàn toàn bị hủy diệt, tan vỡ!

Những đợt sóng khí cuồn cuộn, xung kích khắp bốn phương!

Vạn vật im lìm không tiếng động, dường như mọi thứ đang đi tới hồi kết.

Thậm chí có không ít người trong tích tắc đã mất đi tri giác, bất tỉnh nhân sự.

Trận đại chiến như vậy mới thực sự xứng danh kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu!

Cuối cùng, khi mọi thứ đã lắng xuống.

Máu Kim Ô vương vãi khắp bầu trời, thân thể Tổ Vu tàn phá không chịu nổi.

Không có người chiến thắng, mỗi người đều là kẻ thua cuộc thảm hại nhất.

Núi xương biển máu, cảnh tượng hoang tàn khắp nơi.

Sau đại chiến, thiên địa Hồng Hoang hiện lên vẻ thê lương khôn tả.

Dưới luồng sát khí vô biên, núi xương biển máu cũng không đủ để hình dung một phương thiên địa.

Lũ quét, sóng thần liên miên không dứt, cuồng phong liệt hỏa lan tràn càn quét, lôi đình rền vang chín tầng mây.

Trong cuộc đối đầu giữa hai luồng sức mạnh tiệm cận thực lực

Thánh nhân mà không hề giữ lại chút gì, bốn nguyên tố địa, hỏa, thủy, phong của thiên địa Hồng Hoang hoàn toàn không thể ổn định, toàn bộ thiên địa bắt đầu xuất hiện những vết tích của sự hủy diệt.

Trên bầu trời, thậm chí do Hồng Hoang sụp đổ mà xuất hiện những vết nứt lớn.

Một tiếng rầm vang lên, những vết nứt lớn hiện ra, nước Thiên Hà bắt đầu chảy ngược xuống!

"Ngay cả khi Bất Chu Sơn không sụp đổ, nước Thiên Hà vẫn chảy ngược!" Trong lòng Chu Dịch hiện lên một chút ngạc nhiên.

Chương 176

Nữ Oa vá trời, một phần đá ngũ sắc bị rơi ra sẽ trở thành con khỉ sau này, cũng là một trong những nguồn gốc của đại kiếp Tây Du sau này.

Xem ra, Hồng Hoang thực sự có thiên số trong u minh.

Lòng Chu Dịch thêm vài phần trĩu nặng.

Trong trận chiến Vu Yêu nguyên bản, vô số sinh linh bị vạ lây một cách vô tội, thương vong thảm trọng.

Giờ đây, nước Thiên Hà chảy ngược, vạn thiên thiên tai giáng xuống, bất kể Nhân tộc hay vạn tộc thiên địa đều hứng chịu những đòn hủy diệt.

Linh hồn lạc lối giữa thiên địa đã đạt tới cực hạn, toàn bộ Hồng Hoang thực sự rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Hậu Thổ tiên phong lao ra, dùng vô thượng Hỗn Nguyên đại pháp lực dẫn dắt toàn bộ vong hồn quy tụ về phía biển máu phương Tây.

Áp lực lên địa phủ và Lục Đạo Luân Hồi tăng vọt, nhưng đối với nàng, đây vừa là chức trách vừa là đại công đức thiên liêng.

Còn nước Thiên Hà chảy ngược không phải là sứ mệnh của Hậu Thổ.

Nữ Oa từ Oa Hoàng Thiên không biết xuất hiện từ lúc nào, tay nâng bảo vật đá ngũ sắc tìm được từ trong hỗn độn.

Đá ngũ sắc cũng là một bảo vật thần kỳ, trong tay Nữ Oa đã hóa thành hình dạng hoàn mỹ khớp với lỗ hổng trên bầu trời.

Cùng với việc Nữ Oa Thánh nhân ra tay dùng đại pháp lực khống

chế dòng nước Thiên Hà đang chảy ngược, nàng đã dùng đá ngũ sắc hoàn toàn vá lại chỗ trống đó.

Nguy cơ của bầu trời đã hoàn toàn được giải trừ.

Khi một số mảnh đá ngũ sắc còn sót lại rơi xuống đại địa Hồng Hoang bên dưới, đặc biệt là khi có một khối rơi về phía phương Đông, Chu Dịch đã dốc toàn lực điều động một phần thần niệm để lại dấu ấn của mình trên khối đá đó.

Mục đích dĩ nhiên không cần nói nhiều, chính là để chuẩn bị cho những sắp xếp trước đại kiếp sau này.

Tuy nhiên, mặc dù vấn đề vong hồn và nước Thiên Hà đã được giải quyết thuận lợi, nhưng bốn nguyên tố địa, hỏa, thủy, phong sắp sụp đổ vẫn cần có người đứng ra xử lý.

Lão Tử, Nguyên Thủy dù sắc mặt u ám, nhưng lúc này cũng phải lộ diện để bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Nhưng ngay trước lúc họ định xuất hiện, tòa Bàn Cổ điện trong tay Chu Dịch đã một hơi thu thập toàn bộ chân linh của mười một vị Tổ Vu đã hy sinh.

Lúc này, gần như tất cả chân linh Vu tộc còn sót lại đều được Chu Dịch thu vào trong túi.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp vung Bàn Cổ điện lên bầu trời.

Dưới sự dẫn dắt của vô thượng Luân Hồi Đại Đạo của Hỗn Độn Thiên, Bàn Cổ điện trực tiếp chìm sâu vào trong Hỗn Độn Thiên.

Đến đây, Luân Hồi Đại Đạo trong Hỗn Độn Thiên lại hoàn thiện thêm vài phần.

Còn việc sau bao lâu Vu tộc mới có thể khôi phục lại vinh quang

năm xưa trong Hỗn Độn Thiên thì chưa thể biết được.

"Thu!" Chu Dịch đột ngột giơ tay, đoạt lấy những chí bảo trong tay Đế Tuấn và Thái Nhất đã tử trận.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, món vật mấu chốt để Phục Hy thành đạo, nhất định phải nắm giữ trong tay.

Hỗn Độn Chung!

Món pháp bảo cuối cùng tung tích bất minh trong Khai Thiên Tam Bảo, lúc này đã bị Chu Dịch dùng đại pháp lực vây khốn trước khi nó kịp biến mất.

"Boong~" Sứ mệnh từ thuở sơ khai của Hỗn Độn Chung là trợ giúp Đông Hoàng Thái Nhất trong đại chiến Vu Yêu.

Trong tiến trình đại chiến, cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều đã hy sinh hoàn toàn, không còn tồn tại.

Họ hiến thân cho những mục tiêu vĩ đại, hy sinh trên con đường truy cầu đại đạo.

Anh dũng cũng đúng, mà ngu muội cũng chẳng sai.

Cuối cùng, chỉ để lại sự nuối tiếc và xót xa mà thôi.

Hỗn Độn Chung dường như hiểu rằng sứ mệnh của mình đã kết thúc, lúc này nó muốn biến mất xa vạn dặm, không để ai có được nữa.

Sự va chạm vừa rồi chính là Hỗn Độn Chung đang kháng cự pháp lực của Chu Dịch.

Có điều, hiện giờ Chu Dịch đã cực kỳ tiệm cận Thiên Đạo Cảnh, làm sao có thể để món tiên thiên chí bảo nhỏ nhoi này thoát khỏi tay mình chứ?

"Trấn áp!" Sức mạnh bành trướng vô biên lúc này giáng xuống một cách khó tin, khiến ngay cả Hỗn Độn Chung cũng bị nắm gọn

như một món đồ chơi.

Sau một trận phản kháng kịch liệt, ý chí kháng cự của nó đã hoàn toàn bị xóa sạch, cuối cùng trở thành vật trong lòng bàn tay Chu Dịch.

Phía sau hắn, Ngũ Sắc Thần Quang không ngừng gột rửa, khiến đại bộ phận cấm chế trong đó đã bị Chu Dịch luyện hóa hoàn toàn.

Ngũ Sắc Thần Quang là bản mệnh thần thông mà Chu Dịch rất ít khi thi triển.

Nhưng không thể phủ nhận uy lực kinh người của nó, tuyệt đối không thể xem thường.

Mất đi chủ nhân, Hỗn Độn Chung đang không ngừng khuất phục dưới Ngũ Sắc Thần Quang, hoàn thành việc đổi chủ!

Các đại năng khác đều thèm muốn không thôi, Thánh nhân cũng thèm nhỏ dãi.

Họ đều muốn có được món chí bảo trong tay Đông Hoàng Thái Nhất kia.

Món chí bảo này còn mạnh hơn cả Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên một bậc.

Giờ đây, vật này đã thuộc về Chu Dịch.

Tuy thèm muốn, nhưng không ai dám tranh đoạt với Chu Dịch.

Sau khi có được bảo vật này, Chu Dịch cũng không ngần ngại mà điều khiển nó.

Sức mạnh thời không trong đó không ngừng bùng phát, lan tỏa khắp toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

"Không ổn!" Lão Tử, Nguyên Thủy và nhị thánh phương Tây vẫn còn đang chìm trong sự kinh ngạc khi Chu Dịch dùng thủ đoạn sấm sét đoạt lấy Hỗn Độn Chung.

Lúc này họ mới tỉnh ra, bây giờ đâu phải lúc để ngưỡng mộ Chu Dịch?

Sau đại chiến Vu Yêu, tại sao tam giáo có thể hưng thịnh?

Chẳng phải vì khi Hồng Hoang sắp đứng bên bờ vực diệt vong, mấy vị Thánh nhân đã ra mặt củng cố Hồng Hoang, từ đó thu được khí vận và công đức vô lượng sao!

Đây là đại cơ duyên mà tất cả các Thánh nhân đều phải nắm giữ.

Nếu không thì trận đại chiến Vu Yêu này có ý nghĩa gì đối với họ chứ?

Chẳng lẽ ngồi đợi khí vận tự động hội tụ trên đầu mình sao?

Hành động hiện giờ của Chu Dịch chính là đang tranh đoạt khí vận và chia sẻ công đức.

Làm sao có thể để chuyện đó xảy ra được?

Ngay lập tức, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng không chậm trễ mà thi triển các chí bảo trong tay.

Thái Cực Đồ che phủ thiên địa, kim kiều ngang dọc, trấn áp hoàn vũ.

Bàn Cổ Phiên diễn hóa vô số luồng khí tạo hóa đan xen, khiến sát khí thiên địa tan biến hết.

Nhị thánh phương Tây cũng thúc động Tiếp Dẫn Thần Đồng và Thất Bảo Diệu Thụ, định ra bốn nguyên tố địa, hỏa, thủy, phong, hóa giải vô số kiếp nạn.

Ngay cả Thông Thiên cũng không chịu kém cạnh, trên Hồng Mông Thánh Kiếm, vạn thiên kiếp nạn bị phá diệt, lập công lớn trong việc khôi phục trật tự cho thiên địa Hồng Hoang.

Đương nhiên, trong đó Hỗn Độn Chung của Chu Dịch có phạm vi

bao phủ rộng nhất.

Toàn bộ tai nạn ở khu vực lân cận Bất Chu Sơn đều bị xóa sạch hoàn toàn, không còn tồn tại.

Gần như ngầm hiểu với nhau, khi Lão Tử, Nguyên Thủy và phương Tây bắt đầu động thủ tranh đoạt khí vận và công đức.

Bốn người họ gần như cùng lúc gây sức ép với Chu Dịch, muốn gạt Chu Dịch ra rìa.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên không ngừng áp sát, va chạm với uy năng của Hỗn Độn Chung tạo ra những tiếng vang rền.

"Hửm?" Gan cũng lớn thật đấy!

Chu Dịch cười lạnh không dứt: "Bản tọa chưa đi tìm rắc rối với mấy người các ngươi, vậy mà các ngươi lại dám động thủ với bản tọa!" Chu Dịch đương nhiên hiểu rõ lý do khiến bốn kẻ này to gan lớn mật như vậy.

Chương 177

Chẳng phải vì việc họ đang làm là duy trì trật tự thiên địa, không hề có sự khiếm khuyết về nhân quả, cộng thêm mối quan hệ với Chu Dịch vốn chẳng tốt đẹp gì, nên lúc này việc công khai tranh đoạt khí vận càng trở nên danh chính ngôn thuận hơn sao.

Song phương từ lâu đã đến mức không thể điều tiết.

Dù cho lúc này sẽ càng thêm đắc tội Chu Dịch, nhưng bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy cũng không hề do dự.

Khí vận vô cùng vô tận của thiên địa mới là tồn tại quan trọng nhất, nếu bị Chu Dịch cướp đoạt sạch sành sanh, đại giáo của bọn họ sẽ không còn bất kỳ không gian phát triển nào nữa.

Vì vậy, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Thất Bảo Diệu Thụ đều hóa thành uy áp khủng bố, chèn ép lên Hỗn Độn Chung của Chu Dịch.

Bọn họ phải dốc hết sức khiến Chu Dịch thu hoạch được ít công đức và khí vận nhất có thể!

Nhưng Chu Dịch đâu có dễ đối phó như vậy?

Thân thể hắn khẽ rung lên, Hỗn Độn Chung trong tay phát ra tiếng ong minh kịch liệt.

Sức mạnh thời không lưu chuyển, kiện chí bảo này nằm trong tay Chu Dịch và nằm trong tay Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Hỗn Độn Chung tuy là linh bảo bản mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng thực lực của Thái Nhất suy cho cùng cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Hỗn Độn Chung duy chỉ có đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên mới có

thể chân chính phát huy được tác dụng và uy năng thực sự.

Giống như lúc này trong tay Chu Dịch, sức mạnh thời không bên trong Hỗn Độn Chung bạo phát toàn bộ, lực lượng kinh khủng lập tức bao phủ cả thiên địa Hồng Hoang.

Dưới sự đan xen của sức mạnh thời không gần như vô tận, cả Hồng Hoang dường như bị thi triển đại thần thông vô thượng, bị định trụ tại chỗ.

Trong thoáng chốc, ngay cả các Thánh nhân cũng kinh ngạc không thôi.

Họ chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể lâm vào trạng thái ngưng trệ, ngay cả thủ đoạn điều động bản nguyên Thiên Đạo cũng bị suy yếu đi mấy phần.

Điều vốn là niềm tự hào của Thánh nhân, giờ đây trước mặt Chu Dịch lại không thể phát huy tác dụng.

"Nghịch chuyển thời không!" Chu Dịch khẽ quát một tiếng, trong khoảnh khắc mấy vị Thánh nhân liền cảm thấy đất trời đảo lộn.

Khắc sau, bọn họ đã xuất hiện giữa Hỗn Độn, không còn ở trong Hồng Hoang nữa.

Phải biết bọn họ là Thánh nhân!

Mỗi một vị đều chí cao vô thượng, không ai địch nổi, vậy mà lúc này trước mặt Chu Dịch lại bị xoay như chong chóng.

Điều này khiến trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi sỉ nhục không thể xua tan.

"Chu Dịch!

Ngươi lại giở trò gì?" Mấy vị Thánh nhân đang vội vàng đi thu thập công đức và khí vận trong Hồng Hoang.

Đối với bọn họ, tranh thủ khí vận mới là chuyện quan trọng nhất lúc này, việc tranh đấu ngầm với Chu Dịch chỉ là thứ yếu.

Chỉ là Chu Dịch nào có để yên.

"Mấy vị sư điệt!

Chẳng lẽ đã quên chuyện vừa rồi?

Việc các ngươi ra tay với Bất Chu Sơn của bản tọa, bản tọa vẫn chưa tính sổ xong đâu!" Chu Dịch tay nâng Hỗn Độn Chung, vẻ mặt mang theo vài phần lạnh lẽo.

Không cần nói nhiều, nếu Lão Tử và Nguyên Thủy không thể cho Chu Dịch một câu trả lời thỏa đáng, hôm nay hắn nhất định không bỏ qua.

Nghe vậy, sắc mặt của bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều trở nên khó coi.

"Chu Dịch, ngươi có ý gì?

Chúng ta đã gây ra tổn hại gì cho Bất Chu Sơn sao?

Chuyện này chúng ta không nợ nhân quả." Xét từ góc độ cưỡng từ đoạt lý, bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy ra tay nhưng không hề gây ảnh hưởng gì đến Bất Chu Sơn.

Vì thế, nhân quả giữa họ và Chu Dịch vô cùng mỏng manh.

Giống như xe tông phải người, nhưng người đó quá cứng cáp nên không hề bị thương, vậy thì không cần bồi thường lớn, chuyện nhỏ hóa không là được.

Nhân quả lúc này cũng cùng một đạo lý đó.

Lão Tử, Nguyên Thủy tất nhiên có nợ nhân quả, chỉ là không lớn, nên bốn vị Thánh nhân không để tâm.

Thời gian trôi qua lâu dần tự nhiên sẽ tiêu tan.

Chuyện này hoàn toàn khác biệt với việc trước đó họ ngăn cản các Thánh nhân khác giúp đỡ Nhân tộc.

Bởi lẽ việc ngăn cản Thông Thiên, Nữ Oa có thể khiến Nhân tộc gặp họa diệt vong.

Tính chất hai việc hoàn toàn khác nhau!

Đối mặt với sự chất vấn của Chu Dịch lúc này, bọn họ lại có vẻ lý trực khí tráng.

"Không nợ nhân quả sao?" Khóe miệng Chu Dịch hiện lên một nụ cười lạnh.

Hắn nhìn chằm chằm bốn vị Thánh nhân, chậm rãi nói: "Ta chưa từng thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như các ngươi.

Bốn người các ngươi đúng là khiến ta mở mang tầm mắt, không thể không cam bái hạ phong." Bọn người Lão Tử giận đến cực điểm.

Đại năng đỉnh phong Hồng Hoang đều trọng thể diện, Thánh nhân lại càng như thế.

Có lời đồn rằng Thánh nhân bất khả nhục!

Ngay cả khi có người chửi rủa Thánh nhân trong lòng cũng sẽ bị Thiên Đạo khiển trách.

Nhưng lúc này Chu Dịch không hề lén lút mắng mỏ mà là trực tiếp chế nhạo trước mặt.

Lão Tử làm sao có thể chấp nhận được?

Nếu lúc này mà vẫn có thể bình tâm tĩnh khí thì cái danh Thánh nhân chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

"Chu Dịch, ngươi dám khinh nhờn chúng ta đến mức này!

Thật sự tưởng rằng chúng ta không dám ra tay với ngươi sao?

Hôm nay hãy để ta giáo huấn thủ đoạn của ngươi!" Bốn người đều đã quyết tâm, vô cùng ý chí Thiên Đạo giáng lâm sau lưng họ, khí tức mênh mông khuấy đảo Hỗn Độn.

Uy năng to lớn trấn áp hoàn vũ, khiến vạn thiên pháp tắc đại đạo kêu vang.

Trong mắt mỗi vị Thánh nhân đều lấp lánh hào quang vô tận, vĩ ngạn không thể lường được.

Thậm chí ở nơi Hồng Hoang không xa cũng cảm nhận được khí tức khủng bố của bốn vị Thánh nhân, thiên địa Hồng Hoang vốn chưa hoàn toàn bình phục lại một lần nữa run rẩy.

Đó cũng là lý do tại sao Chu Dịch phải đưa bốn vị Thánh nhân vào Hỗn Độn.

Nếu giao thủ với họ ở Hồng Hoang, mức độ phá hoại sẽ không thua kém gì đại chiến Vu Yêu.

Hồng Hoang dưới cuộc đại chiến của Thánh nhân tuyệt đối sẽ hóa thành đống đổ nát, không còn tồn tại.

Nếu vậy, mấy vị Thánh nhân cũng vạn lần không thể gánh vác nổi.

Giờ đây ở trong Hỗn Độn, bọn họ có thể buông lỏng chân tay, xem Chu Dịch rốt cuộc có bao nhiêu bản lãnh.

Thực tế, ngay từ đầu không ai biết Chu Dịch đã thành thánh.

Hồng Quân đã che giấu việc này rất tốt, khiến chúng sinh Hồng Hoang không hề nhận ra dấu hiệu Chu Dịch chứng đạo.

Mãi đến sau khi Chu Dịch thể hiện thực lực cường đại vô song, họ mới giật mình kinh tỉnh, hóa ra Chu Dịch đã sớm bước chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nếu chỉ là một vị Hỗn Nguyên Thánh nhân, bọn người Lão Tử cũng không quá kiêng kỵ, vì họ có sức mạnh của bốn người hợp lại.

Chỉ tiếc là, lúc đầu khi Lão Tử và Nguyên Thủy tìm Chu Dịch gây phiền phức đã bị kiếm đạo vô thượng của hắn dọa cho khiếp vía.

Từ đó về sau, họ coi Chu Dịch là tồn tại cao thâm mạt trắc, không thể đo lường, không dám khinh cử vọng động, chỉ dám mưu tính sau lưng.

Đó chẳng phải là một loại bi ai sao?

Chương 178

Trước đó khi bị Hồng Quân yêu cầu giao ra mấy kiện pháp bảo, trong lòng họ cũng có ý niệm phản kháng, nhưng chung quy vì giá trị của mấy kiện bảo vật đó chưa đủ để họ bất chấp tất cả chiến đấu với Chu Dịch nên mới thôi.

Nhưng hiện tại!

Chuyện khí vận không thể qua loa được.

Nếu không có đủ khí vận, đại giáo không thể lớn mạnh, bản thân không thể thăng tiến.

Sau này sẽ càng bị Chu Dịch và Thông Thiên bỏ xa.

Lão Tử, Nguyên Thủy làm sao có thể để chuyện này xảy ra?

Huống chi Chu Dịch sỉ nhục như vậy, khiến họ khó mà nuốt trôi cơn giận này!

"Cùng là cảnh giới Hỗn Nguyên như nhau, Chu Dịch dù cho pháp tắc có vượt xa chúng ta thì có thể vượt qua được bao nhiêu?

Ta không tin bốn người chúng ta lại không thể đối kháng!" Thân là Thánh nhân, tự nhiên có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Chính nhờ sự kiêu ngạo đó, họ có tự tin so tài cao thấp với Chu Dịch.

Chu Dịch thấy vậy cũng ha ha đại tiếu: "Đã như vậy, bản tọa có gì phải sợ?" Chỉ thấy Chu Dịch phất tay, Hỗn Độn Chung rung động, cả vùng Hỗn Độn dường như bị bao bọc hoàn toàn, bốn luồng phong mang hiện ra, khiến sắc mặt bốn vị Thánh nhân đại biến.

Tứ Thánh đều kiêng kỵ Hỗn Độn Chung trong tay Chu Dịch,

nhưng không ngờ bốn luồng phong mang lại xuất hiện vào lúc này.

Bốn luồng hào quang ấy tọa lạc tại bốn phương của hư không Hỗn Độn, không ngừng đan xen ra kiếm khí vô cùng tận.

Kiếm khí bao phủ lan rộng, vận chuyển theo một quỹ tích kỳ diệu nhất định, hóa thành một phương đại trận nghịch thiên.

Khi bọn người Lão Tử hoàn hồn lại thì đã không thể rời khỏi trận pháp.

Tất nhiên, bọn họ đã sớm biết ý đồ của Chu Dịch, việc thoát khỏi trận pháp tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Bởi lẽ Hỗn Độn Chung có uy lực trấn áp thời không, nằm trong tay Chu Dịch thì mấy vị Thánh nhân này không cách nào trốn thoát.

Trận pháp đan xen hình thành đó chính là Tru Tiên Kiếm Trận.

Trận đồ xuất hiện trong tay Chu Dịch, bảo quang lấp lánh trên đó hiện lên từng đạo vết tích pháp tắc.

Hoặc là kiếm đạo, hoặc là sát lục, hoặc là sắc bén.

Sức chấn nhiếp mà nó sinh ra khiến bốn vị Thánh nhân từ tận đáy lòng cảm thấy một trận kinh hãi.

"Tru Tiên Kiếm Trận!

Phi Tứ Thánh tề xuất bất khả phá!" Lão Tử chậm rãi nói, điều này mang lại cho ba người còn lại một tia hy vọng.

Tru Tiên Kiếm Trận là sát phạt đệ nhất trận pháp trong Hồng Hoang, nếu không đạt tới Hỗn Nguyên, ngay cả việc thi triển cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng trong tay Chu Dịch, mọi thứ đều nhẹ nhàng như vậy.

Điều này đủ để thấy thực lực của hắn cường đại đến nhường

nào.

Nhưng dù là trận pháp sát phạt đỉnh cấp cũng không phải là vô địch chân chính, chỉ cần bốn Thánh nhân đồng tâm hiệp lực, phá giải không khó.

Tuy nhiên, đó chỉ là có hy vọng mà thôi, không có nghĩa là có thể phá giải hoàn hảo.

Bốn vị Thánh nhân nâng cao cảnh giác đến mức tối đa.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!" Lão Tử phất tay, khí huyền hoàng mênh mông khuếch tán, kim quang công đức vô lượng tỏa ra bốn phía.

Một tòa bảo tháp hiện ra giữa hư không, hóa thành phòng ngự vô cùng bao quanh bốn vị Thánh nhân.

Chỉ dựa vào kiện chí bảo này đã đủ để giảm bớt sự kiêng kỵ của họ đối với Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng chuyện đâu có dễ dàng như vậy?

Trên mặt Chu Dịch mang theo nụ cười trêu tức.

Hắn vốn không để bốn vị Thánh nhân vào mắt, kết cục của trận chiến này đã định trước.

Hắn chỉ muốn cho Tứ Thánh biết, sau này nếu còn dám ngăn cản trước mặt hắn thì sẽ có hậu quả thế nào.

Đồng thời cũng cấp cho Hồng Quân một cái uy phủ đầu.

Ngoài ra, Chu Dịch cũng muốn xem Tru Tiên Tứ Kiếm đổi từ tay Thông Thiên có uy lực mạnh mẽ đến mức nào.

Hắn cũng muốn thử một lần, xem nếu... chém giết bốn vị Thánh nhân thì sẽ có thu hoạch và phần thưởng gì.

“Bốn vị, đã chuẩn bị xong chưa?” Chu Dịch khẽ cười, hoàn toàn không để tâm đến bốn người bọn họ.

Bọn người Lão Tử giận dữ, lúc này đều thi triển thủ đoạn.

Bàn Cổ Phiên vung lên, khí Hỗn Độn bốn phương bị điều động, mỗi một luồng khí Hỗn Độn đều hóa thành phong mang, tựa như vạn thiên kiếm khí.

Những luồng kiếm khí đó đan xen, như một dòng thác lũ lao về phía Chu Dịch.

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề cũng theo đó vung lên, đánh ra từng đạo thánh quang bồ đề.

Mỗi một luồng hào quang đều có sức mạnh khủng bố quét sạch mọi thứ, hóa vạn vật thành hư vô, dưới sự chi phối của pháp tắc vận mệnh và pháp tắc nhân quả.

Nó triệt tiêu hoàn toàn lực lượng nhân quả, chỉ để lại hư vô!

Tiếp Dẫn đạo nhân thì hiện ra kim thân đại phật sau lưng.

Luận về tu hành, Tiếp Dẫn thân là sư huynh chắc chắn vượt xa Chuẩn Đề.

Tây Phương giáo hiện nay dù chỉ là Tây Phương giáo, nhưng sau này dưới sự dẫn dắt của Tiếp Dẫn sẽ trở thành Phật môn có thể sánh ngang với Huyền môn.

Có thể thấy, tạo nghệ của Tiếp Dẫn trên đạo lộ khủng bố đến mức nào.

Lúc này, kim thân đại phật oanh nhiên giáng lâm, chấn động hư không.

Bàn tay đại phật đánh về phía Chu Dịch, tựa như ác ma diệt thế!

Lão Tử thì lấy bất biến ứng vạn biến, triển khai Thái Cực Đồ

cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ vệ tất cả mọi người.

Mọi người đều hiển lộ thần thông, không chút giữ lại.

Chu Dịch cũng động niệm, kiếm khí sát luân bốn phương bắt đầu bao phủ.

Nhưng hắn không giống như La Hầu lúc trước phân tán toàn bộ sức mạnh ra.

Khi đó La Hầu chỉ là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận đã cực kỳ khó khăn, nói gì đến việc thao túng tùy tâm sở dục.

Nhưng lúc này Chu Dịch là ai?

Chỉ cần một ý niệm, kiếm khí sát luân vô tận bắt đầu hội tụ thành bốn đạo thân ảnh.

Mỗi một đạo thân ảnh đều sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ, dường như có uy thế chém tan hoàn vũ.

Giống như có bốn Chu Dịch đồng thời cầm trong tay Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Hạo hạo đãng đãng, bốn vị thánh nhân giáng lâm, đồng loạt lao về phía Lão Tử, Nguyên Thủy.

Lão Tử, Nguyên Thủy đều biến sắc, không ngờ Tru Tiên Kiếm Trận lại huyền diệu đến vậy.

Như vậy, chẳng khác nào bọn họ phải đối phó với bốn vị Kiếm Đạo Thánh Nhân cùng một lúc, áp lực khủng khiếp đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Quả nhiên!

Khi các phân thân trận pháp của Chu Dịch ra tay, trong hư không

lập tức bùng nổ vạn đạo kiếm ý chân chính.

Trong nháy mắt, dòng thác kiếm khí của Nguyên Thủy bị tiêu diệt hoàn toàn, thánh quang bồ đề của Chuẩn Đề cũng vỡ vụn tức khắc.

Đại phật sau lưng Tiếp Dẫn đạo nhân liên tiếp sụp đổ trong cuộc chiến kịch liệt.

Chương 179

Chỉ trong một hiệp giao phong, sự chênh lệch thực lực giữa họ và Chu Dịch đã lộ rõ mười mươi.

"Không thể nào!" Bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy đều kinh hô thất thanh.

Bọn họ chỉ có thể ẩn nấp dưới sự phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ, cảm nhận chấn động kịch liệt và tiếng ong minh của bảo tháp, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Đừng dây dưa với bốn đạo phân thân đó!" Lão Tử lập tức đưa ra phán đoán, "Bản tôn của Chu Dịch phải duy trì Tru Tiên Kiếm Trận, nắm giữ trận đồ, chắc chắn không còn dư lực để đối phó chúng ta!

Bỏ qua phân thân, đánh vào bản tôn!" Lời của Lão Tử có độ tin cậy nhất định, cộng với việc hắn có thực lực mạnh nhất nên ba người còn lại đương nhiên nghe theo.

Chỉ thấy lúc này, từ trong Thái Cực Đồ đột nhiên vươn ra một cây cầu vàng trấn áp Hỗn Độn.

Ánh sáng rực rỡ, tức khắc bộc phát thần uy vô tận.

Mọi nguyên tố trong hư không đều bị hóa giải, trở nên vô cùng kiên cố.

Kiếm khí cuồng bạo bốn phương đều bị bình định, vạn đạo luồng lạch Hỗn Độn dường như không còn tồn tại.

"Đi!" Hướng của cầu vàng chính là bản tôn Chu Dịch.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều sáng mắt lên.

Không ngờ sư huynh Lão Tử lại có đạo hạnh như vậy.

Khoảnh khắc này đã tạo ra cơ hội không nhỏ cho họ.

Lão Tử, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức hóa thành luồng sáng hiện ra.

Theo hướng cầu vàng khai mở, họ bất chấp sự giảo sát của Tru Tiên Kiếm Trận mà lao thẳng về phía Chu Dịch.

"Chu Dịch, chịu chết đi!" Trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ cuồng hỉ và kích động, đặc biệt là Nguyên Thủy.

Nếu có thể đắc thủ, thì dù Chu Dịch có là cảnh giới Hỗn Nguyên, hôm nay cũng chắc chắn phải chết.

Bởi lẽ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên khác với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nguyên thần của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Dù bị người khác diệt sát, cuối cùng vẫn có thể thông qua bản nguyên Thiên Đạo để phục sinh.

Có điều, mỗi lần như vậy đều sẽ bị sụt giảm khí vận, tổn thất cũng vô cùng thảm trọng.

Nhưng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên tu luyện đạo của bản thân, dùng sức mạnh của mình để chinh phục vạn giới.

Nếu ngã xuống, đó chính là thực sự tiêu vong.

Hiện nay trong Hồng Hoang, những người dùng nguyên thần ký thác Thiên Đạo thành thánh chỉ có bốn người bọn họ cộng thêm một vị Hồng Quân Đạo Tổ.

Không còn ai khác.

Vì vậy có thể khẳng định, nếu hôm nay chém giết được Chu Dịch, rắc rối lớn nhất cũng sẽ triệt để tan thành mây khói.

Nếu có thể chém chết Chu Dịch thì đương nhiên tốt nhất.

Nhưng nếu để Hồng Quân biết bốn đồ đệ của mình có ý định này, e rằng ông ta sẽ tức giận đến mức nhảy ra khỏi ý chí Thiên Đạo mà mắng: "Lũ ngu xuẩn!" Nếu chém giết Chu Dịch dễ dàng như vậy, Hồng Quân hà tất phải rầu rĩ không thôi?

Lúc đầu Hồng Quân không ra tay với Chu Dịch là vì còn nợ hắn không ít nhân quả.

Nhưng đến nước này, dù muốn ra tay chém giết Chu Dịch cũng khó mà làm được, nói gì đến bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy.

Nhìn thấy cầu vàng của Lão Tử lao thẳng đến trước mặt, bọn người Nguyên Thủy càng mang theo quyết tâm tất sát giáng xuống.

Trên mặt Chu Dịch chợt hiện lên một nụ cười kỳ quái.

"Xem ra các ngươi coi bản tọa là quả hồng mềm để nắn rồi!" Chỉ thấy Chu Dịch chụm ngón tay như kiếm, cả Tru Tiên Kiếm Trận lập tức hóa thành lực lượng giáo sát vô cùng tận.

Kiếm quang rực rỡ chiếu rọi chín tầng trời mười tầng đất, như dải ngân hà đảo ngược, trút xuống ngàn dặm.

Dưới sức mạnh mênh mông vô biên, sức mạnh của các vị Thánh nhân hoàn toàn yếu ớt như người phàm.

Chu Dịch đạt tới Hỗn Nguyên đỉnh phong, làm sao có thể cùng đẳng cấp với bọn họ?

Chỉ trong nháy mắt, phòng tuyến tâm lý của Lão Tử, Nguyên Thủy đã sụp đổ.

Họ nhớ lại lúc Chu Dịch một kiếm chém giết, thánh khu đẫm máu

mà cảm thấy sợ hãi vô biên.

Dưới cái nhìn của họ, cầu vàng tan rã từng khúc, tan thành mây khói giữa vạn đạo kiếm khí.

Thái Cực Đồ rung chuyển kịch liệt, có chút không chịu nổi thần thông của Chu Dịch.

Nguyên Thủy cũng điên cuồng vung vẩy Bàn Cổ Phiên trong tay, dốc hết sức thúc động sức mạnh bên trong diễn hóa vô lượng tạo hóa để chống đỡ Chu Dịch.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, Bàn Cổ Phiên cũng rung động dữ dội, ngay cả Nguyên Thủy là chủ nhân của nó cũng suýt nữa không nắm giữ nổi, muốn văng ra khỏi tay.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì càng không cần phải nói.

Tu vi của họ vốn không bằng Lão Tử và Nguyên Thủy, lúc này chỉ có thể lôi ra toàn bộ pháp bảo trên người.

Hoặc là Kim Cương Hàng Ma Chử, hoặc là Ngũ Châm Tùng, hoặc là Khổ Trúc.

Mọi thủ đoạn có thể dùng được đều không do dự mà phóng ra, hóa thành vạn đạo bảo quang tỏa ra bốn phía.

Nhưng!

Giữa dòng thác kiếm khí nghịch thiên thực sự kia, những gì họ làm hoàn toàn không có giá trị gì.

Trước sức mạnh của Chu Dịch, bốn vị Thánh nhân gần như sụp đổ ngay lập tức.

Đó là vô thượng kiếm pháp tắc của Chu Dịch, cộng với uy lực vô cùng của Tru Tiên Kiếm Trận.

Hai thứ chồng lên nhau, uy lực khủng bố vô biên.

Cái gọi là Thánh nhân, chẳng qua chỉ là trò cười!

Cho đến khi kiếm khí hạo nhiên hạ xuống, hất tung thân thể bốn vị Thánh nhân.

Kiện chí bảo phòng ngự đệ nhất trong truyền thuyết là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không cách nào hóa giải được tất cả.

"Không ổn rồi!" "Chúng ta không phải đối thủ của hắn!" "Mau chạy đi!" Đến lúc này bọn họ mới có nhận thức rõ ràng về thực lực của đối thủ, cũng hiểu rằng Chu Dịch tuyệt đối không phải người mà họ có thể chọc vào.

Lập tức, mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng: Phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, trở về Hồng Hoang.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến Chu Dịch không truy kích gắt gao, mới có thể thoát khỏi số mệnh bị chém giết tại chỗ!

Đúng vậy!

Trong lòng Lão Tử, Nguyên Thủy và bọn người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đột nhiên hiện lên một nỗi nguy cơ như thế.

Nếu không phải vậy, sao họ lại hoảng loạn đến thế?

Mặc dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, dù bị chém giết vẫn có thể được Thiên Đạo Hồng Hoang phục sinh, nhưng điều đó chắc chắn sẽ tổn thất tu vi và cảm ngộ, đối với mấy vị Thánh nhân là tổn thất cực lớn.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, họ tuyệt đối không chịu bó tay chịu trói.

Có điều, Chu Dịch đâu có dễ dàng buông tha như vậy?

Mặc dù bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy điều chuyển thủ đoạn,

đánh về phía vô số vân văn trận pháp bên ngoài, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận không hề bị ảnh hưởng.

Hư không gợn sóng liên tục, vạn đạo sóng dâng trào, nhưng trận pháp vẫn không hề có dấu hiệu bị phá vỡ.

"Sao có thể như vậy?" "Tu vi của hắn rốt cuộc là bao nhiêu!" Nhất thời, bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy có chút tuyệt vọng.

Tru Tiên Kiếm Trận danh bất hư truyền là phi Tứ Thánh tề xuất bất khả phá.

Có nghĩa là sức mạnh của bốn vị Thánh nhân có thể công phá trận pháp.

Nhưng lúc này, Lão Tử và bọn người Nguyên Thủy cảm thấy trận pháp kiên cố không thể phá nổi, sức mạnh Thánh nhân nhỏ bé đến cùng cực.

Chương 180

Điều này không có nghĩa là Tru Tiên Tứ Kiếm mạnh hơn trong tưởng tượng, mà là người thao trì nó đã vượt xa phạm trù của họ.

Trước kia họ chỉ coi Chu Dịch là người có cảnh giới cao hơn một bậc mà thôi, cho rằng sau khi đạt tới Hỗn Nguyên, khoảng cách giữa họ sẽ ngày càng thu hẹp, thậm chí có thể bỏ qua.

Nhưng lúc này họ mới thực sự hiểu ra, khoảng cách giữa đôi bên không những không thu hẹp mà còn không ngừng mở rộng đến mức không thể bù đắp.

Ngay cả khi đã trở thành Thánh nhân cũng không thể san lấp được.

"Chu Dịch sư thúc!" "Chuyện hôm nay là chúng ta sai rồi, xin ngài cao giơ đánh khẽ, tha cho chúng ta đi!" Lão Tử dứt khoát cúi đầu trước Chu Dịch.

Thể diện và tu vi nhiều năm cái nào quan trọng hơn, Lão Tử phân biệt rất rõ ràng.

Đại năng Hồng Hoang trọng thể diện, nhưng cũng phải tùy lúc.

Nếu đối phương mạnh đến mức không thể phản kháng mà vẫn còn cố giữ thể diện thì đó không phải là giữ thể diện mà là ngu xuẩn.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng biết lúc này cần phải biết co biết duỗi.

Hắn nghiến răng, cùng Lão Tử chắp tay với Chu Dịch: "Chu Dịch sư thúc, xin hãy thả chúng ta đi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng làm y như vậy.

Nhưng biểu hiện của bốn người này Chu Dịch hoàn toàn không để vào mắt.

“Nhân quả của ta và các ngươi lẽ ra nên sớm kết thúc!” “Hôm nay hãy trả món nợ nhân quả này đi!” Chu Dịch phất tay, Tru Tiên Tứ Kiếm đồng loạt hiện ra trước mắt.

Theo nhịp hạ tay của hắn, bốn thanh kiếm lần lượt chém về phía bốn vị Thánh nhân.

“Chu Dịch!

Ngươi thật sự không biết điều sao?” Sắc mặt Nguyên Thủy trở nên dữ tợn: “Hôm nay nếu ngươi chém giết chúng ta, Hồng Quân lão sư nhất định không bỏ qua cho ngươi!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không nói gì, nhưng đều hóa ra kim thân khổng lồ, chuẩn bị ngăn chặn thủ đoạn của Chu Dịch.

Lão Tử cũng vậy!

Bọn họ gầm thét liên hồi: “Sư thúc, làm việc gì cũng nên chừa một lối thoát, sau này còn dễ gặp lại!” “Lão sư của chúng ta dù sao cũng là Đạo Tổ!” “Dù không nể mặt chúng ta thì cũng nên nể mặt Đạo Tổ một chút chứ!” Bọn họ bắt đầu dùng thân phận Hồng Quân để ép người.

Chỉ tiếc là Chu Dịch lúc này làm sao có thể vì Hồng Quân mà e ngại?

“Không cần nói nhiều!” Vẻ mặt Chu Dịch lạnh lùng, Tru Tiên Tứ Kiếm không chút trở ngại xuyên thấu thân thể của bốn vị Thánh nhân.

Trong nháy mắt, thánh quả tan vỡ, thân thể nổ tung.

Nguyên thần và chân linh của Thánh nhân lúc này bị ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang mênh mông vô biên kéo đi, lôi ra ngoài Tru Tiên Kiếm Trận.

Một luồng nộ khí ngút trời cũng hiện lên trong ý chí Thiên Đạo vô biên đó.

“Chu Dịch!!” Không cần nói cũng biết, chính là Thiên Đạo đã cảm ứng được biến hóa bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, biết Chu Dịch đã chém giết bốn vị Thánh nhân Hồng Hoang.

Trong lòng Hồng Quân vô cùng uất ức, giọng nói mang theo sự tức giận tột cùng.

“Hồng Quân!

Ngài hãy lo mà tham ngộ đại đạo đi!” “Bản tọa trảm mấy tên đệ tử của ngài, tự có nhân quả rõ ràng.” “Nếu muốn ra tay với bản tọa, thì phải xem Hồng Quân Đạo Tổ ngài có thể đồng thời để mắt đến ý chí Thiên Đạo và bản tọa hay không!” Lời Chu Dịch vừa thốt ra, giọng nói của Hồng Quân lập tức tiêu tán.

Đúng như Chu Dịch đã nói, lúc này Hồng Quân đang ở thời khắc then chốt, căn bản không có khả năng ra tay với hắn.

Thánh nhân ngã xuống, thiên địa bi minh!

Khi Chu Dịch đưa bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy vào trong Hỗn Độn, ba người Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên cũng đã chỉnh đốn xong xuôi cả vùng Hồng Hoang.

Trong đó, Thông Thiên trên danh nghĩa vẫn là đệ tử của Hồng Quân, vì thế sau khi thu hoạch được khí vận Hồng Hoang vô cùng tận, đối với Hồng Quân vẫn có sự giúp đỡ to lớn.

Nói cách khác, kế hoạch Huyền môn đại hưng của Hồng Quân tuy không thành công mỹ mãn nhưng cũng không thất bại hoàn toàn.

Hiện tại, ông ta đang ngao du trong ý chí Thiên Đạo, dung hợp vạn thiên đại đạo, cố gắng đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

Quá trình này vô cùng quan trọng, cơ bản không thể phân tâm.

Theo cách nhìn của Hồng Quân, sau khi đại chiến Vu Yêu kết thúc,

mọi thứ hoàn toàn có thể giao cho bốn vị đệ tử xử lý, dù thế nào cũng sẽ không có biến số lớn.

Nhưng Hồng Quân không ngờ rằng, mấy tên đệ tử khi tranh giành khí vận lại xảy ra xích mích với Chu Dịch, cộng thêm việc trước đó lén lút ra tay với Bất Chu Sơn.

Bọn người Lão Tử không thể chiếm được lượng lớn khí vận ngay từ đầu, khiến thời gian Huyền môn đại hưng lại bị lùi lại một đoạn.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì còn tốt, Hồng Quân cũng không ngờ bọn người Lão Tử lại dám đối đầu trực diện với Chu Dịch.

Kết quả cần hỏi sao?

Nếu không phải Chu Dịch muốn thử nghiệm uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm thì e rằng ngay từ đầu hắn đã dùng đại pháp lực vô thượng để trấn sát bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy rồi!

Giữa Thánh nhân và Thánh nhân cũng có khoảng cách.

Ngay cả Hồng Quân cũng không nắm chắc phần thắng trước Chu Dịch, nói gì đến bọn người Lão Tử.

Kết cục cuối cùng đã rõ.

Thánh nhân ngã xuống, thiên địa bi minh.

Trên bầu trời đột nhiên hiện ra mây hồng ngập trời, đó là máu Thánh nhân rơi rụng.

Chúng sinh vẫn còn đang chìm đắm trong dư uy của đại chiến Vu Yêu trước đó, đối với việc thiên địa lúc này có mấy phần bi thương.

Lúc này họ cảm nhận được, biết rằng mấy vị Thánh nhân đã ngã xuống trong cuộc đấu pháp.

Thế là, từng đôi mắt trợn tròn như chuông đồng, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Mặc dù biết rõ Thánh nhân bất tử bất diệt, bị diệt sát cũng có thể được ý chí Thiên Đạo phục sinh, nhưng họ vẫn không thể bình phục được tâm trạng chấn động.

Đó là Thánh nhân đấy!

Kể từ khi Hồng Quân Đạo Tổ thành thánh, chúng sinh Hồng Hoang đều có một khái niệm rõ ràng: Vô địch!

Đúng vậy, vô địch!

Vô số người khát vọng chứng đạo thành thánh, vì thế mà vỡ đầu chảy máu.

Không biết bao nhiêu người đã ngã xuống trên con đường đó.

Trong đại chiến Vu Yêu, hai vị Thiên Đế của Yêu tộc là Đế Tuấn và Thái Nhất chẳng phải cũng vì mục tiêu đó mà tham gia tranh bá sao?

Nhưng kết cục thì sao?

Những kẻ tranh đoạt vị trí Thánh nhân hầu như không có kết cục tốt đẹp, những bá chủ một thời lần lượt ngã xuống, không còn thăm hơi.

Cho dù đã thành Thánh nhân thì sao?

Bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy chẳng phải vẫn không có sức kháng cự trước mặt Chu Dịch đó sao?

Mới đi bao lâu chứ?

Đã ngã xuống hết rồi?

Vô số người trong lòng bi thương, nếu tu luyện mà kết cục như thế thì khổ sở làm gì?

Nhưng loại cảm xúc đó cũng chỉ là phiến diện.

Nhanh chóng, mọi người nhận ra một thực tế: Không phải Thánh nhân quá yếu, mà là Chu Dịch quá mạnh.

Nếu có một ngày có thể tu hành đến mức độ như Chu Dịch thì Thánh nhân cũng có xá gì?

Hơn nữa chúng sinh cũng hiểu ra rằng tu luyện thành thánh không phải là con đường duy nhất, chứng đạo bằng pháp tắc cũng là một lựa chọn không tồi.

Mặc dù không có đặc tính bất tử bất diệt được bản nguyên Thiên Đạo phục sinh như Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng dù sao đó cũng là một lựa chọn khá tốt.

Tất nhiên đó là chuyện sau này.

Việc Thánh nhân ngã xuống mang lại cho chúng sinh Hồng Hoang sự chấn động tột cùng.

Dù sao ai cũng biết các vị Thánh nhân này sau này sẽ trọng sinh, nên việc bị diệt sát cũng không có ý nghĩa gì mấy.

Chương 181

Điều thực sự có ý nghĩa là sau khi thiên địa được tái tạo, họ hiểu ra rằng trong Hồng Hoang có một người tuyệt đối không thể đắc tội, thậm chí địa vị còn ở trên cả các vị Thánh nhân, đó chính là Chu Dịch!

Thậm chí không ít người cảm thấy địa vị của Chu Dịch ngang hàng với Hồng Quân Đạo Tổ, không thể lay chuyển.

Lúc này Chu Dịch không hề bận tâm đến những điều đó, sau khi tóm được thóp của Hồng Quân khiến ông ta phải ẩn thoái, Chu Dịch cũng nhanh chóng quay về Hỗn Độn Thiên.

Thiên địa Hồng Hoang đương nhiên đã có bọn người Thông Thiên, Nữ Oa xử lý.

Hắn quay về Hỗn Độn Thiên để sắp xếp ổn thỏa cho Vu tộc.

Trong Hỗn Độn Thiên rộng lớn vô biên, ở trung tâm có một cây Thế Giới Thụ vô cùng kinh người, kế đến là các linh căn đỉnh cấp như Ngũ Tinh Bất Tử Thụ, Tinh Thần Thụ.

Đất đai bao la, gần như vô cùng vô tận.

Trời cao đất xa, tuy so với thiên địa Hồng Hoang vẫn còn khoảng cách không nhỏ, nhưng nếu thực sự cho Hỗn Độn Thiên đủ thời gian, e rằng sau này sánh vai cùng Hồng Hoang, thậm chí hoàn toàn vượt qua cũng không phải là không thể.

Hiện nay trong Hỗn Độn Thiên chỉ tồn tại Phượng tộc là đại tộc duy nhất, nên có phần hơi quạnh quẽ.

Chu Dịch phất tay, hư ảnh trường hà thời gian hiện ra, luân hồi đại đạo lấp lánh.

Trong tiếng oanh minh của đại đạo, một tòa cung điện khổng lồ

theo đó xuất hiện trước mắt.

Đó chính là chí bảo của Vu tộc – Bàn Cổ Điện!

Chỉ thấy Chu Dịch đưa tay nắm lấy Bàn Cổ Điện, giải phóng vô số chân linh Vu tộc bên trong, đưa họ vào đạo luân hồi, mượn sức mạnh của Bàn Cổ Điện để tái tạo nhục thân cho Vu tộc.

Nhưng hắn phát hiện trong Hỗn Độn Thiên luôn tồn tại những vết nứt hư không, không ngừng gợn sóng, khiến thiên địa trông có vẻ không được ổn định cho lắm.

"Ồ?" Chu Dịch tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Hóa ra cả Vu tộc mang lại áp lực không nhỏ cho Hỗn Độn Thiên, ngay cả thời không cũng bắt đầu xuất hiện vài phần động đãng.

"May mà bản tọa có chuẩn bị!" Chỉ thấy Chu Dịch phất tay, vạn đạo hào quang lấp lánh, đan xen hình thành một lối đi thất thải.

Lối đi đó phóng ra từ Hỗn Độn Thiên, không lâu sau đã đáp xuống thiên địa Hồng Hoang, hướng thẳng về phía Bắc Hải.

"Gào!" Một tiếng kêu kinh thiên động địa, khóc quỷ thần sầu vang lên từ phương Bắc Hồng Hoang.

"Tôn thượng quả nhiên không quên ta!" Trên Bắc Hải đột nhiên hiện ra một vật khổng lồ kinh người.

Vật khổng lồ đó không ai khác chính là Bắc Hải Huyền Quy mà Chu Dịch đã từng khuyên bảo trước đây.

Nếu Bất Chu Sơn sụp đổ, Bắc Hải Huyền Quy tự nhiên sẽ bị chặt đứt tứ chi dùng làm cột chống trời.

Đồng thời Bắc Hải Huyền Quy cũng phải đầu thai chuyển thế, trở thành Huyền Vũ với gót chân kém hơn một bậc.

Tuy có thể hóa hình nhưng đối với nó đó không phải là tin tốt mà là họa diệt môn.

Nhưng giờ đây, dưới thủ đoạn của Chu Dịch, Bất Chu Sơn không hề sụp đổ, Bắc Hải Huyền Quy đương nhiên không cần phải gánh chịu số mệnh đã định.

Vì thế, Bắc Hải Huyền Quy không chút do dự bước lên lối đi thất thải, giữa muôn trùng sóng vỗ cuồn cuộn mà đi về phía Hỗn Độn.

Không lâu sau đã vào trong Hỗn Độn Thiên.

Khoảnh khắc đặt chân vào Hỗn Độn Thiên, Bắc Hải Huyền Quy cảm thấy xiềng xích trên người mình hoàn toàn biến mất.

Chỉ cần có người điểm hóa một chút là có thể lập tức hóa hình, sở hữu đạo thể!

"Huyền Quy, ngươi đang chờ gì vậy?" Chu Dịch không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt con rùa khổng lồ vô biên kia.

Hắn phất tay, một đạo sáng rực hiện ra trước mắt, Huyền Quy lập tức rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Chu Dịch nhìn Huyền Quy đang đốn ngộ, vẻ mặt hiện lên một tia kỳ đãi: "Để ta xem sự gia nhập của ngươi sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào đối với Hỗn Độn Thiên, ảnh hưởng thế nào đối với đạo của ta!" Chu Dịch đương nhiên là mong chờ điều đó.

Nếu Bắc Hải Huyền Quy có thể khiến Hỗn Độn Thiên thêm phần kiên cố thì hắn có thể thuận lý thành chương tiếp nhận khí vận của Vu tộc.

Hỗn Độn Thiên sẽ nghênh đón một cuộc lột xác, và nó cũng trực tiếp liên quan đến việc Chu Dịch có thể bước ra bước quan trọng nhất hay không: Thiên Đạo Cảnh!

Năm tháng đằng đẵng trôi qua, không biết đã bao lâu.

Bắc Hải Huyền Quy được Chu Dịch điểm hóa, sau một thời gian ngơ ngác cuối cùng cũng mở mắt vào một thời khắc nào đó.

Khoảnh khắc đó, thân thể nó xuất hiện biến hóa kinh người, không ngừng nứt vỡ.

Việc nứt vỡ này đối với Bắc Hải Huyền Quy không phải là chuyện xấu.

"Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy!" "Ha ha ha ~" Từ miệng Bắc Hải Huyền Quy vang lên một tràng cười sảng khoái.

Ngay sau đó, tốc độ nứt vỡ của thân thể càng lúc càng nhanh, cuối cùng hòa nhập vào hư không, hợp làm một thể với Hỗn Độn Thiên.

Làm tất cả những điều đó, Huyền Quy cũng nhận được sự gia trì của sức mạnh vô tận.

Nó trở thành một phần của Hỗn Độn Thiên, và Hỗn Độn Thiên lẽ nào lại không phản hồi lại?

Trong khi không gian Hỗn Độn Thiên ngày càng kiên cố, Huyền Quy cũng hoàn toàn rũ bỏ vẻ phàm tục, hoàn thành lột xác.

Dưới những đạo hào quang đan xen, một đạo thể xuất hiện trước mặt Chu Dịch.

Chính là Huyền Quy đã hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, sở hữu đạo thể.

Có điều, tuy đã có đạo thể nhưng do sở thích cá nhân, nó vẫn giữ dáng vẻ một gã vạm vỡ.

Cái trán bóng loáng trông cực kỳ hài hước, thân hình kiện khang thậm chí mang theo cảm giác sức mạnh mãnh liệt.

"Không tệ." Chu Dịch mỉm cười nhận xét.

Huyền Quy trực tiếp quỳ xuống trước mặt Chu Dịch: "Huyền Quy có ngày hôm nay, đa tạ tôn thượng đã chỉ điểm mê tân!" Chu Dịch gật đầu: "Từ hôm nay trở đi, hãy ở lại Hỗn Độn Thiên mà tu hành cho tốt." Đạo mà Huyền Quy tu luyện có lợi ích to lớn đối với Hỗn Độn Thiên, đồng thời việc ở lại đây tu luyện cũng là phúc phận của Huyền Quy.

Đối với việc này, Huyền Quy đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì, thậm chí còn vô cùng cảm kích trước quyết định của Chu Dịch.

"Đa tạ tôn thượng!

Đa tạ tôn thượng!" Sau khi xử lý xong chuyện của Huyền Quy, Chu Dịch bắt đầu bắt tay vào việc để Vu tộc chính thức giáng lâm thiên địa!

Sau khi Huyền Quy giúp Hỗn Độn Thiên thêm phần ổn định, trong lòng hắn thấp thoáng hiện lên một tia cảm ngộ.

"Nếu để Vu tộc bén rễ hoàn toàn trong Hỗn Độn Thiên, ta nhất định có thể bước vào Thiên Đạo Cảnh!" Với ý niệm đó, Chu Dịch bắt đầu nâng Bàn Cổ Điện, gánh vác Hỗn Độn đại đạo.

Dưới sự tác động của Hỗn Độn đại đạo và Hỗn Độn Trì bên trong Bàn Cổ Điện, vô số chân linh bên trong điện đều có cảm ứng.

Trong đó mạnh mẽ nhất không gì bằng mười một luồng hơi thở.

Đó chính là mười một vị Tổ Vu!

Họ dẫn đầu bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, bước vào trường hà luân hồi.

Khí huyết vô cùng và trọc khí đại địa bắt đầu từ Bàn Cổ Điện gia nhập vào trường hà luân hồi, cuối cùng thông qua Luân Hồi Trì mà thành hình.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng các vị Tổ Vu đều là những cường giả đỉnh phong, Chu Dịch muốn tái tạo chân thân Tổ Vu một cách hoàn mỹ đâu có dễ dàng?

Thời gian và tâm trí cần tiêu tốn cho việc này là một con số vô cùng phóng đại.

Tất nhiên, Chu Dịch có kiên nhẫn.

Đối với hắn đây cũng là một phần tu luyện.

Trong Hỗn Độn Thiên vang lên những tiếng oanh minh trận trận, luân hồi đại đạo và hư ảnh trường hà thời gian không ngừng đan xen.

Bàn Cổ Điện liên tục tuôn ra khí huyết vô tận và trọc khí đại địa, trước Luân Hồi Trì cũng bắt đầu xuất hiện thân thể của các tộc nhân Vu tộc.

Những tộc nhân này không khác mấy so với lúc họ ngã xuống, duy chỉ có thực lực là trở về như lúc mới sinh.

Chân linh và nhục thân của họ chưa hoàn toàn khế hợp, cần tiêu tốn thời gian để hoàn thiện.

Huyết mạch Vu tộc càng yếu thì cường độ nhục thân càng thấp, thời gian chân linh và nhục thân khế hợp cũng càng ngắn.

Như vậy, ngược lại những Vu tộc tầm thường lại được hưởng lợi.

Chương 182

Trong khi Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu đang nỗ lực trọng sinh, không ít tộc nhân Vu tộc cấp thấp đã bắt đầu khai khẩn lãnh địa trong Hỗn Độn Thiên, tìm kiếm không gian sinh tồn.

Trong thời gian đó, Thánh nhân Hậu Thổ cũng từng đến Hỗn Độn Thiên.

Dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, Vu tộc đương nhiên nhanh chóng đứng vững chân tại đây.

Tất nhiên lần này Vu tộc không phạm phải sai lầm như trước, không tùy ý vung đao đồ sát sinh linh trong Hỗn Độn Thiên.

Họ thành thật hấp thu trọc khí đại địa sinh ra trong Hỗn Độn Thiên để tu luyện, chung sống hòa bình với cư dân lâu đời của Hỗn Độn Thiên là Phượng tộc.

Có lẽ sau khi trải qua đại chiến, tộc quần hiếu chiến này cuối cùng cũng đã buông bỏ chấp niệm.

Vu tộc có thể tiếp tục trưởng thành, trong lòng Hậu Thổ đương nhiên vô cùng hoan hỉ.

Thỉnh thoảng nàng lại nhìn lên bầu trời cao lấp lánh vạn trượng hào quang kia, nhìn về phía Chu Dịch đang rực rỡ như vầng thái dương của Hỗn Độn Thiên, trong mắt hiện lên những tia sáng kỳ lạ.

Năm tháng vô tận trôi qua trong nháy mắt.

Trong lúc Chu Dịch dốc hết toàn lực để Vu tộc xuất hiện hoàn chỉnh trong Hỗn Độn Thiên, thiên địa Hồng Hoang cũng bắt đầu dần dần khôi phục sinh cơ.

Một luồng khí tức kinh người bắt đầu khuếch tán không rõ nguyên

do, bao trùm lên từng tấc đất mảnh trời của Hồng Hoang.

Đó là khí tức của Hồng Quân!

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Luồng khí tức kinh người này hoàn toàn không thể so sánh với lúc Thánh nhân xuất thế trước kia!

Hóa ra trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng đó, Hồng Quân cuối cùng cũng đã thành công bước ra bước kia, tiến vào Thiên Đạo Cảnh.

Tất nhiên chúng sinh Hồng Hoang không rõ Thiên Đạo Cảnh là gì, chỉ biết lúc này Hồng Quân mạnh mẽ hơn Chu Dịch lúc trước rất nhiều.

"Đạo Tổ!

Đạo Tổ a!" "Thiên địa này quả nhiên vẫn là thiên hạ của Đạo Tổ!" "Thân là người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Hoang, địa vị của ngài vốn đã ở trên các vị Thánh nhân rồi." Hồng Quân tuy chưa từng ra tay trước mặt chúng sinh, nhưng ai có thể nghi ngờ thực lực của ông ta chứ?

Huống chi lúc này Hồng Quân Đạo Tổ lại cao điệu như thế, chính là muốn tuyên bố chủ quyền địa vị của mình.

Ngược lại phía Chu Dịch... lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên không biết Chu Dịch lúc này đang ở Hỗn Độn Thiên thực hiện việc di dời Vu tộc – những người đáng lẽ phải biến mất hoàn toàn – vào trong thế giới của mình.

Họ chỉ cho rằng Chu Dịch không dám đối đầu trực diện với Đạo Tổ nên mới im hơi lặng tiếng.

Nhưng cũng không ai dám nói Chu Dịch không được.

Dù sao uy danh Chu Dịch chém giết Tứ Thánh vẫn còn sờ sờ ra đó, không ai có thể phủ nhận.

Có điều Hồng Quân Đạo Tổ rõ ràng là đã tiến thêm một bước.

Điều họ mong chờ hơn là trong tình hình Đạo Tổ cường thế như thế này, sau này Chu Dịch và Hồng Quân sẽ ra sao?

Đối với thiên địa Hồng Hoang là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Nếu là chuyện xấu thì hy vọng đừng rơi xuống đầu mình.

Tất nhiên đó cũng chỉ là những suy đoán lung tung mà thôi.

Chu Dịch không xuất đầu lộ diện, mọi thứ vẫn chỉ là ẩn số.

Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân lão đạo đã lâu mới xuất hiện trên vị trí chủ tọa.

Trong ánh mắt không mang theo chút cảm xúc nào, dường như mọi thứ, bao gồm cả ký ức, đều đã bị xóa sạch.

Nhưng thực tế không phải vậy!

Một lát sau, Hồng Quân – người tưởng như bị ý chí Thiên Đạo chi phối – chậm rãi lắc đầu, thần sắc khôi phục như cũ.

Ông ta phất tay, sức mạnh mênh mông lập tức hiện ra, dưới ánh sáng rực rỡ, bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều xuất hiện, ngồi trên những tấm bồ đoàn phía dưới.

"Chu Dịch!" "Chu Dịch!!" Khoảnh khắc bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy xuất hiện, giọng nói ai nấy đều mang theo vài phần nghiến răng nghiến lợi, dường như căm thù Chu Dịch đến cực điểm.

Dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà bị người ta chém giết như thế, mặt mũi để đâu?

Lúc này tuy được phục sinh dưới sức mạnh Thiên Đạo nhưng nỗi

nhục nhã đó vẫn không thể xua tan!

Lúc này bốn vị Thánh nhân vừa mới được ý chí Thiên Đạo hồi sinh, nhưng câu đầu tiên thốt ra lại là sự căm thù đối với Chu Dịch!

Có thể thấy, trong suốt thời gian dài Thiên Đạo tái tạo bản nguyên cho họ, trong lòng họ chất chứa bao nhiêu bất mãn và phẫn hận!

Sau khi xả hết nỗi bực dọc trong lòng, dù là Lão Tử, Nguyên Thủy hay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đều nhận ra nơi này chính là Tử Tiêu Cung.

Lập tức, họ ngẩng đầu nhìn lên phía trên, quả nhiên là Hồng Quân!

"Lão sư!" Họ lập tức quỳ lạy về hướng Hồng Quân.

Nguyên Thủy nói: "Lão sư, tên Chu Dịch kia làm xằng làm bậy, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân như chúng con cũng không để vào mắt, tùy ý chém giết!

Xin lão sư hãy đòi lại công đạo cho chúng con!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng phụ họa: "Lão sư, không thể để cái thói này lộng hành được, hắn chém giết bản nguyên của chúng con, chính là đang đánh vào mặt mũi của lão sư đấy ạ!" Lão Tử tuy không nói gì, nhưng rõ ràng có Nguyên Thủy và hai người kia lên tiếng thì sự hiện diện của hắn cũng không còn quá quan trọng.

Nhìn mấy tên đồ đệ bên dưới, Hồng Quân có cảm giác hận sắt không thành thép.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì thôi đi, dù sao lúc đầu Hồng Quân nhận họ làm đồ đệ cũng chỉ vì muốn trả nhân quả, chứ không thực sự nhìn trúng gót chân và tư chất của họ.

Nhưng không ngờ Lão Tử và Nguyên Thủy cũng ngu xuẩn đến mức đó, đưa ra lựa chọn không minh trí là đối đầu trực diện với Chu Dịch?

Trước khi Hồng Quân đạt tới Thiên Đạo Cảnh, ông ta cũng không muốn làm vậy.

Bọn Lão Tử lấy đâu ra gan đó?

Nhưng chuyện đã rồi, bọn họ cũng đã được bản nguyên Thiên Đạo hồi sinh, Hồng Quân có trách mắng thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ông ta chậm rãi mở lời: "Chuyện này đừng nhắc lại nữa!" Bọn người Lão Tử và Nguyên Thủy đều sững sờ!

Không nghe lầm chứ?

Bọn họ đương nhiên không thể dùng thần thông đạo pháp để đối phó Chu Dịch, người duy nhất họ trông cậy có thể uy hiếp được hắn chính là Hồng Quân.

Không cần Hồng Quân chém giết được Chu Dịch, chỉ cần đòi lại được chút mặt mũi là được rồi.

Thế mà...

Hồng Quân lại từ chối sao?

Chẳng lẽ thực lực của Hồng Quân cũng không bằng Chu Dịch?

Trong thoáng chốc, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, không dám tưởng tượng nếu đúng là vậy thì sau này phải làm sao.

Dường như nhận ra các đồ đệ đang suy nghĩ lung tung, Hồng Quân lạnh hừ một tiếng rồi nói: "Bản tọa hiện nay đã bước chân vào Thiên Đạo Cảnh!" "Tuy nhiên, với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Hoang, bản tọa không thể tùy tiện ra tay, nếu không sẽ làm trái với bản tâm Thiên Đạo!" Thực ra Hồng Quân cũng có chút uất ức.

Vốn dĩ tưởng rằng sau khi thành Thiên Đạo Cảnh có thể áp chế được Chu Dịch, cho hắn biết Hồng Quân cũng không dễ trêu chọc.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, chỉ cần một ngày Hồng Quân chưa thoát khỏi thân phận người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Hoang thì ngày đó ông ta vẫn chưa thể vận dụng sức mạnh của mình một cách hợp lý.

Đối phó với Chu Dịch là chuyện không thể.

Thân là người phát ngôn Hồng Hoang, ông ta còn bị hạn chế nhiều hơn cả bọn Lão Tử, Nguyên Thủy.

Vì vậy, Hồng Quân càng thêm khát khao sớm ngày thoát ly khỏi thân phận này.

Huyền môn đại hưng, Huyền môn suy nhược!

"Khoảng cách đến lúc bản tọa thoát khỏi hạn chế đã không còn xa nữa!" Hồng Quân thầm tính toán trong lòng.

Chương 183

Việc trước đó đột phá mà truyền khí tức đi khắp Hồng Hoang cũng chỉ nhằm mục đích rung cây nhát khỉ mà thôi.

Nghe Hồng Quân nói vậy, bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy đều sững sờ.

Nhưng là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ làm sao không hiểu được lời Hồng Quân nói từng chữ đều là thật.

Như vậy, họ lại càng thêm uất hận!

"Chẳng lẽ thù này vĩnh viễn không báo được sao?" Nguyên Thủy không cam tâm.

Lão Tử cũng vậy.

Hồng Quân chậm rãi lắc đầu: "Không phải thế!" Nghe Hồng Quân nói vậy, bọn Lão Tử lại nhen nhóm hy vọng.

"Sau đại chiến Vu Yêu, Nhân tộc lẽ ra phải bước vào giai đoạn phát triển bùng nổ, nhưng hiện tại..." Hồng Quân trầm mặc, không biết giải thích thế nào.

Theo mệnh số nguyên bản của Hồng Hoang, dù sau đại chiến Vu Yêu, Nhân tộc cũng chỉ mới thoát khỏi thân phận người nguyên thủy mà thôi.

Có được mấy người tu hành chứ?

Nhưng hiện tại Nhân tộc phát triển quá nhanh, không theo kế hoạch định sẵn.

Nhân tộc phát triển tốt chẳng lẽ không tốt sao?

Nhưng nếu xét theo tốc độ phát triển trong lòng các Thánh nhân thì

hoàn toàn không ổn.

Hiện nay Nhân tộc phát triển mãnh liệt như thế, Thánh nhân muốn nhúng tay vào cũng khó.

"Nguyên bản, Nhân tộc sẽ xuất hiện Tam Hoàng Ngũ Đế, đây là cơ hội tốt để mấy người các ngươi nhúng tay vào khí vận Nhân tộc, làm lớn mạnh đại giáo của mình.

Nhưng hiện tại..." Hồng Quân trầm tư một lát rồi nói: "Với tình hình các ngươi liên tục đối đầu với Chu Dịch, e rằng Nhân tộc sẽ không còn công nhận các ngươi nữa!" Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều nhìn về phía Lão Tử.

Chỉ thấy Lão Tử bất đắc dĩ gật đầu.

"Khí vận Nhân tộc trên người ta đã tụt dốc đến mức cực hạn!" Trước đại chiến Vu Yêu, khí vận Nhân tộc trên người Lão Tử tuy không nhiều nhưng cũng khá đáng kể.

Dù sao Lão Tử cũng là giáo chủ Nhân giáo, truyền thụ Kim Đan đại đạo cho Nhân tộc, lại còn truyền thụ pháp môn luyện đan, đối với Nhân tộc công lao không hề nhỏ.

Nhưng khi Nhân tộc phát hiện Lão Tử đối đầu với Chu Dịch, sự công nhận dành cho Lão Tử lập tức tụt xuống đáy.

Sau khi Lão Tử kiểm tra một lượt thì phát hiện, những luyện đan chi pháp ông ta truyền thụ đã bị đại đa số Nhân tộc vứt bỏ, thậm chí ngay cả Kim Đan đại đạo cũng có không ít người từ bỏ.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là dù trong thời gian ngắn tốc độ phát triển của Nhân tộc sẽ bị chậm lại đôi chút, nhưng cuối cùng khi họ tìm ra phương thức mới, Lão Tử sẽ hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Nhân tộc.

Đối với Lão Tử, đây chắc chắn là một tin cực xấu.

Trong lần ngã xuống này, Lão Tử mới là kẻ thua cuộc lớn nhất.

Điều này khiến tâm trạng của bọn người Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dễ chịu hơn đôi chút.

Mấy sư huynh đệ bọn họ cũng không đoàn kết như tưởng tượng.

"Lão sư, hiện tại chúng con phải làm sao để cứu vãn cục diện?" Lão Tử không bận tâm đến sự thay đổi tâm lý của ba người kia.

Hồng Quân chậm rãi gật đầu, nói: "Cũng không phải là không có cách!

Hạo Thiên, Dao Trì, hai người vào đây!" Theo tiếng gọi của Hồng Quân, lập tức có hai vị đồng tử xuất hiện.

Hai vị đồng tử này bọn người Lão Tử cũng chẳng lạ lẫm gì, chính là hai người luôn đi theo bên cạnh Hồng Quân, lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung cũng luôn túc trực bên cạnh: Hạo Thiên và Dao Trì.

"Kiến quá lão gia!" Cặp kim đồng ngọc nữ bước vào, cung kính hành lễ với Hồng Quân.

Chỉ thấy Hồng Quân nói với Hạo Thiên và Dao Trì: "Hai người đi theo bản tọa bấy lâu nay, cũng coi như có chút tạo hóa.

Hiện nay thiên địa sau đại kiếp Vu Yêu đang thiếu người quản thúc, hai người hãy thay bản tọa chưởng quản thiên địa Hồng Hoang đi!" Nói đoạn, Hồng Quân đưa tay chỉ một cái, Hạo Thiên và Dao Trì không còn dáng vẻ đồng tử nữa, lần lượt hóa thành một nam tu anh tuấn mày kiếm mắt sáng và một nữ tu tuyệt mỹ khuynh thế.

"Đa tạ lão gia!" "Đa tạ lão gia!" Hạo Thiên và Dao Trì đều mừng rỡ quá đỗi, được Đạo Tổ đích thân điểm danh thay mặt ông ta chấp chưởng Hồng Hoang, đây quả là một nhiệm vụ béo bở!

Sau đó, Hồng Quân phất tay, lại có mấy kiện bảo vật hiện ra.

Ông ta giao cho Hạo Thiên một thanh bảo kiếm và một tấm gương.

"Đây là Hạo Thiên Kính và Hạo Thiên Kiếm!

Hạo Thiên Kính bên trên có thể quan sát cửu u, bên dưới có thể tra xét hoàng tuyền, mọi sự trong Hồng Hoang đều nằm trong tầm mắt.

Hạo Thiên Kiếm uy lực vô song, xứng đáng cho Thiên Đế sở hữu, hãy cầm lấy mà cai quản cho tốt, nếu có kẻ không phục, cứ việc vung kiếm trảm chi!" Hạo Thiên mừng rỡ, vội vàng tiến lên tạ ơn Đạo Tổ, nhận lấy các kiện pháp bảo.

Pháp bảo Hồng Quân ban cho Dao Trì là một chiếc trâm phượng và một gốc linh căn.

"Đây là Kim Phượng Ngọc Thoa, chỉ cần nhẹ nhàng vạch một cái là có thể phân cắt dải ngân hà!

Còn đây là Nhâm Thủy Bàn Đào, một trong mười đại tiên thiên linh căn thượng cổ!" Kim Phượng Ngọc Thoa cùng Hạo Thiên Kiếm, Hạo Thiên Kính đều là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cực kỳ hiếm có, vì thế Dao Trì đương nhiên không có gì bất mãn.

Huống chi, Nhâm Thủy Bàn Đào trong mười đại tiên thiên linh căn cũng là một tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Bản thể của nó có thể phân ra thành chín ngàn gốc.

Ba ngàn gốc đầu tiên chín ngàn năm mới nở hoa, chín ngàn năm mới kết quả, thêm chín ngàn năm nữa mới có được ba ngàn trái bàn đào thượng đẳng.

Ba ngàn gốc ở giữa sáu ngàn năm nở hoa, sáu ngàn năm kết quả, sáu ngàn năm sau được ba ngàn trái bàn đào trung đẳng.

Ba ngàn gốc cuối cùng ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm sau được ba ngàn trái bàn đào hạ đẳng.

Đặc tính này thực sự giúp ích rất nhiều cho chức vị Vương Mẫu sau này của Dao Trì.

Nếu dùng thứ này để chiêu đãi vạn tiên, chẳng lẽ thiên địa không ngày càng hưng thịnh lâu dài sao?

Sau khi lần lượt nhận được phần thưởng của Đạo Tổ, Hạo Thiên và Dao Trì định lui ra.

Nhưng đúng lúc đó, Hồng Quân lại lên tiếng: "Tây Vương Mẫu, tiến lên!" Bên trong một tòa bảo điện của Tử Tiêu Cung, Tây Vương Mẫu với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong mở mắt, trên mặt hiện lên vài phần đắng chát.

Nàng hóa thành một luồng sáng bay vào trong bảo điện Tử Tiêu Cung, hướng về phía Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Đệ tử bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ!" Sau đó mới quay sang chắp tay hành lễ với các vị Thánh nhân: "Kiến quá chư vị Thánh nhân!" Lúc này bọn người Lão Tử mới nhớ ra còn có nhân vật Tây Vương Mẫu này.

Khi đó Tây Vương Mẫu chẳng qua chỉ là một con cờ trong kế hoạch của Hồng Quân nhằm giúp Yêu tộc lớn mạnh.

Mặc dù cuối cùng Tiên Đình đã như nguyện trở thành nền tảng cho sự lớn mạnh của Yêu tộc Thiên Đình, nhưng trong đó cũng có không ít khúc chiết, suýt chút nữa khiến Hồng Quân bị Chu Dịch tính kế.

Tây Vương Mẫu cũng vì để Hồng Quân thoát khỏi một phần nhân quả nên mới được đặc cách thu làm ký danh đệ tử, ở lại Tử Tiêu Cung tu hành.

Không thể không nói, Tây Vương Mẫu quả không hổ danh là đại

thần thông giả đỉnh phong.

Ở trong Tử Tiêu Cung của Hồng Quân, nàng được tai nghe mắt thấy, giờ đây tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, so với Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chẳng kém là bao.

Hoặc có lẽ, đại thần thông giả trong Hồng Hoang thực sự quá nhiều, người đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong không phải là ít.

"Tây Vương Mẫu, ngươi có biết bản tọa gọi ngươi lên đây có mục đích gì không?" Hồng Quân cất tiếng hỏi.

Tây Vương Mẫu chậm rãi lắc đầu: "Đệ tử ngu muội, thật không rõ." Hồng Quân nói tiếp: "Có một việc béo bở giao cho ngươi.

Hiện nay đại chiến Vu Yêu vừa qua đi, trật tự giữa thiên địa đang dần khôi phục, cần một nhân vật lĩnh quân chủ đạo tất cả.

Bản tọa giao phó cho Hạo Thiên và Dao Trì tái lập Thiên Đình, làm Thiên Đế và Vương Mẫu, ngươi hãy ở bên cạnh hỗ trợ bọn họ cho tốt." Bọn người Lão Tử lập tức hiểu ra ý đồ của Hồng Quân.

Hóa ra ông ta muốn đem con bài "Thủ lĩnh nữ tiên" từng bị vứt bỏ trước kia ra để sử dụng một lần nữa.

Dù sao Tây Vương Mẫu cũng từng là thủ lĩnh nữ tiên, lại từng là chủ nhân Tiên Đình.

Nếu có nàng ở đó, việc Hạo Thiên và Dao Trì xử lý tái lập Thiên Đình sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Biểu cảm của Tây Vương Mẫu lại có chút kỳ quái, trong ánh mắt lộ rõ sự không vui.

Khi xưa nàng làm chủ Tiên Đình, dốc hết tâm sức muốn tạo dựng sự nghiệp, kết quả thì sao, Hồng Quân chỉ một câu nói là bắt nàng ở lại Tử Tiêu Cung.

Mãi cho đến khi đại chiến Vu Yêu kết thúc, Tây Vương Mẫu vẫn chưa có cơ hội tái xuất.

Chương 184

Mặc dù hiện tại nàng đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng tự vấn lòng mình, Hồng Quân chẳng hề dạy dỗ nàng điều gì tử tế cả, tất cả đều do gót chân và sự tham ngộ của chính nàng mà thôi.

Giờ đây thấy nàng lại có giá trị lợi dụng, Hồng Quân lại muốn lôi nàng ra sao?

Trong lòng Tây Vương Mẫu làm sao không có oán khí cho được?

Nhưng lúc này nàng không cách nào bộc lộ với Hồng Quân.

Đối phương là Đạo Tổ cao cao tại thượng, làm sao hiểu được tâm tư của nàng?

Lúc này, Tây Vương Mẫu cũng chỉ có thể hào sảng chắp tay với Hồng Quân: "Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư!" Nói thì vậy, nhưng Tây Vương Mẫu đã quyết định rồi, khi tái lập Thiên Đình nàng chắc chắn sẽ chỉ làm một kẻ nhàn rỗi, tuyệt đối không bao giờ dốc tâm dốc sức thêm lần nào nữa.

Hồng Quân hoàn toàn không bận tâm đến suy nghĩ của Tây Vương Mẫu.

Ông ta chỉ gật đầu hài lòng.

Việc Tây Vương Mẫu có thực sự tham gia vào việc xây dựng Thiên Đình hay không ông ta không quan tâm, thứ ông ta cần chỉ là cái danh tiếng của nàng mà thôi.

Chỉ cần Tây Vương Mẫu trở thành một phần của Thiên Đình, sau này sẽ có không ít người của Tiên Đình cũ hoặc các đại thần thông giả viễn cổ ra mặt gia nhập.

Từ đầu đến cuối, Hồng Quân chỉ coi Tây Vương Mẫu như một

công cụ mà thôi.

Sau khi dặn dò Tây Vương Mẫu xong, Hồng Quân lại tiếp tục nói với bọn người Lão Tử: "Thiên Đình sẽ chấp chưởng thiên địa, thống ngự chúng sinh, hưởng thụ khí vận Hồng Hoang.

Các ngươi đã hiểu chưa?" Hồng Quân nói đến đây, bọn người Lão Tử lập tức hiểu ra.

Hiện nay Nhân tộc phát triển thần tốc, đó là chuyện không thể thay đổi.

Nhưng nếu có người có thể đứng trên đầu Nhân tộc kia, thì Nhân tộc phát triển nhanh đến đâu cũng vậy thôi.

Thiên Đình chính là quân cờ quan trọng nhất.

Chỉ cần khí vận của các vị Thánh nhân có thể đặt lên Thiên Đình, biến Thiên Đình trở thành tồn tại chí cao vô thượng chân chính trong Hồng Hoang, thì có thể ức chế Nhân tộc một cách hoàn mỹ, đồng thời liên tục thu hoạch được khí vận kinh người của thiên địa Hồng Hoang gia trì.

Vì mục tiêu này, mọi tổn thất trước đó đều sẽ được bù đắp hoàn toàn, thậm chí còn có thu hoạch lớn hơn.

Để đạt được mục đích đó, Thiên Đình phải là thế lực không gì cản nổi.

Hạo Thiên hay Dao Trì, hay Tây Vương Mẫu cũng chỉ là công cụ mà thôi.

Điều quan trọng nhất vẫn là các vị Thánh nhân phải nhúng tay vào, thu phục vô số đại năng Hồng Hoang vào Thiên Đình để không ngừng lớn mạnh!

"Lão sư, đệ tử đã hiểu!" "Lão sư, đệ tử đã hiểu!" Lão Tử, Nguyên

Thủy cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều hành lễ với Hồng Quân.

So với Hồng Quân, thủ đoạn của họ quả thực non nớt đến mức không lời nào tả xiết, quá đỗi thô thiển.

Nếu dùng cách của Hồng Quân là không đối đầu trực diện với Chu Dịch thì e rằng lúc đầu đã không chịu thiệt thòi lớn đến thế.

Thấy các đệ tử đều đã hiểu, trên mặt Hồng Quân cũng hiện lên một tia cười.

"Chuyện Phong Thần tuy chưa đến lúc, nhưng hiện tại quan trọng nhất là làm cho Thiên Đình lớn mạnh, trở thành chúa tể thực sự của Hồng Hoang!" Trong lúc tâm tư xoay chuyển, giọng nói của Hồng Quân cũng vang dội khắp hoàn vũ: "Thiên Đình tái lập!" Giọng nói của Hồng Quân truyền khắp bốn phương, khiến cho tất cả sinh linh đều hay biết.

Thiên Đình!

Cái tên này vốn chẳng hề xa lạ.

Thiên Đình của Yêu tộc do Đế Tuấn và Thái Nhất sáng lập tuy đã bị tiêu diệt, nhưng vẫn còn không ít yêu tộc hoài niệm.

Dù sao, đó cũng là biểu tượng cho vinh quang ngày trước.

Hiện tại, Hồng Quân lại trực tiếp tuyên bố tái lập Thiên Đình?

Điều này có ý nghĩa gì?

Đối với chúng sinh mà nói, đây là một tín hiệu.

Sau trận đại chiến Vu - Yêu, cuối cùng Hồng Quân cũng đã nhúng tay vào việc sắp xếp lại đại cục của đất trời Hồng Hoang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một Thiên Đình do đại năng bình thường thành lập và một Thiên Đình được xây dựng theo ý chỉ của Đạo Tổ là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Ít nhất, sinh linh trong Hồng Hoang hiện nay đều hy vọng tình huống này xuất hiện.

Thiên Đình lúc này sẽ không giống như Yêu tộc khi xưa, mang lại nghiệp lực vô tận cho thế gian.

Sau khi dặn dò xong, Hồng Quân phất tay cho các vị Thánh nhân cùng Hạo Thiên, Dao Trì và Tây Vương Mẫu rời đi.

Những gì cần làm ông ta đã làm, sau đó liền một lần nữa hòa mình vào ý chí Thiên đạo, trở thành một cỗ máy duy trì trật tự Thiên đạo vô tri vô giác.

Hạo Thiên và Dao Trì dù sao cũng là đồng tử bên cạnh Hồng Quân, tuy mang danh đồng tử nhưng thực lực và thủ đoạn không hề thua kém các vị đại thần thông giả đỉnh cấp.

Dưới bàn tay của hai người, Thiên Đình Yêu tộc từng tan hoang đã nhanh chóng được thu dọn, tái hiện lại vinh quang năm nào.

Họ còn điểm hóa không biết bao nhiêu tiên hạc, hoa cỏ, khiến Thiên Đình trông không còn đơn điệu mà thêm phần đại khí.

Vạn năm sau, việc tu sửa Thiên Đình hoàn tất, chỉ chờ vô số đại năng gia nhập, và triệu tập yêu tộc hội tụ thành thiên binh.

Quá trình này không hề dễ dàng, vì vậy Dao Trì đã phát thiếp mời rộng rãi, mời vô số đại năng tham gia Bàn Đào thịnh hội sau mười vạn năm.

Mục đích tự nhiên là để chiêu lãm đại năng trong chúng sinh.

Để Thiên Đình thêm phần hưng thịnh, mấy vị Thánh nhân cũng sẽ xuất hiện vào lúc này để thể hiện sự coi trọng đối với Thiên Đình.

Tin tức vừa ra, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Đã có không ít người tâm động muốn gia nhập Thiên Đình hiện

tại.

Được Đạo Tổ đích thân chỉ điểm, lại có Thánh nhân bảo chứng, còn lý do gì để do dự?

Gần như tất cả các đại năng Hồng Hoang đều đạt thành thống nhất: Bàn Đào đại hội nhất định phải tham gia!

Còn về việc đại hội náo nhiệt ra sao, đó là chuyện sau này.

Trong lúc Hồng Quân bận rộn xây dựng Thiên Đình để chèn ép Nhân tộc, Chu Dịch ở trong Hỗn Độn Thiên cũng đã có tiến triển cuối cùng.

Mười một đạo khí tức kinh người xông thẳng lên trời, mười một loại sức mạnh pháp tắc khác biệt hoàn toàn cộng với khí huyết lực bắt đầu giao thoa.

Cuối cùng, những sức mạnh đó rơi xuống chân thân của các Tổ Vu khác nhau, đạt đến sự điều hòa và thống nhất hoàn mỹ với chân linh bên trong.

Đến đây, trong Hỗn Độn Thiên bắt đầu vang lên từng trận ong minh.

Sau khi mười một vị Tổ Vu triệt để quy vị, khí vận của Vu tộc trong Hỗn Độn Thiên đã hoàn toàn hoàn thiện.

Chu Dịch mở mắt ra, trong đôi đồng tử lấp lánh ánh sáng vô tận, rực rỡ lóa mắt, cực kỳ bất phàm. "Thiên Đạo Cảnh!

Thiên Đạo Cảnh!

Thế nào mới là Thiên Đạo Cảnh?" Vào khoảnh khắc quan trọng nhất khi bước từ Hỗn Nguyên đỉnh phong tiến tới Thiên Đạo Cảnh, Chu Dịch không ngừng tự vấn bản thân, truy tìm đáp án.

Trong cơn mênh mông hỗn độn, hắn cảm thấy Hỗn Độn Thiên

trước mắt đang biến đổi với tốc độ kinh người, lưu chuyển theo một quỹ đạo không thể tin nổi.

Rất nhanh, một cỗ ý chí bắt đầu sinh ra, đó là ý chí của Hỗn Độn Thiên, là chân linh của Hỗn Độn Thiên.

Dưới ý chí Thiên đạo của Hỗn Độn Thiên, cả thế giới này chẳng qua chỉ là một đạo thể tương xứng với ý chí đó mà thôi.

Chân linh và đạo thể của tu sĩ chẳng phải cũng có quan hệ như vậy sao?

Trong nháy mắt, hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Hỗn Độn Thiên vốn dĩ không tồn tại ý chí tự thân, tất cả chỉ là do Chu Dịch thôi diễn ra, nhưng trong quá trình đó hắn đã cảm ứng được chân lý của cảnh giới Thiên Đạo.

Chân linh của hắn lúc này đang run rẩy.

Khác với nguyên thần và đạo thể, chân linh là thứ duy nhất của vạn sự vạn vật, tu vi thăng tiến không thể thay đổi chân linh.

Nó vẫn mong manh như vậy, dễ dàng bị mài mòn.

Chương 185

Muốn bước vào Thiên Đạo Cảnh, cách duy nhất là nâng cấp chân linh!

Quá trình này vô cùng hung hiểm, sơ suất một chút là chân linh tan biến, thân tử đạo tiêu.

Hồng Quân chọn cách dung hợp vào Thiên đạo Hồng Hoang để tránh nguy hiểm đến mức tối đa, thuận lợi bước vào Thiên Đạo Cảnh.

Nhưng Chu Dịch chỉ có thể dựa vào chính mình!

Vô số cảm ngộ lúc này tràn vào chân linh, thậm chí có cả đạo văn lạc ấn lưu lại trên chân linh của hắn.

Đây là thủ đoạn Chu Dịch học được từ Vu tộc.

Trong nháy mắt, nguyên thần và nhục thân của hắn không có gì thay đổi, nhưng chân linh lại đạt được sự trưởng thành không tưởng.

Mỗi một lần điêu khắc và khắc họa chân linh đều giống như khiêu vũ trên bờ vực thẳm, hễ sai một ly là hậu quả khôn lường.

Nhưng rủi ro lớn thì thành quả cũng kinh người.

Khi chân linh không ngừng lớn mạnh, Chu Dịch cảm thấy thực lực của mình như ngồi tên lửa, tăng vọt vù vù.

Không biết bên ngoài đã trôi qua bao lâu, trong quá trình điêu khắc chân linh, Chu Dịch cảm thấy thời gian dường như đã mất đi ý nghĩa ban đầu của nó.

Đợi đến khi chân linh của hắn lạc ấn vô số văn lộ pháp tắc, triệt để định hình và đạt tới Thiên Đạo Cảnh tiền sở vị hữu, thời gian dường như mới trôi qua trong một cái búng tay. "Hù!" Chu Dịch thở ra

một hơi, chậm rãi mở mắt.

Nếu như khi thực lực của hắn ở mức Hỗn Nguyên đỉnh phong, trong mắt Hậu Thổ và những người khác, hắn trông giống như một người phàm bình thường, thì lúc này khi Hậu Thổ và Đế Giang nhìn lại, nếu không để ý kỹ, họ thậm chí không thể cảm nhận được sự hiện diện của Chu Dịch.

Nhưng ngay khi ý nghĩ đó vừa hiện lên, Chu Dịch dường như lại hiện diện ở khắp mọi nơi, vô xử bất tại.

Cảm giác quỷ dị này khiến người ta lạnh sống lưng, không biết phải làm sao. "Phản phác quy chân!

Thật sự là thái quá quy chân rồi!" Hậu Thổ - người luôn chờ đợi Chu Dịch xuất quan - không khỏi cảm khái vạn phần.

Nàng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để ngăn chặn những biến động kinh người khi hắn đột phá nhằm bảo vệ sinh linh trong Hỗn Độn Thiên, nhưng giờ xem ra là đa sự rồi.

Sự đột phá của Chu Dịch không dẫn đến bất kỳ biến hóa nào, thậm chí một chút dao động pháp tắc cũng không có.

Nhưng càng lặng lẽ như vậy, Hậu Thổ lại càng cảm thấy đáng sợ. "Đây chính là cảnh giới Thiên Đạo sao?" Tuy không rõ thực lực cụ thể của Chu Dịch ra sao, nhưng không nghi ngờ gì, nếu để Hậu Thổ lúc này ra tay với Chu Dịch, e rằng ý nghĩ vừa mới nảy ra đã bị áp chế điên cuồng, sự kính sợ và hoảng hốt sẽ tự chủ hiện lên. "Cảnh giới thật đáng sợ!" Chu Dịch phất tay, trạng thái như có như không, thân hóa thiên địa đó cũng biến mất.

Sau đó, Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng vạn thiên Vu tộc đều hướng về phía Chu Dịch cung kính quỳ lạy. "Đa tạ Tôn thượng ra tay cứu giúp!

Chúng ta nguyện vì Tôn thượng cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!" Nếu là trước đây, Vu tộc tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này.

Dù kính trọng Chu Dịch đến đâu cũng không thể như vậy.

Bởi vì sự kiêu ngạo của Vu tộc là điều ai cũng biết, không kính trời đất, độc tôn Bàn Cổ vốn là lý niệm cốt lõi.

Nhưng hiện tại đã hoàn toàn khác sau khi rời khỏi Hồng Hoang.

Giờ đây Vu tộc đã từ bỏ Hồng Hoang, nếu còn cố chấp vào những chuyện cũ thì thật là ngu xuẩn.

Huống hồ họ vốn đã cực kỳ tôn trọng Chu Dịch, thậm chí địa vị của một số Tổ Vu còn không bằng hắn.

Trong hoàn cảnh cả tộc được Chu Dịch cứu vãn, biểu hiện như vậy là điều hiển nhiên.

Chu Dịch cười gật đầu, cũng không quá để tâm đến lời tuyên thệ của Vu tộc.

Giúp đỡ Vu tộc cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, đối với hắn, việc Vu tộc tồn tại trong Hỗn Độn Thiên đương nhiên là một tin tốt.

Những việc khác hắn tạm thời không muốn bận tâm. "Hậu Thổ, Vu tộc giao cho nàng đấy." Dặn dò một câu đơn giản, Chu Dịch liền quay người rời đi, trở về đạo trường tại Hồng Hoang.

Hiện tại đối với hắn, quan trọng nhất không ngoài hai việc: Một là trải nghiệm thực lực Thiên Đạo Cảnh, hai là kiểm kê những gì thu hoạch được.

Thực lực Thiên Đạo Cảnh thì không cần nói nhiều, đối thủ lúc này có thể đối đầu với hắn chắc chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân.

Nếu hai bên đại chiến, đó thực sự là đại sự của Hồng Hoang.

Vì vậy, Chu Dịch dù muốn kiểm chứng thực lực cũng lực bất tòng tâm. "Hệ thống, thanh toán phần thưởng!" Sau khi trải qua trận đại chiến Vu - Yêu và tu vi bản thân đột phá, Chu Dịch kỳ vọng lần này sẽ thu hoạch được không ít. [Tu vi của bạn thăng lên Thiên Đạo Cảnh, nhận được 500 triệu điểm tích lũy!

Đại Đạo Chi Cơ x10] [Bạn đã bày mưu tính kế cho Vu tộc, tham gia vào đại chiến Vu - Yêu và đóng vai trò then chốt, bảo vệ Bất Chu Sơn không bị phá hủy, nhận được 1 tỷ điểm tích lũy!

Hỗn Độn Thất Thái Thạch, Tinh Hà Sa, Thần Hoàng Mẫn Tinh] [Bạn dùng Bàn Cổ Điện thu thập chân linh Vu tộc bại trận, đưa vào Hỗn Độn Thiên, tạo ra Luân Hồi Chi Đạo thuộc về Vu tộc, nhận được 200 triệu điểm tích lũy!

Mảnh vỡ Lực chi Pháp tắc x10] [Bạn chuẩn bị tu phục Hồng Hoang, mưu tính khí vận Hồng Hoang, nhưng gặp bốn vị Thánh nhân âm thầm ngăn cản, nhận được 100 triệu điểm tích lũy!] [Bạn lấy sức một người đối phó bốn vị Thánh nhân và chém giết họ, nhận được 1 tỷ điểm tích lũy!

Thiên đạo dị bảo Vẫn Thánh Đan] [Bạn không hề lùi bước khi đối mặt với sự uy hiếp của Hồng Quân, nhận được 100 triệu điểm tích lũy!] [Huyền Quy bạn sắp xếp đã thuận lợi trở thành một phần của Hỗn Độn Thiên, lập công lớn trong việc củng cố Hỗn Độn Thiên, nhận được 100 triệu điểm tích lũy] [Vu tộc bạn sắp xếp đã hoàn toàn đứng vững gót chân, nhờ đó trở thành khế cơ để bạn đột phá Thiên Đạo Cảnh, nhận được 500 triệu điểm tích lũy!

Thiên đạo dị bảo Trấn Thiên Quan] "Khá khen cho hệ thống!" Khi Chu Dịch xem qua một loạt phần thưởng, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không khỏi bất ngờ.

Hiện tại điểm tích lũy của hệ thống từ 6,8 tỷ đã tăng vọt lên 10,3

tỷ.

Một đợt này thôi đã tăng thêm 3,5 tỷ điểm.

Tôi thầm nghĩ: "Trận đại chiến Vu - Yêu lần này tuy không liên quan gì đến Nhân tộc, nhưng điểm hệ thống cho vẫn vô cùng hậu hĩnh." Sau khi xem kỹ nội dung, tôi thấy điểm tích lũy này hoàn toàn hợp lý.

Trong đó có hai khoản lớn nhất là bảo vệ Bất Chu Sơn và chém giết bốn vị Thánh nhân.

Bất Chu Sơn có ảnh hưởng cực lớn đối với hậu thế.

Bởi chỉ sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Hồng Hoang mới bắt đầu đi xuống.

Sau này trong trận đại chiến của tứ thánh mới đánh tan cả Hồng Hoang, hình thành nên Tứ Đại Bộ Châu.

Nói cách khác, hành vi của tôi đã trực tiếp ảnh hưởng đến Phong Thần và Tây Du.

Nhận được 1 tỷ điểm tích lũy là điều hiển nhiên.

Còn việc chém giết bốn vị Thánh nhân nhận được 1 tỷ điểm cũng quá xứng đáng.

Đó là bốn vị Thánh nhân Hồng Hoang đấy!

Những tồn tại chí cao vô thượng của đất trời rốt cuộc lại bỏ mạng trong tay tôi.

Lượng điểm tích lũy khổng lồ này cho phép tôi tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch.

Hợp thành Hỗn Độn Linh Bảo Phù Đồ Vạn Giới chỉ cần 8 tỷ, đổi tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công cũng chỉ cần 5,9 tỷ.

Giờ tôi có thể tùy ý thao tác, điểm tích lũy hoàn toàn đủ dùng!

Cả hai thứ này đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với tôi.

Một cái nâng cao thực lực, một cái hướng tới tương lai.

Nhưng nếu luận về độ cấp bách, Phù Đồ Vạn Giới hiển nhiên quan trọng hơn.

Lần trước Hồng Quân dám ra mặt đe dọa đã chứng minh một điều, tôi hiện tại đã vượt qua giới hạn khiến ông ta không thể dung thứ được nữa.

Nhật sau đại chiến với Hồng Quân chắc chắn sẽ nổ ra, không thể tránh khỏi.

Phù Đồ Vạn Giới sẽ là át chủ bài của tôi.

So với tầng cuối của Đại Đạo Vô Cực Công, dù đó là công pháp thông thẳng đến Đại Đạo, tôi cũng hiểu rõ một điều: tu luyện tầng cuối cùng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Chương 186

E rằng cho đến khi lượng kiếp Phong Thần và Tây Du kết thúc, tôi cũng chưa chắc đã bước chân vào Đại Đạo Cảnh.

Nước xa không giải được khát gần, đạo lý này không khó hiểu.

Tôi không vội vàng tiêu hết điểm tích lũy, mà chú ý hơn đến những phần thưởng khác.

Đại Đạo Chi Cơ và mảnh vỡ Lực chi Pháp tắc đối với người thường là vô giá.

Điều khiến tôi thích thú là trong các phần thưởng cấp thấp có vài nguyên liệu luyện khí đỉnh cấp.

Tôi tuy đã nắm vững pháp môn luyện khí nhưng chưa từng thử qua, giờ có nguyên liệu trong tay, có thể cân nhắc thử nghiệm một phen.

Đáng chú ý nhất chính là Thiên đạo dị bảo.

Thế nào là Thiên đạo dị bảo?

Khái niệm này thực ra rất rộng, theo nghĩa nghiêm ngặt, dù là Tru Tiên Tứ Kiếm hay Thí Thần Thương đều thuộc phạm trù này.

Những pháp bảo này thường khiến người ta khó lòng lường trước nhưng lại cực kỳ nguy hiểm.

Tôi chưa rõ Trấn Thiên Quan có tác dụng gì, nhưng Vẫn Thánh Đan thì tôi biết rõ.

Trong đại kiếp Phong Thần, Thông Thiên lấy sức một mình đối phó bốn vị Thánh nhân, cuối cùng Hồng Quân lão đạo xuất hiện trấn áp Thông Thiên và lấy ra Vẫn Thánh Đan.

Chính vì sự tồn tại của loại đan dược này mà Thông Thiên hoàn toàn thất bại, không còn vốn liếng để tranh cao thấp với những kẻ khác, thậm chí bản tôn còn bị nhốt chặt trong Tử Tiêu Cung không được xuất thế.

Đủ thấy Vẫn Thánh Đan khủng khiếp đến mức nào, ngay cả Thánh nhân cũng phải kiêng dè.

Sau khi kiểm tra, tôi hiểu rõ công dụng của nó.

Sau khi uống viên đan dược này, mọi hành động của người đó sẽ bị phóng đại gấp vô số lần, nhân quả nghiệp lực sinh ra thậm chí có thể khiến một vị Thánh nhân hoàn toàn ngã xuống.

Thật tà môn, hèn gì được coi là Thiên đạo dị bảo!

Còn Trấn Thiên Quan là một kiện sát phạt chí bảo thuần túy.

Bên trong chứa đựng tử khí vô tận, không hề thua kém tử khí của ba ngàn Ma Thần từng gây họa Hồng Hoang. "Đây là một lựa chọn không tồi, có thể giao cho Thiên Ma hóa thân của mình!" Pháp bảo Trấn Thiên Quan này đối với tôi hiện tại không có giá trị quá lớn, đưa cho Thiên Ma hóa thân là tốt nhất.

Chỉ tiếc là...

Hóa thân hiện nay đã phiêu bạt trong hỗn độn vô số năm mà vẫn chưa thu hoạch được gì!

Lúc trước tôi cảm nhận được cơ duyên ở đó nên mới để Thiên Ma hóa thân đi thăm dò hỗn độn.

Kết quả có thể thấy, không hề tươi đẹp như trong tưởng tượng.

Mặc dù tôi cảm nhận rõ ràng khoảng cách tới cơ duyên đang ngày một gần, nhưng vẫn còn xa vời vợi. "Cũng không sao, chỉ cần cơ duyên đó còn là được." Trong cõi u minh, tôi cảm nhận được Hỗn

Độn Châu có lẽ chính là chìa khóa để bước từ Thiên Đạo Cảnh vào Đại Đạo Cảnh.

Tạm gác chuyện đó qua một bên.

Tôi bắt đầu nói với hệ thống: "Hệ thống, giúp ta dung hợp thành Phù Đồ Vạn Giới!" Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, số điểm tích lũy ban đầu đạt tới hơn 10 tỷ nháy mắt đã bốc hơi 8 tỷ.

Lúc này, đến cả tôi cũng thấy đau lòng.

Nhưng các pháp bảo trong không gian trữ vật đột nhiên bạo động.

Chư Thiên Khánh Vân!

Các loại cờ như Đông Phương Bảo Sắc Thanh Liên Kỳ, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ... tức Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Cộng thêm ba món pháp bảo cuối cùng là Thanh Bình Kiếm, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Bàn Long Biển Quải.

Tất cả nguyên liệu dung hợp đã sẵn sàng.

Mỗi một món nếu đặt vào Hồng Hoang đều có thể gây ra một trận chấn động.

Bảo quang rực rỡ, uy áp pháp bảo lan tỏa khiến người ta cảm nhận vô cùng rõ rệt.

Ngay cả những vị Chuẩn Thánh nếu có được một món pháp bảo như thế này cũng phải cảm thán công đức trời ban, phúc duyên thâm hậu.

Ai có thể giống như tôi, đem bao nhiêu pháp bảo liệt ra trước mắt thế này?

Nhưng lúc này khi nhìn vào chúng, mắt tôi không hề có chút lưu luyến.

Pháp bảo tuy tốt nhưng đã không còn xứng với thực lực của tôi nữa rồi.

Ngay cả chí bảo như Chư Thiên Khánh Vân, trong cuộc giao phong giữa các Thiên Đạo Cảnh cũng hoàn toàn không có tác dụng lớn.

Đó chính là lý do tại sao tôi không thỏa mãn với hiện tại mà muốn dung hợp một món Hỗn Độn Linh Bảo phòng ngự.

Dưới sự dẫn dắt của sức mạnh hệ thống, những pháp bảo đó đều hóa thành từng đạo linh quang hội tụ phía trên đỉnh đầu.

Trong quá trình này, các cấm chế bên trong pháp bảo hoàn toàn hiển hiện.

Mỗi một đường, mỗi một đạo đều vô cùng cao thâm huyền diệu, khiến người ta nhìn vào chỉ thấy không thể tin nổi, không lời nào diễn tả xiết.

Đại Đạo tung hoành, chấn động hư không.

Những tiếng ong minh vang dội liên tục, đạo âm diệu kỳ như tiên nhạc giao thoa!

Mây khói mịt mù, còn có vô số hà quang chiếu diệu đất trời.

Trong đôi mắt tôi tràn đầy sự kỳ vọng, chờ đợi kết quả.

Ba con đường Đại Đạo giao thoa thành công, cuối cùng hóa thành một phương Chư Thiên Vạn Giới lơ lửng trên bầu trời Hồng Hoang.

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này căn bản không biết chuyện gì

đang xảy ra, chỉ thấy từng đạo hà quang lấp đầy cửu thiên, vạn thiên đạo pháp diễn hóa vạn giới.

Dưới ánh chiếu của sức mạnh vô tận, hào quang lấp lánh khiến người ta không thể rời mắt.

Chúng sinh lúc này đều có một loại ảo giác, dường như thế giới họ đang ở không phải là thật, mà vạn giới trên đỉnh đầu kia mới là chân thực.

Ảo giác này thoáng qua rồi biến mất, bởi cảnh tượng trên thiên không chỉ tồn tại trong chốc lát rồi hoàn toàn thu liễm.

Giống như một giấc mộng hoàng lương, khiến chúng sinh lẩm bẩm ngẩn ngơ.

Vô số cảnh tượng đó lúc này hóa thành từng đạo hư ảnh giao thoa trước mắt tôi.

Cuối cùng, một kiện pháp bảo xuất hiện trước mặt Chu Dịch.

Nó có nét tương đồng với Chư Thiên Khánh Vân trước đây, cũng hư vô phiêu miểu, mang theo vô số hào quang tỏa sáng, dường như bản thân pháp bảo không hề có thực thể.

Nhưng uy áp của nó so với Chư Thiên Khánh Vân thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Khi sức mạnh pháp tắc lan tỏa, ngay cả trời đất Hồng Hoang cũng bắt đầu xuất hiện vài phần bài xích.

Điều này có nghĩa là món pháp bảo này thực sự đã đột phá giới hạn của Hồng Hoang, chính thức bước vào cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Tiện tay vẫy một cái, pháp bảo và Chu Dịch nảy sinh một loại liên kết tâm thần khó tả.

Cấm chế bên trong nó là vô tận, không đơn giản như bốn mươi chín đạo cấm chế của Hồng Hoang.

Nhưng những cấm chế này không cần Chu Dịch phải tự mình luyện hóa từng cái.

Một niệm thông, vạn niệm thông!

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy đã hoàn toàn thu phục món pháp bảo này.

Tâm niệm vừa động, bảo vật này sẽ thuận thế triển khai, hóa thành Chư Thiên Vạn Giới Phù Đồ Nhân Gian!

Chương 187

Thực sự có công hiệu thần kỳ là xua đuổi tà ma, vạn pháp không thể xâm phạm.

Luận về phòng ngự, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp thậm chí không có tư cách xách giày cho Phù Đồ Vạn Giới.

Trước mặt Phù Đồ Vạn Giới, Chư Thiên Khánh Vân hay Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều mỏng manh như tờ giấy.

Nếu tôi đích thân chấp chưởng bảo vật này, dù Hồng Quân ra mặt cũng khó lòng phá vỡ phòng tuyến.

Dưới cảnh giới Thiên Đạo, dù bốn vị Thánh nhân có cầm Tiên Thiên Chí Bảo của mình cuồng oanh lạm tạc thì cũng chỉ như gãi ngứa, vô công rỗi nghề.

Thậm chí, Thông Thiên Giáo Chủ ở Hỗn Nguyên đỉnh phong dù có dùng Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không thể gây ra chút đe dọa nào cho tôi. "Tốt, tốt lắm!" Cảm nhận uy lực của pháp bảo, trên mặt Chu Dịch lộ ra nụ cười rạng rỡ. "8 tỷ điểm này quả nhiên không tiêu sai chỗ." "Thu!" Tâm niệm động một cái, Phù Đồ Vạn Giới liền trở về trong cơ thể Chu Dịch.

Từ nay về sau, không cần những pháp bảo phòng ngự hoa mỹ kia nữa, chỉ một món này là đủ trấn áp cửu thiên.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể gây hấn. "Xem ra, bản tọa không cần phải e dè Hồng Quân nữa." "Kế hoạch cải tiến Nhân tộc nên tiếp tục đẩy nhanh mới đúng!" Bản thân mạnh mẽ mới thực sự là chỗ dựa.

Hiện tại Chu Dịch hoàn toàn không cần lo lắng Hồng Quân sẽ

ngấm ngầm hay công khai giở trò.

Nhật sau phong cách hành sự sẽ không còn bảo thủ nữa.

Nếu bốn vị Thánh nhân nghe được suy nghĩ lúc này của Chu Dịch, e rằng tâm trạng sẽ cực kỳ phức tạp.

Hóa ra trong mắt Chu Dịch, những gì làm trước đây chỉ được coi là bảo thủ sao?

Đã đến mức đồ sát Thánh nhân rồi mà còn bảo thủ cái nỗi gì?

Sau chuyện này, Chu Dịch định buông tay làm lớn sao? "Còn lại 2,3 tỷ điểm tích lũy.

Muốn chế tạo Hồng Mông Đỉnh thì vẫn còn thiếu khá nhiều!" Trong tay đã có một món Hỗn Độn Linh Bảo phòng ngự, Chu Dịch đương nhiên muốn có thêm một kiện công phạt chí bảo.

Hồng Mông Đỉnh tuyệt đối sẽ không làm hắn thất vọng.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại Chu Dịch không có nhiều điểm tích lũy như vậy để chế tạo thêm một món Hỗn Độn Linh Bảo khác.

Sau này nếu có thêm điểm, chắc chắn phải ưu tiên đổi lấy tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công trước.

Cái nào nặng cái nào nhẹ, Chu Dịch phân biệt rất rõ.

Sau khi quyết định xong, Chu Dịch cũng bắt đầu bấm tay tính toán xem tình hình Hồng Hoang hiện nay thế nào.

Trong khoảng thời gian bận rộn xử lý chuyện Hỗn Độn Thiên và Vu tộc, hắn không tin Hồng Quân không có hành động gì. "Quả nhiên, Hồng Quân đã đạt tới Thiên Đạo Cảnh." Tình huống này không nằm ngoài dự liệu của Chu Dịch.

Nhưng hắn lại ngạc nhiên vì Hồng Quân không tìm mình gây rắc rối. "Chẳng lẽ Hồng Quân cũng biết mình đã bước vào Thiên Đạo

Cảnh?" Với suy đoán đó, Chu Dịch tiếp tục thôi động Pháp tắc Tạo hóa để tính toán.

Rất nhanh, hắn đã biết về chuyện Thiên Đình.

Đạo Tổ đích thân bảo chứng, mấy vị Thánh nhân đứng sau hậu thuẫn, Thiên Đình gần như thế không thể cản.

Như vậy, Chu Dịch cũng hiểu được ý đồ của Hồng Quân. "Muốn mưu tính dựa trên mối quan hệ giữa Nhân tộc và Thiên Đình sao?" Trên mặt Chu Dịch hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Nếu là Nhân tộc trước đây, Hồng Quân chắc chắn sẽ không nâng tầm Thiên Đình như lúc này, mà sẽ để mấy vị Thánh nhân dồn toàn lực vào Nhân tộc.

Việc phân chia khí vận Nhân tộc mới thực sự là vở kịch chính.

Nhưng chỉ cần có Chu Dịch ở đây, hắn sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

Vì vậy, biểu hiện của Hồng Quân đương nhiên là hợp tình hợp lý, có thể coi là một nước đi thông minh.

Nếu có ngày Thiên Đình cường đại đến mức vạn giới Hồng Hoang không ai không phục, không ai không nghe theo, vạn thiên Nhân tộc cuối cùng đều muốn đắc đạo thành tiên, xếp vào hàng tiên ban của Thiên Đình, thì lúc đó Nhân tộc có mạnh đến đâu cũng còn ý nghĩa gì?

Cuối cùng chẳng phải vẫn dưới trướng Thiên Đình, là đồ chơi trong tay mấy vị Thánh nhân sao?

Đây chính là mưu đồ của Hồng Quân.

Vô cùng đơn giản trực tiếp, không có bất kỳ âm mưu nào.

Chu Dịch biết ý đồ của Hồng Quân, chẳng lẽ lại tự mình tìm đến gây rắc rối sao?

Đối với Chu Dịch và Nhân tộc, lối thoát duy nhất hiện tại là vượt qua Thiên Đình về mọi mặt!

Đây là chuyện mà trong mắt chúng sinh Hồng Hoang và mấy vị Thánh nhân gần như là không thể nào xảy ra.

Họ thừa nhận Chu Dịch mạnh mẽ, nhưng không nghĩ Nhân tộc cũng có thể nghịch thiên như Chu Dịch. "Hồng Quân, ông lại một lần nữa xem nhẹ ta rồi!" Chu Dịch mang theo nụ cười tự tin.

Việc nâng tầm Nhân tộc đã nằm trong kế hoạch từ sớm, bất kể Hồng Quân có dùng phương thức phản kích nào, tất cả đều không thể cản phá. "Đã muốn đấu, vậy thì đấu một trận cho ra trò đi." Chu Dịch không phải hạng người dễ dàng nhận thua, huống hồ trong thời đại đại tranh này, kẻ đã ở trong cuộc thì không còn khả năng rút lui yên ổn.

Không còn nghi ngờ gì, nếu thực sự có thể tiến tới đỉnh phong như đã dự tính, thì việc bước vào Đại Đạo Cảnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thậm chí hắn còn có tư cách để khám phá xem phía trên cảnh giới Đại Đạo chí cao vô thượng kia còn có gì nữa.

Tâm niệm vừa động, hắn liền phất tay một cái.

Mấy đạo linh quang tức khắc bay đi.

Không lâu sau, mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện trước mặt.

Không cần nói nhiều, chính là đệ tử Nữ Oa, đạo lữ Hậu Thổ, cùng với Thông Thiên Giáo Chủ.

Ba vị Thánh nhân này hiện đứng về phía Chu Dịch, không thuộc phe phái của Hồng Quân.

Ba người lúc này chăm chú cảm nhận khí tức trên người Chu

Dịch.

Ngoài sự kinh ngạc, họ còn lộ vẻ đã lường trước, thậm chí là có chút nhẹ nhõm. "Chu Dịch sư thúc, người xuất quan là tốt rồi." Thông Thiên tiến lên một bước nói: "Hiện nay trong Hồng Hoang, vị lão sư Hồng Quân kia của ta có thể nói là đang chiếm hết hào quang, chúng sinh đều đổ xô về Thiên Đình để mưu cầu chức tước.

E rằng không lâu nữa, Thiên Đình sẽ trở thành thực thể duy nhất thống trị Hồng Hoang." Khi Thông Thiên nói, vẻ lo lắng trên mặt lộ rõ không chút che giấu.

Đừng nhìn Long Hán Tam Tộc và hai tộc Vu - Yêu đều lụi tàn trong quá trình xưng bá mà nghĩ rằng việc này gian nan.

Thực tế, nếu có Thánh nhân chống lưng thì việc trở thành bá chủ Hồng Hoang thực sự không phải chuyện gì quá khó khăn.

Huống chi kẻ chống lưng phía sau hiện nay lại là Hồng Quân - người phát ngôn của Thiên đạo Hồng Hoang.

Trên đời này ai dám đắc tội Hồng Quân?

Trong mắt đại đa số, Thiên Đình trở thành chính thống là xu thế tất yếu.

Đây chính là điều Thông Thiên lo lắng.

Dù sao, quan hệ giữa hai phe đã sớm phân định rõ ràng.

Thông Thiên hiểu rõ hai vị huynh trưởng của mình hơn ai hết.

Nếu có ngày Lão Tử và Nguyên Thủy có bản lĩnh vượt qua Chu Dịch, e rằng họ sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Sau khi gặp Chu Dịch, sắc mặt Thông Thiên hơi giãn ra, tự nhiên là vì cảm nhận được thực lực của Chu Dịch đã thăng tiến vượt bậc.

Hậu Thổ và Nữ Oa cũng nghĩ vậy, nhưng cuối cùng không mở lời.

Chương 188

Dù sao những gì cần nói Thông Thiên đã nói rồi, tiếp theo chỉ cần chờ xem ý kiến của Chu Dịch mà thôi.

Chu Dịch không có phản ứng gì quá khích, chỉ nói với ba người: "Chuyện Bàn Đào đại hội sắp tới, các vị có biết không?" "Tự nhiên là biết!" "Có định đi không?" Bất kể là Nữ Oa, Hậu Thổ hay Thông Thiên đều lắc đầu.

Thiên Đình đã bày rõ thế trận muốn đối đầu với họ, lúc này mà còn đến đó chẳng phải là tự chuốc bực vào thân sao?

Làm tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình, đại khái chính là như vậy.

Chu Dịch cười nói: "Thịnh hội như vậy, sao ta có thể không tham gia chứ?" Lão Tử và Nữ Oa đều ngẩn ra, không hiểu Chu Dịch đang tính toán điều gì. "Đến lúc đó cứ đi theo ta một chuyến là được." Đối với Bàn Đào đại hội lần này, Chu Dịch đã có dự tính riêng.

Thời gian Hồng Hoang thấm thoát thoi đưa.

Từ lúc thông báo tổ chức Bàn Đào hội, đến nay đã trôi qua tròn mười vạn năm.

Trong mười vạn năm đó, không biết bao nhiêu người mong đợi đại hội này.

Tuyệt đại đa số muốn tìm một chức quan trong Thiên Đình, đương nhiên cũng có không ít người muốn nếm thử loại linh căn thượng cổ là Nhâm Thủy Bàn Đào kỳ diệu ra sao!

Cũng có một số vị đại thần thông giả chỉ vì nể lời mời nhiệt tình của Thiên Đình mới gật đầu đồng ý.

Nhưng không nghi ngờ gì, Bàn Đào thịnh hội lần này chắc chắn sẽ là dịp thiên địa đồng khánh, vô cùng náo nhiệt.

Một ngày nọ, chúng sinh dường như đã ước hẹn trước, tiên quang ngút trời, từng vị đại thần thông giả đỉnh tiêm đồng loạt hướng về phía Thiên Đình mà đi.

Trong tiểu thế giới Thiên Đình Yêu tộc khi xưa, ba mươi ba tầng trời từng vô cùng huy hoàng, sau đại chiến Vu - Yêu đã có phần hoang tàn, cô quạnh.

Nhưng dưới đại pháp lực của Hạo Thiên và Dao Trì, phương thế giới này đã khôi phục lại vinh quang ngày cũ.

Khi chúng tiên tìm đến, chỉ thấy mây lành vạn trượng, hà quang rực rỡ, tiên hạc tung bay, màu xanh bao phủ khắp trời.

Khắp nơi đều thấy các tiên tử ôm hoa, thiên binh bố trí dày đặc.

Mặc dù những tiên tử, thiên binh và tiên hạc bay lượn trên không trung đều do Hạo Thiên và Dao Trì tùy ý điểm hóa ra để làm cảnh, nhưng không nghi ngờ gì, khi vạn thiên tiên gia tề tựu, Thiên Đình với phong thái tiên khí ngập tràn đã mang lại một sự ngạc nhiên lớn.

Trong Đấu Ngưu Cung ở tầng trời thứ ba mươi ba, Lăng Tiêu Bảo Điện sừng sững tọa lạc.

Bàn Đào đại hội lần thứ nhất được quyết định tổ chức tại Lăng Tiêu Bảo Điện rộng lớn nhất này.

Bên trong mênh mông như một phương thế giới, tiên nga dâng hoa quả, thị tòng đón tiếp nồng hậu.

Phía trên chính diện, hai người ngồi ở vị trí cao nhất, vẻ mặt trang nghiêm.

Một nam một nữ đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, ở trong Hồng

Hoang cũng là những nhân vật có thể độc lập gánh vác một phương.

Vẻ mặt trang nghiêm của họ khiến chúng sinh phía dưới không tự chủ được mà nảy sinh một phần kính ý.

Hai người này không ai khác chính là hai vị đồng tử của Hồng Quân, tên gọi Hạo Thiên và Dao Trì, cũng chính là Thiên Đế và Vương Mẫu của Thiên Đình hiện nay.

Lúc này tuy vẻ mặt ngưng trọng, nhưng giữa đôi lông mày của họ không giấu nổi vẻ thần thái phi dương.

Có Đạo Tổ điểm danh, thân là chủ nhân Thiên Đình, họ đương nhiên được hưởng vinh hiển vạn trượng.

Sau ngày hôm nay, Thiên Đình có thể phất lên như diều gặp gió, làm sao họ có thể không vui cho được? "Bệ hạ!

Các vị tiên gia đều đang chờ đợi ở bên ngoài!" "Ồ?

Vậy còn chờ gì nữa, sao không mời các vị tiên gia vào?" Hạo Thiên phất tay một cái, ra dáng một kẻ nắm quyền sinh sát, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Lúc này, đa số khách mời chỉ là những người tu vi không quá cao nhưng khát khao được vào Thiên Đình.

Những người này sẽ trở thành lực lượng chủ chốt của Thiên Đình, cũng là đối tượng mà Hạo Thiên muốn dốc sức lôi kéo.

Có điều, đối phương cần hắn hơn là hắn cần họ, nên Hạo Thiên cũng có thể miễn cưỡng ra vẻ một chút.

Theo lệnh truyền xuống, nhanh chóng có một đám người tiến vào trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế!

Chúc mừng Vương Mẫu Nương Nương!" "Chúc hai vị thọ cùng trời đất!

Thiên Đình hưng thịnh!" Gần như tất cả mọi người khi tiến vào bái kiến đều không ngừng cúi mình trước Hạo Thiên và Dao Trì.

Hai người đương nhiên cười hớn hở tiếp nhận tất cả, trong lòng càng thêm thoải mái.

Hiện tại cục thế đại tốt, mọi chuyện đã rõ ràng, Bàn Đào thịnh hội lần này chắc chắn sẽ kết thúc thành công. "Các vị tiên gia hữu lễ, xin mời mau chóng nhập tọa." Hạo Thiên phất tay cho mọi người tự tìm chỗ ngồi.

Nhóm người đến đầu tiên này cũng không khách khí, vội vàng tìm vị trí phù hợp với thân phận mà ngồi xuống.

Những vị trí phía trước chắc chắn phải để lại cho các vị Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, thậm chí là các Thánh nhân cũng có khả năng xuất hiện trong đại hội lần này, nên họ không dám mạo phạm.

Quả nhiên, không lâu sau khi họ ngồi xuống, một nhóm người khác lại đến.

Những người này thực lực vô cùng đáng nể, tuyệt đại đa số đều ở cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Ví dụ như các vị đại thần sau này nổi danh như Xích Cước Đại Tiên, Đấu Mẫu Nguyên Quân, Lôi Trạch Đại Thần...

đều có mặt.

Họ cũng cười nói chào hỏi Hạo Thiên và Dao Trì rồi ngồi vào hàng ghế thứ hai.

Cuối cùng chỉ còn lại bốn vị trí, thấp thoáng ngang hàng với Hạo Thiên và Dao Trì.

Không cần nói nhiều, đó tự nhiên là vị trí dành cho bốn vị Thánh nhân.

Những người có mặt ở đây gần như đều hiểu ngầm điều đó.

Đúng lúc này, trên không trung vang lên một trận dị vang.

Một đạo kim quang lóe lên, một lão đạo cưỡi trâu xanh hiện ra giữa hư không.

Đó chính là Lão Tử. "Hỗn độn sơ phán đạo vi tôn, luyện càn khôn thanh trọc phân.

Lưỡng thủ bao la thiên địa ngoại, phúc an ngũ nhạc cộng tu di.

Tiên tiến lão hậu thiên sinh, tá lý thành hình đắc tính danh.

Từng bái Hồng Quân tu đạo đức, phương tri nhất khí hóa tam thanh." "Bái kiến Thái Thanh Thánh nhân!" Các tiên nhân dưới này mông còn chưa ngồi nóng chỗ, không ngờ Lão Tử lại đến nhanh như vậy.

Lúc này họ không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì khi thấy Lão Tử cũng vội vàng đứng dậy đón tiếp.

Mặc dù Hồng Quân bổ nhiệm họ làm Thiên Đế và Vương Mẫu, nhưng Thiên Đình làm sao có thể so bì với Thánh nhân được?

Hạo Thiên và Dao Trì không dám chậm trễ, huống chi hôm nay Thánh nhân còn đến để giữ thể diện cho Thiên Đình. "Cung nghênh Thái Thanh Thánh nhân!" Hai người vừa dứt lời, Lão Tử cũng cười nói: "Sư đệ, sư muội thụ ân điển của lão sư, hưởng tước vị của đất trời, lão đạo thực sự phải chúc mừng một phen!" Những người phía dưới rùng mình, đều hiểu rõ dụng ý trong lời nói của Lão Tử.

Chẳng qua là muốn nhấn mạnh một lần nữa tính chính thống của Thiên Đình mà thôi.

Hạo Thiên và Dao Trì cười hớn hở nghênh đón Lão Tử vào bảo

tọa phía trên.

Nhìn sắc mặt những người phía dưới, trong lòng họ tự nhiên dâng lên vài phần hoan hỉ.

Mặc dù họ cũng không chỉ dựa vào danh tiếng của Đạo Tổ Hồng Quân để duy trì tôn nghiêm, nhưng hiện tại thì không thể không làm vậy.

Chỉ khi Thiên Đình thực sự lớn mạnh, họ mới có tư cách thể hiện hoài bão và dã tâm của mình, để chúng sinh biết rằng họ tuyệt đối không phải là quân bài bù nhìn của Thánh nhân.

Sau khi Lão Tử tọa lạc, bên ngoài ba mươi ba tầng trời rắc đầy hoa vàng, một chiếc xe vàng bay tới.

Chương 189

Trên xe có ba tiểu đồng lần lượt cầm Như Ý, Bảo Kiếm và Pháp Ấn - ba món bảo vật, thanh thế vô cùng hạo đại.

So với màn xuất hiện của Lão Tử, động tĩnh của Nguyên Thủy lớn hơn nhiều, đúng với tính cách thích phô trương của ông ta.

Còn chưa đợi ông ta đọc xong bài kệ, phía Tây đột nhiên hiện ra hai đóa liên hoa thánh khiết.

Phật quang chiếu rọi khắp nơi, vô cùng hùng vĩ và khí thế, từng trận phạm âm vang vọng cả bầu trời.

Không cần nói cũng biết, đó chính là Nhị Thánh phương Tây. "Lão Tử sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh đến sớm thật đấy." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi hạ xuống liền chắp tay chào Lão Tử và Nguyên Thủy.

Sau khi được hai người đáp lại, họ mới dời tầm mắt sang Hạo Thiên và Dao Trì. "Sư đệ, sư muội, chúng ta đến chúc mừng đây!" Sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì có phần không tốt.

Hôm nay họ mới là chủ nhân, vậy mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn khi đến không chào hỏi họ trước, trái lại còn hàn huyên với Lão Tử và Nguyên Thủy vài câu.

Rõ ràng là không coi họ ra gì.

Mặc dù những người có mặt không ai dám có ý kiến, và bản thân hai người cũng hiểu rõ so với hai vị Thánh nhân thì họ thực sự không đáng nhắc tới, nhưng sự khinh miệt lộ liễu này vẫn khiến họ cảm thấy khó chịu. "Sau này Thiên Đình hưng thịnh, ta sẽ cho các người thấy ai mới thực sự là chủ nhân của đất trời!" Cả hai đều có dã tâm,

chỉ tiếc là họ không biết rằng trong mắt các vị Thánh nhân, họ cũng chỉ là những quân cờ có thể lợi dụng mà thôi.

Bốn chiếc ghế còn lại đã có đủ bốn vị Thánh nhân.

Lão Tử và Nguyên Thủy trò chuyện với nhau, không ai dám lên tiếng làm phiền.

Sự hiện diện của bốn vị Thánh nhân đủ sức răn đe cả hội trường.

Mọi người đều nghĩ rằng thịnh hội sắp chính thức bắt đầu, nhưng khi Hạo Thiên và Dao Trì đang định ra lệnh chuẩn bị khai mạc, từ phía Đông đột nhiên có một đạo kiếm quang xẹt qua.

Dường như cả trời đất đều bị xẻ đôi, kiếm khí lẫm liệt dị thường khiến các tiên nhân trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều tái mặt.

Uy áp Thánh nhân bao trùm, Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã chuẩn bị tư thế phản kích.

Nhưng đúng lúc đó, trong ánh sáng hiện ra một đạo nhân áo đen cưỡi trâu một sừng.

Mọi người đều nhận ra, không ai khác chính là vị Thánh nhân cuối cùng của Tam Thanh - Thông Thiên Giáo Chủ! "Thông Thiên, ngươi định làm gì?" Nguyên Thủy lập tức chất vấn.

Đáp lại, Thông Thiên chỉ lạnh lùng cười: "Làm sao?

Chẳng lẽ không hoan nghênh bản tọa đến đây à?" Mọi người đều biết mâu thuẫn giữa Tam Thanh, lúc này không ai dám thở mạnh.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng toát mồ hôi hột, sợ rằng hai vị Thánh nhân sẽ ra tay ngay tại đây.

Nếu thực sự như vậy thì Thiên Đình sẽ gặp rắc rối lớn.

Nhưng Nguyên Thủy không có ý định giao thủ với Thông Thiên.

Trong lòng bốn vị Thánh nhân cảm thấy không ổn vì Thông Thiên đã đến rồi, liệu Chu Dịch có đến không?

Đang lúc lo lắng, một dải mây khánh vân rực rỡ từ xa bay tới, trong chớp mắt đã đến ngoài ba mươi ba tầng trời.

Trên đám mây đó có ba vị đứng sừng sững: ở giữa là Chu Dịch, bên trái là Nữ Oa, bên phải là Hậu Thổ.

Nữ Oa và Hậu Thổ đều là những Thánh nhân đỉnh cấp mang đại công đức, tu vi không hề thua kém Lão Tử hay Nguyên Thủy.

Chu Dịch lại càng lợi hại hơn, khi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung đã khiến Đạo Tổ mấy lần phải nếm trái đắng, lại còn là sư thúc danh nghĩa của các vị Thánh nhân.

Quan trọng nhất là cách đây không lâu, Chu Dịch đã tự tay chém giết bốn vị Thánh nhân, khiến họ phải phục sinh từ bản nguyên Thiên đạo.

Bất kể là Hạo Thiên, Dao Trì hay chúng tiên, không ai ngờ được Chu Dịch lại xuất hiện vào lúc này. "Sao thế?

Không hoan nghênh ta à?" Nữ Oa khẽ hừ một tiếng, khiến tất cả những người đang ngây người đều sực tỉnh.

Đứng trên lập trường của Thiên Đình và bốn vị Thánh nhân, đương nhiên họ không hoan nghênh Chu Dịch.

Dù sao cách đây không lâu hắn còn chém chết họ một lần.

Nếu không phải vì Thánh nhân bất tử, có thể phục sinh nhờ Thiên đạo thì giờ này họ đã sớm tiêu tùng rồi.

Nhưng tình thế hiện tại mạnh hơn người!

Trong khi Hồng Quân lão đạo không ra mặt, ai dám không nể mặt Chu Dịch chứ?

Ngay cả mấy vị Thánh nhân sau khi nếm mùi đau khổ lần trước cũng không dám hoắc hoắc.

Lúc này bốn người họ đều không cảm xúc, quay mặt đi chỗ khác như không muốn bày tỏ thái độ gì.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng cung kính tiến lên: "Bốn vị Thánh nhân đại giá quang lâm, khiến Thiên Đình bừng sáng, làm gì có chuyện không hoan nghênh chứ?

Các vị Thánh nhân mời ngồi lên trên!" Ban đầu họ chỉ chuẩn bị chỗ ngồi cho Lão Tử và Nguyên Thủy, nhưng giờ bắt buộc phải kê thêm bốn ghế nữa.

Chu Dịch không nói gì, dẫn Nữ Oa và Hậu Thổ sải bước tiến lên.

Khí trường của hắn quá đỗi kinh người, chỉ một cái liếc mắt tùy ý cũng khiến không ít Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên cảm thấy khó thở.

Lão Tử và Nguyên Thủy càng khó coi hơn, trong lòng thầm tính toán xem Chu Dịch dẫn theo mấy vị Thánh nhân này đến đây rốt cuộc là có ý đồ gì.

Trực giác mách bảo họ rằng Bàn Đào thịnh hội hôm nay có lẽ không hề đơn giản.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy trong lòng bực bội vì không vị Thánh nhân nào thể hiện sự tôn trọng đúng mực đối với mình, nhưng cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Quyết tâm đưa Thiên Đình trở thành tồn tại chí cao vô thượng trong lòng họ lại càng thêm kiên định.

Đứng trên lập trường của Ngọc Đế và Vương Mẫu, họ cảm thấy mình cần phải giữ thể diện cho chủ nhân Thiên Đình.

Nhưng đứng trên góc độ của Thánh nhân, họ chỉ là những sự tồn tại vĩnh hằng bất diệt, còn Hạo Thiên và Dao Trì nếu không thành Thánh thì rốt cuộc cũng chỉ là khách qua đường trong dòng thời gian vô tận mà thôi, khó lòng bảo đảm sẽ không ngã xuống trong một đại kiếp nào đó.

Hãy nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất mà xem, tu vi của ai chẳng cao hơn Hạo Thiên, Dao Trì?

Nhưng kết cục cuối cùng thì thế nào?

Huống chi họ chỉ là những quân cờ trong sự sắp xếp của Hồng Quân.

Để thực hiện kế hoạch của Hồng Quân, Lão Tử và những người khác mới ra mặt tham gia thịnh hội này, chỉ đơn giản vậy thôi! "Nếu các vị Thánh nhân đã đến đông đủ, vậy Bàn Đào thịnh hội lần này chính thức bắt đầu đi.

Người đâu!

Dâng Bàn Đào lên!" Hạo Thiên tuyên bố.

Sau đó, những cung nữ xinh đẹp được điểm hóa lần lượt bưng Bàn Đào lên.

Là một trong mười đại Tiên thiên linh căn thượng cổ, Bàn Đào quý giá ra sao ai cũng biết.

Để chiêu đãi chúng tiên, Dao Trì đã dùng đến ba loại quả khác nhau, trong đó loại dùng để đãi Thánh nhân và các vị Chuẩn Thánh đỉnh cấp là loại Bàn Đào tử văn tế hạch quý giá nhất.

Ăn một quả đủ để người phàm bạch nhật phi thăng thành Thiên Tiên.

Tuy có hạn chế lớn so với Cửu Chuyển Kim Đan nhưng cũng vô

cùng quý báu.

Khách khứa phía dưới ai nấy đều hớn hở, được thưởng thức Bàn Đào là một sự trợ giúp lớn cho việc tu luyện.

Thấy khách khứa vui vẻ, Hạo Thiên tranh thủ cơ hội mở lời: "Các vị đạo hữu, Thiên Đình lần này tái thiết, các vị nể mặt đến làm khách, Hạo Thiên và Dao Trì thực sự cảm tạ mọi người." "Ngọc Đế khách khí quá, Thiên Đình mới lập, chúng ta đến cũng là lẽ đương nhiên." Người ta thường nói ăn của người ta thì miệng mềm, nhận của người ta thì tay ngắn.

Đại đa số người đến đây đều có ý định gia nhập Thiên Đình, nên trước thái độ của Hạo Thiên và Dao Trì, họ liền hưởng ứng nhiệt tình, ý vị nịnh nọt lộ rõ.

Ngược lại, mấy vị Thánh nhân vẫn giữ vẻ mặt bình thản, chỉ hơi gật đầu.

Rượu quá ba tuần, món ngon đã dùng quá nửa, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này chắp tay nói với Hạo Thiên: "Ngọc Đế, chúng ta đến Thiên Đình lần này, thấy Thiên Đình còn thiếu sinh linh cai quản, nhân đinh có vẻ thưa thớt quá nhỉ?" Mọi người phía dưới đều nhướng mày, hiểu rằng mục đích thực sự của buổi tiệc này sắp bắt đầu.

Chương 190

Ngọc Đế và Dao Trì cũng lộ vẻ vui mừng.

Nguyên Thủy mở lời chắc chắn là có chủ đích.

Thiên Đình của Yêu tộc khi xưa có ba trăm sáu mươi lăm lộ Chu Thiên Yêu Thần, mười vị Đại Yêu Thánh, ba vị Yêu Hoàng tung hoành thiên địa, còn Thiên Đình hiện tại thì vắng vẻ quá.

Hạo Thiên giả vờ như bất lực, thở dài: "Nguyên Thủy sư huynh nói rất phải, chỉ có điều tìm đâu ra những tu sĩ có đạo hạnh bây giờ?" Những người ngồi dưới có chút khó chịu, chẳng lẽ họ không phải là những tu sĩ có đạo hạnh sao?

Nhưng nhanh chóng có người phản ứng lại, vài người đứng dậy chắp tay nói với Hạo Thiên: "Nếu Ngọc Đế không chê, chúng ta nguyện ý gia nhập Thiên Đình!" "Tốt!" Trên mặt Hạo Thiên lập tức nở nụ cười rạng rỡ. "Có các vị tiên gia giúp đỡ, Thiên Đình ta nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ." Chu Dịch đưa mắt nhìn qua, không hề lạ lẫm với những người vừa đứng lên. "Thái Bạch Kim Tinh, Xích Cước Đại Tiên!" Thái Bạch Kim Tinh sau này chính là tay sai số một của Thiên Đình, cũng là tâm phúc thực sự của Hạo Thiên.

Tuy tu vi không cao nhưng xử thế khéo léo, rất được lòng Hạo Thiên.

Lúc này ông ta xung phong biểu đạt thái độ, giữ đủ thể diện cho Ngọc Đế.

Xích Cước Đại Tiên cũng là một vị đắc đạo cao nhân, tuy mới chỉ là Đại La Kim Tiên chưa bước vào Chuẩn Thánh nhưng danh tiếng không hề nhỏ.

Sự gia nhập của ông ta khiến những người còn đang đắn đo quyết tâm hơn. "Ngọc Đế, ta cũng nguyện gia nhập." "Ngọc Đế tại thượng, chúng ta nguyện vì Thiên Đình lập nên công trạng." Càng ngày càng có nhiều người gia nhập Thiên Đình, trong đó có cả những nhân vật mà Chu Dịch biết qua hậu thế như Phong Bá Vũ Sư, Lôi Công Điện Mẫu.

Thấy lượng người gia nhập ngày một đông, nụ cười trên mặt Hạo Thiên và Dao Trì không tài nào kìm nén được. "Thiện tai thiện tai! Hạo Thiên đa tạ các vị đã hết lòng giúp đỡ!" Mục đích của Bàn Đào thịnh hội là gì?

Chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao?

Lúc này Hạo Thiên và Dao Trì cảm thấy mọi thứ đang diễn ra đúng theo hướng họ mong muốn, sự sảng khoái trong lòng khỏi phải nói.

Ngay cả thái độ khinh thường của các vị Thánh nhân lúc trước cũng đã bị họ quăng ra sau đầu. "Chu Dịch!" "Sư tôn!" Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn cảnh này mà trong lòng không khỏi khó chịu.

Thiên Đình càng lớn mạnh thì đối với Nhân tộc càng không phải là tin tốt.

Hiện nay tuy Nhân tộc đã có thế lực riêng nhưng vẫn chưa thể ngồi cùng mâm với cả một Thiên Đình.

Nếu có ngày Thiên Đình đè đầu cưỡi cổ Nhân tộc thì thật là đại sự bất diệu.

Cả hai đều hướng tầm mắt về phía Chu Dịch.

Họ vốn nghĩ Chu Dịch dẫn họ đến đây là để phá hỏng kế hoạch của Thiên Đình, nhưng đến giờ hắn vẫn chưa có biểu hiện gì.

Điều này khiến họ có chút ngạc nhiên, không đoán được ý đồ của

Chu Dịch.

Không chỉ Nữ Oa và Hậu Thổ, mà cả Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đều đang quan sát thái độ của Chu Dịch.

Thấy Chu Dịch vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Lão Tử và Nguyên Thủy cảm thấy rất đắc ý.

Dù sao, việc Chu Dịch không đứng ra gây rối là tin mừng lớn.

Hiện tại quần tiên đều có ý định gia nhập Thiên Đình, Thiên Đình chắc chắn sẽ thu hoạch lớn.

Dù Chu Dịch lúc này có đứng ra phá đám cũng vô dụng.

Khi tuyệt đại đa số mọi người đã bày tỏ ý định gia nhập, khóe miệng Nguyên Thủy cũng hơi nhếch lên.

Ông ta nói với Hạo Thiên: "Hạo Thiên sư đệ, môn đồ dưới trướng ta đều có tư chất thượng thừa, không ít kẻ là người đắc đạo, hay là cứ để họ nhậm chức trong Thiên Đình, giúp sư đệ cai quản Tam Giới luôn?" "Ồ!

Không biết Nguyên Thủy sư huynh định để vị nào vào Thiên Đình ta?" Ban đầu Hạo Thiên không có mấy thiện cảm với các Thánh nhân, nhưng vì Nguyên Thủy vừa giúp lôi kéo được không ít người, lại còn định đưa môn đồ vào, hắn làm sao có thể từ chối?

Thậm chí hắn còn mong chờ Nguyên Thủy sẽ cử vài tên đệ tử đỉnh cấp đến giúp sức.

Nhưng Hạo Thiên đã nghĩ về Thánh nhân quá đơn giản rồi.

Nguyên Thủy làm sao có thể để hắn hưởng lợi lớn như vậy mà không có mục đích?

Ông ta chậm rãi nói: "Đệ tử Quảng Thành Tử dưới trướng ta là

bậc tu sĩ có đạo, hiện nay tu vi cũng đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hay là sư đệ cứ trao cho hắn một trong Tứ Ngự chi vị, cũng không làm mất mặt Xiển giáo ta." Cả hội trường xôn xao.

Tứ Ngự là những ai?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế và Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế.

Họ lần lượt cai quản bốn phương Thiên Đế, được hưởng khí vận cao nhất trong Thiên Đình, địa vị chỉ đứng dưới Ngọc Đế.

Thiên Đình mới lập, đối với Hạo Thiên, bốn vị trí này quả thực có thể dùng để đổi lấy sự trợ giúp của bốn vị đại thần thông giả đỉnh cấp.

Nhưng khi Nguyên Thủy đề xuất chuyện này, Hạo Thiên và Dao Trì đều cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Sai lầm!

Sai lầm quá lớn!

Mấy vị Thánh nhân làm sao có thể bỏ qua vị trí Tứ Ngự chứ?

Mặc dù họ biết các Thánh nhân giúp đỡ Thiên Đình lớn mạnh là theo lệnh của Hồng Quân, nhưng Lão Tử hay Nguyên Thủy ai mà không có tư tâm?

Dù bốn người họ có đồng lòng giúp đỡ Thiên Đình thì khí vận bên trong đó cũng không thể nhường không cho kẻ khác.

Bốn vị Thánh nhân muốn chia chác sạch sành sanh khí vận của Thiên Đình, số còn lại để cho Hạo Thiên và Dao Trì chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Bây giờ Nguyên Thủy đã mở lời, tiếp theo chắc chắn sẽ đến lượt

Lão Tử và phái phương Tây.

Một khi Hạo Thiên gật đầu, vị trí Tứ Ngự chắc chắn sẽ không giữ được.

Hạo Thiên nhất thời do dự.

Hắn không muốn từ bỏ vị trí Tứ Ngự, nhưng nếu làm mất mặt Nguyên Thủy thì lại bị Thánh nhân ghi hận.

Vả lại, lúc nãy Nguyên Thủy cũng đã giúp hắn không ít. "Hử?

Bệ hạ có gì khó xử sao?" Nguyên Thủy cười híp mắt nhìn Hạo Thiên, vẻ đe dọa trong mắt không thể rõ ràng hơn.

Trong lúc Hạo Thiên còn đang lúng túng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng đứng dậy. "Nguyên Thủy sư huynh nói rất phải, Quảng Thành Tử kia tu vi và đức hạnh đều không tồi, sư đệ nên trao cho hắn một vị trí!" Lại có thêm hai vị Thánh nhân lên tiếng ép buộc, đứng về phía Nguyên Thủy.

Hai vị Thánh nhân phương Tây này đương nhiên chẳng tốt bụng gì, đây chỉ là hành động đầu cơ, nếu Hạo Thiên đã trao cho một người thì không thể không trao cho những người khác.

Họ có nhân quả với nhau, nếu phương Tây cũng đòi Tứ Ngự, Nguyên Thủy chắc chắn sẽ không phản đối.

Dưới áp lực của họ, Hạo Thiên mồ hôi chảy ròng ròng.

Bốn vị Thánh nhân quả thực là vô sỉ đến tận cùng.

Nguyên Thủy lấy một ghế, phương Tây lấy hai ghế, Lão Tử chắc chắn cũng sẽ nhúng tay vào, cuối cùng bốn tôn vị trong tay hắn sẽ không còn cái nào. "Thánh nhân bất tử, đại đạo không ngừng!" Từng có người nói câu này trong Hồng Hoang, nhưng Hạo Thiên chưa từng để tâm vì hắn nghĩ mình đứng về phía Thánh nhân.

Bây giờ, hắn thực sự cảm thấy lạnh lòng.

Nhưng ngay khi Hạo Thiên định cười khổ mà chấp nhận yêu cầu của Nguyên Thủy thì... "Chậm đã!" Một giọng nói đột ngột vang lên khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Ai?

Ai mà to gan lớn mật dám bác bỏ lời Thánh nhân như vậy?

Chương 191

Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Nhưng khi họ hướng tầm mắt về phía vị trí thượng tọa của Chu Dịch thì...

Ồ, không có gì!

Đại lão cứ tiếp tục đi!

Ngoài Chu Dịch - người có thực lực và địa vị ngang hàng với Thánh nhân - ra thì còn ai dám bình tĩnh lên tiếng trước mặt bốn vị Thánh nhân như vậy?

Khi Chu Dịch mở lời, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy cũng cảm thấy một luồng hơi lạnh, đồng loạt nhìn chằm chằm vào hắn, muốn xem hắn định giở trò gì.

Chu Dịch thản nhiên nâng chén rượu trước mặt, uống cạn một hơi như đang thưởng thức quỳnh tương ngọc dịch.

Một lúc sau, hắn mới chậm rãi nhìn về phía Nguyên Thủy. "Quảng Thành Tử là bậc tu sĩ có đạo, đức hạnh và tu vi song toàn?

Đúng là trò cười!

Đám đồ đệ do Nguyên Thủy dạy dỗ thì có được mấy đứa ra hồn?" Mọi người phía dưới trợn mắt há mồm, kinh ngạc đến nỗi không khép được miệng.

Lời Chu Dịch nói tuy nhẹ tênh nhưng đã dẫm nát thể diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe thì có vẻ như đang chê bai Quảng Thành Tử, nhưng thực tế là đang chế giễu Nguyên Thủy một cách không thương tiếc.

Chế giễu một vị Thánh nhân?

Chuyện này chưa từng xảy ra trong Hồng Hoang, ai mà to gan đến mức đó chứ?

Nhưng Chu Dịch thì khác, hắn có đủ bản lĩnh!

Đối mặt với sự chế giễu của Chu Dịch, sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại. "Chu Dịch, ngươi có ý gì?" Chu Dịch khinh khỉnh: "Đã tu luyện đến cảnh giới Thánh nhân mà ngay cả vài câu nói cũng không hiểu sao?

Bản tọa nói là, trong mắt ta, đám đồ đệ đó đều là lũ cá ươn tôm nát, không đáng nhắc tới.

Bây giờ lại dám đòi vị trí Tứ Ngự?

Đúng là điềm nhiên như không biết xấu hổ!" Mọi người lại một lần nữa sững sờ.

Ai mà không hiểu ý đồ của Chu Dịch chứ?

Nguyên Thủy hành động như vậy cũng chỉ vì muốn giữ chút thể diện, nhưng không ngờ Chu Dịch lại cứng rắn đến mức này, không chỉ sỉ nhục Nguyên Thủy một trận mà còn nhấn mạnh lại một lần nữa.

Là Thánh nhân, làm sao có thể nhẫn nhịn được kết quả này?

Quả nhiên, mọi người đều cảm nhận rõ sự giận dữ của Nguyên Thủy.

Có điều, dù giận dữ đến mấy, Nguyên Thủy vẫn không dám ra tay.

Mọi người đều hiểu vì sao.

Sau khi đại chiến Vu - Yêu kết thúc, bốn vị Thánh nhân vây đánh Chu Dịch, kết cục thế nào ai cũng rõ.

Hiện tại, Chu Dịch có lăng nhục Nguyên Thủy thì sao chứ?

Chẳng lẽ Nguyên Thủy thực sự dám đánh trả?

Nếu nổ ra đại chiến, e rằng cuối cùng Bàn Đào thịnh hội này sẽ trở thành một trò cười lớn cho thiên hạ.

Hạo Thiên và Dao Trì lúc này hoảng hốt vô cùng, nhưng họ không dám xen vào.

Những cuộc giao thiệp giữa các Thánh nhân không phải là nơi họ có tư cách tham gia.

Mặc dù danh nghĩa là Ngọc Đế và Vương Mẫu, nhưng lúc này họ cũng chẳng khác gì những tiểu tiên đang run rẩy ngồi phía dưới.

Nguyên Thủy cũng không phải kẻ ngốc, hắn sẽ không vào lúc này nảy sinh xung đột trực diện với Chu Dịch.

Nếu như bàn đào thịnh hội thật sự xảy ra sai sót, Nguyên Thủy không cách nào ăn nói với Hồng Quân Đạo Tổ.

Huống hồ, lúc này Lão Tử cũng truyền tới một đạo thần niệm: "Nguyên Thủy, chớ có bốc đồng!

Hoặc giả đây chính là kế hoạch của Chu Dịch!" Lão Tử đã lên tiếng, Nguyên Thủy sao có thể phạm sai lầm?

Ngay lập tức, hắn lạnh cười nói với Chu Dịch: "Chu Dịch sư thúc đối với hai thầy trò ta có hiểu lầm như thế, thật khiến người ta đau lòng.

Nhưng không biết sư thúc có cao kiến gì?

Vị trí Tứ Ngự, sư thúc có đề cử ai không?

Chẳng lẽ là chính sư thúc sao?" Nguyên Thủy mở miệng lần này, chính là ôm mục đích phản chế Chu Dịch.

Trừ phi Chu Dịch không cần mặt mũi, nếu không vị trí Tứ Ngự, Nguyên Thủy quyết tâm thu vào trong túi.

Chúng sinh cũng đều mong đợi câu trả lời của Chu Dịch.

Bọn họ muốn xem Chu Dịch sẽ ứng đối thế nào.

Chọn tiếp tục nhục mạ Nguyên Thủy, hay chọn không cần mặt mũi để tranh đoạt vị trí Tứ Ngự với hắn.

Tuy nhiên, biểu cảm của Chu Dịch không hề có chút thay đổi.

Ánh mắt rơi xuống phía dưới, Chu Dịch nói: "Với đức hạnh của Quảng Thành tử, nếu trở thành một trong Tứ Ngự thì triệt để là một trò cười.

Còn về bản tọa, cần gì cái vị trí Tứ Ngự đó?

Nguyên Thủy, ngươi thật sự nghĩ bản tọa cũng có ánh mắt thiển cận như các ngươi sao?" Lại một lần nữa bị Chu Dịch mỉa mai, ngọn lửa giận trong lòng Nguyên Thủy lại bùng cháy. "Ồ?

Vậy Chu Dịch sư thúc có cao kiến gì?

Chi bằng để chúng ta mở rộng tầm mắt?" Chu Dịch nói: "Nếu là vị trí Tứ Ngự đó, trong số những người có mặt ở đây, duy chỉ có Hậu Thổ mới có tư cách.

Vị trí Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế chính nên thuộc về Hậu Thổ!" Mọi người rúng động.

Hậu Thổ từng lập Địa Phủ Luân Hồi, thu liễm sát khí vô tận của Hồng Hoang, là công đức vĩ đại tạo phúc chúng sinh.

Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế, quả nhiên xứng đáng với công đức vô lượng của Hậu Thổ.

Thậm chí, tôn vị này vốn dĩ phải thuộc về nàng.

Kẻ khác nếu muốn tranh đoạt, trên danh nghĩa sẽ là danh bất chính ngôn bất thuận.

Chu Dịch vừa mở miệng, Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên lập tức hiểu được mục đích của hắn.

Bàn đào thịnh hội này không đơn thuần là để tụ tập cho vui, mà là để mưu cầu khí vận Thiên Đình.

Tứ Ngự của Thiên Đình có địa vị chỉ đứng sau Ngọc Đế.

Nếu Hậu Thổ có thể nắm giữ vị trí này, đối với nàng là một tin tức tốt cực lớn.

Nếu có một ngày Thiên Đình thật sự muốn áp chế Nhân tộc, Hậu Thổ cũng có thể trở thành sự ước thúc lớn nhất!

Thậm chí từ góc độ nào đó, thủ đoạn của Chu Dịch lần này trực tiếp đánh trúng yếu hại.

Thiên Đình không cách nào ngăn cản Hậu Thổ đạt được tôn vị Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế.

Đây vốn là thứ Hậu Thổ nên có sau khi lập Luân Hồi.

Chu Dịch không dùng âm mưu, mà là một dương mưu danh chính ngôn thuận.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác trợn tròn mắt kinh ngạc nhưng cũng vô ích. "Hạo Thiên!

Chương 192

Không biết vị trí Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế trong Tứ Ngự, ngươi có bằng lòng để Hậu Thổ đảm nhiệm không?" Chu Dịch cười nhạt, ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng khiến Hạo Thiên và Dao Trì không dám nảy sinh bất kỳ ý nghĩ phản bác nào, chỉ có thể thầm oán trách trong lòng, huống chi là Chu Dịch.

So với Chu Dịch, Nguyên Thủy cũng chỉ có thể đứng đó giương mắt nhìn, dùng chút công phu mồm mép.

Lúc này, trên mặt Hạo Thiên hiện ra một nụ cười khổ. "Hậu Thổ nương nương công tham tạo hóa, lập Địa Phủ Luân Hồi, có công tích không thể xóa nhòa đối với trời đất Hồng Hoang!

Dù Chu Dịch Thánh nhân không nói, Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế cũng nên thuộc về Hậu Thổ nương nương." Sắc mặt Nguyên Thủy càng thêm khó coi.

Một vị trí trong Tứ Ngự đã bị Chu Dịch cướp mất.

Dùng phương thức danh chính ngôn thuận này, Nguyên Thủy dù không vui cũng không nói được gì.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không bới móc được lỗi lầm nào.

Lão Tử, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều sa sầm mặt mày, có một cảm giác bất an.

Hỗ trợ Thiên Đình trở thành thế lực hàng đầu Hồng Hoang là mục tiêu Hồng Quân đề ra, cũng là nhiệm vụ bốn vị Thánh nhân cần cùng nhau hoàn thành.

Nhưng hiện tại, nhiệm vụ này đã bị Chu Dịch phá giải từ căn bản một phần.

Dù có thể không ảnh hưởng quá lớn đến đại cục sau này, nhưng rõ ràng đã ảnh hưởng đến sĩ khí của bọn họ. "Hừ!" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng rồi phất tay áo, không tiếp tục dây dưa lúc này nữa.

Hắn đương nhiên muốn tiếp tục chiếm lấy các vị trí Tứ Ngự khác, nhưng có Chu Dịch ở đây, chuyện này định sẵn thành bọt nước.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vốn đang rục rịch cũng tạm thời nén lại.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy vậy thì mừng rỡ.

Hiện nay Thiên Đình đang khát cầu hiền tài, Nguyên Thủy và các Thánh nhân muốn tranh đoạt quyền kiểm soát Tứ Ngự cũng chỉ có thể là vào lúc này mới được coi là danh chính ngôn thuận.

Qua ngày hôm nay, mấy vị Thánh nhân muốn bức bách bọn họ giao ra vị trí Tứ Ngự cũng không được nữa.

Hạo Thiên hoàn toàn có thể thoái thác, Nguyên Thủy bọn họ dù sao cũng không thể thật sự giết hắn.

Nếu làm vậy, bên phía Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không dễ ăn nói.

Do đó, Chu Dịch xuất diện tuy khiến Hạo Thiên phải giao ra một vị trí Tứ Ngự, nhưng tổng thể lại là một tin tốt.

Chu Dịch nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy đang im lặng không dám khinh cử vọng động, trên mặt hiện lên nụ cười khinh miệt.

Hiện nay, Lão Tử và Nguyên Thủy có lòng kỵ húy hắn, tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu thật sự muốn ra mặt, e rằng phải đích thân Hồng Quân lão đạo giáng lâm đối phó. "Hiện tại Hồng Quân chưa từng có dấu hiệu xuất hiện, sau khi thành Thiên Đạo Cảnh cũng chỉ thể hiện thực lực

một lần." Nội tâm Chu Dịch bắt đầu sinh ra tính toán.

Bề ngoài là mạnh mẽ ra tay lấy đi một vị trí Tứ Ngự, thực tế cũng là một lần thử thăm dò.

Kết quả cũng đã rõ. "Hồng Quân hiện nay có lẽ vẫn không thể tùy ý ra tay, e rằng chỉ khi Huyền môn thật sự suy lạc mới có thể không bị Thiên Đạo bài bố!" Sau khi hiểu được tác dụng phụ thật sự của việc làm đại diện Thiên Đạo, tâm tình Chu Dịch thả lỏng không ít.

Điều này có nghĩa là sau này hắn có thể sải bước nhanh hơn, để Nhân tộc phát triển tốc độ cao.

Còn về việc thật sự đối mặt với tồn tại Thiên Đạo Cảnh như Hồng Quân, e rằng phải sau đại kiếp Phong Thần.

Ánh mắt Chu Dịch lóe sáng.

Sau khi lấy được Thừa Thiên Hiệu Pháp U Minh Đại Đế, hắn cũng không nói gì thêm.

Bàn đào thịnh hội diễn ra đúng hạn và kết thúc đúng hạn.

Dù trong đó xảy ra một số chuyện kinh tâm động phách, nhưng phần lớn là những tính toán và thử thăm dò trong bóng tối.

Chu Dịch nhanh chóng đưa Nữ Oa rời đi.

Còn Hậu Thổ thì ở lại Thiên Đình.

Trở thành một trong Tứ Ngự, nàng cần phải ở lại Thiên Đình một thời gian.

Vừa trở thành U Minh Đại Đế, Hậu Thổ cần thời gian hối thúc Hạo Thiên sắp xếp cung điện để nàng có thể thực sự hưởng thụ khí vận Thiên Đình.

Điểm này đương nhiên vô cùng quan trọng.

Thông Thiên cũng một mình trở về đạo trường Kim Ngao đảo.

Chu Dịch và Nữ Oa thì đi thẳng tới địa giới Nhân tộc hiện nay.

Hắn muốn tận mắt xem Nhân tộc phát triển đến mức độ nào rồi.

Hiện nay Nhân tộc có không dưới trăm tỷ dân, phân bố ở phía Đông và phía Nam Hồng Hoang.

Hai khu vực này linh khí dồi dào, vừa vặn cho Nhân tộc phát triển.

Trong suốt năm tháng dài đằng đẵng, Nhân tộc cũng rất tranh khí.

Hiện nay đã không còn là chủng tộc yếu nhất thiên địa, sau đại chiến Vu Yêu, không có mấy chủng tộc có thể so sánh với Nhân tộc.

Trong Nhân tộc hầu như khắp nơi là Thiên Tiên, Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên cũng không ít.

Nhân tộc Tam Tổ đã đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nếu không phải cơ duyên hạn chế thì e rằng đã có cơ hội đột phá Chuẩn Thánh.

Ngoài vài người đó ra, cũng có không ít Đại La Kim Tiên mọc lên như nấm sau mưa, thật sự rất khá.

Điều khiến Chu Dịch hơi hài lòng là Phục Hy đã triệt để đảm đương sứ mệnh Thiên Hoàng.

Định lễ nghi, chế định hôn nhân, quy định khuôn phép, khiến Nhân tộc có thể chế hoàn thiện hơn, phát triển lên một tầm cao mới.

Đáng nói là Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay hoàn toàn khác với mệnh số ban đầu.

Nguyên bản Nhân tộc lúc này có lẽ còn đang lo làm sao để no bụng, sống cuộc sống nguyên thủy.

Nhưng Nhân tộc hiện tại đã bước lên con đường toàn dân tu

luyện.

Những lễ nghi quy tắc từng áp dụng cho Nhân tộc trước đây giờ đã không còn phù hợp.

Nhưng những thứ đó hoàn toàn không làm khó được Phục Hy.

Dựa trên việc hiện nay Nhân tộc tông môn san sát, mỗi khu vực đều có ưu thế cốt lõi và phương hướng chuyên môn, hắn đã chế định một loạt nội dung phù hợp.

Trong tình huống phương hướng đại thể không biến động, hắn đã tùy cơ ứng biến, khiến tốc độ phát triển của Nhân tộc đạt tới mức không thể tin nổi.

Chỉ có điều dưới sự hưng thịnh và cường đại của Nhân tộc, Phục Hy lại gặp phải nỗi lo lớn hơn.

Khi Chu Dịch và Nữ Oa tới nơi, Phục Hy không chút do dự thỉnh giáo Chu Dịch.

Dù sao Chu Dịch cũng là sư tôn của hắn, thỉnh giáo sư tôn là chuyện không có gì lạ. "Sư tôn, hiện nay Nhân tộc dù đã đạt tới mức toàn dân tu hành, nhưng vẫn có không ít người tu vi thiển bạc.

Khi đối mặt với thiên tai khủng khiếp thì không có khả năng chống đỡ.

Hiện nay số người chết vì thiên tai chiếm tới một phần năm tổng số Nhân tộc!" Phục Hy nói với vẻ đau lòng.

Một phần năm dân số là tổn thất cực lớn đối với cả Nhân tộc.

Trở thành Thiên Hoàng Nhân tộc, Phục Hy đương nhiên muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, nhưng lại có chút bó tay.

Hiện nay tu sĩ Nhân tộc tuy nhiều nhưng trình độ không đồng đều, đại đa số là tu sĩ sơ cấp.

Tu sĩ thật sự mạnh mẽ hầu như đều ở tổ địa Nhân tộc, không thể giúp đỡ đồng bào ở những nơi xa xôi rộng lớn.

Chương 193

Hơn nữa, dạy người câu cá tốt hơn là cho con cá!

Nếu thật sự để những tu sĩ mạnh mẽ đó che chở cho những người yếu kém thì định sẵn không phải là con đường lâu dài.

Cách thực sự chỉ có thể là tìm ra biện pháp để ngay cả người bình thường cũng có thủ đoạn chống lại tai nạn không biết trước.

Đây cũng chính là điều Phục Hy đang khổ não.

Tuy hắn tu luyện Tạo Hóa quy tắc, nhưng trình độ so với Chu Dịch và Nữ Oa thì kém xa.

Với thủ đoạn hiện tại, hắn không thể giải quyết khó khăn này.

Nữ Oa nhìn qua một lượt rồi cũng chậm rãi lắc đầu: "Ta cũng không biết nên làm thế nào cho tốt." Nói xong, ánh mắt Nữ Oa rơi trên người Chu Dịch.

Chu Dịch lúc này lại nhìn Phục Hy với vẻ hơi ngạc nhiên.

Không phải vì Phục Hy không giải quyết được vấn đề này mà cảm thấy thất vọng, mà ngạc nhiên vì Nhân tộc trong tình huống phát triển như hiện nay lại gặp phải rắc rối như vậy. "Xem ra thiên tai nhân họa chiến loạn mà Nhân tộc cần đối mặt là không thể thiếu." Tâm tư Chu Dịch xoay chuyển, ngay lập tức mở miệng nói với Phục Hy: "Đây là cơ duyên của ngươi." Phục Hy không hiểu, vì sao lại là cơ duyên của hắn?

Chu Dịch không nói nhiều, chỉ lật tay lấy ra một kiện pháp bảo.

Kiện pháp bảo đó là một bộ mai rùa kết hợp với một quyển sách, trông có vẻ giản dị không hoa lệ.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc kiện pháp bảo này xuất hiện, trên mặt Phục Hy và Nữ Oa đều hiện lên vẻ kinh ngạc. "Hà Đồ Lạc Thư?" Hai người sao có thể không nhận ra bảo bối này?

Đây chính là pháp bảo cộng sinh của Thiên Đế Đế Tuấn, kẻ từng lừng lẫy một thời muốn tranh cao thấp với Vu tộc, vọng tưởng xưng bá thiên địa.

Đối với Thiên Đình Yêu tộc khi đó, cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư tuy chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng về giá trị thì không hề kém cạnh Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Dù sao, chỉ có sau khi nắm giữ bảo bối này, Yêu tộc mới có thể đặt chân vào Thái Cổ tinh không.

Yêu tộc mạnh nhất là vì số lượng đông đảo sao?

Đương nhiên không phải, Thái Cổ tinh không mới là mấu chốt cho sự lớn mạnh của Yêu tộc.

Yêu tộc có thể tu luyện trong Thái Cổ tinh không để nhanh chóng nâng cao thực lực.

Nếu không phải vậy, Yêu tộc căn bản không có vốn liếng để tranh giành với Vu tộc.

Thậm chí ngay cả Chu Thiên Tinh Thần đại trận cũng cần Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, nếu không khó mà thi triển.

Do đó, danh khí của pháp bảo này rất lớn!

Nhưng Phục Hy không rõ mục đích Chu Dịch giao vật này cho mình là gì. "Sư tôn, bảo bối này đối với Yêu tộc cố nhiên có tác dụng lớn, nhưng đối với Nhân tộc lại không có nhiều ý nghĩa!

Chẳng lẽ sư tôn muốn con đưa Nhân tộc tới Thái Cổ tinh không để

nỗ lực tu luyện?" Phục Hy lúc đầu không hiểu cũng là chuyện đương nhiên.

Chu Dịch cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ: "Hãy nghiên cứu kỹ một phen, tạo hóa thuộc về ngươi nằm ở trong đó." Nói xong, Chu Dịch dắt Nữ Oa rời đi.

Hà Đồ Lạc Thư huyền bí vô cùng, không phải Phục Hy có thể triệt để nắm giữ trong chốc lát.

Đợi đến khi Phục Hy hiểu rõ dụng ý của Chu Dịch, tai họa thiên tai của Nhân tộc tự nhiên sẽ không còn tồn tại.

Phục Hy tuy không hiểu tâm tư của sư tôn nhưng vì tín nhiệm sự an bài của hắn, nên đã cầm Hà Đồ Lạc Thư đi nghiên cứu kỹ lưỡng.

Còn lúc nào mới có thu hoạch thì chưa biết được.

Xử lý xong chuyện này, Chu Dịch cũng không vội rời đi.

Đã xác định Nhân tộc vẫn tồn tại thiên tai nhân họa, vậy thì có một số việc Chu Dịch phải bắt đầu bố trí.

Ngay sau đó, hắn dẫn Nữ Oa bắt đầu đi lại trong địa giới Nhân tộc.

Dự đoán suy cho cùng cũng chỉ là dự đoán, làm sao bằng thực tế tận mắt chứng kiến?

Thế là trong vạn năm tiếp theo, hai người đã đi khắp địa giới Nhân tộc Hồng Hoang.

Kết quả tự nhiên khiến người ta hài lòng, trong Nhân tộc xuất hiện không dưới mấy trăm môn phái tu hành lớn, mỗi môn phái hầu như đều có nhân vật cấp bậc Đại La Kim Tiên tọa trấn.

Những môn phái này tự thành một hệ, mỗi cái đều có đặc sắc riêng.

Ví dụ như tu luyện kiếm đạo, tu luyện trận pháp, hoặc có trình độ cao về ngũ hành thuật pháp, hoặc giỏi về âm dương pháp môn.

Rải rác đâu đó đều có thể thấy bóng dáng của Chu Dịch.

Dù sao với tư cách là đại năng vô thượng được Nhân tộc sùng bái nhất, Nhân tộc Thánh tôn, địa vị của hắn thậm chí còn trên cả Nữ Oa.

Người tu hành Nhân tộc hướng theo phương hướng tu luyện của Chu Dịch cũng là chuyện thường tình.

Chỉ là, đối với Nhân tộc đây có lẽ không phải là kết quả tốt nhất. "Nữ Oa, nàng có cảm thấy có gì bất ổn không?" Chu Dịch cười nhìn Nữ Oa với vài phần khảo nghiệm. "Sư tôn đừng có úp úp mở mở nữa!

Nữ Oa không nhìn ra." Nữ Oa không có bản lĩnh như Chu Dịch.

Dù là Thánh mẫu tạo người, nhưng trong việc sắp xếp cho Nhân tộc, nàng luôn nghe theo kiến nghị của Chu Dịch.

Trong mắt nàng, sư tôn tuyệt đối là người có tiếng nói nhất trong sự phát triển của Nhân tộc.

Đồng thời, với tầm nhìn xa trông rộng của sư tôn, chắc chắn có thể dẫn dắt Nhân tộc đi tới một trình độ không thể tin nổi.

Giống như bây giờ, Nữ Oa không cảm thấy sự phát triển của Nhân tộc có vấn đề gì.

Do đó đối với câu hỏi của Chu Dịch, nàng không trả lời được.

Chu Dịch cười cười nói: "Nhân tộc hiện nay phát triển tuy không tệ, nhưng vẫn còn quá chậm!

Thiếu hụt bản lĩnh lợi dụng tài nguyên giữa trời đất, cũng thiếu hụt tín niệm kiên định." Nữ Oa dường như có chút ngộ ra: "Sư tôn muốn nói tới Đan đạo?" Làm sao để lợi dụng tài nguyên giữa trời đất?

Một chuyện đơn giản là dùng khoáng thạch thượng đẳng để chế tạo vũ khí, pháp bảo, thậm chí là bất kỳ công cụ nào có ích cho cuộc sống sinh tồn của Nhân tộc.

Hoặc là hái những linh dược đỉnh cấp trong Hồng Hoang để luyện chế thành đan dược có thể cung cấp sự tăng trưởng tu vi cho Nhân tộc.

Cả hai loại này Nhân tộc đều đang thực hiện.

Nhưng rõ ràng, trong mảng Luyện khí, trong Hồng Hoang cơ bản chỉ có mạch của Nguyên Thủy Thiên Tôn là làm tốt, những người khác không có mấy ai xuất sắc.

Điều này cũng có thể hiểu được.

Dù sao trong trời đất Hồng Hoang, tiên thiên pháp bảo cơ bản đều vượt xa hậu thiên pháp bảo.

Dù có phí hết tâm tư nghiên cứu Luyện khí đạo, cuối cùng luyện chế ra pháp bảo cũng không bằng một kiện tiên thiên linh bảo của đối phương.

Chuyện phí tâm phí lực như vậy, có mấy ai nguyện ý làm?

Ngay cả nhân vật như Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp bảo nổi tiếng nhất luyện chế ra cũng chỉ là Phiên Thiên Ấn được chế tạo từ một nửa thân núi Bất Chu Sơn.

Vì sự xuất hiện của Chu Dịch đã thay đổi mệnh số, khiến pháp bảo này không còn tồn tại.

Như vậy, người nguyện ý hạ tâm tư và công phu vào việc luyện chế pháp bảo tự nhiên ít đi trông thấy.

Nhân tộc không có ý khinh thường hậu thiên linh bảo, nhưng trong tình trạng chung của chúng sinh Hồng Hoang như vậy, Nhân tộc muốn

có một sự phát triển Luyện khí tốt cũng là điều không thể.

Còn về Luyện đan...

Luyện đan đạo thì có người nhiệt tình.

Dù sao linh thảo linh căn giữa trời đất là vô số, luyện chế chúng thành đan dược để nâng cao thực lực là chuyện không thể thích hợp hơn.

Từng có lúc, để lập Nhân giáo chiếm lấy công đức Nhân tộc, Lão Tử không chỉ truyền xuống phương pháp tu luyện Kim Đan Đại Đạo, mà còn thu một đệ tử tên là Huyền Đô, để Huyền Đô truyền thụ pháp luyện đan của Lão Tử cho Nhân tộc.

Chương 194

Nhân tộc lúc đó từng có thời khắc luyện đan phồn vinh.

Nhưng sau đó Lão Tử đứng ở phía đối lập với Nhân tộc, hoặc đứng ở phía đối lập với Chu Dịch, thiện cảm của Nhân tộc đối với Lão Tử lập tức rơi xuống đáy vực.

Kim Đan Đại Đạo hay luyện đan pháp môn Lão Tử truyền thụ đều không còn được sử dụng nữa.

Lâu dần, kỹ xảo luyện đan của Nhân tộc cũng bắt đầu suy thoái, hiện nay không luyện chế ra được đan dược tốt.

Nếu không phải vậy, trong năm tháng dài đằng đẵng, sao chỉ có vài trăm Đại La Kim Tiên?

Theo đà phát triển trước đây, bây giờ có vài nghìn Đại La Kim Tiên tọa trấn Nhân tộc cũng không thành vấn đề.

Bất kể luyện khí hay luyện đan đều là trọng trung chi trọng đối với Nhân tộc.

Nữ Oa có thể hiểu được những điều này, nên không thấy thắc mắc về nửa câu đầu của Chu Dịch.

Còn nửa đoạn sau... nàng lại không rõ.

Hiện nay Nhân tộc dù sao cũng đang dốc hết sức phát triển, sao lại không có tín niệm?

Chu Dịch khẽ cười một tiếng rồi nói: "Bậc đại đạo còn bị mài mòn ý chí chiến đấu, từ đó sợ đầu sợ đuôi.

Nhân tộc dưới sự phát triển thuận lợi suốt năm tháng dài, chưa từng gặp lại cảnh khốn cùng như ban đầu.

Tín niệm không kiên định cũng là chuyện thường tình.

Nếu bây giờ để Nhân tộc đối mặt với trời đất, liệu còn có dũng khí như xưa không?" Thời gian là một thứ rất đáng sợ.

Khi xưa Phục Hy ra mặt cứu Nhân tộc khỏi nước lửa, khiến Nhân tộc không bị Yêu tộc bắt đi luyện chế Đồ Vu kiếm.

Khi đó Nhân tộc đồng tâm hiệp lực, tín niệm kiên cố như vàng đá, thế không thể cản.

Nhưng hiện tại, chuyện đó đã qua đi không biết bao nhiêu vạn năm.

Trong năm tháng dài, không có mối đe dọa trọng đại nào xuất hiện.

Nhân tộc tuy trưởng thành nhanh chóng nhưng cũng bắt đầu phát triển theo kiểu một nắm cát rời.

Nếu không phải vì có Thiên Hoàng Phục Hy tại vị, ban bố các loại lễ nghi và quy tắc ước thúc thì e rằng đã sớm nảy sinh vấn đề. "Nhưng hai điểm này không cần Phục Hy phải quan tâm." Mệnh trung chú định, Luyện đan đạo của Nhân tộc nên do Địa Hoàng Thần Nông thị ra mặt.

Trong thần thoại nguyên bản, Thần Nông nếm bách thảo, tiêu trừ bệnh tật và thống khổ cho Nhân tộc.

Từ góc độ nào đó, Thần Nông thị có thiên phú luyện đan.

Dù sao nền tảng cơ bản nhất của luyện đan là nhận biết bản tính thảo mộc để từ đó lợi dụng.

Cho nên mảng này nên để Thần Nông thị bổ sung khiếm khuyết cho Nhân tộc.

Tín niệm lại càng không cần nói nhiều, trọng trách này nên do vị hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng là Hiên Viên thị đảm đương.

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế nguyên bản, Hiên Viên thị đối mặt với tàn dư Vu tộc là Xi Vưu mưu phản, đã dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp, sau khi chiến tranh Trác Lộc kết thúc đã triệt để thống trị toàn bộ Nhân tộc.

Từ lúc đó, Nhân tộc mới trở thành một đại tộc thật sự có tính ngưng kết.

Về luyện đan luyện khí, Chu Dịch đã sớm có tính toán, với Hiên Viên thị, hắn cũng đã có chuẩn bị. "Không biết Hồng Quân và mấy vị Thánh nhân kia sẽ dùng phương thức gì để quấy rối đây?" Chu Dịch cười khẽ.

Nữ Oa chậm rãi gật đầu: "Nếu sư tôn ra mặt, mấy vị Thánh nhân đó tuyệt đối không chỉ đứng nhìn đâu.

Phải đề phòng!" Chu Dịch nói: "Hiện tại, nhiệm vụ cấp bách là đi tìm những người định đoạt thiên mệnh của Nhân tộc.

Tên của họ là Thần Nông và Hiên Viên!" Chu Dịch nhìn Nữ Oa: "Chuyện này giao cho nàng xử lý." Chu Dịch phất tay, trong tâm trí hiện ra Luyện đan đạo và Luyện khí đạo, hóa thành từng viên kết tinh. "Đây là cảm ngộ luyện đan và luyện khí của bản tọa." Nữ Oa sao có thể không hiểu ý của Chu Dịch?

Truyền thụ Luyện đan đạo cho Thần Nông, truyền thụ Luyện khí đạo cho Hiên Viên.

Người trước có thể nâng cao thực lực nội tại của Nhân tộc, người sau có thể nâng cao thực lực ngoại tại.

Điều này tương ứng với trọng trách của hai vị thiên mệnh chi nhân, thật sự cực kỳ hoàn mỹ.

Nhìn lướt qua, nàng thấy cảm ngộ luyện đan, luyện khí mà Chu Dịch ngưng tụ ra vô cùng cao thâm huyền diệu.

Ngay cả Nữ Oa thấy cũng hơi ngẩn ngơ. "E rằng trình độ của Lão Tử và Nguyên Thủy so với sư tôn cũng chỉ ngang ngửa mà thôi." Lão Tử và Nguyên Thủy là những đại sư luyện đan và luyện khí nổi danh trong Hồng Hoang.

Chu Dịch có thể sánh ngang với bọn họ là một chuyện cực kỳ không tưởng.

Nữ Oa thậm chí còn đang nghĩ liệu có thứ gì mà vị sư tôn này không biết không.

Tuy nhiên, Chu Dịch không có ý định cùng Nữ Oa tiếp tục ở lại Nhân tộc.

Sau khi dặn dò xong, thân hình Chu Dịch rung lên rồi quay về đỉnh núi Bất Chu.

Nữ Oa theo lời dặn của Chu Dịch, hóa thân thành người thường xuất hiện trong Nhân tộc, bắt đầu tìm kiếm tung tích Thần Nông và Hiên Viên.

Nữ Oa là Thánh nhân Nhân tộc, nhưng nàng thành thánh nhờ Tạo Hóa đại đạo, khác với Thiên Đạo Thánh nhân.

Do đó, Nữ Oa hoàn toàn không bị Thiên Đạo trói buộc, hoàn toàn có thể ra tay trợ giúp Nhân tộc.

Còn về việc Thần Nông và Hiên Viên khi nào xuất thế thì chưa rõ.

Dù sao quỹ tích Hồng Hoang hiện nay có sự khác biệt lớn so với nguyên bản, có thể nói là đã thay đổi hoàn toàn.

Do đó ngay cả Thánh nhân Nữ Oa cũng không đoán được Thần Nông và Hiên Viên bao giờ sẽ xuất hiện trong Nhân tộc.

Tuy nhiên, Chu Dịch lại biết khái quát.

Sau khi Phục Hy tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư và mang lại sự thay

đổi to lớn cho Nhân tộc, hai vị thiên mệnh chi nhân đó mới lần lượt xuất hiện.

Phục Hy cũng không làm Chu Dịch thất vọng.

Mười vạn năm sau khi có được Hà Đồ Lạc Thư, cuối cùng trong một lần cơ duyên xảo hợp, hắn đã đặt Hà Đồ Lạc Thư dưới ánh mặt trời.

Bất chợt!

Trên mai rùa và cổ tịch tỏa ra đạo vận lưu chuyển, ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường cũng có thể thấy sự khác thường của nó.

Huống chi Phục Hy là một Chuẩn Thánh đỉnh phong. "Hóa ra lại đơn giản như vậy?" Phục Hy không ngờ việc đặt vật này dưới ánh mặt trời lại có thể tạo ra sự biến hóa như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, pháp bảo vốn thuộc về Tam Túc Kim Ô Đế Tuấn.

Đế Tuấn bản thân giống như một mặt trời nhỏ, nên bảo bối này có đặc tính như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Quan sát kỹ đạo vận vô cùng tận trên Hà Đồ Lạc Thư, Phục Hy cũng nhanh chóng hiểu ra, đây chính là mệnh số mà thiên cơ diễn biến.

Ban đầu, khi cảm ngộ sự huyền diệu trong đó, Phục Hy chỉ cảm thấy mông lung.

Dù Phục Hy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn cách Hỗn Nguyên một bước chân.

Nhưng trong chuyện ngộ đạo, thường đòi hỏi thần kỳ, người ở vị trí cao càng dễ không nhận ra được những điểm đơn giản trong đó, trái lại sẽ rơi vào ngõ cụt.

May mắn thay, Phục Hy không rơi vào tình trạng đó.

Sau một thời gian mê mang và khốn hoặc, Phục Hy nhanh chóng sáng tạo ra một phương pháp né tránh thiên tai.

Có lẽ chịu ảnh hưởng từ Chu Dịch, đạo pháp mà Phục Hy sáng tạo ra có tên là Âm Dương Bát Quái đạo!

Chính từ việc quan sát sự biến hóa trên mai rùa và cổ tịch, hắn đã suy luận ra tám quẻ: Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, dùng chúng đại diện cho tám loại tự nhiên: Trời, Đất, Sấm, Gió, Nước, Lửa, Núi, Đầm.

Chương 195

Dùng chúng để diễn giải đạo lý của vạn sự vạn vật, nếu tham ngộ đạo này, dù không có tu vi cũng có thể suy đoán thiên cơ, cát hung tị hung!

Đạo pháp này ra đời có ý nghĩa vô cùng lớn đối với Nhân tộc.

Ngay cả Phục Hy sau khi tham ngộ đạo này cũng ngửa mặt lên trời cười dài: "Ta đã thành công!" Đột nhiên, trên bầu trời có vạn đạo công đức giáng xuống, cuồn cuộn không dứt.

Giữa trời đất bỗng nhiên hiện ra một luồng uy áp kinh người, khiến không ít người nảy sinh cảm giác quen thuộc.

Đúng vậy, việc "đạo thành" mà Phục Hy nói không chỉ là Âm Dương Bát Quái đạo được thiết lập thành công.

Mà vào khoảnh khắc đạo pháp này được sáng tạo ra, Tạo Hóa pháp tắc của bản thân Phục Hy cũng đạt tới trình độ không thể tin nổi.

Uỳnh!

Dưới sự thúc đẩy của công đức mạnh mẽ, Phục Hy cũng thuận lý thành chương bước vào cảnh giới chí cao vô thượng đó.

Đối với hắn, đây là chuyện nước chảy thành bùn.

Dù sao hắn cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, tư chất so với Nữ Oa chỉ cao chứ không thấp.

Nhưng chúng sinh sẽ không chú ý tới những điều đó.

Sau đợt bùng nổ Thánh nhân trước đây, chúng sinh vốn nghĩ trời đất Hồng Hoang có lẽ sẽ không xuất hiện thêm Thánh nhân nữa.

Kẻ duy nhất thử dùng khí vận để đột phá Thánh nhân là Đế Tuấn

và Thái Nhất cuối cùng cũng đã ngã xuống trong đại kiếp.

Quan trọng hơn, Hồng Mông Tử Khí - thứ cần thiết để trở thành Thiên Đạo Thánh nhân - không còn xuất hiện nữa.

Điều này khiến những đại thần thông giả đỉnh cấp lần lượt từ bỏ ý định thành thánh.

Đó cũng là lý do vì sao tuyệt đại đa số Chuẩn Thánh có không ít toan tính về việc liệt vào tiên ban.

Đã không thể thành Thánh nhân đỉnh cấp, sao không tìm một chức vụ tốt trong Thiên Đình?

Nhưng vào ngày hôm nay, khoảnh khắc Phục Hy thuận lợi trở thành Hỗn Nguyên, không ít đại năng đỉnh cấp mới bừng tỉnh. "Nhân tộc thật sự quá khủng khiếp, lại có thêm một vị Thánh nhân!" "Ai nói không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể thành thánh?

Lại một người chứng đạo bằng pháp tắc!" "Đạo tâm vốn dĩ phải vô cùng kiên cố, tiến về phía trước không lùi bước, vậy mà chúng ta đã buông lỏng bấy lâu nay." Những đại năng đã đột phá Chuẩn Thánh nhưng tự cảm thấy vô vọng, giờ đây cảm thấy cả người thông thấu.

Lại có hy vọng rồi!

Một mặt, họ chấn động trước khí vận mạnh mẽ của Nhân tộc.

Nhìn Phục Hy hiện tại, hay Lão Tử, Nữ Oa thành thánh đều có liên quan mật thiết với Nhân tộc.

Mặt khác, bất kể Nữ Oa, Phục Hy hay Hậu Thổ, Thông Thiên, tất cả đều đang dùng sự thực chứng minh rằng: trảm Tam Thi chứng đạo tuy là một đường tắt, nhưng thành thực đi theo con đường pháp tắc chứng đạo cũng không phải là không thông.

Nếu ngay cả chút tâm tính và ý chí đó cũng không có, thì sao có thể

thực sự chạm tới đỉnh cao của cảnh giới chí cao vô thượng?

Thế là những đại năng đó đều như được thức tỉnh, đạo tâm vô cùng ổn cố!

Những người từng do dự không biết có nên đầu quân cho Thiên Đình hay không giờ đây cũng đã có câu trả lời.

Thiên Đình!

Hạo Thiên và Dao Trì vẫn chưa biết rằng những đại năng Chuẩn Thánh từng được họ mời chào, thậm chí dùng cả vị trí Tứ Ngự để chiêu mộ, sau khi thấy động tĩnh Phục Hy thành thánh đã liên tiếp thay đổi ý định.

Bọn họ chỉ lo lắng khôn nguôi. "Bệ hạ, Phục Hy thành thánh, Nhân tộc sẽ phát triển thêm một bước nữa, như vậy chúng ta phải ăn nói với Lão gia thế nào?" Dao Trì cau mày chặt.

Thần sắc Hạo Thiên tuy không đổi nhưng ánh mắt đã triệt để bán đứng hắn. "Mấy vị Thánh nhân đó sau bàn đào thịnh hội vẫn chưa xuất hiện, một khi xuất hiện mà đòi vị trí Tứ Ngự trong tay bản tọa thì thật là... thật là vô sỉ hết mức!" Hạo Thiên mắng thầm trong lòng. "Hiện tại chỉ có thể hy vọng những Chuẩn Thánh đó nguyện ý gia nhập Thiên Đình của ta.

Không, Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, phải sớm tìm cách đối phó mới được!" Phía các Thánh nhân khác, trên núi Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy cùng xuất hiện trên đỉnh Côn Luân.

Ánh mắt nhìn về phía Phục Hy, sự lo lắng hiện rõ trên mặt: "Chúng ta tưởng rằng có thời gian để từ từ bố trí.

Không ngờ Phục Hy đã thành Thánh nhân.

Bàn cờ này bất lợi cho chúng ta rồi!" Ánh mắt Nguyên Thủy vô cùng âm trầm.

Bốn người bọn họ nếu đi đối phó với Hậu Thổ, Nữ Oa và Thông Thiên thì cũng miễn cưỡng được.

Dù sao Hậu Thổ có nhục thân Hỗn Nguyên quá ngoan cường, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hợp sức cũng chỉ có thể ngăn cản được nàng mà thôi.

Hiện tại thêm một Phục Hy, chênh lệch thực lực ngày càng lớn.

Lão Tử lúc này liếc nhìn Nguyên Thủy một cái: "Hà tất phải suy nghĩ lung tung.

Dù có thêm một vị Thánh nhân thì đã sao?

Chẳng lẽ có thể sinh ra uy hiếp đối với lão sư sao?" Nhớ tới thực lực của Hồng Quân, Nguyên Thủy gật đầu: "Chỉ đáng tiếc lão sư không dễ dàng ra tay, nếu không thì Chu Dịch chỉ có một kết cục!" Lão Tử nói: "Hiện tại thứ ta cần bận tâm không phải đối phương có thêm mấy vị Thánh nhân, mà là làm sao giúp Thiên Đình đả áp Nhân tộc.

Chỉ có như vậy, lão sư mới có cơ hội ra tay, Nguyên Thủy, ngươi có hiểu không?" Cảm nhận được áp lực trong ngữ khí bình thản của Lão Tử, cơ mặt Nguyên Thủy giật giật.

Lão Tử đang trách vấn việc hắn trì hoãn không chịu ra tay giúp đỡ khi Thiên Đình bị bức bách giao ra vị trí Tứ Ngự.

Xét từ góc độ tư tâm, hành vi của Nguyên Thủy không có vấn đề gì.

Khí vận Thiên Đình, vị Thánh nhân nào mà không thèm khát?

Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều giống nhau.

Nhưng nếu vì chuyện này mà ảnh hưởng tới kế hoạch đối phó Chu Dịch thì Lão Tử sẽ không để yên.

Nguyên Thủy cảm nhận được quyết tâm của Lão Tử, lúc này tự nhiên không dám tiếp tục gây khó dễ cho Thiên Đình nữa.

Dù sao thái độ bên phía Thiên Đình cũng rất rõ ràng, Hạo Thiên sẽ không dễ dàng giao ra vị trí Tứ Ngự như vậy.

Nếu cứ tiếp tục, đối với Nguyên Thủy cũng không có lợi ích gì. "Thiện!" Nguyên Thủy gật đầu thể hiện thái độ.

Lão Tử thấy vậy cũng tỏ ý hài lòng.

Nào ngờ lúc này trong lòng Nguyên Thủy lại tràn đầy sự bất mãn mãnh liệt với Lão Tử. "Ta chẳng qua chỉ sinh ra muộn hơn một chút mà thôi, luận về thiên tư tài tình, ta cũng không kém cạnh chút nào." Sự bất mãn tích tụ bấy lâu với Lão Tử nhưng lúc này hắn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Tuy nhiên, Nguyên Thủy hoàn toàn không phản tỉnh lại rằng thái độ của hắn đối với Thông Thiên ngày trước và thái độ của Lão Tử đối với hắn hiện nay chẳng có gì khác biệt.

Phục Hy cảm nhận được thực lực biến hóa, trên mặt hiện ra niềm vui sướng mãnh liệt.

Vạn đạo hào quang tràn ngập trời đất, lượng công đức khổng lồ hội tụ vào bản thân.

Phục Hy cuối cùng cũng thuận lý thành chương trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân. "Sư tôn quả thực không bạc đãi ta!" Thu liễm khí tức, Phục Hy không giống như các Thánh nhân khác đem khí tức truyền khắp trời đất Hồng Hoang.

Tính tình hắn vốn vậy, xưa nay không hề trương dương.

Nhưng việc có trương dương hay không không quan trọng.

Quan trọng là tất cả mọi người đều biết Nhân tộc lại có thêm một

chỗ dựa, khiến chúng sinh càng thêm kỵ húy Nhân tộc.

Đương nhiên, đây không phải điều mà đại đa số mọi người muốn thấy.

Dù là Thiên Đình hay Chu Dịch.

Thiên Đình không muốn Nhân tộc lấn át chủ nhà, khiến Thiên Đình thành trò cười.

Chương 196

Còn Chu Dịch không muốn Nhân tộc hoàn toàn không có cảm giác nguy cơ.

May mắn là tuy Nhân tộc vui mừng khôn xiết vì Phục Hy thành thánh, nhưng cũng không vì thế mà buông lơi, vẫn đang nỗ lực nâng cao bản thân.

Kết quả này tự nhiên là cực tốt.

Phục Hy sau khi thành thánh cũng tận tâm tận lực truyền thụ Âm Dương Bát Quái đạo cho Nhân tộc.

Đó là đại đạo đỉnh cấp mà ngay cả những người phàm bình thường không có tu vi cũng có thể nắm giữ để quy tị thiên tai.

Đối với Nhân tộc, đây chẳng khác nào phúc lành.

Những gì Phục Hy làm thật sự vĩ đại đến cực điểm, hèn chi có thể nhận được nhiều công đức gia trì như vậy.

Đương nhiên, Phục Hy có thể thành thánh không đơn thuần chỉ dựa vào công đức.

Điều đó có quan hệ mật thiết với nền tảng thâm hậu và ngộ tính Tạo Hóa đại đạo đáng sợ của hắn.

Trong tình cảnh nước chảy thành bùn, Phục Hy mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Dưới sự thúc đẩy của Phục Hy, Âm Dương Bát Quái đạo được phổ biến rất thuận lợi.

Thương vong do thiên tai của Nhân tộc lập tức giảm đi rất nhiều.

Trong tình hình cơ số dân số được nâng cao, càng có nhiều thiên

tài Nhân tộc có cơ hội bước lên con đường tu luyện.

Sau khi Phục Hy thành thánh, Nhân tộc lại có thêm không ít tài năng.

Đối với Nhân tộc, đây đương nhiên là tin tốt lành cực lớn. "Sư tôn!" Sau khi trở thành Thánh nhân, Phục Hy quay lại đỉnh núi Bất Chu và trả lại cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Kiện pháp bảo này Chu Dịch cho hắn mượn để tham ngộ đạo pháp, giờ đây pháp bảo không còn tác dụng với hắn nữa, đương nhiên phải trả lại cho Chu Dịch.

Đương nhiên, đây không phải mục đích chính của Phục Hy.

Hắn cung kính hành lễ với Chu Dịch: "Hiện tại đồ nhi ở lại Nhân tộc cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Chi bằng quay về đạo trường của sư tôn để lắng nghe sư tôn dạy bảo." Quyết định của Phục Hy không có gì sai, sứ mệnh của hắn đã hoàn thành, ở lại Nhân tộc không còn nhiều ý nghĩa.

Còn việc có ai gây nguy hiểm cho Nhân tộc hay không, đó là chuyện của hai vị thiên mệnh chi nhân sau này.

Chu Dịch gật đầu nói với Phục Hy: "Làm tốt lắm!

Hãy đi tu hành cho tốt đi!

Hỗn Nguyên mới chỉ là bắt đầu mà thôi, hãy nghiên cứu kỹ lưỡng, chớ có lười biếng!" Chu Dịch nói không sai, ngay cả tu luyện cảnh giới Hỗn Nguyên cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Phục Hy tâm phục khẩu phục, sau đó lui về hành cung của mình.

Sau khi Phục Hy lui xuống, trên mặt Chu Dịch hiện lên nụ cười, thầm nói trong lòng: "System, tổng kết phần thưởng!" [Ngài đã hợp thành pháp bảo Phù Đồ Vạn Giới, sở hữu kiện Hỗn Độn linh bảo đầu

tiên sau khi Bàn Cổ khai thiên, nhận được 1 tỷ tích phân, bản vẽ luyện chế Hậu Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Lô] [Ngài đã dẫn Nữ Oa, Hậu Thổ tham gia bàn đào thịnh hội Thiên Đình, khiến kế hoạch chiếm lấy vị trí Tứ Ngự của Nguyên Thủy thất bại, cũng khiến các Thánh nhân khác không có biện pháp, nhận được 300 triệu tích phân, Hỗn Độn linh căn Thánh Thủy Bàn Đào.] [Ngài đã chỉ điểm Phục Hy, để Phục Hy dùng Hà Đồ Lạc Thư tham ngộ Âm Dương Bát Quái đạo, giúp Phục Hy thuận lợi trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhận được 500 triệu tích phân!] [Ngài đã chỉ ra vấn đề hiện nay của Nhân tộc, để Nữ Oa bắt tay xử lý và sắp xếp, tìm kiếm tung tích của Thần Nông thị và Hiên Viên thị, chờ đợi Nhân tộc lột xác, nhận được 500 triệu tích phân!] Khoảng thời gian này tuy ngắn nhưng thu hoạch của Chu Dịch lại vô cùng kinh người.

Chỉ riêng việc hợp thành pháp bảo đã mang lại tới 1 tỷ tích phân. "Hệ thống đang giúp mình hồi máu sao?" Chu Dịch không khỏi cười lớn.

Việc hợp thành Phù Đồ Vạn Giới tiêu tốn tới 8 tỷ tích phân.

Một hơi thu hồi lại được một phần tám, lãi lớn rồi.

Coi như hệ thống đã giảm giá cho hắn.

Đương nhiên, Chu Dịch cũng không nghĩ rằng sau này hợp thành Hồng Mông Đỉnh cũng có được đãi ngộ này.

Dù sao Phù Đồ Vạn Giới cũng là kiện Hỗn Độn linh bảo đầu tiên Chu Dịch có được, cũng là lần đầu tiên kể từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, có ý nghĩa kỷ niệm.

Hồng Mông Đỉnh sau Phù Đồ Vạn Giới thì còn ý nghĩa kỷ niệm gì?

Do đó 1 tỷ tích phân này có lẽ không thể lặp lại, trừ phi...

Chu Dịch nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm và Hỗn Độn Chung trong tay, nguyên liệu để hợp thành Hồng Mông Đỉnh đã đầy đủ.

Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, Tru Tiên Tứ Kiếm và Hỗn Độn Chung.

Sự trân quý của ba kiện tiên thiên chí bảo này tự nhiên không cần bàn cãi.

Để lặp lại tình huống vừa rồi, trừ phi thứ hợp thành không phải là một kiện Hỗn Độn linh bảo mà là Hỗn Độn chí bảo.

Nhưng... nếu muốn hợp thành Hỗn Độn chí bảo, lượng tích phân hệ thống cần tiêu tốn không phải là chuyện đơn giản.

Do đó, Chu Dịch không hỏi hệ thống liệu có thể hợp thành Hỗn Độn chí bảo hay không.

Tuy nhiên, khi Chu Dịch nảy sinh ý nghĩ đó, hệ thống đã nhanh chóng đưa ra câu trả lời. [Hồng Mông Đỉnh (Hỗn Độn chí bảo)] [Nguyên liệu: Tạo Hóa Vô Cực Đồ Lục, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp (lớn nhỏ ít nhất mười mảnh)] [Tích phân cần thiết để hợp thành: 10 tỷ] [Có hợp thành không?] "Hửm?" Trên mặt Chu Dịch hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không có gì lạ khi hệ thống có thể hiểu tâm tư của hắn và đưa ra lộ trình hợp thành.

Điều đáng ngạc nhiên là điều kiện hợp thành dường như đơn giản ngoài dự liệu.

Đúng vậy!

Đơn giản!

So với tiền đề hợp thành Hỗn Độn linh bảo ban đầu, hệ thống chỉ thêm một loại nguyên liệu là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Dù lượng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cần thiết ít nhất là mười

mảnh, nhưng sức hấp dẫn của Hỗn Độn chí bảo là vô cùng lớn.

Huống hồ, lượng tích phân hệ thống cần để hợp thành cũng chỉ tăng thêm 2 tỷ mà thôi.

So với giá trị của một kiện chí bảo, đương nhiên là lãi to không lỗ.

Lúc này Chu Dịch cũng có chút động tâm.

Đương nhiên hắn cũng chỉ hơi động tâm một chút thôi.

Sau một đợt Chu Dịch lại có thêm 2,3 tỷ tích phân hệ thống, cộng với số dư trước đó, tổng cộng còn lại 4,6 tỷ.

Số tích phân này không đủ để hợp thành một kiện Hỗn Độn chí bảo.

Huống chi lúc này Chu Dịch chắc chắn phải ưu tiên đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ năm.

Dù sao một kiện Hỗn Độn chí bảo mang tính sát phạt đối với Chu Dịch hiện tại không phải là cấp thiết nhất.

Một điều nhỏ cần chú ý là Chu Dịch chỉ điểm Phục Hy thành thánh chỉ nhận được 500 triệu tích phân.

Nhưng Chu Dịch sắp xếp Nữ Oa đi tìm Thần Nông và Hiên Viên, gieo mầm cho sự hưng vượng của Nhân tộc sau này, cũng nhận được 500 triệu tích phân.

Điều này càng chứng tỏ Nhân tộc chính là trọng điểm sau này của Chu Dịch.

Tạm gác vấn đề tích phân sang một bên!

Lần này Chu Dịch lại nhận được hai thứ khá thú vị. "Hỗn Độn linh căn Thánh Thủy Bàn Đào!" Một phiên bản nâng cấp của Nhâm Thủy Bàn Đào.

Sự thần kỳ của Nhâm Thủy Bàn Đào thì Chu Dịch đã biết.

Đương nhiên, thứ này đối với bản thân Chu Dịch không có nhiều tác dụng.

Nhưng nó có thể được đặt trong Hỗn Độn Thiên để giúp Hỗn Độn Thiên thôn phệ hỗn độn chi khí, nâng cao nồng độ linh khí.

Cho nên đối với Chu Dịch, đây không phải là một phần thưởng quá nghịch thiên nhưng cũng khá ổn.

Phất tay một cái, linh căn được Chu Dịch sắp xếp bay vào trong Hỗn Độn Thiên, đứng ngang hàng với Ngũ Tinh Bất Tử Thụ, Tinh Thần Thụ và Thế Giới Thụ.

Chương 197

Mấy cây tiên thiên linh căn nằm ở trung tâm Hỗn Độn Thiên, đang thôn phệ hỗn độn chi khí với tốc độ kinh người để phản hồi lại Hỗn Độn Thiên.

Cũng chính nhờ sự hiện diện của một số linh căn đỉnh cấp này mà nồng độ linh khí trong Hỗn Độn Thiên mới không ngừng tăng cao, đã có thể so sánh được với phía Nam Hồng Hoang.

Theo thời gian trôi qua, sớm muộn gì cũng đạt tới đẳng cấp phía Đông Hồng Hoang, thậm chí có thể so sánh với những phúc địa động thiên thông thường.

Đương nhiên, đó là vấn đề thời gian!

Sau khi trồng nó vào Hỗn Độn Thiên, Chu Dịch cũng không để ý tới chuyện đó nữa.

Thứ thật sự khiến hắn bận tâm là bản vẽ Hậu Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Lô.

Hậu Thiên Chí Bảo là gì?

Trong trời đất Hồng Hoang hiện chỉ có duy nhất một kiện Hậu Thiên Chí Bảo mang tên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Đó là do công đức khai thiên của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tuy là hậu thiên nhưng vượt xa tiên thiên.

Do đó nó mới có thể trở thành Hậu Thiên Chí Bảo, phòng ngự vô song, ngay cả Thái Cực Đồ và Chư Thiên Khánh Vân cũng kém hơn một bậc.

Ngoài nó ra không còn Hậu Thiên Chí Bảo nào khác.

Bản vẽ trong tay Chu Dịch chắc chắn dùng để chế tạo Hậu Thiên Chí Bảo.

Chu Dịch đã có được trình độ luyện khí ngang ngửa với Nguyên Thủy.

Đối với Luyện khí đạo, Chu Dịch hiện tại thực sự là ở đẳng cấp đại sư.

Qua vài lần quan sát kỹ lưỡng, hắn nhanh chóng hiểu được sự lợi hại của bản vẽ này.

Những ý tưởng trong đó huyền diệu đến cực điểm, ngay cả trên bản vẽ cũng có đạo vận vô tận giao thoa, quy tắc của khí tung hoành.

Để luyện chế kiện pháp bảo này, trong đó có ít nhất 129.600 tỷ công đoạn, phức tạp đến cực hạn.

Ngay cả Thánh nhân như Chu Dịch cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Đương nhiên cái khó đối với Chu Dịch không phải là những công đoạn đó, mà là nguyên liệu luyện chế.

Những nguyên liệu cần thiết trong đó ngay cả Chu Dịch cũng chưa có đủ, điều duy nhất đáng nói là một số nguyên liệu Chu Dịch đã nhận được từ phần thưởng lần trước.

Chính là Hỗn Độn Thất Thái Thạch, Tinh Hà Sa và Thần Hoàng Vẫn Tinh. "Chẳng lẽ trong bóng tối hệ thống đã sớm tính toán hết rồi sao?" Chu Dịch thầm đoán một phen.

Nếu đúng là vậy, chỉ có thể chứng minh Hậu Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Lô có giá trị rất lớn.

Nếu như nguyên liệu luyện chế một kiện chí bảo khó tìm và công đoạn cực kỳ phức tạp như vậy, thì Chu Dịch cũng không cần thiết phải lãng phí quá nhiều tâm tư vào việc luyện chế Tạo Hóa Lô.

Dù sao Chu Dịch bây giờ không thiếu chí bảo, trong tay thậm chí còn có một kiện Hỗn Độn linh bảo.

Một kiện Hậu Thiên Chí Bảo nho nhỏ chẳng có gì đáng nói.

Nhưng rõ ràng hệ thống đã chứng minh kiện Hậu Thiên Chí Bảo này có giá trị rất lớn.

Chu Dịch lập tức tìm hiểu sâu thêm.

Nhanh chóng, hắn hít một hơi lạnh rồi bắt đầu hiểu ra tầm quan trọng của vật này. "Tạo Hóa Lô!

Sở hữu Tạo Hóa chi lực vô thượng, nếu dùng nó để luyện chế đan dược và pháp bảo, hiệu quả sẽ tăng thêm ít nhất năm mươi phần trăm!

Ngoài ra kiện pháp bảo này cũng có công hiệu của Càn Khôn Đỉnh, hóa hậu thiên thành tiên thiên!" Chu Dịch sao có thể không biết tầm quan trọng của vật này.

Tăng năm mươi phần trăm hiệu quả, chỉ riêng điểm này thôi đã đủ vô lý rồi.

Giống như luyện chế một viên đan dược, dược lực của nó là một trăm, dùng Tạo Hóa Lô, dược lực có thể trực tiếp tăng lên một trăm năm mươi.

Hơn nữa, tỉ lệ thành công khi luyện chế cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Luyện chế một kiện pháp bảo, uy lực của pháp bảo cũng có thể tăng thêm năm mươi phần trăm, phẩm chất cũng tăng lên một đoạn dài.

Quan trọng nhất là những gì Càn Khôn Đỉnh làm được, nó cũng làm được.

Mặc dù Tạo Hóa Lô chỉ là một kiện Hậu Thiên Chí Bảo nhưng

ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo như Càn Khôn Đỉnh đứng trước mặt nó cũng phải lu mờ. "Hồng Quân có được Càn Khôn Đỉnh đó nhưng không để nó ở Phân Bảo Nham, xem ra cũng có ý định cất giữ riêng.

Giống như mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vậy." Công hiệu của Càn Khôn Đỉnh tự nhiên không cần nói nhiều, nếu dùng để luyện khí thì tuyệt vời.

Khi xưa Chu Dịch không thể thu nó vào tay, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Bây giờ, cảm xúc đó hoàn toàn tan biến.

Tạo Hóa Lô hoàn toàn có thể lấp đầy sự khiếm khuyết đó. "Tuy nhiên nếu chỉ có hiệu quả nghịch thiên như vậy thì có lẽ không đến mức khiến hệ thống coi trọng như thế." Chu Dịch nhíu mày.

Hắn không nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Sau đó hắn bắt đầu thôi động Tạo Hóa quy tắc để bắt đầu tính toán.

Theo từng đạo vận Tạo Hóa quy tắc giao thoa và lóe sáng, trăm năm sau, cuối cùng Chu Dịch cũng hiểu được vì sao hệ thống lại coi trọng Tạo Hóa Lô đến thế. "Hóa ra là vậy, lại có liên quan tới Nhân tộc!" Tạo Hóa Lô được Chu Dịch nắm giữ trong tay, trên người Chu Dịch có khí vận trường hà, liên kết chặt chẽ khí vận của hắn với Nhân tộc.

Lợi dụng khí vận trường hà, chỉ cần Nhân tộc thầm niệm Thánh tôn trong lòng, Tạo Hóa Lô có thể hạ xuống một đạo hình ảnh mô phỏng giao cho Nhân tộc sử dụng.

Mặc dù chỉ là mượn nhờ sức mạnh hình ảnh mô phỏng của Tạo Hóa Lô, nhưng đối với việc luyện đan luyện khí của Nhân tộc cũng có sự hỗ trợ cực lớn.

Nói cách khác, nếu pháp bảo này thật sự luyện chế thành công, thì tốc độ thăng tiến của Nhân tộc sẽ không thể đo đếm được nữa. "Quả nhiên là chí bảo!" Kiện pháp bảo này tuy phẩm cấp chỉ là Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng trong mắt Chu Dịch, nó cũng chẳng khác gì Hỗn Độn linh bảo. "Chỉ là để luyện chế thành công cần không ít thời gian và nguyên liệu đỉnh cấp." Chu Dịch bắt đầu kiểm kê tất cả nguyên liệu.

Chân mày hắn lúc nhíu lại lúc giãn ra.

Hồi lâu sau, hắn chậm rãi gật đầu: "Có thể luyện chế được." Có Hỗn Độn Thất Thái Thạch cùng các nguyên liệu khác, cộng thêm khoáng sản linh thạch đỉnh cấp Chu Dịch nhận được trước đó từ Phân Bảo Nham.

Nguyên liệu chủ yếu đã chuẩn bị xong xuôi, còn về nguyên liệu phụ, Chu Dịch dựa vào nhãn quan luyện khí để tiến hành thay thế và hoàn thiện, cuối cùng cũng có được một đáp án mãn ý.

Đã xác định được nguyên liệu, Chu Dịch trước tiên phải luyện chế ra lò luyện cho Tạo Hóa Lô đã.

Hắn đang trù tính làm sao để Nhân tộc có thể bước lên một tầm cao mới trên hai con đường luyện đan và luyện khí, Tạo Hóa Lô có thể giúp ích rất nhiều.

Nghĩ đến đây, ngay lập tức hắn bay lên không trung, biến mất khỏi đạo trường, trong nháy mắt đã tiến vào trong Hỗn Độn.

Muốn luyện chế một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, trước tiên phải có một lò đỉnh thượng đẳng.

Trùng hợp là thứ Chu Dịch muốn luyện chế - Tạo Hóa Lô - cũng chính là một loại lò đỉnh.

Hắn rơi vào một cái vòng lặp.

Tuy nhiên, ở đẳng cấp này của Chu Dịch, bất kể luyện chế pháp

bảo hay đan dược đều có những thủ đoạn độc đáo.

Hắn nhìn vào hư không.

Pháp lực Thiên Đạo Cảnh bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Với khả năng ngôn xuất pháp tùy: "Đỉnh thành!" Trong hỗn độn bốn phương, vô số hỗn độn chi khí dưới một sự dẫn dắt nào đó bắt đầu hội tụ trước mặt Chu Dịch.

Chẳng bao lâu sau đã thành một tôn bảo đỉnh đen kịt, to lớn vô cùng, có thể so sánh với những ngọn núi.

Một lò đỉnh được ngưng luyện thuần túy từ hỗn độn chi khí.

Nhưng hiệu quả cũng không hề kém cạnh.

Chương 198

"Hỏa!" Khi Chu Dịch cất lời một lần nữa, một luồng liệt hỏa cũng theo đó xuất hiện trong lò đỉnh hỗn độn khổng lồ kia.

Liệt hỏa bùng lên, tỏa ra sức mạnh không thể tin nổi.

Dưới nhiệt độ nóng bỏng, bất kỳ nguyên liệu đỉnh cấp nào cũng sẽ bị nung chảy triệt để vào lúc này, trở thành trạng thái dễ dàng được tạo hình nhất.

Tuy nhiên, Chu Dịch vẫn chưa hài lòng với nhiệt độ đó.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Thái Dương tinh. "Thái Dương chi lực, tới!" Hắn chắp tay sau lưng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tiếng nói đó như đi thẳng vào đại đạo, khuếch tán đi xa.

Thái Dương tinh vào lúc này cũng xảy ra một chút bạo động.

Một luồng liệt dương chi lực hùng dũng bùng phát, lao về phía Chu Dịch, cuối cùng rơi vào trong bảo đỉnh hỗn độn.

Luồng liệt hỏa ban đầu sau khi dung hợp với Thái Dương chi lực càng thêm phần bất khả tư nghị, ánh lửa chiếu sáng cả vùng sâu trong hỗn độn, xua tan bóng tối.

Một vị đại năng Thiên Đạo Cảnh ra tay, cộng thêm sức mạnh của Thái Dương Chân Hỏa.

Lúc này đây trong lò đỉnh hỗn độn tràn ngập một loại cực hạn liệt diễm chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Thủ đoạn như vậy không phải hạng người như Nguyên Thủy có thể thi triển.

Nhưng Chu Dịch vẫn chưa hài lòng. "Còn thiếu một chút!" Hắn

suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng đưa tay chỉ về hướng Thái Âm tinh.

Sức mạnh của Thái Âm tinh vào lúc này cũng theo đó hưởng ứng, một luồng sức mạnh băng giá hội tụ rồi cũng rơi vào trong lò đỉnh.

Phất tay một cái, trong lò đỉnh lập tức hiện ra một hình dáng Thái Cực Đồ, một luồng liệt hỏa bừng bùng cháy.

Nhiệt độ không cao bằng vừa nãy nhưng trên mặt Chu Dịch cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Đây mới là ngọn lửa luyện khí thích hợp nhất trong mắt hắn.

Điều kiện đã chuẩn bị sẵn sàng, Chu Dịch không chút trì nghi, lấy ra những nguyên liệu chủ yếu để luyện chế Tạo Hóa Lô.

Hỗn Độn Thất Thái Thạch, Tinh Hà Sa, Thần Hoàng Vẫn Tinh, Phân Bảo Nham.

Bốn kiện nguyên liệu chủ yếu được ném vào trong lò hỗn độn, nhanh chóng tạo ra những biến hóa bất khả tư nghị.

Những nguyên liệu đỉnh cấp cứng cáp không gì phá nổi dưới ngọn lửa đang bị luyện hóa với tốc độ kinh người, chỉ trong chốc lát đã chuyển hóa thành chất lỏng thuần túy, có thể thay đổi hình dạng theo ý muốn của Chu Dịch.

Rõ ràng nhiệt độ của ngọn lửa không bằng vừa nãy, nhưng tốc độ luyện hóa nguyên liệu lại tăng lên đáng kinh ngạc.

Sự kết hợp giữa sức mạnh Thái Âm và Thái Dương quả thực tạo ra biến hóa kinh người.

Sau khi các nguyên liệu chủ yếu đã được luyện hóa triệt để, Chu Dịch nhanh chóng lấy ra các nguyên liệu khác, ném hết vào trong đó.

Nếu là những luyện khí sư thông thường tuyệt đối không dám làm như vậy.

Luyện khí cần phải chú trọng thời cơ, nếu vì sự chậm trễ này mà nảy sinh vấn đề thì đúng là rắc rối lớn.

Cả quá trình luyện khí đều có khả năng thất bại hoàn toàn.

Nhưng Chu Dịch rõ ràng không có sự lo lắng hay cố kỵ đó.

Thủ đoạn của hắn có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Việc thao tác luyện hóa nhiều nguyên liệu cùng lúc như vậy cũng không thấy có vấn đề gì lớn.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Chu Dịch đã luyện hóa thành công những nguyên liệu đó.

Từng đoàn chất lỏng xuất hiện trong lò đỉnh hỗn độn.

Đến mức này, việc luyện chế Tạo Hóa Lô đã thành công được một phần ba.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tiếp theo, thần tình Chu Dịch ngưng lại, phất tay một cái rồi chộp vào hư không, như thể vạn thiên pháp tắc đều nằm gọn trong tay hắn.

Kiện Hậu Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Lô này bên trong phải uẩn hàm vạn thiên pháp tắc, tự thành một thể.

Chỉ có như vậy mới xứng đáng với hai chữ Tạo Hóa.

Nếu đưa bản vẽ này cho Nguyên Thủy, e rằng hắn cũng hoàn toàn không cách nào luyện chế được.

Dù sao trình độ của Nguyên Thủy trong mảng này hoàn toàn không thể so sánh với Chu Dịch.

Lượng pháp tắc khổng lồ hội tụ, chẳng mấy chốc đã hình thành một dòng thác pháp tắc kinh người, cuồn cuộn không dứt, thế không thể cản.

Mỗi một đạo pháp tắc giao thoa đều tạo ra những va chạm kinh người, mang tới những tia lửa pháp tắc rực rỡ.

Cuối cùng những sức mạnh pháp tắc này đều chìm vào lò đỉnh trước mắt Chu Dịch, trở thành một bộ phận của Tạo Hóa Lô. "Ngưng!" Khi cường độ pháp tắc đã đủ, trên mặt Chu Dịch cũng hiếm khi hiện lên một tia kích động.

Theo một tiếng quát khẽ, pháp tắc và nguyên liệu bản thân bắt đầu xuất hiện sự trùng hợp và biến hóa kinh người.

Hình dạng của một lò đỉnh bắt đầu xuất hiện, những hoa văn phía trên bắt đầu dần dần thành hình, dần dần hoàn thiện.

Một luồng đạo vận kinh người bắt đầu xuất hiện, chấn động cửu thiên thập địa, vang vọng khắp hỗn độn hoàn vũ.

Chu Dịch biết rằng kiện chí bảo mà hắn luyện chế tuyệt đối không gặp phải bất kỳ vấn đề gì nữa.

Tiếp theo cần thời gian, một quá trình dài, không thể nóng vội.

Thế là Chu Dịch nhắm hai mắt lại, không ngừng thao túng sự biến hóa của ngọn lửa trong lò đỉnh, kiểm soát quá trình luyện khí.

Chậm mà chắc, điều đó là chắc chắn.

Một khi kiện pháp bảo này xuất thế, Nhân tộc sẽ có bước lột xác, Chu Dịch đương nhiên coi trọng, tuyệt đối sẽ không để xảy ra sai sót.

Trong quá trình Chu Dịch bận rộn luyện chế Tạo Hóa Lô, trong trời đất Hồng Hoang, Nữ Oa đã tìm kiếm trong Nhân tộc suốt một thời gian dài.

Nàng đang chờ đợi Thần Nông thị và Hiên Viên thị giáng lâm.

Sau khi Phục Hy thuận lợi trở thành Thánh nhân, Nhân tộc quả nhiên nảy sinh không ít đại hiền.

Người nào cũng kinh tài tuyệt diễm, có đóng góp to lớn cho Nhân tộc.

Tuy nhiên Nữ Oa vẫn chưa thấy Thần Nông thị như lời Chu Dịch nói, điều này khiến nàng có chút khó hiểu. "Chẳng lẽ ta là Thánh mẫu Nhân tộc mà lại không cảm ứng được sự tồn tại của một tộc nhân Nhân tộc sao?

Vì sao Thần Nông thị vẫn chưa xuất thế?" Nữ Oa không hề nghĩ rằng phán đoán của Chu Dịch có vấn đề. "Ai cũng có thể sai, duy chỉ có sư tôn là không sai!" Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng, nhanh chóng bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Quá trình này đã được lặp đi lặp lại vô số lần rồi, nhưng vẫn chưa có phát hiện lớn nào.

Nhưng bây giờ! "Hửm?" Trên mặt Nữ Oa lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc: "Thần Nông thị xuất thế rồi!" Là Thánh mẫu Nhân tộc, Nữ Oa đương nhiên có cảm tri.

Ngay lập tức nàng không chút trì nghi, vội vã đi về hướng Thần Nông xuất thế.

Tuy nhiên cũng chính lúc này, một bức Thái Cực Đồ từ trên trời rơi xuống, chắn ngay trước mặt Nữ Oa.

Lại có tử khí đông lai ba vạn dặm, cuồn cuộn không dứt.

Một lão đạo già nua cưỡi thanh ngưu theo đó xuất hiện trước mặt Nữ Oa. "Nữ Oa sư muội, định đi đâu mà vội vàng thế?" Thái Cực Đồ có công hiệu điên đảo âm dương, hỗn loạn thiên cơ, khi nó bao phủ xuống, Nữ Oa lập tức cảm thấy có điềm chẳng lành.

Chương 199

“Lão Tử!” Sắc mặt Nữ Oa lập tức trở nên khó coi vài phần.

Vừa mới biết Thần Nông xuất thế, kết quả hiện tại lại bị Lão Tử chặn đường.

Không cần nói nhiều, đối phương chắc chắn đã có chuẩn bị.

Thái Cực Đồ chính là bằng chứng tốt nhất!

Thiên cơ hỗn loạn, sự giao thoa giữa Nữ Oa và Lão Tử trong phương thiên địa này sẽ không bị ai hay biết.

Bất kể là Phục Hy, Thông Thiên hay Hậu Thổ đều không thể chạy tới chi viện kịp lúc.

Đối với Nữ Oa, đây rõ ràng là một tin xấu.

“Lão Tử, lần này ngăn cản đường đi của bản cung là có ý gì?” Nữ Oa chất vấn, trong lòng lo lắng Lão Tử có mưu đồ khác.

Dẫu sao việc chạm mặt này cũng quá đỗi trùng hợp.

Lão Tử lại cười ha hả nói: “Nữ Oa sư muội đa tâm rồi, lão đạo chẳng qua chỉ muốn cùng sư muội hảo hảo luận đạo một phen mà thôi.” Vừa nói, Lão Tử vừa lấy ra hậu thiên chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Hai kiện chí bảo đồng thời trấn áp xuống, phong tỏa triệt để thời không tứ phương, e rằng ngay cả Thánh nhân muốn chạy ra ngoài cũng cực kỳ khó khăn.

Thần tình Nữ Oa ngày càng lạnh lùng.

Lão Tử là kẻ cười mặt hổ, lại quyết tâm muốn vây khốn nàng ở đây.

Tiếp theo, nếu Nữ Oa còn hỏi mục đích của Lão Tử thì quả là quá chậm chạp rồi.

Chắc chắn Lão Tử cũng đã biết tình huống của vị thiên mệnh chi nhân thứ hai, đặc biệt khóa chặt động tĩnh của Nữ Oa để chuẩn bị ra tay trước!

Đây chính là sự khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh nhân và Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Mặc dù Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên có thực lực bản thân vô cùng cường đại, vượt xa Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng Thiên Đạo Thánh nhân dù sao cũng nhận được sự quyến luyến của Thiên Đạo, do đó có thể tùy thời tùy địa điều động thiên địa chi lực.

Cộng thêm Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử vốn có công hiệu che giấu thiên cơ, dẫn đến việc Nữ Oa căn bản không biết Lão Tử đang toan tính điều gì.

Hiện tại, bị Lão Tử ngăn cản, Nữ Oa hiểu rằng Thần Nông thị chắc chắn sẽ bị tính kế, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

"Lão Tử, ngươi dám nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc?" Nữ Oa cười lạnh không thôi: "Ngươi không sợ sư tôn đối phó với ngươi sao?" Sắc mặt Lão Tử không hề có chút thay đổi.

"Nữ Oa sư muội nói gì vậy?

Lão đạo chỉ muốn cùng sư muội hảo hảo luận đạo một phen, không có ý gì khác.

Như thế, sẽ không bị vướng bận nhân quả!" Lão Tử nhẹ nhàng thốt ra một câu, Nữ Oa lập tức hiểu ra.

Muốn can thiệp vào chuyện của Nhân tộc, Nguyên Thủy và Tây Phương nhị thánh không có tư cách, vì vốn dĩ họ chẳng liên quan gì tới Nhân tộc.

Nhưng Lão Tử thì khác, lão dù sao cũng là giáo chủ Nhân giáo, mưu cầu khí vận Nhân tộc cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, để không cho Chu Dịch có cơ hội ra tay, Lão Tử thậm chí không có ý định đánh nhau với Nữ Oa, chỉ cần giữ chân nàng là đủ.

Lão Tử không biết Chu Dịch lúc này đang luyện khí trong hỗn độn, chỉ là trong lòng lão có chỗ dựa mà thôi.

Nếu Chu Dịch thực sự bất chấp nhân quả mà ra tay, Hồng Quân e rằng sẽ không ngồi yên xem kịch.

Trong tình huống như vậy, Nữ Oa cũng không còn cách nào.

"Nữ Oa sư muội, đừng giận dỗi, không bằng cùng lão đạo hảo hảo luận đạo đi." Lão Tử phất tay áo, bình tĩnh ngồi xếp bằng xuống đất, bộ dạng đúng là muốn cùng Nữ Oa luận đạo thật kỹ.

Xem thế này, lão đã chắc chắn nắm thóp được Nữ Oa.

Sắc mặt Nữ Oa lạnh lẽo, không thèm để ý tới Lão Tử, chỉ tự mình tọa thiền, suy tính đối sách.

Lão Tử cũng không bận tâm đến hành vi thất lễ của Nữ Oa.

Đôi bên hiện tại đã đến mức này, có xé rách mặt cũng chẳng sao.

Thái độ của Nữ Oa cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng Lão Tử tự nhiên có vài phần vui mừng.

Một mặt tăng cường thực lực Thiên đình để áp chế Nhân tộc phát triển, nhưng đối với Lão Tử, áp chế Nhân tộc tuy là quyết định không tồi, nhưng nếu có cơ hội chiếm lấy một phần khí vận Nhân tộc thì đó mới là trọng điểm.

Vì vậy, sau khi Phục Hy thành thánh, Lão Tử vẫn luôn dành sự quan tâm không nhỏ tới Nhân tộc.

Mặc dù Lão Tử không rõ Chu Dịch và Nữ Oa đã bàn bạc những gì, nhưng lão cũng đoán được chắc chắn là chuyện trọng đại.

Nếu không, tại sao lại để Nữ Oa tôn là Hỗn Nguyên Thánh nhân đích thân xuất diện?

Sau khi Nữ Oa cảm ứng được Thần Nông xuất thế, Lão Tử với tư cách Thiên Đạo Thánh nhân đương nhiên cũng biết rõ nhân quả trong đó.

Do đó, Lão Tử mừng rỡ khôn xiết.

Xem kìa, chẳng phải cơ duyên của lão đã tới rồi sao?

Lão Tử giỏi nhất là luyện đan.

Sứ mệnh của Thần Nông là nếm thảo dược, tạo phúc cho Nhân tộc, giữa luyện đan và thảo dược chắc chắn có mối liên hệ.

Nếu Lão Tử có thể thu Thần Nông làm đệ tử hoặc đồ tôn, thì toàn bộ khí vận Nhân tộc từng có sẽ quay trở về.

Dẫu sao Thần Nông cũng là người được thiên mệnh lựa chọn trong Nhân tộc, ngay cả Chu Dịch và Nữ Oa cũng không thể thay đổi.

Để Thần Nông truyền thụ đạo luyện đan của Lão Tử thì không còn gì hợp lý hơn.

Vì vậy, Lão Tử đã sai đệ tử là Huyền Đô thay mình đi thu đồ đệ.

Lúc này, tại lưu vực Khương Thủy, có một ngọn núi tên là Nhạc Định Sơn.

Ở đó có một người phụ nữ tên là Nhậm Tự.

Một lần lên núi hái thuốc, nàng tình cờ nhìn thấy một bức phù điêu thần long, hình dáng sống động như thật, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Nhậm Tự trong quá trình đó bỗng có cảm ứng, không chỉ tu vi tiến triển vượt bậc mà không lâu sau còn mang thai.

Tình huống này thực sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu, nhưng hiện tại Nhân tộc Hồng Hoang không coi đó là chuyện bại hoại phong tục.

Thậm chí có không ít người cảm thấy đứa trẻ trong bụng Nhậm Tự tuyệt đối không phải hạng tầm thường, sau này có khả năng trở thành đại hiền của Nhân tộc.

Tin đồn này không phải không có cơ sở, bởi hiện nay trong Nhân tộc có không ít người thiên phú dị bẩm đều có xuất thân thần kỳ.

Vì vậy, Nhậm Tự yên tâm dưỡng thai, chuẩn bị sinh hạ đứa trẻ.

Sau mười tháng mang thai, Nhậm Tự cuối cùng cũng đến ngày sinh nở.

Lúc sinh ra, lập tức có hào quang vạn trượng, mây lành cuồn cuộn, tiên hạc bay lượn, kỳ lân hiến quả, có phượng hoàng từ phương Tây bay đến, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Ngay cả những tu sĩ Nhân tộc vốn không thấy đứa bé có gì đặc biệt cũng hiểu rằng đứa trẻ này sau này tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

"Tên là Thần Nông đi!" Nhậm Tự quả không hổ là nữ tử Nhân tộc có tu vi, ngay sau khi sinh xong cũng không hề tỏ ra mệt mỏi hay suy sụp, ngược lại còn hứng khởi đặt tên cho con.

Vì sau khi thấy phù điêu thần long mới mang thai nên lấy một cái tên đồng âm là Thần Nông, không còn gì hợp hơn.

Vào khoảnh khắc Thần Nông xuất thế, trên bầu trời bỗng có mây tường cuồn cuộn, nhanh chóng hóa thành hình dáng một đạo nhân trước mặt mọi người.

“Bái kiến đạo trưởng!” Mọi người nhìn qua là biết đây tuyệt đối không phải người phàm.

Tông môn của Nhậm Tự tuy đều là tu sĩ nhưng cũng không phải hạng đỉnh cấp, vì vậy không dám chậm trễ, lập tức cung kính hành lễ.

Nhân tộc có điểm tốt là đối với những tồn tại cường đại cơ bản đều có lòng kính sợ, tuyệt đối không thiếu lễ số.

Đạo nhân phía trước trên mặt cũng mang theo vài phần ý cười.

“Chư vị không cần đa lễ, bần đạo tên là Huyền Đô, lần này tới đây là thay sư tôn thu đồ đệ!

Đứa bé trong lòng có duyên với sư môn của ta, không biết ý của mẫu thân đứa bé thế nào?” Có tiên nhân muốn thu nhận Thần Nông vừa mới chào đời vào môn hạ, tự nhiên là tin tốt trời ban.

Chương 200

Vị Huyền Đô đạo nhân trước mắt nhìn qua tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường, thực lực cao cường không thể xem nhẹ.

Sư tôn của hắn chẳng lẽ lại là người bình thường sao?

Thực tế, người trong tông môn của Nhậm Tự đều có mắt nhìn, đều nhận ra sự bất phàm của Huyền Đô.

Hơn nữa, nếu Thần Nông nhỏ bé có thể bái nhập môn hạ danh sư thì đúng là tạo hóa lớn lao.

Sau khi nhận rõ tiền đồ của Nhân tộc, không ít đại thần thông giả đỉnh cấp trong thiên địa cũng bắt đầu nhiệt tình thu nhận người Nhân tộc làm đồ đệ.

Nhân tộc cũng nhận thức rõ điều này, cho dù không phải người Nhân tộc đến thu đồ đệ thì họ cũng không từ chối.

"Đạo nhân có thể thu con gái ta làm đồ đệ, đó tự nhiên là phúc khí của nó." Nhậm Tự không chút do dự gật đầu đồng ý.

Trên mặt Huyền Đô cũng mang theo nụ cười.

"Nếu đã như vậy, bần đạo xin thay mặt sư tôn thu nhận..." Có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao phó như vậy, trong lòng Huyền Đô tự nhiên vô cùng vui sướng, bởi trước đó hắn cũng có chút lo lắng.

Ngay khi Huyền Đô định buông bỏ lo âu trong lòng, lại có một người bước ra.

"Khoan đã!" Một tu sĩ Nhân tộc bước lên một bước, nói: "Đạo trưởng!

Chúng tôi chưa biết sư tôn của đạo trưởng là ai!

Không biết đạo trưởng có thể cho biết danh tính?" Mọi người ngẩn ngơ, rồi đột nhiên sực tỉnh.

Huyền Đô chưa nói sư tôn của hắn là ai.

Cứ thế bái sư, có phải là quá hấp tấp rồi không?

Huyền Đô nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Người vừa lên tiếng chất vấn lại tiếp tục nói: "Xin hỏi đạo trưởng!

Ngài tên là Huyền Đô, có liên quan gì đến Thái Thanh Lão Tử không?" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Huyền Đô lại biến đổi lần nữa.

Đương nhiên, thần sắc của những người Nhân tộc khác cũng thay đổi theo.

"Thái Thanh Lão Tử?" Mặc dù đã qua một thời gian dài, nhưng chuyện Lão Tử từng tính kế Nhân tộc vẫn còn in đậm trong lòng mọi người.

Cũng chính sau chuyện đó, Nhân tộc hoàn toàn có thái độ bài xích và phản cảm với Lão Tử.

Tại sao địa vị của Lão Tử lại không bằng Chu Dịch và Nữ Oa?

Một phần là vì Chu Dịch và Nữ Oa là người sáng tạo ra Nhân tộc, nhưng phần nhiều là vì Nhân tộc tin rằng Chu Dịch và Nữ Oa từ đầu đến cuối chưa từng từ bỏ hay lợi dụng họ.

Điểm này hoàn toàn khác với Lão Tử - kẻ chỉ đơn thuần muốn lấy khí vận.

Mặc dù thời gian đã trôi qua lâu, nhưng Nhân tộc vẫn nhớ những gì Thái Thanh Lão Tử đã làm.

Vì vậy khi biết Huyền Đô có thể là đệ tử của Lão Tử, biểu hiện trên mặt họ không còn thân thiện như trước.

Trên mặt Huyền Đô lập tức hiện lên một tia cười khổ.

Chuyện hắn lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Nếu chỉ để hoàn thành lời dặn của Lão Tử, lúc này Huyền Đô tuyệt đối không được thừa nhận.

Nhưng với tư cách là đệ tử, nếu ngay cả dũng khí thừa nhận thân phận cũng không có, thì đạo tâm của Huyền Đô e rằng sẽ sụp đổ hoàn toàn.

"Đúng vậy!" Huyền Đô chỉ có thể nghiến răng thừa nhận.

Khoảnh khắc Huyền Đô gật đầu, ánh mắt của tất cả người Nhân tộc nhìn hắn đều trở nên lạnh nhạt.

"Đạo trưởng, con tôi e rằng không có phúc phận đó, xin đạo trưởng về cho." Nhậm Tự kiên quyết từ chối.

Huyền Đô bất lực thở dài, sớm biết sẽ có kết quả này.

Nhưng Lão Tử ở cách đó ngàn dặm lại không thể chấp nhận được.

"Từ chối?" Thần sắc của lão ngay lập tức trở nên âm trầm, lão không ngờ lại nhận được kết quả như vậy.

Lão là ai?

Thái Thanh Thánh nhân!

Một tồn tại cao cao tại thượng, nếu lão muốn thu đồ đệ, vô số người sẽ tranh nhau đến vỡ đầu.

Nhậm Tự dám từ chối?

Không chỉ Nhậm Tự, mà ngay cả những người Nhân tộc khác

cũng vậy.

Điều này khiến Lão Tử cảm thấy bị sỉ nhục triệt để.

Với tư cách là giáo chủ Nhân giáo, vốn dĩ danh hiệu này đã hữu danh vô thực, nay lại bị đối đãi như thế, sự bất bình trong lòng lão lập tức bộc phát.

Ngay cả Lão Tử vốn tu luyện Vô Tình Đạo và chủ trương Vô Vi cũng không thể bình tĩnh.

Biểu hiện này tự nhiên lọt vào mắt Nữ Oa.

"Chẳng lẽ mục đích của Lão Tử sư huynh không được thuận lợi sao?" Bị Lão Tử ngăn cản, trong lòng Nữ Oa vốn đã cực kỳ khó chịu.

Hiện giờ thấy Lão Tử gặp khó, nàng đương nhiên vui vẻ không ít, buông lời mỉa mai vài câu cũng là chuyện thường tình.

Lão Tử hừ lạnh một tiếng, không đáp lại Nữ Oa.

Hiện giờ việc thu đồ gặp trở ngại, lão phải cân nhắc xem làm sao để cứu vãn.

Khí vận Nhân tộc nhất định phải chiếm được trong tay.

Nếu không, ngộ nhỡ có một ngày Chu Dịch bị trấn áp hoàn toàn, Nhân giáo của Lão Tử lại chẳng thu được lợi ích thực tế nào, lão làm sao có thể cho phép chuyện đó xảy ra?

"Huyền Đô, cướp Thần Nông đi là được!" Ý kiến của Nhân tộc đối với Lão Tử quá sâu nặng, Lão Tử hiểu rằng dù có để Huyền Đô khuyên bảo thế nào cũng vô ích.

Thay vì thế, chi bằng để Huyền Đô trực tiếp mang Thần Nông đi.

Chờ sau này Thần Nông đắc được chân truyền của Lão Tử, thái độ của Nhân tộc đối với lão tự nhiên sẽ được cải thiện.

Đây chính là kiểu tiền trảm hậu tấu.

Bản thân Lão Tử vốn không muốn đi đến bước này, nhưng vì khí vận Nhân tộc, lão không thể không làm vậy.

Tuy nhiên, Huyền Đô lại hoàn toàn không có giác ngộ như Lão Tử.

Khi nghe lệnh, Huyền Đô sững sờ.

"Sư tôn, dường như có gì đó không ổn." Huyền Đô dù sao cũng là người Nhân tộc, sao có thể làm ra hành vi như vậy?

Lão Tử biết Huyền Đô đang nghĩ gì, nhưng hoàn toàn không để tâm.

"Huyền Đô!" Tâm trạng Huyền Đô vô cùng phức tạp, thực sự không nỡ ra tay.

Lão Tử liên tục thúc giục, ngữ khí ngày càng mất kiên nhẫn.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng truyền đến một động tĩnh kinh người.

Vô số đạo tắc giao thoa quấn quýt, cuối cùng hội tụ thành một dòng trường hà rực rỡ sắc màu.

Chúng sinh đều có thể nhìn thấy trên chân trời xuất hiện hư ảnh của một chiếc lô đỉnh.

Đó là một chiếc lô đỉnh khổng lồ và hùng vĩ không thể tin nổi.

Bên trên khắc sâu vạn thiên pháp tắc, tỏa ra vẻ kỳ diệu không lời nào tả xiết, huyền chi hựu huyền, không thể nắm bắt!

Trong lô đỉnh có những luồng sáng rực rỡ lóa mắt, lao thẳng về phía Nhân tộc.

"Lại là Nhân tộc sao?" "Đó là một kiện chí bảo đấy, Nhân tộc có đức gì có năng gì mà nhận được?" Vô số đại năng sau khi chứng kiến

bảo vật này liền rục rịch ý đồ, thậm chí không ít người muốn ra tay cướp đoạt.

Chương 201

Pháp bảo mạnh nhất của Lão Tử trước khi thành thánh là gì?

Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ sao?

Đương nhiên không phải!

Chúng sinh đều hiểu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp mới là pháp bảo mạnh nhất của Lão Tử.

Một kiện hậu thiên chí bảo mà giá trị hoàn toàn không thua kém một kiện tiên thiên chí bảo.

Đừng nói người khác, ngay cả Lão Tử đang dây dưa với Nữ Oa lúc này cũng có chút động tâm.

Nhưng ngay khi một số người định ra tay, một luồng khí tức Thánh nhân vô thượng bắt đầu xuất hiện.

Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, lập tức sợ hãi thu hồi ý định.

"Hóa ra là thủ bút của Chu Dịch Thánh nhân!" Vô số người hiểu ra, cũng chỉ có Chu Dịch mới có bản sự như vậy, luyện chế ra một kiện hậu thiên chí bảo.

Thủ đoạn luyện khí này, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn có đuổi theo cũng không kịp!

Đã là thủ đoạn của Chu Dịch, lô đỉnh hướng về phía Nhân tộc cũng không có gì lạ.

Ai mà không biết mối quan hệ giữa Chu Dịch và Nhân tộc?

Sắc mặt Lão Tử đại biến.

Lô đỉnh đó rơi xuống đúng vị trí của Huyền Đô.

“Lão đạo chưa hề chạm tới nhân quả mà!” Sắc mặt Lão Tử trắng bệch.

Lão Tử không phải chưa chạm tới nhân quả, mà là chưa kịp chạm tới nhân quả.

Huyền Đô chẳng phải đang do dự đó sao?

Trong suy nghĩ của Lão Tử, sao Chu Dịch có thể ra tay hấp tấp như vậy?

Chẳng lẽ hắn thực sự không sợ Hồng Quân ra tay?

Thực tế, Chu Dịch chẳng hề lo ngại gì.

Nếu Hồng Quân muốn ra tay và có thể ra tay, thì đã sớm đánh một trận với Chu Dịch rồi, sao lại kéo dài đến tận bây giờ?

Hơn nữa, Chu Dịch có thể ở mức độ nhất định ngó lơ nhân quả.

Hiện tại, Tạo Hóa Lô từ trên trời giáng xuống với tốc độ không thể tin nổi.

Trong tiếng oanh minh, Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay Lão Tử đều phát ra động tĩnh kinh người.

Ngay cả tu vi và thực lực cỡ Lão Tử lúc này cũng liên tục bại lui, thực sự chống đỡ không nổi.

“Phụt!” Vị Thánh nhân này há miệng phun ra một ngụm tiên huyết, trực tiếp bị thương không nhẹ.

“Đi!” Lão Tử không chút do dự.

Với việc Chu Dịch xuất hiện, muốn chiếm tiện nghi chỉ là si tâm vọng tưởng.

Mặc dù vẫn không nỡ bỏ khí vận Nhân tộc, nhưng Lão Tử sẽ

không ngu ngốc đến mức đối đầu trực diện với Chu Dịch.

Tử khí tan đi, Lão Tử sau khi bị trọng thương đã quả đoạn quay về Côn Luân.

Nữ Oa hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng trên mặt hiện lên nụ cười lạnh.

"Sư tôn nếu đích thân ra tay thì xem kìa, Lão Tử chẳng đạt được mục đích gì." Mặc dù không rõ tại sao Chu Dịch lại luyện chế một kiện đỉnh cấp hậu thiên chí bảo, nhưng Nữ Oa lập tức muốn đi tìm Thần Nông thị.

Tuy nhiên, Chu Dịch đã đích thân xuất hiện thì tự nhiên cũng không cần đến Nữ Oa.

Tạo Hóa Lô sau khi hóa giải thủ đoạn của Lão Tử, trong nháy mắt liền hướng về phía Thần Nông.

Huyền Đô vừa rồi còn đang do dự không biết có nên làm theo cách của sư tôn hay không, kết quả giây tiếp theo lại trải qua biến hóa như vậy, khiến hắn không kịp trở tay.

Hiện giờ biểu cảm của hắn có chút bất lực, một lúc lâu sau mới xoay người đằng vân rời đi.

Sau khi Huyền Đô rời đi, hậu thiên chí bảo Tạo Hóa Lô cũng theo đó xuất hiện tại lưu vực Khương Thủy.

Bao gồm cả Nhậm Tự, mọi người lúc này đồng loạt quỳ lạy, nhìn lên Tạo Hóa Lô phía trên, ánh mắt tràn đầy sự kính trọng!

Hư ảnh của Chu Dịch cũng bước ra vào lúc này.

"Bái kiến Thánh Tôn!" Toàn bộ Nhân tộc đồng loạt cung kính quỳ lạy, biểu cảm thành khẩn đến cực điểm.

Chu Dịch nhìn Thần Nông thị, cười nói: "Đứa trẻ này tương lai sẽ

đạt thành tựu lớn, các ngươi phải hảo hảo chăm sóc.” Chu Dịch vung tay, Tạo Hóa Lô sau lưng hóa thành một luồng sáng rơi xuống Nhạc Định Sơn.

Để luyện chế chiếc lô đỉnh này, Chu Dịch đã tốn không ít tâm tư, trong đó dược liệu quý hiếm nhiều không đếm xuể.

Kiện pháp bảo này đương nhiên thuộc về Chu Dịch, nhưng đối với hắn, giá trị thực sự của nó là nâng tầm Nhân tộc.

Do đó, Chu Dịch thà để nó lại trong địa bàn của Nhân tộc.

Chờ sau này Thần Nông thực sự gánh vác được trọng trách, bảo vật này mới thực sự phát huy tác dụng.

Chu Dịch lại vung tay lần nữa, đánh một đạo cảm ngộ luyện đan vào người Thần Nông.

Vốn dĩ chuyện này định giao cho Nữ Oa làm, nhưng vì giữa chừng Lão Tử chen vào nên Chu Dịch đành phải tự mình ra tay.

Sau khi làm xong mọi việc, cơ thể Chu Dịch dần tan biến, chớp mắt đã không còn dấu vết.

Hạt giống Nhân tộc đã gieo xuống, tiếp theo chỉ cần chờ nở hoa kết trái là xong.

Năm tháng trôi qua!

Đã hơn mười năm kể từ khi Chu Dịch đặt Tạo Hóa Lô tại Nhạc Định Sơn.

Trong thời gian đó, tông môn Nhân tộc ở Nhạc Định Sơn vẫn vận hành theo quỹ đạo sinh hoạt định sẵn.

Có một điểm khác biệt nhỏ là nơi đây nhận được nhiều sự quan tâm của các đại năng hơn.

Việc Chu Dịch để lại chí bảo ở đây tự nhiên là có sự cân nhắc của

hắn.

Những đại năng quan tâm chuyện này đều hiểu rằng Nhân tộc là một chủng tộc có tiềm lực đáng kinh ngạc, vì thế trong lòng ít nhiều cũng mang theo vài phần kỳ vọng.

Thần Nông, người nhận được ân tứ của Chu Dịch, đã trưởng thành rất tốt trong mười năm qua.

Từ khi sinh ra đã ngoan ngoãn thông minh, một tuổi đã biết đi biết chạy, năm ngày đã biết nói chuyện, từ nhỏ đã có hứng thú nồng nhiệt với các loại thảo dược trong thiên địa, đồng thời có kiến giải độc đáo về đạo luyện đan.

Trong năm tháng dài đằng đẵng trước đó, đạo luyện đan của Nhân tộc đã hoàn toàn sa sút.

Hơn nữa, một tông môn Nhân tộc ở lưu vực Khương Thủy cũng chẳng mạnh mẽ gì, đối với luyện đan lại càng mù tịt.

Vì vậy, trình độ luyện đan của Thần Nông hoàn toàn là tự mình mày mò.

Năm mười tám tuổi, hắn đã có thể luyện chế thành công một số đan dược cho tu sĩ sơ cấp như Luyện Khí Đan, Trúc Cơ Đan, Nguyên Anh Đan.

Đến năm mười tuổi, trình độ luyện đan của Thần Nông bắt đầu tiến triển vượt bậc, ngay cả đan dược cần cho tiên nhân tu luyện cũng có thể luyện chế ra, một sự tiến bộ vô cùng khoa trương.

Có điều, hiện tại Thần Nông vẫn chưa thỏa mãn với những điều đó.

"Đan dược dùng để nâng cao tu vi tu sĩ, nhưng không nên chỉ có một công dụng như vậy!" Thần Nông mười tuổi sau khi nói với mẫu thân Nhậm Tự câu đó, liền một mình tiến vào ức vạn đại sơn, bắt đầu

không ngừng tìm tòi và tìm kiếm vạn thiên linh căn trong Hồng Hoang.

Trong đó, tự nhiên có không ít linh căn độc tính mạnh mẽ.

Nhưng Thần Nông chẳng hề sợ hãi, lấy thân thử độc, không ngừng nghiên cứu.

Cuối cùng, nếm trải bách thảo, đưa trình độ luyện đan lên một tầm cao mới, luyện chế ra một loại đan dược đặc biệt mang tên Bách Thảo Đan!

Loại đan này có thể giải bách độc, phàm nhân sau khi uống vào có thể tránh việc mất mạng do ăn nhầm vật có kịch độc.

Đây chính là kết quả sau một chuỗi nỗ lực, nhưng kết quả này vẫn chưa khiến hắn hài lòng.

Chương 202

Dù cảm ngộ luyện đan Chu Dịch để lại trong đầu giúp trình độ luyện đan của Thần Nông liên tục nâng cao, nhưng vẫn chưa giải quyết được nỗi trăn trở trong lòng.

"Vị tiểu huynh đệ này, có điều gì băn khoăn sao?" Một ngày nọ, khi Thần Nông đang khổ sở suy nghĩ, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một nam tử tuấn tú mặc đạo bào ngũ sắc lúc nào không hay.

Thần Nông chỉ cần nhìn một cái là biết người này chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Khí tức trên người vô cùng kinh nhân, e là cao nhân đắc đạo từ phương nào tới.

Thần Nông thấy vậy, trên mặt hiện lên chút vui mừng.

"Vị đạo trưởng này, có thể giải đáp thắc mắc cho tôi không?" Thần Nông lớn lên ở lưu vực Khương Thủy, chưa từng rời đi, vì vậy cũng chưa từng gặp người đắc đạo, hiện giờ trong lòng đang có băn khoăn, vừa hay có đối tượng để hỏi.

Đạo nhân cười ha hả nói: "Cứ hỏi đi, ta lần này tới đây chính là vì chuyện này!" Không cần nói nhiều, đạo nhân này tự nhiên chính là con của Chu Dịch và Nguyên Phượng, trưởng tử Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên xuất hiện lúc này chính là để trợ giúp Thần Nông sớm hoàn thành sứ mệnh.

Thần Nông nghe vậy lập tức mừng rỡ: "Nếu đã như vậy, tôi xin thỉnh giáo đạo trưởng." Sau đó, Thần Nông kể chuyện luyện chế Bách Thảo Đan cho Khổng Tuyên nghe.

"Luyện chế ra loại đan dược như vậy đủ để tạo phúc cho Nhân

tộc, tại sao ngươi lại phiền lòng mãi không thôi?" Khổng Tuyên hỏi ngược lại.

Thần Nông đáp: "Đan này tuy có thể hóa giải bách độc, nhưng thủ đoạn luyện chế phức tạp, khó có thể để đại đa số mọi người nắm bắt, dù hiệu quả kinh người cũng vô ích thôi!" Hóa ra, điều Thần Nông lo lắng chính là cái này.

Khổng Tuyên nghe xong trong lòng đã rõ.

Khổng Tuyên cười lớn nói: "Hóa ra ngươi lo lắng chuyện này!" Thần Nông không hiểu, vội hỏi: "Đạo trưởng, có gì không ổn sao?" Khổng Tuyên ngừng cười, tiếp tục nói: "Thần Nông, nỗi băn khoăn của ngươi thực ra không phải là vấn đề!" "Ồ?

Giải thích thế nào?" Thần Nông vội hỏi.

Khổng Tuyên chắp tay sau lưng, rảo bước nói: "Thần Nông, ngươi có biết tình huống lúc mình sinh ra không?" Thần Nông đáp: "Tự nhiên là biết!

Đã từng có đệ tử của Thái Thanh Lão Tử là Huyền Đô đại pháp sư muốn thu tôi làm đồ đệ, may mắn nhờ thần thông của Thánh Tôn giáng lâm mới khiến tôi không bái nhập môn hạ của Lão Tử!" Dưới sự dạy dỗ của Nhậm Tự, Thần Nông cũng không có thiện cảm với Lão Tử.

Đương nhiên, về trình độ luyện đan, Thần Nông vẫn vô cùng khâm phục lão.

"Ồ?

Chỉ có thế thôi sao?" Khổng Tuyên hỏi lại, hiển nhiên không quá hài lòng với câu trả lời này.

Chuyện của Lão Tử chẳng qua là một đoạn dạo đầu, không đặc biệt quan trọng.

Thần Nông trầm tư một lát, rồi nói: "Điều đạo trưởng nói, chẳng lẽ là pháp bảo lô đỉnh mà Thánh Tôn để lại?" Khổng Tuyên nói: "Chính là nó!

Thần Nông, ngươi có biết tại sao Thánh Tôn lại để lại vật đó không?" "Tôi không biết!" "Tự nhiên là để lại cho ngươi!" "Cho tôi?" Thần Nông chấn kinh.

Mặc dù hắn cũng có chút tu vi, thiên phú luyện đan không tồi, nhưng so với những nhân vật như Chu Dịch thì còn kém xa lắm.

Món bảo bối lô đỉnh đó sao có thể là để cho hắn?

Thần Nông không tin, Khổng Tuyên lại thong dong nói: "Nếu thực sự không tin, đi xem thử thì có ngại gì?" Khổng Tuyên chỉ tay về phía Nhạc Định Sơn.

Khi Thần Nông sực tỉnh lại, Khổng Tuyên đã biến mất hoàn toàn, dưới bầu trời chỉ còn sót lại những chiếc lông vũ ngũ sắc rực rỡ.

"Hóa ra là vậy!" Thần Nông sao có thể không hiểu Khổng Tuyên xuất hiện là để điểm hóa cho mình?

Cúi chào về hướng Khổng Tuyên rời đi, Thần Nông sau đó đằng vân hướng về phía Nhạc Định Sơn.

Nhạc Định Sơn vô cùng rộng lớn, Thần Nông không ngừng tìm kiếm, nhanh chóng thấy bức phù điêu Thần Nông khổng lồ.

"Chính là nguồn gốc cái tên của tôi...!" Thần Nông nhìn phù điêu thần long, trong lòng nảy sinh cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Khi tiến lên chạm vào, hắn phát hiện bức phù điêu lúc này đang tỏa sáng.

"!" Ngay lập tức, Thần Nông cảm thấy một lực hút kinh người kéo mình vào trong.

Một chiếc lô đỉnh tạo hóa vô cùng hiện ra trước mắt hắn, ánh bảo quang tỏa ra bốn phía, rực rỡ vô cùng.

Từng luồng đạo vận kinh thiên lan tỏa, khiến Thần Nông say mê.

Thậm chí, trong cơ thể Thần Nông còn có một luồng sức mạnh kinh người đang trào dâng, hóa thành một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, đó chẳng phải Chu Dịch thì còn ai?

"Thánh Tôn?" Thần Nông sực tỉnh, trên mặt lộ rõ vẻ kích động, thậm chí có phần cuồng nhiệt.

Hắn quỳ lạy Chu Dịch, biểu cảm vô cùng thành kính.

"Thần Nông bái kiến Thánh Tôn!" Chu Dịch trước mắt tự nhiên không phải bản tôn, chỉ là một luồng ý thức để lại trong người Thần Nông, nay gặp Tạo Hóa Lô mới được đánh thức.

Nhìn Thần Nông bên dưới, trên mặt Chu Dịch hiện rõ ý cười.

Chu Dịch chỉ tay một cái, thêm nhiều kiến thức bàng bạc tràn vào não hải Thần Nông.

Đó là toàn bộ cảm ngộ luyện đan của Chu Dịch.

Mặc dù không thể nâng trình độ của Thần Nông lên ngang hàng với mình, nhưng cũng đủ để Thần Nông bớt đi đường vòng.

Sau khi tiếp nhận những kiến thức đó, Thần Nông cảm thấy như si như túy, cả người chìm đắm trong đó.

Năm tháng trôi qua, trăm năm thoắt cái đã tới.

Sau trăm năm, Thần Nông từ một thiếu niên đã hoàn toàn trưởng thành, trình độ luyện đan đạt tới mức không thể tin nổi.

Ý thức của Chu Dịch đã biến mất từ mười năm trước, ý thức đó cũng không cần tồn tại nữa vì những gì cần dặn dò đều đã truyền lại hết cho Thần Nông.

Nhìn Tạo Hóa Lô trước mắt, trên mặt Thần Nông hiện lên sự giác ngộ.

Hắn bước lên phía trước, dùng pháp lực của bản thân câu thông với Tạo Hóa Lô!

Oành!

Toàn bộ Nhân tộc như cảm thấy trời đất rung chuyển, sấm nổ đì đùng trong đầu.

"Chuyện gì đã xảy ra?" "Cái gì vậy?" Vô số người Nhân tộc cảm thấy hoang mang, không rõ chuyện gì đang diễn ra.

Nhanh chóng, trong đầu họ hiện lên một bóng người.

"Ta tên là Thần Nông, được Thánh Tôn chỉ điểm, đạt được căn bản luyện đan!

Từ hôm nay, ta sẽ để lại vạn thiên đan phương trong Tạo Hóa Lô, tu sĩ Nhân tộc đều có thể xem xét!

Lò này tên là Tạo Hóa Lô, là hậu thiên chí bảo thuộc sở hữu của Thánh Tôn!

Nhưng toàn bộ Nhân tộc đều có thể điều động sức mạnh bản thân, mượn hư ảnh Tạo Hóa Lô để luyện chế đan dược." Từng tiếng vang vọng, vô số tu sĩ Nhân tộc chấn động.

"Thánh Tôn để lại pháp bảo và bản lĩnh luyện đan sao?" "Thần Nông?

Là vị đại hiền tộc Khương Thủy sao?" "Luyện đan?

Nhân tộc chúng ta lại có thể đi theo con đường luyện đan sao?" Đã từng có lúc Nhân tộc cũng biết luyện đan, phát triển rất mạnh mẽ, chỉ vì chuyện của Lão Tử mà họ hoàn toàn từ bỏ luyện đan.

Hiện tại, người tên Thần Nông này nhận được chỉ điểm của

Thánh Tôn Chu Dịch, khiến vô số người Nhân tộc vô cùng kích động.

Nhân tộc hiện nay phát triển không tồi, nếu ai nấy đều nắm vững thuật luyện đan xuất sắc, luyện hóa vô số linh dược trong Hồng Hoang thành đan dược, thì đó thực sự là tin tốt trời ban.

Quan trọng hơn nữa, Tạo Hóa Lô là hậu thiên chí bảo của Thánh nhân Chu Dịch, nay kiện pháp bảo này lại có thể được vô số người Nhân tộc sử dụng.

Chỉ cần tu sĩ Nhân tộc tâm niệm hướng tới, tiêu tốn pháp lực câu thông là có thể dùng hình chiếu của nó để luyện đan.

Điều này tương đương với việc ai cũng được dùng lô đỉnh cực phẩm để luyện đan.

Trong tình hình đó, sự nghiệp luyện đan của Nhân tộc chắc chắn sẽ đạt được bước nhảy vọt về chất.

Tương lai Nhân tộc lớn mạnh ngày càng không thể ngăn cản.

Vô số người Nhân tộc kích động, cảm tạ sự vĩ đại của Thần Nông, tán dương sự hào phóng của Chu Dịch.

Gần như ngay lúc này, họ cảm ứng được sự tồn tại của Tạo Hóa Lô, giống như ngọn đèn minh đăng trong đêm tối, vô cùng rõ ràng.

Khi thần niệm thăm dò, họ thấy vô số đan phương mà Thần Nông đã nghiên cứu ra: bản cải tiến của Luyện Khí Đan, Trúc Cơ Đan và Nguyên Anh Đan; Bách Thảo Đan giải bách độc; các loại đan dược trị thương, đan dược nâng cao tu vi.

Chương 203

Tất cả đều là kết quả Thần Nông nghiên cứu dựa trên cảm ngộ luyện đan của Chu Dịch trong trăm năm qua.

Đối với Nhân tộc hiện tại là hoàn toàn đủ dùng.

Hơn nữa, nếu có ai khác có thiên phú luyện đan kinh người như Thần Nông, những đan phương mạnh mẽ họ sáng tạo ra cũng có thể để lại trên Tạo Hóa Lô cho các tu sĩ Nhân tộc khác học tập.

Theo thời gian, vô số người Nhân tộc sử dụng Tạo Hóa Lô, khí vận hội tụ bên trên sẽ đạt tới mức không thể tin nổi.

Chu Dịch ở trên đỉnh Bất Chu Sơn chậm rãi mở mắt ra sau quá trình tu luyện, cảm nhận khí vận trên Tạo Hóa Lô bắt đầu không ngừng hội tụ, trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng.

"Không tồi, lại tạo thêm một kiện khí vận chí bảo cho Nhân tộc!" Đúng vậy, khí vận chí bảo!

Ban đầu Nhân tộc chỉ có một kiện khí vận chí bảo là Không Động Ấn, nhưng hiện tại, Tạo Hóa Lô - kiện chí bảo hậu thiên do Chu Dịch chế tạo - đã bắt đầu phát triển theo hướng khí vận chí bảo của Nhân tộc.

Nếu không đoán sai, sau khi Hiên Viên thị xuất thế, vô số người Nhân tộc dùng Tạo Hóa Lô này để luyện khí, nó sẽ hoàn toàn lột xác thành khí vận chí bảo.

Đối với Chu Dịch, đây là một niềm vui bất ngờ!

Tầm quan trọng của Tạo Hóa Lô đối với Nhân tộc đương nhiên không cần bàn cãi.

Trong mắt Chu Dịch, Tạo Hóa Lô giống như máy chủ internet của

loài người thời đại công nghệ sau này.

Thần Nông là người đưa nội dung lên máy chủ, còn tất cả người Nhân tộc đều có thể tải nội dung xuống và sử dụng bản thân các tính năng của máy chủ.

Ai cũng có thể học pháp luyện đan, ai cũng có thể dùng Tạo Hóa Lô luyện đan.

Sự nâng tầm đối với Nhân tộc hoàn toàn không thua kém đạo Âm Dương Bát Quái do Phục Hy sáng tạo.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, công lao của Thần Nông và Chu Dịch còn lớn hơn Phục Hy rất nhiều.

Trên bầu trời có một lượng công đức khổng lồ hội tụ, trong đó ba phần rơi vào người Thần Nông, khiến tu vi của hắn từ một Chân Tiên nhỏ bé trực tiếp vượt qua Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất, một hơi xung kích đến Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu một chút là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Khí vận Nhân tộc lúc này cũng hội tụ trên người Thần Nông thị, khiến việc bước vào Chuẩn Thánh sau này giảm bớt độ khó rất nhiều.

Mặc dù về địa vị, Địa Hoàng Thần Nông và Thiên Hoàng Phục Hy tương đương nhau, nhưng khoảng cách thực lực lại lớn đến thế.

Điều này đương nhiên liên quan mật thiết đến việc Phục Hy không bị vẫn lạc trong đại chiến Vu Yêu.

Thần Nông cũng được coi là bán đệ tử của Chu Dịch, ít nhất là ở mảng luyện đan.

Bảy phần công đức còn lại hoàn toàn rơi vào người Chu Dịch.

Lượng công đức khổng lồ này đủ để đưa một tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh lên cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nhưng đối với Chu Dịch, số công đức này chỉ đủ để nâng trình độ tu luyện pháp tắc đạo lên thêm một tầng.

Nâng cao tu vi ư?

Ngay cả nâng từ Thiên Đạo Cảnh sơ kỳ lên trung kỳ cũng còn xa mới đủ.

Càng tu luyện về sau độ khó càng kinh khủng, điểm này không cần nói nhiều.

Quan trọng hơn là hiện tại Chu Dịch chưa đổi được Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ năm, dù có đủ công đức nâng thực lực lên Thiên Đạo Cảnh trung kỳ cũng vô ích.

"Không!

Có đủ công đức ta cũng không thể dùng để nâng cao tu vi!" Tu luyện đến Thiên Đạo Cảnh, Chu Dịch càng hiểu rõ những tác hại của việc dùng công đức nâng tu vi.

Nó dẫn đến căn cơ không vững, sau này phải tốn lượng thời gian khổng lồ để củng cố nền tảng, mài giũa bản thân.

Vì thế, có chút lợi bất cập hại.

Chu Dịch vung tay thu lượng công đức khổng lồ vào túi, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục chìm vào quá trình tham ngộ pháp tắc.

Hiện nay công cuộc cải cách Nhân tộc chỉ mới tiến hành được một nửa, do đó Chu Dịch chưa thể thu hồi Tạo Hóa Lô.

Đợi Hiên Viên thị xuất thế, Chu Dịch mới có thể thu hồi Tạo Hóa Lô đã hoàn toàn chuyển hóa thành khí vận chí bảo Nhân tộc.

Lúc đó, Chu Dịch e rằng có thể tích góp đủ điểm hệ thống để đổi Đại Đạo Vô Cực Công tầng thứ năm.

Khi đó mới thực sự là thuận buồm xuôi gió.

Chu Dịch thì thuận lợi, nhưng Thiên đình thì không!

Khi mà người người trong Nhân tộc đều bận rộn hái thảo dược bắt đầu luyện đan, Thiên đình lại gặp rắc rối lớn.

Kể từ khi Phục Hy thành thánh, số lượng tu sĩ hướng tới đại đạo vô thượng trong thiên địa bỗng tăng vọt.

Những tồn tại vốn được Thiên đình lôi kéo, chắc chắn sẽ gia nhập Thiên đình để đứng vào hàng tiên ban, nay đều đồng loạt đổi ý.

Mặc dù so với lúc mới thành lập Thiên đình đã lớn mạnh không ít, nhưng đối với Hạo Thiên và Dao Trì, số lượng nhân viên tăng thêm này vẫn còn xa mới đủ.

"Đáng chết Nhân tộc, đáng chết Phục Hy!" Ngồi cao trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên lúc này mạnh mẽ vung tay, hất đổ hoàn toàn quỳnh tương ngọc dịch, tiên quả bàn đào trên bàn ngọc.

Những chuỗi ngọc trên đầu lúc này cũng rung động dữ dội, dường như thể hiện tâm trạng của chủ nhân đã phiền muộn đến cực điểm.

Dao Trì Vương Mẫu chậm bước từ ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện đi vào, theo sau là một hàng tiên nữ cung nga.

Thấy Ngọc Đế bên trên nổi trận lôi đình, trên mặt Dao Trì cũng mang theo vài phần lo âu.

"Bệ hạ có gì ưu sầu?

Không ngại nói cho thiếp nghe, để thiếp có thể san sẻ nỗi lòng cùng bệ hạ!" Nhìn thấy Dao Trì, cơn giận trên mặt Hạo Thiên giảm bớt vài phần.

"Mấy vị đại năng kia đã từ chối trẫm, nói là muốn tìm kiếm vô thượng đại đạo, không nguyện ý gia nhập tiên đình để đứng vào hàng tiên ban!

Tất cả đều tại Phục Hy thành thánh, cho những người đó hy vọng!" Hóa ra, lúc này Hạo Thiên cũng đã biết được chân tướng từ miệng những vị đại năng kia.

Lúc này hắn đang bực bội vì chuyện đó.

Dao Trì đương nhiên hiểu rắc rối của hai người là ở đâu.

Nàng thở dài u u, rồi nói: "Bệ hạ làm vậy cũng vô ích thôi.

Hiện tại Nhân tộc đang thời kỳ đỉnh thịnh, chúng sinh đều biết Chu Dịch Thánh nhân thực lực kinh người, môn nhân đệ tử không thua kém gì Đạo Tổ lão gia.

Họ có ý nghĩ như vậy, hy vọng dùng pháp tắc chứng đạo cũng là lẽ thường tình." Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng: "Chung quy lại, vẫn là tại bọn họ..." Hắn không dám gọi tên bốn vị Thánh nhân kia ra vì sợ bị phát giác, nhưng Dao Trì sao có thể không hiểu tâm tư của Hạo Thiên?

Đúng lúc hai người đang lo lắng cho tương lai Thiên đình, bỗng nhiên...

"Khởi bẩm bệ hạ!

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử cầu kiến!" "Ồ?" Vẻ lúng túng và giận dữ trên mặt Hạo Thiên lập tức bị che giấu, tâm tư xoay chuyển: "Hai đệ tử của Nguyên Thủy lần này tới đây làm gì?

Cho họ vào!" Không từ chối, Hạo Thiên muốn xem thử Nguyên Thủy lại muốn diễn trò gì.

Nếu giống lần trước tới đòi tước vị Tứ Ngự thì cứ tìm cách thoái thác, dẫu sao cũng chẳng phải lần đầu.

Nhanh chóng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cùng các vị trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều có mặt đông đủ.

Một đội hình lớn như vậy khiến Hạo Thiên và Dao Trì đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Các vị sư điệt, ý gì đây?" Hạo Thiên hỏi ở phía trên.

Chẳng lẽ Thập Nhị Kim Tiên tới để thị uy?

Nguyên Thủy thực sự dám ức hiếp đến mức này sao?

Không, nhanh chóng Hạo Thiên đã biết mình nghĩ nhiều rồi.

"Khởi bẩm Ngọc Đế!" Quảng Thành Tử chắp tay bước tới, cười nói: "Chúng tôi phụng mệnh sư tôn tới đây để hiến một phần sức mọn cho Thiên đình, không biết Ngọc Đế có sẵn lòng tiếp nhận không?" Xích Tinh Tử và những người khác cũng liên tiếp chắp tay.

Hạo Thiên nhìn xuống bên dưới.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Nhiên Đăng đạo nhân, Hoàng Long chân nhân, Thái Ất chân nhân...

đều là những đại thần thông giả có căn cơ không phàm, nếu có thể gia nhập toàn bộ vào Thiên đình, đối với Hạo Thiên đương nhiên là một tin cực tốt.

Chương 204

Nhưng...

Hạo Thiên trầm giọng nói: "Các vị sư điệt nếu có thể đứng vào hàng tiên ban ở Thiên đình, đó tự nhiên là điều đại thiện.

Nhưng, trẫm ở đây không có quá nhiều vị trí cao..." Ý tứ diễn đạt cũng rất rõ ràng: gia nhập Thiên đình để hưởng khí vận thì được, nhưng nếu muốn vị trí cao hơn, thậm chí ngồi ngang hàng với Ngọc Đế thì miễn đi.

Quảng Thành Tử và những người khác nhìn nhau, sau đó Quảng Thành Tử lên tiếng: "Ngọc Đế đừng lo, sư tôn dặn chúng tôi nhất định phải dốc sức vì Thiên đình, chúng tôi không bận tâm đến những chuyện đó!" Họ không có ý định tranh giành tôn vị tốt, vì cũng hiểu Hạo Thiên không phải hạng vừa, không dễ đối phó.

Chỉ cần được hưởng khí vận Thiên đình là được, còn việc sau này có nghe theo lệnh Ngọc Đế hay không lại là chuyện khác.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo không phải là những kẻ chịu thiệt thòi.

Hạo Thiên tuy không biết cái từ gọi là 'bằng mặt không bằng lòng', nhưng lúc này cũng hân hoan cổ vũ.

"Tốt tốt tốt!" Hắn cười lớn: "Nếu các vị sư điệt đã có ý như vậy, trẫm có lý nào lại không đồng ý?" Lúc này Hạo Thiên không hề biết mình đã đào một cái hố lớn cho chính mình.

Cũng đúng lúc Hạo Thiên đồng ý cho Thập Nhị Kim Tiên vào Thiên đình, phía Nhân tộc bên dưới truyền đến một trận xôn xao.

Lượng công đức khổng lồ bắt đầu xuất hiện trên bầu trời, khiến

Ngọc Đế và Thập Nhị Kim Tiên đều thèm muốn không thôi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hạo Thiên lập tức vung tay hỏi.

Hai vị Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ trấn thủ Thiên đình quan sát động tĩnh Nhân tộc bên dưới lập tức bẩm báo những gì mắt thấy tai nghe.

"Khởi bẩm Ngọc Đế!" "Bên dưới Nhân tộc xuất hiện một vị đại hiền tên là Thần Nông thị!" "Thần Nông thị dường như đã nhận được chân truyền của Chu Dịch Thánh nhân, truyền thụ đạo luyện đan cho toàn bộ Nhân tộc.

Hiện nay người người ở Nhân tộc đều có thể luyện đan, ai nấy đều có thể mượn dùng đan lô của Chu Dịch Thánh nhân." Một tin tức kinh người xuất hiện, bất kể là Hạo Thiên, Dao Trì hay Thập Nhị Kim Tiên đều cảm thấy vô cùng chấn động.

"Hử?" "Lại có chuyện như vậy!" Hạo Thiên đương nhiên hiểu rõ lý do hắn và Dao Trì có thể trở thành chủ nhân Thiên đình.

Chẳng phải là vì Hồng Quân Đạo Tổ cảm thấy họ có thể áp chế được Nhân tộc sao?

Nếu không làm được điểm này, đối với Hồng Quân Đạo Tổ họ chẳng có giá trị gì lớn.

Nói cách khác, trong việc áp chế Nhân tộc, Hạo Thiên và mấy vị Thánh nhân đứng cùng một chiến tuyến.

"Ngọc Đế!" Quảng Thành Tử lúc này bước lên một bước: "Vốn dĩ tốc độ phát triển của Nhân tộc đã cực kỳ khủng khiếp, hiện tại số lượng Đại La Kim Tiên e là đã gần bằng một nửa Thiên đình rồi.

Nếu cứ tiếp tục để họ luyện chế đan dược nâng cao thực lực tổng thể, e là..." Quảng Thành Tử cố tình ngập ngừng một lát, khiến bầu không khí thêm phần căng thẳng.

Sau đó hắn mới nói tiếp: “E rằng không bao lâu nữa, số lượng Đại La Kim Tiên của Nhân tộc sẽ vượt qua Thiên đình, thậm chí không chừng còn có Chuẩn Thánh xuất hiện!” Quảng Thành Tử ám chỉ Thần Nông thị - người vừa dựa vào công đức mà đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đương nhiên, Tam Tổ của Nhân tộc là Toại Nhân thị, Hữu Sào thị và Truy Y thị cũng đã cận kề Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên nghe lời Quảng Thành Tử, cảm giác nguy cơ lập tức hiện rõ.

Hắn vừa lo không thể trở thành quân cờ vừa ý của Hồng Quân, vừa quan tâm đến thể diện chủ nhân Thiên đình.

Nhân tộc, nhất định phải ra tay áp chế một phen!

“Quảng Thành Tử sư điệt có diệu kế gì sao?” Hạo Thiên hỏi.

Quảng Thành Tử phất tay áo, cười ha hả nói: “Ngọc Đế quá khen, tôi làm gì có diệu kế?

Chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi.” Tuy miệng thì khiêm tốn, nhưng ánh mắt và ngữ khí lại vô cùng kiêu ngạo, như thể nắm chắc phần thắng trong tay.

Hạo Thiên cười lạnh trong lòng, quả nhiên là đệ tử của Nguyên Thủy, học được tinh túy từ sư tôn, cái sự kiêu ngạo tự đại này giống mười mươi.

“Quảng Thành Tử nếu có kế mưu thì mau nói đi.” Quảng Thành Tử sau đó lên tiếng: “Bệ hạ, thực ra rất đơn giản!

Nhân tộc hiện tại ai nấy đều muốn luyện đan, tại sao chúng ta không phái người xuống thu thập linh dược?

Thứ nhất, chúng ta là Thiên đình, được Đạo Tổ sắc phong là chủ

nhân Hồng Hoang, linh dược Hồng Hoang thuộc về chúng ta cũng là lẽ đương nhiên.

Thứ hai, nếu Nhân tộc và thiên binh Thiên đình nảy sinh tranh chấp, đó chính là đại bất kính, chúng ta danh chính ngôn thuận ra tay.

Thứ ba, lượng linh dược khổng lồ nếu giao cho thiện thi của Thái Thượng sư bá là Thái Thượng Lão Quân luyện chế ra những đan dược đỉnh cấp, chẳng lẽ không thể hấp dẫn những vị đại năng gia nhập Thiên đình sao?

Với trình độ luyện đan của sư bá, chẳng lẽ không đè bẹp được Nhân tộc bên dưới?

Chu Dịch Thánh nhân kia e rằng cũng không phải đối thủ của sư bá." Cái diệu kế này của Quảng Thành Tử chẳng qua chỉ là một mưu kế tầm thường, vậy mà hắn còn liệt kê ra một hai ba.

Ngoại trừ điều cuối cùng, Hạo Thiên cái gì cũng đã tính toán cả rồi.

Sau khi khinh bỉ vị Chuẩn Thánh này một chút, Hạo Thiên cũng nể mặt nói: "Sư diệt quả nhiên là hảo kế mưu!

Nếu có thể thu thập linh dược để Lão Quân luyện đan, tự nhiên có thể giải quyết được rắc rối của Thiên đình.

Hay là việc thuyết phục Lão Quân giao cho sư diệt nhé?" Hạo Thiên cười híp mắt nhìn Quảng Thành Tử, khiến hắn cùng Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ngẩn ngơ.

"Ờ...!" Khi hiến kế thì Quảng Thành Tử đầy vẻ tự phụ, nhưng bảo hắn đi thuyết phục Thái Thượng Lão Quân đang ở cung Đâu Suất luyện đan cho Thiên đình thì Quảng Thành Tử lấy đâu ra cái mặt lớn như vậy?

Nhưng cái bộ dạng này vẫn phải cố mà giữ lấy, Quảng Thành Tử

chỉ có thể cười khổ gật đầu: “Được bệ hạ ưu ái, tôi tự nhiên sẽ...” “Quyết định vậy đi, ha ha!” Hạo Thiên vung tay, gọi Thái Bạch Kim Tinh tới: “Truyền lệnh xuống, phái triệu thiên binh hạ phàm tìm kiếm linh căn linh dược, cái gì dùng được thì thu thập hết.

Nếu Nhân tộc dám tranh giành với chúng ta, thì cứ...” “Thái Bạch đã hiểu!” Thái Bạch Kim Tinh là kẻ nịnh bợ số một bên cạnh Hạo Thiên, hắn không cần nghe hết cũng hiểu phải xử lý thế nào.

Ngày hôm đó, triệu thiên binh trấn thủ Thiên đình đồng loạt đổ xuống trần gian, bắt đầu vơ vét các loại linh dược linh căn trên đại địa Hồng Hoang, đặc biệt là khu vực gần Nhân tộc là trọng điểm.

Thái độ thì không cần phải nói.

Mặc dù Thiên đình gặp khó khăn trong việc thu nạp nhân tài mới, nhưng dẫu sao đây cũng là chính thống Hồng Hoang, được Hồng Quân Đạo Tổ sắc phong là chủ nhân thiên địa.

Thiên binh đi tới đâu, không ai dám đụng vào.

Nhân tộc ban đầu cũng có xu hướng nhường nhịn, linh dược nào không lấy được thì coi như cơ duyên chưa tới, không cưỡng cầu.

Không ngoa khi nói rằng Nhân tộc lúc này có chút quá mực 'hiền lành', luôn mang thiện ý lớn với các chủng tộc khác.

Nhưng nhanh chóng họ hiểu ra thiện ý đó thực ra không phải chuyện tốt, thậm chí còn là con dao hai lưỡi khi bị kẻ khác lợi dụng để đối phó với chính mình.

Trong vạn năm kể từ khi Thần Nông mở ra thời đại luyện đan của Nhân tộc, dù Nhân tộc có phát triển nhưng không nhanh như mong đợi.

Linh căn và linh dược có thể tìm thấy rất hữu hạn, thậm chí ngay cả một số loại thảo dược tầm thường cũng bị thiên binh tranh cướp

trước, không để lại chút gì.

Đa số trường hợp Nhân tộc tìm thấy thảo dược trước, thiên binh đến sau cũng ra tay cướp đoạt.

Nhân tộc khổ không thốt nên lời.

Ban đầu tình huống này không nhiều, chưa gây ra phẫn nộ trong quần chúng, nhưng theo thời gian, những chuyện như vậy ngày càng nhiều, ngọn lửa giận dữ của Nhân tộc cuối cùng cũng bùng cháy.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Chu Dịch đang tu luyện và tham ngộ đại đạo bỗng tâm tư khẽ động.

"Hiên Viên thị sắp xuất thế sao?" Hiên Viên thị, trong mệnh số Hồng Hoang vốn có là dựa vào thực lực và bản sự để thống trị toàn bộ Nhân tộc, tạo nên bóng dáng của vương triều và quốc gia sau này.

Khác với Phục Hy và Thần Nông, Hiên Viên thị khi quản lý Nhân tộc thường áp dụng những thủ đoạn cứng rắn, cộng thêm việc dựa vào chiến tranh đánh bại Xi Vưu mới trở thành Nhân Hoàng.

Vì thế, Hiên Viên thị cũng là vị sát khí mạnh nhất trong Tam Hoàng.

Dưới sự can thiệp của Chu Dịch, quỹ đạo vốn có của Nhân tộc đã thay đổi, Hiên Viên thị cũng vậy.

Khác biệt trực quan nhất là hiện nay Nhân tộc chưa xuất hiện sự phân liệt, cũng không có đại vu đầu thai thành Xi Vưu để chuẩn bị gây loạn Nhân tộc.

Nhưng Hiên Viên thị vẫn sẽ xuất thế, mục đích của hắn thì Chu Dịch nhìn thấu ngay.

"Thiên đình!

Lại tạo ra một điều kiện khá phù hợp cho sự xuất thế của Hiên

Viên thị đấy!" Nói đến đây, trên mặt Chu Dịch hiện lên một tia cười.

Chu Dịch vung tay, Chu Bằng đang ở trong đạo tràng lập tức cảm nhận được sự hiệu triệu của phụ thân, liền hóa thành một luồng lưu quang.

"Phụ thân!" Chu Bằng cung kính hành lễ với Chu Dịch.

Chu Dịch nhìn qua tu vi hiện tại của Chu Bằng - Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách đỉnh phong Chuẩn Thánh cũng không còn xa.

"Tu vi có tiến bộ đấy." Hắn khen ngợi một câu.

Ba đứa con lúc đầu đều thích chu du khắp Hồng Hoang để mở mang kiến thức, nay đã đi khắp thiên địa nên cũng ít ra ngoài hơn.

Chương 205

Khổng Tuyên trước đó cũng vậy, chỉ là dưới sự sắp xếp của Chu Dịch nên mới đảm nhận vai trò điểm hóa Thần Nông thị.

Hiện tại, Chu Dịch định giao nhiệm vụ tìm kiếm Hiên Viên thị cho Chu Bằng.

"Bằng nhi!

Nhân tộc sắp xuất hiện một vị nhân vật có thể sánh ngang với Thần Nông và Phục Hy, tên là Hiên Viên, con hãy hảo hảo lưu tâm.

Người này có ảnh hưởng cực lớn tới sự phát triển của Nhân tộc sau này." "Phụ thân, nhi tử nhất định không phụ mệnh!" Chu Bằng lộ rõ vẻ vui mừng, lập tức hóa thành một luồng lưu quang hướng về phía Nhân tộc.

Tại sao Chu Dịch lại sắp xếp Khổng Tuyên và Chu Bằng đi điểm hóa Nhân Hoàng?

Chẳng qua là muốn hai đứa con của mình cũng có thể nhận được chút khí vận Nhân Hoàng, điều này rất có lợi cho việc tu luyện của chúng.

Còn hắn thì xoay người một cái biến mất trong thiên địa.

Hiên Viên xuất thế là một chuyện, quan trọng hơn là Chu Dịch suy tính được một nhân vật quan trọng khác cũng sắp xuất thế.

Đào Sơn của Nhân tộc!

Nơi đây có một tông môn tu hành lớn tên là Hoa Sơn Giáo.

Lấy Hoa Sơn Giáo làm nòng cốt tỏa ra xung quanh triệu dặm đều là địa giới của Nhân tộc.

Trong địa giới Nhân tộc có một vị tiên sinh dạy dỗ trẻ nhỏ trong trấn bước vào ngưỡng cửa tu tiên, tên là Dương Thiên Hữu.

Tuy không có tư chất tu hành nhưng tính tình hiền lành, tận tâm tận lực với học trò, nên trong trấn rất có danh tiếng.

Quan trọng nhất là Dương Thiên Hữu tâm địa lương thiện, thành khẩn, phẩm tính như vậy rất được Nhân tộc suy tôn.

Một ngày nọ, Dương Thiên Hữu khi đi hái thuốc bỗng tình cờ gặp một nữ tu đang dây dưa với yêu thú.

Nữ tu đó tu vi không rõ, nhìn có vẻ khá chật vật, vết thương trên người nghiêm trọng.

Con yêu thú đại trùng đối diện lại hung hãn vô cùng, ngang ngửa Nguyên Anh, mỗi lần ra tay đều lực đại vô cùng như thể bạt núi rung trời.

Dương Thiên Hữu thấy vậy thì vô cùng lo lắng!

Làm sao có thể trơ mắt nhìn đồng bào Nhân tộc bị yêu thú tàn nhẫn sát hại?

Lúc này hắn liền thi triển pháp thuật, ngự tiên kiếm lao về phía yêu thú đại trùng.

"Cô nương, tiểu sinh xin trợ giúp một tay!" Vị tiên cô đó dung mạo như hoa, lúc này sắc mặt trắng bệch nhìn Dương Thiên Hữu, không ngừng kinh hô: "Tiên sinh mau đi đi, ngài không phải đối thủ của nó!" Tu vi của Dương Thiên Hữu mỏng manh, đúng là không phải đối thủ, nhưng hắn muốn dốc chút sức mọn để trì hoãn thêm một chút thời gian.

Đối với lời khuyên của tiên cô, hắn không hề lay chuyển, nhất tâm nhất ý thi triển tiên kiếm để chống đỡ đại trùng.

Sự tập trung cao độ đó cho thấy hắn hoàn toàn không phải hạng nhát gan tham sống sợ chết, tiên cô cũng nhận ra Dương Thiên Hữu không hề có tà niệm với mình, không phải hạng thấy sắc quên nghĩa.

Thấy vậy, trên mặt tiên cô hiện lên một tia cười.

Đúng vậy, chính là nụ cười.

Hóa ra tiên cô này không thực sự bị trọng thương, cũng không phải là không đối phó được con yêu thú kia.

Thân phận thực sự của nàng là Vân Hoa tiên tử của Thiên đình, cũng là em gái trên danh nghĩa của Hạo Thiên.

Khi Hạo Thiên và Dao Trì lo lắng về sự lớn mạnh của Nhân tộc, Vân Hoa tiên tử lại tỏ ý khinh thường.

"Nhân tộc có gì ghê gớm đâu?

Sao ca ca và tẩu tẩu phải lo lắng như vậy?" Ôm theo một tia hiếu kỳ về Nhân tộc, Vân Hoa tiên tử tự hạ phàm trần và đến gần Đào Sơn.

Ban đầu khi biết về Hoa Sơn Giáo, Vân Hoa tiên tử khá thất vọng, bởi nàng là tiên trên trời, dù ngày thường không làm việc đàng hoàng nhưng vẫn là Đại La Kim Tiên, nếu nỗ lực có thể thành Chuẩn Thánh, còn Hoa Sơn Giáo thì quá yếu ớt, không hề có Đại La Kim Tiên nào.

Vì vậy Vân Hoa càng khẳng định Nhân tộc không gây ra được mối đe dọa nào cho Thiên đình.

Nhưng sau một thời gian ở lại Nhân tộc, Vân Hoa tiên tử lại nảy sinh chút lưu luyến với hồng trần tục thế.

Thiên đình hiu quạnh lạnh lẽo, dù linh khí dạt dào nhưng không phải nơi tâm hồn nàng thuộc về, nhân gian trái lại thú vị hơn nhiều.

Cũng trong tình huống đó, Vân Hoa tiên tử đã biết đến người tên Dương Thiên Hữu.

Ban đầu nàng chỉ thấy tính tình hắn được, chưa nhìn thấu hết.

Càng hứng thú với Dương Thiên Hữu, nàng càng muốn thử lòng hắn xem có thực sự lương thiện và dũng cảm như người dân trong trấn nói hay không.

Con yêu thú cấp Nguyên Anh đó chính là thủ bút của nàng.

Nếu Dương Thiên Hữu chọn cách làm ngơ, hoặc bỏ chạy sau vài lần thử sức thất bại, thì Vân Hoa tiên tử sẽ rất thất vọng và không thèm để ý tới hắn nữa.

Nhưng hiện tại, biểu hiện của Dương Thiên Hữu đủ để khiến nàng kinh ngạc và vui mừng.

Phanh!

Yêu thú đại trùng đánh ngất Dương Thiên Hữu đang lao tới.

Lúc này Vân Hoa tiên tử không còn giữ kín nữa, vung tay một cái con yêu thú cấp Nguyên Anh lập tức tan thành mây khói, nhỏ bé như hạt bụi.

Sau đó Vân Hoa hiện ra trước mặt Dương Thiên Hữu, trên mặt hiện rõ nụ cười.

Những ngày sau đó, Vân Hoa tận tâm chăm sóc Dương Thiên Hữu cho đến khi hắn hoàn toàn hồi phục.

Hai người có thể nói là hoạn nạn có nhau, sinh tử có nhau.

Vân Hoa tiên tử lại mạo mỹ như hoa, phàm là nam tử bình thường đều sẽ nảy sinh tình ý.

Bất kể là nhất kiến chung tình hay lâu ngày sinh tình, hai người đã cứ thế tư định chung thân.

Thiên đình hoàn toàn không hay biết chuyện này, thậm chí không biết công chúa Thiên đình đã mất tích.

Sau khi Vân Hoa và Dương Thiên Hữu đại hôn, trong trấn bỗng có một vị tiên sinh dạy học mới đến làm đồng liêu với Dương Thiên Hữu, cùng dạy trẻ nhỏ trong trấn tu luyện.

Tên của người đó chính là Chu Dịch!

Cái tên Chu Dịch vốn không phải hiếm gặp trong Nhân tộc, thế nên chẳng ai cảm thấy kỳ lạ.

Dương Thiên Hữu cùng đám đồng liêu của mình khá hợp tính nhau, quan hệ vô cùng mật thiết.

Ngược lại, thê tử của Dương Thiên Hữu là Vân Hoa trước sau vẫn luôn cảm thấy không nhìn thấu được Chu Dịch, trong lòng ít nhiều có chút kiêng kỵ.

Nhưng điều đó cũng không sao, dù sao Vân Hoa cũng là một Đại La Kim Tiên, sao có thể sợ hãi một tu sĩ Nhân tộc được?

Hơn nữa, Chu Dịch chưa bao giờ biểu hiện ra bất kỳ mối đe dọa nào, Vân Hoa cũng chẳng cần phải quá mức cẩn thận.

Chẳng mấy năm sau, Vân Hoa và Dương Thiên Hữu đã sinh hạ được mấy người con.

Trưởng tử tên là Dương Giao, thứ tử tên là Dương Tiễn.

Hai anh em từ nhỏ đã tương thân tương ái, khiến người khác không khỏi hâm mộ.

Vài năm sau đó, Vân Hoa lại hạ sinh một cô con gái, đặt tên là Dương Thiền.

Có trai có gái, Dương Thiên Hữu đương nhiên vui mừng ra mặt, cảm thấy vô cùng mãn nguyện với cuộc đời.

Chu Dịch với thân phận là hảo hữu của Dương Thiên Hữu cũng đã tới chúc mừng vài lần.

Mỗi khi Dương Thiên Hữu cùng Chu Dịch trò chuyện về việc này, nụ cười trên mặt hắn chưa bao giờ tắt, thậm chí còn vài lần khuyên Chu Dịch cũng nên tìm một nữ tu mà sống qua ngày.

Mỗi lần như vậy, Chu Dịch chỉ ha ha cười lớn.

Việc gì phải thế chứ?

Ngay cả hài nhi tôi cũng đã có ba đứa, đều là những đại năng giữa thiên địa.

Ba anh em Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với Chu Dịch, đến mức Dương Thiên Hữu còn cười nói muốn Chu Dịch nhận ba đứa nhỏ làm nghĩa tử, nghĩa nữ.

Chu Dịch cũng không từ chối, thuận thế gật đầu đồng ý.

Chương 206

Cứ như vậy, quan hệ giữa Dương Thiên Hữu và Chu Dịch ngày càng trở nên thân thiết.

Vân Hoa tiên tử tuy vẫn còn không ít nghi lự về Chu Dịch, nhưng thấy hắn dường như không mang lại bất kỳ mối đe dọa nào cho gia đình nàng, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Chỉ là trong lòng Vân Hoa vẫn luôn tồn tại vài phần lo lắng.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, nàng dù sao cũng là muội muội ruột của Ngọc Đế Thiên Đình, việc tự ý hạ phàm vốn không phải chuyện tầm thường.

Chờ đến khi Thiên Đình phản ứng lại, e rằng lúc đó sẽ xảy ra đại loạn thực sự.

Đương nhiên, những lo lắng này Vân Hoa không nói rõ với Dương Thiên Hữu, bởi tu vi của Dương Thiên Hữu nông cạn, biết sự thực cũng chẳng giúp ích được gì.

Chi bằng một mình nàng gánh vác, tránh để hắn phải lo âu.

Đáng nói là, sau khi nhận Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền làm nghĩa tử, nghĩa nữ, Chu Dịch cũng truyền thụ cho ba đứa nhỏ một ít bản lĩnh.

Vốn dĩ thiên phú của ba đứa nhỏ đã rất tốt, nay lại càng được đề thăng mạnh mẽ, khiến hảo cảm của Vân Hoa tiên tử đối với Chu Dịch lại tăng thêm một bậc.

Những pháp thuật Chu Dịch truyền thụ cho chúng thật sự là tầm thường sao?

Đương nhiên là không thể nào.

Với tư cách là một trong những nhân vật cường đại nhất thiên địa Hồng Hoang, bất kỳ thứ gì Chu Dịch tiện tay đưa ra cũng đủ để người thường được hưởng lợi suốt đời.

Chỉ là từ trên người ba đứa nhỏ thì chưa nhìn ra được điều gì lạ thường mà thôi.

Tuế nguyệt trôi qua, chớp mắt một cái, ba anh em Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền đều đã trưởng thành không ít.

Chu Dịch cũng đã trải qua một quãng thời gian tương đối bình tĩnh tại địa giới Nhân tộc.

Vào lúc này, Chu Bằng cũng đã tìm thấy tung tích của vị thiên mệnh chi nhân thứ ba của Nhân tộc.

Trong Nhân tộc có một vị đại hiền tên là Thiếu Điển Thị.

Vị Thiếu Điển Thị này là tông chủ của một tông môn, thực lực bất phàm, không thể xem thường.

Ông ta quả thực đã sinh hạ không ít tử tự, trong đó có một người tên là Hiên Viên!

Hiên Viên sinh ra đã thông tuệ đến cực điểm, không chỉ từ nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú xuất sắc về ngôn ngữ và hành vi, mà còn có những kiến giải độc đáo về việc trị lý Nhân tộc.

Thiếu Điển Thị rất kỳ vọng vào Hiên Viên, nên từ sớm đã để Hiên Viên bắt đầu ra mặt quản lý sự vụ của tông môn.

Hiên Viên cũng không làm mọi người thất vọng.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, tông môn và bộ lạc nơi Thiếu Điển Thị tọa lạc đã có những bước thăng tiến rõ rệt.

Bất kể là đối phó với yêu thú hay đối phó với những thiên binh Thiên Đình nhằm vào Nhân tộc, thủ đoạn của hắn đều vô cùng cường

ngạnh và quả đoán.

Đây chắc chắn là một phẩm chất tốt.

Làm đại sự mà cứ do dự thiếu quyết đoán thì sao có thể thành công?

Môn nhân trong tông môn đều tâm phục khẩu phục vị Thiếu môn chủ Hiên Viên này, Thiếu Điển Thị cũng vô cùng mãn nguyện về con trai.

Đang lúc ông cân nhắc làm sao để Hiên Viên tiến thêm một bước trưởng thành, thì một đạo quang mang đột nhiên xuất hiện trên không trung tông môn.

Ngay sau đó, một đạo nhân ảnh hiện ra.

"Ngô nãi Kim Sí Đại Bàng, hôm nay đặc biệt tới nhận Hiên Viên làm đệ tử!" Chu Bằng vừa xuất hiện, thân thể đã che ngợp cả bầu trời, trực tiếp bao phủ cả vùng địa giới vô tận phụ cận.

Tu vi Chuẩn Thánh khủng bố vô biên cuộn trào mãnh liệt, khiến tất cả mọi người không thể động đậy.

"...Chuẩn Thánh?" "Sao lại có Chuẩn Thánh xuất hiện?" Mọi người trong tông môn đều cảm thấy vô cùng chấn động.

"Vị đại năng này muốn nhận Hiên Viên làm đệ tử sao?" Tuy rằng được Chuẩn Thánh đại năng để mắt tới là chuyện tốt, nhưng đối với Nhân tộc lúc này, đó chưa chắc đã là tin lành.

Bởi vì sau khi đa số đại năng Hồng Hoang bắt đầu ý thức được sự cường đại của Nhân tộc, đã có không ít kẻ cường hành xuất hiện thu đồ.

Nếu Nhân tộc không đồng ý, chúng sẽ dùng vũ lực, mang lại ẩn họa to lớn cho Nhân tộc!

Trong đó tiêu biểu nhất chính là đám người phương Tây.

Sau việc đó, Nhân tộc đối với bất kỳ kẻ nào muốn nhận người của mình làm đệ tử đều vô cùng thống ghét.

Thà rằng không có cơ hội bái nhập môn hạ của ai, còn hơn là để những kẻ tác oai tác quái đó có cơ hội lợi dụng.

Cũng nhờ mấy vị Thánh nhân đứng về phía Nhân tộc ra mặt, vở kịch đó mới hạ màn.

Nay Nhân tộc đã yên ổn nhiều năm, lại có kẻ dám làm như vậy, chẳng lẽ không nể mặt mấy vị Thánh nhân kia sao?

Thế nhưng khi đối mặt với Kim Sí Đại Bàng, bọn họ lại chẳng có cách nào ứng phó.

"Phải làm sao đây?" "Chẳng lẽ phải để kẻ này mang Hiên Viên đi sao?" Trong lòng mọi người đều cảm thấy vô cùng bất cam.

Đúng lúc này, Hiên Viên trẻ tuổi xuất hiện.

Tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã có kiếm mi tinh mục, tuấn tú bất phàm.

Hắn mang dáng vẻ già dặn, trên mặt có vài phần ngưng trọng, nói: "Đa tạ đạo trưởng đã có lòng tốt, nhưng ta không có ý định bái sư." "Hửm?

Ngươi dám từ chối bản tọa?" Giọng nói của Kim Sí Đại Bàng trầm xuống, mang theo vài phần chấn nộ.

Mọi người thầm kêu không ổn.

Nếu chọc giận đại năng trên không trung kia thì chắc chắn không phải tin tốt lành gì.

Khả nếu để Hiên Viên đồng ý, trong lòng họ lại không cam tâm.

Nhưng Hiên Viên dường như chưa từng dao động, ngữ khí kiên

định cực điểm: "Không!" Với thân thể của một tu sĩ Nhân tộc nhỏ bé mà có thể trực diện cường đại Chuẩn Thánh, đảm lượng và khí phách của Hiên Viên tự nhiên không cần bàn cãi.

Đặc biệt là ánh sáng kiên định lóe lên trong mắt hắn đã khiến mọi người cảm nhận được quyết tâm của hắn.

Muốn hắn lấy thân phận Nhân tộc mà cúi đầu trước những kẻ muốn chiếm tiện nghi của Nhân tộc?

Chuyện này, Hiên Viên không làm được.

Nhưng, biểu hiện lúc này của Hiên Viên tuy anh dũng, nhưng những người khác vẫn nơm nớp lo sợ.

Nếu thật sự chọc giận Chuẩn Thánh, e rằng hôm nay cả tộc sẽ phải vẫn lạc.

"Ha ha ha ~" Giữa lúc vô số người đang lo lắng, Kim Sí Đại Bàng lại phát ra tiếng cười lớn.

Mọi người đều nhận ra Chu Bằng không hề mang theo một chút phẫn nộ nào.

"Thiện tai, thiện tai!" Chu Bằng cười nói, "Ngô nãi tử tự của Chu Dịch, tên là Chu Bằng.

Thừa lệnh phụ thân đại nhân để bản tọa đến giáo hóa ngươi.

Hiên Viên, ngươi rất khá, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đại thiện!" Lời Chu Bằng vừa dứt, đám đông lập tức xôn xao.

Không ai ngờ được Chu Bằng lại là đệ tử, à không, là con trai của Thánh tôn Chu Dịch.

Chẳng ai nghĩ Chu Bằng đang nói dối, vì giữa trời đất này chẳng ai dám đem chuyện đó ra làm trò đùa, trừ phi là chán sống rồi.

"Con trai của Thánh tôn?" Vô số người kinh hô, không dám tin vào

sự thật này.

Hiên Viên được Thánh tôn nhìn trúng?

Sau giây lát ngỡ ngàng, trên mặt mọi người đều hiện lên biểu tình cuồng hỉ và nụ cười rạng rỡ.

"Đúng là như vậy rồi!" "Thật tốt quá!" Sự biến hóa đột ngột này khiến tất cả đều không lường trước được.

Nhưng kết quả này là tốt nhất rồi.

Ngay cả Hiên Viên cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Bằng ha ha cười nói: "Như vậy, Hiên Viên, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa không?" Trước đó Hiên Viên không đồng ý là vì đứng trên lập trường Nhân tộc, không thể cúi đầu trước những kẻ thèm khát khí vận của Nhân tộc.

Chương 207

Nhưng hiện tại, Chu Bằng không phải loại người đó, thậm chí còn là tử tự của Thánh tôn Chu Dịch.

Kết quả này khiến Hiên Viên kinh ngạc đồng thời cũng hiểu được đây là một thiên đại cơ duyên.

Hắn không hề do dự, trực tiếp quỳ lạy về hướng Chu Bằng.

"Đệ tử Hiên Viên, nguyện ý bái ngài làm sư!" Chu Bằng cười lớn: "Tốt, tốt, tốt!

Như vậy, bản tọa chính thức nhận ngươi làm đồ đệ!" Càng nhìn Hiên Viên, Chu Bằng càng hiểu vì sao Chu Dịch lại chọn Hiên Viên mà không phải Chu Linh Nhi.

Tuy rằng tiểu muội Chu Linh Nhi là người được sủng ái nhất trong ba anh em, nhưng tính cách của Hiên Viên lại hợp với Chu Bằng hơn.

Có Chu Bằng giáo đạo tự nhiên là thích hợp nhất.

Sau khi thu Hiên Viên làm đệ tử, Chu Bằng cũng ở lại nơi này chuyên tâm dạy bảo hắn.

Hiên Viên cũng không làm Chu Bằng thất vọng.

Qua nhiều năm tích lũy, Hiên Viên đã có sự thăng tiến kinh người trên con đường trị lý Nhân tộc, nhanh chóng trưởng thành thành một vị đại hiền có thể độc đương nhất diện.

Cũng trong tình cảnh đó, Hiên Viên ngày càng lo âu và thao lao.

"Sư tôn, đệ tử có một việc không rõ, xin sư tôn chỉ giáo!" Chu Bằng nói: "Hiên Viên, cứ nói đừng ngại." Hiên Viên hỏi: "Sư tôn,

hiện nay Nhân tộc dưới sự chỉ điểm của hai vị Nhân Hoàng Phục Hy và Thần Nông đã có tốc độ phát triển hoàn toàn mới.

Nhưng hiện nay Nhân tộc lại phải đối mặt với sự đe dọa từ Thiên Đình.

Không biết Nhân tộc ta nên tự xử trí thế nào?" Chu Bằng cười: "Ta thấy điều ngươi muốn hỏi là thái độ chính xác của Nhân tộc đối với Thiên Đình thì đúng hơn." Hiên Viên trịnh trọng gật đầu: "Chính là như vậy!" Chu Bằng nói: "Thiên Đình đó là do Đạo Tổ Hồng Quân lập ra, ngươi có hiểu không?" Vẻ mặt Hiên Viên lộ ra mấy phần thất vọng: "Ý của sư tôn là Nhân tộc ta không có ngày xoay mình sao?" Trong quá trình Thiên Đình và Nhân tộc nảy sinh mâu thuẫn, các đại thần thông giả Hồng Hoang đều không đánh giá cao Nhân tộc.

Bởi Thiên Đình là chính thống do Đạo Tổ Hồng Quân lập ra, Nhân tộc dù phát triển nhanh thì đã sao?

Chẳng lẽ thật sự muốn phân cao thấp với Thiên Đình?

Trong tai Hiên Viên, lời của Chu Bằng vừa rồi cũng chẳng khác gì lời của những kẻ khác.

Nếu ngay cả sư tôn cũng nghĩ như vậy thì Hiên Viên cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Nhưng ngay khi Hiên Viên nghĩ vậy, Chu Bằng lại cười nói: "Hiên viên, ngươi hiểu lầm vi sư rồi.

Lời vi sư nói không phải khuyên ngươi từ bỏ.

Thiên Đình là chính thống do Đạo Tổ nói, nhưng phụ thân của bản tọa lại là Chu Dịch!

Ngươi có hiểu không?

Sự vĩ đại của phụ thân đại nhân ngay cả Đạo Tổ cũng có thể bỉ

kiên thì đã sao?

Nhân tộc hà tất phải ở dưới Thiên Đình?" Nếu không phải vì tu vi hiện tại của Chu Bằng chưa đủ, e là lúc này hắn đã nói thẳng Đạo Tổ cũng chẳng là gì so với phụ thân Chu Dịch của mình rồi.

Ý tứ của hắn đã biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Hiên Viên chấn động toàn thân.

Lời nói của Chu Bằng đối với người khác chắc chắn là đại nghịch bất đạo, nhưng đối với Hiên Viên, hắn chưa bao giờ được nghe những lời chấn phấn lòng người đến thế.

"Đúng vậy, Nhân tộc tại sao phải khuất phục dưới Thiên Đình?" Thực tế, đại đa số người trong Nhân tộc đều vô cùng bất mãn với Thiên Đình.

Thời gian qua, Thiên Đình liên tục tranh đoạt tài nguyên của Nhân tộc, đôi bên xảy ra không ít ma sát, kết quả phần lớn đều là Nhân tộc bại trận.

Trong đó cố nhiên có yếu tố tu vi tu sĩ Nhân tộc chưa đủ, nhưng phần nhiều là do Nhân tộc kính sợ thiên địa, không dám đại động can qua với Thiên Đình.

Điều này là một sự khốn hoặc lớn đối với Hiên Viên.

Chẳng lẽ vì đối phương là Thiên Đình mà có thể tùy ý làm xằng làm bậy sao?

Nhân tộc thật sự chỉ có kết quả bị áp bức sao?

Trong lòng không cam tâm nên mới tìm Chu Bằng giải hoặc.

Hiện tại Chu Bằng đã đưa ra đáp án khiến hắn mãn nguyện, giúp Hiên Viên tràn đầy tự tin.

"Hiên Viên, tâm ý của ngươi bản tọa đã hiểu rõ, nhưng chưa biết

ngươi định trù hoạch thế nào?" Một Hiên Viên vốn luôn có chủ kiến lúc này lại bị làm khó.

Sức một người quá nhỏ bé, muốn thay đổi hiện trạng không hề đơn giản như vậy.

"Nhân Hoàng Thần Nông đã truyền hạ pháp luyện đan, nếu Nhân tộc có đủ linh dược, thực lực đề thăng là chuyện hiển nhiên.

Khổ nỗi!" Hiên Viên cảm thấy như lạc vào ngõ cụt, có chút vùng vẫy không thoát ra được.

Chu Bằng cười nói: "Chẳng lẽ tu sĩ giao phong, yếu tố quyết định thắng phụ chỉ có tu vi sao?" "Tất nhiên là không, còn có pháp bảo..." Khi Hiên Viên vừa mở miệng, trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang.

"Sư tôn, ý của ngài là... luyện chế pháp bảo?" Khi ý nghĩ đã thông suốt, Hiên Viên lập tức cảm ứng được sứ mệnh của mình.

"Luyện chế pháp bảo!

Luyện chế pháp bảo!" Hắn lẩm bẩm tự nhủ: "Nếu Nhân tộc cũng có thể nắm giữ pháp luyện khí, thì sự đe dọa của Thiên Đình cũng chẳng phải vấn đề nữa!" Tuy nhiên, dù đã hiểu rõ phải làm gì để thay đổi vị thế của Nhân tộc, nhưng việc này không dễ giải quyết.

Hiên Viên có ý tưởng nhưng không cách nào thực hiện, đây là vấn đề lớn nhất.

Ngay lập tức, Hiên Viên không hề do dự nhìn về phía Chu Bằng.

"Sư tôn, việc này giải quyết thế nào?

Ngài có lương sách gì không?" Chu Bằng cười hỏi: "Hiên Viên, ngươi có biết tiền đề của luyện khí là gì không?" Hiên Viên trầm mặc suy tư.

Một lát sau nói: “Không ngoài phương thức luyện khí và công cụ luyện khí.

Nhưng sư tôn, cả hai thứ đó con đều không nắm giữ!” Tính tình Hiên Viên sảng trực, hiếu thắng nhưng lại không sở trường về đạo luyện khí.

Đối với hắn đây là một rắc rối cực lớn.

Chu Bằng đã có chuẩn bị từ trước: “Đây chính là cảm ngộ luyện khí của phụ thân đại nhân dành cho ngươi!

Hãy hảo sinh tham ngộ, sau này tự nhiên có thể trở thành một đại tông sư luyện khí.” Một cái phất tay, một đạo quang mang rơi vào trong não hải của Hiên Viên.

Đó chính là tâm đắc luyện khí của Chu Dịch, sự trân quý của nó không cần phải bàn cãi.

Sau khi tiếp nhận những cảm ngộ đó, Hiên Viên cảm thấy như đắm chìm trong đại dương luyện khí, thực sự bác đại tinh thâm đến mức không thể tin nổi.

Thần tình của hắn mang theo sự kích động và hỷ duyệt mãnh liệt.

Không nghi ngờ gì, nếu có thể triệt để tham ngộ những ảo diệu trong đó thì việc dạy Nhân tộc luyện khí sẽ không còn là vấn đề.

Đột nhiên, hắn như hiểu ra điều gì đó, nhìn Chu Bằng với vẻ mặt chấn kinh: “Chẳng lẽ là Tạo Hóa Lô!” Người trong Nhân tộc ai mà không biết Tạo Hóa Lô?

Đó là hậu thiên chí bảo của Thánh tôn Chu Dịch, cũng là vô thượng pháp bảo của Nhân tộc.

Nhân tộc có thể thông qua Tạo Hóa Lô để luyện chế đan dược, đề thăng thực lực.

Nhưng hiện tại, Hiên Viên dường như đã phát hiện ra một công dụng khác của Tạo Hóa Lô.

"Luyện khí!" Đúng vậy!

Chu Bằng vừa rồi đã gợi ý, biện pháp giải quyết vấn đề chẳng phải chính là Tạo Hóa Lô sao?

Đợi đến khi Hiên Viên triệt để nắm giữ thủ đoạn luyện khí, lúc đó cũng có thể giống như Thần Nông truyền thụ phương thức luyện khí cho những người Nhân tộc khác, để tất cả mọi người đều có thể nắm giữ thủ đoạn này.

Thậm chí Hiên Viên còn hoài nghi Tạo Hóa Lô cũng có thể được vô số người sử dụng như một công cụ luyện khí.

Nhìn thấy sự minh ngộ hiện lên trong mắt Hiên Viên, trên mặt Chu Bằng cũng lộ ra chút ý cười: "Thật là đứa trẻ dễ dạy!" Chưa đầy ba năm, Hiên Viên đã đạt được thành tích không tệ trên con đường luyện khí.

Tuy chưa bao giờ thử luyện khí thực tế, nhưng không nghi ngờ gì Hiên Viên có thiên phú trên con đường này.

Bởi vì trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Hiên Viên có thể luyện chế ra Hiên Viên Kiếm, thứ từng đứng đầu thập đại thần khí, từ điểm này cũng có thể thấy được bản lĩnh của hắn.

Ba năm sau, Hiên Viên đột nhiên bắt đầu câu thông với Tạo Hóa Lô.

Chương 208

"Oanh!" Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, hư ảnh Tạo Hóa Lô bắt đầu hiện ra, dưới làn ánh sáng rực rỡ bao phủ, biểu tình của Hiên Viên vô cùng thần thánh.

Trong nháy mắt, tất cả Nhân tộc ở vùng địa giới phụ cận đều bừng tỉnh.

"Hiên Viên muốn luyện đan sao?" Hiện tại Nhân tộc đối với sự xuất hiện của Tạo Hóa Lô đã thấy quen rồi.

Bởi tình huống này đã thường xuyên xuất hiện tại địa giới Nhân tộc.

Vô số người cảm kích thủ bút của Chu Dịch, nhưng cũng cảm thấy nuối tiếc.

Dù Chu Dịch đã tạo ra đủ điều kiện, nhưng Nhân tộc chưa đủ tranh khí, vẫn chưa thể tận dụng tốt Tạo Hóa Lô.

Nghĩ đến đây, trong lòng họ lại dâng lên oán niệm sâu sắc đối với Thiên Đình.

Hiện nay có mấy người Nhân tộc là không bị thiên binh Thiên Đình áp bức cơ chứ?

Đám thiên binh đó gần như tùy ý làm bậy, khiến Nhân tộc nếm đủ đắng cay.

Chỉ tiếc là hiện nay Nhân tộc vẫn chưa có tư bản để phân cao thấp với Thiên Đình, nếu không mâu thuẫn này tuyệt đối không thể dễ dàng lắng xuống như vậy.

Đang lúc mọi người suy đoán vì sao Hiên Viên lại bắt đầu luyện đan, thì Hiên Viên đã lấy ra không ít khoáng thạch đỉnh cấp.

Những linh khoáng luyện khí này tỏa ra ánh sáng kinh nhân, rực rỡ lóa mắt.

Mọi người sững sờ, nhưng lập tức hiểu ra Hiên Viên định luyện khí.

Mặc dù Nhân tộc không có thái độ ruồng bỏ luyện khí như đã từng làm với luyện đan của Lão Tử, nhưng đạo luyện khí ở thế giới Hồng Hoang vốn không mạnh, chỉ có vài vị đại thần thông giả đỉnh tiêm có nghiên cứu đôi chút.

Nhân tộc đối với việc này tự nhiên càng không cần phải nói, cơ bản chẳng có mấy ai là đại sư luyện khí.

Chính vì vậy, khi Nhân tộc phụ cận biết Hiên Viên định luyện khí, biểu tình trên mặt họ đều trở nên vô cùng đặc sắc.

"Hóa ra Hiên Viên có tài năng về phương diện này!" Trước đây chưa từng thấy Hiên Viên có thủ đoạn như vậy.

Nhưng ngay sau đó họ lại chấn kinh lần nữa.

Bởi vì Hiên Viên thử luyện khí bằng cách sử dụng Tạo Hóa Lô.

Trong ấn tượng cố hữu của mọi người, Tạo Hóa Lô là pháp bảo luyện đan, có liên quan gì đến luyện khí đâu?

Nhưng nay Hiên Viên lại dùng nó để luyện khí.

Chẳng lẽ đây mới là cách mở ra Tạo Hóa Lô chính xác sao?

Trong sự kỳ đãi của vô số người, Hiên Viên bắt đầu luyện khí.

Vô số nguyên liệu được hắn ném vào trong Tạo Hóa Lô, một ngọn lửa Tạo Hóa hừng hực thiêu đốt, nhanh chóng luyện hóa chỗ nguyên liệu đó.

Hiên Viên cũng toàn thần quán chú, bắt đầu dùng thần niệm giá ngự nguyên liệu bên trong lò.

Hắn không ngừng điêu khắc, không ngừng mài giũa, làm cho nó hiện ra một tư thái hoàn mỹ.

Cuối cùng, một chuôi bảo kiếm bắt đầu hiện ra trước mặt Hiên Viên.

Chuôi kiếm đó toàn thân kim hoàng, trên có nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên đại địa, hoa điểu trùng ngư cùng vô số cảnh tượng khác cấu thành.

Khoảnh khắc xuất thế, hào quang tứ xạ, rực rỡ chói mắt, một luồng uy áp kinh người lan tỏa xuống, vô cùng vô tận, khiến người ta không thể mở mắt.

"Hiên Viên Kiếm!" Quan chú tình huống ở đây không chỉ là những người tầm thường, mà còn có những nhân vật có máu mặt trong Nhân tộc.

Họ biết Hiên Viên là thiên tài của Nhân tộc, nên rất kỳ vọng vào hắn.

Nhưng không ngờ Hiên Viên lại có tạo nghệ như vậy trong luyện khí, đúng là mở mang tầm mắt.

Quan trọng hơn là, chuôi bảo kiếm luyện chế từ Tạo Hóa Lô không hề mang hơi thở của hậu thiên linh bảo... mà là Tiên thiên linh bảo!

Thế gian vốn chỉ có một kiện pháp bảo có thể hóa hậu thiên thành tiên thiên, đó chính là Càn Khôn Đỉnh đang nằm trong tay Hồng Quân.

Nguyên bản Tạo Hóa Lô cũng không có công hiệu như vậy, nhưng sau khi được gia trì bởi lượng khí vận khổng lồ của Nhân tộc, nó đã trở thành khí vận chí bảo của Nhân tộc, nay cũng sở hữu năng lực hóa hậu thiên thành tiên thiên thần thai.

Hiên Viên kích động nhìn pháp bảo trường kiếm luyện chế thành

công trong tay, nụ cười trên mặt không cần phải bàn.

Dù là lần đầu tiên thử sử dụng Tạo Hóa Lô luyện khí, nhưng đã trực tiếp được một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Đây là một tin tốt lành cực lớn.

"Gọi là Hiên Viên Kiếm đi!" Hiên Viên mãn ý gật đầu, lập tức thu kiện pháp bảo vào trong cơ thể để hảo sinh ôn dưỡng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía xa.

Động tĩnh của Nhân tộc hắn sớm đã biết rõ, những việc này cũng là chuyện đương nhiên.

Thông qua Tạo Hóa Lô có thể luyện chế ra tiên thiên linh bảo, đừng nói Nhân tộc, ngay cả Yêu tộc và các chủng tộc khác cũng sẽ kích động đến mức không thể hô hấp.

Đó là tiên thiên linh bảo đấy!

Hồng Hoang có không quá vạn kiện, đã bị phân chia gần hết rồi.

Tu sĩ Hồng Hoang có bao nhiêu?

Gần như không đếm xuể!

Hiện tại, Hiên Viên thông qua Tạo Hóa Lô chế tạo ra tiên thiên linh bảo, tương đương với việc truyền đạt một khái niệm: sự phát triển của Nhân tộc sẽ là không thể ngăn cản.

Nếu sau này mỗi người Nhân tộc đều có thể chế tạo ra tiên thiên linh bảo, thì Hồng Hoang sẽ chẳng còn đối thủ nào của Nhân tộc nữa.

Ngay cả Thiên Đình sớm muộn cũng sẽ bị Nhân tộc siêu việt.

Chỉ là dù hiểu điểm này, hắn cũng biết việc đó không thể thực hiện trong thời gian ngắn.

Dù sao trình độ luyện khí của Hồng Hoang hiện nay quá đỗi nông

cạn, căn bản không có cách nào làm cho tất cả mọi người tự mình luyện chế pháp bảo đỉnh tiêm.

Nhưng ngay khi nảy sinh ý nghĩ đó, Hiên Viên đã lập tức hô lớn một tiếng: "Ngô nãi Hiên Viên!

Hôm nay đặc biệt đem cảm ngộ luyện khí của Chu Dịch Thánh tôn lạc ấn lên Tạo Hóa Lô, phàm là tu sĩ Nhân tộc đều có thể cảm ứng Tạo Hóa Lô để học tập pháp môn luyện khí!" Một luồng sức mạnh kinh người trỗi dậy, bộc phát ra ngoài.

Chúng sinh không hề xa lạ, đó chính là sức mạnh truyền ra từ Tạo Hóa Lô.

Lời Hiên Viên nói không sai, trên Tạo Hóa Lô quả thực mang theo khí tức của Chu Dịch, đó là những cảm ngộ luyện khí của ông.

Vô số người Nhân tộc vì thế mà kích động và cuồng hỉ.

Họ hiểu rằng Nhân tộc sắp nghênh đón một thời đại hoàn toàn mới.

Trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ cũng bùng nổ, hóa thành những đám mây công đức kim vân khổng lồ.

Công đức kim vân liên miên bất tuyệt hạ xuống, đưa tu vi của Hiên Viên lên một mức độ không thể tin nổi.

Giống như Thần Nông, Hiên Viên vốn có tu vi không mấy thâm hậu nay cũng nhận được cơ duyên kinh người, trong nháy mắt thăng tiến lên tu vi Đại La Kim Tiên, không hề kém cạnh Thần Nông chút nào.

Có lẽ vì Nhân tộc chưa hề có cơ sở luyện khí, nên Chu Dịch, người truyền lại cảm ngộ luyện khí, nhận được công đức còn nhiều hơn.

Lúc này Chu Dịch đang ẩn mình tại vùng phụ cận địa giới Đào Sơn, cảm nhận được điều đó liền đưa tay chiêu một cái.

Luồng công đức bàng bạc đó hóa thành vô hình, âm thầm rơi vào túi của Chu Dịch.

Cũng giống như trước, những công đức này đối với Chu Dịch chỉ là gấm thêm hoa.

"Vẫn chỉ có thể dùng để đề thăng cảm ngộ pháp tắc thôi!" Hiện nay cảm ngộ pháp tắc của Chu Dịch đã đạt tới một mức độ không tưởng.

Âm dương và ngũ hành pháp tắc đương nhiên không cần nói, đã sớm chạm tới Thiên Đạo cảnh giới.

Các pháp tắc khác như tạo hóa pháp tắc, thế giới pháp tắc, thời không pháp tắc đều đã lĩnh ngộ gần tới Thiên Đạo cảnh giới.

Kiếm đạo lại càng không phải bàn, đã đạt tới Thiên Đạo cảnh giới từ lâu.

Chương 209

Lúc trước Chu Dịch thậm chí chỉ thi triển một chút đã khiến Lão Tử và Nguyên Thủy suýt nữa bị thương.

Ngay cả lực chi pháp tắc cũng dưới sự thúc đẩy của các pháp tắc khác và nỗ lực không ngừng của Chu Dịch mà chạm tới ngưỡng cửa Thiên Đạo cảnh giới.

Có thể thấy, nếu tiêu tốn thêm công đức vào việc tham ngộ pháp tắc, tiến độ tu luyện của Chu Dịch sẽ đạt tới một mức cực kỳ kinh người.

Đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Điều khiến Chu Dịch hài lòng hơn đương nhiên là việc Tạo Hóa Lô đã triệt để trở thành khí vận chí bảo của Nhân tộc.

"Hệ thống, kết toán phần thưởng!" Trong lòng thầm niệm một tiếng, Chu Dịch bắt đầu chờ đợi kết quả. 【Ngài đã luyện chế Hậu thiên chí bảo Tạo Hóa Lô, nhận được 100 triệu tích phân】 【Ngài đã ngăn chặn âm mưu và kế hoạch chiếm đoạt khí vận Nhân tộc của Lão Tử, nhận được 200 triệu tích phân】 【Hậu thiên chí bảo Tạo Hóa Lô của ngài trở thành bán kiện khí vận chí bảo của Nhân tộc, cung cấp sự trợ giúp không thể xóa nhòa cho sự phát triển của Nhân tộc, nhận được 1 tỷ tích phân, mảnh vỡ mộng chi pháp tắc x100】 【Ngài đã chứng kiến Thiên Đình mưu tính Nhân tộc, áp bức Nhân tộc, nhận được 100 triệu tích phân】 【Ngài hóa thân thành phàm nhân, nhận Dương Tiễn, Dương Giao, Dương Thiền làm nghĩa tử, nghĩa nữ, nhận được 100 triệu tích phân, Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Bảo Liên Đăng, Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Xuất Long Thương】 【Con

trai ngài là Chu Bằng nhận Hiên Viên làm đồ đệ, dẫn dắt Hiên Viên đi trên con đường hoàn toàn khác với vận mệnh, để cảm ngộ luyện khí của ngài truyền khắp Nhân tộc, giúp Nhân tộc nhận được nghịch thiên cơ duyên, nhận được 1 tỷ tích phân, bản vẽ pháp bảo Nhân Đạo】 Vẫn như mọi khi, vào những lúc liên quan đến Nhân tộc, tích phân hệ thống Chu Dịch nhận được đều vô cùng khoa trương.

Chỉ riêng Thần Nông và Hiên Viên đã mang về cho Chu Dịch 2 tỷ tích phân hệ thống.

Cộng thêm những thứ lẻ tẻ khác, tổng cộng có 2,5 tỷ tích phân hệ thống.

Kết hợp với số còn dư trước đó, hiện nay Chu Dịch sở hữu tổng cộng 7,1 tỷ, dư sức để đổi tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công.

Lần này Chu Dịch còn nhận được ba kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, mảnh vỡ pháp tắc và một bản vẽ pháp bảo.

Ba kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo tự nhiên không cần nói nhiều, chính là hệ thống đã chuẩn bị cho ba đứa nghĩa tử và nghĩa nữ của Chu Dịch lúc này, hoàn toàn phù hợp với đặc tính của Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền.

Điểm khác biệt duy nhất là Dương Giao trong quỹ đạo nguyên bản đã sớm vẫn lạc, vì thế vốn dĩ hắn sẽ không tu hành.

Nhưng hiện nay Nhân tộc sao có thể giống với quỹ đạo cũ được?

Do đó, cây Xuất Long Thương hệ thống tặng cũng rất thích hợp.

"Mảnh vỡ mộng chi pháp tắc!" Chu Dịch lộ vẻ kinh ngạc.

Pháp tắc vô số, ngay cả ông cũng không dám khẳng định đã nắm giữ triệt để mọi pháp tắc, vì thế ông chưa từng tiếp xúc với mộng chi pháp tắc.

Nay hệ thống tặng hẳn một trăm mảnh vỡ pháp tắc, khiến Chu Dịch cảm thấy có chút hiếm lạ.

Tuy nhiên, mảnh vỡ pháp tắc có thể tạm thời gác lại đã.

Chu Dịch quan tâm đến bản vẽ pháp bảo kia hơn.

Hệ thống mới chỉ xuất hiện bản vẽ pháp bảo hai lần, một lần là bây giờ, lần trước chính là Tạo Hóa Lô.

Tuy việc chế tạo Tạo Hóa Lô tiêu tốn không ít dược liệu và tâm tư của Chu Dịch, nhưng thu hoạch cuối cùng cũng vô cùng kinh người.

Lần này, tên pháp bảo trên bản vẽ hệ thống đưa ra chỉ có hai chữ: Nhân Đạo!

Thế nào là Nhân Đạo?

Chu Dịch có những kiến giải độc đáo của riêng mình.

Hồng Hoang sơ khai, giữa thiên địa tồn tại tam đạo là Thiên Đạo, Địa Đạo và Nhân Đạo.

Thiên Đạo tự nhiên không cần bàn cãi, đó là ý chí tối cao thống lĩnh thiên địa.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng chỉ là đại ngôn nhân của Thiên Đạo mà thôi.

Nếu không có sức mạnh Thiên Đạo phò trợ, Hồng Quân sao có thể trở thành Đạo Tổ?

Địa Đạo chính là luân hồi chi đạo.

Khi Hồng Hoang mới ra đời, Địa Đạo chưa hoàn thiện.

Chỉ khi Hậu Thổ lấy thân hóa luân hồi, bổ khuyết phần thiếu hụt, Địa Đạo mới triệt để hoàn chỉnh.

Trong mắt tu sĩ tầm thường, Địa Đạo và Thiên Đạo là một, gộp

chung lại cũng không sai.

Còn Nhân Đạo lại càng không phải bàn.

Tại sao Hồng Hoang lại chọn Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo làm nhân vật chính của thiên địa?

Chẳng phải vì Nhân tộc chính là biểu hiện cụ thể của Nhân Đạo sao?

Ba loại trên là những thành phần quan trọng hình thành nên trật tự thiên địa Hồng Hoang.

Chúng hư vô phiêu miểu, giống như khí vận vậy, không thể nắm bắt.

Nhưng bản vẽ pháp bảo trong tay Chu Dịch lại ghi chép một thứ không hề hư vô, mà là một vật thể thực thụ, một kiện pháp bảo đỉnh cấp thực sự.

"Vô thượng pháp bảo gánh vác ý chí Nhân Đạo." "Nếu có thể luyện chế thành công, đó sẽ là bảo vật cường đại đủ để điều động ý chí của con người." "Thiên địa Hồng Hoang sẽ không vì thế mà đặt ra hạn chế, chỉ cần bỏ ra đủ nhiều dược liệu, thậm chí có thể luyện chế thành một kiện hỗn độn linh bảo." Sau khi xem kỹ nội dung trên bản vẽ, mặt Chu Dịch hiện rõ sự hứng thú và niềm vui sướng nồng nhiệt.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, kiện pháp bảo mang tên Nhân Đạo này không có phẩm cấp cụ thể.

Điểm này khá giống với các khí vận chí bảo thông thường của Nhân tộc.

Khí vận Nhân tộc càng mạnh, ý chí Nhân Đạo Hồng Hoang càng mạnh, uy lực của pháp bảo này cũng càng lớn.

Vì vậy, Chu Dịch nảy ra một ý tưởng.

“Nếu đem Không Động Ấn và Tạo Hóa Lô đồng thời làm nguyên liệu luyện chế pháp bảo.” “E rằng pháp bảo luyện ra ngay từ đầu sẽ có sức mạnh cường đại sánh ngang với hỗn độn linh bảo.” Chu Dịch không hề viển vông.

Tạo Hóa Lô và Không Động Ấn đều là khí vận chí bảo của Nhân tộc, nếu chồng lấp lên nhau, phản ứng hóa học tạo ra chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Đồng thời, nhiệm vụ mà Tạo Hóa Lô đang gánh vác cũng sẽ được thay thế bởi pháp bảo Nhân Đạo.” “Điều này sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Nhân tộc.” Chu Dịch cười hì hì nói: “Bản vẽ pháp bảo này trong tay tôi dường như có công hiệu giống như chức năng dung hợp pháp bảo của hệ thống vậy.” Đem hai kiện chí bảo cùng các dược liệu trân quý khác luyện chế thành một kiện pháp bảo xuất sắc hơn, chẳng phải là dung hợp pháp bảo sao?

Chỉ là tin tốt là chức năng dung hợp pháp bảo của hệ thống yêu cầu tiêu tốn lượng tích phân khổng lồ, nhưng lần này Chu Dịch lại không cần tốn nhiều tích phân như vậy.

Đối với ông, đây quả là một tin tốt lành cực đại.

Tích phân hệ thống kiếm không dễ.

Để hợp thành một kiện hỗn độn chí bảo, tích phân cần tới 10 tỷ, Chu Dịch đào đâu ra nhiều như vậy?

Có điều, hiện tại Chu Dịch muốn luyện chế pháp bảo này vẫn còn thiếu không ít dược liệu trân quý.

Vì thế ông chỉ có thể tạm thời gác ý tưởng này lại.

“Đa số dược liệu trong Hồng Hoang quả thực hoàn toàn không đủ.

Ngược lại trong hỗn độn lại có không ít dược liệu luyện khí.” Chu Dịch bắt đầu suy tính.

“Xem ra cần phải để người của Phượng tộc và Vu tộc vào trong hỗn độn sưu tầm dược liệu rồi.” Hiện nay tu sĩ Phượng tộc và các cường giả Vu tộc đều đủ sức tùy ý xuyên toa trong hỗn độn, giao nhiệm vụ này cho họ chắc chắn không thành vấn đề.

Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Nhắc tới hỗn độn, Chu Dịch không khỏi suy nghĩ về thiên ma hóa thân của mình đã du đãng trong hỗn độn không biết bao lâu rồi.

“Cái Hỗn Độn Châu kia quả không hổ danh là hỗn độn chí bảo, cơ duyên thật khó tìm.” Đúng như nghĩa mặt chữ, Chu Dịch thật sự cảm thán Hỗn Độn Châu khó tìm.

Sau khi có dự tính, cuối cùng Chu Dịch mới nhìn tới mảnh vỡ mộng chi pháp tắc.

Sau khi hảo sinh cảm thụ và tham ngộ một hồi, trên mặt hắn hiện lên một tia kinh hỉ.

“Mộng chi pháp tắc, đại mộng tam thiên, kim tịch hà niên?

Diệu tai, diệu tai!!” Thế nào là mộng cảnh?

Phàm nhân không thể ngày đêm đả tọa tu luyện như tu sĩ, khi mệt mỏi, buồn ngủ sẽ nghỉ ngơi một chút.

Sự va chạm giữa linh hồn và nguyên thần sẽ tạo ra sự tồn tại giống như mộng cảnh.

Đối với đại đa số tu sĩ, mộng cảnh không tồn tại.

Linh đài thanh minh, luôn duy trì trạng thái thần thanh khí sảng, lấy đâu ra mộng cảnh?

Cũng chính vì vậy, Chu Dịch không quá để tâm tới pháp tắc này.

Trong tất cả các phần thưởng, ông đã xếp mảnh vỡ pháp tắc ở vị trí cuối cùng.

Chương 210

Nhưng sau khi Chu Dịch luyện hóa vài mảnh vỡ pháp tắc, ông lại có những cảm ngộ hoàn toàn mới.

Về bản chất, mộng cảnh thực chất chỉ là hoạt động của nguyên thần mà thôi.

Tu sĩ tu luyện nguyên thần, có khả năng khống chế đặc biệt đối với nguyên thần.

Khả năng khống chế đó khiến họ không rơi vào mộng cảnh.

Mộng chi pháp tắc lại làm ngược lại đạo hạnh đó.

Mê mê mang mang, hỗn hỗn đốn đốn!

Không biết đi đâu, không biết hướng nào.

Nhưng cũng chính vì trạng thái như vậy, tu sĩ tu luyện mộng chi pháp tắc lại thường có thể tiếp xúc sâu sắc hơn với bản nguyên của đạo, chân ý của đạo.

Với những tu sĩ sơ cấp phổ thông, họ không thể tiếp xúc tới tầng diện này.

Nhưng Chu Dịch thì khác, hiện nay ông đã là Thiên Đạo cảnh Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Sự cường đại của ông không chỉ thể hiện ở chiến đấu lực, mà còn ở sự thấu hiểu và cảm ngộ về đạo.

Đó mới là bản nguyên thực sự của người tu luyện.

Hiện nay sau khi nắm giữ mộng chi pháp tắc, ông hoàn toàn có thể lợi dụng nó để việc tham ngộ đạo lên một tầm cao mới.

Sự trợ giúp đối với tu luyện quả thực là kinh người.

“Thu hoạch không tệ.” Tâm niệm vừa động, Chu Dịch lập tức tham ngộ và luyện hóa triệt để hàng trăm mảnh vỡ mộng chi pháp tắc.

Không nghi ngờ gì, phương thức tu luyện sau này của Chu Dịch sẽ có sự thay đổi cực lớn.

Lúc này ông đang nôn nóng muốn thử nghiệm một phen.

Đương nhiên, trước đó Chu Dịch đã tiêu tốn 5,9 tỷ tích phân để đổi lấy tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công.

Sau khi đổi phương pháp tu luyện tầng thứ năm từ hệ thống, Chu Dịch cảm thấy trong đầu đột nhiên hiện lên vô vàn ảo diệu.

Nguyên bản sau khi đề thăng tu vi lên Thiên Đạo cảnh, Chu Dịch cảm thấy con đường phía trước thật mịt mờ.

Đại Đạo chi cảnh, đó là đỉnh phong xa vời không thể chạm tới.

Ngay cả Chu Dịch với thân phận Thiên Đạo cảnh khi trông về Đại Đạo cảnh cũng cảm nhận được một áp lực kinh người, giống như một rãnh trời ngăn cách với một phàm nhân nhỏ bé vậy.

Sự mịt mờ đó đã vài lần khiến ông hoài nghi liệu có thể thực sự tu luyện tới Đại Đạo cảnh hay không.

Nếu không vì đạo tâm kiên định, e rằng ông đã lạc mất phương hướng trên con đường tu hành.

Cũng chính vì tiếp xúc tới cảnh giới này, Chu Dịch mới cảm thấy kính sợ và tán thán sâu sắc đối với Bàn Cổ đại thần.

Vị đại thần đó trong tình cảnh như vậy mà không hề có ý định từ bỏ, thậm chí còn dùng hành động khai thiên tích địa kinh người để chứng minh con đường mình đi.

Nếu xét về đảm lượng và khí phách, e rằng không ai có thể vượt qua Bàn Cổ rồi.

Sau khi có được phương pháp tu luyện tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công, Chu Dịch chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một con đường vô cùng rõ ràng.

Đây là thứ cực kỳ hiếm có đối với bất kỳ ai.

Con đường rõ ràng này chắc chắn sẽ giúp Chu Dịch tiết kiệm được lượng lớn thời gian.

Tuy nhiên dù có công pháp nghịch thiên chỉ dẫn, Chu Dịch cũng nhận thức rõ ràng rằng để thực sự bước ra bước đó, trở thành tồn tại của Đại Đạo cảnh giới, tuyệt đối khó khăn chồng chất, gian hiểm vạn phần.

"May mà hiện nay tôi đã nắm giữ phương thức tu luyện hoàn toàn mới, có thể giúp tôi tiết kiệm không ít thời gian.

Mảnh vỡ mộng chi pháp tắc này đến thật đúng lúc." Một khi đã xác định, Chu Dịch đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian.

Dù hiện nay biểu hiện bên ngoài của ông chỉ như một tu sĩ Nhân tộc tầm thường, nhưng đặc điểm của mộng chi pháp tắc chính là ở chỗ đó.

Lợi dụng phương thức tu luyện này, Chu Dịch tương đương với việc thần quy thiên địa, hồn du thiên ngoại, bản thể hầu như không có sự thay đổi nào.

Vừa bắt đầu thử nghiệm phương thức tu luyện này, Chu Dịch liền cảm thấy như thể khoảng cách với bản nguyên thiên địa ngày càng gần hơn.

"Quả nhiên không tệ.

Không, bản nguyên thiên địa Hồng Hoang đối với tôi giờ cũng chẳng phải thứ gì hiếm lạ nữa rồi." Nguyên thần của Chu Dịch khẽ cười một tiếng, lập tức hướng về phía sâu trong hỗn độn.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Trong vài năm sau khi Hiên Viên Thị luyện chế Hiên Viên Kiếm, sự phát triển của Nhân tộc đã có những thay đổi kinh người.

Thiên Đình tuy vẫn luôn tranh đoạt tài nguyên với Nhân tộc, nhưng điểm yếu của Thiên Đình vẫn luôn tồn tại: số lượng người của họ không nhiều.

Những kẻ thực sự gia nhập Thiên Đình để hưởng thụ khí vận vẫn là những đại nhân vật.

Những đại nhân vật này cao cao tại thượng, không thể hạ thấp mặt mũi đi tranh đoạt tài nguyên với Nhân tộc.

Vì vậy, Nhân tộc đã lợi dụng điểm này, ít nhiều cũng thu gom được một số dược liệu luyện đan và luyện khí.

Tuy không nhiều nhưng đối với Nhân tộc hiện tại cũng đã khá đầy đủ rồi.

Chỉ trong vài năm, trình độ luyện đan và luyện khí tổng thể của Nhân tộc đã tăng lên với tốc độ kinh người.

Gần như trong mỗi tông môn đều xuất hiện một hai đại sư luyện đan hoặc luyện khí.

Tất nhiên là vì mọi người trong tông môn đều tập trung tài nguyên vào vài người đó, nhờ vậy mới tạo ra được những tu sĩ Nhân tộc ưu tú như thế.

Các đại sư luyện đan và luyện khí này có thể cung cấp dịch vụ cho những người khác trong Nhân tộc.

Nhân quả tuần hoàn chính là như vậy.

Lâu dần, sự cường đại của Nhân tộc cũng là danh chính ngôn thuận.

Sau khi lập được công hiến như vậy, Hiên Viên Thị cũng không rút lui về hậu phương như Thần Nông.

Bởi sứ mệnh thực sự của hắn là nâng cao lực ngưng tụ của Nhân tộc, giúp Nhân tộc có niềm tin đối kháng với Thiên Đình.

Vì vậy trong vài năm qua, Hiên Viên Thị liên tục du tẩu khắp các địa giới Nhân tộc.

Một mặt là để truyền bá cảm ngộ luyện đan của Chu Dịch, mặt khác là để cổ động lòng người, giúp chí khí dâng cao.

Hiện tại nhìn lại, những việc hắn làm đã gặt hái được không ít thu hoạch.

Nhân tộc muốn thực sự quật khởi thì không phải chuyện sớm chiều, Hiên Viên Thị cũng không hề vội vàng.

Khi Hiên Viên tới phụ cận địa giới Đào Sơn, từ xa bỗng thấy ô vân vần vũ, kèm theo ánh thiên quang hào hùng tỏa ra từ rìa đám mây.

Luồng áp lực kinh người cuộn trào từ phía trên, tiếng trống trận, tiếng hò reo vang lên không ngớt.

Trong đó có thể cảm nhận được khí tức thiên binh Thiên Đình mãnh liệt, thậm chí có không ít sức mạnh Đại La Kim Tiên lan tỏa, tràn ngập giữa thiên địa.

Hiên Viên thấy vậy liền đại kinh thất sắc.

"Chuyện gì thế này?

Thiên Đình định ra tay với Nhân tộc ta sao?

Thật to gan!" Nhân tộc và Thiên Đình không phải quan hệ thuộc cấp, nhưng xét về đại cục cũng không phải quan hệ địch đối rõ ràng.

Dù Thiên Đình vẫn luôn tranh đoạt tài nguyên với Nhân tộc, Nhân tộc cũng oán than dậy trời, nhưng nhìn chung đôi bên chưa bùng nổ

chiến tranh.

Ngay cả Hiên Viên, vị có sát khí nặng nhất trong Tam Hoàng, cũng chưa từng có ý định hiệu triệu toàn bộ Nhân tộc đánh lên Thiên Đình.

Hắn chỉ muốn mọi người có thể độc lập, đối mặt với Thiên Đình mà bất khuất không nao núng mà thôi.

Nhưng lúc này uy thế Thiên Đình hào hùng ở phụ cận Đào Sơn khiến Hiên Viên không khỏi thót tim.

Đó là điềm báo thiên binh muốn đối phó Nhân tộc.

Chương 211

Lúc này Hiên Viên cũng không quản được nhiều, không do dự hóa thành một đạo quang mang vượt qua khoảng cách vô tận tới phụ cận Đào Sơn.

Trong quá trình đó, Hiên Viên bấm tay tính toán, thấu hiểu ngọn ngành sự việc.

Nhưng dù đã biết nguyên nhân, cơn giận trong lòng Hiên Viên vẫn không hề nguôi ngoai.

"Thiên Đình khinh người quá đáng!

Nhân tộc ta sao có thể ti tiện?" Nguyên nhân dẫn đến sự việc này chính là Vân Hoa tiên tử đã tự ý hạ phàm.

Theo quy định của Hạo Thiên Thượng Đế khi lập ra Thiên Đình, tiên nhân Thiên Đình không được tự ý hạ phàm, càng không được nảy sinh tình cảm nam nữ hay cấu kết với phàm nhân.

Khi Hạo Thiên lập ra quy củ này, tự nhiên có hai mục đích.

Thứ nhất là để thiết lập uy nghiêm của vị Ngọc Hoàng Đại Đế, để các tiên nhân biết rằng Ngọc Đế không dễ bị qua mặt.

Thứ hai là để phù hợp với mục đích của Đạo Tổ Hồng Quân.

Nếu tiên nhân trên Thiên Đình có quan hệ tốt với Nhân tộc, sau này khi Thiên Đình và Nhân tộc nảy sinh mâu thuẫn, bảo không chừng sẽ có kẻ phản bội!

Nhưng Hạo Thiên cũng không ngờ rằng các tiên gia khác thì an phận thủ kỷ, không hề có chút liên hệ nào với Nhân tộc, trái lại muội muội ruột của mình lại tự ý hạ phàm và sinh con với phàm nhân.

Quy củ mình định ra lại bị chính muội muội phá vỡ, mặt mũi Hạo Thiên mất sạch.

Chính vì vậy, Hạo Thiên mới nổi trận lôi đình.

Hắn không hiểu nổi muội muội là tiên nhân, lại có khoảng cách cực lớn với hạng phàm phu tục tử kia.

Thông qua pháp bảo Hạo Thiên Cảnh do Đạo Tổ ban tặng, Hạo Thiên cũng biết Dương Thiên Hữu chỉ là một kẻ thiên tư thấp kém.

Hành vi như vậy, Hạo Thiên làm sao ăn nói với chúng tiên?

Sau khi biết chuyện, Hạo Thiên gần như không do dự phái thuộc hạ đắc lực nhất là Cự Linh Thần và Xích Cước Đại Tiên, dẫn đầu mười vạn thiên binh thiên tướng hạ giới.

Nếu chỉ cần bắt Vân Hoa tiên tử về nhận tội, thì một mình Xích Cước Đại Tiên là đủ.

Tại sao phải hưng sư động chúng như vậy?

Hạo Thiên tự nhiên có tính toán và sắp xếp riêng.

Vân Hoa cấu kết với phàm nhân là phạm vào thiên điều.

Nếu Thiên Đình không dùng động tĩnh lớn để biểu thị quyết tâm, sau này ai còn coi trọng những điều lệ Thiên Đình do Ngọc Đế lập ra nữa?

Động tĩnh càng lớn đại biểu cho tính chất nghiêm trọng của việc phạm thiên điều càng cao.

Đồng thời nó cũng thể hiện sự răn đe của Hạo Thiên đối với Nhân tộc.

Nhân tộc hèn mọn cũng dám trèo cao tiên tử?

Đúng là không biết sống chết!

Hành vi này hoàn toàn phù hợp với ý định ban đầu khi lập ra Thiên Đình của Đạo Tổ Hồng Quân, Hạo Thiên cũng nhân cơ hội này mà nịnh hót Đạo Tổ một phen.

Chính vì thế, toàn bộ Nhân tộc ở địa giới Đào Sơn đều vô cùng kinh hoàng nhìn mười vạn thiên binh thiên tướng trên bầu trời.

Trên những đám mây đen cuồn cuộn, khí tức trùng tiêu.

Vô số thiên binh dàn hàng ngang, tiếng trống liên hồi vang dội như sấm.

Thiên quang lấp lánh, khí tức kinh người!

Nếu mười vạn thiên binh thiên tướng đó đồng thời giáng xuống phàm trần, Đào Sơn này chắc chắn sẽ hóa thành hư vô.

Không có bất kỳ tông môn Nhân tộc nào có thể đối kháng với mười vạn thiên binh thiên tướng.

Trong lòng họ chỉ còn lại sự hoàng khủng và bất an, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này, từ trên trời có hai người chậm rãi bước ra.

Cả hai đều có tu vi Đại La Kim Tiên, một người là Xích Cước Đại Tiên, người kia là tướng lĩnh trấn giữ Nam Thiên Môn tên là Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần vốn chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng vì tham gia Thiên Đình từ những ngày đầu nên rất được Hạo Thiên trọng dụng, nhận được không ít ban thưởng mới có được tu vi như hiện nay.

Hai người cùng đứng trước mười vạn thiên binh, Xích Cước Đại Tiên là người áp trận nên không nói lời nào.

Còn Cự Linh Thần tay cầm song diện Tuyên Hoa Bản Phủ bước

tới, quát lớn như sấm: "Gương mặt Vân Hoa to gan, tự ý hạ phàm.

Phạm vào thiên điều, cấu kết với phàm nhân!

Ngô Cự Linh Thần phụng mệnh Hạo Thiên Thượng Đế, đặc biệt tới bắt giữ Vân Hoa!

Sao không mau thúc thủ chịu trói, nhận tội chịu phạt?" Tiếng quát cuồn cuộn khiến không ít người hiểu ra nguyên nhân sự việc hôm nay.

Hóa ra là có tiên tử trên trời lạc xuống trần gian.

Ở trấn nơi Dương Thiên Hữu và Vân Hoa sinh sống, không ít người biến sắc.

Họ không ngờ thê tử của Dương Thiên Hữu lại là một vị thiên tiên thực thụ.

"Thảo nào Vân Hoa có vẻ đẹp thoát tục, tu vi lại thâm bất khả trắc." "Hóa ra là tiên nhân thật, đúng là chúng ta mắt mù rồi." Họ đều kinh ngạc trước thân phận thật của Vân Hoa, nhưng không có quá nhiều tâm lý bài xích.

Trong nhà họ Dương, Vân Hoa tiên tử nhìn Cự Linh Thần, Xích Cước Đại Tiên và vô số thiên binh trên bầu trời, biểu tình của nàng cũng hoàng khủng tới cực điểm.

"Sao lại có nhiều thiên binh thế này?" Khi mới tự ý xuống trần và quyết định chung sống với Dương Thiên Hữu, Vân Hoa đã biết có thể sẽ bị ca ca hỏi tội.

Nhưng nàng vạn lần không ngờ Hạo Thiên lại phái nhiều người tới như vậy, rõ ràng là muốn làm lớn chuyện để bình ổn dư luận.

"Ca ca muốn làm thật rồi." Vân Hoa lập tức hiểu ra điểm này, liền nói với phu quân Dương Thiên Hữu: "Phu quân, mau đưa các con rời khỏi đây.

Hôm nay e là lành ít dữ nhiều, chỉ mong phu quân đừng trách thiếp đã lừa dối.” Dương Thiên Hữu nở một nụ cười khổ: “Nương tử nói gì vậy?

Vi phu chung sống với nương tử nhiều năm, tự nhiên cũng đoán ra được đôi chút.

Nếu lúc này vi phu bỏ chạy, sao còn xứng mặt nam nhi?

Nếu nương tử phải chịu sự trừng phạt của Thiên Đình, vi phu sẽ cùng gánh vác.” Hóa ra trong thời gian dài chung sống, Dương Thiên Hữu sớm đã biết nương tử mình không phải người thường.

Vì vậy trong lòng sớm có suy đoán Vân Hoa có lẽ không phải nhân vật tầm thường.

Hôm nay quả nhiên là vén màn mây thấy ánh trăng, chỉ có điều sự việc còn gai góc hơn tưởng tượng nhiều.

Sau khi nghe những lời này của Dương Thiên Hữu, Vân Hoa cảm động không thốt nên lời.

“Phu quân!” Nàng biết mình đã không nhìn lầm nhân phẩm của Dương Thiên Hữu.

Ngay lập tức nàng đằng không lên, đứng giữa không trung nhìn về phía vô số thiên binh trên bầu trời.

“Vân Hoa biết lỗi, nguyện ý nhận tội.

Nhưng phu quân và các con của ta vô tội, xin hai vị cao nhân cao xanh đánh khẽ, tha cho họ một mạng.” Dù Dương Thiên Hữu nguyện ý cùng gánh vác, nhưng Vân Hoa làm sao nỡ lòng nào chứ?

Trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần nàng hợp tác tốt, Cự Linh Thần và Xích Cước Đại Tiên tuyệt đối sẽ không đi làm khó Dương Thiên Hữu.

Nhưng Vân Hoa rõ ràng đã hiểu lầm.

“Hừ!” Cự Linh Thần lạnh hừ một tiếng: “Vân Hoa tiên tử, việc này giờ không do ngươi quyết định nữa.

Ngọc Đế đã phân phó, tên Dương Thiên Hữu đó không biết tốt xấu, dám kết hợp với tiên nhân, tội đáng muôn chết!

Còn đám hài nhi kia không tiên không nhân, cũng chẳng cần thiết phải tồn tại trên đời này nữa.

Thiên binh nghe lệnh, tru sát Dương Thiên Hữu và những kẻ liên quan!” Theo lệnh của Cự Linh Thần, vô số thiên binh lập tức tiến lên một bước.

Tất cả đều tỏa ra sát khí hừng hực, dường như giây sau sẽ xông xuống phàm gian để triệt để chém giết Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu chỉ là tu vi Nguyên Anh cảnh, so với đám thiên binh đó chẳng khác gì phàm nhân.

Chương 212

Chém giết vài người hoàn toàn không thành vấn đề.

“Ngươi dám!” Vân Hoa tiên tử lập tức cuống lên: “Ta là muội muội ruột của Hạo Thiên Thượng Đế, Cự Linh Thần, ngươi dám đối xử với ta như vậy sao!” Cự Linh Thần cũng không hề kém cạnh: “Vân Hoa tiên tử, hiện nay ngươi chỉ là kẻ mang tội, ta có gì mà không dám?

Huống hồ đây là lệnh của Ngọc Đế!” “Không, ta không tin ca ca lại làm thế!” Vân Hoa lộ vẻ mặt khó tin.

Nhưng Cự Linh Thần làm sao thèm dây dưa tiếp với nàng?

Chỉ bằng một ánh mắt ra hiệu, thiên binh lập tức lao xuống phía dưới.

Vô số người Nhân tộc cũng vào lúc này phát ra một trận nộ hống!

Không ít người điều khiển pháp bảo lao lên trời, đặc biệt là các tông môn ở Đào Sơn này còn có cả khí tức Đại La Kim Tiên lan tỏa: “Thiên binh thì đã sao?

Sao có thể coi khinh Nhân tộc ta như vậy?” Tại địa giới Đào Sơn, tông môn chỉ có một vị Đại La Kim Tiên.

Nếu phải đối mặt với mười vạn thiên binh thiên tướng cùng Cự Linh Thần, Xích Cước Đại Tiên trên vòm trời kia, Nhân tộc tại Đào Sơn tự nhiên là vô năng vi lực.

Thế nhưng hiện tại, Cự Linh Thần kia lại hạ lệnh thiên binh muốn diệt sát Dương Thiên Hữu, khiến bọn họ không thể ngồi yên bất động được nữa.

Người của Nhân tộc, sao có thể để Thiên Đình tùy ý xử lý?

Thái độ của Cự Linh Thần càng kích động sự phẫn nộ trong lòng toàn thể Nhân tộc, khiến ngọn lửa giận dữ khó lòng bình tức. "Ganh đảm mạo phạm Nhân tộc?" "Thật sự tưởng rằng Nhân tộc ta dễ bắt nạt sao?" Chúng chí thành thành, dưới sự bạo nộ của vô số người, những thiên binh đang nghe theo lệnh Cự Linh Thần chuẩn bị hạ thủ diệt sát Dương Thiên Hữu cũng đồng loạt khựng lại. "Hảo đại đảm tử!" "Thiên Đình làm việc, các ngươi cũng dám ngăn cản?" Cự Linh Thần nộ mục thị nhìn xuống Nhân tộc phía dưới, biểu tình mang theo vài phần dữ tợn. "Bất cứ kẻ nào dám ngăn cản Thiên Đình làm việc, sát vô xá!" Chiến cổ lại vang lên lần nữa, vô số thiên binh đều không bị khí thế của Nhân tộc chấn nhiếp.

Bọn chúng sải bước tiến lên, binh khí kiếm kích trong tay đều vô cùng sắc bén. "Khẩu khí thật lớn!" Nhân tộc không cam lòng yếu thế.

Đại chiến giữa đôi bên lập tức bùng nổ.

Cự Linh Thần lần này hạ giới nhận được lệnh của Hạo Thiên, bất kể dùng biện pháp gì, nhất định phải để uy danh của Thiên Đình truyền khắp Hồng Hoang.

Nếu thực sự phải bùng nổ đại chiến, hắn cũng không ngại.

Trong phút chốc, đôi bên liền bùng phát đấu chí bàng bạc.

Vô số thần thông đạo pháp vào lúc này tuôn trào, hội tụ thành một dòng thác pháp thuật.

Cũng có hằng hà sa số pháp bảo dưới sự khiên dẫn của pháp lực mà trùng sát phía trước.

Mặc dù tu vi thiên binh của Thiên Đình mạnh hơn Nhân tộc không ít, nhưng pháp bảo trong tay thiên binh đa số lại là những thứ phổ thông đơn giản, không đáng nhắc tới.

Sau cùng thì quân số thiên binh quá đông, tài nguyên của Thiên

Đình đa phần đều phân phối cho những đỉnh cấp đại năng như Xích Cước Đại Tiên.

Thiên binh tầm thường căn bản không có tài nguyên tốt.

Ngược lại phía Nhân tộc, sau khi hai vị Nhân Hoàng là Thần Nông và Hiên Viên xuất thế, lại nhờ vào Âm Dương Bát Quái Đạo của Phục Hy mà nền tảng nhân số Nhân tộc đạt được tiến bộ vượt bậc.

Bất kể là thông qua luyện đan đề thăng tu vi, hay luyện thể đề thăng cấp bậc pháp bảo, đều giúp cho hàng ức Nhân tộc tại địa giới Đào Sơn lúc này có chiến lực có thể đặt lên bàn cân so sánh với mười vạn thiên binh kia.

Có lẽ cuối cùng Nhân tộc vẫn không địch lại thiên binh, nhưng ít nhất trong khoảnh khắc này lại không thua kém bao nhiêu.

Đôi bên giao chiến, chiến hỏa phân phi.

Xích Cước Đại Tiên nheo mắt lại, lạnh hừ một tiếng nói: "Vân Hoa tiên tử chớ có chấp mê bất ngộ.

Những Nhân tộc kia cho dù có thể chống đỡ mười vạn thiên binh thiên tướng của ta thì đã sao?

Thiên Đình to lớn, há lại là thứ mà những Nhân tộc đó có thể đối phó?

Ta khuyên Vân Hoa tiên tử hãy tự giải quyết ổn thỏa đi." Nhưng lúc này Vân Hoa đâu còn tâm trí để ý đến cách nhìn của Xích Cước Đại Tiên.

Nhìn thấy cha con Dương Thiên Hữu phía dưới trở thành mục tiêu của vô số thiên binh, lòng nàng cũng bị lửa giận bao phủ. "Nếu muốn đối phó phu quân và hài nhi của ta, vậy thì hãy bước qua xác ta đi." Nói đoạn, Vân Hoa tiên tử lấy ra một thanh pháp bảo trường kiếm, phẩm cấp không tồi.

Thân là muội muội ruột của Ngọc Hoàng Đại Đế, trên tay sao có thể không có vài món pháp bảo cơ chứ?

Xích Cước Đại Tiên cười lạnh một tiếng, lập tức thi triển thần thông, một cước đạp thẳng về phía Vân Hoa tiên tử.

Toàn bộ tu vi đều dồn vào bàn chân kia, một cước tung ra khiến thiên băng địa liệt, nhật nguyệt lưu chuyển.

Sức mạnh bàng bạc chấn động hư không.

Tiếng răng rắc không tuyệt bên tai, khiến người ta nghe thấy đều cảm thấy ê buốt.

Vân Hoa tiên tử nghiến răng tiến lên, tu vi của nàng không bằng Xích Cước Đại Tiên, lúc này chỉ có thể gắng gượng chống đỡ. "Tiên tử, lão đạo trợ ngươi một tay!" Đại La Kim Tiên tọa trấn Đào Sơn lúc này cũng bay vọt lên trời.

Đó là một lão đạo râu trắng, cũng chỉ mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Lão đạo cầm phất trần cùng Vân Hoa tiên tử liên thủ, miễn cưỡng có thể chống đỡ vài chiêu dưới tay Xích Cước Đại Tiên.

Thế nhưng dưới công thế liên tiếp của Xích Cước Đại Tiên, hai người họ cũng liên tục bại lui, không trụ vững được bao lâu nữa.

Cự Linh Thần cười lạnh một tiếng, không thèm tới viện trợ Xích Cước Đại Tiên.

Hắn cầm Tuyên Hoa Bản Phủ trong tay, trực tiếp lao về phía đám đông, tu vi tầng thứ Đại La Kim Tiên bộc phát, Nhân tộc căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn. "Dương Thiên Hữu thụ tử, mấy tên tạp chủng các ngươi cũng cùng lên đường đi!" Uy áp Đại La Kim Tiên khuếch tán ra, Dương Thiên Hữu cùng ba đứa trẻ đều mặt sắc trắng bệch, hiện lên vẻ tuyệt vọng nồng đậm. "Cút!"

Ngay trong lúc nguy nan, một thanh thánh kiếm màu vàng từ phương xa bay tới.

Kiếm quang lẫm liệt, quán xuyên thiên địa.

Sức mạnh kinh người chứa đựng trong đó khiến Cự Linh Thần cũng phải kinh tâm động phách, ngay cả Xích Cước Đại Tiên lúc này cũng ném tới một ánh mắt kinh ngạc. "Lại một tôn cường giả Nhân tộc sao?" Trong ánh mắt của mọi người, quả thực có một vị Đại La Kim Tiên của Nhân tộc đang sát tới đây.

Không cần nói nhiều, kẻ đoán ra tình hình địa phương này chính là Hiên Viên.

Cự Linh Thần vừa định ra tay chém giết Dương Thiên Hữu cùng Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền, nhưng lại cảm nhận rõ ràng rằng nếu lúc này không dừng tay, tuy có thể giết chết cha con họ nhưng bản thân hắn cũng sẽ vẫn lạc dưới đạo kiếm quang kia.

Có gì để chọn sao?

Đương nhiên là cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Ngay lập tức, hắn liên tục lùi lại, hiểm hóc tránh khai đạo kiếm quang màu vàng đó. "Hiên Viên Kiếm, Nhân Hoàng Hiên Viên!" Cự Linh Thần đang lùi bước lúc này cũng đoán ra thân phận của Hiên Viên. "Đã biết uy danh của bản tọa, còn không mau cút?" Hiên Viên độc hành đứng trước vô số Nhân tộc, mục quang như điện, vậy mà lúc này lại lấy sức một mình áp chế tiên nhân Thiên Đình. "Một Nhân Hoàng mà thôi, cũng dám phóng tứ như thế!" Cự Linh Thần hiển nhiên không để Hiên Viên vào mắt.

Cũng chính vào lúc này, Vân Hoa tiên tử và Đào Sơn lão đạo đều phun ra tiên huyết.

Cả hai đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, khoảng cách với Đại La Kim

Tiên hậu kỳ như Xích Cước Đại Tiên thực sự quá lớn. "Để bản tọa hội kiến vị Nhân Hoàng đại danh đỉnh đỉnh này xem sao." Xích Cước Đại Tiên cười lạnh, lập tức cùng Hiên Viên chiến thành một đoàn.

Hiên Viên quả nhiên không hổ danh là vị Nhân Hoàng chủ quản sát phạt trong ba vị Nhân Hoàng.

Tu vi của hắn không tồi, thủ đoạn luyện khí lại càng cao minh, lúc này luận về đấu pháp cũng không hề kém cạnh Xích Cước Đại Tiên.

Hiên Viên Kiếm trong tay hắn vạch ra từng đạo kiếm quang lăng lệ, phá toái vòm trời vạn giới.

Hào quang rực rỡ bao trùm cả mười vạn thiên binh thiên tướng vào trong, ngăn chặn mọi nguy cơ. "Nhân Hoàng vạn tuế!!" Vô số người dân Nhân tộc hoan hô không ngớt.

Chương 213

Sự xuất hiện của Hiên Viên tuy khiến bọn họ kinh ngạc, nhưng tình thế giữa người và tiên lúc này có sự nghịch chuyển kinh người, đủ khiến bọn họ phấn khởi.

Thế nhưng Vân Hoa tiên tử và Đào Sơn lão đạo đang trọng thương lại không phải là đối thủ của Cự Linh Thần. "Nhân tộc nhỏ bé cũng dám ngăn cản Thiên Đình ta, hôm nay cho các ngươi biết thế nào gọi là thiên uy hạo đãng!" Cự Linh Thần trực tiếp phớt lờ các thủ đoạn của Nhân tộc khác, lao thẳng về phía Dương Thiên Hữu. "Hài tử mau chạy đi!" Dương Thiên Hữu tu vi thiển bạc, tự nhiên không chống đỡ nổi Cự Linh Thần.

Lúc này hắn chỉ có thể để ba đứa trẻ chạy trước.

Ma nạn hôm nay đối với gia đình họ không nghi ngờ gì là một đòn đả kích mang tính hủy diệt, nếu hài tử của hắn có thể may mắn thoát nạn thì đó đã là tin tức tốt lành thiên đại rồi.

Lúc này Vân Hoa và Dương Thiên Hữu đều không còn cách nào khác.

Nhưng ba huynh muội Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền sao có thể dễ dàng từ bỏ phụ mẫu như thế?

Ba đứa trẻ khóc lóc thảm thiết, không chịu rời đi.

Dương Thiên Hữu thấy vậy cũng vô cùng bất lực: "Xem ra hôm nay cả nhà chúng ta phải xuống Địa Phủ đoàn viên rồi." "Đoàn viên?

Kết cục của các ngươi chỉ có một, đó là hồn phi phách tán!" Biểu tình của Cự Linh Thần vô cùng tranh nanh, kim quang hộ thể ngăn cản toàn bộ thủ đoạn của Nhân tộc.

Thủ đoạn của Vân Hoa tiên tử và Đào Sơn lão đạo trước mặt hắn cũng không đáng kể.

Hai chiếc Tuyên Hoa Bản Phủ vung vẩy điên cuồng, một bộ dạng hoành hành vô kỵ, hoàn toàn không để bất kỳ ai vào mắt.

Cự Linh Thần trong Thiên Đình chỉ là một nhân vật hạng xoàng, không mạnh lắm, nhưng chỉ khi đối phó với Nhân tộc mới có một mặt bá khí như thế này.

Nghe thấy Cự Linh Thần muốn đánh Dương Thiên Hữu hồn phi phách tán, vĩnh thế không được siêu sinh, lòng Vân Hoa tiên tử càng thêm phần tiêu cấp.

Ba huynh muội Dương Tiễn, Dương Giao, Dương Thiền lúc này lại đứng ra: "Tên to xác kia, hưu được sính hùng!" Cự Linh Thần lại chẳng thèm nhìn ba đứa nhỏ lấy một cái, vừa đỡ đòn của Vân Hoa tiên tử cùng Đào Sơn lão đạo, vừa tùy thủ chém ra một đạo phủ khí.

Ngay lập tức, thiên địa băng tháp.

Một đạo phủ khí tùy ý của Đại La Kim Tiên đối với người thường mà nói, đó là một động tĩnh kinh người có thể hủy thiên diệt địa. "Không!" Vân Hoa lúc này quên cả việc chống đỡ Cự Linh Thần, lao thẳng về phía ba đứa trẻ.

Dù sau lưng phải gánh chịu vô số áp lực, đánh cho thổ huyết liên hồi, nhưng lúc này nàng nào có quản được nhiều như vậy?

Dương Thiên Hữu muốn cứu ba đứa trẻ nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Trong lúc mọi người đều nghĩ rằng ba huynh muội Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền sắp sửa vẫn lạc, một đạo kim quang lại từ trong cơ thể ba người họ hiện ra.

Khắc sau, đạo kim quang kia trực tiếp làm tan chảy phủ khí của

Cự Linh Thần, rồi đánh ngược trở lên.

Nó tựa hồ lặng lẽ không tiếng động, nhưng lại bao hàm đại thiên, không gì không có.

Toàn bộ kỹ thuật ảo diệu đều nằm trong đó, uy lực nội liễm vô cùng, mang đến cho Cự Linh Thần một áp lực kinh người. "Không!" Cự Linh Thần lúc này đâu còn vẻ uy phong và bá khí như lúc nãy, hoàn toàn là một dáng vẻ kinh hoàng thất thố.

Sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lông tơ trên người dựng đứng.

Một cảm giác tử vong thậm chí bao trùm lấy tâm can hắn. "Không thể kháng cự, không thể chống đỡ, chạy, chạy mau!" Ngay lập tức, Cự Linh Thần không chút do dự chạy trốn theo hướng ngược lại.

Thế nhưng đạo kim quang kia lại truy đuổi không tha. "Xích Cước Đại Tiên cứu ta!" Cự Linh Thần sợ hãi đến cực điểm.

Hắn thi triển toàn bộ thủ đoạn để chạy trốn, nhưng đạo kim quang kia lại càng lúc càng gần.

Nếu không thể thoát khỏi đạo kim quang đó, e rằng hắn sẽ bị trực tiếp chém giết.

Tu luyện tới Đại La Kim Tiên khó khăn biết nhường nào, Cự Linh Thần không muốn vẫn lạc.

Càng huống hồ hắn cảm nhận được, nếu hứng chịu uy lực của đạo kim quang kia, e rằng bản nguyên của hắn cũng sẽ bị ma diệt triệt để, thực sự rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Xích Cước Đại Tiên lúc này đang giao chiến với Hiên Viên.

Hiên Viên thực sự quá mạnh mẽ, thân là Nhân Hoàng chấp chưởng sát phạt chi lực, ngay cả Xích Cước Đại Tiên cũng chỉ có thể

miễn cưỡng mượn sức mạnh của mười vạn thiên binh thiên tướng để chu toàn với Hiên Viên.

Tuy nhiên thấy Cự Linh Thần gặp nạn, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy giao tình với Cự Linh Thần không sâu, nhưng nếu hành vi của hắn bị Ngọc Đế biết được, e rằng sẽ có điều không ổn.

Lúc này hắn cũng nghiến răng, cưỡng ép đánh tan vạn thiên kiếm quang của Hiên Viên, tung một cước đá ra, một hư ảnh bàn chân khổng lồ hạ xuống, muốn ngăn cản đạo kim quang rực rỡ kia.

Nhưng ngay cả Đại La Kim Tiên hậu kỳ như Xích Cước Đại Tiên khi đối mặt với đạo kim quang đó cũng giống như một đứa trẻ non nớt, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Gần như ngay lập tức, đạo kim quang kia đã xuyên thủng hư ảnh bàn chân khổng lồ đó.

Xích Cước Đại Tiên chỉ cảm thấy thần thông bị phá, đau đớn khó nhịn, nhịn không được thảm khiếu lên. "Gì cơ?

Đến cả Xích Cước Đại Tiên cũng không ngăn được?" Vô số người bị động tĩnh này làm cho chấn nhiếp.

Từ lúc kim quang xuất hiện đến khi Xích Cước Đại Tiên thảm khiếu liên liên, kể thì dài dòng nhưng thực chất chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Khi mọi người hoàn hồn lại, Xích Cước Đại Tiên đã thân phụ trọng thương. "Trời ạ!

Đạo kim quang đó rốt cuộc là từ đâu tới?

Tại sao lại có uy lực như thế?" Vô số người dân Nhân tộc đều luống cuống, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Càng có không ít thần niệm khóa chặt trên người ba huynh muội Dương Tiễn, Dương Thiền.

Sau cùng thì ai cũng biết kim quang tuôn ra từ người ba đứa nhỏ, chắc chắn có liên quan đến bọn chúng.

Thế nhưng không cần nói nhiều, ngay cả ba đứa trẻ cũng đang ở trạng thái mộng bức, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, kim quang sau khi phá vỡ phòng ngự của Xích Cước Đại Tiên cũng không hề tiêu tán, tiếp tục sát về phía Cự Linh Thần. "Không!" Cơ thể Cự Linh Thần run rẩy, không hiểu vì sao kim quang lại cứ truy đuổi mình mãi không thôi. "Ngọc Đế, cứu mạng!" Trong cơn cấp bách, hắn chỉ có thể cao giọng gọi danh hiệu của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Trong phút chốc, trên vòm trời có một luồng uy áp Chuẩn Thánh hạo hãn khuếch tán ra.

Mây đen vô biên lúc này triệt để tiêu tan, ánh hào quang thánh khiết vô cùng hiện ra.

Mọi người nhìn thấy trên vòm trời có một vị chí cao vô thượng từ từ bước ra.

Tu vi của người đó thật thâm hậu, khí thế bàng bạc.

Ánh mắt lãnh mạc vô tình nhìn xuống trời đất, khiến mọi người đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Đó tự nhiên là vị chấp chưởng Thiên Đình hiện nay, Hạo Thiên Thượng Đế, cũng chính là Ngọc Hoàng Đại Đế. "Phá!" Hạo Thiên lạnh quát một tiếng, sức mạnh thuộc về Chuẩn Thánh sung xích giữa thiên địa.

Đạo kim quang rực rỡ sắc bén vô cùng kia lúc này cũng bị ngăn chặn.

Dưới sức mạnh của Hạo Thiên, kim quang dần dần bị ma diệt, không còn tồn tại nữa. "Phế vật!" Lạnh lùng nhìn Cự Linh Thần đang còn sợ hãi, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một luồng nộ ý.

Hắn tự nhiên đã bắt đầu quan sát tình hình nơi đây từ sớm.

Vốn dĩ nghĩ rằng phái Cự Linh Thần và mười vạn thiên binh thiên tướng hạ giới là một động thái cực kỳ lớn, không thể xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Thế nhưng vạn vạn không ngờ tới, Nhân Hoàng Hiên Viên Thị của Nhân tộc cũng can thiệp vào, hơn nữa trên người huynh đệ Dương Tiễn còn có biến hóa như vậy.

Chương 214

Hạo Thiên không nghĩ rằng sẽ có kẻ nhúng tay vào tranh chấp giữa thiên và nhân.

Đối với bất kỳ vị đại thần thông giả nào, đó đều là một lựa chọn cực kỳ thiếu sáng suốt.

Do đó, hắn chỉ có thể quy kết đạo kim quang tuôn ra từ ba huynh muội kia là sự biến hóa đặc thù do sự kết hợp giữa thiên tiên và phàm nhân tạo ra.

Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng Hạo Thiên lại không có bất kỳ dao động nào.

Bởi vì đối với hắn, ba huynh muội Dương Tiễn, Dương Giao và Dương Thiền chỉ là nỗi sỉ nhục của Thiên Đình mà thôi.

Có thiên phú nhất định thì đã sao?

Cuối cùng vẫn phải trừ khử cả ba.

Còn về Cự Linh Thần, Hạo Thiên đặt nhiều kỳ vọng vào hắn, vốn nghĩ hắn có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lần này để khiến danh tiếng Thiên Đình đại chấn, quét sạch khuất nhục, không ngờ lại không thể trọng dụng như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Hạo Thiên, Cự Linh Thần cũng hiện lên một trận hậu sợ.

Có thể tưởng tượng được, sau khi trở về hôm nay, địa vị của hắn tại Thiên Đình chắc chắn sẽ rơi xuống dốc không phanh. "Không được!!" Thoát khỏi nguy hiểm, lòng Cự Linh Thần đầy sự không cam tâm.

Có Ngọc Đế chống lưng phía sau, hắn lại lần nữa thỉnh mệnh.

"Khải bẩm Ngọc Đế, xin hãy cho thần thêm một cơ hội nữa, Cự Linh Thần định sẽ không phụ sứ mệnh!" Hạo Thiên hơi nhướn mày, khẽ gật đầu.

Vân Hoa tiên tử phía dưới đau đớn thốt lên: "Ca ca, chẳng lẽ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?" Hạo Thiên thần tình vô cùng lãnh mạc: "Vân Hoa, ngươi tự ý hạ giới, xúc phạm thiên điều.

Trẫm nể tình ngươi là muội muội ruột, sau khi đưa về Thiên Đình sẽ bị cấm túc trăm vạn năm, không được rời khỏi Vân Hoa Cung nửa bước.

Còn về kẻ to gan lớn mật, dám tư thông với tiên nhân của Nhân tộc kia, tự nhiên phải hồn phi phách tán." Liếc nhìn Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ một cái, Hạo Thiên vẫn không hề thay đổi ý định.

Cho dù ba đứa trẻ đó là cháu ngoại của hắn.

Hiên Viên lúc này cũng đứng ra: "Ngọc Đế, người quản lý Thiên Đình thì ta không thể can thiệp, nhưng Nhân tộc của ta há lại đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón?" Hạo Thiên đã dùng ngữ thái và thần tình như thế, Hiên Viên tự nhiên cũng sẽ không dùng lời hay để đáp lại.

Tuy nhiên Hạo Thiên hoàn toàn không để Hiên Viên Thị vào mắt. "Hiên Viên, dù là Nhân Hoàng nhưng cũng chỉ là một trong ba vị Nhân Hoàng mà thôi.

Tu vi chẳng qua mới là Đại La Kim Tiên, lẽ nào thật sự tưởng rằng có thể ngồi ngang hàng với trẫm sao?

Trẫm sẽ không ra tay với ngươi, nhưng ngươi cũng phải biết đại thể, chớ có không biết điều!" Ngữ khí của Hạo Thiên tràn đầy sự uy hiếp.

Hắn là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngoại trừ mấy vị Thánh nhân kia ra, còn cần phải e sợ ai chứ?

Nếu hôm nay người đứng trước mặt hắn không phải là Hiên Viên Thị mà là Thiên Hoàng Phục Hy, Hạo Thiên tuyệt đối không dám có chút nào vượt lễ.

Trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, hiện tại Hạo Thiên muốn dùng điều này để áp chế Nhân tộc.

Vân Hoa tiên tử có xúc phạm thiên điều hay không không quan trọng!

Quan trọng là Hạo Thiên muốn cho Nhân tộc biết rằng, trong trời đất Hồng Hoang này, Thiên Đình mới thực sự là chủ nhân. "Cự Linh Thần!

Còn không mau đi chém giết bốn kẻ kia?" Cự Linh Thần nhận lệnh, lập tức không chút do dự lao về phía địa giới Nhân tộc phía dưới một lần nữa. "Ngươi dám!!" Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên Thị lại lần nữa chỉ thẳng vào Cự Linh Thần.

Chỉ là lần này, uy áp của Hạo Thiên đã khóa chặt Hiên Viên, khiến hắn không thể động đậy.

Nhân tộc nguy rồi!

Quả thực không còn thủ đoạn nào để bảo vệ Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ nữa.

Nhưng lúc này ba huynh muội Dương Giao, Dương Thiền, Dương Tiễn dường như vừa bừng tỉnh sau cơn mơ.

Đối mặt với Cự Linh Thần đang hung hăng lao tới, ba huynh muội lại chạy về phía một gian nhà nhỏ gần đó. "Nghĩa phụ, nghĩa phụ, mau tỉnh lại đi!!

Cứu cứu chúng con!" Hành động tìm cứu viện của ba huynh muội lập tức khiến ánh mắt của mọi người đổ dồn về gian nhà nhỏ đó.

Tuyệt đại đa số thần niệm của mọi người quét tới, lại thấy trong đó có một thanh niên đang ngủ say như chết.

Bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn như vậy mà hắn vẫn ngủ ngon lành, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tâm cảnh này quả thực khiến người ta không nói nên lời. "Lẽ nào là đắc đạo cao nhân?" Những kẻ không biết Chu Dịch trong lòng thầm suy đoán như vậy.

Những người biết Chu Dịch lại không có quá nhiều suy nghĩ.

Bởi vì trong ấn tượng của họ, Chu Dịch chỉ là một vị tiên sinh dạy học bình thường, không khác gì Dương Thiên Hữu.

Chỉ là dạo gần đây, vị tiên sinh dạy học này thường xuyên ngủ say, không màng đến bất cứ chuyện gì.

Thật kỳ lạ, tại sao ba huynh muội nhà họ Dương lại tìm Chu Dịch giúp đỡ?

Trên vòm trời kia có vài vị Đại La Kim Tiên, thậm chí ngay cả chủ nhân Thiên Đình là Hạo Thiên Thượng Đế cũng đích thân xuất hiện.

Không phải Thánh nhân thì làm sao đối phó được chủ nhân Thiên Đình chứ?

Có vẻ như những gì ba huynh muội nhà họ Dương làm chỉ là vô ích mà thôi.

Đương nhiên, Cự Linh Thần và Hạo Thiên cũng nghĩ như vậy.

Chu Dịch lần này tự nhiên cũng biến hóa dáng vẻ, cộng thêm tu vi thâm bất khả trắc đó, làm sao một tên Chuẩn Thánh nhỏ nhoi có thể nhìn ra manh mối được? "Vô ích thôi!" Cự Linh Thần cười lạnh, đã tới sát trước mặt.

Nhưng cũng chính vào lúc này, Chu Dịch đang nằm nghiêng trên

ghế mây quả thực đã từ từ mở mắt.

Ngay khoảnh khắc hắn mở mắt, quy tắc giữa trời đất dường như rơi vào trạng thái ngưng trệ.

Trên vòm trời, Hạo Thiên đột nhiên biến sắc.

Dường như Chu Dịch phía dưới giống như một con mãnh thú Hồng Hoang. "Một vị đại thần thông giả, tu vi không dưới trẫm!" Trong cảm ứng của Hạo Thiên, thực lực của Chu Dịch thâm bất khả trắc.

Giờ thì hắn đã biết kim quang trên người ba huynh muội nhà họ Dương từ đâu mà có rồi.

Đó là bút pháp của vị cao nhân trước mắt này. "Dám cản Thiên Đình ta, ai cũng như nhau thôi!" Trong Hồng Hoang đại thần thông giả thực sự quá nhiều, không thiếu những đại năng mạnh hơn cả Hạo Thiên.

Mặc dù không đoán ra được vị cao nhân này rốt cuộc là ai, nhưng sau lưng Hạo Thiên dù sao cũng có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng, lúc này hắn cũng không chút do dự. "Cự Linh Thần, còn không mau động thủ?

Trẫm ở phía sau ngươi, sợ cái gì?" Cự Linh Thần đang bị dọa ngây người liền vững tâm lại: "Thiên Đình làm việc, những kẻ không liên quan chớ có can thiệp!" Nói xong, hắn liền vung tay chém về phía Dương Thiên Hữu và ba huynh muội nhà họ Dương.

Hai chiếc Tuyên Hoa Bản Phủ mang theo sức mạnh xé toạc trời đất, huynh muội họ Dương đều mang vẻ mặt tuyệt vọng. "Định!" Chu Dịch từ từ mở mắt, chỉ khẽ nhả ra một chữ như vậy.

Chỉ một chữ, trời đất ngưng trệ.

Bất kể là phàm nhân tầm thường, Đại La Kim Tiên, mười vạn

thiên binh thiên tướng, thậm chí ngay cả vị Ngọc Hoàng Đại Đế đang đứng sừng sững trên mây xanh cúi nhìn chúng sinh lúc này cũng cảm thấy pháp lực của mình dường như bị phong tỏa.

Thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc này lại không thể động đậy, dường như trở thành cá nằm trên thớt để người ta tùy ý xẻ thịt. "Chuẩn Thánh cái gì chứ!

Thánh nhân!" Trong Hồng Hoang không thể nào đột nhiên xuất hiện một vị Thánh nhân được.

Chương 215

Trong đầu Hạo Thiên lướt qua vài bóng người, cuối cùng khóa chặt vào một nhân vật mà trong lòng hắn tuyệt đối không thể xuất hiện. "Chu Dịch?" Khi ý niệm này hiện lên trong não hải Hạo Thiên, nó giống như một tiếng sấm nổ vang.

Toàn thân hắn càng tràn ngập một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời.

Đường đường là Ngọc Hoàng Đại Đế còn như thế, huống chi là Cự Linh Thần đang làm theo lệnh Ngọc Đế.

Nhưng lúc này Cự Linh Thần biết được Chu Dịch là một nhân vật tuyệt đỉnh thì đã sao?

Chiếc Tuyên Hoa Bản Phủ trong tay đã chém ra, khoảnh khắc sau sắp rơi xuống đầu Chu Dịch và ba huynh muội họ Dương.

Mặc dù bị thủ đoạn của Chu Dịch định trụ, nhưng sau cùng hắn đã phạm phải sai lầm.

Thấy Chu Dịch từ từ đứng dậy, búng tay một cái.

Cự Linh Thần vốn dẫn đầu mười vạn thiên binh thiên tướng hạ giới, oai phong một thời, lúc này lại phải gánh chịu một áp lực to lớn.

Trời đất bốn phương ép chặt về phía hắn.

Trong mắt Cự Linh Thần hiện lên một tia kinh hoàng, nhưng khoảnh khắc sau hắn đã hóa thành bọt nước tan biến, không còn tồn tại.

Dường như dấu tích sự sống của hắn đã bị xóa sạch triệt để vào lúc này. "Đại La Kim Tiên!" Trong lòng vô số người hiện lên bốn chữ này.

Không biết bao nhiêu người mơ ước có một ngày có thể tu luyện tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chứng đạo Đại La, thọ mệnh vĩnh hằng, thần thông quảng đại, không gì không làm được!

Đó là cách nhìn của đa số người hiện nay về cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng Chu Dịch hiển nhiên đã giúp họ làm mới nhận thức về Đại La Kim Tiên.

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ!

Câu nói này đã được Chu Dịch diễn giải một cách hoàn hảo.

Để xóa sổ một tôn Đại La Kim Tiên, thứ cần thiết chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Làm xong tất cả, Chu Dịch lại giống như một người chưa có chuyện gì xảy ra, như thể chỉ tùy ý phủi đi một hạt bụi trên người. "Ai muốn giết nghĩa tử nghĩa nữ của bản tọa?" Chu Dịch liếc nhìn ba huynh muội họ Dương, rồi lại nhìn lên Hạo Thiên trên vòm trời.

Lúc này Hạo Thiên không còn nghi ngờ gì nữa, người trước mắt chính là vị Thánh nhân mạnh nhất có thể phân đình kháng lễ với Hồng Quân Đạo Tổ — Chu Dịch.

Mặc dù Hạo Thiên không rõ vì sao ba huynh muội họ Dương lại có thể trở thành nghĩa nữ và nghĩa tử của Chu Dịch.

Cơ duyên này đúng là nghịch thiên.

Không biết bao nhiêu người muốn bái Chu Dịch làm thầy mà không tìm được lối vào.

Đó đều là những đại thần thông giả lừng lẫy trong Hồng Hoang, thậm chí là những tồn tại có hy vọng thành Thánh.

Vậy mà mấy tên nghiệp chướng trong mắt Hạo Thiên lại có được cơ duyên như thế.

Thân là chủ nhân Thiên Đình, trong lòng hắn lúc này như có vạn con thần thú chạy qua. "Chu Dịch Thánh nhân bớt giận, tất cả đều là hiểu lầm!

Chỉ là chút việc nhà của trẫm mà thôi." Sau khi Hạo Thiên cười khổ nói xong những lời này, Dương Tiễn, Dương Thiền lại không nhịn được nữa. "Láo xược!

Ta với người này căn bản không phải người nhà!" Dương Thiền trực tiếp nói với Chu Dịch: "Nghĩa phụ, vừa rồi hắn muốn giết cả nhà chúng con, không phải là cậu của con đâu!" Ba đứa trẻ tuy nhỏ tuổi nhưng cũng là những người hiểu chuyện.

Từ cuộc đối thoại giữa Vân Hoa tiên tử và Hạo Thiên, làm sao chúng không biết chủ nhân Thiên Đình đáng lẽ là cậu của mình?

Nhưng trên đời làm gì có loại cậu nhẫn tâm muốn giết chết tất cả cháu ngoại như vậy?

Lời chỉ trích của chúng cũng khiến Hạo Thiên một lần nữa không còn mặt mũi nào.

Mặc dù Hạo Thiên tin rằng Chu Dịch sẽ không thực sự làm gì mình, sau cùng hắn là chủ nhân Thiên Đình do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định.

Nhưng nếu thực sự bị Chu Dịch truy cứu trách nhiệm thì Hạo Thiên cũng tuyệt đối không dễ chịu gì.

Nhưng trong lúc Hạo Thiên nghĩ như vậy, Chu Dịch lại vung tay một cái.

Đột nhiên, Hạo Thiên đang đứng sừng sững giữa mây ngàn liền rơi rụng xuống phía dưới, từ vị thế cao cao tại thượng rơi xuống tận

đáy vực.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Trên mặt Hạo Thiên đầy lửa giận, hắn biết Chu Dịch đang sỉ nhục mình.

Đây là đang vả vào mặt Thiên Đình, vả vào mặt Hồng Quân Đạo Tổ một cách tàn nhẫn. "Chu Dịch Thánh nhân, sỉ nhục Thiên Đình ta như vậy, e là có điều không thỏa chăng!

Đạo Tổ lệnh cho ta chấp chưởng chư thiên, hành động này có chút đi ngược lại ý chỉ của Đạo Tổ rồi!" Để cứu vãn thể diện, Hạo Thiên tự nhiên phải lôi Hồng Quân Đạo Tổ ra phía trước.

Nhưng đối với chuyện này, Chu Dịch chỉ cười lạnh một tiếng. "Thật sự tưởng rằng bản tọa không dám làm gì ngươi sao?

Cho dù Hồng Quân có đích thân tới đây, chuyện ngày hôm nay, bản tọa cũng phải nói lý với lão cho ra lẽ." Trong lời nói, Chu Dịch hoàn toàn thể hiện bộ dạng không hề để Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng.

Hắn đưa tay nắm lại, khiến Hạo Thiên — kẻ cách cảnh giới Thánh nhân cũng không xa — cảm thấy xương cốt toàn thân bắt đầu nứt vỡ.

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, Chuẩn Thánh chỉ là con kiến mạnh hơn một chút mà thôi!

Đối với cường giả cảnh giới Thiên Đạo như Chu Dịch, ngay cả Hỗn Nguyên cảnh cũng chẳng có gì ghê gớm, huống chi là Chuẩn Thánh.

Còn về việc sau khi diệt sát Hạo Thiên sẽ đối mặt với tình huống như thế nào, Chu Dịch không hề lo lắng.

Giết chết một Hạo Thiên, Hồng Quân đương nhiên có thể tìm người khác thay thế. "Không!" Cảm nhận được sức mạnh trên người

đang dần nặng thêm, Hạo Thiên cảm thấy mình dường như cũng sắp bước vào con đường mạt lộ giống như Cự Linh Thần. "Đạo Tổ cứu ta!" Trong cơn cấp bách, hắn chỉ có thể hô hoán như vậy.

Những người dân Nhân tộc phía dưới không khỏi cảm thấy hả dạ, trước đó họ đã cảm thấy vô cùng uất ức.

Sự xuất hiện của Hạo Thiên đè ép khiến mọi người đều không thở nổi, bộ dạng cao cao tại thượng đó thật khiến người ta khó chịu.

Giờ đây, Hạo Thiên cũng giống như tên phế vật Cự Linh Thần trong miệng hắn, cũng đang diễn màn kịch cầu cứu người khác!

Chỉ là Cự Linh Thần cầu cứu Hạo Thiên, còn Hạo Thiên thì cầu cứu Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi.

Oanh!

Trong phút chốc, trời đất đảo lộn.

Chớp mắt đã có vô số ánh hào quang lấp lánh.

Hạo Thiên cảm thấy áp lực trên người tan biến đi không ít.

Sau đó, bóng dáng một vị đạo nhân cũng hiện ra từ vòm trời.

Thụy thải ngàn điều, tử khí đông lai, ánh hà quang tỏa khắp, sương biếc thâm trầm.

Bên cạnh đạo nhân dường như có nhật nguyệt tinh thần vây quanh, hào quang tứ xạ, cũng có từng đạo quy tắc đại đạo diễn hóa.

Thật đúng là một cảnh tượng không thể tin nổi. "Hồng Quân Đạo Tổ!" Với tình huống như vậy, dù chưa từng thấy Hồng Quân bao giờ, Nhân tộc cũng nhận ra được thân phận của lão.

Ngoại trừ vị Hồng Quân Đạo Tổ chí cao vô thượng kia ra, còn ai có thể như thế này chứ?

Chương 216

"Đạo hữu hỏa khí thật lớn a!" Hồng Quân điều động sức mạnh trời đất bắt đầu phân đình kháng lễ với Chu Dịch.

Hạo Thiên chính là điểm cốt lõi của cuộc giao phong giữa hai vị Thánh nhân!

Cho nên Chu Dịch đương nhiên sẽ không quan tâm đến cách nhìn của Hồng Quân Đạo Tổ, muốn dùng Hồng Quân để ép hắn, Chu Dịch làm sao có thể dễ dàng buông tay chứ?

Nhưng Hạo Thiên dù sao cũng là chủ nhân trời đất do đích thân Hồng Quân Đạo Tổ bổ nhiệm.

Nếu Hạo Thiên vẫn lạc trong tay Chu Dịch, vậy thì thể diện của Hồng Quân Đạo Tổ sẽ mất sạch triệt để.

Do đó, mặc dù không quan tâm đến tính mạng của Hạo Thiên, lão cũng buộc phải ra tay bảo vệ. "Hồng Quân đạo hữu, bần tọa lại thấy tính cách mình đã ôn hòa đi không ít rồi, nếu không thì Ngọc Hoàng Đại Đế e là cũng không đợi nổi đạo hữu xuất hiện đâu." Đôi bên đối chọi gay gắt, không ai chịu nhường ai. "Đạo hữu, chúng ta đã nhiều năm không gặp, hay là tới Hỗn Độn luận đạo một phen?" Ánh mắt Hồng Quân khẽ nheo lại, mang theo vài phần nguy hiểm.

Lần này lão có thể đích thân xuất hiện ngăn cản Chu Dịch, tự nhiên là vì bản thân không hoàn toàn chịu sự khống chế của Thiên Đạo.

Chu Dịch năm lần bảy lượt khiến lão mất hết thể diện, Hồng Quân đã nhẫn nhịn tới giới hạn rồi.

Nếu Hạo Thiên chết trong tay Chu Dịch, vậy thì thực sự sẽ trở

thành một trò cười thiên đại.

Cả hai bên đều là những đại thần thông giả đỉnh tiêm, tự nhiên không thể chọn cách nhượng bộ vào lúc này.

Nắm đấm mới là chân lý lớn nhất.

Không ai nghĩ rằng Hồng Quân vào lúc này thực tâm muốn luận đạo với Chu Dịch.

Nếu cả hai tới Hỗn Độn, chắc chắn sẽ có một trận đại chiến.

Chu Dịch nheo mắt lại, đương nhiên biết ý đồ của Hồng Quân.

Lão cảm thấy Chu Dịch chưa đạt tới Thiên Đạo cảnh, muốn dùng thực lực để áp chế một bậc.

Nếu lúc này Chu Dịch chọn cách lùi bước, Hồng Quân sẽ không chút do dự áp dụng phương thức điên cuồng hơn để áp chế hắn.

Nếu trong cuộc giao phong trực diện này, Chu Dịch không có vốn liếng để phân đình kháng lễ với Hồng Quân, vậy thì sự phát triển sau này của Nhân tộc cũng sẽ bị Hồng Quân áp chế triệt để.

Chu Dịch không thể không bội phục, Hồng Quân quả nhiên vẫn là Hồng Quân đó, đúng là một con cáo già thực thụ.

Chỉ có điều, yếu tố mấu chốt để kế hoạch của Hồng Quân thành công nằm ở việc thực lực của lão thực sự có thể ổn định vượt qua Chu Dịch.

Nếu không thì tất cả chỉ là nói suông, thậm chí còn có khả năng mất cả chì lẫn chài.

Nếu là trước kia, Hồng Quân chắc chắn sẽ không lựa chọn như vậy.

Nhưng hiện tại, Hồng Quân khó khăn lắm mới có được cơ hội có thể thoát khỏi Thiên Đạo để va chạm trực diện với Chu Dịch.

Cộng thêm lão cũng không tin Chu Dịch có thể đột phá tới Thiên Đạo cảnh giới trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Bởi vì đột phá tới Thiên Đạo cảnh giới không phải là chuyện dễ dàng, nếu Hồng Quân không may mắn trở thành người đại diện của Thiên Đạo, e rằng lúc này lão vẫn còn đang loay hoay ở Hỗn Nguyên trung kỳ.

Trong thiết kế của lão, cho dù Chu Dịch có đạt được nhiều cơ duyên của Hồng Hoang đến mấy, muốn trực tiếp đạt tới Thiên Đạo cảnh giới thì đó cũng là chuyện viển vông.

Trong mắt Hồng Quân, Chu Dịch lúc này e rằng phải do dự hồi lâu.

Không ngờ, Chu Dịch lại đột nhiên cười vang một trận. "Hồng Quân đạo hữu muốn luận đạo với bản tọa một phen sao?

Bản tọa cũng vừa khéo có tâm tư đó." Nói xong, cơ thể Chu Dịch bay vọt lên không trung, sau một đạo hào quang lóe lên, hắn liền biến mất khỏi trời đất, xuất hiện trong chốn Hỗn Độn kia.

Dù phải đối mặt với Đạo Tổ duy nhất giữa trời đất là Hồng Quân, biểu tình của Chu Dịch cũng không hề có chút e sợ nào.

Dường như người hắn đối mặt không phải là vị chí cường giả của trời đất, mà chỉ là một phàm nhân tầm thường.

Biểu hiện này lại khiến sắc mặt Hồng Quân không mấy tốt đẹp. "Hừ!" Lão liếc nhìn Hạo Thiên một cái, thấy Hạo Thiên vừa thoát khỏi nguy hiểm đang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biểu hiện đó so với Cự Linh Thần cũng chẳng khác nhau là mấy.

Cảm nhận được ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ, lòng Hạo Thiên liền chùng xuống.

Không cần nói nhiều, bất kể Hồng Quân và Chu Dịch ai mạnh ai

yếu, Hạo Thiên là kẻ thua cuộc duy nhất. "Đi!" Vung tay một cái, Xích Cước Đại Tiên và mười vạn thiên binh thiên tướng đều quay trở về hướng Thiên Đình.

Lúc này bọn họ không còn gan dạ nào để tiếp tục ra tay với Vân Hoa tiên tử và ba huynh muội họ Dương nữa.

Chu Dịch muốn bảo vệ người, ai dám động vào?

Sau khi thiên binh rời đi, vô số người dân Nhân tộc cũng bộc phát ra từng trận kinh hô. "Chu Dịch Thánh Tôn!" "Không ngờ Thánh Tôn lại hóa thân thành tu sĩ tầm thường, ẩn cư ở một nơi bình thường như vậy." "Chúng ta cũng là những người được cùng sống ở một nơi với Thánh Tôn, đúng là vinh hạnh tột cùng!" "Ba đứa nhỏ nhà Dương Thiên Hữu thật đúng là có phúc khí, được Thánh Tôn thưởng thức." "Thảo nào trên người ba đứa nhỏ đó lại có một đạo kim quang ngăn cản nguy cơ, hóa ra là bút pháp của Thánh Tôn." Vô số người dân Nhân tộc vừa hâm mộ vừa kinh thán.

Dương Thiên Hữu và thê tử Vân Hoa tiên tử lúc này cũng đang ở trạng thái ngơ ngác, đặc biệt là Vân Hoa tiên tử.

Mặc dù sớm biết Chu Dịch dường như có điểm không tầm thường, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới phương diện khủng bố như vậy.

Giờ đây ngẫm lại tỉ mỉ, nàng lại lo lắng không biết mình có vô tình đắc tội Chu Dịch vào lúc nào đó không.

Nhưng nàng cũng nhanh chóng hoàn hồn, ôm ba đứa trẻ vào lòng, Vân Hoa lộ ra một biểu tình vừa sợ hãi vừa mừng rỡ: "Các con, đây chính là cơ duyên của các con!" Nhân tộc vẫn còn đang chìm trong chấn kinh, chỉ có Nhân Hoàng Hiên Viên lúc này lộ ra vài phần thần sắc lo âu.

Bởi vì thân là Nhân Hoàng, những gì hắn nhìn thấy có chút khác biệt với người thường.

Nếu trong cuộc luận đạo này Chu Dịch thua trận, Nhân tộc e rằng sẽ gặp phải đôi chút ma nạn.

Hiện giờ cục diện trời đất đều sẽ xuất hiện những biến hóa kinh người.

Chỉ có điều, sau khi nỗi lo âu đó xuất hiện, Hiên Viên lại nhanh chóng lắc đầu cười khổ. "Ta lo hão rồi!

Thánh Tôn có bao giờ khiến Nhân tộc ta thất vọng đâu?" Hiên Viên nhìn lên vòm trời, ánh mắt dường như thấu suốt Hỗn Độn.

Lúc này lúc này, Hồng Quân và Chu Dịch đang đứng đối lập nhau giữa hư không.

Biểu tình của cả hai đều mang theo vài phần ngưng trọng, uy thế hạo hãn từ trên người họ hiện ra, đủ loại quy tắc đan xen hội tụ thành từng mảnh tinh tú lấp lánh.

Trên người Hồng Quân có một sức mạnh vượt xa Hỗn Nguyên cảnh bộc phát ra, dường như cả thế giới Hồng Hoang đều hiện ra sau lưng lão, trở thành nguồn sức mạnh của lão.

Đây chính là sự biến hóa đặc thù của con đường mà Hồng Quân đã chọn, lúc này Hồng Quân dường như chính là Thiên Đạo Hồng Hoang, khí tức cuồn cuộn, không thể ngăn cản.

Lão tùy ý nắm tay lại, khí Hỗn Độn liền hội tụ, lại có vạn thiên quy tắc tan vỡ, hư không Hỗn Độn rung động bất an. "Chu Dịch đạo hữu, đây là cảm ngộ tu luyện nhiều năm của ta, xin chỉ giáo!" Hồng Quân nói xong, liền đưa tay đẩy về phía trước.

Vô cùng khí Hỗn Độn hội tụ trước mặt liền nghiền ép về phía Chu Dịch.

Trong khoảnh khắc, dường như vô cùng quy tắc trong Hỗn Độn đều bị ma diệt triệt để, khái niệm về thời không đều bị xóa bỏ hoàn toàn.

Đó là sự thể hiện ý chí của đại đạo, là đòn phủ đầu mà Hồng Quân dành cho Chu Dịch.

Nếu Chu Dịch ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, vậy thì kết cục của trận đại chiến này cũng không cần bàn tới nữa.

Không phải Thiên Đạo cảnh, làm sao có thể đặt lên bàn cân so sánh với Hồng Quân chứ?

Lúc này trên mặt Hồng Quân mang theo ý cười rõ rệt.

Theo lão thấy, những gì Chu Dịch vừa làm chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, tất cả trước mặt lão đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ là khi Hồng Quân tưởng rằng phần thắng đã nắm chắc trong tay, lại thấy biểu tình của Chu Dịch vẫn vô cùng thản nhiên. "Phù Đồ Vạn Giới!" Một phương trời đất đột nhiên xuất hiện trước mắt Chu Dịch, hư ảnh thế giới đó bao hàm vạn thiên, lại có trời đất Phù Đồ, vạn giới hồng trần.

Kim quang rực rỡ, lộng lẫy vô cùng!

Nó chẳng hề kém cạnh thế giới Hồng Hoang là bao.

Chương 217

Thấp thoáng có thế giới Hồng Mông lấp lánh trong đó, tiên nhạc bát âm vang vọng hoàn vũ.

Vạn thiên khánh vân bao phủ thân hình, sức mạnh phòng ngự sung xích trời đất.

Đạo pháp vô cùng tựa như của Hồng Quân rơi vào trước mắt Chu Dịch.

Khí Hỗn Độn không ngừng tan biến và khánh vân hạo hãn rực rỡ chói mắt va chạm tại một chỗ.

Bốn phương Hỗn Độn vang lên những tiếng nổ vang vô tận.

Nhưng đáng tiếc, uy lực của vụ nổ cổ xưa đó lại hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới Chu Dịch, thậm chí ngay cả việc khiến hắn lùi lại một bước cũng không làm được. "Hỗn Độn Linh Bảo!

Sao lại có vật này được?" Khi Phù Đồ Vạn Giới xuất hiện, lòng Hồng Quân liền dấy lên sóng gió mãnh liệt.

Trong thế giới Hồng Hoang, pháp bảo mạnh nhất không gì khác ngoài Tiên Thiên Chí Bảo.

Trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, trong Hỗn Độn quả thực tồn tại không ít Hỗn Độn Linh Bảo vượt xa Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong đó nổi danh nhất chính là ba món Hỗn Độn Chí Bảo của Bàn Cổ đại thần: Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Thanh Liên.

Ba món Hỗn Độn Chí Bảo cuối cùng cũng phân hóa thành nhiều pháp bảo rơi vào tay những người có duyên tương ứng.

Dưới sự áp chế của Thiên Đạo Hồng Hoang, căn bản không tồn tại những sự vật vượt cấp Tiên Thiên Chí Bảo trở lên.

Do đó Hồng Quân chưa từng nghĩ tới trong tay Chu Dịch lại có một món pháp bảo như vậy.

Nhưng dù có kinh ngạc đến đâu, sự thật trước mắt cũng không hề thay đổi.

Dưới Phù Đồ Vạn Giới kia, cho dù Hồng Quân là cường giả Thiên Đạo cảnh cũng không thể tạo thành uy hiếp to lớn đối với Chu Dịch.

Sự chấn động trong lòng nhanh chóng bị đè nén xuống, sắc mặt Hồng Quân đột nhiên âm trầm đi vài phần.

Chu Dịch thì vô cùng hài lòng nhìn món pháp bảo này.

Phù Đồ Vạn Giới!

Một pháp bảo phòng ngự cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Để có được món pháp bảo này, Chu Dịch đã phải bỏ ra rất nhiều Tiên Thiên Chí Bảo, đồng thời nướng sạch tám mươi ức tích phân hệ thống vào đó.

May mắn là món pháp bảo này không khiến Chu Dịch thất vọng.

Lần đầu ra tay đã trực tiếp ngăn chặn được thủ đoạn công phạt của Thiên Đạo cảnh, thậm chí vẫn còn dư sức.

Có thể khẳng định rằng, cho dù lúc này Chu Dịch chưa phải là cường giả Thiên Đạo cảnh, khi đối mặt với đối thủ như Hồng Quân, dựa vào một món Hỗn Độn Linh Bảo chí ít cũng có thể chống đỡ hàng ngàn chiêu. "Quả nhiên là bảo bối tốt!" Hồng Quân lạnh hừ một tiếng nói: "Chẳng trách đạo hữu hiện giờ lại bố trí hai môn đại đạo luyện đan và luyện khí trong Nhân tộc.

Hóa ra đạo hữu đã đạt tới trình độ không thể tin nổi trên cả hai con

đường đó." Trong mắt Hồng Quân, món pháp bảo này chắc chắn là do Chu Dịch luyện chế thành, ngoài ra không còn cách giải thích nào khác.

Còn về việc vì sao Chu Dịch có thể phá vỡ ranh giới giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên, thậm chí vượt qua sự thúc phược của Thiên Đạo Hồng Hoang, thì lão không thể biết được.

Bởi vì trong mắt Hồng Quân, bí mật trên người Chu Dịch thực sự quá nhiều, nhiều đến mức ngay cả khi lão động dụng bản nguyên để suy tính cũng không ra được ngô khoai gì. "Đạo hữu nghĩ nhiều rồi!" Chu Dịch khẽ cười: "Có đi có lại mới toại lòng nhau, đạo hữu cũng nên kiến thức thủ đoạn của bản tọa một chút đi." Nói xong, Chu Dịch vung tay một cái, hai món Tiên Thiên Chí Bảo hiện ra trong tay hắn.

Hai món Tiên Thiên Chí Bảo này không xa lạ gì, đó là Hỗn Độn Chung mà Chu Dịch có được sau lượng kiếp Vu Tộc - Yêu Tộc, cùng với sát phạt chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm của La Hầu ngày trước.

Khi hai món pháp bảo xuất hiện, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám xem thường.

Thấy lão vung tay lên trời, vô số đạo pháp diễn hóa nơi đầu ngón tay, dệt thành một dòng sông dài.

Đó là Đại Đạo Trường Hà thuộc về Hồng Quân Đạo Tổ, là sự thể hiện cụ thể cho con đường tu luyện của lão.

Dường như cảm thấy vẫn chưa đủ hoàn thiện, Hồng Quân vung tay một cái, lại tung ra một món Tiên Thiên Chí Bảo.

Món Tiên Thiên Chí Bảo này chính là Càn Khôn Đỉnh mà Hồng Quân đã ra tay tranh đoạt trong trận chiến Đạo - Ma.

Càn Khôn Đỉnh có thể công có thể thủ, nhưng tác dụng lớn nhất của nó nằm ở việc luyện chế pháp bảo, sở hữu công hiệu thần kỳ là

chuyển hóa pháp bảo Hậu Thiên thành pháp bảo Tiên Thiên.

Có một cách nói rằng, Thánh nhân không cần sự gia trì của chí bảo.

Cũng chính vì vậy, Hồng Quân mới phân chia rất nhiều chí bảo trên người cho mấy vị đệ tử.

Nhưng thực tế, cách nói đó hoàn toàn sai lầm.

Cho dù đã tu luyện tới tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thì pháp bảo vẫn vô cùng quan trọng.

Tại sao Hồng Quân không giao mảnh vỡ quy tắc Tạo Hóa cho đệ tử?

Cũng không tặng Càn Khôn Đỉnh cho bất kỳ ai?

Bởi vì hai món pháp bảo này có tác dụng rất lớn đối với lão.

Ngược lại, những pháp bảo như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên vốn dĩ thuộc về Lão Tử và Nguyên Thủy, nếu Hồng Quân muốn giữ những Tiên Thiên Chí Bảo đó trong tay thì e rằng phải gánh chịu nhân quả thiên đại, thực sự không hay chút nào.

Lúc này, Càn Khôn Đỉnh trong tay lão phóng to gấp vô số lần.

Mang theo sức mạnh quy tắc đại đạo, Càn Khôn Đỉnh phát ra những tiếng ông minh kịch liệt.

Từng tầng sóng gợn khuếch tán ra, dệt thành một lớp phòng ngự tuyệt cường. "Chu đạo hữu không cần phí công vô ích đâu.

Bần tọa cách đây không lâu đã thành công đột phá tới Thiên Đạo cảnh.

Nếu đạo hữu chưa có tu vi Thiên Đạo cảnh, mọi thủ đoạn đều chỉ là uổng công mà thôi.

Trong tay có một món Hỗn Độn Linh Bảo thì đã sao?

Nếu bản tọa không ngừng tấn công, món pháp bảo phòng ngự Hỗn Độn Linh Bảo kia cũng không ngăn cản được ta." Mặc dù việc Chu Dịch lấy ra một món Hỗn Độn Linh Bảo khiến Hồng Quân có chút kinh ngạc, nhưng không nghi ngờ gì, lão vẫn tràn đầy tự tin.

Chỉ cần Chu Dịch chưa tu luyện tới cảnh giới Thiên Đạo, lão sẽ lập được thế bất bại.

Chỉ có điều sự tự tin đó đã bị đánh tan triệt để trong vài giây ngắn ngủi sau đó.

Khí tức trên người Chu Dịch cũng liên tục thăng hoa, pháp lực Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên kết nối với hư không Hỗn Độn.

Mức độ mạnh mẽ của nó so với Hồng Quân cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Sau cùng Hồng Quân chỉ là Thiên Đạo Thánh nhân, còn Chu Dịch là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Kẻ sau tự thân mạnh mẽ, kẻ trước thì cần mượn sức mạnh Thiên Đạo.

Nếu muốn phân định cao thấp vào lúc này, tự nhiên kẻ sau sẽ chiếm ưu thế hơn.

Cảm nhận được sức mạnh đối diện dường như có xu thế áp đảo, sắc mặt Hồng Quân biến hóa điên cuồng. "Làm sao có thể?

Ngươi cũng đã tu luyện tới Thiên Đạo cảnh rồi!" Trong mắt Hồng Quân, việc Chu Dịch đạt tới Hỗn Nguyên hậu kỳ đã là chuyện cực kỳ hiếm thấy rồi, sao có thể thực sự ngồi ngang hàng với lão được?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, một nỗi thất bại tự nhiên sinh ra,

khiến Hồng Quân bị đả kích nặng nề. "Đạo hữu chớ cười, chỉ là Thiên Đạo cảnh thôi mà, có gì mà phải kinh ngạc như vậy?" Chu Dịch cười lớn.

Hồng Quân thì uất ức đến cực điểm. "Chỉ là Thiên Đạo cảnh thôi mà".

Nghe xem, đó là lời của con người sao?

Hồng Quân đã phải trả giá không biết bao nhiêu nỗ lực mới đạt được mục đích đó, vậy mà hiện tại lại bị vượt qua một cách dễ dàng như vậy?

Lòng không cam tâm a.

Chương 218

"Không xong!" Đúng lúc này, Hồng Quân mới sực tỉnh, Tru Tiên Tứ Kiếm và Hỗn Độn Chung trong tay Chu Dịch không phải hạng vừa!

Hồng Quân vẫn còn đang chìm trong chấn động và sự xấu hổ khi bị vả mặt, sau khi cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ Tru Tiên Tứ Kiếm và Hỗn Độn Chung mới bừng tỉnh.

Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Chu Dịch bắt đầu diễn hóa thành một phương đại trận phong tỏa trời đất.

Trận pháp ảo diệu vô cùng, bám rễ sâu trong Hỗn Độn.

Hồng Quân Đạo Tổ biết rõ sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng lúc này muốn ngăn chặn đã lực bất tòng tâm.

Hư không Hỗn Độn hoàn toàn bị phong tỏa, cho dù mạnh mẽ như Hồng Quân lúc này cũng không thể thoát ra được.

Đương nhiên, Tru Tiên Kiếm Trận mặc dù có thể nhốt được Hồng Quân, nhưng lại không thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với lão.

Tuy nhiên nếu có thêm Hỗn Độn Chung thì tình hình lại khác.

Trong sự chưởng khống của Chu Dịch, Hỗn Độn Chung tỏa ra uy lực kinh người.

Sức mạnh phong tỏa thời không cùng Tru Tiên Tứ Kiếm dường như có cùng mục đích.

Hai luồng sức mạnh cộng hưởng lại tạo thành một đại đạo thời gian và không gian độc đáo.

Đại đạo đan xen, hiện ra sức mạnh bàng bạc vô tiền khoáng hậu.

Hai dòng sông dài dường như vượt qua ranh giới thời không, lại hiện ra hình thái kiếm mang sắc bén.

Sức mạnh giảo sát trong đó tự nhiên vô cùng kinh nhân.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm.

Bốn thanh lợi kiếm hòa nhập vào đại đạo thời không, nhưng đó mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

Sức mạnh pháp tắc đại đạo cuồn cuộn không ngừng bắt đầu hiện ra từ trên người Chu Dịch, khiến hắn lúc này tựa như một mặt trời rực rỡ chiếu sáng trời đất.

Không chỉ có thời không, mà còn có sức mạnh tạo hóa, sức mạnh âm dương, sức mạnh ngũ hành, quy tắc thế giới.

Cuối cùng hội tụ thành một quy tắc lực vô tiền khoáng hậu.

Chu Dịch trước đây khi đối mặt với tàn hồn Bàn Cổ truyền đạo, đã từ chối sự cám dỗ của Bàn Cổ khi muốn truyền thụ Khai Thiên Cửu Thức.

Đối với Chu Dịch mà nói, đó không phải là đạo của hắn.

Những gì hắn thi triển lúc này chính là sự thể hiện đạo mà hắn tu luyện.

Hạo hạo đãng đãng tựa như ngân hà đổ xuống!

Dường như quán xuyên cổ kim, lại giống như trấn áp hoàn vũ!

Cộng thêm thực lực Thiên Đạo cảnh mạnh mẽ của bản thân Chu Dịch, tất cả đều là uy hiếp to lớn đối với Hồng Quân Đạo Tổ.

Đối mặt với dòng thác kiếm khí quy tắc hạo hãn đó, Càn Khôn Đỉnh trước mặt Hồng Quân cũng đang rung rẩy và lay động điên cuồng. "Định!" Lúc này Hồng Quân không màng được gì nữa, lập tức

điều động toàn bộ sức mạnh để ngăn chặn đòn tấn công không thể cản phá đó của Chu Dịch.

Khoảnh khắc đôi bên tiếp xúc, cảnh tượng thực sự còn chấn động hơn vừa nãy.

Chí bảo Càn Khôn Đỉnh phát ra tiếng bi minh, đại đạo của đôi bên lúc này điên cuồng tan vỡ.

Dư ba thần thông rực rỡ vô cùng khuếch tán ra cửu thiên thập địa, vang vọng khắp hoàn vũ Hỗn Độn.

Vạn thiên kiếm khí xé toạc hư không Hỗn Độn, từng đạo đại đạo nghiền nát vô số quy tắc.

Trong phút chốc, cơ thể Hồng Quân điên cuồng lùi lại, bước chân của Chu Dịch cũng không thể đứng vững.

Cả hai lúc này đều cảm nhận được uy hiếp kinh người.

Mặc dù Chu Dịch có được một món linh bảo, nhưng chí bảo trong tay cũng không thể mang lại uy hiếp trí mạng cho Hồng Quân.

Cuộc giao phong ngày hôm nay, Hồng Quân đã thua!

Điểm này cả hai đều tự hiểu rõ.

Bởi vì Hồng Quân không thể làm gì được Chu Dịch, Phù Đồ Vạn Giới có thể khiến mọi thủ đoạn của Hồng Quân đều trở thành hư vô.

Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Chu Dịch mặc dù không thể thực sự uy hiếp Hồng Quân, nhưng lại có thể khiến lão nếm đủ mùi đau khổ.

Đôi bên nếu cứ tiếp tục tranh đấu, e là hàng vạn năm nữa cũng không có kết quả.

Hồng Quân có một ưu thế lớn nhất, lão là Thiên Đạo Thánh nhân, là người đại diện Thiên Đạo của Hồng Hoang hiện nay.

Những vị Thánh nhân như Lão Tử, Nguyên Thủy sau khi bị Chu Dịch chém giết đều có thể hồi sinh thông qua Thiên Đạo Hồng Hoang, huống chi bản thân Hồng Quân Đạo Tổ.

Cho dù Chu Dịch có bám riết không buông, tiêu tốn lượng lớn thời gian để diệt sát Hồng Quân triệt để thì kết cục cuối cùng cũng không mấy lạc quan.

Hơn nữa hiện tại Nhân tộc Hồng Hoang đang ở thời điểm mấu chốt, Chu Dịch không thể bỏ mặc không quan tâm. "Thủ đoạn của đạo hữu thật cao minh, lão đạo cam bái hạ phong!" Người xuống nước trước chắc chắn là Hồng Quân, mặc dù Chu Dịch cũng có điều cố kỵ, nhưng phiền phức của Hồng Quân còn lớn hơn!

Lúc này, Hồng Quân muốn thoát thân trước cũng là chuyện đương nhiên. "Hồng Quân đạo hữu không còn hứng thú luận đạo nữa sao?" Chu Dịch khẽ mỉm cười, ngữ khí châm chọc lại vô cùng rõ rệt.

Mặt Hồng Quân giật giật một hồi, nhưng không hề cãi lại Chu Dịch. "Đạo hữu chê cười rồi, chuyện ngày hôm nay quả thực Hạo Thiên có điều không thỏa, nếu biết ba huynh muội nhà họ Dương có quan hệ như vậy với đạo hữu, Hạo Thiên chắc chắn không dám mạo phạm như thế!

Đạo hữu đại nhân đại lượng, hà tất phải chấp nhặt với một kẻ tiểu bối chứ?" Mặc dù cuộc giao phong này Hồng Quân đã mất mặt, nhưng Hạo Thiên lão phải giữ lại bằng được, nếu hiện giờ Thiên Đình mất đi chủ nhân, kế hoạch của lão cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chu Dịch cười lạnh một tiếng: "Bản tọa tự nhiên sẽ không chấp nhặt với tiểu bối.

Chỉ là Hạo Thiên dù sao cũng là đồng tử dưới tòa của Hồng Quân đạo hữu, chuyện này đạo hữu quả thực không thể phủi sạch quan hệ được.

Không biết Hồng Quân đạo hữu có thể đưa ra thái độ gì đây?" Trước ngày hôm nay, cho dù Hồng Quân không muốn ra tay với Chu Dịch để tránh vướng vào nhân quả, nhưng cũng tuyệt đối không thể để Chu Dịch uy hiếp một cách công khai như thế.

Bất kể là ngoài sáng hay trong tối, Chu Dịch thực sự đã mang lại cảm giác nguy cơ cho Hồng Quân.

Nếu trước khi thăm dò được thực lực chân thực của Chu Dịch vào ngày hôm nay, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không cho Chu Dịch cơ hội phóng túng như vậy.

Bởi vì theo lão thấy, nếu có thể thực sự ra tay, Chu Dịch tuyệt đối không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với lão.

Nhưng hiện tại, thực lực của Chu Dịch không những không kém cạnh lão, mà thủ đoạn còn có phần thắng hơn một bậc.

Cán cân thắng lợi bắt đầu nghiêng về phía Chu Dịch, ngay cả Hồng Quân cũng buộc phải ngậm đắng nuốt cay.

Nếu không thể giải quyết ổn thỏa chuyện này, ảnh hưởng đối với thế giới Hồng Hoang chắc chắn sẽ vô cùng kinh người.

Hiện giờ, Chu Dịch đã hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động. "Vậy đạo hữu muốn bần tọa phải đưa ra lời giải thích như thế nào đây?" Hồng Quân gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Vị Đạo Tổ Hồng Hoang cao cao tại thượng, giờ đây cũng rơi vào cảnh ngộ như thế này.

Hiện tại, lão đã có thể thấu hiểu cảm nhận của đám người Lão Tử, Nguyên Thủy rồi.

Chu Dịch cười nói: "Bần tọa cũng không phải hạng người không nói lý lẽ, hiện giờ Thiên Đình không thiện chí với Nhân tộc, Nhân tộc cũng nên có sự phân định rõ ràng với Thiên Đình.

Kể từ ngày hôm nay, Nhân tộc và Thiên Đình trong trời đất Hồng Hoang sẽ lần lượt chấp chưởng đại địa và thiên giới, nước sông không phạm nước giếng!

Đạo hữu, thấy thế nào?" Sắc mặt Hồng Quân càng thêm khó coi.

Yêu cầu của Chu Dịch thực sự đã vượt quá mức độ dung nhẫn của lão.

Nhân tộc chấp chưởng đại địa, Thiên Đình ngự trị trên vòm trời.

Nghe thế nào cũng thấy có chút quen thuộc?

Đơn giản chính là phiên bản Vu Tộc - Yêu Tộc!

Chương 219

Đó cũng không phải điểm mấu chốt.

Điểm mấu chốt thực sự nằm ở chỗ, nếu Nhân tộc chấp chưởng đại địa, vậy thì Thiên Đình sẽ không còn bất kỳ lý do nào để ngăn cản Nhân tộc thu thập các loại tài nguyên trên đại địa Hồng Hoang nữa.

Mâu thuẫn giữa Thiên Đình và Nhân tộc hiện nay thể hiện cụ thể ở việc tranh đoạt tài nguyên.

Chính vì sách lược của Thiên Đình mà tốc độ phát triển của Nhân tộc bị ức chế nặng nề.

Đồng thời, những tài nguyên pháp bảo có được từ Hồng Hoang đại địa cũng tăng cường cực đại thực lực cho Thiên Đình, thu hút thêm nhiều đại năng Hồng Hoang gia nhập.

Dù Hồng Quân Đạo Tổ không coi trọng Hạo Thiên, nhưng đối với chính sách này của hắn, lão lại hết sức hài lòng.

Thế nhưng lúc này Chu Dịch lại muốn phá vỡ điều đó, để Nhân tộc trở lại quỹ đạo phát triển bình thường.

Hồng Quân tuyệt đối không thể đáp ứng!

Giờ phút này, lão tỏ ra vài phần do dự và trì nghi.

Chu Dịch thấy vậy, đương nhiên hiểu rõ Hồng Quân Đạo Tổ không dễ dàng đáp ứng điều kiện như thế.

Ngay lập tức, Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra những tiếng ngân nga, Hỗn Độn Chung chấn động hư không, khuếch tán sức mạnh thời không bàng bạc.

Khí tức của Chu Dịch như sơn băng địa liệt ép về phía Hồng

Quân.

Trong nháy mắt, hắn lại một lần nữa ra tay. "Xem ra Hồng Quân đạo hữu vẫn chưa có chủ ý nha!

Để bản tọa giúp đạo hữu hạ quyết tâm vậy." Hiện tại Chu Dịch nắm giữ quyền chủ động, làm sao có thể không hung hăng bức bách Hồng Quân một phen?

Kiếm mang thôn phệ, một lần nữa hóa thành trường hà kiếm khí.

Vô cùng quy tắc chi lực đan xen, dẫn phát tiếng oanh minh của Đại Đạo!

Hồng Quân lão đạo biến sắc, liên tục ra tay chống đỡ. "Chu Dịch...!" Trong lòng lão phẫn nộ đến cực điểm, nhưng hiện tại lão không phải là người có tiếng nói.

Ý đồ của Chu Dịch rất đơn giản, nếu Hồng Quân không đồng ý, vậy thì đánh đến khi đồng ý mới thôi.

Dù sao bây giờ Nhân tộc có khí vận của Tam Hoàng trấn áp, lại có mấy vị Thánh nhân hộ giá đạo hàng, đang không ngừng tiến bước trên quỹ đạo.

Thiên Đình dù có ưu thế nhất định, cũng không thể ngăn cản sự phát triển của Nhân tộc.

Nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ trở về bày mưu tính kế, e rằng chẳng bao lâu nữa Nhân tộc sẽ thực hiện siêu việt triệt để.

Đến lúc đó, mọi kế hoạch của Hồng Quân đều sẽ bị xáo trộn, việc thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang cũng sẽ trở thành một trò cười.

Uỳnh!

Bùm!!!

Trong Hỗn Độn vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đại Đạo của hai người va chạm dữ dội!

Hồng Quân không tin tà, mấy lần phản kích nhưng không ngoài dự đoán, thủ đoạn của Chu Dịch hiện tại rõ ràng cao siêu hơn một bậc.

Trong bốn lần giao thủ, có đến tám phần Chu Dịch chiếm thượng phong.

Nếu tiếp tục thế này, Hồng Quân Đạo Tổ chắc chắn sẽ không trụ vững. "Đạo hữu, dừng tay!

Điều kiện của ngươi, ta đáp ứng!" Dù trong lòng uất ức đến cực điểm, nhưng lúc này Hồng Quân phải đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Chu Dịch thấy thế mới dần bình tức pháp lực trên người. "Đạo hữu sớm sảng khoái như vậy thì đâu cần phiền phức thế này?

Bản tọa hy vọng sớm nhìn thấy thái độ của đạo hữu!" Chu Dịch không yêu cầu Hồng Quân lập Đại Đạo thệ ngôn.

Với địa vị của Hồng Quân, nếu ép buộc lập thệ, e là lão sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Hơn nữa Chu Dịch cũng không sợ Hồng Quân lật lọng.

Nếu dám phản bội, Chu Dịch sẽ khiến Thiên Đình long trời lở đất, khi đó mọi mưu đồ của Hồng Quân sẽ tan thành mây khói.

Sau đó, Chu Dịch tiêu tán trong Hỗn Độn, trở về Hồng Hoang thiên địa.

Hồng Quân nhìn theo hướng Chu Dịch rời đi, thần sắc ngày càng âm trầm.

Hồi lâu sau, lão mới bất lực lắc đầu, vận động pháp lực lên tiếng với toàn Hồng Hoang: "Từ nay về sau, Thiên Đình tọa trấn Thái Cổ Tinh Không, Nhân tộc chưởng quản Hồng Hoang đại địa, đôi bên không can thiệp, không xâm phạm lẫn nhau!" Là người phát ngôn của

Thiên Đạo, giọng nói của Hồng Quân lập tức lan tỏa đến mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Vô số sinh linh chấn động, vô số đại năng bàng hoàng kinh hãi.

Câu nói này nghe thật quen tai.

Suy ngẫm một chút, bọn họ đều hiểu ra, đó chẳng phải là quyết định của Hồng Quân khi Vu tộc và Yêu tộc tranh đấu kịch liệt ngày xưa sao?

Hiện tại đưa ra quyết định tương tự, ý nghĩa của nó không đơn thuần chỉ là lập trường giữa Thiên Đình và Nhân tộc.

Việc Thiên Đình và Nhân tộc tranh đoạt tài nguyên không ai là không biết.

Giờ đây, Hồng Quân Đạo Tổ phán quyết như vậy đã đẩy Thiên Đình vào tình thế vô cùng khó xử.

Thế phát triển của Nhân tộc vốn đang mạnh mẽ, sau này e rằng sẽ còn tiến xa hơn.

Đến lúc đó, Thiên Đình liệu có thể đối kháng và áp chế Nhân tộc như hiện tại?

Cục diện thiên địa e rằng sẽ có một biến động lớn.

Biến động này vừa là cơ duyên vừa là nguy hiểm!

Không ít kẻ bắt đầu nảy sinh tâm tư.

Nên chọn đứng đội một bên, hay im lặng đóng cửa sơn môn không để ý thế sự?

Đây là một quyết định vô cùng khó khăn.

Không, có người không chỉ dừng lại ở cục diện thiên địa, mà còn suy đoán nguyên nhân khiến Hồng Quân Đạo Tổ phải lên tiếng.

Mọi người đều biết Thiên Đình là do một tay Hồng Quân nâng đỡ, đại diện cho ý chí của lão.

Còn Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, Chu Dịch lại là Thánh Tôn của Nhân tộc.

Sự tranh chấp giữa Thiên và Nhân thực tế là cuộc đọ sức giữa hai vị Chí cao Thánh nhân.

Hiện tại Hồng Quân lên tiếng, vô thức đã lựa chọn nhượng bộ.

Kết hợp với những chuyện xảy ra tại Đào Sơn, vô số người trong lòng đã có một suy đoán. "Có lẽ vị Chu Dịch Thánh nhân kia đã khiến Hồng Quân Đạo Tổ không thể không nhượng bộ rồi." "Thật hay giả vậy?

Chu Dịch thật sự có bản lĩnh tranh cao thấp với Đạo Tổ sao?" "Đến Hồng Quân còn phải nhượng bộ, sao có thể là giả được?" "Hai người bọn họ luận đạo trong Hỗn Độn, ai mà không biết đó là một cuộc đọ sức đầy hung hiểm chứ?" Có người hoài nghi, cũng có người tin chắc!

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, sau lần này, uy danh của Hồng Quân Đạo Tổ thực sự không còn vang dội như trước.

Dù trước đây mấy lần chịu thiệt dưới tay Chu Dịch, Hồng Quân vẫn thường có cách phản kích thích đáng.

Hoặc là không chiếm được tiện nghi, nhưng cũng chẳng thiệt thòi bao nhiêu.

Nguyên nhân là vì trước đó Hồng Quân đều sai bảo mấy vị đệ tử đối phó Chu Dịch, bản thân lão không ra mặt.

Vì vậy, dù bị Chu Dịch áp chế, Hồng Quân vẫn có thể đứng ngoài cuộc, không mất mặt quá lớn.

Giờ đây, Hồng Quân đích thân ra tay nhưng lại vấp ngã một cú đau đớn dưới tay Chu Dịch, thậm chí danh tiếng Đạo Tổ cũng bị tổn hại, thật chỉ có thể dùng một chữ 'thảm' để hình dung!

Chương 220

Khi tình huống này xuất hiện, tại các đạo trường Thánh nhân như Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Kim Ngao Đảo Đông Hải đều truyền ra những tiếng kinh hô. "Lão sư bại rồi!" "Đạo Tổ bại rồi!" Lão Tử, Nguyên Thủy cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bốn sư huynh đệ lúc này hoàn toàn rơi vào sự trầm mặc và ngây dại.

Suốt thời gian qua bọn họ vẫn giữ được bình tĩnh là vì tin rằng chỉ cần Hồng Quân Đạo Tổ ra tay sẽ có thể xoay chuyển tình thế, áp chế triệt để Chu Dịch.

Khi đó, sự bất mãn và phẫn nộ trong lòng bọn họ sẽ tan biến.

Nhưng bây giờ, khi ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng chọn lùi bước, bọn họ hiểu rằng độ khó để đối phó với Chu Dịch đã tăng lên gấp bội. "Quả thực không ngờ, có ngày Chu Dịch lại có thể đứng cùng đẳng cấp với lão sư." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Sắc mặt Lão Tử cũng chẳng khá hơn: "Nếu sư tôn cũng không thể trực tiếp đối phó Chu Dịch, chúng ta buộc phải tìm ra một cách khác thôi.

Hiện tại Thiên Đình tuy bị áp chế, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc!" Lão Tử nhìn xa trông rộng hơn, lão hiểu rằng cơn bão sắp tới sẽ còn mãnh liệt hơn nữa. "Huynh trưởng, chúng ta có nên đi bái kiến lão sư không?" Nguyên Thủy trong lòng khó chịu, tự nhiên muốn đi gặp Hồng Quân để hỏi cho rõ ngọn ngành!

Lão Tử chậm rãi gật đầu đồng ý với quan điểm của Nguyên Thủy.

Dù biết Hồng Quân đã thất bại dưới tay Chu Dịch, nhưng nếu không hỏi rõ, e rằng sẽ có sơ suất.

Hơn nữa, bọn họ cũng muốn biết thực lực chân thực của Chu Dịch hiện giờ ra sao.

Ngay khi hai người nảy ra ý nghĩ đó, một luồng thần niệm đồng thời rơi vào não hải của cả hai. "Lão sư...!" Tại Lôi Âm Tự trên Tu Di Sơn, trong vô lượng Phật quốc, kim liên nở rộ từng đóa.

Trên hai đóa hoa lớn nhất, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân đang ngồi xếp bằng.

Sau khi cảm ứng được hành động của Hồng Quân, bọn họ cũng rơi vào chấn động và không thể tin nổi suốt một thời gian dài. "Sao có thể như vậy!" "Tại sao lại như vậy?" Nếu Thiên Đình không thể lớn mạnh, Nhân tộc lâu dài trở thành bá chủ thiên địa, thì Huyền môn khi nào mới có thể đại hưng?

Dù hai người từ lâu đã có tâm tư phản bội Huyền môn, nhưng hiện tại vẫn là người của Huyền môn.

Huống hồ, nếu Huyền môn không trải qua quá trình thịnh cực tất suy, thì bọn họ làm gì có cơ hội hưng thịnh triệt để?

Vì vậy, dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không quá để ý đến Thiên Đình hay đại giáo của Lão Tử, Nguyên Thủy, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn đang đứng cùng một chiến tuyến.

Lúc này trong lòng cả hai cũng vô cùng lo lắng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cúi đầu thở dài, Chuẩn Đề cũng sầu mướt khổ sở.

Nhưng chính lúc này, giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ lọt vào tai hai người: "Tốc tới Tử Tiêu Cung!" Đạo Tổ có lệnh, hai người tự nhiên không dám chậm trễ, lập tức vận chuyển pháp lực Thánh nhân đi về phía Tử Tiêu Cung.

Khi bọn họ đến nơi, trong cung đã có hai bóng người, không cần

đoán cũng biết chính là Lão Tử và Nguyên Thủy. "Bái kiến Lão Tử sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh!" Hai người hơi hành lễ, khoảnh khắc sau, bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ cũng xuất hiện trên cao.

Bốn người vội vàng tiến lên chuẩn bị hành lễ.

Hồng Quân hiện tại rõ ràng không có tâm trạng, khẽ xua tay: "Không cần đa lễ!

Ta gọi các ngươi tới đây là có việc quan trọng cần thương lượng!" Thần tình Hồng Quân nghiêm túc, mấy vị Thánh nhân đều hiểu chuyện này chắc chắn liên quan đến Chu Dịch.

Thứ bọn họ tò mò nhất lúc này chính là những gì liên quan đến hắn. "Lão sư!

Chúng đệ tử đang lắng nghe!" Lão Tử cung kính nói.

Hồng Quân gật đầu, đón lấy ánh mắt tò mò của bốn người, lão lạnh lùng nói: "Tên Chu Dịch kia vượt ngoài dự đoán của ta, hiện giờ hắn cũng đã là cường giả Thiên Đạo cảnh giống như ta rồi." Câu nói vừa dứt, sắc mặt Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác đều biến hóa.

Vừa nằm ngoài dự kiến, lại vừa hợp tình hợp lý.

Nếu Chu Dịch không có thực lực Thiên Đạo cảnh, làm sao Hồng Quân Đạo Tổ có thể cúi đầu?

Chỉ là trong lòng bọn họ vẫn không muốn tin vào sự thật này mà thôi.

Nay có được câu trả lời từ chính miệng Hồng Quân, không tin không được. "Thiên Đạo cảnh giới...!" Lão Tử lẩm bẩm.

Cả bốn người đều là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng luận về tu vi cảnh giới, bọn họ chỉ ở mức Hỗn Nguyên sơ kỳ và trung kỳ.

Cách Thiên Đạo cảnh còn một đoạn đường rất dài.

Nay Chu Dịch lại có thể thuận lợi tiến vào Thiên Đạo cảnh như Hồng Quân, làm sao lòng bọn họ không bùng lên ngọn lửa đố kỵ? "Lão sư!

Chu Dịch kia có thực lực Thiên Đạo cảnh, nhưng lão sư dù sao cũng là người phát ngôn Thiên Đạo, là Hồng Hoang Đạo Tổ đường đường chính chính!

Chẳng lẽ Chu Dịch thật sự có thực lực chia quyền kháng lễ với người sao?" Nguyên Thủy hỏi.

Cảnh giới là cảnh giới, thực lực là thực lực!

Điều này mấy vị Thánh nhân đều hiểu rõ.

Trong Hồng Hoang, cách tăng cường cảnh giới có lẽ không nhiều, nhưng cách nâng cao thực lực lại vô cùng phức tạp, bất kể là pháp bảo, thần thông hay tu luyện công pháp đặc thù.

Quan trọng nhất là việc tham ngộ quy tắc và Đại Đạo, tất cả đều ảnh hưởng đến thực lực cụ thể.

Dưới cảnh giới Hỗn Nguyên, sự gia trì của một món Chí bảo có thể tăng thực lực tu sĩ lên ít nhất một lần.

Thậm chí dùng Chí bảo để vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là chuyện bất khả thi.

Sau Đại La Kim Tiên sẽ tu luyện quy tắc, mức độ nắm giữ quy tắc quyết định cường nhược.

Hồng Quân tự nhiên là nhóm người mạnh nhất thế gian.

Trong mắt Lão Tử và Nguyên Thủy, Hồng Quân bất kể là thần thông đạo pháp hay tham ngộ quy tắc đều là đỉnh tiêm của Hồng Hoang, bởi lão là người phát ngôn của Thiên Đạo mà.

Chu Dịch làm sao có thể là đối thủ của Hồng Quân ở những phương diện này?

Nhưng đáng tiếc, dù Hồng Quân không muốn thừa nhận, nhưng lĩnh ngộ và tạo nghệ của Chu Dịch về Quy tắc Đại Đạo quả thực mạnh hơn lão một chút.

Dù chỉ là một chút, nhưng đó là sự thật không thể chối cãi.

Điều này thật không thể tin nổi, ngay cả chính Hồng Quân đến giờ vẫn không hiểu nổi.

Cũng chính vì thế, khi giao phong, Chu Dịch và Hồng Quân mới ở thế cân tài cân sức.

Chu Dịch lại có một món Hỗn Độn Linh Bảo, bẩm sinh đã đứng ở vị trí bất bại, còn Hồng Quân là người phát ngôn Thiên Đạo nên cũng không thể bị diệt sát.

Hai bên dựa trên tình hình như vậy mới chọn án binh bất động, cuối cùng Hồng Quân phải trả giá để giữ lấy thể diện.

Lúc này, trước sự truy vấn của Nguyên Thủy, Hồng Quân đương nhiên không nói ra sự thật rằng cảm ngộ quy tắc của Chu Dịch đã vượt qua lão.

Điều đó đối với lão thật quá mất mặt.

Lão chỉ có thể lắc đầu nói: "Tên Chu Dịch kia không hiểu vì sao lại có thêm một món Hỗn Độn Linh Bảo phòng ngự!" Liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, Hồng Quân nói tiếp: "Trong đó có khí tức của Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân!" Thân thể Nguyên Thủy chấn động kịch liệt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ba vị Thánh nhân còn lại cũng có biểu tình tương tự. "Hỗn Độn Linh Bảo?

Sao có thể?" Dưới Hồng Hoang thiên địa, pháp bảo mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo.

Từ trước đến nay chưa từng nghe nói có Hỗn Độn Linh Bảo xuất thế.

Đó là bảo vật chỉ có từ trước khi khai thiên tịch địa kia mà.

Qua lời của Hồng Quân, có thể đoán ra món Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Chu Dịch được luyện chế từ Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân.

Gần như ngay lập tức, Lão Tử, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 221

Ai mà không biết thủ đoạn luyện khí cao siêu nhất Hồng Hoang chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy của Tam Thanh chứ?

Ánh mắt ba người như đang hỏi Nguyên Thủy: Việc luyện chế một món Hỗn Độn Linh Bảo có thật sự khả thi không?

Nguyên Thủy vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau buồn vì Chư Thiên Khánh Vân vốn thuộc về mình bị Chu Dịch đoạt đi luyện bảo.

Lúc này bắt gặp ánh mắt của ba người, sự uất hận trong lòng càng không thể kìm nén. "Với thủ đoạn của bản tọa, thực sự luyện không ra!" Lão gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra câu nói đó.

Lão Tử và những người khác cũng đầy bất lực, bọn họ đương nhiên biết Nguyên Thủy luyện không ra, nếu không lão đã làm từ lâu rồi, chứ không phải ngồi đây trố mắt kinh hô như vậy! "Vị Chu Dịch Thánh nhân kia quả thực ngày càng không thể tin nổi!" Lúc này, bọn họ mới có thể hiểu được tại sao Hồng Quân không thể làm gì được Chu Dịch.

Đó là một món Hỗn Độn Linh Bảo phòng ngự đấy! "Lão sư, người mời chúng đệ tử tới chắc không chỉ để nói những chuyện này chứ?" Lão Tử là người đầu tiên lấy lại tinh thần, hành lễ với Hồng Quân.

Lão không tin Hồng Quân Đạo Tổ lại mời bọn họ tới chỉ để bào chữa cho tôn nghiêm của mình.

Đạo Tổ đường đường không thể ấu trĩ như vậy.

Hồng Quân gật đầu: "Bản tọa gọi các ngươi tới đây, tự nhiên có việc quan trọng cần bàn bạc." Lão tùy tay vẫy một cái, giữa không

trung xuất hiện hai món pháp bảo.

Trên đó đều có công đức ngưng tụ, nhìn qua đã biết cực kỳ bất phàm.

Một món là vũ khí Đả Thần Tiên, món còn lại là một cuộn trục tỏa ánh kim quang rực rỡ. "Lão sư, đây là...?" Mọi người khó hiểu.

Hồng Quân chậm rãi nói: "Trong Hồng Hoang sắp hình thành Lượng Kiếp, các ngươi là Thánh nhân, hẳn phải hiểu rõ căn nguyên của hạo kiếp." Là Thiên Đạo Thánh nhân, bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đương nhiên biết nguyên nhân hình thành Lượng Kiếp.

Chẳng qua là do sát lục giữa thiên địa quá nhiều, tạo thành sát khí và nghiệp lực quấn thân không dứt.

Lâu dần, hung sát chi khí tích lũy đến đỉnh điểm sẽ hóa thành Thiên Địa Lượng Kiếp bao trùm toàn Hồng Hoang.

Đây là một biện pháp bảo hộ của Hồng Hoang, chỉ cần thanh tẩy một lượng sinh linh nhất định thì Hồng Hoang mới có thể tồn tại lâu dài.

Những kiếp nạn trước đây đều như vậy.

Khi Hồng Quân Đạo Tổ nhắc đến chuyện này, trong lòng bốn người dần hiện lên một tia minh ngộ. "Lão sư, chẳng lẽ hai món pháp bảo này có liên quan đến đại kiếp lần tới?" Hồng Quân gật đầu: "Chính xác!

Cuộn trục tên là Phong Thần Bảng, roi đồng tên là Đả Thần Tiên.

Phàm là kẻ vẫn lạc trong đại kiếp đều có thể dùng Đả Thần Tiên đưa lên Phong Thần Bảng.

Nguyên thần nhập bảng sẽ trở thành một trong các chính thần của

Thiên Đình, từ đó về sau chỉ có thể nghe theo sai bảo của Thiên Đình, không được có hai lòng." Hồng Quân vừa dứt lời, nhóm người Lão Tử, Nguyên Thủy làm sao không hiểu ý đồ bên trong? "Ý của lão sư là để người trong Nhân tộc nhập Phong Thần Bảng, trở thành chính thần của Thiên Đình?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nở nụ cười rạng rỡ: "Diệu a, diệu quá!

Như vậy thì Nhân tộc có lớn mạnh thế nào đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là phụ dung của Thiên Đình mà thôi!" Chỉ cần Thiên Đình có thể áp chế triệt để Nhân tộc, đại giáo của bọn họ có thể thuận lợi truyền thừa.

Đối với bọn họ, đây là tin tốt lành vô cùng. "Khả biệt cao hưng đích thái tảo!" Hồng Quân nói, "Hiện tại Thiên Đình thực lực tuy không tệ, nhưng so với Nhân tộc bây giờ thì không có quá nhiều ưu thế.

Huống hồ bản tọa đã hứa, Thiên Đình và Nhân tộc đoản thời gian sẽ không tranh chấp nữa.

Sau này Nhân tộc có đuổi kịp cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Nguyên Thủy lúc này cũng nghe ra ẩn ý của Hồng Quân: "Lão sư, ý của người là...

Đại giáo chúng đệ tử phải đích thân ra mặt sao?" Tuy Nguyên Thủy đã phái Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng các tiên nhân Xiển giáo gia nhập Thiên Đình để mưu cầu tôn vị, nhưng thực tế bọn họ chẳng hề giúp sức gì cho Thiên Đình.

Bọn họ chỉ đến để chia sẻ khí vận, còn những việc dơ bẩn mệt nhọc của Thiên Đình, các Kim Tiên Xiển giáo cao quý làm sao chịu ra mặt?

Đối với hành vi chỉ nhận bổng lộc mà không làm việc này, Thiên Đình cũng chẳng có cách nào.

Hạo Thiên tuy là chủ Thiên Đình nhưng địa vị vô cùng khó xử.

Quảng Thành Tử là đệ tử Thánh nhân, ngay cả Hạo Thiên cũng không có quyền tùy ý sai bảo.

Thậm chí không ít người mới còn học theo, chuyên môn tạo quan hệ tốt với tiên nhân Xiển giáo.

Cứ như vậy, cả Thiên Đình trở nên bát nháo.

Mọi chuyện Nguyên Thủy đều biết, nhưng lão không hề can thiệp.

Giờ đây lời nói của Hồng Quân ngầm bảo lão về chấn chỉnh lại để chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo. "Đệ tử đã hiểu!" Đối mặt với lời dặn của Hồng Quân, Nguyên Thủy không dám phản bác.

Hồng Quân nói xong liền phẩy tay đưa Phong Thần Bảng vào hư không: "Vật này tồn tại giữa Thiên Đạo, chỉ cần người nắm giữ Đả Thần Tiên tâm niệm khẽ động là có thể triệu hoán.

Khi đó tự nhiên có thể thực hiện chức trách phong thần!" "Cảm vấn lão sư, phong thần chi nhân khước hà nhân ni?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hỏi.

Không nghi ngờ gì nữa, trong đại kiếp lần này, nếu kế hoạch tiến triển thuận lợi, lợi ích mà người phong thần nhận được là rất lớn.

Biết bao thần vị trên Phong Thần Bảng, ai được ngồi vị trí nào đều do người phong thần sắp xếp, lợi ích liên quan không chỉ là một chút.

Nếu người của Tây Phương giáo có thể đảm nhận chức trách này, Tây Phương giáo sẽ đứng vững chân trong Thiên Đình.

Dù biết Hồng Quân thiên vị Lão Tử, Nguyên Thủy, nhưng đại sư huynh và nhị sư huynh ăn thịt thì hai vị sư đệ uống chút canh cũng không quá đáng chứ?

Nhưng rõ ràng, ý định của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã vỡ mộng.

Hồng Quân chậm rãi lắc đầu: "Người phong thần đó mệnh trung chú định phải sinh ra trong Nhân tộc, trên người mang Phi Hùng chi tướng!" "Nhân tộc?" Sắc mặt mấy vị Thánh nhân đều khó coi.

Ý đồ của bọn họ là áp chế Nhân tộc, nhưng nếu người phong thần lại là người của Nhân tộc thì kế hoạch tiến triển thế nào đây?

Không để bọn họ nghĩ ngợi nhiều, Hồng Quân lại nói: "Người phong thần đó tuy là người của Nhân tộc, nhưng mệnh trung chú định có duyên thầy trò với Nguyên Thủy.

Nên làm thế nào, không cần vi sư phải nói thêm nữa chứ?" Nguyên Thủy lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ: "Lão sư, đệ tử đã rõ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đầy thất vọng, lần Phong Thần đại kiếp này xem ra chẳng liên quan gì đến bọn họ, chẳng kiếm chác được chút dầu mỡ nào, nghĩ vậy bèn không hỏi nữa.

Hồng Quân xua tay: "Những gì cần nói bản tọa đã nói rồi, các ngươi lui ra đi.

Đại kiếp lần này làm sao đoạt lấy cơ duyên là chuyện các ngươi phải cân nhắc." "Đệ tử cáo từ!" Mấy vị Thánh nhân đều rời đi.

Trong đó Nguyên Thủy là hưng phấn nhất, vì đây là một tin tốt vô cùng.

Hiện tại lão phải đi vào Nhân tộc tìm kiếm người mang Phi Hùng chi tướng để thu làm đệ tử.

Sau khi các Thánh nhân rời đi, vẻ mặt Hồng Quân hiện lên sự trầm tư. "Phong Thần đại kiếp thực sự là điều tất yếu!" Hồng Quân đương nhiên không nuốt trôi cơn giận này.

Lão cũng là người của thiên mệnh, trong cuộc chiến Đạo - Ma giành được cơ duyên cực lớn để trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Vốn dĩ lão không để Chu Dịch vào mắt, cho rằng hắn căn bản không thể đối kháng với mình, lão vẫn là chúa tể của Hồng Hoang!

Nhưng giờ đây ngay cả khi Hồng Quân đã có bản lĩnh sơ bộ thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang, lão vẫn không thể đối phó với Chu Dịch. "Chỉ cần siêu thoát Thiên Đạo, tu vi của ta có thể tăng thêm một bậc, lúc đó đối phó Chu Dịch không khó." Mặc dù trong lần giao thủ này Hồng Quân thực sự rơi vào thế hạ phong, nhưng lão cũng phán đoán được tu vi của Chu Dịch cũng chỉ ngang ngửa lão mà thôi.

Chỉ cần thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, việc áp chế Chu Dịch không phải là chuyện khó.

Tất nhiên, việc diệt sát Chu Dịch là bất khả thi, vì trong tay hắn có một món Hỗn Độn Linh Bảo phòng ngự.

Trừ phi có một ngày tu vi của Hồng Quân đạt đến Thiên Đạo trung kỳ. "Sau Phong Thần sẽ là Phật môn đại hưng, khi mọi thứ đã an bài, có lẽ ta sẽ có thể bước chân vào Đại Đạo cảnh." Hồng Quân dã tâm rất lớn.

Tình hình hiện tại dù lão mất mặt nhưng không ảnh hưởng quá nhiều đến kế hoạch.

Ít nhất bây giờ Chu Dịch cũng không thể áp chế lão triệt để.

Trọng tâm thực sự của cuộc đối đầu giữa đôi bên sẽ là cuộc chiến Phong Thần sắp tới và sự hưng thịnh của Phật môn sau này.

Chương 222

Chỉ cần hai giai đoạn này tiến triển thuận lợi, Hồng Quân sẽ có cơ hội và hy vọng siêu thoát. "Hy vọng mấy tên đệ tử của ta sẽ không làm ta thất vọng!" Hồng Quân thầm nghĩ.

Tạm không bàn đến những chuyện xảy ra tại Tử Tiêu Cung sẽ ảnh hưởng thế nào đến tương lai Hồng Hoang.

Lại nói, sau khi rời khỏi Hỗn Độn, Chu Dịch trở về địa giới Đào Sơn của Nhân tộc.

Lúc này Nhân tộc đã bình tĩnh trở lại, nhưng những bàn tán về việc Chu Dịch xuất hiện tại đây chắc chắn sẽ còn lâu mới nguôi ngoai.

Trong nhà Dương Thiên Hữu, Vân Hoa Tiên Tử cùng Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ đang quây quần bên nhau, nước mắt lưng tròng.

Nếu không có Chu Dịch ra mặt, hôm nay chắc chắn là tai họa diệt môn của bọn họ.

Hiện tại, gia đình năm người đang chìm trong niềm vui và nỗi sợ hãi, không nhận ra Chu Dịch đã xuất hiện ngoài cửa từ lúc nào. "Vân Hoa bái kiến Thánh Tôn!

Đa tạ Thánh Tôn cứu mạng chi ân!" "Dương Thiên Hữu bái kiến Thánh Tôn!

Đa tạ Thánh Tôn!" Thánh Tôn của Nhân tộc lại là người hàng xóm bấy lâu nay, cả gia đình đều cảm thấy thật khó tin.

Chu Dịch cười lớn: "Cần gì phải đa lễ như thế?" Nhìn ba anh em Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền, hắn nói: "Bản tọa đã sớm biết mệnh số của các ngươi, vì vậy mới đặc biệt tới Đào Sơn.

Hiện tại ba anh em các ngươi đều đã là nghĩa tử nghĩa nữ của bản tọa, hay là theo bản tọa đi tu hành đi." Dương Thiên Hữu và Vân Hoa Tiên Tử mới hiểu ra việc Chu Dịch biết chuyện hôm nay không phải là ngẫu nhiên.

Không, điều đó cũng chẳng có gì lạ, bởi Chu Dịch là vị Thánh nhân đỉnh phong của Hồng Hoang, việc suy tính chuyện này có gì khó đâu? "Nếu Thánh Tôn đã an bài như vậy, vợ chồng chúng tôi đương nhiên không có ý kiến gì." Ánh mắt Dương Thiên Hữu và Vân Hoa Tiên Tử đều đổ dồn vào ba đứa con. "Con cũng muốn đi!" Ba anh em nhìn Chu Dịch với ánh mắt lấp lánh.

Chu Dịch và Nữ Oa là linh hồn của Nhân tộc, địa vị còn cao hơn cả Tam Hoàng.

Hầu như mọi người trong Nhân tộc từ nhỏ đã được nghe kể về sự tích của hai người.

Dù trong đó không tránh khỏi những dấu ấn thần thoại, nhưng điều đó không ngăn cản sự sùng bái của Nhân tộc dành cho họ.

Giờ đây, đứng trước mặt ba anh em không chỉ là ân nhân cứu mạng, mà còn là sự tồn tại chí cao vô thượng của Nhân tộc, lại là người cha nuôi mà bọn họ đã gọi suốt mấy năm qua.

Tâm tình của ba anh em khó mà bình phục cũng là chuyện đương nhiên.

Chu Dịch nhìn ba đứa nhỏ, trong thoáng chốc như thấy lại hình ảnh của Khổng Tuyên, Chu Bằng và Chu Linh Nhi năm xưa.

Nguyên bản Chu Dịch tới đây chỉ để đặt ra một số phục bút cho cuộc chiến Phong Thần sau này, chứ không định thu ba đứa nhỏ làm nghĩa tử nghĩa nữ.

Nhưng thấy ba đứa nhỏ có nét tương đồng với con cái mình, Chu

Dịch mới phá lệ như vậy. "Ha ha!

Tốt!" Sau một tràng cười lớn, Chu Dịch vung tay tung ra ba luồng linh quang rơi xuống người ba anh em.

Khí tức trên người cả ba đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đã vượt qua phàm nhân, bước vào cấp bậc tiên nhân.

Đó mới chỉ là bắt đầu, từ Địa Tiên, Thiên Tiên đến Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên.

Mãi đến khi đạt tới Kim Tiên đỉnh phong mới miễn cưỡng dừng lại. "...!" Đừng nói đến Dương Thiên Hữu tu vi thấp kém, ngay cả Vân Hoa Tiên Tử là Đại La Kim Tiên khi chứng kiến cảnh này cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Ba đứa con của nàng đột nhiên thăng tiến tu vi lên Kim Tiên sao?

Trông không giống như ép buộc thăng cấp, căn cơ trên người mỗi đứa nhỏ đều vô cùng hùng hậu, chắc chắn là do tu luyện mà thành.

Là người trong cuộc, ba anh em nhà họ Dương lúc này cũng liên tục kinh hô. "Công phu thật huyền diệu!" "Phụ thân mẫu thân, con cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh!" Lúc này, Vân Hoa Tiên Tử và Dương Thiên Hữu làm sao không hiểu?

Sự thay đổi của ba anh em nhà họ Dương hoàn toàn là do Chu Dịch truyền thụ thần thông đạo pháp.

Trong mấy năm qua, Chu Dịch chắc chắn đã chỉ điểm cho ba đứa nhỏ.

Chu Dịch là nhân vật tầm cỡ nào?

Chỉ cần một lời chỉ điểm bừa bãi của hắn cũng là tạo hóa cực lớn đối với ba anh em.

Chỉ vì Chu Dịch muốn khiêm tốn, nên ba anh em dù có bản lĩnh

cường đại vẫn không thể thể hiện ra.

Nhưng bây giờ thì khác!

Cả gia đình sắp theo Chu Dịch đi, nên tự nhiên không cần giấu giếm nữa. "Đa tạ Thánh Tôn!" "Đa tạ Thánh Tôn!" Thấy các con nhận được tạo hóa lớn như vậy, Dương Thiên Hữu và Vân Hoa Tiên Tử càng thêm cảm kích và bội phục Chu Dịch đến cực hạn. "Không cần như vậy!

Dương Tiễn sau này có thể đóng vai trò vô cùng quan trọng trong đại kiếp của Nhân tộc.

Bản tọa làm vậy cũng là vì tương lai của Nhân tộc." Nói xong, Chu Dịch vươn tay chỉ vào trán Dương Tiễn.

Dưới thủ đoạn của hắn, giữa mày Dương Tiễn bỗng trào dâng một sức mạnh kinh người.

Một luồng ngân quang hiện ra, in dấu lên trán cậu bé. "?" Dương Tiễn chỉ thấy não hải thanh minh, mọi thứ cậu nhìn thấy dường như khác hẳn bình thường.

Luồng ngân quang giữa mày như biến thành con mắt thứ ba, giúp cậu nhìn rõ hơn các quy tắc của thế giới này.

Những thần thông đạo pháp mà Chu Dịch truyền thụ trước đó cũng đồng thời lưu chuyển trong tâm trí.

Dương Tiễn nảy sinh một ảo giác, dường như thực lực của mình đang tăng trưởng từng khắc. "Võ Đạo Thiên Nhãn, thiên phú thần thông của con đó!

Hãy sử dụng nó thật tốt, nỗ lực nâng cao tu vi!" "Vâng, nghĩa phụ!" Dương Tiễn vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Chu Dịch lấy ra mấy món pháp bảo, chính là ba món nhận

được từ hệ thống lần trước, rất phù hợp với ba anh em. "Đây là Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Bảo Liên Đăng và Xuất Long Thương, đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Các con đã gọi ta là nghĩa phụ, ta không thể keo kiệt được." Khi mang ba món pháp bảo tặng cho ba đứa nhỏ, chấn động trong lòng Vân Hoa Tiên Tử không lời nào tả xiết. "Ba món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Vân Hoa Tiên Tử hiểu rõ sự trân quý của chúng.

Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo vốn không nhiều, Thượng phẩm lại càng hiếm thấy.

Ngay cả Thiên Đình rộng lớn cũng chẳng có mấy món, hầu hết nằm trong tay những kẻ cao quý quyền trọng.

Ngay cả Vân Hoa Tiên Tử là muội muội của Ngọc Đế cũng không có loại bảo bối này.

Vậy mà trong tay Chu Dịch, chúng cứ như rau cải ngoài chợ, tùy ý lấy ra tặng người.

Bất cứ ai thấy cảnh này chắc cũng phải hít một hơi khí lạnh, cảm khái Chu Dịch thật là tài đại khí thô.

Vân Hoa Tiên Tử định lên tiếng ngăn các con lại.

Ba món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thực sự quá quý giá, gia đình nàng đã mang ơn lớn của Chu Dịch, lấy gì báo đáp?

Làm sao dám nhận thêm pháp bảo?

Nhưng rất nhanh, Vân Hoa cũng im lặng.

Một Đại La Kim Tiên nhỏ bé quả thực không thể hiểu được suy nghĩ của Chu Dịch.

Đứng ở góc độ của Chu Dịch, mấy món pháp bảo này chẳng là gì cả.

Nếu Vân Hoa khăng khăng từ chối sẽ khiến Thánh nhân không vui.

Chương 223

Còn ba anh em nhà họ Dương thì vô cùng vui mừng.

Sau đó, Chu Dịch tâm niệm động một cái, dưới chân hiện ra một đám Khánh Vân.

Khánh Vân nâng cả gia đình bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Tiếp đó, hắn sắp xếp cho Hi Hòa và Thường Hi ổn định chỗ ở cho nhóm người Dương Tiễn.

Xử lý xong những việc này, tôi thầm nói trong lòng: "Hệ thống, kết toán phần thưởng!" Đối với thu hoạch lần này, tôi cũng khá mong đợi.

Không uổng công tôi dành mấy năm đến Nhân tộc để đích thân xử lý chuyện của Dương Tiễn.

Trong cuộc chiến Phong Thần nguyên bản, Dương Tiễn tuy đóng vai trò then chốt nhưng cũng không đến mức để tôi phải tốn công sức như vậy.

Nguyên nhân chính là tôi biết việc xử lý chuyện của Dương Tiễn sẽ giúp ích lớn cho việc thu thập điểm tích lũy hệ thống.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến Nhân tộc!

Mâu thuẫn giữa Thiên và Nhân đã có từ lâu, nhân quả liên quan tự nhiên không tầm thường.

Hành động lần này chắc chắn sẽ kiếm được không ít điểm tích lũy. [Ngài đã dùng thủ đoạn trên người ba anh em nhà họ Dương để giáng đòn nặng nề vào Thiên Đình, phát huy uy danh Nhân tộc, nhận được 100.000.000 điểm tích lũy.] [Ngài đã trấn áp Ngọc Đế Hạo Thiên, khiến hắn chỉ có thể cầu cứu Hồng Quân Đạo Tổ, làm Thiên

Đình quét sạch mặt mũi, nhận được 300.000.000 điểm tích lũy, Thiên Thần Bạch Kim.] [Ngài đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân đã bước chân vào Thiên Đạo cảnh mà vẫn không hề khiếp sợ, cùng đối phương tiến vào Hỗn Độn, nhận được 200.000.000 điểm tích lũy, Đại Đạo Chi Cơ x10.] [Tu vi cụ thể và pháp bảo trong tay ngài đã làm chấn động Hồng Quân Đạo Tổ.

Trong quá trình đấu pháp, ngài đã áp chế Hồng Quân, khiến lão phải cúi đầu, nhận được 500.000.000 điểm tích lũy, Tự Tại Thiên Ma Kinh tầng thứ tư.] [Hành vi của ngài khiến Hồng Quân Đạo Tổ thừa nhận Thiên Đình quản trời, Nhân tộc quản đất, khiến Hồng Quân mất mặt trước chúng sinh, nhận được 800.000.000 điểm tích lũy, Long Hoàng Huyết Tinh.] [Ngài thu nhận nghĩa tử Dương Tiễn có tu vi bất phàm, định sẵn sẽ tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần đại kiếp sau này, nhận được 100.000.000 điểm tích lũy.] Quả nhiên đúng như dự liệu, lần này tôi lại nhận được 2 tỷ điểm tích lũy hệ thống.

Trong đó, việc dùng thực lực ép Hồng Quân không còn tính khí chỉ nhận được 500 triệu điểm.

Nhưng trong việc ép Hồng Quân phải biểu thái về mối quan hệ giữa Thiên Đình và Nhân tộc, tôi đã thu hoạch một lúc 800 triệu điểm tích lũy, thực sự là kiếm đầy túi.

Điểm tích lũy hiện tại đã dồi dào trở lại.

Sau khi đổi tầng thứ năm của Đại Đạo Vô Cực Công, điểm tích lũy của tôi từ 7 tỷ rớt xuống còn 1,2 tỷ.

Nay nhận được 2 tỷ đối với tôi đương nhiên là tin tốt.

Theo quy định cũ, ngoài điểm tích lũy, các phần thưởng khác cũng rất hậu hĩnh.

Đại Đạo Chi Cơ và hai loại nguyên liệu luyện khí không nói làm

gì, điều khiến tôi vui nhất chính là Tự Tại Thiên Ma Kinh tầng thứ tư.

Công pháp là khoản tiêu hao lớn đối với tôi.

Chỉ riêng việc để bản tôn tiếp tục tu luyện, tôi đã tiêu tốn tới 10 tỷ điểm tích lũy.

Nếu phải đổi công pháp cho Thiên Ma hóa thân thăng cấp, điểm tích lũy của tôi e rằng đã sớm thu không đủ chi.

May mắn là vài lần trước hệ thống đã thưởng ba tầng đầu của Tự Tại Thiên Ma Kinh, giúp tôi giảm bớt không ít gánh nặng.

Còn về tầng thứ tư và thứ năm, tôi cũng không dám hy vọng hệ thống sẽ lo nốt.

Tôi không nghĩ vận khí của mình lại nghịch thiên đến thế.

Nhưng vạn vạn không ngờ, khi không còn hy vọng thì hệ thống thực sự đã thưởng tầng thứ tư của Tự Tại Thiên Ma Kinh.

Đó là 3 tỷ điểm tích lũy đấy!

Tuy không đến mức vui sướng phát điên, nhưng tâm trạng của tôi hiện tại rất tốt. "Hảo, như thử nhất, bản tọa hóa thân dã hữu cơ hội đột phá thiên đạo cảnh!" Khi hóa thân của tôi cũng có thực lực Thiên Đạo cảnh, việc đối phó với Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không còn là vấn đề.

Thậm chí có thể giải quyết triệt để trong vài chiêu.

Hai vị Thiên Đạo cảnh đồng thời ra tay, Hồng Quân làm gì có bản lĩnh chống đỡ?

Chỉ là tôi cũng hiểu, chưa biết mất bao lâu Thiên Ma hóa thân mới tu luyện tới Thiên Đạo cảnh sau khi có tầng thứ tư.

Mà dù có đạt tới Thiên Đạo cảnh thì đã sao?

Hồng Quân là người phát ngôn Thiên Đạo, có đặc tính bất tử bất diệt.

Việc áp chế Hồng Quân đối với tôi cũng không có nhiều tác dụng.

Những chuyện đó khoan bàn tới!

Tôi không nghĩ quá nhiều, lập tức kết nối để Thiên Ma hóa thân bắt đầu tu luyện.

Hiện tại, Thiên Ma hóa thân đã rời đi không biết bao lâu, ngay cả tôi dù dùng chung một nguyên thần cũng không thể nắm bắt được mọi thứ.

Tôi nhắm mắt lại suy ngẫm một hồi, rất nhanh trên mặt hiện lên một tia cổ quái. "Hử?" Trong Hỗn Độn mà cũng gặp được người quen sao?

Ngay lập tức, tôi dồn phần lớn tâm tư vào Thiên Ma hóa thân.

Tầm nhìn thay đổi, tôi như đang ở trong một thế giới mờ mịt và hỗn độn.

Sâu trong Hỗn Độn vô biên, khắp nơi đều thấy luồng khí Hỗn Độn đen kịt kiên cố không gì sánh nổi.

Lại có những tia lôi đình bùng nổ, hay lửa Hỗn Độn bốc lên ngùn ngụt.

Người không có bản lĩnh thực sự không thể tồn tại trong Hỗn Độn.

Tất nhiên, những khó khăn này đối với Thiên Ma hóa thân hoàn toàn không thành vấn đề, dù sao hóa thân cũng có tu vi Hỗn Nguyên!

Phía trước, không biết cách bao xa trong Hỗn Độn, có một bầy sinh vật hung tợn vô cùng cổ quái.

Nhìn chúng giống như châu chấu, dày đặc liên kết thành một dải,

nhiều không đếm xuể.

Mỗi con đều có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh, thực lực không thể coi thường.

Trước mặt Hỗn Nguyên, lũ sinh vật cấp Chuẩn Thánh đương nhiên không đáng nói, không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng nếu ở đó có gần hàng chục tỷ Chuẩn Thánh thì đó lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Kiến đông cắn chết voi!

Dù đối với Thánh nhân, Chuẩn Thánh chỉ là loài kiến cỏ, nhưng một khi số lượng đạt đến mức kinh người và liều chết không sợ hãi thì vô cùng đáng sợ.

Nhưng liều chết không sợ hãi?

Sao trên đời lại tồn tại loại sinh linh như vậy?

Vậy mà theo nhận định của tôi, lũ châu chấu trước mắt chính là như vậy.

Bởi vì tôi hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ dao động nguyên thần nào trên người chúng!

Nói cách khác, lũ châu chấu này giống như những con rối và công cụ thuần túy.

Kẻ điều khiển chúng chính là một con mẫu trùng khổng lồ nằm giữa bầy châu chấu vô tận kia!

Dưới sự sai khiến của mẫu trùng, vô số châu chấu đều liều mạng lao về một hướng, điên cuồng đến cực điểm.

Trong lòng tôi nảy sinh vô số ý niệm. "Hỗn độn đẳng trung hữu sinh linh tồn tại!" Đây là ý nghĩ đầu tiên của tôi.

Trong ấn tượng, Bàn Cổ đại thần khai thiên tịch địa, cả Hỗn Độn lẽ ra không còn sinh linh nào mới đúng.

Dù có một số Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát khỏi cuộc đồ sát của Bàn Cổ thì cuối cùng cũng phải vào Hồng Hoang thiên địa tu luyện lại.

Những Hỗn Độn Ma Thần đại diện bởi Hồng Quân chính là như vậy.

Nhưng con mẫu trùng trước mắt rõ ràng là tồn tại giống như Hỗn Độn Ma Thần.

Sự xuất hiện của nó khiến tôi tràn đầy nghi hoặc! "Mạc phi hỗn độn thiên địa hữu ngã bất liễu giải?" Tôi thầm đoán, ánh mắt nhanh chóng đặt vào mục tiêu của mẫu trùng Hỗn Độn.

Chương 224

Đó mới là nguyên nhân chính khiến tôi chú ý ngay từ đầu. "Dương mi đại tiên!" Theo hướng lao tới của vô số châu chấu, những vết nứt không gian đột nhiên hiện ra, hóa thành cơn bão không gian kinh hoàng.

Trong sự cắt xẻ và nghiền nát điên cuồng, vô số xác châu chấu hiện ra, nhiều con bị nghiền nát triệt để, bị vết nứt hư không đen kịt nuốt chửng! "Đa niên bất kiến, dương mi đại tiên dã thành vi hỗn nguyên vô cực đại la kim tiên!" Tôi nhìn một cái là nhận ra ngay, Dương Mi hiện giờ quả thực là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Dù sao người ta cũng là Không Gian Ma Thần năm xưa, thiên tư chỉ đứng dưới Bàn Cổ.

Nếu không vì Bàn Cổ xuất thế hoành không, thì lão cùng Thời Thần Đạo Nhân chính là trần nhà của Hỗn Độn.

Dù căn cước của Dương Mi đã đổi thành Không Tâm Dương Liễu, nhưng vẫn không thay đổi được thiên tư của lão.

Trước khi tôi xuất thế, thực lực của lão có thể áp chế Hồng Quân.

Thậm chí khi La Hầu không dùng đến Tiên Thiên Chí Bảo cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Dương Mi.

Trong cuộc chiến Đạo - Ma năm xưa, công lao của Dương Mi Đại Tiên không nhỏ.

Chỉ tiếc là nhân vật như lão không thể chấp nhận ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang để trở thành người phát ngôn Thiên Đạo.

Nếu không thì làm gì đến lượt Hồng Quân?

Ngay cả khi rời khỏi Hồng Hoang, Dương Mi Đại Tiên cũng có cơ duyên riêng.

Tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên hiện tại chính là minh chứng tốt nhất.

Tuy nhiên, dù đã đạt đến cảnh giới đó, nhưng hiện tại Dương Mi Đại Tiên vẫn đang rơi vào rắc rối lớn.

Từ bốn phương tám hướng, vô số châu chấu vẫn không ngừng lao tới.

Ngay cả Dương Mi lúc này cũng bắt đầu cảm thấy pháp lực không kịp luân chuyển.

Con mẫu trùng kia biết Dương Mi khó đối phó, nên mới dùng cách này để tiêu hao pháp lực của lão.

Khi thời cơ chín muồi sẽ là lúc mẫu trùng tung đòn quyết định.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên có điểm yếu so với Thiên Đạo Thánh nhân ở chỗ này, họ dựa vào sức mạnh bản thân, pháp lực cuối cùng cũng có lúc cạn kiệt.

Tôi không vì có duyên gặp gỡ mấy lần mà ra tay cứu giúp Dương Mi.

Tôi cứu gia đình Dương Thiên Hữu là vì có nhân quả, có lợi ích, chứ không có nghĩa tôi là người tốt bụng.

Điều tôi băn khoăn nhất lúc này là: Dương Mi là Không Gian Ma Thần, tại sao không thi triển quy tắc không gian để tẩu thoát?

Là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, bản lĩnh của Dương Mi Đại Tiên không cần phải bàn cãi.

Quy tắc không gian có khả năng sát phạt vô song, thủ đoạn bảo mệnh cũng cực nhiều.

Bản thân tôi cũng có kiến giải độc đáo về quy tắc không gian.

Ở một góc độ nào đó, quy tắc không gian của tôi so với Dương Mi Đại Tiên dù kém một chút nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Mẫu trùng Hỗn Độn tuy gai góc nhưng không đến mức khiến Dương Mi Đại Tiên bó tay.

Chỉ cần Dương Mi muốn, lão có thể đi xa bất cứ lúc nào, hoàn toàn không cần dây dưa với đối phương.

Vì vậy tình hình hiện tại theo tôi thấy là không hợp lẽ thường.

Tôi chọn đứng ngoài quan sát để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Vốn tưởng phải đợi một thời gian dài, vì theo kiểu chiến thuật tiêu hao của mẫu trùng Hỗn Độn, muốn Dương Mi cạn kiệt pháp lực ít nhất cũng phải mất hàng triệu năm.

Nhưng vạn vạn không ngờ, chưa đầy vài năm, trong Hỗn Độn bỗng dâng lên một luồng dao động lạ lùng.

Dưới luồng dao động đó, linh khí của cả Hỗn Độn dường như hội tụ lại một chỗ, hiện ra hình dáng một đóa hoa.

Đóa hoa bén rễ trong hư không, giống như vốn chẳng ở đó.

Nhưng trên đó hiện lên đủ loại đạo vận, khiến ba người có mặt không thể rời mắt! "Hỗn độn hoa!" Dương Mi Đại Tiên lúc này lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Lão khổ sở chống đỡ đợt tấn công của mẫu trùng bấy lâu nay chính là để đợi đóa Hỗn Độn Hoa này nở rộ.

Con mẫu trùng Hỗn Độn khi cảm nhận được đóa hoa nở cũng phát ra tiếng rít chói tai đầy hưng phấn.

Tiếng rít hóa thành những đợt sóng âm, khiến vô số châu chấu nổ

tung mà chết.

Nhưng đánh đổi lại là một chuỗi tiếng oanh tạc kịch liệt.

Đứng giữa trung tâm vụ nổ, sắc mặt Dương Mi Đại Tiên đại biến, chỉ có thể liên tục thi triển độn thuật để rời khỏi đó.

Nếu mặc kệ, e rằng ngay cả Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cũng có khả năng bị trọng thương.

Trong tình cảnh này, nếu bị trọng thương, mẫu trùng Hỗn Độn chắc chắn sẽ truy sát đến cùng để diệt sạch lão.

Lùi bước là lựa chọn sáng suốt nhất, và đó cũng chính là mục đích chính của mẫu trùng.

Khi Dương Mi lùi lại, thân thể mẫu trùng lập tức lao vút tới trước đóa hoa đang nở rộ trong hư không. "Ngã!" Từ miệng mẫu trùng phát ra thứ ngôn ngữ kỳ lạ, trực tiếp vươn xúc tu định hái đóa hoa.

Nhưng mọi chuyện đâu có thuận lợi thế?

Một luồng sát khí từ xa lao tới.

Một cây trường thương đâm xuyên hư không, mang theo sức mạnh vô tận, giống như nhuốm đầy nghiệp lực hung ác nhất thế gian, phẫn nộ ập đến.

Nếu bị cây trường thương này chạm phải, e rằng sẽ bị nghiệp lực quấn thân, bị thiêu rụi triệt để.

Ngay cả mẫu trùng Hỗn Độn cũng không dám lơ là.

Nó luyến tiếc nhìn đóa Hỗn Độn Hoa trước mắt rồi chọn lùi lại vài bước.

Trường thương dừng lại trong hư không, ma khí sâm sâm hóa thành một bóng người.

Tà mị cuồng quyến, bá khí vô song!

Trường thương rơi vào tay hắn, phát ra những tiếng ngân nga.

Đó không phải tôi thì còn ai?

Tôi vốn tò mò tại sao Dương Mi Đại Tiên trì hoãn không rời đi, hóa ra là vì một món cơ duyên.

Cơ duyên có thể khiến một vị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên chấp nhận mạo hiểm như vậy làm sao có thể là vật tầm thường?

Tôi vô cùng hứng thú với nó.

Lúc này dùng Thí Thần Thương bức lui mẫu trùng, thần niệm của tôi lập tức đặt lên đóa Hỗn Độn Hoa. "Ân?

Bất hỗn độn linh căn?" Khi cảm nhận kỹ, trên mặt tôi hiện lên sự kinh ngạc sâu sắc.

Vốn tưởng Hỗn Độn Hoa là một cây linh căn sinh trưởng trong Hỗn Độn, nhưng vạn vạn không ngờ tôi đã đoán sai hoàn toàn!

Hỗn Độn Hoa là đạo quả sinh ra từ một tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên đã vẫn lạc trong Hỗn Độn sau hàng vạn năm.

Nói là Hỗn Độn Linh Căn thì không chính xác!

Tất nhiên, dù không thuộc phạm vi linh căn nhưng công hiệu của nó là điều ai cũng thấy.

Hỗn Độn Hoa đối với người ở cảnh giới Hỗn Nguyên, sau khi luyện hóa đủ để nâng cao một cấp tu vi nhỏ.

Chỉ riêng sự cám dỗ này đã vô cùng kinh người, huống hồ sau khi luyện hóa còn có thể dung hợp hoàn toàn vô vàn cảm ngộ chứa đựng bên trong vào hệ thống tu luyện của mình.

Chương 225

Chẳng khác nào nắm giữ hoàn toàn cảm ngộ tu luyện của một vị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên khác.

Người có thể thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên làm sao có thể là kẻ tầm thường?

Cảm ngộ đó phải nói là khủng khiếp đến cực điểm!

Ngay cả đối với tôi, Hỗn Độn Hoa cũng là một bảo vật chí cao vô thượng, thậm chí không kém cạnh Đại Đạo Chi Cơ là bao.

Không, vật này rơi vào tay tôi thì thà mang tặng người khác còn hơn.

Đạo lữ của tôi là Nguyên Phượng hiện vẫn chưa đột phá vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Hỗn Độn Hoa này có thể giúp nàng phá vỡ rào cản phía trước. "Đảo hảo bảo bối!" Tôi cười lớn, thu nó vào túi.

Hành động này không nghi ngờ gì đã chọc giận mẫu trùng Hỗn Độn và Dương Mi Đại Tiên đến cực điểm. "Cai tử, na ngô đích đông tây!

Cấp ngã giao xuất!" Ánh mắt mẫu trùng hung ác cực hạn, lúc này nó đe dọa tôi phải giao đồ ra.

Dưới sự khống chế của nó, vô số châu chấu có tu vi Chuẩn Thánh cũng từ bốn phương tám hướng bao vây tôi triệt để.

Còn Dương Mi Đại Tiên đứng quan sát từ xa, sau khi hít một hơi nhẹ nhõm thì cũng quan sát biến hóa.

Đối mặt với tôi đột nhiên xuất hiện, trong lòng lão đầy kiêng kị.

Bởi vì tôi rất mạnh, mang lại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Luồng sát lục chi khí đó thậm chí còn mạnh hơn cả La Hầu năm xưa. "La hầu?" Trong lòng Dương Mi Đại Tiên, ánh mắt lập tức dời sang Thí Thần Thương trong tay tôi.

Lão nhận ra bản tôn của tôi nhưng không nhận ra Thiên Ma hóa thân này, tuy nhiên Thí Thần Thương thì khó lòng quên được. "Chu Dịch đạo hữu?" Đại tiên hỏi.

Không cần tôi trả lời, lão cũng đã hiểu rõ.

Tôi lúc này hoàn toàn không thèm đáp lại Dương Mi Đại Tiên.

Sau khi thu Hỗn Độn Hoa, ánh mắt tôi dời sang con mẫu trùng Hỗn Độn kia. "Hoạch đắc thần thương hứa cửu, khước một hữu hảo hảo đích triển hiện thí thần thương uy lực!

Kim thiên nã khai đao ba!" Tất nhiên, tôi không chỉ hành động theo sát khí bột phát, mà còn thông qua mẫu trùng để tìm hiểu diện mạo hoàn toàn mới của thiên địa Hỗn Độn.

Gặp gỡ Dương Mi đại tiên không có gì quá kỳ lạ, mục tiêu của Chu Dịch chính là Hỗn Độn Mẫu Trùng.

Hắn muốn từ miệng nó biết được liệu trong Hỗn Độn còn có sinh linh nào khác hay không!

Thí Thần Thương rung lên, vô số ma đạo pháp tắc giao thoa, cuối cùng hình thành một sức mạnh kinh người.

Vạn bàn ma lực cuồn cuộn, diễn hóa ra sát sinh chi thuật. "Trảm diệt!" Thí Thần Thương múa may, quét ngang một vòng.

Huyết quang chiếu rọi, thôn tính triệt để đám hoàng trùng từ bốn phương tám hướng đang ập tới.

Đám hoàng trùng khiến Dương Mi đại tiên vô cùng đau đầu kia, trước mặt Chu Dịch lại không có lấy một chút cản trở.

Thế nào là ma đạo?

Thế nào là sát lục?

Thế nào là hủy diệt?

Chu Dịch lúc này như Thiên Ma hóa thân, chính là tồn tại chí cao vô thượng.

Mỗi một cử động đều mang theo mùi vị của núi thây biển máu, sát cơ khủng khiếp tràn ngập.

Dương Mi đại tiên sắc mặt thay đổi liên tục, lúc này lão cũng biết thực lực của Chu Dịch không thể xem thường, tuyệt đối không phải kẻ mà lão hiện tại có thể đối phó. "Thôi vậy, thôi vậy!" Dương Mi đại tiên tuy không nỡ nhường cơ duyên cho người khác, nhưng bất kể là Hỗn Độn Mẫu Trùng hay Chu Dịch thì tu vi đều trên lão.

Nếu đã như vậy, lão không từ bỏ thì có thể làm gì?

Chẳng lẽ có thể từ trong tay Chu Dịch cướp lại Hỗn Độn Hoa sao?

Lùi ra xa, Dương Mi nhìn thao thiên ma khí trên người Chu Dịch, sự kinh hãi trong mắt vẫn không thể xua tan.

Lúc trước khi mấy người đối phó La Hầu, Dương Mi đã biết Chu Dịch không phải hạng người tầm thường, ít nhất Hồng Quân cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng lão vạn vạn không ngờ tới, Chu Dịch không chỉ bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới, thực lực trên cả lão, mà ngay cả Đạo hắn tu luyện cũng có nét tương đồng với La Hầu.

Sát lục chi đạo của La Hầu thiên về điên cuồng, còn Chu Dịch lại thuần túy là sự bá đạo và sát khí lẫm liệt.

Nếu so sánh cao thấp, Chu Dịch tự nhiên có thể áp chế hoàn toàn La Hầu.

Chỉ riêng điểm này thôi đã khiến Dương Mi đại tiên vô cùng bội phục.

Dĩ nhiên, nếu Dương Mi biết được Chu Dịch trước mắt chỉ là một hóa thân, còn bản tôn của hắn đã tu luyện tới Thiên Đạo cảnh, e rằng lão cũng sẽ giống như Hồng Quân mà bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Lúc này Chu Dịch sát khí ngập trời, Thí Thần Thương trong tay vung vẩy điên cuồng, bắt đầu đại khai sát giới.

Trong chốc lát, không biết bao nhiêu hoàng trùng đã bị tiêu diệt, hư không chất đầy xác trùng không đếm xuể. "Tê tê tê~" Thấy tình hình bất ổn, Hỗn Độn Mẫu Trùng dĩ nhiên không ngồi chờ chết.

Nó điên cuồng thúc giục đám hoàng trùng dưới chướng làm đội cảm tử, như thủy triều tràn về phía Chu Dịch.

Mỗi một con hoàng trùng đều bắt đầu tự bạo, giống như cách chúng đã đối phó Dương Mi.

Dương Mi sắc mặt đại biến, thấy số lượng hoàng trùng tự bạo còn nhiều hơn lúc trước, vội vàng thi triển không gian pháp tắc độn ra phía sau.

Khi cơ thể lão dừng lại, một âm thanh khủng khiếp vang động cả Hỗn Độn cũng vừa lúc bùng nổ.

Chu Dịch đang ở ngay tâm điểm của vụ nổ.

Dù là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nếu không cầm trong tay tiên thiên chí bảo phòng ngự hoặc chuyên môn tu luyện nhục thân, tuyệt đối không thể dễ dàng thoát khỏi vụ nổ như thế này.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch tự nhiên không có chí bảo phòng ngự, ở thế giới này chí bảo không phải là rau cải trắng ngoài chợ.

Thiên Ma hóa thân cũng không chuyên tu nhục thân.

Xem ra Chu Dịch thật sự đã rơi vào nguy hiểm.

Nhưng thực tế, lý do Chu Dịch không giao linh bảo phòng ngự cho hóa thân rất đơn giản: Bản thân Thiên Ma hóa thân đã có đủ năng lực tự vệ.

Ngay khoảnh khắc vô số hoàng trùng tự bạo, cơ thể hóa thân bắt đầu dần dần hư hóa, dường như hòa mình vào hư không, không còn tồn tại ở đó nữa.

Vụ nổ vô cùng tận kia đối với Chu Dịch chỉ như pháo hoa trước mắt, không dấy lên nổi một chút gợn sóng. "Tự Tại Thiên Ma!" Đây chính là công pháp Chu Dịch tu luyện, bản thân nó đã sở hữu năng lực khống chế không gian cực mạnh, đóng vai trò quan trọng khi diệt sát đối thủ hoặc né tránh tự bạo.

Dưới vụ nổ bao phủ hàng ức vạn dặm kia, trên khuôn mặt dữ tợn của Hỗn Độn Mẫu Trùng vừa hiện lên một tia ý cười, nhưng ngay khắc sau nó lại cảm thấy tim đập nhanh không rõ lý do.

Một cây trường thương huyết khí ngập trời xuất hiện ngay trước mắt nó.

Chỉ trong chớp mắt, Hỗn Độn Mẫu Trùng đã sợ đến hồn phi phách tán.

Hình bóng Chu Dịch cũng hiện ra trước mặt nó. "Chết!" Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, Chu Dịch đâm một thương xuyên thủng cơ thể Hỗn Độn Mẫu Trùng.

Lớp vỏ ngoài tưởng chừng vô cùng kiên cố lúc này hoàn toàn vô dụng.

Máu tươi hôi thối bắn ra, vô cùng nghiệp lực lập tức tràn vào trong cơ thể mẫu trùng.

Chương 226

Chưa đầy một hơi thở, mẫu trùng đã lộ ra thần tình hãi hùng.

Nó cảm thấy sức mạnh của mình dường như bị tàm thực triệt để, nguy cơ tử vong ập đến. "Không!" Mẫu trùng hoảng loạn bỏ chạy.

Nó biết tôn sát thần trước mắt này không dễ chọc, còn đáng sợ hơn cả những quái vật trong Hỗn Độn Thành kia.

Trong lúc điên cuồng chạy trốn, những hoàng trùng phân hóa từ bản thể cũng bắt đầu hội tụ lại.

Không lâu sau, cơ thể mẫu trùng đã phình to gấp mười lần, như một khối thịt khổng lồ trong hư không Hỗn Độn, bẩn thỉu và xấu xí!

Chu Dịch cười lạnh: "Chạy?" Đã nếm trải uy lực của Thí Thần Thương, danh hiệu đệ nhất sát phạt chí bảo của Hồng Hoang không phải để trưng cho đẹp, đối với tu vi hiện tại của Thiên Ma hóa thân là đã quá đủ rồi.

Nếu đã vậy, không cần thiết phải dây dưa với con mẫu trùng này nữa. "Tự Tại Thiên Ma, Vạn Thiên Hóa Ảnh!" Trên đường mẫu trùng chạy trốn, thân ảnh Chu Dịch biến hóa vạn thiên, bao vây tứ phương hư không đến mức một giọt nước cũng không lọt qua được.

Đây không phải là chướng nhãn pháp!

Mỗi một đạo thân ảnh đều có thể hóa thành bản thể của Chu Dịch, muốn trốn thoát trước chiêu này chỉ là si tâm vọng tưởng.

Mẫu trùng kinh hoàng đến cực điểm, hối hận không thôi, tại sao mình lại trêu chọc vào nhân vật như thế này! "Nói đi, trong Hỗn Độn còn có sinh linh khác không?

Nếu thành thật khai báo, bản tọa có thể cân nhắc tha mạng!" Chu

Dịch ánh mắt băng lạnh nói.

Hỗn Độn Mẫu Trùng nghe xong, khuôn mặt xấu xí co rúm lại một hồi. "Nguyên trú dân?" Chu Dịch rất hứng thú với cái tên này. "Chẳng lẽ, ngoài Hỗn Độn ra còn có thế giới khác sao?" Thế giới mà Chu Dịch nói không phải là đại thiên hay tiểu thiên thế giới dưới trướng Hồng Hoang, những thế giới đó so với Hồng Hoang chẳng có giá trị gì.

Ý hắn là thế giới có thể đặt ngang hàng với Hỗn Độn!

Là Thánh nhân, Chu Dịch tự nhiên kiến đa thức quảng, nhưng khi trong lòng nảy sinh suy đoán này, hắn vẫn không khỏi vạn phần kinh ngạc.

Chẳng lẽ trên đời thực sự có tồn tại tương đương với thế giới Hỗn Độn sao?

Thật là khó tin!

Hỗn Độn Mẫu Trùng như nhận ra mình lỡ miệng, lúc này vội vàng ngậm chặt miệng không nói lời nào nữa.

Ánh mắt Chu Dịch lập tức trở nên nguy hiểm.

Hắn biết mình đoán không lầm, quả nhiên có đại thế giới cùng cấp bậc với thế giới Hỗn Độn. "Không nguyện ý thẳng thắn với bản tọa sao?

Nếu đã vậy thì hãy vẫn lạc đi!" Vạn thiên ma ảnh đồng loạt giáng xuống!

Xẹt!

Khắc sau, cơ thể Chu Dịch xuất hiện trên cơ thể khổng lồ của mẫu trùng.

Dưới sức mạnh kinh khủng thấm thấu, Thí Thần Thương dường như có thể đồ diệt tất cả.

Một đạo huyết quang lướt qua chân trời, chấn động hư không, chỉ trong thoáng chốc đã đánh nát cơ thể mẫu trùng đến bảy tám phần.

Mặc dù tu vi Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên sơ kỳ, nếu không có công pháp thì không thể tiến thêm nửa bước, nhưng... không cưỡng lại được uy lực của tiên thiên chí bảo trong tay Chu Dịch quá mạnh mẽ, cộng thêm ma đạo pháp tắc thâm bất khả trắc, vượt xa tầm tưởng tượng của mẫu trùng.

Vì vậy lúc này, mẫu trùng trong tay Chu Dịch hoàn toàn không có bất kỳ sức chống trả nào.

Nguy cơ tử vong lại hiện lên, Thí Thần Thương trong tay Chu Dịch từng tấc áp sát.

Mẫu trùng sợ đến hồn phi phách tán. "Không!

Tha mạng!

Tha mạng!!" Loại đạo pháp mà Hỗn Độn Mẫu Trùng tu luyện vừa vặn thể hiện tính cách nhát gan của nó.

Đối mặt với Thí Thần Thương, nó không dám buông lỏng chút nào.

Trước đó im lặng thực chất là có ý đồ nhỏ, muốn lấy đó làm yêu sách hòng tìm cơ hội sống sót.

Nhưng tính toán của nó đã sai lầm!

Chu Dịch là một kẻ tàn nhẫn đúng nghĩa, chịu ảnh hưởng của Thiên Ma hóa thân và ma đạo pháp tắc nên càng tàn nhẫn hơn!

Nếu Hỗn Độn Mẫu Trùng không muốn nói, vậy đối với Chu Dịch nó chẳng còn giá trị gì, giết đi cho xong. "Ồ?

Nguyện ý nói cho bản tọa rồi sao?" Vẻ mặt Chu Dịch mang theo vài phần trêu chọc, tà khí lẫm nhiên!

Hỗn Độn Mẫu Trùng hoàn toàn xem Chu Dịch như một gã điên, lúc này đâu dám trêu chọc hắn nữa? "Tôi, tôi nói!" Mặc dù Hỗn Độn Mẫu Trùng phát ra những âm thanh kỳ quái, nhưng đối với người ở Hỗn Nguyên cảnh giới thì có gì mà không hiểu chứ?

Để giữ mạng, mẫu trùng tự nhiên biết gì nói nấy, không dám giấu giếm nửa lời, chỉ sợ Chu Dịch không vui lại trực tiếp đâm cho một thương thì tiêu đời.

Qua đó, Chu Dịch nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện, những khúc mắc trong lòng cũng dần tan biến.

Hỗn Độn không khác biệt quá nhiều so với dự kiến.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, trong Hỗn Độn quả thực không còn sinh linh, những kẻ may mắn sống sót đều đã gia nhập vào Hồng Hoang.

Hỗn Độn Mẫu Trùng quả thực đến từ một thế giới khác, một thế giới bao la vô tận giống như Hỗn Độn, nhưng số người chứng đạo Hỗn Nguyên lại rất ít ỏi.

Thế giới như vậy không chỉ có một, tên gọi của chúng cũng khác nhau, hoặc là Hỗn Độn, hoặc là Thái Sơ, hoặc là Nguyên Thủy.

Nhưng điểm chung duy nhất là mỗi một thế giới đều đang không ngừng khuếch trương và trưởng thành.

Cho đến cuối cùng, những thế giới này sẽ va chạm triệt để, biên giới thế giới cũng sẽ bị phá vỡ.

Hỗn Độn Mẫu Trùng đã vượt qua vách ngăn giữa hai thế giới để đến Hỗn Độn bằng phương thức tương tự. "Thế giới đó có chuyện khai thiên tích địa không?" Chu Dịch ánh mắt lóe lên, tiếp tục hỏi. "Khai thiên tích địa?

Không có!" "Trong thế giới đó có cường giả nghịch thiên nào

không?" Chu Dịch lại hỏi. "Chưa từng nghe qua!" Khi nghe nói có thế giới khác cực kỳ giống Hỗn Độn, Chu Dịch không nhịn được mà hỏi như vậy.

Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, trong lòng Chu Dịch cũng hiểu rõ, dù có tồn tại những thế giới tương tự thì Hỗn Độn vẫn là đặc biệt nhất, vì ít ra ở đây có một Bàn Cổ khai thiên tích địa!

Đã hỏi xong những chuyện cần biết, con tin trước mắt này hiển nhiên không cần thiết phải giữ lại nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chu Dịch trở nên nguy hiểm.

Mẫu trùng dường như nhận ra điều đó, cơ thể run rẩy dữ dội.

Nhưng Chu Dịch có thể thấy rõ sự điên cuồng trong ánh mắt nó. "Muốn sát ta?

Đâu có dễ như vậy?" Cơ thể mẫu trùng lúc này phình to điên cuồng, chỉ trong chớp mắt đã lan rộng ra.

Một lực bộc phát kinh người trào dâng, y hệt thủ đoạn kích nổ đám hoàng trùng thuộc hạ trước đó.

Tu vi mẫu trùng là Hỗn Nguyên chân chính, nếu thật sự tự bạo thì uy lực lớn đến mức nào không cần phải nói, e rằng ngay cả Chu Dịch cũng phải chôn thây cùng nó!

Chương 227

Nhưng hiển nhiên mẫu trùng không muốn thật sự vẫn lạc, nó đang sử dụng kế kim thiền thoát xác!

Khi cơ thể bị kích nổ, một đạo ấu trùng cũng từ đó bay ra.

Không nghi ngờ gì, ấu thể đó chính là bản thể thực sự của mẫu trùng.

Việc nó hợp tác với Chu Dịch chỉ là để chờ đợi một thời cơ chín muồi.

Mặc dù tổn thất lần này rất thảm trọng, nhưng so với việc vẫn lạc hoàn toàn thì đây là kết quả tốt nhất.

Chỉ là, cơ thể Chu Dịch biến hóa liên tục, kéo ra những tàn ảnh trong hư không Hỗn Độn. "Chạy?

Đâu có dễ vậy?" Chu Dịch cười lạnh, trong khi né tránh tối đa ảnh hưởng từ vụ tự bạo, Thí Thần Thương trong tay cũng theo đó phóng ra.

Thí Thần Thương như khóa chặt bản thể mẫu trùng, vạch ra một đạo huyết quang trong hư không, như sao băng rơi rụng.

Hỗn Độn Mẫu Trùng hoàn toàn không còn đường trốn, dù đã dùng kế kim thiền thoát xác cũng không thoát khỏi bàn tay của Chu Dịch.

Sát lục, hủy diệt, tử vong!

Ma đạo pháp tắc gần như đạt tới cực hạn đã phá giải mọi quy tắc, xé nát mọi phòng ngự, trong nháy mắt xóa sổ hoàn toàn Hỗn Độn Mẫu Trùng.

Ma khí dao động, nghiệp hỏa thiêu đốt hư không!

Thí Thần Thương cũng theo đó quay về tay Chu Dịch.

Phía sau hắn, ánh lửa từ vụ tự bạo ngút trời, vô số pháp tắc bị yên diệt trong dòng lũ pháp lực hỗn loạn.

Tất cả đều thu vào mắt Dương Mi đại tiên.

Lúc này tâm tình lão phức tạp đến cực điểm.

Hỗn Độn Mẫu Trùng vốn là một rắc rối lớn, vậy mà trước mặt Chu Dịch lại yếu ớt đến thế.

Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch cũng mang đến cho lão một áp lực khổng lồ.

Khi Dương Mi định rời khỏi nơi thị phi này, cơ thể Chu Dịch đã xuất hiện trước mặt lão tự lúc nào. "Dương Mi đạo hữu, đã lâu không gặp!" Dương Mi đạo nhân lộ ra một nụ cười khổ.

Sau khi thấy Chu Dịch chém giết Hỗn Độn Mẫu Trùng dễ dàng như vậy, lão biết muốn âm thầm rời đi là chuyện không thể nào.

Dù lão từng là Không Gian Ma Thần, cảm ngộ về không gian pháp tắc đã đạt đến mức thâm bất khả trắc, nhưng Chu Dịch ở phương diện này lại càng không thể tin nổi.

Chỉ trong tích tắc, Dương Mi cảm thấy không gian xung quanh đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Chỉ khi đứng ở vị trí của mẫu trùng mới hiểu được Chu Dịch lúc này là một tồn tại đáng sợ đến nhường nào. "Chu Dịch đạo hữu, quả thực đã lâu không gặp!" Dương Mi khổ sở nói. "Thiên tài địa bảo xưa nay đều dành cho kẻ có tài.

Hỗn Độn Hoa rơi vào tay đạo hữu, ta không có lời oán thán nào." Vừa mở miệng, Dương Mi đã muốn rũ sạch quan hệ với chuyện này.

Chu Dịch hiện tại quá mức tà tính, thêm vào đó hai người vốn

chẳng có nhiều giao tình, lão không dám chắc Chu Dịch sẽ không ra tay với mình.

Nhưng Chu Dịch không có ý định đối phó với Dương Mi. "Đạo hữu đa lự rồi!

Bản tọa không phải hạng người ngang ngược, lạm sát vô cô, hoàn toàn khác với La Hầu!" Dương Mi liếc nhìn Hỗn Độn Mẫu Trùng đã hồn siêu phách tán, ánh mắt nhìn Chu Dịch càng thêm vi diệu.

Chu Dịch không để tâm, chỉ chậm rãi hỏi: "Đạo hữu nhiều năm trước đã rời khỏi Hồng Hoang, phiêu bạt trong Hỗn Độn.

Không biết những kẻ như con mẫu trùng kia, đạo hữu có phải lần đầu gặp gỡ?" Dẫu sao Hỗn Độn Mẫu Trùng cũng là Hỗn Nguyên cảnh giới, Chu Dịch dù giết được nó nhưng cũng không thể đảm bảo mọi lời nó nói đều là thật.

Vì vậy, hắn cần sự kiểm chứng từ Dương Mi. "Đạo hữu, những lời mẫu trùng đó nói đều là thật!

Hỗn Độn không phải thế giới duy nhất!

Từ một góc độ nào đó, Hỗn Độn và các thế giới khác đang ở trong mối quan hệ cạnh tranh bình đẳng, các thế giới khác và Hỗn Độn đều không ngừng khuếch trương.

Đến một ngày, tất cả các thế giới sẽ va chạm với nhau!

Ta có được một chút tin tức từ Hỗn Độn Thành, nếu một ngày các thế giới bắt đầu va chạm và dung hợp, một thế giới Hồng Mông thực sự sẽ ra đời." Đối mặt với câu hỏi của Chu Dịch, Dương Mi không cảm thấy ác ý nào nên cũng biết gì nói nấy.

Phiêu bạt trong Hỗn Độn, dù là nhân vật như Dương Mi cũng không hẳn là như cá gặp nước.

Nếu có thể kết bạn đồng hành với một tồn tại như Chu Dịch thì không còn gì tốt hơn.

Lúc này lão không chỉ giải đáp thắc mắc cho Chu Dịch mà còn có ý định kết giao. "Thế giới Hồng Mông?" Vẻ mặt Chu Dịch hiện lên một tia chấn động.

Câu trả lời của mẫu trùng trước đó chỉ khiến hắn kinh ngạc đôi chút, nhưng sau đó đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn có thể chấp nhận việc có nhiều thế giới khác nhau, Hỗn Độn chỉ là một trong số đó.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới viễn cảnh vô số đại thế giới tầm cỡ Hỗn Độn dung hợp lại thành một thế giới Hồng Mông ngự trị trên cả Hỗn Độn. "Dương Mi đạo hữu, Hỗn Độn Thành mà ông nói nằm ở đâu?" Chu Dịch hỏi tiếp.

Dương Mi nói: "Đạo hữu vừa hỏi ta có từng gặp kẻ nào như mẫu trùng không.

Thực ra là có, số lượng không ít.

Nơi chúng tụ tập gọi là Hỗn Độn Thành, nằm sâu trong Hỗn Độn, trong đó có cường giả từ các thế giới khác nhau.

Tuy số lượng không nhiều nhưng không thể xem thường." "Đạo hữu có biết nguồn gốc của Hỗn Độn Thành không?" "Không biết!" Lần này Dương Mi lắc đầu.

Chu Dịch cũng không thấy lạ, vì Dương Mi rời Hồng Hoang chưa lâu, mà Hỗn Độn Thành nghe qua là biết đã được xây dựng từ rất lâu rồi mới có thể quy tụ được nhiều cường giả từ các thế giới khác như vậy. "Có lẽ nên đến Hỗn Độn Thành thám thính một phen!" Chuyện này liên quan đến đại sự dung hợp các thế giới, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến việc Chu Dịch đột phá Đại Đạo cảnh, nên hắn nhất

định phải đi xem cho biết. "Dương Mi đạo hữu có biết phương hướng cụ thể của Hỗn Độn Thành không?" "Dĩ nhiên là biết." Sau đó, Dương Mi chỉ cho Chu Dịch một hướng.

Khi nhìn về hướng đó, khuôn mặt Chu Dịch hiện lên vẻ kỳ quái. "Đó là..." Đúng vậy, hướng Dương Mi chỉ chính là đích đến của chuyến đi này: Nơi ở của Hỗn Độn Châu.

Để tìm Hỗn Độn Châu, Chu Dịch đã phiêu bạt trong Hỗn Độn không biết bao lâu, không ngờ hướng của Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Thành lại trùng khớp. "Không đúng, có lẽ Hỗn Độn Châu đang ở trong Hỗn Độn Thành." Ánh mắt Chu Dịch hơi nheo lại.

Nếu đúng như vậy thì việc đoạt lấy Hỗn Độn Châu sẽ không đơn giản.

Tuy nhiên, trước khi biết rõ tình hình cụ thể, Chu Dịch không định bỏ cuộc, hắn phải đến đó xem sao! "Nếu đạo hữu không chê, ta nguyện ý dẫn đường." Dương Mi cười nói.

Chu Dịch nhìn lão một cái: "Vậy làm phiền đạo hữu rồi." Hắn hiểu tâm tư của Dương Mi nhưng cũng không từ chối.

Lúc này hắn chỉ là một Thiên Ma hóa thân, dù có Thí Thần Thương nhưng không thể đảm bảo đối phó được mọi tình huống trong Hỗn Độn, có thêm một người bạn cũng tốt.

Trên đường cùng Dương Mi đến Hỗn Độn Thành, Chu Dịch có đủ thời gian để tu luyện tầng thứ tư của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh, điều này vô cùng quan trọng!

Nếu Thiên Ma hóa thân có thể tiến thêm một bước, thuận lợi bước vào Thiên Đạo cảnh, thì trong Hỗn Độn sẽ không còn đối thủ.

Nhưng để làm được điều đó quả thực gian nan vô cùng.

Có một chuyện nằm ngoài dự liệu của Chu Dịch: Càng tiến gần

Hỗn Độn Thành, hắn càng cảm nhận được tử khí vô tận tràn ngập trong Hỗn Độn. "Xem ra quanh khu vực Hỗn Độn Thành không thiếu những cuộc tranh đấu và tử vong.

Chương 228

Cũng đúng thôi, trong Hỗn Độn Thành tồn tại cường giả từ nhiều thế giới, giữa họ có xung đột lợi ích và ma sát là chuyện đương nhiên." Những tử khí này lại có thể được Thiên Ma hóa thân của Chu Dịch luyện hóa thành sức mạnh, hỗ trợ không nhỏ trong quá trình tu luyện lên Thiên Đạo cảnh. "Khoảng cách đến Hỗn Độn Thành còn xa, tôi có thể nhân cơ hội này thăng thêm ít nhất một tiểu cảnh giới." Lúc này Thiên Ma hóa thân không cần hắn quá bận tâm, nên phần lớn tâm thần của Chu Dịch đã quay trở về bản tôn.

Chu Dịch không mang Hỗn Độn Hoa về Hồng Hoang.

Vật này tuy quan trọng nhưng chưa cần vội giao cho Nguyên Phượng.

Sau khi diệt sát một tồn tại Hỗn Nguyên cảnh giới, hắn dĩ nhiên phải nhận thưởng từ hệ thống. [Bạn đã diệt sát cường giả Hỗn Nguyên của Thái Sơ thế giới - Nguyên Sơ Mẫu Trùng, nhận được 500 triệu điểm tích phân, 100 mảnh vỡ Phân Liệt pháp tắc!] Mặc dù trước đó Chu Dịch từng diệt sát Lão Tử, Nguyên Thủy nhưng tình hình lần này hoàn toàn khác.

Khi đó Lão Tử và Nguyên Thủy tuy là Hỗn Nguyên nhưng là Thiên Đạo Thánh nhân, dù chết trong tay Chu Dịch vẫn có thể được Thiên Đạo bản nguyên phục sinh, nên hắn giết bốn người họ cũng không nhận được quá nhiều lợi ích, tích phân không thể so bì với hiện tại, ít hơn hẳn một nửa. 500 triệu điểm tích phân khiến Chu Dịch vô cùng hớn hở, hắn thầm nghĩ cái Hỗn Độn Thành kia rốt cuộc là nơi thần bí nào?

Chẳng phải là một nơi cày tích phân tuyệt vời sao!

Về phần phần thưởng thứ hai, đó là mảnh vỡ pháp tắc mà hắn chưa từng tiếp xúc. "Phân Liệt pháp tắc!" Tu luyện pháp tắc này đến cực hạn có thể phân liệt ra vô số tử thể.

Thực lực tử thể không vượt quá bản thể, thậm chí còn thấp hơn vài cảnh giới.

Nguyên Sơ Mẫu Trùng có nhiều tử thể như vậy, mỗi cá thể đều có thực lực Chuẩn Thánh, chứng tỏ tạo nghệ của nó đối với pháp tắc này đã đạt đến mức không tưởng. "Chậc chậc, pháp tắc này khá phù hợp với Thiên Ma hóa thân của tôi!" Một hướng phát triển lớn của Đại Tự Tại Thiên Ma Kinh chính là huyễn hóa vạn thiên, nếu để hóa thân tu luyện Phân Liệt pháp tắc, biết đâu sẽ có hiệu quả kỳ diệu. "Chỉ tiếc là mảnh vỡ đang ở trong tay bản tôn." Nếu muốn hóa thân nắm giữ pháp tắc đặc thù này, e rằng phải đợi đến khi hóa thân quay về.

Nhưng Chu Dịch cũng không quá để ý, hiện tại Thiên Ma hóa thân đã đủ mạnh, hắn không cần vội vã. "Đáng tiếc là cảm ngộ pháp tắc của hóa thân và bản tôn không giống nhau!" Gạt chuyện đó sang một bên, Chu Dịch bắt đầu mưu tính chuyện tiếp theo.

Đối với hắn, việc Thiên Đình và Nhân tộc hiện tại vẫn chưa thực sự khai chiến là một cơ hội tốt.

Thời gian ngắn ngủi như vậy, dù hắn có tu luyện thì cũng tiến bộ được bao nhiêu?

Tâm niệm vừa động, Chu Dịch nhanh chóng đi tới phía Đông của Hồng Hoang.

Theo đúng mệnh số của Hồng Hoang, sau khi trận chiến Vu-Yêu kết thúc, Thiên trụ Bất Chu Sơn sẽ sụp đổ.

Nữ Oa luyện đá vá trời, một phần của đá ngũ sắc rơi xuống phía Đông Hồng Hoang, sau này trở thành Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ

Không!

Mặc dù sự can thiệp của Chu Dịch khiến Bất Chu Sơn không sụp đổ, nhưng một phần đá ngũ sắc vẫn theo mệnh số mà rơi xuống phía Đông.

Nếu trong Phong Thần đại kiếp, Hồng Hoang bị đánh nát hoàn toàn, thì vị trí của đá ngũ sắc sẽ là Đông Thắng Thần Châu, ngạo lai quốc.

Lúc này, trên một hòn đảo nhỏ, cỏ lạ hoa thơm không héo, tùng xanh bách biếc trường sinh.

Đào tiên thường kết quả, trúc quý mây vờn quanh.

Thật đúng là nơi trăm sông hội tụ, cột chống trời vạn kiếp không dời.

Trên đỉnh núi có một khối tiên thạch, cao ba trượng sáu thước năm tấc, chu vi hai trượng bốn thước.

Chiều cao ba trượng sáu thước năm tấc ứng với ba trăm sáu mươi lăm độ của Chu Thiên, chu vi hai trượng bốn thước ứng với hai mươi bốn khí tiết, trên đá có chín khiếu tám lỗ theo cửu cung bát quái.

Bốn phía không có cây cối che bóng, hai bên có chi lan làm bạn.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên, khối đá này hấp thu linh khí của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt, lâu ngày sinh ra linh tính, bên trong thai nghén một tiên bào.

Không cần nói cũng biết, khối tiên thạch này chính là Tôn Ngộ Không chưa ra đời.

Có thể thấy nó đang không ngừng hấp thu linh khí và tinh hoa mỗi lúc một nhiều, chẳng bao lâu nữa sẽ trưởng thành và hóa thành một căn cơ vô thượng.

Theo tình hình của Hồng Hoang, căn nguyên của Tôn Ngộ Không không phải là hàng đỉnh tiêm, nhưng dù sao cũng là đá ngũ sắc hóa thành, lại mang theo chiến chi pháp tắc của Đấu Chiến Ma Viên, nên nếu có đủ thời gian trưởng thành, nó sẽ vô cùng đáng gờm.

Chu Dịch lúc này đang nhắm vào Tôn Ngộ Không.

Được hóa hình từ mảnh vỡ của đá ngũ sắc vá trời, Tôn Ngộ Không sinh ra từ trời đất đồng thời cũng mang trong mình công đức không nhỏ.

Chính vì phần công đức này mà Tôn Ngộ Không được chọn làm ứng cử viên sáng giá nhất cho chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Tại sao trong bốn thầy trò thỉnh kinh lại chỉ có mình Tôn Ngộ Không là không thể thay thế?

Nguyên nhân chính là đây.

Phật môn phương Tây dẫn dắt chuyến thỉnh kinh là để Phật pháp được truyền bá rộng rãi trong Nhân tộc, từ đó thu hoạch khí vận Nhân tộc.

Và chỉ có nhân vật mang công đức vá trời như Tôn Ngộ Không đảm nhận trọng trách thỉnh kinh mới là thích hợp nhất.

Huống hồ sau khi thỉnh kinh, Tôn Ngộ Không sẽ trở thành đệ tử Phật môn, một lựa chọn tuyệt vời để làm hưng thịnh Phật giáo.

Hiện tại Chu Dịch định phá hoại kế hoạch này.

Dù là Xiển giáo, Nhân giáo hay Tây Phương giáo, thậm chí là Hồng Quân Đạo Tổ, mục đích của họ đều là mưu cầu khí vận Nhân tộc.

Thậm chí để đạt được điều đó, họ không ngừng chèn ép Nhân tộc, coi Nhân tộc chỉ đơn thuần là công cụ cung cấp khí vận.

Chu Dịch dù là Thánh nhân chí cao vô thượng, địa vị ngang hàng Hồng Quân, nhưng bản thân hắn vốn là người hiện đại xuyên không tới, dĩ nhiên không muốn thấy cảnh này.

Huống hồ hiện tại Nhân tộc cũng đã gắn liền với lợi ích của hắn.

Đám Thánh nhân kia muốn mưu tính khí vận Nhân tộc chẳng khác nào muốn cướp đồ trong tay hắn.

Chu Dịch làm sao có thể chấp nhận được?

Biết rõ Tôn Ngộ Không quan trọng thế nào với kế hoạch của Phật môn, hắn dĩ nhiên phải ra tay trước!

Ngay từ lúc mảnh vỡ đá ngũ sắc rơi xuống phía Đông Hồng Hoang, Chu Dịch đã để lại dấu ấn thần hồn trên đó.

Giờ đây nhìn khối tiên thạch đang không ngừng hấp thu linh khí, khuôn mặt hắn dần hiện lên một tia cười. "Để bần tọa giúp ngươi thêm một tay!" Theo tốc độ hiện tại, Tôn Ngộ Không phải đến Tây Du đại kiếp mới ra đời.

Nhưng Chu Dịch muốn đẩy nhanh tiến trình này lên rất nhiều.

Tâm niệm vừa động, linh khí bốn phương hội tụ lại với tốc độ kinh người!

Những linh khí này không trực tiếp rót vào tiên thạch mà dưới tay Chu Dịch, chúng hóa thành những đường vân trận pháp lung linh tỏa sáng.

Các trận văn giao thoa, cuối cùng hình thành một trận pháp đáng kinh ngạc.

Một Tụ Linh Trận có thể khiến linh khí đất trời tràn về với tốc độ gấp mười, gấp trăm lần bình thường.

Có trận pháp này, thời gian Tôn Ngộ Không ra đời sẽ được đẩy

sớm lên hàng chục vạn năm.

Làm xong tất cả, Chu Dịch chỉ cần kiên nhẫn chờ kết quả.

Tin rằng chẳng bao lâu nữa, khối tiên thạch này chắc chắn sẽ mang lại bất ngờ.

Khi Chu Dịch chuẩn bị rời đi, một thân ảnh đạp mây từ xa tới. "Nguyên là Thông Thiên!" Người tới không ai khác chính là Thông Thiên giáo chủ đang ở Kim Ngao Đảo tại Đông Hải. "Thông Thiên kiến qua Thánh tôn!" Thông Thiên tiến tới trước mặt Chu Dịch, cung kính hành lễ.

Cách xưng hô của lão cũng đổi từ Sư thúc sang Thánh tôn, điều đó đại diện cho việc Thông Thiên đã nhận rõ mối quan hệ thầy trò với Hồng Quân là như thế nào.

Đối với Thông Thiên, đây là một chuyện tốt. "Thông Thiên, tại sao lại tìm bản tọa?" Chu Dịch dĩ nhiên biết Thông Thiên đến vì chuyện lớn.

Nhưng Thông Thiên dù gì cũng là một vị Thánh nhân, không ở đạo trường tu hành mà lại tùy ý đi ra ngoài, chắc chắn là có lý do.

Thông Thiên liếc nhìn khối tiên thạch đang được đại trận bao phủ, có vẻ thắc mắc tại sao Chu Dịch lại quan tâm đến nó như vậy.

Chương 229

Nhưng sự thắc mắc đó nhanh chóng tan biến.

Lão chắp tay nói: "Thánh tôn, Thông Thiên tu luyện nhiều năm, thời gian gần đây không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một tia bất an, dường như có kiếp nạn sắp giáng xuống đầu.

Ta suy nghĩ hồi lâu, thôi toán nhiều lần mà vẫn không tìm được lời giải.

Nay Thánh tôn vừa vặn đến Đông Hải, Thông Thiên mới đánh bạo thỉnh Thánh tôn giúp đỡ." Thông Thiên vừa nói, Chu Dịch đã hiểu ngay mục đích của lão.

Nếu không có gì bất ngờ thì đó chính là kiếp nạn trong mệnh số của Thông Thiên: Phong Thần đại kiếp!

Phong Thần đại kiếp do một tay Hồng Quân hoạch định, dù ban đầu không nhắm vào Thông Thiên nhưng không nghi ngờ gì nữa, lão chắc chắn sẽ là kẻ thua cuộc thảm hại nhất.

Đại giáo sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn trong đại kiếp, ngay cả bản thân vị Thánh nhân này cũng trở thành tù nhân, vĩnh viễn không được rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hiện tại cục diện Hồng Hoang đã thay đổi kinh người dưới bàn tay của Chu Dịch, nhưng Phong Thần đại kiếp vẫn là xu thế tất yếu.

Ngay cả khi có Chu Dịch can thiệp, nó vẫn sẽ diễn ra, chỉ là diễn ra theo cách thức nào thì chưa biết được.

Thông Thiên lo lắng như vậy cũng là có cơ sở.

Chu Dịch bấm tay tính toán, thủ đoạn của hắn có thể cưỡng ép phá khai thiên cơ.

Thông Thiên là người trong cuộc nên u mê, còn người ngoài cuộc như Chu Dịch lại rất tỉnh táo.

Hắn nhanh chóng nhìn thấu kế hoạch của Hồng Quân và những người khác. "Ồ!

Mấy vị Thánh nhân kia thực sự có thể bày ra được mấy trò mới mẻ đấy." Nguyên bản Phong Thần đại kiếp là mấy vị Thánh nhân liên thủ đẩy một vị hoàng đế anh minh của Nhân tộc vào con đường hôn quân vô đạo, từ đó dẫn đến dân phẫn nộ, mượn cớ Võ Vương phạt Trụ để tiêu diệt đệ tử Tiệt giáo, khiến họ phải lên Phong Thần Bảng làm con rối cho Thiên Đình.

Nhưng những thủ đoạn đó trước mắt Nhân tộc hiện tại dĩ nhiên không còn tác dụng.

Nhân tộc giờ đây không còn tin tưởng mấy vị Thánh nhân kia nữa, tín ngưỡng của họ chỉ còn dành cho Chu Dịch, Nữ Oa và Nhân tộc Tam Hoàng.

Huống hồ Nhân tộc hiện tại đã có khả năng phán đoán, không dễ bị dắt mũi như vậy nữa.

Tuy nhiên, hiện tại Hồng Quân cùng Lão Tử, Nguyên Thủy lại chơi bài dương mưu.

Kẻ mà họ muốn tính kế không chỉ là Tiệt giáo, mà Nhân tộc mới là mục tiêu lớn nhất.

Nếu Nhân tộc không thể phát triển theo ý họ, khí vận cũng không chia cho họ, thì họ thà rằng phong thần toàn bộ những cường giả đỉnh tiêm của Nhân tộc.

Đến lúc đó, khí vận Nhân tộc vẫn sẽ thuộc về Thiên Đình và mấy vị Thánh nhân.

Điều quan trọng nhất là dù người của Thiên Đình hay Xiển giáo có

hy sinh trong đại chiến thì cũng chẳng sao cả.

Nếu là người của Thiên Đình thì sau khi phong thần sẽ lại hồi sinh tại Thiên Đình.

Nếu là người của Xiển giáo, sau lưng có Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân chống lưng, họ cũng sẽ nhận được lợi ích cực lớn từ khí vận Thiên Đình.

Còn phía Nhân tộc, chết là bị phong thần, trở thành lệ thuộc cho Thiên Đình.

Bất luận thế nào, đám Thánh nhân kia đều có lãi.

Phong Thần đại kiếp lần này mang ý đồ kéo cả Nhân tộc và Tiệt giáo xuống nước. "Dương mưu!

Ngay cả bản tọa cũng không thể can thiệp, chỉ có thể để mặc mọi chuyện diễn ra sao?" Nếu Hồng Quân cầm chân Chu Dịch, các Thánh nhân khác đối đầu lẫn nhau, thì đại chiến giữa Nhân tộc và Thiên Đình thực sự sẽ không bị ảnh hưởng bởi Thánh nhân. "May mà bản tọa đã sớm có sắp xếp." Ánh mắt Chu Dịch lạnh đi vài phần.

Hắn nói với Thông Thiên: "Cảm ứng của Thông Thiên không sai đâu, nếu không có gì bất ngờ thì chuyện này liên quan đến việc đại giáo của ngươi có thể tồn tại được hay không." Sắc mặt Thông Thiên thay đổi liên tục.

Trước đó lão đã nghe Chu Dịch nói chắc chắn sẽ có một trận đại kiếp, giờ nghe vậy lão lờ mờ đoán được cái gọi là đại kiếp lần này kinh khủng đến nhường nào. "Thánh tôn có điều gì chỉ dạy không?" Chu Dịch nói: "Đi theo ta!" Khi đã hiểu rõ dương mưu của Hồng Quân, Chu Dịch đã có đối sách.

Lúc này hắn đang đưa Thông Thiên đến một vùng hoang vu ở phía Tây Hồng Hoang.

Phía Tây vốn nghèo nàn, dù có khá hơn phía Bắc một chút nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy tồi tàn.

Nơi này hiếm khi có dấu chân người, vì tài nguyên không phong phú mà yêu thú lại hoành hành, rõ ràng không thích hợp cho sự sinh tồn của Nhân tộc!

Cũng chính vì môi trường khắc nghiệt nên mọi sinh linh ở đây đều vô cùng hung dữ.

Chẳng hạn như dưới chân một dãy núi trập trùng kia, một con báo đen xì đang nhanh như chớp săn giết một con thỏ tinh.

Con thỏ tinh tu vi cũng không tệ nhưng đã chết ngay tức khắc, đến chết vẫn không hiểu ai đã giết mình.

Con báo đen ăn uống ngon lành, sau khi no bụng liền khoan khoái nằm trên một tảng đá lớn hấp thu linh khí để nâng cao tu vi. "Thánh tôn, đây là...?" Thông Thiên và Chu Dịch không biết đã xuất hiện ở gần đó từ bao giờ.

Dĩ nhiên, hai vị Thánh nhân đến thì một con báo nhỏ làm sao nhận ra được?

Nhưng Thông Thiên không hiểu mục đích Chu Dịch đưa lão đến đây là gì.

Chẳng lẽ muốn lão chứng kiến sự đẫm máu của tầng lớp thấp nhất Hồng Hoang để hiểu rằng đối phó với Lão Tử và Nguyên Thủy cần phải nhẫn tâm sao?

Theo Thông Thiên thấy thì không cần thiết, vì lão đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Chu Dịch lắc đầu, không trả lời trực tiếp mà đi thẳng tới trước mặt con báo đen. "Ai đó!" Báo đen tuy đang hưởng thụ bữa ăn nhưng vẫn không lơ là cảnh giác, lúc này sợ đến hồn phi phách tán!

Báo đen hoàn hồn, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Đối với nó, cả Chu Dịch và Thông Thiên xuất hiện trước mặt đều thâm bất khả trắc, có thể tùy ý định đoạt mạng sống của nó!

Lập tức, báo đen đưa ra quyết định sáng suốt nhất, nó quỳ rạp xuống đất, nói với hai người: "Hắc báo kiến qua hai vị đại tiên!

Không biết hai vị đại tiên đại giá quang lâm, tiểu nhân có lỗi vì không đón tiếp từ xa!

Chẳng hay đại tiên có điều gì sai bảo?" Thái độ vô cùng thấp hèn.

Ở vùng đại hoang này, nếu thực lực không đủ mà mắt nhìn cũng kém thì đúng là tự tìm đường chết.

Chu Dịch nhìn con báo đen, ánh mắt hơi nheo lại. "Quả nhiên không hổ là Thân Công Báo khôn khéo trong truyền thuyết!" Đúng vậy, con báo đen này chính là Thân Công Báo sau này, cũng là một nhân vật chính khác của trận chiến Phong Thần!

Hiện tại Chu Dịch tìm tới nó dĩ nhiên là có tính toán. "Không cần hoảng hốt, bản tọa đến đây là để ban cho ngươi một phần cơ duyên!" "Cơ duyên!" Thấy Chu Dịch và Thông Thiên không có ý định ra tay, báo đen cũng bớt sợ hơn.

Nó cảm nhận được thực lực của hai người này rất ghê gớm, nếu muốn giết nó thì chẳng cần dùng mưu kế làm gì.

Về phần cơ duyên Chu Dịch nói, tuy nó không tin hoàn toàn nhưng vẫn có chút mong chờ, hai đại nhân vật này không thể hợp sức trêu đùa nó được.

Chu Dịch cười hỏi: "Ngươi có biết ta là ai không?" "Chu Dịch?" Báo đen sắc mặt đại biến! "Chu Dịch Thánh nhân?

Nếu đại tiên mạo danh Thánh nhân thì đó là tội lớn lắm đấy." Báo

đen hiển nhiên không tin vị Thánh nhân cao cao tại thượng kia lại xuất hiện trước mặt mình.

Chu Dịch cười nhẹ, ánh sáng trên người tỏa sáng rạng ngời trời đất, thánh uy mênh mông gợn sóng chín tầng mây.

Lúc này báo đen làm sao dám nghi ngờ nữa?

Nó bị áp lực đến mức không thở nổi, không thể không tin đây chính là vị Thánh nhân trong ký ức. "Hắc báo bái kiến Thánh nhân!" Lúc này nó càng thêm run sợ, không dám lơ là chút nào!

Chu Dịch cười lớn nói: "Cũng không cần phải gò bó như vậy!

Bản tọa đã nói rồi, hôm nay đến đây để ban cho ngươi một phần cơ duyên!" Nghe vậy, lòng báo đen dâng lên một tia kích động.

Chương 230

Trước mắt là Thánh nhân, Thánh nhân chỉ cần ban cho một chút đồ thôi cũng đủ dùng không hết rồi. "Hắc báo, chỉ cần ngươi nguyện ý thay bản tọa làm một việc, bản tọa sẽ thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có nguyện ý không?" "Thu đồ?" Trong mắt báo đen tràn đầy sự cuồng nhiệt, nó không giữ nổi bình tĩnh, bất kỳ ai ở Hồng Hoang nghe được chuyện này cũng không thể bình tĩnh được.

Đây là cơ hội được bái vào môn hạ Thánh nhân đấy!

Tư chất báo đen bình thường, vốn chẳng có cơ hội đó.

Ngay cả Thông Thiên vốn chủ trương dạy dỗ không phân biệt loài giống, báo đen cũng không có cửa bái sư.

Trong tình cảnh này, sự kích động của nó là hoàn toàn có thể hiểu được. "Thánh nhân có điều gì sai bảo?

Hắc báo nhất định sẽ xông pha khói lửa, không từ nan!" Chu Dịch cười nói: "Cũng không đến mức đó, chỉ cần phối hợp với bản tọa diễn một vở kịch là được." Nói xong, Chu Dịch đánh ra một đạo thần niệm vào não hải của báo đen.

Chỉ trong chớp mắt, mặt báo đen cắt không còn giọt máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nó thực sự không ngờ Chu Dịch lại dùng cách này để đối phó với mấy vị Thánh nhân kia, vượt xa tầm hiểu biết của nó rồi.

Chu Dịch cũng không thúc giục, chỉ đợi báo đen trả lời.

Một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục, chính là thế này.

Cuối cùng, báo đen cũng đưa ra quyết định! "Chu Dịch Thánh tôn!

Hắc báo nguyện ý!" Chu Dịch cười lớn: "Haha!" Sau đó phất tay một cái, cơ thể báo đen lập tức mất đi sinh cơ, nhưng hồn phách và chân linh dưới sự bảo hộ của Chu Dịch đã hướng về Địa Phủ để luân hồi. "Bản tọa ban cho ngươi cái tên, gọi là Thân Công Báo đi!

Hy vọng ngươi có thể làm theo lời dặn của ta!" Sắp xếp xong xuôi, Chu Dịch mới nhìn sang Thông Thiên bên cạnh.

Lúc này Thông Thiên vẫn vô cùng mờ mịt, có lẽ lão hiểu Chu Dịch muốn lợi dụng con báo đen đó để đối phó mấy vị Thánh nhân kia, nhưng một con yêu tộc nhỏ bé thì làm sao gây nên sóng gió gì được?

Thông Thiên không thể hiểu nổi sự sắp xếp của Chu Dịch. "Thông Thiên!" Chu Dịch nói: "Một phần trong kế hoạch của bản tọa cần ngươi phải ra mặt, không biết ngươi có nguyện ý không?" Thông Thiên không chút do dự: "Thánh tôn cứ sai bảo, Thông Thiên nhất định không phụ lòng tin!" "Trăm năm sau, hãy đến địa giới của Nhân tộc..." Trăm năm trôi qua trong nháy mắt.

Tại Nhân tộc có một vùng sông nước tên là Lữ Thủy.

Nơi đây từng xuất hiện một vị tu sĩ lỗi lạc họ Khương, nhưng vị đó đã mất từ lâu, gia tộc họ Khương ở Lữ Thủy cũng hoàn toàn sa sút.

Thậm chí con cháu đời sau còn không biết gì về tầm tiên vấn đạo, chỉ có thể làm một ngư phủ.

Hôm nay, chủ gia đình ra ngoài đánh cá, người vợ ở nhà thì có một đạo hào quang rơi vào bụng.

Không cần nói cũng biết, đạo hào quang đó chính là chân linh và hồn phách của Thân Công Báo đang đầu thai vào gia đình này.

Cùng lúc đó, trên núi Côn Luân!

Lão Tử và Nguyên Thủy đang đàm đạo. "Đại huynh, có thấy tung tích của kẻ mang tướng Phi Hùng không?" Nguyên Thủy hỏi, dĩ nhiên

là muốn Lão Tử giúp mưu tính một phen.

Tu vi của Nguyên Thủy vốn không bằng Lão Tử, dù muốn thôi toán tung tích của kẻ mang thiên mệnh phong thần nhưng do thiên cơ mịt mờ nên không có kết quả.

Lão Tử không chỉ mạnh hơn mà trong tay còn có chí bảo Thái Cực Đồ có công hiệu thôi toán thiên cơ.

Lần này nếu không phải do Nguyên Thủy hết cách, thì với tính cách của lão cũng sẽ không bao giờ cầu viện Lão Tử.

Lão Tử nhìn Nguyên Thủy, chậm rãi nói: "Nguyên Thủy, thiên cơ hỗn độn, mờ mịt vô cùng, ngay cả ta cũng không có gì chắc chắn!" Nguyên Thủy dĩ nhiên không tin, chỉ nghĩ Lão Tử đang làm cao.

Lão tỏ vẻ khổ tâm: "Đại huynh, ba anh em chúng ta vốn là do nguyên thần của Phụ Thần hóa thành, là tồn tại chí cao vô thượng giữa trời đất.

Hồng Quân lão sư đắc đạo trước chúng ta thì đành chịu, nhưng Chu Dịch kia lại quá coi thường người khác, chúng ta đã mấy lần chịu thiệt trong tay hắn.

Đại huynh chẳng lẽ quên mất khí vận Nhân tộc đã bị ai đoạt mất sao?

Nếu không có Chu Dịch, chúng ta đâu đến nỗi này!

Lần này là cơ hội duy nhất của chúng ta, đại huynh thực sự muốn bỏ lỡ sao?" Lão Tử nghe vậy cũng trầm mặc hồi lâu. "Thôi được rồi!" Một lúc sau, lão mới lấy Thái Cực Đồ ra!

Nguyên Thủy không biết rằng lúc trước Lão Tử thoái thác không phải vì làm cao, mà lão thực sự không chắc chắn thôi toán được thiên cơ.

Nhưng Nguyên Thủy nói đúng, Lão Tử là người đứng đầu Tam Thanh, là giáo chủ Nhân giáo, nhưng dưới sự can thiệp của Chu Dịch, địa vị này lại vô cùng gượng gạo.

Nhân giáo vốn phải phất lên như diều gặp gió, không ngờ giờ lại lâm vào tình cảnh dở dở ương ương.

Đây thực sự là cơ hội cuối cùng.

Nếu không thể kìm hãm sự phát triển của Nhân tộc, thì đó sẽ là đòn giáng nặng nề cho cả họ và Thiên Đình, việc tranh đoạt khí vận sau này cũng chẳng còn liên quan gì nữa.

Vì vậy, dù thấy phiền phức nhưng Lão Tử vẫn quyết định dốc toàn lực.

Lão phun ra một ngụm tiên huyết lên Thái Cực Đồ. "Đại huynh!" Nguyên Thủy kinh ngạc, không ngờ Lão Tử lại nghiêm túc đến thế.

Máu của Thánh nhân thấm vào Thái Cực Đồ, ngay sau đó tỏa ra những biến hóa vô cùng.

Hào quang rực rỡ, lộng lẫy vô ngần.

Các đạo pháp tắc giao thoa, hình thành những biến hóa kinh người, dường như vô số hình ảnh của nhân gian lúc này đều hiện ra.

Lão Tử và Nguyên Thủy chăm chú nhìn, dốc hết sức bình sinh để tìm ra manh mối.

Thời gian trôi nhanh, ánh sáng trên Thái Cực Đồ dần yếu đi, máu Thánh nhân cũng bắt đầu tan biến.

Nhưng cuối cùng, vào khoảnh khắc ánh sáng sắp tắt, cả hai đã nhìn thấy thông tin quan trọng. "Đại huynh!" Nguyên Thủy mừng rỡ khôn xiết.

Khuôn mặt Lão Tử cũng hiện lên một tia kích động, điều cực kỳ

hiếm thấy đối với một Thánh nhân tu luyện vô tình vô vi chi đạo.

Ngay lập tức, cả hai không chút do dự, đi thẳng tới vùng Lữ Thủy ở nhân gian Hồng Hoang.

Cũng chính lúc này, gia đình họ Khương ở Lữ Thủy đang vui mừng khôn tả. "Thật tốt quá, tôi có con rồi!" Người cha họ Khương bế hai đứa trẻ ra, vợ ông vừa mới sinh xong.

Một lần sinh đôi, đó là tin mừng cực lớn đối với người đàn ông này.

Đúng lúc đó, trên bầu trời bỗng hiện lên một đạo hào quang lộng lẫy, Lão Tử và Nguyên Thủy cùng xuất hiện.

Ánh sáng vạn trượng rực rỡ, trông vô cùng phi phàm, nhìn qua là biết không phải tu sĩ tầm thường.

Khương phụ lập tức đờ người ra, hồi lâu không nói nên lời.

Một lúc sau ông mới hoàn hồn: "Hai vị đại tiên đại giá quang lâm!

Không biết hai vị từ đâu tới và có việc gì ạ?" Nguyên Thủy và Lão Tử nhìn nhau mỉm cười.

Uy tín của họ trong Nhân tộc tuy đã tụt dốc thảm hại, nhưng không phải ai cũng biết đến họ.

Khương phụ trước mắt chỉ là một phàm nhân đúng nghĩa, không có chút tu vi nào, điều này rất hiếm gặp ở Nhân tộc vì hiện nay đa số đều đã bước vào con đường tu luyện.

Nhưng đối với Nguyên Thủy và Lão Tử thì đây lại là một sự hỗ trợ trời ban.

Khương phụ không biết họ, chắc chắn cũng chưa từng nghe qua sự tích của họ, điều này giúp ích rất nhiều cho kế hoạch thu đồ đệ.

Ngay lập tức, hai người cười nói: "Hai anh em ta từ Côn Luân đi

ngang qua đây, tình cờ gặp nhà ngươi có hỷ sự.

Hai đứa trẻ trong tay ngươi dường như có duyên với chúng ta, không biết có thể cho chúng bái vào môn hạ của chúng ta không?

Chương 231

Sau này sẽ được tầm tiên vấn đạo, tiêu dao trường sinh." Hai vị tiên nhân mở lời như vậy, Khương phụ dĩ nhiên mừng rỡ vô cùng.

Cả đời ông tiếc nuối nhất là không thể tu luyện, nếu con cái có cơ hội thành tiên thì còn gì bằng.

Ông định gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Trên mặt Lão Tử và Nguyên Thủy cũng dần hiện lên nụ cười, nhưng đúng lúc này... "Khoan đã!" Lại một vị đạo nhân từ xa đạp thanh vân đi tới, khí thế bừng bừng, nhìn thế thôi cũng biết không hề kém cạnh Lão Tử và Nguyên Thủy.

Không ai khác chính là vị cuối cùng trong Tam Thanh: Thông Thiên. "Tam đệ, đệ đến muộn rồi!" Lúc này dù Lão Tử và Nguyên Thủy thấy Thông Thiên cũng không hề nao núng, vì họ là người đến trước nên chiếm ưu thế.

Dù Thông Thiên có tiết lộ thân phận của họ thì sao chứ?

Khương phụ trước mắt căn bản không hiểu những chuyện đó, họ đang ở thế bất bại.

Thông Thiên tới nơi, vẻ mặt không mấy thiện cảm: "Hai vị cũng tốn không ít tâm tư đấy nhỉ.

Nhưng hai đứa trẻ này, ta không thể để hai người mang đi." "Ồ, Tam đệ nói nặng lời rồi, chúng ta vốn cùng một gốc, hà tất phải như vậy?

Huống hồ quyền quyết định cũng không nằm trong tay chúng ta." Nguyên Thủy cười nói.

Quyền quyết định không nằm trong tay các Thánh nhân, mà phải

xem Khương phụ chọn ai.

Nếu không xét đến lập trường của nhau, Nguyên Thủy không nghĩ mình sẽ thua.

Thực tế diễn ra đúng như dự liệu của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Lúc này Khương phụ dĩ nhiên khó mà lựa chọn, ông không muốn làm mất lòng Nguyên Thủy và Lão Tử vì họ là người đến trước. "Ba vị tiên gia, vợ tôi sinh được hai đứa con trai, nếu các ông không chê thì mỗi người có thể nhận một đứa!" Khương phụ cũng không phải kẻ ngốc, đây là lựa chọn tốt nhất, chưa kể ông còn có chút tư tâm.

Lão Tử và Nguyên Thủy vốn định phản đối, nhưng khi cảm nhận được hai đứa trẻ có sự khác biệt rõ rệt, thái độ của họ đã xoay chuyển 180 độ. "Được, quyết định như vậy đi!

Vì chúng ta đến trước nên sẽ được chọn trước!" Ngay lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn bước tới bên cạnh Khương phụ, nhận lấy một đứa trẻ.

Đứa trẻ này mang tướng Phi Hùng, trên đỉnh đầu có linh quang luân chuyển, nhìn qua là biết tương lai sẽ đạt được thành tựu phi phàm, chắc chắn là người có mệnh phong thần.

Đứa trẻ còn lại tuy cũng mang tướng Phi Hùng nhưng khí tức không ổn định, linh quang trên đầu vô cùng ảm đạm.

So sánh giữa hai đứa thì lựa chọn đã quá rõ ràng.

Vì vậy Nguyên Thủy thậm chí không để Thông Thiên kịp phản ứng đã bế ngay đứa trẻ đầu tiên đi.

Đến đây, ánh mắt Thông Thiên lập tức trở nên lạnh lùng. "Nguyên Thủy, ông thật là không biết xấu hổ!

Đã chọn rồi thì sau này đừng có hối hận!" Nguyên Thủy cười lớn:

"Bản tọa dĩ nhiên sẽ không hối hận, không phiền Tam đệ phải bận tâm." "Tiên gia, con tôi vừa mới sinh nên chưa có tên, không biết tiên gia có thể..." Dù Khương phụ không hỏi thì Nguyên Thủy cũng đã có tính toán.

Lão bấm tay tính rồi cười nói: "Đứa trẻ này sau này sẽ làm nên nghiệp lớn, là tên do trời ban, vậy gọi là Thân Công Báo đi!" Nguyên Thủy đang lúc tự đắc vì đã giành được người ứng kiếp Phong Thần.

Thậm chí ông ta còn đặt tên cho kẻ đó là Thân Công Báo!

Nhưng, trên khuôn mặt vốn đang trầm xuống của Thông Thiên lúc này lại hiện lên một nụ cười lạnh đầy trêu tức.

“Chu Dịch Thánh Tôn quả nhiên bày mưu tính kế, liệu sự như thần!” Nguyên bản Chu Dịch cũng không nói toàn bộ kế hoạch cho Thông Thiên, chỉ dặn dò Thông Thiên nhất định phải xuất hiện vào lúc đó.

Kết quả cũng đúng như những gì Chu Dịch dự liệu.

Nguyên Thủy tự cho là thông minh đã lựa chọn Thân Công Báo, cứ ngỡ mình nhặt được bảo bối, nghĩ rằng Chu Dịch và Thông Thiên đã chịu thiệt trong tay mình.

Đâu biết rằng đứa trẻ bị bỏ lại kia mới chính là người ứng kiếp Phong Thần thực sự.

“Nếu đã như thế, đứa trẻ này liền bái vào môn hạ Tiệt giáo ta đi.

Đứa nhỏ này tương lai cũng có đại sự phải làm, tự có danh tính, gọi là Khương Thượng, tự Tử Nha!” Trong lời nói, Thông Thiên cũng đã kết hạ sư đồ duyên phận với người ứng kiếp Phong Thần tương lai.

Tiệt giáo, thực sự đã nắm chắc một quân bài chưa lật!

Đương nhiên, lúc này Nguyên Thủy và Lão Tử lại cười lạnh một tiếng: "Tam đệ, chớ có phạm hồ đồ." "Đệ tử của ta mới là người thực sự sẽ làm nên đại sự." "Bất quá ta cũng khá bội phục Tam đệ, tiêu chuẩn thu đồ vạn năm như một, chưa từng thay đổi bao giờ." Nguyên Thủy tự nhiên là đang châm chọc nhãn quang thu đồ đệ của Thông Thiên không ra gì.

Năm đó vì chuyện này mà hai người không ít lần nảy sinh mâu thuẫn.

Thông Thiên nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình.

Không, khi mà Nguyên Thủy và Lão Tử phát hiện ra người ứng kiếp Phong Thần mà họ dốc lòng bồi dưỡng lại là quân cờ nội gián do Chu Dịch Thánh Tôn sắp xếp từ sớm, e rằng tâm trạng của hai người họ lúc đó chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Nghĩ đến đây, sự uất ức trong lòng Thông Thiên cũng triệt để tan thành mây khói.

Hừ lạnh một tiếng, Thông Thiên liền mang theo Khương Thượng rời đi, sợ tiếp tục ở lại sẽ không nhịn được mà bật cười thành tiếng, ảnh hưởng đến kế hoạch của Chu Dịch Thánh Tôn.

Nhìn Thông Thiên rời đi, Nguyên Thủy tự nhiên sảng khoái vô cùng.

Lão Tử thì có phần tâm thần bất định.

"Nguyên Thủy, không biết vì sao, bản tọa lại có chút bất an." Lão Tử dù sao cũng vừa tiêu tốn không ít tâm huyết để suy tính thiên cơ, lúc này tuy thấy Nguyên Thủy thu được người mang tướng mạo Phi Hùng làm đệ tử, nhưng cảm xúc trong lòng lại càng phát hiện có gì đó không ổn, dường như trống rỗng.

Nguyên Thủy thì cười ha hả: "Đại huynh, huynh đa nghi quá rồi!"

“Hiện tại người mang tướng mạo Phi Hùng đều đã thành đệ tử của bản tọa, còn có thể có ý ngoại gì sao?” Chỉ là hắn không ngờ rằng, người mang tướng mạo Phi Hùng từ đầu đến cuối luôn có hai người.

Một người ứng kiếp Phong Thần, một người ngăn trở Phong Thần.

Vừa rồi, hắn đã tự tay đem mục tiêu thực sự dâng tặng cho người khác.

Nhưng lúc này có biết được chân tướng cũng vô nghĩa.

Thông Thiên đã sớm đưa người đi rồi.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra đáp án, Lão Tử đành lắc đầu bỏ qua, hai người mang theo Thân Công Báo trở về Côn Luân Sơn.

Việc tiếp theo cần làm tự nhiên là dốc sức bồi dưỡng người ứng kiếp Phong Thần.

Chờ Thân Công Báo triệt để trưởng thành, có thể cổ động Thiên Đình dẫn phát Thiên Nhân đại chiến.

Đến lúc đó Phong Thần đại kiếp khai mở, Tiệt giáo và Nhân tộc một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát.

Còn về việc dùng lý do và phương thức gì để khai chiến thì chẳng cần lo lắng, tùy tiện bịa ra một cái cớ Nhân tộc bất kính với thượng thiên là đủ rồi.

Sau ngày hôm đó, Thiên Đình cũng bắt đầu khẩn trương chuẩn bị.

Ngày phục một ngày, năm phục một năm.

Nguyên Thủy có lẽ không phải là một huynh đệ tốt, nhưng lại có thể đảm đương chức trách một sư tôn tốt.

Dưới sự tận tâm dạy bảo, Thân Công Báo quả thực trưởng thành rất nhanh.

Từ nhỏ đã triển hiện thiên phú kinh người, các loại thần thông đạo pháp dễ như trở bàn tay, tốc độ tu luyện cũng nước lên thì thuyền lên.

Quả nhiên không phụ kỳ vọng của Lão Tử và Nguyên Thủy, không lâu sau đã có thể độc đương nhất diện.

Tuy rằng thực lực so với mấy vị trong Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên vẫn kém không chỉ một đẳng cấp, nhưng xét đến khoảng cách tuổi tác, Thân Công Báo có thể làm được như vậy đã là vô cùng tốt rồi.

Lão Tử vốn có chút nghi hoặc trong lòng, cũng vì biểu hiện ưu dị của Thân Công Báo mà dần dần bị đánh tan.

Người xuất sắc như vậy, cũng chỉ có người được mệnh định ứng kiếp Phong Thần mới có thể như thế.

Nếu tiếp tục lo lắng, trái lại sẽ thành lo bò trắng răng.

Ngoài ra, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng không từ bỏ việc quan sát Khương Tử Nha.

Đúng như dự liệu, Khương Tử Nha quả thực vô dụng đến cực điểm.

Ngay cả khi Thông Thiên tận tâm tận lực giáo đạo, các loại thần thông đạo pháp không chút giấu diếm, tâm huyết đổ lên người Khương Tử Nha không thua kém gì bốn đại thân truyền là bao, nhưng Khương Tử Nha đến nay vẫn chỉ là một phàm nhân, chưa từng bước chân vào tiên cảnh.

Chương 232

Thậm chí Khương Tử Nha từ nhỏ đã không hứng thú với thần thông đạo pháp hay đắc đạo thành tiên, ngược lại cứ lưu luyến trong Tàng Kinh Các để đọc các loại sách vở.

Hơn nữa Khương Tử Nha trong lòng có đại nghĩa, không chủ trương dùng binh đao.

Biểu hiện như vậy khiến Nguyên Thủy và Lão Tử cười rụng răng.

"Nếu Thông Thiên để Khương Tử Nha kia đi ngăn cản Phong Thần, chẳng phải sẽ khiến thiên hạ chê cười sao?" "Chu Dịch từ đầu đến cuối cũng không hề xuất hiện, xem ra đã từ bỏ Phong Thần đại kiếp lần này rồi." Chẳng mấy chốc, Thân Công Báo sẽ tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, lúc đó cũng là lúc Thiên Nhân đại chiến bùng nổ.

Lúc này biểu hiện của Khương Tử Nha vẫn vô cùng đáng lo ngại, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng thả lỏng đôi chút, không nhịn được mà trêu chọc vài câu.

Động tĩnh bên phía Thông Thiên tự nhiên không giấu được bọn họ, điều duy nhất khiến bọn họ hơi để tâm là Chu Dịch từ đầu đến cuối đều không xuất hiện trong tầm mắt.

"Nguyên Thủy chớ có khinh suất như vậy, thủ đoạn của Chu Dịch kia không phải chúng ta có thể đối phó." "Nếu có một ngày Chu Dịch đột nhiên xuất thủ, chắc chắn không thể coi thường, chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng." Nguyên Thủy cũng muốn khinh thị Chu Dịch, nhưng đáng tiếc là không có tư cách đó.

Do đó nghe lời Lão Tử, hắn chỉ có thể gật đầu biểu thị tán đồng.

“Huynh trưởng dạy bảo đúng lắm, đệ sẽ cẩn thận hơn.” Đương nhiên, ngoài miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn ý chí chiến đấu sục sôi, thậm chí có chút không chờ nổi Phong Thần đại kiếp.

Lúc này, Chu Dịch - người đang bị bọn họ nhắc tới - vẫn đang dừng chân tại Đông phương Hồng Hoang.

Khối tiên thạch độc nhất vô nhị trên tiên đảo kia, dưới sự gia trì trận pháp của Chu Dịch, đã hấp thu không biết bao nhiêu năm thiên địa linh khí và nhật nguyệt tinh hoa.

Dưới sự tẩm bổ của linh khí và tinh hoa bàng bạc, sinh cơ bên trong tiên thạch ngày càng bồng bềnh mạnh mẽ.

Và vào một ngày nọ, tiên thạch đó đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Từng đạo hào quang rực rỡ từ trong tiên thạch bắn ra, chiếu sáng cả bầu trời.

Đi kèm với tiếng nổ vang động trời đất, tiên thạch đột ngột vỡ tan thành bốn mảnh, bắn tung tóe.

Một hơi thở kinh nhân tràn ngập ra, còn có Chiến chi Pháp tắc bàng bạc khuếch tán, hung lệ tàn bạo đồng loạt hiện lên.

Càng có hai đạo kim quang chọc thủng cửu thiên, dường như muốn xuyên thấu thiên địa.

Chu Dịch vung tay lên, lực lượng nghịch chuyển âm dương bộc phát, kim quang kia tức khắc bị ẩn giấu đi, không cho người khác biết được.

Một con Thạch hầu không lớn không nhỏ từ trong đó vọt ra, rơi xuống đất.

Lúc này mọi khí tức đều từ trên người con khỉ này phát ra.

Linh tính hiển hiện đó chỉ có thể chứng minh một điều, nó chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không danh tiếng lẫy lừng sau này.

Vẻ mặt Chu Dịch mang theo vài phần ý cười, con khỉ đằng xa kia đang chí cha chí chét kêu không ngừng.

"Khỉ con!" Chu Dịch chỉ tùy tiện gọi một tiếng, con khỉ đầy linh tính kia liền nhanh chóng chạy về phía ông.

"Tôi biết ngài!

Lúc tôi chưa ra đời, ngài vẫn luôn ở bên cạnh tôi." Lúc này Tôn Ngộ Không tuy là một con khỉ mông muội vô tri, nhưng luồng linh tính trên người lại không thể xóa nhòa, giống như cuộc đối thoại với Chu Dịch lúc này vậy.

Chu Dịch cười cười: "Ồ?

Ngươi lại biết chuyện này sao." Nếu như thế thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Trong quá trình hai người đối thoại, Chu Dịch thi triển thủ đoạn làm hỗn loạn thiên cơ.

Cho nên việc Tôn Ngộ Không ra đời không có bất kỳ ai hay biết.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh có nhân quả trọng đại liên quan cũng hoàn toàn không mảy may phát giác.

"Vừa mới ra đời, bản tọa đặt cho ngươi một cái tên nhé!" "Gọi là Tôn Ngộ Không đi!" Thạch hầu căn bản không biết ba chữ Tôn Ngộ Không rốt cuộc có hàm nghĩa gì, nhưng có được cái tên của riêng mình đã khiến nó vô cùng vui sướng.

Thế là Thạch hầu hưng phấn đáp: "Đa tạ ban tên!" "Sau này đi theo ta tu hành, có nguyện ý không?" "Nguyện ý, nguyện ý!" Tôn Ngộ Không vừa mới ra đời, ngoài Chu Dịch ra chưa từng gặp bất kỳ ai.

Cộng thêm việc Chu Dịch trong thời gian qua luôn ở lại Đông phương Hồng Hoang chờ nó ra đời, phần tình nghị này đủ để Tôn Ngộ Không tín nhiệm Chu Dịch và nguyện ý theo ông rời đi.

Cũng chính từ khoảnh khắc này, vận mệnh của Tôn Ngộ Không đã bị xoay chuyển hoàn toàn.

Chu Dịch chỉ cảm thấy Thiên Đạo trào dâng một luồng sức mạnh kinh người, dường như đang phẫn nộ, muốn ra tay đối phó với ông.

Nhưng cuối cùng Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không tự chuốc lấy nhục nhã.

Khi Chu Dịch mới chỉ là Chuẩn Thánh, Hồng Hoang Thiên Đạo đã khó lòng dựa vào lực lượng kiếp nạn để đối phó với ông, huống chi hiện tại.

Ngay cả khi chư thiên lôi đình đồng loạt giáng xuống, e rằng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Dịch.

Còn về việc Thiên Đạo có đem kết quả này báo cho Hồng Quân Đạo Tổ hay không, Chu Dịch chẳng hề lo lắng.

Hồng Quân biết được những gì ông làm thì đã sao?

Gạo đã nấu thành cơm, mệnh số của Tôn Ngộ Không đã bị thay đổi triệt để, chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ lại định ra mặt luận đạo với ông một phen?

"Thay đổi vận mệnh Tôn Ngộ Không, cơ bản tương đương với việc thay đổi toàn bộ Tây Du đại kiếp sau này." "Không biết chuyện này có thể đem lại cho tôi lợi ích lớn lao cỡ nào đây." Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Chu Dịch cũng không chọn kết toán phần thưởng vào lúc này, bởi thời cơ chưa tới!

Vung tay lên, Tôn Ngộ Không liền theo Chu Dịch bước lên khánh vân, sau đó theo ông trở về đỉnh núi Bất Chu.

Trong lúc đó, Tôn Ngộ Không tự nhiên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với mọi thứ trong trời đất.

Một con khỉ mới ra đời, ngu muội vô tri, giống như mang trong mình cả vạn câu hỏi vì sao.

Chu Dịch cũng khá kiên nhẫn, dọc đường tỉ mỉ giải thích, giúp Tôn Ngộ Không có một thế giới quan sơ bộ.

Quan trọng là, Chu Dịch tùy tay chỉ điểm cho Tôn Ngộ Không một môn công pháp tu luyện.

Có môn công pháp này, thần thông trong đôi mắt của Tôn Ngộ Không mới có thể giữ lại được.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, hay vào lúc Tây Du mới bắt đầu, Tôn Ngộ Không vừa ra đời, kim quang trong mắt đã xuyên thấu thiên địa.

Đó chính là bản mệnh thần thông của Tôn Ngộ Không, tương đương với phiên bản thăng cấp của Hỏa Nhãn Kim Tinh, hay là phiên bản thu nhỏ của Đại Đạo Phá Vọng Thần Nhãn.

Tuy môn thần thông này so với Đại Đạo Phá Vọng Thần Nhãn của Chu Dịch còn kém không chỉ một đẳng cấp, nhưng so với Võ Đạo Thiên Nhãn của Dương Tiễn thì cũng một chín một mười.

Phương Tây vì không muốn Tôn Ngộ Không nhìn thấu từ đầu đến cuối Tây Du đại kiếp, nên mới thi triển chút thủ đoạn, khiến Tôn Ngộ Không lầm ăn thức ăn phàm gian, từ đó mất đi môn thần thông này.

Nhưng lại không muốn từ bỏ thiên phú đôi mắt của nó, do đó mới mượn tay Thiên Đình đổi cho Tôn Ngộ Không đôi mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Chu Dịch không có những toan tính đó, vì thế cũng vui vẻ giúp Tôn Ngộ Không củng cố triệt để môn thần thông này.

Sau này dù Tôn Ngộ Không có ăn thức ăn phàm gian cũng không xuất hiện tác dụng phụ là mất đi thần thông.

Sau khi truyền thụ cho Tôn Ngộ Không một vài công pháp tu luyện, nó cũng triển hiện ngộ tính kinh người.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Tôn Ngộ Không đã có dấu hiệu nhập môn, khiến Chu Dịch không khỏi cảm thán.

"Quả nhiên không hổ là nhân vật chính của Tây Du." "Ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động chỉ mất mấy chục năm đã tu luyện thành Thái Ất Kim Thân, đúng là thiên tài kinh người." "Nếu so sánh về thiên phú với Dương Tiễn, e rằng cũng không có cách biệt lớn lắm!" Biểu hiện của Tôn Ngộ Không tự nhiên khiến Chu Dịch vô cùng hài lòng.

Nguyên bản việc mang Tôn Ngộ Không đi là để cắt đứt kế hoạch Tây Du tương lai của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Nhưng hiện tại xem ra, trong Phong Thần đại kiếp lần này, có lẽ Tôn Ngộ Không cũng có cơ hội xuất hiện.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chu Dịch không khỏi khẽ nhếch lên, mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

"Xem ra lần đại kiếp này thực sự có trò hay để xem rồi." Tại Hồng Hoang thiên địa lúc này, Thiên Đình đang chỉnh đốn binh mã, không ngừng lớn mạnh để nỗ lực cho đại chiến sắp tới.

Nhân tộc thì không có nhiều tâm tư gian xảo như vậy.

Kể từ sau khi sự việc giữa Chu Dịch và Hồng Quân bùng nổ lần trước, Nhân tộc đã đón chào mùa xuân thực sự.

Nhờ vào đà phát triển đó, Nhân tộc đã tiến bộ đến mức không thể tin nổi.

Chỉ trong vòng vài trăm năm ngắn ngủi, không ít người đã lĩnh ngộ

được sự huyền diệu của pháp tắc, thành công đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Điều này có nghĩa là Nhân tộc đã bước vào một kỷ nguyên hoàn toàn mới, có địa vị tại Hồng Hoang hoàn toàn khác trước.

Số lượng Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cũng tăng lên gấp nhiều lần.

Điều duy nhất hơi bất ổn là hiện tại Nhân tộc tuy có sức lôi kéo nhất định, nhưng vẫn còn nhiều tông môn san sát, có xu hướng giống như một nắm cát rời.